

Giới thiệu Sát Đầu Truyền Kỳ

Đây là một bộ truyện do mình tự sáng tác, lấy ý tưởng và cảm hứng từ nhiều tác phẩm khác như Đầu Phá Thương Khung, Thời Đại X Long, Xích Hoàng Truyền Kỳ, Yêu Thần Ký, v.v..... Hệ thống trong truyện sẽ là sự kết hợp giữa ĐPTK và YTK do mình tự nghĩ ra, ngoài ra còn có một số nhân vật của các truyện khác xuất hiện.

Mong mọi người góp ý và ủng hộ, đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sinh hạ

Đầu giả, Đầu sư, đại Đầu sư, Đầu lĩnh, Đầu vương, Đầu hoàng, Đầu tông, Đầu tôn, Đầu thánh, Đầu đế, 10 cảnh giới do con người tạo ra. Cao hơn Đầu Đế là Hoàng kim cấp, Hắc kim cấp và cuối cùng là Truyền kỳ cấp, cảnh giới do thần tạo ra, Truyền kỳ cấp có thể sánh bằng bán thần, sức mạnh vô song, dịch chuyển đất trời. Nhưng cảnh giới mạnh nhất trên toàn bộ thế giới đó là 2 số mệnh đối lập được mang trên vai của 2 sinh mệnh đó là Đầu Thần và Sát Thần. Đầu thần, dùng thực lực sánh bằng thần, Sát thần dùng sức mạnh để giết thần, trong 2 cảnh giới này, mạnh nhất thì phải nói đến là Sát thần, còn Đầu thần thì chỉ thua 1 bậc, tu vi cả 2 cực cao. 800 năm để sống, 200 để luân truyền số mệnh đó, Sát thần mỗi lần luân chuyển sinh mệnh thì giống bão nổi lên, Đầu thần thì trời xanh gió lặng và luân truyền cứ thế mà tiếp diễn. Nhưng để thật sự thành Sát Thần và Đầu Thần thì phải khai nhân được Sát Thần Ấn và Đầu Thần Ấn

Ở Thiên Nguyên lục địa này đã từng xuất hiện 2 vị Truyền kỳ cấp đỉnh phong, tuy nói là đỉnh phong, nhưng thực lực của họ phải gọi bằng Đạp Thiên Đế Cảnh, 1 chân bước lên trời sức mạnh như Tiên Đế, vạn người không địch lại, họ vẫn sống khi đã 3000 năm trôi qua, gặp gỡ được 2 vị Sát thần và Đầu thần, danh tiếng vang xa, quan hệ rộng rãi trên tất cả đại lục. Và giờ họ đã mất tích, không ai biết được họ ở đâu, tất cả những người biết họ đều không còn.

Ở trong 1 khu rừng có 1 căn nhà, trời đất xung quanh trở nên kỳ lạ. Giông tố kéo đến, sấm đánh rung trời.

‘Cố lên tỷ tỷ!!! 1 chút nữa thôi!!!’

Có 1 cặp vợ chồng sống ở đó, và giờ người vợ đang sinh con. ‘AA!!! Đau quá!!!’ người vợ đau quăng quại,

‘Cố 1 chút nữa thôi tỷ!!!’ kể bên là 1 cô gái có mái tóc và đôi mắt đỏ hiện đang giúp người vợ sinh con.

‘AAA!!!’ người vợ hét lên đau đớn nhưng lại có 1 chút hạnh phúc trong đó. ‘Oa oa oa’ tiếng khóc cất lên. ‘Sinh rồi!! Tỷ tỷ sinh rồi ca ca!!’.

‘Thật không!?!’ từ bên ngoài, 1 người đàn ông tuấn tú là người chồng chạy hốt hả vào.

‘Tử Linh, nàng sinh thật rồi sao!?’ người chồng chạy đến chỗ của người vợ hỏi.

‘Ừm, là 1 đứa trai cáu kỉnh’ người vợ nhìn nét mặt của chồng rồi đáp.

‘Trai sao, cho ta xem mặt con trai ta chút được không?’ người chồng thở phào nhẹ nhõm.

‘Lãnh Minh ca ca nói gì thế, đây là con của huynh sao huynh không xem được, thằng bé đây này’ cô gái tóc đỏ đứng kế bên đáp rồi đưa đứa bé cho người chồng.

‘Con trai a! Nhất định sau này sẽ thành cường giả’ Lãnh Minh bế đứa bé rồi nói.

‘Huynh này, tên của con còn chưa đặt mà cường giả gì chứ’ Tử Linh chỉ vào mặt Lãnh Minh.

‘Tên a, đặt con tên gì đây nh?’ Lãnh Minh trầm tư tự hỏi. ‘Khinh Doanh muội muội, hay muội đặt tên thằng bé đi!’ Tử Linh hướng đến cô gái kế bên rồi cầm tay hỏi.

‘Hả!! Muội ư!’ Khinh Doanh ngạc nhiên.

‘Đúng đấy, muội có công giúp nương tử ta sinh con sao không được đặt tên chứ!’.

‘Muội...’ Khinh Doanh đắn đo suy nghĩ.

‘Sau này thằng bé còn phải gọi muội là mẹ nữa mà, có sao đâu chứ’ Tử Linh cười hướng về phía Khinh Doanh.

‘Đúng đúng, để thằng bé có 2 người mẹ thì có sao đâu’ Lãnh Minh cũng hòa theo nương tử của mình.

‘Vậy thì...Lãnh...Mạc thì sao? Lãnh trong lãnh đạm, Mạc trong mạc danh’ Cô suy nghĩ hồi rồi liền đưa ra 1 cái tên.

‘Lãnh Mạc a! Tiểu Tử, sau này tên con là Lãnh Mạc đấy, tên hay không hả?’ Lãnh Minh vừa cười vừa nói với thằng bé đang bồng trên tay thì thằng bé liền cười.

‘Lãnh Mạc, muội đặt tên hay đó chứ Khinh Doanh, sau này cần muội giúp đỡ nhiều’ Tử Linh hướng về cô.

‘Ca ca và tỷ tỷ quá khen, cái mạng này là do 2 người cứu, việc đặt tên thì đã trả ơn hết được đâu!’ Khinh Doanh nhắm mắt rồi cúi người trước 2 phụ thê.

‘Lại nhắc đến chuyện đó à, cứu người còn hơn xây 7 tòa tháp, đó là chuyện đương nhiên’ Lãnh Minh vói về mặt nghiêm nghị hướng về cô.

‘Sau này nếu được, thì hãy cùng chúng ta chăm sóc cho tiểu Lãnh Mạc’ cậu tiếp tục nói, khiến cho Yến Khinh Doanh đứng trước mặt cười đối mặt ‘Vâng’. Sau đó Lãnh Minh đã viết 1 bức thư rồi gửi đi đâu đó.

Giông bão bên ngoài biển mất, trời yên gió lặng, những đám mây đen bay đi, thay vào đó là bầu trời xanh, mây trắng và cầu vồng. Còn về gia đình kia thì có thêm 1 thành viên nên ngày ngày đều nhộn nhịp với tiếng cười của trẻ em và đôi phụ thê cùng với muội muội của họ.

7 năm sau.

‘Cha, cha hãy bắt con đi!!! Ha ha’ đứa bé có tóc màu đỏ nâu cùng đôi mắt màu vàng pha đỏ đang chạy quanh khu vườn, vừa cười vừa hét, phía sau có một người cũng hi hục chạy theo.

‘Tiểu Lãnh Mạc này!! Ta mà bắt được con thì ta sẽ đánh con đấy’ Lãnh Minh thở dốc phải đuổi theo Lãnh Mạc.

‘Sợ quá, sợ quá!!! Vậy thì phải chạy tiếp!!!’ Lãnh Mạc lại tiếp tục chạy, tuy hét lên là sợ nhưng thực chất là không sợ để khiêu khích Lãnh Minh.

‘Dám chọc ta à tiểu tử!! Để ta xem con hay ta nhanh hơn!!!’ cậu liền tăng tốc chạy theo Lãnh Mạc.

Đang xa xa có 2 bóng dáng nữ đang ngồi đánh cờ cũng bị 2 cha con làm cho cười phá lên.

‘2 cha con cần thận coi chừng té đó!!’ Tử linh liền hướng đến họ mà nói

Yến Khinh Doanh bình thường lạnh lùng nhưng nhìn 2 phụ tử đang đuổi bắt nhau cũng phải phá lên cười.

‘Ô, muội cười rồi kia!’ Tử Linh ngạc nhiên.

‘Thì 2 cha con họ nhìn mắc cười quá nên muội mới cười’ tâm trí cô liền xấu hổ.

‘Hmmm, mà mới đây đã 7 năm rồi, thời gian trôi nhanh thật’ bỏ qua 2 phụ tử, Tử Linh và Khinh Doanh quay lại tiếp tục ván cờ đang bỏ dở giữa chừng.

‘Đúng là thời gian trôi nhanh, nhưng người thì vẫn thế’,

‘Tỷ chỉ là không biết thằng bé có thể thành cường giả không?’. 7 năm trôi qua mà Lãnh Mạc vẫn chưa có chuyển biến gì khiến 3 người bọn họ vô cùng lo lắng, ở lục địa này, kẻ có thực lực mới có thể kiêu ngạo, còn kẻ yếu thì mãi là kẻ yếu.

Huống hồ, hiện giờ có 5 người được gọi là “Ngũ đại cao thủ” gồm 1 Đấu Thánh, 2 Đấu Đế, 1 Hoàng kim cấp và 1 Hắc kim cấp. Chỉ cần họ muốn, 5 người này có thể xóa sổ cả 1 quốc gia, nhưng rất may là tâm họ lương thiện.

‘Tu vi của tỷ sao rồi?’. Khinh Doanh liền hướng mặt tới Tử Linh mà hỏi.

‘Ngũ tinh Đấu Linh rồi, 1 phần cũng nhờ đan dược của muội cho ta’ cô liền tạ lại 1 ánh đạo quang trước tay rồi đưa đến Khinh Doanh.

‘Lục tinh a!’ Khinh Doanh ngạc nhiên khi nhìn đạo quang của cô.

‘Còn Lãnh Minh thì đã tứ tinh Đấu Vương rồi’.

‘Oa! Thật bất ngờ a!’ Khinh Doanh tròn mắt mà nhìn vì chưa thấy tu vi như vậy, chỉ trong 1 năm mà tăng đến Đấu Linh và Đấu vương, cũng phải khiến người khiếp sợ.

‘Muội quá khen rồi’ 2 người vừa đánh cờ vừa cười cười nói nói bàn chuyện, trong khi đó 2 cha con đang chạy giỡn ở phía xa xa.

‘Này tiểu tử, đứng lại!!!’ Lãnh Minh vẫn đang đuổi theo Lãnh Mạc

‘Không đâu!! Ai ya!!!’ vừa dứt câu thì Lãnh Mạc bị 1 cái gì đó gạt chân mà té ập mặt xuống, Lãnh Minh thấy vậy liền lao tới.

‘Tiểu tử, con không sao chứ?’

‘Đau quá, có cái gì đó vừa gạt chân con’, Lãnh Mạc vừa xoa xoa cái trán vừa chỉ về cái vật thể lạ, Lãnh Minh đi tới chỗ đó thì hiện ra một cái thân ảnh nữ, mặc trang phục xanh tóc trắng, đang bị thương đang nằm dưới gốc cây

‘Người này đang bị thương, vết thương khá nặng cần phải chữa trị ngay! Mau về con trai!’ Lãnh Minh nhanh chóng đỡ tiểu tử dậy rồi bế cô gái đưa về nhà.

Tại nhà, Từ Linh và Khinh Doanh vẫn đang đánh cờ thì liền thấy 2 cha con chạy hồi hả về trên tay Lãnh Minh còn có 1 cô gái người đầy máu, 2 người liền buông cờ xuống, đứng lên. ‘

Có chuyện gì thế Lãnh Minh? Cô gái này bị sao thế? Còn con nữa!’ Cô liền xem qua thương tích cô gái bí ẩn rồi hỏi.

‘Để nói sau đi, cứu người quan trọng hơn!’ Lãnh Minh bình tĩnh liền đưa cô gái bí ẩn vào phòng, quá vội nên Khinh Doanh không thể thấy rõ mặt, cô không biết rõ y thuật nên chỉ có thể ngồi ở ngoài ngồi xoa thuốc cho Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc ngồi trong lòng Khinh Doanh đang xoa xoa cái đầu của cậu

‘Mẹ Khinh Doanh, cô gái đó có sao không?’ cậu ngẩng mặt lên mà hỏi

‘Đương nhiên là không sao rồi, cha mẹ con y thuật tinh thông, trước đó còn cứu được mạng của mẹ nữa cơ mà, cô ấy sẽ khỏe lại thôi’ cô ôm Lãnh Mạc rồi trả lời với thư thái tự nhiên

‘Oa!! Vậy ư!!’ Khinh Doanh gạt gạt đầu rồi cầm 1 quân cờ chữ thiên đưa trước mặt tiểu Mạc. Một lúc sau, cửa mở Từ Linh và Lãnh Minh đi ra thở phào nhẹ nhõm

‘Cô ấy sao rồi ca ca, tỷ tỷ?’

‘Không sao, nàng ấy ở đó chắc phải 5 ngày rồi, may là Lãnh Minh mang cô ấy về kịp, nếu còn để nàng ở đó thì sau 1 ngày nữa, cô sẽ chết’, Khinh Doanh rung mình khi biết cô gái bí ẩn bị thương nặng như thế mà vẫn sống sau 5 ngày, còn bản thân cô thì lần đó ngàn cân treo sợi tóc, có thể chết ngay lúc nào.

‘Tiểu tử, con không sao chứ, xin lỗi vì không chăm sóc con được’ Lãnh Minh xoa xoa cái đầu nho nhỏ của tiểu Mạc

‘Không sao, cứu người là việc quan trọng, con chỉ bị u đầu thôi’ tiểu Mạc vén mái tóc của mình lên rồi chỉ vào vết thương cho 2 người thấy

‘Không sao là được rồi’

Khinh Doanh bước vào phòng thì mặt cô hiện lên vẻ kinh ngạc, Lãnh Minh và Từ Linh thấy sắc mặt của Khinh Doanh liền đến hỏi.

‘Muội biết người này à Khinh Doanh?’

‘Vâng muội biết rõ người này, nhưng người như cô ấy sao lại bị thương nặng đến thế này?’ nội tâm 2 người run khê lên khi nghe câu nói “người như cô ấy” phát ra từ miệng Khinh Doanh

‘Vậy cô ấy là ai?’ Lãnh Minh liền hỏi, Khinh Doanh trầm tư 1 hồi

‘Cô ấy là 1 trong Ngũ đại cao thủ, chức cao trọng vọng, danh là “Chu Tước Đế - Vân Vận”.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tu vi

2 ngày trôi qua, vị cô nương kia vẫn chưa tỉnh, vẫn hôn mê nằm trên giường, gương mặt của cô ấy khi hôn mê trông rất mê hoặc, làm ai nhìn qua 1 lần cũng phải xao xuyến mất không rời. Lãnh Mạc theo chỉ dẫn của Từ Linh, chăm sóc nàng ta qua ngày.

‘Đầu Đế a, không ngờ người có thực lực mạnh thế mà vẫn bị thương như vậy, không biết là kẻ nào?’

Lãnh Minh đang chuẩn bị thuốc, nghĩ đến những vết thương đó của nàng cũng phải lắc đầu ngoái ngoắt.

‘Cha, thuốc chuẩn bị xong chưa?’

Tiểu Mạc từ phía sau xuất hiện giật giật tà áo của Lãnh Minh, làm cậu giật cả mình.

‘Rời rồi, đây này, đem vào phòng của nàng ấy đi’

‘Vâng!’

Cha cậu đưa cho cậu 2 phần thuốc, trả lời xong cậu đem đến căn phòng của vị cô nương ấy, tới phòng cậu bước vào thì mẹ cậu đang dùng kim để châm mạch, cậu bước tới chỗ cái bàn rồi đặt thuốc xuống, cậu lấy 1 phần để đưa cho Tử Linh.

‘Nương! Thuốc đây ạ’

‘Tốt, giờ con hãy ra ngoài chơi đi, khi nào ta làm xong, ta sẽ ra chơi với con’

‘Nhớ nhanh nha nương’

‘Ta biết mà, chơi cẩn thận a, nếu không té giống lần trước đấy’

‘Àn’

Lãnh Mạc liền chạy ra ngoài thì thấy Yến Kinh Doanh đang mày mò kiểm cái gì đó từ trong Nạp giới, cậu vòng ra trước mặt Kinh Doanh, cậu nhìn với đôi mắt tròn xoe khi cô lôi ra một viên thạch khá lớn cỡ bằng 2 bàn tay đặt ra trước mặt cậu.

‘Mẹ, đây là viên thạch gì mà to thế?’

‘Hừm, đây gọi là Đấu khí thạch dùng để đo đấu khí với hệ ngũ hành ấy, hôm nay ta đem đến là để con dùng’

‘Con ư?’

‘Đứng, giờ hãy đặt tay lên đây, sau đó truyền đấu khí vào, nó sẽ hiện lên mức độ đấu khí và hệ ngũ hành của con’

Lãnh Mạc theo chỉ dẫn của Kinh Doanh, đặt tay lên Đấu khí thạch, truyền đấu khí vào đó, 1 lát sau viên thạch liền phát sáng hiện lên 4 chữ: Đấu khí thất đoạn. Sau đó là đấu khí hệ lôi, hỏa, hắc.

Cùng lúc này, ở một nơi khác, có 1 thân ảnh nhỏ con tóc xanh cũng đang kiểm tra đấu khí, phía sau là 1 bóng hình mờ ảo lạng lạng nhìn. Đấu khí lục đoạn, đấu khí hệ băng, thủy, quang

‘Tốt tốt, sau này con còn sẽ mạnh hơn nữa’

Thân ảnh mờ ảo kia nói

‘Vâng, sư phụ!’

Quay về hiện tại

‘Cái gì!! Thất đoạn! Với độ tuổi này?! Còn là tam hệ đấu khí!’

Kinh doanh chấn kinh trước kết quả, thất đoạn đấu khí đối với 1 đứa trẻ chỉ mới 7 tuổi thật sự là 1 chuyện kinh thiên đối với các cường giả, với độ tuổi này tứ đoạn là quá cao rồi, nhưng còn lại là tam hệ đấu khí trong truyền thuyết, thật sự nếu mà các vị bô lão Đấu vương hay Đấu hoàng mà nghe được tin này thì chỉ có nước học máu mà lăn ra chết.

‘Thất đoạn, vậy có cao không mẹ? Còn gì mà tam hệ đấu khí nữa, con không hiểu?’

‘Thất đoạn là cao đấy con, còn tam hệ đấu khí là con sở hữu 3 nguyên tố ngũ hành khác nhau’.

‘Oaa!! Cao ư!! Tuyệt quá!! Tuyệt quá!!’

Yến Kinh Doanh sắc mặt chấn kinh mà nhìn Lãnh Mạc đang nhảy múa lung tung, tam hệ đấu khí chỉ có ở 2 số mệnh trong truyền thuyết là Đấu Thần và Sát Thần mới sở hữu, còn việc mà Lãnh Mạc sở hữu thì là một câu hỏi lớn.

Hiện giờ trong đầu Kinh Doanh đang hoài nghi xem Lãnh Mạc có phải là Đấu Thần hay Sát Thần không, nhưng càng nghĩ càng rối.

‘Mẹ? Có chuyện gì à?’

‘Hả? À không có gì, mẹ chỉ suy nghĩ vài chuyện lật vật thôi’

‘Vậy bỏ qua đi ra chơi với con!’

Tiểu Mạc kéo tay Kinh Doanh ra ngoài sân

‘Rồi con muốn chơi chứ gì, vậy thì chơi’

‘Dạ!’

Gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, cô cùng tiểu Mạc chơi ở ngoài sân, cho đến chiều, cô đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho Tử Linh và Lãnh Minh khiến 2 người họ cũng chấn kinh theo.

‘Thật sự là đấu khí thất đoạn với tam hệ đấu khí sao?’

‘Nếu là vậy thì khá khó khăn trong việc dạy nó các đấu kỹ, còn tu vi của nó thì khá lạ kì’

‘Không may nó bị các tổ chức hắc ám nhắm vào thì...’

3 người cũng nheo mắt suy nghĩ về việc của Lãnh Mạc.

‘Thực sự quá bất ngờ a’

‘Cha, mẹ! Vị cô nương kia tỉnh rồi!’

Lãnh Mạc chạy từ ngoài hành lang vào nói về tình hình của vị cô nương kia, Tử Linh liền đứng dậy kêu Lãnh Minh đi và mang dụng cụ chữa bệnh theo. Khinh Doanh cùng Lãnh Mạc cũng đi theo sau

Bước đến trước cửa phòng, 1 thân ảnh nữ thon thả, mảnh mai, cùng với mái tóc trắng đang ngồi trên giường quay đầu ra trước cửa phòng, khiến cho người ta phải động lòng.

‘Các vị là?’

Cô hướng đến 3 người đang đứng ở ngoài cửa mà hỏi.

‘Tôi là Tử Linh, còn đây là phu quân của tôi Lãnh Minh, đây là muội muội của tôi Yến Khinh Doanh, phu quân và con tôi đã tìm thấy cô ở gần nhà với thương tích nghiêm trọng nên mới đưa cô về đây để chữa trị’

‘Ra là vậy, há? Yến Khinh Doanh? A...!’

‘Khoan hả vội, mau nằm xuống đi Vân Vận’

‘À được’

Vân Vận có vẻ khá ngạc nhiên khi Khinh Doanh lại ở nơi này, do cử động mạnh nên vết thương đột ngột đau nhức. Tử Linh đến xem vết thương của nàng,

‘Hiện giờ đừng cử động, cô vẫn chưa khỏi hẳn, để tôi xem vết thương cô thể nào đã’

‘Đa tạ đã cứu giúp cái mạng này, tôi sẽ suốt đời không quên ơn’

Vân Vận cúi đầu xuống, chấp tay cung kính đáp lễ cho Khinh Doanh và 2 người ngạc nhiên khi 1 vị cường giả chức cao trọng vọng lại cúi đầu như thế này.

‘Đừng dừng, chỉ là cứu giúp người đang bị thương, không cần phải hành lễ như thế!’

Lãnh Minh liền 2 tay đỡ người của Vân Vận.

‘Đứng đây, cứu người còn hơn xây 7 tòa tháp, việc này cũng không đáng gì lắm’.

‘Không, dù sao tôi cũng phải đa tạ 2 người, nếu không tôi không xứng đáng mang cái danh Chu Tước Đế’.

‘Vậy được rồi, giờ cô hãy nằm trên giường đi, phu quân tôi sẽ bắt mạch cho cô’

Vừa nói, Vân Vận liền làm theo lời nằm xuống, sau đó Lãnh Minh dùng kim châm vào trên cánh tay của nàng. Thấy không còn việc gì làm, Khinh Doanh cầm tay Lãnh Mạc cùng đi ra ngoài. Ngoài trời trắng đang sáng chiếu xuống cái ao trong vườn làm khung cảnh xung quanh rất đẹp, 2 người đang dạo quanh đó.

‘Mẹ! Lúc nãy cô nương đó nói gì con không hiểu a?’

‘Đại loại là cảm ơn ca ca và tỷ tỷ ấy’

‘Oa, thế sau này con cứu người thì con sẽ được cảm ơn sao?’

‘Đúng đúng, nhưng con phải cứu được người ta a’

‘Vâng, con hứa, sau này con sẽ cứu những người bị như thế ạ!’

‘Hào hảo, còn nhỏ mà nghĩ được thế thì tốt, lớn lên sẽ thành tài’

Kinh Doanh vừa cười vừa xoa đầu của Lãnh Mạc, cô lại nghĩ đến tu vi hiện giờ của tiểu Mạc mà tự hào, nhưng cô không biết sau này thằng bé có trở thành mục tiêu của các tổ chức hắc ám không, khiến cô đau đầu không ngừng nghĩ đến. Nếu chỉ cần Lãnh Mạc bị tổ chức hắc ám bắt thì cô sẽ dùng toàn bộ thực lực để có đem tiểu Mạc về cho dù bản thân có bị tàn phế đi chăng nữa. Đến tối, Lãnh Mạc làm theo lời của Tử Linh mà tiếp tục chăm sóc Vân Vận.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vân Chi

Trong căn phòng, Vân Vận đang cầm đọc quyển sách nói về truyền thuyết nghìn năm trước về 1 vị Đấu Đế cho Lãnh Mạc nghe. Nói là truyền thuyết nhưng lại có sách nói là thật, có sách nói là không có thật, khiến ai cũng mầy mò tìm kiếm sự thật nhưng không ai có thể tìm ra cả. Lãnh Mạc ngồi chăm chú lắng nghe.

‘Và thế là vị Đấu Đế đó đã cứu được sư phụ của mình’.

‘Oa! Không ngờ vị đó chỉ mới là Đấu tôn thôi mà có thể thắng nhiều người như thế! Thật uy vũ a’

‘Do thực lực của vị đó mạnh hơn các cường giả bằng cấp nên thắng cũng là chuyện thường’

Vân Vận cười cười nói nói cho Lãnh Mạc biết.

‘Vậy vị đó có danh hiệu không tỷ tỷ?’

‘Có, hình như là.....Viêm Đế, đúng rồi, danh hiệu của người đó là Viêm Đế, còn tên họ thì chỉ biết 1 chữ’

‘Chữ gì a?’

‘Tiêu’

‘Tiêu?’

‘Đúng vậy, Tiêu chính là họ của người đó, còn tên thì không ai biết, rất nhiều năm trôi qua, người ta vẫn đang tìm tung tích của vị Viêm Đế này’

Viêm Đế, cái tên mà các cường giả đại lục không thể không biết đến, người ta cho rằng vị Viêm Đế này đã tồn tại 3500 năm trước, nhưng không ai biết thực hư, chỉ có sách ghi chép lại, nhưng không biết có thật hay không.

Những quyển sách đó ghi lại các trận chiến mà Viêm Đế đã trải qua khi còn là Đấu giả, rồi từ từ đến Đấu Đế. Y còn có 1 vị sư phụ là luyện dược sư cao cấp cùng nhau trải qua vạn nạn kiếp.

‘Họ Tiêu, hình như trong 1 cuốn sách mà đệ đã đọc có ghi là họ Tiêu chính là Tiêu gia tộc 1 trong 9 tộc cổ của lục địa’

Lãnh Mạc chống cằm suy nghĩ nhớ lại quyển sách mà cậu đã đọc.

‘Đúng, cũng có người cho rằng Viêm Đế chính là thành viên của Tiêu gia tộc, nhưng vẫn chưa có bằng chứng’

Nói đến đây, Lãnh Mạc há mồm ngạc nhiên vì đã tiếp thu thêm nhiều điều mới lạ về lục địa. Sau này khi thành cường giả, ắt có thể lấy những kiến thức này mà tìm hiểu tiếp tục.

‘Mong y đó thật sự tồn tại a’

‘Đúng là tuổi nhỏ mà ham học hỏi, tỷ cũng mong là vậy, mà sau này đệ có thể tiến cử vào học viện Thánh Giả a’

‘Học viện Thánh Giả, có phải là nơi học tập không?’

‘Đúng, đó là nơi đã đào tạo ra vô số cường giả Đấu Vương, Đấu Hoàng của Đế quốc, ta cũng đã từng học ở đó’

‘Oa, lợi hại a’

‘Hiện giờ con chưa đến đó được đâu tiểu tử à, từ từ đã’

Yến Kinh Doanh và Tử Linh từ bên ngoài bước vào.

‘Nếu con muốn vào đó, ta sẽ viết đơn tiến cử con’

Kinh Doanh ngồi xuống, ngược mặt nhìn Lãnh Mạc mà nói.

‘Nhưng con phải đủ 14 tuổi và là Đấu sư thì mới được đấy, tiểu tử’

‘Oa, vậy con sẽ cố’

‘Tiểu tử tốt, ngoan ngoan’

Tử Linh xoa đầu Lãnh Mạc mà tự hào khi sinh ra được 1 hài tử như thế. Vân Vận cũng lấy làm bất ngờ.

‘Kinh Doanh, tu vi của tiểu đệ ra sao?’

‘À thì, thất đoạn đấu khí, còn.....’

‘Thất đoạn!!! Chỉ với 7 tuổi!’

Câu nói của Kinh Doanh cũng khiến cho Vân Vận cực bất ngờ, toát mồ hôi.

‘Muội cứ nói hết đi, dù sao cũng từ từ biết mà’

‘À Vâng, thằng bé còn là tam hệ đấu khí lôi, hỏa, hắc’

‘!!!!’

Vân Vận nàng không thể thốt thành lời trước tu vi như thế. Nàng liền nhìn qua Lãnh Mạc mà hốt hoảng, trước đây Kinh Doanh, Tử Linh, Lãnh Minh cũng phản ứng y như thế, 1 loại tu vi mà khiến người ta chấn kinh tột độ.

‘Bình tĩnh nào, tôi cũng giống cô khi biết được điều đó đấy’

‘A.....Được. Nhưng cho tôi hỏi, cậu thường xuyên vắng mặt ở tông môn là do cậu đến đây à?’

‘Đúng, có gì không?’

Kinh Doanh trả lời ngay lập tức với vẻ mặt bất cần đời, không quan tâm sự đời.

‘Này.....tông môn thì phải quản lý, cậu cũng giống như tôi đường đường là tông chủ, cậu phải biết những việc khi cậu vắng chứ’

‘Không phải là không có chuyện gì sao’

‘À thì cũng đúng’

Nói đến đây, không khí đột ngột căng thẳng, Lãnh Mạc cũng vẻ mặt ngu ngơ nhìn qua nhìn lại 2 người. Tử Linh cũng chỉ biết nhìn, một lúc sau mới lên tiếng.

‘Thôi nào thôi nào, đừng căng thẳng thế’

‘Tỷ nói cũng phải, Vân Vận, sau này tôi sẽ cố quản tông môn, nên cô đừng lo nữa’

‘Có câu này của cậu, tôi cũng an tâm’

Không khí cuộc trò chuyện trở nên nhẹ nhàng hơn. Vân Vận lại hướng ánh mắt mà nhìn Tử Linh.

‘Nhân đây, tôi Vân Vận không biết phải làm gì để báo đáp phu thê 2 người đã cứu mạng’

‘Không cần, không cần, cô khỏe lại là tốt rồi’

‘Hay là Vân Vận này, sao cô không giống tôi, nguyện suốt đời là muội muội của ca ca và tỷ tỷ?’

‘Hả?’

Nàng ngạc nhiên trước lời đề nghị của Khinh Doanh. Trước đây cô cũng được 2 người cứu mạng rồi nhận phu thê họ làm ca ca và tỷ tỷ của mình.

‘Coi nào Khinh Doanh, đừng nói thể chứ. Những lời của Khinh Doanh mong cô đừng để ý nha’

‘Nhận làm tỷ tỷ, vậy con sắp có thêm 1 người mẹ à?’

Lãnh Mạc này giờ đứng lắng nghe cuộc đối thoại của 3 người rồi lên tiếng.

‘À không phải, tiểu tử này’

‘Được, từ nay Vân Vân, lấy tên Vân Chi, sẽ làm muội muội của Lãnh Minh ca ca và Tử Linh tỷ tỷ, thế cả đời không đổi’

Nàng suy nghĩ 1 lúc rồi liền quỳ rạp xuống mà tuyên thệ khiến cho Tử Linh cực kỳ khó xử cũng không biết làm gì, tiểu Mạc đứng kế bên cũng khá bất ngờ. Cùng lúc này, Lãnh Minh từ ngoài bước vào.

‘Có chuyện gì vậy? Hà!? Vân Vân, cô đang làm gì vậy, mau đứng lên đi!’

Lãnh Minh vừa bước vào cũng bất ngờ trước hành động của Vân Vân, liền chạy đến đỡ nàng lên.

‘Muội Vân Chi sau này sẽ gọi huynh là ca ca, gọi Tử Linh là tỷ tỷ’

‘Việc này.....’

‘Cô ấy đã có lòng thế rồi, 2 người nên nhận đi’

Cả 2 phải đắn đo mà suy nghĩ rồi cuối cùng cũng đưa ra quyết định của mình.

‘Được, gọi tỷ là Tử Linh tỷ tỷ’

‘Còn gọi huynh là Lãnh Minh ca ca’

‘Vâng tỷ tỷ, ca ca, sau này Vân Chi nguyện sẽ hết mình vì 2 người’

Lãnh Mạc cùng Khinh Doanh đứng kế bên cũng chỉ cười cười rồi nhìn bọn họ, bất quá trên bàn ăn có thêm 1 cái chén và 1 đôi đũa, nhà cửa cũng sẽ nhộn nhịp hơn vì có thêm 1 thành viên.

‘Tiểu tử lại đây cha với mẹ nói này’

‘Dạ, có gì không?’

‘Con trai, sau này con hãy gọi muội ấy là mẹ Vân Chi nghe chưa’

‘Con có thêm 1 người mẹ đấy, ha ha!’

‘Mẹ ư?’

Lãnh Minh với Tử Linh nói xong, tiểu Mạc quay qua nhìn về phía Vân Chi. Khinh Doanh không nói gì thêm mà gật đầu. Vân Chi cũng cười đồng ý.

‘Mẹ Vân Chi!’

‘Lãnh Mạc, hài tử ngoan’

Hôm đó cả ngôi nhà đều tràn đầy tiếng cười và niềm vui, đến tối, mọi người trong nhà đều cười nói vui vẻ. Sau này Lãnh Mạc lại có thêm 1 chỗ dựa khi gặp khó khăn, Vân Chi và Khinh Doanh sẽ dốc hết sức để có thể giúp Lãnh Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tu luyện

Lãnh Mạc đang ngồi nghe Lãnh Minh giảng về y thuật, cách chữa trị vết thương, cách băng bó vết thương..... Học lí thuyết xong, Lãnh Minh liền đưa cậu 1 con chim bị gãy cánh, nói với cậu hãy chữa trị con chim này.

‘Theo những gì mà ta đã hướng dẫn con, con hãy thử đi’

‘Vâng ạ’

Lãnh Mạc đặt chú chim trên bàn, nhìn qua cái cánh đang bị gãy, sau đó cho nó uống vài giọt thuốc giảm đau rồi bắt đầu chỉnh lại cái cánh của nó, do mới lần đầu học y thuật nên tay cậu vẫn còn run run.

‘Y thuật là phải nhẹ nhàng và dứt khoát đừng để run tay’

‘Con hiểu rồi’

Nói xong tiểu Mạc thử nhẹ một cái rồi tập trung vào chữa trị cho con chim. Một lúc sau, Lãnh Mạc băng bó vết thương xong, đưa cho Lãnh Minh xem, Lãnh Minh cười cười.

‘Cha, xem đi!’

‘Hào hảo, rất tốt, nhưng đây chỉ là khởi đầu, sau này vẫn phải còn học nhiều’

‘Sau này con sẽ cố gắng hơn!’

‘Nghỉ tay đi, 2 cha con ra ăn cơm này’

Từ Linh bước vào, chống tay nhìn 2 cha con mà nói.

‘Com! Com! Ăn thôi’

‘Đói rồi đúng không, đi ăn thôi con trai, phu quân’

‘Ăn’

Bước đến bàn ăn, trên bàn là đủ loại món ăn từ cá, thịt đến rau, cá, do Lãnh Minh bắt, còn rau thì phía sau vườn trồng, thịt thì do Khinh Doanh cho vì trong khu rừng này kỳ lạ là không có thú để săn ngoài cá.

2 cha con ngồi lên ghế, Từ Linh đem 3 cái chén qua đặt trước mặt sau đó mới ngồi xuống ăn cơm. Tiểu Mạc ăn vội nên bị nghẹn, nhờ Lãnh Minh vỗ lưng vài cái. Nuốt xong, mặt tươi cười mà nói.

‘Cơm của nương nấu là đệ nhất a!’

‘Tiểu tử này, ăn cẩn thận không lại nghẹn nữa a’

‘Ăn chậm thôi, còn nhiều mà’

‘Dạ, mà sao không thấy mẹ Khinh Doanh và mẹ Vân Chi thế?’

Sáng đến giờ Lãnh Mạc phải học y thuật nên không để ý rằng Khinh Doanh và Vân Chi không ở đây.

‘Tiểu tử, 2 người họ có việc đâu phải lúc nào cũng đến đây được’

‘Đúng đấy, mai hoặc một 2 muội ấy đến mà, con đừng lo’

‘Ân, con biết rồi’

Nói xong cả 3 người lại tiếp tục ăn cơm, đến chiều thì Khinh Doanh và Vân Chi đến nhà. Lãnh Mạc liền chạy ra.

‘A! Mẹ Khinh Doanh, mẹ Vân Chi!’

Cậu liền nhảy lên ôm Khinh Doanh.

‘Ai ya, Lãnh Mạc, nhớ chúng ta à?’

‘Vâng, nhớ nhớ’

‘Vậy thì tốt, hôm nay ta và Khinh Doanh mang cho con vài thứ’

‘Vài thứ?’

‘Vào nhà đi đã’

Nói xong Khinh Doanh đang ôm tiểu Mạc cùng Vân Chi bước vào nhà, chào hỏi Lãnh Minh và Từ Linh. Để tiểu Mạc xuống, Khinh Doanh với Vân Chi lấy từ trong nạp giới mỗi người 1 quyển trục. Vân Chi còn lấy thêm vài binh đao được ra.

‘Khinh Doanh, Vân Chi đây là?’

‘Đây là công pháp tu luyện đấu khí hệ hỏa: Hỏa Thần Tín’

‘Của muội là từ tinh giai đấu kỹ trung cấp: Tam Từ Lô và 1 vài binh được’

Công pháp tu luyện dùng để tu luyện với tăng thể chất và tiềm lực. Công pháp tu luyện thì nhiều vô số, đếm không xuể, được chia thành hạ cấp, trung cấp, hậu cấp và cao cấp. Công pháp Khinh Doanh cho Lãnh Mạc chính là trung cấp

Đấu kỹ cũng thế, rất nhiều loại dùng để công kích, phòng thủ, tăng tốc,.....được chia thành 4 bậc gồm: Kim tinh giai, Từ tinh giai, Thủy tinh giai và Thiên tinh giai, mỗi bậc cũng chia thành sơ cấp, trung cấp và cao cấp. Cao nhất là Thiên tinh giai, nhưng đấu kỹ phẩm này 100 năm rồi vẫn chưa xuất hiện.

‘Đây vừa là trung cấp công pháp và Từ tinh giai đấu kỹ sao’

Lãnh Minh cầm 2 quyển trục lên nhìn qua nhìn lại.

‘Như vậy được không? 2 quyển này dù sao cũng là đồ quý!’

‘Ca ca cứ nhận đi, muốn thăng bé thành cường giả thì phải có công pháp tốt, đấu kỹ tốt và cả đan dược’

Vân Chi đưa tay lên nói. Từ Linh cũng chỉ nhìn cười.

‘Cám ơn 2 muội đã quan tâm nó đến vậy, việc luyện tập, sau này nhờ 2 muội’

‘Được, vậy mai sẽ bắt đầu luyện tập a?’

‘Vậy cũng tốt, thấy sao hả tiểu từ?’

‘Dạ dạ, mai con sẽ luyện tập!!’

Lãnh Mạc biết việc tu luyện cũng quan trọng nên liền đồng ý, 4 người xung quanh thì cười khi nhìn dáng vẻ của Lãnh Mạc.

Sáng hôm sau, tại 1 khu đất trống cách ngôi nhà chừng 1 dặm, Khinh Doanh với Vân Chi mặc chiến phục đứng chờ Lãnh Mạc thay đồ. Mặc xong, cậu bước ra từ lùm cây, áo đỏ, hộ yển màu đen để lộ ngón tay, quần dài tới gối có hoa văn lửa, 1 đôi giày có giáp phần bàn chân.

‘Con mặc đẹp không mẹ Khinh Doanh, mẹ Vân Chi?’

‘Lãnh Mạc con mặc rất đẹp, nhìn rất oai phong a’

Vân Chi vỗ vỗ đầu Lãnh Mạc nói, Khinh Doanh đứng khoanh tay cũng gật đầu và cười sau đó bắt đầu luyện tập.

‘Giờ con hãy làm theo lời Vân Chi, sau này học chiến đấu thì ta sẽ chỉ con’

‘Đã hiểu ạ’

‘Tốt, hôm nay sẽ dạy con về vận đấu khí’

‘Vận đấu khí?’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đấu kỹ vô danh

Lãnh Mạc ngày ngày tu luyện cùng Vân Vân và Khinh Doanh, thoát cái đã qua 3 năm, cậu từ thất đoạn đấu khí thành Tứ tinh Đại đấu sư, khiến ai cũng ngạc nhiên vì thiên phú của cậu quá cao, chỉ trong 3 năm có thể lên đến Đại đấu sư.

Điều này Khinh Doanh cho là thừa hưởng từ Lãnh Minh và Từ Linh, vì họ cũng đã có thể tăng lên Đấu Linh và Đấu Vương trong vòng 1 năm, với tốc độ tu luyện thể này, Lãnh Mạc chắc chắn sẽ thành cường giả tương lai không xa.

Trong sân vườn, 1 thân ảnh đang ngồi xếp bằng trên đá tu luyện, mái tóc màu đỏ tía ra, cỏi trần lộ ra cơ thể cực kỳ săn chắc, mắt nhắm lại, đó là Lãnh Mạc, cậu đã bắt đầu trưởng thành và cao hơn. Lúc sau Từ Linh từ trong nhà bước đến chỗ cậu.

‘Lãnh Mạc, đừng tu luyện nữa, vào ăn cơm’

Lãnh Mạc từ từ mở mắt ra rồi nhìn Từ Linh.

‘Vâng’

Cậu đứng lên theo Từ Linh vào trong, Lãnh Minh đang ngồi đọc sách, được Từ Linh kêu, ông đứng lên đi theo vợ và con vào bếp. 3 người ngồi xuống bàn rồi ăn.

‘Cơm của nương quả là ngon nhất a’

‘Con quá khen rồi’

‘Quá gì chứ! Cơm của nàng là ngon nhất, không gì sánh bằng’

‘Huynh này, thật là’

Từ Linh xấu hổ vỗ vào vai Lãnh Minh rồi hậm hực ăn tiếp.

‘Bỏ qua đi, Lãnh Mạc này’

‘Vâng mẹ?’

‘Ngày mai, mẹ và cha con sẽ dạy con 1 đấu kỹ mà chúng ta tạo ra’

‘!!!!’

Lãnh Mạc ngạc nhiên.

‘Sớm muộn gì thì con cũng học, nên ta và mẹ con bàn chuyện dạy con sớm’

‘Đấu kỹ tự tạo của 2 người?’

‘Đúng, chỉ cần con luyện thành thì nó sẽ rất là lợi hại’

‘Nhưng đấu kỹ này của ta và mẹ con giống nhau về cốt, nhưng khác về cách thức’

‘Vậy khác nhau chỗ nào vậy cha, mẹ?’

‘Mai sẽ biết, giờ thì ăn cơm đi’

Nói xong, 2 phu thê vừa cười vừa nhìn đứa con của mình bây giờ đã lớn thế này, sau này sẽ phải li xa như người đó của Lãnh Mạc, càng nghĩ cả 2 càng buồn.

Đến tối, cậu vẫn tiếp tục chăm chỉ tu luyện, nửa đêm cậu mới ngủ. Sáng hôm sau, cậu ra khu tập luyện, cha và mẹ cậu đang mặc chiến phục đứng đợi ở đó.

‘Con đến rồi’

‘Tốt, giờ thì.....Từ Linh’

‘Ừm’

Lãnh Mạc chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì mẹ cậu đột nhiên đứng trước 1 cái cây to rồi thủ thế, xòe 2 bàn tay ra vận đấu khí, không khí xung quanh dồn về tay của Từ Linh, bao phủ hết bàn tay của cô, lúc sau 2 tay cô liên tung chưởng, toàn bộ không khí lẫn đấu khí trong tay giải phóng ra, tung 1 chưởng đến cây khiến cho cái cây liên đổ xuống.

Rầm! Rầm!

Không dừng lại đó, vài cái cây phía sau cũng đổ xuống theo. Cậu đứng trợn mắt mà nhìn sức mạnh mà đấu kỹ của mẹ cậu tạo ra. Lãnh Minh đứng kế bên khoanh tay nhìn cười.

‘Thế nào? Con thấy sao?’

‘Quá.....quá mạnh’

Cậu lấp bắp nói.

‘Ha ha, như đó chưa là gì đâu, tiếp theo ta sẽ cho con xem’

Lãnh Minh cười xong rồi bước đến 1 tảng đá to gấp đôi ông, Lãnh Minh sử dụng đấu khí hóa hình, hóa thành 4 cánh tay ở phía sau, cậu đứng nhìn ngơ ngác, trên cơ thể ông tổng cộng có 6 cánh tay, 6 cánh tay này thực hiện những động tác giống như của Tử Linh, vận đấu khí và tập trung không khí ở tay.

Đừng!!!

Cả 6 cánh tay liên tung chưởng vào tảng đá, tảng đá liên bề ra thành trăm mảnh, mặt đất phía sau tảng đá bị nứt ra, tạo ra 1 cái hố.

Lãnh Mạc càng kinh ngạc hơn nữa, không thể nói thành lời.

‘Sao nào, thấy không? Uy lực rất lớn đấy’

‘Đấu kỹ này không có phân cấp, mẹ chỉ gọi nó là Thiên không chưởng’

‘Còn của cha gọi là Phật liên thiên không chưởng, là cải biến từ của mẹ con, mà của ta con phải có thể đấu khí hóa hình mới sử dụng được’

‘À....vâng’

Sau khi chứng kiến 2 đấu kỹ cực mạnh của cha và mẹ cậu, Lãnh Mạc cũng chỉ biết nhìn lại tàn tích mà đấu kỹ đó để lại. Lãnh Minh vào nhà vì chưa dạy cậu Phật liên thiên không chưởng được.

Tử Linh bắt đầu dạy cậu về Thiên không chưởng, lấy tay làm tâm, chuyển đấu khí xuống lòng bàn tay, hấp thu không khí bao quanh tay rồi nén lại và giải phóng ra.

‘Lý thuyết là vậy đấy, nhưng con phải không chế tốt a’

‘Con hiểu rồi, con sẽ thử’

Nói xong, cậu lấy thế, theo lời Tử Linh dạy, chuyển đấu khí xuống tay rồi hấp thu không khí và nén lại, sau đó giải phóng ra.

‘Hãy!!’

Chả có gì xảy ra cả, cậu vẫn đứng đó, cây vẫn còn, Tử Linh đột nhiên phá lên cười.

‘Phụt! Ha ha ha ha, con làm gì thế hả, ha ha, ai ya đau bụng quá!’

‘.....’

‘Rồi rồi, mẹ xin lỗi, tại trong con mắc cười quá’

Lãnh Mạc xấu hổ phủ mặt xuống, Tử Linh thấy thế đến ôm an ủi, kêu cậu làm lại lần nữa.

‘Giờ con hãy làm lại xem nào’

‘Vâng.....phù.....’

Lãnh Mạc thở dài 1 hơi rồi lấy thế, dồn đấu khí vào tay, hấp thu không khí xung quanh, nén lại lần nữa rồi giải phóng.

Xuy xuy xuy

Rầm!!

Cây đã đổ, cậu đã thành công trong việc sử dụng đấu kỹ Thiên không chưởng. Thấy vậy Tử Linh vỗ tay mà khen ngợi cậu.

‘Tốt tốt, con rất giỏi, sau này cần luyện tập thêm nữa’

‘Vâng, con nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập, rồi có thể học được đấu kỹ của cha’

‘Hào hảo’

Cậu tiếp tục việc luyện tập, cho đến tối cậu và Tử Linh mới về nhà, về được 1 lúc thì Lãnh Minh đưa cậu 1 quyển trục, cậu xem quyển trục thì trong đó ghi cách sử dụng đấu kỹ Phật liên thiên không chưởng, Lãnh Mạc vui mừng mà cảm ơn cha.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sự Thật

Lãnh Mạc ngày ngày miệt mài luyện tập, không bỏ bê bất cứ ngày nào, với sự giám sát của Tử Linh, cậu sử dụng đấu kỹ Thiên không chừng thuận thực hơn nhiều. Khinh Doanh thì dạy cậu cách chiến đấu, giải quyết đối thủ nhanh gọn nhất có thể, giúp cậu gia tăng tốc độ, thể chất. Vân Vận dạy cậu sử dụng đấu kỹ hệ hỏa lẫn lôi, cô còn tặng cậu 2 quyển Tử tinh giai cao cấp gồm: Lôi đế thuần quang ; Trọng lôi thiên kích. Cả 2 đấu kỹ đều rất mạnh, mạnh hơn cả đấu kỹ cùng giai.

Hiện giờ Lãnh Mạc đang ngồi đọc sách trước hành lang, mẹ cậu đi ngang qua, cậu liền gọi lại.

‘Mẹ!’

‘Có gì không, con trai?’

‘Không biết con có cảm nhận sai hay không, nhưng vài ngày nay, có những luồng khí tức rất lạ xuất hiện trong rừng, liệu có phải là ma thú?’

‘Hừm.Ta và cha con cũng cảm nhận được, đây là khí tức con người, không phải của Ma thú’

Tử Linh trầm mặc, đặt tay lên môi suy nghĩ.

‘Con người? Nhưng mẹ nói khu rừng này rất bí ẩn, không ai có thể vào được nếu không có sự chỉ dẫn của mẹ với cha cơ mà?’

‘Đúng vậy, trừ 2 muội ấy ra thì không ai có thể vào khu rừng...’

Điều này thật bí ẩn khi lại có khí tức của người khác, trong khi đây là khu rừng bí mật không ai biết đến.

‘Con cảm nhận được khí tức ra sao?’

‘Rất mạnh, mạnh hơn con rất nhiều, nhưng lại yếu hơn mẹ Khinh Doanh và mẹ Vân Vận’

‘Vậy thì chúng ta cần cảnh giác hơn nữa, con cũng phải cẩn thận’

‘Con hiểu rồi’

‘Giờ thì ăn cơm’

Nghe lời của Tử Linh, cậu không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, cậu đứng lên đi vào bếp, ở đó Lãnh Minh đang đứng nấu nẫu, xào xào món gì đó rồi dọn lên bàn.

‘Oa, món của cha làm cũng chẳng kém gì mẹ a’

‘Ha ha, làm sao bằng mẹ con được’

‘Cứ ăn đi, khen chê làm gì chứ’

Nghe Lãnh Minh với con mình đem món ăn so sánh, liền hậm hực nói. Một lúc sau, Lãnh Minh lấy ra 1 sợi dây có treo 1 chiếc nệm giới.

‘Lãnh Mạc, từ nay con hãy giữ chiếc nệm giới này’

Ông đưa nó cho Lãnh Mạc, cậu đưa tay đón lấy.

‘Đây là nệm giới, nhưng đưa con làm gì vậy cha?’

‘Chiếc nệm giới này rất đặc biệt, sau này có dịp con sẽ dùng nó, nhớ, hãy luôn đeo bên người, không được để mất’

‘Vâng.’

Cậu cũng chỉ lẳng lặng mà nhận, rồi đeo lên cổ, cậu cầm lên nhìn xung quanh chiếc nệm giới, nhìn cũng như bao chiếc nệm giới khác, nhưng nó lại tạo ra cho cậu 1 cảm giác kỳ lạ.

‘Cha, mẹ này’

‘Hử?’

‘Có gì không con?’

‘Tại sao chúng ta lại sống trong rừng, mà không sống ở nơi có người?’

Khi nghe cậu hỏi vậy, Lãnh Minh lẫn Tử Linh đều im lặng, lúc sau, Lãnh Minh mới lên tiếng.

‘Chúng ta sống độc lập vì có lí do của chúng ta, sau này con sẽ hiểu’

‘Vâng ạ...’

Cậu càng nghi ngờ về cách sống của cha mẹ cậu hiện tại, cậu cũng không nói gì thêm, ăn xong thì liền vào phòng, ngồi xuống rồi cầm cái nệm gối lên nhìn tiếp, nhìn được 1 lúc thì cậu cất vào.

Khi đang chìm vào giấc ngủ, Lãnh Mạc đang thấy mình ở nơi nào đó không rõ, trước mặt cậu là 1 thân ảnh nữ màu đen đứng quay lưng về phía cậu.

‘Người là ai? Ta đang ở đâu?’

Thân ảnh kia quay nhẹ đầu lại cười.

‘Sớm muộn gì cũng biết và đây là tâm hải của người’

Nói xong thì cái thân ảnh kia liền mờ dần, cậu lập tức chạy đến.

‘Khoan đã!’

Cậu chưa kịp chạy đến thì biến mất, cậu bật dậy, thờ hồn hể, cậu quay qua quay lại thì thấy đây là phòng của mình.

‘Mơ ư? Không, không phải, nó rất giống thật’

Lãnh Mạc nheo mắt lại nghĩ, không thể ngủ được nữa, cậu gạt chuyện đó qua 1 bên rồi tu luyện cho đến sáng.

Trời sáng, cậu liền đến phòng của Lãnh Minh và Tử Linh, thuật lại mọi chuyện đêm qua, 2 người trầm ngâm suy nghĩ.

‘Ta nghĩ là có chuyện gì đó’

‘Chuyện gì đó là sao thưa cha?’

‘Sau này sẽ biết’

‘Cho con hỏi thêm 1 câu nữa, tâm hải là gì?’

‘Sao con biết tâm hải?’

Tử Linh ngạc nhiên mà nhìn cậu.

‘Cái thân ảnh đó nói với con’

‘Hừm.....Tâm hải chính là 1 không gian bên trong hải não của con, khi con lớn lên thì tâm hải cũng rộng thêm, tâm hải là dùng để chứa đựng Huyền Thú. À con cũng có thể vào chính tâm hải của chính con nữa, nếu con tập luyện’

‘Ra là vậy.....’

‘Giờ thì con mau tắm rồi thay đồ đi’

‘Vâng’

Lãnh Mạc quay lưng bước ra khỏi phòng, đi đến nhà tắm, sau đó về phòng của cậu để thay chiến phục. Thay đồ xong, cậu vừa định ra khỏi nhà thì đột nhiên trên bầu trời có vài chục thân ảnh mặc hắc bào, khí tức tỏa ra rất mạnh, cậu liền la lên.

‘Cha! Mẹ! Có kẻ xâm nhập!!!’

‘!!!’

‘Cái gì?!’

‘Ha ha’

Lãnh Minh cùng Từ Linh chạy ra xem thì ở trên có 1 kẻ đột nhiên cười khi thấy 2 người. Bầu trời đầy những hắc y nhân, khiến cho 2 phu thê rất lo lắng.

‘Các ngươi là ai? Sao lại biết chỗ này?’

‘Ha ha, tại sao chúng ta biết à, vì Yêu Chủ đã nói với chúng ta là 2 người các ngươi ở đây’

‘Yêu Chủ??!! Ngươi là người của hắn?’

Lãnh Mạc ngạc nhiên khi thấy Lãnh Minh như là biết rõ vị Yêu Chủ kia.

‘Rất tiếc, ta không phải người của Yêu Chủ, mà ta chỉ có quan hệ với ông ta thôi’

‘Vậy thì ngươi cũng chẳng phải thể loại tốt lành gì’

Càng nói càng căng thẳng, khiến cho Lãnh Mạc ngờ ngạc không biết chuyện gì xảy ra. Chỉ có tên hắc y nhân đang đứng giữa nói chuyện với cha mẹ cậu.

‘Không dài dòng nữa, mau đưa “thứ đó” ra đây, chúng ta còn tha mạng’

‘Ý ngươi là vật này ư?’

Từ Linh lấy từ trong nạp giới ra 1 miếng ngọc màu xanh, có hình thù kì lạ.

‘Ha ha ha, đúng rồi, nó đó, nó đó mau đưa cho bọn thánh!’

‘Muốn đưa ư, ngươi nằm mơ à’

‘Hừ! Các ngươi đã sống 3000 năm rồi, các ngươi cũng là đỉnh cao rồi, thì lấy cái đó để làm gì nữa hả?!!’

Tên hắc y nhân phẫn nộ quát.

‘Mẹ, cha sống 3000 năm là sao?’

‘Hừ! Tới con của các ngươi mà các ngươi vẫn giấu thân phận của các ngươi!’

‘Ta giấu thì kệ cha ta, mắc mớ gì tới ngươi’

‘Bộ ngươi có quyền quản à?’

‘Hừ!!!!’

Cái tên đó càng nói càng tức khi không thể đáp trả được.

‘Khoan hả tức giận, sư huynh, chúng ta chỉ cần bắt con của bọn họ là được’

Hắc y nhân kể bên nói với tên này

‘Cũng đúng, mà không ngờ các ngươi đường đường là đỉnh phong thế giới mà lại niệm phong đấu khí của mình rồi sống ở nơi đây, thật là mất mặt’

Lãnh Mạc khi nghe từ đỉnh phong thế giới càng nghi ngờ về thân phận của cha mẹ mình.

‘Cha, mẹ rốt cuộc 2 người là ai’

‘Con trai.....’

‘.....’

Từ Linh âm thầm nhìn Lãnh Mạc, Lãnh Minh cũng không biết nói gì thêm.

‘Nhóc ngươi không biết ư? Để ta nói cho ngươi biết, cha và mẹ của ngươi chính là 2 vị Đạp Thiên Đế Cảnh trong truyền thuyết đấy!!’

‘Đạp Thiên.....Đế Cảnh??!!’

Cậu bắt ngờ khi nghe 4 chữ này, rồi nhìn qua cha mẹ cậu.

‘Bất quá kiểu này thì cũng phải nói thật thôi, đúng cha chính là 1 trong 2 vị Đạp Thiên Đế Cảnh, Thiên Tước – Lãnh Minh’

Còn mẹ là Minh Hoàng – Từ Linh, chúng ta đúng là đã sống 3000 năm rồi’

Lãnh Mạc chấn kinh khi mà 2 người mà cậu cực kỳ ngưỡng mộ lại luôn ở bên cạnh mình, và cũng chính là cha mẹ mình.

‘Thật.....thật sao???’

Tuy vậy nhưng cậu vẫn lộ ra vẻ vui mừng.

‘Đúng đấy đúng đấy, giờ thì mau đưa miếng ngọc đó đây!!!’

‘Hừ, thứ như ngươi mà cũng muốn có được ư?’

‘Chúng ta bắt quá cũng chỉ giải phóng đầu khí, trở thành Đầu Đé để giết các ngươi thôi’

‘Mà các ngươi thử đựng đến con trai ta đi, đảm bảo, Thiên Tước ta sẽ sang bằng luôn cái Hắc Âm Công Hội các ngươi đấy’.

‘Ngươi!!!’

Tên hắc y nhân tỏ ra vẻ sợ hãi trước lời nói của Lãnh Minh và Từ Linh, nhưng chắc chắn hẳn sẽ không bỏ qua việc này.

‘Được, để ta thử 2 Đầu Đé đấu với 1 Đầu Thánh và 20 Đầu Tông và 20 Đầu Hoàng xem nào!!’

‘Hừ, ngươi tưởng thắng được ư?’

‘Hoang tưởng, Lãnh Mạc, đợi mẹ và cha ở đây, khi chuyện này xong ta sẽ nói hết cho con’

Từ Linh và Lãnh Minh giải phóng thực lực thành Đầu Đé, rồi Từ Linh tạo ra 1 kết giới đặt xung quanh căn nhà, sau đó dùng đầu khí dục bay lên, đối mặt với những kẻ thù trước mặt, không hề nao núng.

‘Các vị ở đây, XÔNG LÊN ĐOẠT LẤY MIÉNG NGỌC, GIẾT 2 KẺ ĐÓ!!!!!!’

Tên hắc y nhân hét lên, tất cả những kẻ xung quanh liền lao đến, và thế là 1 trận chiến đã nổ ra.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kịch Chiến

Trên bầu trời đang kéo đến những đám mây đen mù mịt, vô số hắc y nhân đang đứng đối địch với 2 vị cường giả trong truyền thuyết, khi nhìn thấy cả 2 tự trở thành Đầu Đé trong chớp lát, nội tâm của bọn chúng run lên, như là không muốn chiến đấu nữa, nhưng đã đến thì không thể đi.

Mưa bắt đầu kéo đến, sấm chớp đánh đầy trời.

‘Ai ya, đánh trong thời tiết này thật không tốt a’

Lãnh Minh liền chỉ tay lên trời, bắn ra 1 tia sáng làm cho mây đen lập tức bay đi, bầu trời trở lại trong xanh.

Những tên kia chứng kiến cảnh tượng nội tâm liền chấn kinh khi thực lực của họ có thể làm cho mưa tan biến, cảm giác áp đảo bắt đầu hiện ra trước mắt.

‘Này!! Các ngươi đang sợ à, mau vứt cái nỗi sợ đó cho ta’

‘Vâng!’

Cả đám đồng thanh đáp lại lời tên kia.

‘Tốt, và giờ TẤT CẢ XÔNG LÊN!! ĐOẠT LẤY MIÉNG NGỌC CHO TA!!!’

Tên đó hét lên, những tên hắc y nhân liền vù vù lao đến.

‘Chỉ là 1 đám Đầu Tông, hãy để huynh cho’

‘Được, rồi để huynh vậy’

Lãnh Minh liền lao đến, chộp những ngón tay lại như lưỡi dao, bay qua những hắc y nhân, đột nhiên những tên đó liền rơi xuống. Tất cả đều đã chết vì vết cắt ở cổ do Lãnh Minh gây ra.

Chứng kiến thêm việc này, những tên còn lại đều đứng sững lại không dám bước đến gần, bọn chúng tỏ ra vẻ sợ hãi.

‘Phế vật!!! Ta sẽ lên!!’

Tên kia quát lên phần nộ, cởi bỏ áo choàng bay đến. Đó là nam nhân có mái tóc trắng dài, có 1 vết sẹo ở mắt trái.

‘Đến đây’

Lãnh Minh bình thản nói, hất liền lao đến cầm đao chém xuống, Lãnh Minh đỡ bằng 1 tay, thủ 1 quyền chuẩn bị xuất ra thì hất liền buông đao bay về phía sau, làm ông ngạc nhiên.

‘Ồ, ra biết né, tốt tốt, tên ngươi là gì?’

‘Hừ, Lâm Ma, đứng thứ 5 trong Ngũ Đại Cao Thủ, là đệ tử của Vân Vận, danh xưng Lôi Thánh’

Tên đó không ngần ngại nói, Lãnh Minh trầm tư 1 lúc.

‘Hào hảo, là đệ tử của muội ấy, có tương lai, nhưng tâm địa độc ác, chỉ với cái đầu khí mà ngươi tỏa ra thì cũng biết đó không phải là của ngươi’

‘Thì sao chứ, sư phụ không biết việc này nên ta cũng không quan tâm, chỉ cần mạnh lên, việc gì ta cũng làm!!’

‘Haizz, đúng ta tâm địa độc ác, ta nói ngươi biết này, hôm nay Vân Chi muội muội sẽ đến đây cùng Khinh Doanh, ta chỉ cần lưu ngươi lại 1 lúc nữa là được’

‘Cái!!! Ngươi nói sư phụ ta sẽ đến và cả..Yến...Khinh...Doanh!?’

Lâm Ma đột nhiên lo sợ tột độ khi nghe được sư phụ mình đến rồi còn sợ hơn nữa khi nghe tên Khinh Doanh.

‘Lâm Ma, ta cho ngươi 2 lựa chọn, 1 là rút khỏi nơi này, 2 là chết tại đây’

Từ Linh từ phía sau lên tiếng.

‘Ai ya, thê từ, nàng không bỏ được thói này à?’

‘Bỏ gì chứ, bọn chúng đến đây làm loạn, rồi còn đòi giết chúng ta, con chúng ta, ta không giết chúng là may mắn cho chúng rồi’

Nghe Từ Linh nói, Lãnh Minh lắc đầu cười khỏ, bỏ qua tên Lâm Ma rồi đến xoa dịu thê từ mình.

‘Rồi, rồi, người giận đã, con nhìn kia’

‘A.....Lãnh Mạc này, xin lỗi vì để con thấy mẹ thế này’

Phía dưới, ở trong nhà Lãnh Mạc đang đứng ngo ngác nhìn.

‘Grrr, các ngươi dám bỏ ta!!!!’

‘Động thủ rồi sao?’

Lâm Ma tức giận lao đến, Lãnh Minh liền tung 1 quyền vào bụng hất khiến hất phun ra 1 ngụm máu, liền đáp xuống đất. Có thêm 1 người cởi bỏ hắc bào bay đến chỗ của Lâm ma.

‘Sư Huynh!! Không sao chứ?’

Là nữ, mặc trang phục xanh, tóc cũng màu xanh, thực lực khá cao nhưng vẫn chưa bằng Lâm Ma.

‘Hô, ra là có nữ nhân à, nếu vậy thì cũng là loại không ra gì’

‘Hừ, không ra gì thì sao, ngươi đã thương huynh ấy, Yêu Chủ chắc chắn sẽ không tha cho 2 ngươi’

‘Con tiện nhân này!!!’

Từ Linh nổi điên lên liền bay đến chỗ của nữ nhân đang đứng kế Lâm Ma. Lãnh Minh không can nõi đành lắc đầu thờ dài.

‘Cô muốn gì?’

‘Thôi rồi’

CHÁT!

Từ Linh đưa tay tát nữ nhân đó 1 cái thật đau, Lâm Ma thấy vậy mặt nổi gân xanh liền cầm đao đâm thẳng tới nhưng lại bị 1 thanh cự kiếm chặn lại.

‘Muốn đâm ta ư? Không phải dễ đâu’

‘!!!!’

Từ Linh cầm thanh cự kiếm lên rồi chém thẳng xuống, Lâm Ma đưa kiếm ra đỡ nhưng lại bị chém gãy kiếm, cùng nữ nhân lui về phía sau mấy chục thước.

‘Sư huynh cẩn thận, ả này không phải dạng vừa đâu’

‘Ta biết, nhưng muội không sao chứ?’

‘Vâng, tuy khá đau, chúng ta không thể không về được rồi’

‘Hừ, ả kia, mặc dù ta không muốn biết nhưng tên nguoi là gì?’

‘Lại còn hỏi tên sao, được, ta là Hải Lam là nhị đệ tử của tông chủ Vân Vận’

‘Lại thêm 1 người, haizz muội muội ơi....’

Lãnh Minh than trời trách đất vì Vân Vận lại thu nhận 1 lũ tâm địa độc ác mà không hề hay biết. Nếu chuyện này qua thì ông sẽ đem mọi chuyện thuật lại cho Vân Vận.

‘Mà các nguoi nghĩ ta chỉ mang nhiều người đây sao, Long Sát!!’

Hải Lam đột nhiên quát lớn tên ai đó, từ trên trời bay xuống là 1 quả cầu lửa, phát hủy hộ thuẫn mà Từ Linh đặt xuống, Lãnh Minh đứng gần đó nhưng lại không hề hay biết.

Quả cầu lửa đáp xuống, phá hủy 1 nửa căn nhà, Lãnh Mạc vẫn đang ở trong đó.

‘Lãnh Mạc!!!’

‘Tiểu Từ!!’

‘Dừng lại cho ta, nếu không.....’

Cả 2 liền vội bay đến nhưng từ trong đồng đồ nát phát ra âm thanh trầm lắng, 1 cái thân ảnh bước ra, tay phải đang ôm Lãnh Mạc, tay trái cầm 1 cây kiếm chĩa vào cổ của cậu.

‘Cha, mẹ đừng qua đây.....’

‘Nguoi!!!’

‘Thà con ta ra, nếu không ta sẽ giết nguoi!’

‘Hừ, nếu vậy ta giết tiểu tử này trước’

‘Nguoi!!!’

Cả 2 cảm phần mà nhìn tên hắc y nhân đó, không thể cứu con trai của mình, cả 2 người đều kích động, cắn răng chịu đựng thì từ phía sau, tên Lâm Ma dùng kiếm đâm xuyên người Lãnh Minh, Từ Linh chấn kinh khi thấy cảnh tượng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đau

Chứng kiến Lãnh Minh bị đâm, Từ Linh tay nổi gân xanh, răng nghiến chặt lại, liền lao đến, trên tay tụ lại 1 đạo quang hình cầu, đánh tới Lâm Ma khiến hắn bay về sau trăm trượng, đập người vào đá rồi mới dừng lại. Cô lại bay đến chỗ của Lãnh Minh.

‘Lãnh Minh, huynh không sao chứ?!’

‘Khụ! Ta không sao, chỉ là bất cần chút thôi, quan trọng hơn là phải cứu tiểu tử cái đã’

‘Được rồi, huynh hãy uống viên dược này đi’

Từ Linh cho Lãnh Minh 1 viên dược rồi ông để lên miệng mà uống vào, sau đó cả 2 đứng lên, trừng mắt nhìn về phía Long Sát. Cảm nhận được sát khí của 2 người kia, Long Sát rung mình 1 cái rồi lấy lại bình tĩnh.

‘Bây giờ các ngươi chọn thẳng nhóc này, hay là đưa chúng ta miếng ngọc kia’

‘Ngươi!!’

‘Từ Linh, không được mất bình tĩnh, khụ, không nên trúng kế của chúng’

Cô càng lúc càng mất tự chủ bản thân, chỉ muốn lên giết tên Long Sát nhưng không thể làm cô càng tức giận thêm. Những kẻ xung quanh chỉ đứng đó không dám xông đến dù bọn chúng có con tin.

‘Có lẽ đến lúc ta thức tỉnh rồi’

‘!!!!’

‘Không lẽ???!’

‘Đây là gì vậy, cha mẹ.....?’

Đột nhiên, chiếc nệm giới đeo trên cổ Lãnh Mạc phát ra 1 giọng nói rồi phát sáng, 1 loại hỏa diễm màu trắng tỏa ra, bắt đầu cháy lan lên cơ thể Long Sát khiến hắn phải buông bỏ cậu.

Lãnh Minh cùng Từ Linh nhìn cậu, những tên còn lại sắc mặt trắng bệch, dù là Đẩu Tông, nhưng bọn chúng cảm nhận được, thực lực trên người Lãnh Mạc đang tỏa ra là hơn hẳn bọn chúng.

Xung quanh tràn ngập loại hỏa diễm trắng kia, những tàn hỏa đột nhiên thu lại sau đó biến mất, Lãnh Mạc từ trong hỏa diễm đó bay ra, nhưng đó không giống cậu, mái tóc trở nên dài hơn, từ phần gáy thì tóc của cậu trở thành màu đen, mắt đổi thành màu đỏ, điệu nghệ cũng khác nhiều. Sau đó Lãnh Mạc đáp xuống chỗ Lãnh Minh và Từ Linh.

‘Xem ra, ta phải dẹp loạn các ngươi rồi, còn 2 người không sao chứ?’

‘Hừm, nhìn vậy mà không sao à, chỉ là bị đâm 1 nhát thôi’

‘Thật không ngờ, con trai chúng ta thật sự là.....’

‘Thật gì chứ, từ khi thằng bé này sinh ra là đã mang số mệnh này rồi, thằng bé còn nhỏ nên chắc không giữ được trạng thái này lâu’

Từ Linh với Lãnh Minh nói chuyện với Lãnh Mạc trong dạng kỳ lạ đó như là quen biết từ lâu. Giọng của cậu cũng biến đổi thành giọng nữ, nghe rất thanh tao.

‘Ngươi.....ngươi là ai? Hỏa diễm đó nữa!! Đó chắc chắn là dị hỏa, 1 thằng nhóc như thế không thể nào. Mau nói, ngươi là ai??’

‘Ồ ào quá đó’

‘Cái! AAAAAA!!!’

Long Sát phần nộ quá, Lãnh Mạc kia liền đem 1 đóm lửa bắn vào người của hắn khiến hắn bị thiêu, hét lên trong đau đớn.

‘Cẩn thận nha, Dị Hỏa của ta là Bạch Cốt Linh Hỏa đứng thứ 12 trong bản Dị Hỏa đó a. Nhớ lại năm xưa ta có 5 loại Dị hỏa giờ chỉ còn 1, thật tiếc’

Dị Hỏa, là đóm lửa đã sáng tạo ra thế giới này, tổng cộng có 23 loại Dị hỏa, phân bố khắp mọi nơi. Tuy nói là sáng tạo nhưng chỉ có 1 loại dị hỏa là sáng tạo ra thế giới này, đó là Nguyên Thủy Tiên Hỏa, lại dị hỏa này đứng đầu trong 23 loại, là Dị Hỏa mạnh nhất, huyền bí nhất và lợi hại nhất.

‘Long Sát, để ta giúp ngươi’

Hải Lam bay đến chỗ Long Sát, lấy ra quyển trục rồi mở ra thì Dị Hỏa trên người của hắn liền biến mất.

‘Hả!? Dị Hỏa bị giải trừ, không lẽ.....’

‘Trong trục đó có lẽ là có đạo dẫn thuật dùng để giải trừ Dịch Hòa, thứ này chỉ có Yêu Chủ hấn mới có, không ngờ hấn lại đưa thứ đó cho bọn chúng, chắc vì nghĩ chúng ta còn giữ Dịch Hòa’

‘Ra là vậy, trận này cũng khá khó khăn a, để tôi xem, Dịch Hòa của tôi mạnh hơn hay là đạo dẫn thuật đó mạnh hơn’

Nghe Từ Linh giải thích, Lãnh Mạc kia cười 1 cái rồi tụ trên tay 2 đóm lửa tung ra khắp xung quanh.

‘Chạy đi!!!’

‘AAAA!!!’

‘Nóng quá!!!’

Những tên hắc y nhân bị trúng Dịch Hòa liền thét lên trong đau đớn, từng tên rơi xuống chỉ còn xương cốt, nơi này trở thành bình địa. Tên Lâm Ma liền đến thấy 1 cảnh như vậy liền cảm tức.

‘Các ngươi giết người của ta!!! Chắc chắn ta sẽ không để yên cho 2 ngươi đâu!! Tiếp chiêu Từ tinh giai đấu kỹ cao cấp Lôi Đình!’

Lâm Ma thi chuyển đấu kỹ từng đạo lôi đánh xuống khiến mặt đất bị trúng xuống. Từ Linh tạo ra 1 kết giới để tránh khỏi nhưng đạo lôi đó, Lãnh Mạc kia hóa đấu khí dục bay lên.

‘Hừ, chỉ là 1 Từ tinh giai đấu kỹ, đừng xem thường ta, Thủy tinh giai đấu kỹ sơ cấp Hóa thiên không’

Uỳnh Uỳnh

Những đạo lửa xuất hiện xung quanh Lãnh Mạc kia rồi đánh lên đối chiến với Lôi Đình đang giáng xuống. Đánh trúng Lâm Ma làm hấn phải phun ra 1 ngụm máu.

‘Khụ, ngươi....thực lực này, ngươi không phải là 1 Đại Đấu Sư, ngươi là ai mà lại nhập vào cơ thể của thằng nhóc đó?’

‘Ta là ai không quan trọng, ngươi chỉ nên biết sức mạnh này LÀ DO TA CHI PHỐI!!!!’

Lãnh Mạc kia vừa dứt câu 2 tay tụ lại đóm dịch hòa rồi đánh tới Lâm Ma. Hấn mỉm cười rồi lấy ra 1 quyền trục rất kỳ bí,

‘Hừ! Đấu Đế cầm trục vẫn Bôn Lôi Quyền!’

‘Cái gì!! Đấu Đế cầm trục!!!!’

‘Cẩn thận!!!’

Trục vẫn là vật dùng phong ấn 1 đấu kỹ của các vị cường giả, muốn sử dụng thì phải có thực lực ngang bằng quyền trục hoặc nếu kém 1 bậc thì dùng toàn bộ sức mạnh mà thi triển, nhưng sẽ khiến cho cơ thể kiệt quệ.

1 quả cầu lôi xuất hiện, Từ Linh hét lên, quả cầu đó bay về phía Lãnh Mạc kia, không thể chạy thoát trong tình hình này. Đột nhiên trước mặt cậu là 1 thân ảnh hùng dũng giờ 2 tay ra, đó chính là Lãnh Minh, ông cười mỉm quay mặt lại.

‘Sau này, nhờ cô chăm sóc tiểu tử giùm tôi’

‘Lãnh Minh...cậu..., a...chết tiết...lại ngay lúc này....’

‘Cô không thể giữ lâu được trong cơ thể thằng bé đâu, đi đi’

Vừa nói xong, ông tung 1 chưởng vào người của Lãnh Mạc kia khiến cậu rơi xuống.

Trong chốc lát, ông hồi tưởng lại những tháng năm sống yên bình cùng thê tử, con trai và 2 muội muội của mình, cảnh tượng khi đứa con đầu tiên chào đời rồi đến khi Lãnh Mạc chào đời, khi cậu cất tiếng khóc đầu tiên làm ông cực kỳ hạnh phúc, nhớ lại những lúc khi đến sinh thần của Lãnh Mạc, Từ Linh, đều là kỷ ức vui vẻ, những năm tháng đẹp đẽ mà không gì có thể đánh đổi được.

‘Lãnh Minh!!!!!!!’

Lãnh Minh hứng trọn tử chiêu của cầm trục, Từ Linh hét trong đau thương.

Dù đã trở thành Đấu Đế nhưng đây là cầm trục nên hứng trọn chiêu này thì Đấu Đế cũng phải chết. 1 lúc sau, Lãnh Minh rơi xuống đất, Từ Linh liếc mình tiến đến.

‘Lãnh Minh!! Lãnh Minh!! Làm ơn, đừng chết!! Lãnh Minh!!’

Từ Linh gào thét trong vô vọng, nhưng Lãnh Minh đã không còn mạch hay hơi thở nào nữa, ông đã chết, nhưng dù vậy, ông vẫn nở 1 nụ cười trên môi khi mình đã ra đi.

Do không lường trước được việc Lâm Ma có Đấu Đế cấm trực, uy lực vô song, chỉ trở thành Đấu Đế, nên Lãnh Minh đã thay Lãnh Mạc mà hứng trọn chiêu đó rồi để kết cục bị thương.

Lãnh Mạc đứng dậy trong đống đổ nát, cậu trở lại như cũ, cơ thể có vài vết thương trầm mặt xuống mà bước đến chỗ của Từ Linh nhìn đến thân xác của cha cậu.

‘Mẹ.....cha.....mất.....rồi.....sao.....?’

‘Lãnh.....Mạc.....con trai.....hức.....’

Nghe thấy tiếng của Lãnh Mạc, cô ngẩn mặt lên nhìn thì thấy cậu đứng phía trước, mặt cậu trắng bệch có 1 vết trầy dưới mắt, nước mắt trên mặt cậu lăn xuống. Lãnh Mạc thì nhìn lại gương mặt mẹ mình, mẹ cậu cũng vậy, đôi mắt đỏ lên vì khóc.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hận

Khinh Doanh đang cùng với Vân Chi tiến về nhà của Từ Linh và Lãnh Minh, 2 người đang ở trên người của Thiên Phong Chu Tước, là huyền thú của Vân Chi. Khinh Doanh đang ngồi gặm bánh thì đột nhiên cảm giác lạnh sống lưng với đau buồn truyền đến cô.

‘Sao thế Khinh Doanh?’

‘Không, không có gì, chỉ là cảm thấy có chuyện không lành’

‘Chuyện không lành?!’

‘Ừm, mong cảm giác này không phải thật’

Vân Chi mặt lo lắng nhìn đến Khinh Doanh, vì cô ở cùng với Từ Linh, Lãnh Minh rất lâu nên chuyện có cảm giác không lành này có thể xảy ra, nhưng không biết chuyện gì. Vân Chi liền thúc giục huyền thú của mình bay nhanh hơn.

Tại nơi ở của Từ Linh và Lãnh Minh, giờ là 1 cảnh vật đau thương, ngôi nhà 1 phần đã trở thành bình địa, Lãnh Minh thì đã mất, thân xác vẫn nằm dưới đất, Từ Linh quỳ khụy xuống kể bên mà khóc, Lãnh Mạc bước đến nhìn thấy cũng khóc theo, lòng đau như bị vạn cây kim đâm.

Từ Linh lấy tay gạt đi nước mắt lăn dài trên mặt, từ từ đứng lên, dù vậy vẫn không thể che đi đôi mắt đỏ của cô.

‘Lãnh Mạc, con hãy cẩn thận ngồi ở đây, ngồi cạnh cha con, ta sẽ giải quyết bọn chúng’

‘Mẹ, nhưng.....’

‘Cứ ngồi đi, ta không sao đâu, ta sẽ giải quyết xong rồi về ấy mà’

‘Mẹ.....’

Từ Linh quay ra phía sau cười mà nói với Lãnh Mạc, cậu đang rất đau khổ vì cha mất, lo lắng sợ rằng sẽ mất luôn mẹ cậu. Lãnh Mạc biết, dù mẹ cậu đang cười, nhưng phía sau nụ cười đó là sự đau buồn như có vạn quả núi đè xuống người mẹ cậu.

Nói xong cô quay về trước, thở ra 1 hơi rồi trừng mắt tóa sát khí ngập trời, vạn đấu khí dục, thân ảnh của Từ Linh từ từ bay lên không trung, khiến cho Lâm Ma, Hải Lam và Long Sát cùng đồng bọn phải sợ run lên.

‘Các ngươi hãy đi hạnh phúc gia đình ta, giết đi người mà ta đã cực kỳ yêu thương cả ngàn năm, dù là Đấu Đế cấm trực hay Hắc Kim cấp trực ta cũng không sợ, bây giờ ta sẽ giết chết các ngươi’

Từ Linh càng ngày trở nên đáng sợ, không khí xung quanh ngột ngạt cực kỳ. Từng đạo quang xuất hiện xung quanh cô bao phủ lấy rồi tụ lại thành 1 quả cầu nhỏ có từng tia sáng.

‘Thùy tình giai đấu kỹ cao cấp Thiên Quang Chi Đạo!!’

‘Nguy rồi! Lâm Ma, Hải Lam, những kẻ khác, mau vận đấu khí hộ thể!!! Sau đó kết hợp đấu khí tạo thành kết giới!!’

Long Sát bất ngờ quát lên vì biết chiêu này hẳn cũng phải ngán ngấm không thể chặn lại. Lâm Ma, Hải Lam cùng những tên kia nghe thấy liền vận đấu khí hộ thể, đấu khí liền kết với nhau tạo thành kết giới đấu khí cực kỳ chắc chắn.

‘Các ngươi chặn bằng trời!!!’

Từ Linh liền giáng đòn xuống, quả cầu trở nên to hơn, va chạm với kết giới đấu khí, khiến cho Long Sát, Lâm Ma và Hải Lam là những người đứng đầu phải phun ra 1 ngụm máu vì áp lực mà đấu kỹ này gây ra.

Một vài kẻ do không ở trong kết giới liền bị tàn dư của đấu kỹ đánh chết tại chỗ, thương vong phe địch ngày càng cao.

Lãnh Mạc do ở phía sau Từ Linh nên không bị ảnh hưởng, nhưng có chút tàn khí hướng về phía này khiến cậu phải gồng mình chống chịu.

‘Lãnh Mạc, đón lấy! Cắm cả 2 xuống đất’

‘!?!?’

Từ Linh xuất trong nạp giới ra 2 thanh kiếm, 1 thanh cự kiếm và 1 thanh kiếm cong, liền quăng đến chỗ Lãnh Mạc, cậu cầm lấy được, làm theo lời mẹ cắm 2 thanh kiếm xuống, 1 vằn quang vàng bao phủ lấy cậu cùng với thân xác của Lãnh mình.

‘Chết tiệt!! Chiêu này quá khủng bố, không thể giữ nổi!’

‘Long Sát, ngươi còn thứ gì để hóa giải không?’

Bên địch phải cắn răng chịu đựng, nhưng cũng sắp không thể chịu nổi nữa.

‘Sur huynh, muội sắp không giữ được nữa!’

‘Chết tiệt!!’

‘Đừng cố vùng vẫy, ta sẽ đưa các ngươi đến tuổi vàng bây giờ’

‘Vậy sao? Đưa thuộc hạ của ta xuống đó, phải hỏi ta đã đồng ý chưa đã’

‘Cái gì!?!? Ngươi là!!!’

1 cái thân ảnh già xuất hiện phía sau Từ Linh, khi cô quay lại nhìn kẻ đó liền chấn kinh. Lãnh Mạc cực kỳ ngạc nhiên khi người đó xuất hiện mà cậu không cảm nhận được gì.

‘Yêu Chủ!?!? Người đến cứu chúng ta?!’

‘Yêu Chủ đến rồi ư!?’

‘Yêu Chủ!’

Những tên kia thấy, liền kêu gọi là Yêu Chủ, mà Yêu Chủ chính là kẻ đứng đầu Hắc Ám Công Hội, cộng với sắc mặt của Từ Linh khiến cho không ai nghi ngờ gì nữa, đó thật sự là Yêu Chủ.

‘Sử dụng đấu kỹ này ngươi cùng liều đấy’

‘Hừ! Thì sao chứ, sau lũ này sẽ tới ngươi! Hự! Ngươi.’

Yêu Chủ lấy ra 1 thanh kiếm đâm xuyên bụng của Từ Linh khiến cô nhả ra 1 ngụm máu tươi. Đấu kỹ biến mất, lũ kia nhẹ nhõm vì không phải chống cự thêm nữa

‘MẸ!!!!’

‘Tên...khốn....’

‘Hi, giờ thì xuống dưới mà đoàn tụ cùng gia đình đi’

Dứt lời, Yêu Chủ liền đánh Từ Linh rơi xuống đất, Lãnh Mạc buông kiếm chạy đến chỗ mẹ cậu.

‘Mẹ!! Hức, mẹ không sao chứ!! Mẹ!!’

‘Khụ.....mẹ.....không...sao, con....đừng...lo...cho...ta’

‘Mẹ!!!’

Trên người Từ Linh vẫn còn thanh kiếm mà Yêu Chủ đã đâm, trong thanh kiếm này có cực độc, là loại độc mạnh nhất thế gian này. Độc từ từ thấm vào cơ thể cô, khiến cô đau quằn quại, liên tục thổ huyết.

‘Ngươi... Cha mẹ ta đã làm gì mà các ngươi lại đối xử như thế!!’

Lãnh Mạc đầy phần nộ quát.

‘Hừ, chỉ là 1 đứa oát con, Yêu Chủ hãy để tôi’

‘Được được, nhưng đừng giết nó, hãy bắt nó về và lấy thứ đó luôn’

‘Tuân lệnh’

Lâm Ma đáp xuống bước đến chỗ cậu, trên tay tự lại 1 quyền. Lãnh Mạc nhìn thấy hấn càng căm tức.

‘Ngươi là kẻ giết cha ta! Ta liều sống mái với ngươi!!!’

‘Lãnh Mạc, không!!!!’

‘Ngu ngốc’

Cậu nắm chặt 2 tay lại xông đến, Lâm Ma cười lạnh 1 cái rồi tung ra 1 quyền đâm thẳng vào bụng cậu khiến cậu văng ra xa. Từ Linh thoi thóp nằm cắn răng chịu đựng.

‘Ngươi... khụ... tên khốn... .., AAAAAA’

‘Đúng vậy, ta chính là tên khốn đấy, ha ha ha’

Lâm Ma bước đến chỗ Từ Linh, tàn nhẫn dùng chân đạp lên thanh kiếm ghim chặt xuống đất khiến cô phải la lên trong đau đớn, máu chảy ngày càng nhiều.

‘MẸ!! Khụ... tên nghiệt súc...!!!’

‘Con trai... mẹ đã bảo là không sao mà... khụ’

‘Ha ha ha, ngươi càng chửi thì ta càng thích đấy, để ta tiễn mẹ ngươi xuống dưới để gặp cha ngươi vậy, vậy ngươi có lời trần trời gì không?’

Lâm Ma nhìn xuống Từ Linh mà hỏi, cô mặt trắng xuống như là mình không qua khỏi nạn này.

‘Có, ta có trần trời’

‘Được hãy nói đi’

Từ Linh cười nhẹ 1 cái rồi thờ dài, nhìn về phía Lãnh Mạc nằm ôm bụng, cậu cũng nhìn thấy mẹ của mình đang đau đớn vì bị thương.

‘Mẹ...’

‘Con trai, sau này hãy sống tốt, đừng tu luyện bừa bãi’

‘Không...’

‘Đừng như cha con... khụ, tu luyện công pháp tào lao rồi phải bắt ta hỗ trợ để tu luyện lại’

‘Không...’

‘Đừng đi theo những kẻ xấu, con hãy đi khỏi chỗ này, đến nơi ở của Vân Chi hay Kinh Doanh ấy’

‘Không, con...’

Lãnh Mạc vừa nghe lời của Từ Linh vừa ghen lồng, đau khổ mà khóc.

‘Tiểu tử thôi, nghe lời ta, những thứ con cần sau này, ta đã đặt trong nạp giới của con rồi, cả thứ đó nữa’

‘Đừng mà mẹ... đừng bỏ rơi con... con sẽ cứu mẹ mà...’

‘Đừng, độc này chỉ có cha con mới giải được, mà cha con đi trước mẹ rồi. Mẹ xin lỗi, mẹ không thể tiếp tục chăm sóc con nữa, con không phải có 1 mình, sau này kì duyên sẽ đến, con sẽ gặp’

‘Mẹ...đừng đùa nữa.....hức’

Càng nghe lời của Từ Linh, cậu càng khóc nhiều hơn.

‘Tiểu tử thôi, sau này còn có 1 cô nương rất đẹp làm sư phụ con nữa a’

‘Không, hức, con chỉ cần mẹ và cha thôi, hức’

‘Số chúng ta gần tận rồi, không thể bên con nữa, sau chuyện này con hãy chạy thật nhanh ra khỏi khu rừng này’

‘Không, không, không.con sẽ ở đây với mẹ, hức’

‘Này, xong chưa thế’

Lâm Ma chán nản nhìn mà hỏi.

‘1 câu nữa thôi’

‘Nhanh lên’

Từ Linh trả lời Lâm ma xong, nở 1 nụ cười tươi đưa tay phải về phía Lãnh Mạc.

‘Tiểu tử thôi, ta và cha con, rất yêu con cùng với nó, hãy sống tốt, giờ.....ta.....phải.....đi....’

‘Mẹ!’

‘!!!’

Nói xong câu, Từ Linh gục xuống, không phải cô ngất hay gì cả, mà độc đã ngấm sâu vào kinh mạch, cô đã mất. Chứng kiến cảnh này, Lãnh Mạc đứng như tượng, đôi mắt khóc đến đỏ hoe tròn tròn lên mà nhìn mẹ cậu nằm trên đất.

‘Không ngờ lại chết rồi, thật là’

‘Lâm Ma đủ rồi, cô ta đã chết, giờ thì bắt thằng nhóc đó và lấy miếng ngọc’

‘Vâng’

Theo lời của Yêu Chủ, Lâm Ma đi đến chỗ Lãnh Mạc.

‘Nhóc, mau đi theo ta’

Cậu vẫn đứng yên đó, cho đến khi Lâm Ma đến cầm tay cậu lôi đi thì cậu bưng tỉnh ra, miệng nghiến chặt lại, mắt chảy ra máu. Trong lòng cậu, mầm mống hận thù bắt đầu sinh ra, những ý niệm giết chóc, hủy diệt cứ xuất hiện trong đầu cậu, cậu liền phẫn nộ.

‘TÊN NGHIỆT CHỦNG!!!!!!’

‘Thằng nhóc này!!!!’

‘Hử?!!!’

Lãnh Mạc phẫn nộ quát to khiến cho trời đất rung chuyển, Yêu Chủ, Long Sát, Hải Lam và Lâm Ma thấy như vậy 1 phen chấn kinh. Cảm thấy nguy hiểm, Lâm Ma buông tay cậu, bay về phía của Yêu Chủ.

Cậu từ từ bay lên, tròng mắt cậu biến mất, chỉ còn lại 1 màu trắng xóa và 2 dòng máu đang trào ra thay nước mắt của cậu. Những đạo lôi, hắc cùng hòa xuất hiện xung quanh cậu khiến cậu rất đáng sợ. Trời mây kéo đến mịt mù đến nỗi tối sầm cả bầu trời, những lôi trụ đánh xuống, Yêu Chủ cũng kinh hãi mà nhìn rồi chợt nhớ lại chuyện gì đó.

‘Thật....không ngờ, thằng nhóc này.....là là Sát Thần!!!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ly biệt

Nghe đến 2 chữ Sát Thần phát ra từ miệng của Yêu Chủ, những kẻ kia liền kinh hãi trợn cả mắt, vì bọn chúng biết là đã động tới người không nên động, sau này ắt sẽ bị trả thù.

Lãnh Mạc tỏa ra khí thế hùng lực, thu 2 thanh kiếm ở dưới đất lên cầm trên tay nắm chặt lại. Có 2 đốm sáng theo kiếm mà thu vào nấp giới của cậu.

‘Lũ khốn các ngươi giết cha, mẹ ta, ta phải giết các ngươi, lột da các ngươi để đền tội!!’

Lãnh Mạc cảm hận quá lớn rồi lao đến chỗ Yêu Chủ, Lâm Ma, Long Sát, Hải Lam và những kẻ khác. Chứng kiến cảnh như vậy trong tâm dịch lo lắng không ngừng.

‘Nguy rồi, tình huống tệ nhất rồi, chúng ta phải làm sao Yêu Chủ đại nhân?!’

‘Mau rút lui, 2 ả kia đang trên đường đến rồi!’

‘Nhưng còn thứ đó.....?’

‘Lần sau lấy là được, dù ta là Hắc Kim cấp bậc nhưng chỉ ả Khinh Doanh với Vân Vận kia nổi giận, ta cũng khó mà chống lại’

‘CÁC NGƯỜI CHẠY ĐANG TRỜI!!!!!’

Đùng Đùng

Do nói chuyện nên quên rằng Lãnh Mạc đang lao tới đánh, Yêu Chủ phải đứng chịu 2 nhát kiếm của cậu. Trên kiếm đã dính máu của Yêu Chủ, cậu càng phần nộ bỏ thêm mấy nhát đến Yêu Chủ, khiến hắn phải thổ huyết và có mấy đường đao trên người.

Nội tâm hắn nghĩ rằng không ngờ mình lại có thể bị thương bởi 1 tên oát con. Nhưng hắn đã sai lầm, người đã làm hắn bị thương không phải là 1 thằng nhóc đơn thuần, mà đó chính là Sát Thần trong truyền thuyết.

‘Tất cả mau rút lui!!’

Yêu Chủ biết mình đã động nhảm người, đánh nữa cũng không có ích gì phải miễn cưỡng quay lưng mà rút lui.

‘ĐỪNG LẠI CHO TA!!!!’

Lãnh Mạc tức giận hơn khi thấy bọn chúng bỏ chạy, cậu dốc toàn lực để đuổi theo. Những tên xấu số bay quá chậm ở phía sau liền bị cậu bay đến dùng kiếm chém chết.

Cả 1 đám người hơn 40 tên có thực lực sang bằng 1 khu vực lớn giờ chỉ còn lác đác vài mống người đang gấp rút tháo chạy.

‘Các....ngươi.....!!!!!’

Cậu đi càng lúc càng xa ngôi nhà, đột nhiên dừng lại vì vết thương khi bị Lâm Ma đánh tái phát. Những tên kia đã bay xa, cậu không thể đuổi kịp nữa, con hận thù càng nhiều.

‘TA THỀ NẾU TA KHÔNG TRẢ THÙ NÀY ĐƯỢC TA SẼ TỰ VẮN ĐI THEO CHA MẸ VỀ NƠI SUỐI VÀNG!!!!’

Cậu quát lớn làm trời đất rung chuyển rồi ngất đi, đầu khí đục biến mất, cậu rơi xuống thì từ trong nấp giới xuất ra 1 thân ảnh đen.

‘Tiểu tử!’

Thân ảnh đó chộp lấy cậu rồi từ từ hạ xuống, đặt cậu xuống đất.

‘Tiểu tử, ngươi đã làm rất tốt rồi, cha mẹ ngươi hy sinh vì ngươi nên ngươi phải sống, sống để trả mối thù này’

Thân ảnh đó đặt nhẹ tay quệt đi dòng máu trên mí mắt của cậu nói với vẻ rất buồn bã.

‘Ta vô dụng, chỉ vì cái tính ngạo mạn của ta mà khiến Lãnh Minh hy sinh, cũng không thể cứu Từ Linh. Hừ!!!’

Uỳnh

Tay của thân ảnh đó bắn ra 1 tia đầu khí vào thân cây xung quanh khiến cây ngã xuống.

‘Ngươi không thể ở lại đó nữa, ta sẽ đưa ngươi đi nơi khác, 1 nơi yên bình để tu luyện rồi sẽ trả thù’

Nói xong, thân ảnh đó bế cậu lên.

‘Cha.....mẹ.....con...xin...lỗi....’

Lãnh Mạc nói lắp bắp rồi khóc, làm người đó nghe thấy, nghiêng rặng mà khóc theo. Thu 2 thanh kiếm vào nẹp giới của cậu rồi người đó liền lướt đi.

Tại nơi xảy ra trận chiến giờ đã thành 1 bình địa theo nghĩa đen, trừ 1 nửa ngôi nhà thì tất cả những thứ xung quanh đều bị sang bằng không còn gì cả, cây của địch thì rải rác khắp nơi, thân xác của 2 người bọn họ vẫn nằm im đó.

Khinh Doanh và Vân Chi đến, chứng kiến cảnh tượng này, đặc biệt là Khinh Doanh sắc mặt cô tái đi, mắt thì tròn tròn lên. Vân Chi cũng không khác gì, nhìn cảnh tượng xung quanh mà đau lòng, thống khổ.

‘Rốt...cực....là kẻ nào...?’

‘Khinh Doanh....?’

Miệng Khinh Doanh run run nói, Vân Chi ngạc nhiên nhìn sang cô.

‘Là....kẻ....nào. Tên....khốn...nào....đã....làm....việc....này?’

‘Khinh Doanh mau bình tĩnh đi!!! Oái!’

Xuy xuy xuy

Nhận thấy sự bất thường từ Khinh Doanh, Vân Chi liền lên tiếng để ngăn cô lại nhưng không kịp. Cô vận đấu khí của mình, những luồng khí đen, đỏ bay khắp xung quanh tạo ra 1 áp lực cực kỳ lớn đối với Vân Chi và xung quanh.

‘Khinh Doanh, mau bình tĩnh!!! Chúng ta cần tìm hiểu việc này!!!’

‘Bình tĩnh, cậu nói tôi phải bình tĩnh ư? Chứng kiến việc này..TÔI BÌNH TĨNH THẾ QUÁI NÀO ĐƯỢC CHÚT!!!!’

Khinh Doanh vừa khóc vừa phẫn nộ quát lên long trời lở đất, chả khác gì Lãnh Mạc cả.

‘Tôi biết!! Tôi cũng như cậu, làm sao bình tĩnh được chứ!! Nhưng chúng ta cần làm vậy, chúng ta phải bình tĩnh đừng để hận thù lấn áp tâm trí!!’

‘.....’

Nghe được lời nói của Vân Chi, Khinh Doanh cắn răng chịu đựng thu lại đấu khí ngược mặt xuống mà khóc. Vân Chi nhìn thấy Khinh Doanh khóc, cũng đau lòng mà khóc theo.

‘Chúng ta đến trễ, hức, không thể cứu 2 người....’

‘Lãnh Minh ca ca, Từ Linh tỷ tỷ, muội xin lỗi....hức.....Cái mạng này.....do 2 người cứu...hức...mà muội không thể cứu 2 người....’

Khinh Doanh cùng Vân Chi bước đến thân xác của bọn họ mà xin lỗi. Rồi sau đó đào 2 cái lỗ lớn, để thân xác của họ xuống dưới, tạo ra 2 ngôi mộ, ghi tên của họ lên đó.

Đến xế chiều, Khinh Doanh vẫn quỳ trước mộ họ, còn Vân Chi thì bay khắp xung quanh để tìm kiếm tung tích Lãnh Mạc. 2 người không biết là con trai họ đã được người đưa đi nơi khác. Không thể tìm ra, Vân Chi đành quay lại chỗ 2 ngôi mộ.

‘Sao rồi Vân Chi? Có tung tích gì không?’

‘Tôi rất tiếc phải nói là không có, chỉ thấy thứ này’

Vân Chi đưa ra trước mặt Khinh Doanh là 1 nửa miếng ngọc bội mà Khinh Doanh đã tặng cho Lãnh Mạc vào sinh thần thứ 6. Cô nhận lấy miếng ngọc đó rồi nắm chặt lại, nước mắt rơi xuống tay cô.

Chỉ biết là cậu vẫn còn sống nhưng Vân Chi không thể tìm ra cậu được. Rồi cả 2 đứng lên, âm thầm từ biệt nơi này, cúi đầu trước mộ của Lãnh Minh và Từ Linh rồi bay đi. Trong lòng Khinh Doanh nghĩ rằng dù chỉ còn 1 tia hy vọng thì cô cũng phải tìm cho bằng được Lãnh Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cổ nhân người lùn

Tại Vân Lam Sơn chính là lãnh địa của Vân Lam Tông, trong giang phòng chính, đang có 2 người ngồi trên ghế, 1 người ngồi ở ghế chính diện, người ngồi ở phía dưới, đáng vẻ lo lắng bồn chồn, 2 người đó chính là Khinh Doanh và Vân Chi.

Đã 1 tuần trôi qua khi vụ việc kia kết thúc, Khinh Doanh cùng Vân Chi dốc toàn lực để tìm Lãnh Mạc đang còn mất tích, cáo thị tìm người dân khắp nơi, nhưng không có tin tức gì cả khiến cho 2 người họ càng hoang mang, thì có 1 người mặc áo trắng, râu dài lốt phớt bước vào, Vân Chi từ từ đứng dậy.

‘Bẩm tông chủ!’

‘Viên Cát trưởng lão, có tin tức gì không?’

‘Không có 1 chút tin tức nào ạ, kể cả nhìn thấy đứa trẻ như vậy cũng không?’

Người đó ngoái ngẩng lắc đầu, nghe được tin như vậy Vân Chi cũng thở dài rồi đặt tay lên trán.

‘Chết tiệt!!!’

‘Áy!...Khinh Doanh đại nhân!!’

‘Khinh Doanh!’

Khinh Doanh ngồi trầm mặt xuống liền đứng lên, nộ khí xung thiên khiến cho vị trưởng lão tu vi Đấu Linh kia suýt nữa đã chầu trời vì đấu khí của cô nhưng may Vân Chi đã cản kịp.

‘Chỉ cần ta biết kẻ đã giết 2 người họ, khiến con trai ta mất tích, dù là ai, ta sẽ khiến kẻ đó chết còn hơn là sống!!!’

Khinh Doanh phần nộ quát làm cho vị trưởng lão đó biết rằng Lãnh Mạc quan trọng như thế nào với cô. Vân Chi ánh mắt nhăn nhó, siết chặt 2 bàn tay của mình lại, lòng cô cũng tức giận chửi kếm gì Khinh Doanh nhưng không thể bộc lộ ra.

‘Được rồi, trưởng lão người lui đi’

‘Vâng tông chủ’

Vị trưởng lão theo lời Vân Chi liền lui ra, Khinh Doanh, Vân Chi thở dài 1 tiếng rồi ngồi xuống, Khinh Doanh đan 2 tay rồi siết chặt lại lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

‘Hai vị, làm vậy có thỏa đáng không?’

‘Hử?’

‘.....’

Từ bên ngoài vọng vào 1 giọng nói nam nghe rất thanh lịch, chủ nhân của âm thanh đó bước vào, mặc áo choàng đen dài tới gối, mái tóc xanh nhạt được chu chước rất gọn gàng, trên mặt thì đeo mắt kính.

‘Cổ Hà đại sư? Người đến đây làm gì?’

Vân Chi nhận ra người đó, chính là lục phẩm luyện được sư duy nhất của đế quốc Đan Vương – Cổ Hà, chức cao trọng vọng, có quan hệ mật thiết với Vân Lam Tông.

‘Do tôi thấy khắp nơi đều là bản cáo thị tìm người, không biết là ai mà 2 người lại làm tới như vậy?’

‘Là con trai nuôi của ta và Vân Vận’

Khinh Doanh lãnh đạm, ngẩng mặt lên trả lời câu hỏi của Cổ Hà. Mặt ông hiện lên vẻ bất ngờ khi nghe câu trả lời.

‘Con trai nuôi? 2 người có con trai nuôi?’

‘À...đúng vậy Cổ Hà đại sư’

‘Có những chuyện mà người không nên biết quá nhiều đâu Cổ Hà’

Trong khi Vân Chi an hòa đáp với Cổ Hà thì Khinh Doanh lại không an hòa gì mấy đối với ông.

‘Nếu Khinh Doanh đại nhân đã nói như vậy, tôi không tìm hiểu nữa’

‘.....’

Cổ Hà cung kính đáp với cô nhưng cô cũng không nói gì thêm mà nhìn ông 1 lúc rồi nhắm mắt lại.

‘À, Cổ Hà đại sư mong thứ lỗi cho Khinh Doanh vì hiện giờ tâm tình của cô không tốt lắm’

‘Không sao, không sao chuyện này không đáng, dù sao cũng mong tông chủ và Khinh Doanh đại nhân tìm được người’

‘Đa tạ Cổ Hà đại sư đã quan tâm’

Cổ Hà cười cười nói với Vân Chi, liếc nhẹ qua Khinh Doanh thì cô đang nhắm mắt suy nghĩ gì đó.

Khinh Doanh trong lòng nghĩ ngợi rất nhiều việc về kẻ chủ mưu giết Lãnh Minh và Tử Linh, việc Lãnh Mạc mất tích, khiến cô đau xót không ngừng. Bây giờ điều cô muốn là Lãnh Mạc sẽ bình an vô sự.

Tại 1 ngôi làng dưới chân ngọn núi lửa, trong 1 ngôi nhà nhỏ Lãnh Mạc vẫn bất tỉnh đang nằm trên giường, những vết thương của cậu được băng bó rất cẩn thận thì từ trong nấp giới xuất ra thân ảnh đó.

Thân ảnh đen bay qua lại 1 lúc rồi dừng lại đáp xuống ngay cạnh giường.

‘Hừm, tiểu tử, hiện giờ ngươi đã mang trong người thứ gọi là thù hận, thứ này đối với người khác không phải là điều tốt, nhiều kẻ bị thù hận làm mờ mắt gây ra chuyện động trời, còn Sát Thần chúng ta luyện hóa thù hận đó thành sức mạnh để trở nên mạnh hơn’

Người đó thao thao bất diệt điều gì đó nghe rất khó hiểu.

‘Tiểu tử, chờ ngươi đạt đến Đẩu Linh ta sẽ xuất hiện lần nữa rồi sẽ cho ngươi biết những điều ngươi chưa biết’

Dứt câu, thân ảnh đó liền bay lại vào trong nấp giới, xung quanh trở nên tĩnh lặng thì từ bên ngoài có người mở cửa bước vào.

Đó là 2 nữ nhân nhìn rất giống nhau, từ mắt xanh, tóc xanh, dáng người, gương mặt, chỉ khác là kiểu tóc, 1 người để tóc ngắn ngang gáy, người còn lại tóc buộc cao lên.

Trên tay của người buộc tóc cao đang cầm 1 chậu nước, có lẽ là để cho Lãnh Mạc, người còn lại thì cầm 1 cái khăn.

‘Tỷ tỷ, người này đã bất tỉnh 1 tuần rồi mà còn chưa tỉnh’

‘Chuyện này ta cũng không rõ, gia gia nói là hãy chăm sóc cậu ta’

‘Người này đột nhiên xuất hiện trước thôn của mình, trên người đầy thương tích, nhưng đây chỉ là 1 cậu nhóc 10 tuổi ...’

‘Tính ra cậu nhóc này cũng khá may đó, bị thương thế này mà vẫn còn sống, cũng 1 phần nhờ muội báo cho gia gia nữa’

2 người thắc mắc về thân phận và vết thương của Lãnh Mạc, không biết cậu đã trải qua đau thương mất mát, phải đem hận thù để giết người rồi nhận lại những vết thương trên người.

‘U...đây...là...đâu...?’

‘Híc!!!’

Lãnh Mạc từ từ mở mắt, phát ra âm thanh làm 2 tỷ muội kia hoảng hồn. Cậu mở mắt hoàn toàn thì thấy trần nhà, liền bật dậy nhìn xung quanh, cậu thấy có 2 nữ nhân đang rút vào 1 góc tường mà nhìn cậu.

‘2 vị này là.....?’

2 tỷ muội kia phải đợi 1 lúc mới có thể bình tĩnh lại.

‘Ta là Đông Nghi, còn đây là muội muội của ta Đông Thanh’

‘Xin chào Đông Thanh, Đông Nghi tỷ tỷ, cho tiểu đệ là Lãnh Mạc, cho hỏi đây là đâu?’

Lãnh Mạc quay đến nhìn Đông Nghi, cậu không biết tại sao mình lại ở nơi này vì cậu bị ngắt đi nửa chừng khi đuổi theo Yêu Chủ, Lâm Lôi và đồng bọn của chúng.

‘Ở đây là thôn của tộc người lùn, là tộc người lùn trong truyền thuyết ấy, ngươi biết không?’

‘Tộc người lùn?!’

Lãnh Mạc ngạc nhiên khi biết đây là tộc người lùn, cậu cũng có biết tộc này qua sách, nhưng trong sách viết là tộc này không còn tồn tại nữa, nhưng trước mặt cậu lại là người lùn khiến cậu vừa bối rối vừa đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Tâm Bệnh

Khi xưa, tộc người lùn phân bố khắp lục địa, tộc nhân nhiều vô số, bọn họ rất mạnh về thể chất, người lùn trưởng thành có thể nâng 1 vật có trọng lượng hơn bản thân gấp 2,3 lần. Trước đây, cường giả trong tộc nhiều liên miên, đêm không xuê, nhưng khi tộc người lùn lui tàn, tất cả đều không còn.

Trong sách ghi rằng, cuộc chiến tranh 500 năm giữa yêu thú và nhân loại, tộc nhân của họ đã bị diệt hầu hết. Nhưng những người xuất hiện trước mặt Lãnh Mạc lại là tộc người lùn.

Cậu lặng câm mà nhìn về Đông Thanh và Đông Nghi, dáng người của họ rất lùn, chỉ cao khoảng 1 thước 2, tai ngắn nhọn.

‘Uầy, làm gì mà nhìn chúng ta đăm chiêu thế?’

‘Hả? À thất lễ rồi, chi là tiểu đệ khá bất ngờ thôi’

Lãnh Mạc nhìn chăm chăm 2 tỷ muội khiến họ són óc lên, nghe được lời của Đông Nghi cậu mới tỉnh, không nhìn nữa.

‘Bỏ đi, Đông Thanh, mau đi nói với gia gia cậu ta đã tỉnh’

‘V...vâng ạ’

Đông Thanh mở cửa đi ra, Đông Nghi thở phào 1 cái rồi ngồi xuống chiếc ghế đá.

Lãnh Mạc dùng đầu gối, thăm dò trên người của 2 người họ trước khi cô tiểu muội đi.

‘Cả 2 tỷ đều là Đại Đấu Sư?’

‘Hừ, nhóc nhận ra à?’

‘Đúng vậy, vì tiểu đệ đây cũng là người tu luyện nên biết’

Cảm nhận được họ là Đại Đấu Sư giống bản thân nên Lãnh Mạc cũng không bất ngờ gì mấy.

‘Ra là vậy, thế tiểu đệ tu vì là gì rồi?’

‘Tiểu đệ đây cũng giống 2 người, cũng là Đại Đấu Sư’

‘Đại....Đại Đấu Sư!!?? Với độ tuổi này??!!’

‘A, hình như mình thấy cảnh này ở đâu rồi thì phải?’ – Cậu nghĩ trong đầu

Đông Nghi ngạc nhiên khi biết cậu chỉ là đứa bé 10 tuổi mà tu vi bằng mình. Cậu không lấy làm lạ vì trước đây cũng đã có trường hợp như thế này xảy ra.

‘Có thật cậu là Đại Đấu Sư không!?!?’

‘A...A.....Tỷ.....đừng....lắc.....nữa.....’

Đông Nghi chạy đến cầm 2 vai cậu mà lắc lên lắc xuống.

‘Hả? Ô, xin lỗi’

‘Không sao, phù.....Đúng vậy, tiểu đệ là tứ tinh Đại Đấu Sư’

‘10 tuổi mà là Đại Đấu Sư.....còn mình.....thật hồ thẹn mà.....vậy mà còn bày đặt chánh này nọ nữa.....’

‘À...tỷ à.....’

Đông Nghi khụy xuống úp mặt vào tường mà xấu hổ. Thi có 1 người khá to con, nhưng lùn mở cửa bước vào, đồ mặc trên người khá giản dị, đầu hói, có 1 chòm râu.

‘Con cũng biết xấu hổ rồi à, sau này khỏi kêu ngạo nữa’

‘Tỷ, gia gia đến rồi’

‘Gia gia?!’

Người này là gia gia mà bọn họ đã nhắc đến khi nãy. Người đó bước lại gần chỗ của Lãnh Mạc.

‘Cậu bé, cậu cảm thấy sao rồi?’

‘Vết thương đỡ hơn rồi ạ, đa tạ đã chăm sóc’

Lãnh Mạc chấp tay cung kính nói thì người kia vỗ vai cậu mà cười.

‘Ha ha ha, việc này có là gì đâu, đột nhiên cậu nằm trước cửa làng ta, cơ thể cả tá vết thương, còn sống là tốt rồi’

‘À...Vâng....’

Lãnh Mạc nhớ lại những việc đó cậu trở nên âm trầm, buồn bã.

‘Hừm, sao thế?’

‘Không gì đâu ạ, chỉ là nhớ vài chuyện buồn’

‘Hừm, bỏ qua đi ta là Gia Phong, là trưởng tộc của tộc người lùn này’

‘Ra người là tộc trưởng, con là Lãnh Mạc’

Gia Phong nhìn cậu đắm chiêu 1 lúc, rồi nhẩm lại tên của cậu.

‘Ha ha, tên đẹp đấy Lãnh Mạc, rất oai phong a!’

‘Tộc trưởng quá khen rồi’

‘Hừm, hừm, vậy cha mẹ con đâu?’

‘Cha mẹ con?.....’

‘À...ta nói gì sai sao?’

Lãnh Mạc trở nên đau khổ, cậu khóc, nhớ lại những ký ức, chứng kiến cha mẹ mình chết trước mặt nhưng không thể làm gì hơn, sở hữu sức mạnh tiềm ẩn nhưng không thể đánh thức nó, mà khi đánh thức nó rồi thì lại trở nên vô dụng.

‘Gia gia người làm gì cậu ấy vậy hả?’

‘Gia gia, người làm cậu ấy khóc kìa’

‘Ta đâu biết nhắc đến cha mẹ tiểu Lãnh Mạc này thì cậu ấy khóc đâu chứ!’

Đông Thanh, Đông Nghi đỏ lỏi cho Gia Phong vì làm Lãnh Mạc khóc, ông không cãi nữa, liền quay qua mà quan tâm cậu.

‘À....tiểu Lãnh Mạc, ta nói gì sai hãy bỏ qua cho ta....’

‘Không.....người không có...gì....sai....’

Thành thịch

Cậu sững lại, mắt tròn lên, cảm nhận được nhịp tim của mình trở nên khác lạ.

‘Hự!!’

‘Áy! Tiểu Lãnh Mạc!!!’

‘Máu.....máu!!’

Lãnh Mạc đột nhiên thổ huyết, ngã khụy xuống, mặt tái lại, liên tục thổ huyết. Thấy cảnh tượng này, 3 người kia liền kinh hãi. Gia Phong ngồi xuống xem tình hình của Lãnh Mạc.

‘Đông Nghi, Đông Thanh mau kêu Sử Tử đến đây mau!!!’

‘Dạ!!’

‘Dạ vâng!’

Nghe Gia Phong quát lạnh, 2 tỷ muội liền chạy đi đến chỗ lương y trong làng, ông đặt Lãnh Mạc lên giường, lau đi máu trên mặt cậu rồi nhìn xuống chỗ máu dưới sàn mà kinh sợ.

Lát sau Đông Nghi, Đông Thanh dẫn Sứ Từ là lương y đến, Sứ Từ cũng kinh ngạc khi nhìn chỗ máu kia rồi ông đến bên Lãnh Mạc, lấy ra 1 cây kim to bằng ngón tay, đặt nhẹ lên ngực của cậu rồi truyền đầu khí đi vào cơ thể cậu bằng cây kim đó.

Sơ cứu xong, cậu không còn thổ huyết, chìm vào giấc ngủ, Sứ Từ ngoai ngoái lắc đầu thở dài. Gia Phong lo lắng mà lắc lắc Sứ Từ.

‘Thằng bé sao rồi Sứ Từ?’

‘Ày, đừng lắc’

‘Xin lỗi, tại tôi nôn quá, thế thằng bé sao rồi?’

‘Hãy, cậu bé này lần trước bị thương có thể cứu được, còn giờ thì....’

Sứ Từ lại thở dài 1 tiếng nhìn lướt qua Lãnh Mạc.

‘Sao?’

‘Thằng bé bị “Bạo tâm mạch” đây là căn bệnh xuất phát từ việc chứng kiến 1 cảnh tượng cực kỳ đau khổ dẫn đến tâm tim bị chấn động mạnh, lan ra bát mạch khiến mạch bị chấn động theo khiến thổ huyết’

Nghe được những lời từ Sứ Từ, Gia Phong, Đông Nghi, Đông Thanh há hốc mồm mà run sợ.

‘Căn bệnh này cực kỳ khó trị, lương y trong thôn chúng ta không thể trị được, nhưng thuốc thì làm được, có thể giúp cậu bé này khi phát bệnh sẽ khỏi được, nhưng không biết cầm cự được bao lâu’

‘Vậy nếu không cầm cự được?!’

Gia Phong hấp tấp hỏi Sứ Từ.

‘Thì trong vòng 4 năm nữa, cậu bé này sẽ không qua khỏi mà chết’

‘Chết.....!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Gia nhập

Ngày hôm sau khi Lãnh Mạc tỉnh dậy, Gia Phong đem toàn bộ chuyện kể hết cho cậu, kể cả căn bệnh của cậu. Lãnh Mạc không lấy làm bất ngờ trước bệnh tình của bản thân, cậu chỉ im lặng, nội tâm đành chấp nhận chuyện này.

Sau đó, Gia Phong dẫn cậu đi khắp ngôi làng, tất cả đều là người lùn, dân số ước chừng khoảng 100 người, trong đó 1 số ít là trẻ em.

Mọi người trong làng đều chào đón cậu như là người ở đó khiến cậu cũng 1 phần nào vui theo.

‘Thế nào? Con thấy sao hả?’

‘Được chào đón thế này con cũng khá vui’

‘Ha ha, vậy thì tốt, hay là vậy, con hãy gia nhập tộc người lùn chúng ta đi’

‘Gia nhập...?’

Lãnh Mạc có chút ngỡ ngàng trước lời nói của Gia Phong mời cậu gia nhập tộc người lùn.

‘Đúng đúng, thấy thế nào hả?’

‘Chuyện này.....’

Cậu đắn đo suy nghĩ, vì cậu còn mối thù sát phụ mẫu cần phải trả, nhưng cậu cần mạnh hơn để trả thù. Suy nghĩ xong, cậu đưa ra quyết định của bản thân mình.

‘Vâng, theo lời của tộc trưởng, con sẽ gia nhập tộc người lùn’

‘Ha ha ha, vậy thì tốt!!! Ta đem chuyện này thông báo cho tất cả mọi người biết, tối nay mở tiệc ăn mừng!!’

Gia Phong cảm thấy vui mừng trước quyết định của Lãnh Mạc, cậu cũng mừng thầm trong tâm.

Lúc sau trong làng đều biết chuyện Lãnh Mạc gia nhập tộc người lùn, ai cũng vui vẻ, không ai buồn bực vì có lẽ do bao nhiêu năm nay tộc người lùn mới có thêm thành viên mới ngoài tộc.

‘Mới đây mà đã có nhiều người biết thế này, hi’

Lãnh Mạc ở trong nhà biết được tin thì có chút bất ngờ.

‘Còn bây giờ, mình cần phải tu luyện, mình cần phải mạnh hơn nữa, phải đạt tới Đấu Vương, Đấu Hoàng, Đấu Thánh thì mới có thể trả thù được’

Trong lòng cậu vẫn phiền muộn về việc trả thù, bỏ qua việc đó cậu liền ngồi xếp bằng tu luyện.

Đầu khí trong người cậu sôi sục vì lần trước thức tỉnh được sức mạnh Sát Thần, khiến thực lực cậu tăng lên nhanh chóng.

Đến tối, cậu dừng việc tu luyện lại, thay quần áo, Đông Nghi đến dắt cậu đi đến chỗ đang mở tiệc chào đón cậu.

Tại nơi này, có rất nhiều người lùn, từ người già đến trẻ con, lẫn nam cả nữ đều tụ tập ở đây ăn mừng.

‘Nhân vật chính đây rồi! Mau theo ta!’

‘Ê....ế.....?!’

‘Ha ha ha ha’

Gia Phong đến nắm lấy tay cậu rồi kéo đi, thấy cảnh này mọi người xung quanh phá lên cười

‘Mọi người, đây là Lãnh Mạc, từ giờ phút này sẽ là tộc nhân của chúng ta.’

Nghe được lời tộc trưởng, mọi người hò reo tên cậu. Cậu đứng yên ở đó miệng cười tươi thì Gia Phong vỗ vào lưng cậu 1 cái làm cậu rõ đau.

‘Này tiểu tử, mau nói gì đi’

‘Hả? Vâng’

Lãnh Mạc hít vào 1 hơi rồi thở ra.

‘Tôi là Lãnh Mạc, tôi cũng không biết làm gì khi ở đây nên mong mọi người hãy giúp đỡ’

Cậu cúi người xuống ra vẻ trịnh trọng, thấy như vậy, mọi người càng vui thêm.

Tối đó mọi người ăn uống no say, Lãnh Mạc thì được vài nữ nhân tộc người lùn lại trêu chọc, cậu không tỏ ra khó chịu mà lại trở nên vui vẻ. Khi kết thúc tiệc, cậu quay về nhà, tiếp tục tu luyện đến nửa đêm rồi mới ngủ.

Sáng hôm sau, cậu tỉnh dậy nhớ lại đêm qua mà cười. Cậu đến 1 khúc sông gần làng, xuống đó mà ngâm mình, trên người cậu lộ ra có đến 4,5 vết sẹo lớn nhỏ, đó chính là hậu quả của cuộc chiến với Yêu Chủ.

‘Là ai?!’

Cậu cảm nhận được khí tức của người khác, liền phóng 1 tia đầu khí.

‘Oái!’

Tia đầu khí đó bắn tới 1 cái thân ảnh đó ngã xuống, lộ ra cơ thể nhỏ con tóc ngắn xanh.

‘Đông Thanh tỷ tỷ?’

Lãnh Mạc nhận ra, chính là Đông Thanh người luôn đi theo Đông Nghi và cũng là muội muội của Đông Nghi.

Lãnh Mạc liền chạy đến bên Đông Thanh, đỡ cô dậy, để cô dựa vào gốc cây gần đó.

‘Đông Thanh tỷ tỷ không sao chứ?’

‘Tỷ.....tỷ không sao, Á!’

Cô xoa đầu của mình rồi nhìn sang Lãnh Mạc kể bên thì hét lên che mặt quay đi chỗ khác.

‘Hả? Có chuyện gì?.....!!!!’

Lãnh Mạc nhìn xuống thân dưới của mình thì phát hiện rằng mình không mặc gì cả, liền nhảy lại xuống sông.

‘Biến thái!’

‘À, không xin lỗi tỷ, do đệ sợ ý.....’

‘Ít nhất cũng quấn cái khăn để che chứ’

‘.....’

Bị Đông Thanh thấy hết, Lãnh Mạc trong lòng xấu hổ tột cùng, ngược lại cô cũng thế, cũng cực kỳ xấu hổ.

Đông Thanh bước ra sau thân cây để Lãnh Mạc thay đồ. Thay xong cậu đến chỗ của cô rồi cúi người xuống, tay nắm chặt lại, Đông Thanh vẫn tỏ ra ngại ngùng.

‘Thành thật xin lỗi tỷ, mong tỷ tha thứ!’

‘K....không sao.....chuyện này đừng để tỷ tỷ biết....’

‘Dạ, vâng’

2 người xấu hổ, không dám nhìn mặt nhau, bình tĩnh 1 lúc.

‘Không biết tỷ tại sao lại đến đây?’

‘À là Đông Nghi tỷ tỷ kêu tỷ tìm đệ để cùng tu luyện với chúng ta’

‘Tu luyện cùng sao?’

Nghe được 2 chữ tu luyện, Lãnh Mạc có chút ngạc nhiên.

‘Đúng vậy, không biết ý đệ thế nào.....?’

‘Đương nhiên là được, có gì thì 2 tỷ hãy giúp đỡ đệ’

‘Hiểu rồi’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Sách

Lãnh Mạc được Đông Thanh đưa đến 1 hang động cách làng người lùn không xa lắm. Bước vào hang động, cậu cảm nhận được cái hang này có chút cổ quái, xung quanh hang có những cây đuốc được gắn tinh thạch phát sáng.

Đi khoảng 1 lúc thì Đông Thanh dừng lại, cậu bắt ngờ không dừng kịp liền đụng trúng Đông Thanh. Phía trước là Đông Nghi đang khoanh tay đứng chờ.

‘Lâu quá đấy’

‘Xin lỗi tỷ, tại có chút việc ạ, giờ muội tu luyện nha’

‘Rồi rồi’

‘Woa.’

Khi Đông Thanh và Đông Nghi nói chuyện, cậu ngẩn ngơ nhìn xung quanh, những vách đá được vẽ những phù văn kỳ lạ. Đông Thanh đi vào 1 góc rồi ngồi xuống tu luyện.

‘Sao thế, ngạc nhiên phải không?’

‘Ha, à vâng, không biết ai vẽ những phù văn này a? Thật lợi hại’

‘He he, là tỷ đây vẽ đó!’

‘Wa!’

Đông Nghi ngẩn mặt dương dương đắc ý nói với Lãnh Mạc.

‘Không biết tỷ kiếm ở đâu ra những phù văn này thế?’

‘Hi, là do tỷ đây vẽ từ trong quyển sách mà gia gia đưa đó!’

‘Ồ, ra là vậy’

Đông Nghi chống nạnh, mặt ngẩn lên cười kiêu ngạo.

‘Không biết tỷ có thể cho đệ mượn quyển sách được không?’

‘À, thì được, nhưng làm gì đây?’

‘Nghiên cứu chút thôi ạ’

‘À ừ, đây này’

Đông Nghi đeo 1 chiếc nẹp giới, từ trong đó xuất ra 1 quyển sách nhìn khá cũ, nhưng vẫn còn đọc được, Lãnh Mạc đưa 2 tay đón lấy quyển sách.

‘Không ngờ tỷ có nẹp giới a’

‘Hừm, trong làng dù lớn nhỏ gì thì cũng đều có nẹp giới’

‘Ồ’

Nói xong, cậu từ từ mở quyển sách ra, cậu nhìn thấy có vài góc trang đã bị rách nhưng không bị mất chữ. Còn chữ viết thì nhìn khá là lạ lẫm.

‘Để xem.Đây là!!!!’

‘!!!!’

‘Có chuyện gì thế tỷ?!’

Cậu vừa mở quyển sách ra thì 1 đạo quang cực sáng xuất ra làm Lãnh Mạc, Đông Nghi và Đông Thanh giật mình. Ngay sau đó, đạo quang bay vào người của Lãnh Mạc khiến cậu ngã xuống.

‘Này, Lãnh Mạc! Không sao chứ?!’

‘Tiểu Mạc đệ đệ!’

‘U’....Không, không sao, 2 tỷ đừng lo lắng’

Thấy cậu ngã xuống 2 người kia lo lắng liền đến bên đỡ cậu dậy.

‘Phù...’

‘Tên tiểu tử này, làm người ta lo lắng’

‘Ha ha....’

‘Thế, thứ đó là gì?’

Lãnh Mạc nhăn nhó cười, rồi Đông Nghi thắc mắc về chuyện lúc nãy nhưng cậu cũng không biết đạo quang lúc nãy là gì.

‘Bỏ đi bỏ đi, thế thấy sao?’

‘Hừm, quyển sách này khá đặc biệt, nó có ghi cách bố trí phù vân để làm cho việc tu luyện tốt hơn, chính là phù vân trên vách đá, rồi có ghi thêm các đề dung luyện linh hồn lực để tăng sức mạnh,.....’

‘Ha.....’

‘.....’

Nghe Lãnh Mạc thao thao bất diệt những nội dung trong sách mà Đông Nghi cùng Đông Thanh há hốc miệng, khi nội dung trong cuốn sách đó đến Gia Phong cũng chỉ biết nội dung cách vẽ phù vân, còn những nội dung còn lại thì không biết vì chữ trong sách là loại chữ cổ.

‘Và trang bên này nữa, có ghi chép về “Thương Lang Huyết”, loại công pháp dùng máu của loài ma thú sói mà tu luyện, khiến cho thể chất như sói, và còn đây là.....’

‘Dừng dừng dừng dừng, dừng lại’

‘Hả? Sao thế tỷ, đệ nói gì sai ư?’

‘Nói gì sai.....’

Nghe được những lời từ Lãnh Mạc, Đông Nghi đau đầu đặt tay lên trán, Đông Thanh im lặng kinh ngạc nhìn cậu, khiến cậu khó hiểu.

‘Tại sao đệ lại biết những nội dung ngoài phù vân kia trong đó?’

‘À, là do mẹ của đệ trong lúc đệ rảnh rỗi, dạy cho đệ vài cái ngôn ngữ, tưởng đệ không thể hấp thu nhiều, ai dè mẹ dạy ngôn ngữ gì đệ cũng hiểu, trong số đó đệ có học qua thứ ngôn ngữ trong quyển sách’

‘Vậy đệ biết đến mấy cái ngôn ngữ?’

‘Nếu tính luôn 4 loại ngôn ngữ cổ thì đệ biết.....khoảng 9 ngôn ngữ khác nhau’

‘9 ngôn ngữ!?!? Lại còn 4 ngôn ngữ cổ!?!?’

2 tỷ muội kinh ngạc khi biết được kiến thức từ ngữ của Lãnh Mạc, càng khiến cho 2 người tò mò về thân phận của cậu.

‘Haiz, không biết mẹ đệ là ai mà lại có thể dạy đệ như thế.....’

‘Thật bất ngờ a Lãnh Mạc’

‘2 tỷ quá khen rồi mẹ của đệ cũng chỉ là.....’

Thình thịch

Lãnh Mạc hồi tưởng về Từ Linh thì cậu buồn ngơ ngác, đột nhiên trái tim của cậu đập mạnh, các kinh mạch trên cơ thể như là muốn nổ tung.

‘Hự!!’

‘Oái!’

‘!!!!’

Cậu phun ra 1 ngụm máu rồi khụy xuống, cơ thể cậu như đang bạo phát, thấy cảnh này, 2 tỷ muội giật cả mình, Đông Nghi thì hét lên 1 tiếng, còn Đông Thanh bị giật mình đứng như tượng nhìn.

Lúc sau cả 2 mới hoàn hồn trở lại, liền chạy đến bên cậu.

‘Lãnh Mạc, cố lên!’

‘Thuốc...đúng rồi thuốc! Tỷ hãy kiểm tra người đệ ấy thuốc mà Sư Từ thúc thúc đưa!’

‘Quên mất, đệ tỷ kiểm, đệ cố gượng đi!’

‘Hự!’

Đông Nghi để Lãnh Mạc dựa vào vách đá, cậu lại phun thêm 1 ngụm máu làm máu dính bắn lên y phục của Đông Nghi. Nhưng cô không quan tâm điều

đó, liền mở trong túi áo của cậu lấy ra 1 cái bình nhỏ, liền mở nắp lấy ra trong đó 1 viên thuốc, rồi đưa lên miệng của Lãnh Mạc.

‘Thuốc đây! Mau uống đi’

‘Ừc’

Lãnh Mạc làm theo lời Đông Nghi, uống viên thuốc vào, lúc sau cậu trở nên bình thường, 2 tỷ muội cảm thấy nhẹ nhõm liền thở vào 1 hơi rồi thở ra, Lãnh Mạc nhìn sang Đông Nghi.

‘Xin lỗi tỷ nha.làm bẩn áo của tỷ rồi’

‘Bỏ đi bỏ đi, chỉ là 1 cái áo, ngâm cùng Giải huyết là được, cứ để quan trọng hơn’

‘Hi, đa tạ tỷ, đa tạ 2 người đã giúp’

‘Xin lỗi tỷ cũng không giúp được gì mấy’

‘Không, dù sao cũng phải cảm ơn 2 tỷ’

‘Rồi rồi, nghỉ ngơi 1 lát đi rồi tu luyện’

Đông Nghi đứng lên quay lưng lại nói.

‘Đệ hiểu rồi’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gặp lại

Sau khi uống viên thuốc, cơ thể Lãnh Mạc trở lại bình thường. Khi cậu tái phát bệnh thì đã phun máu lên áo của Đông Nghi, cô buộc phải cởi lớp áo ngoài ra, chừa lại lớp áo thứ 2.

Sau đó, 3 người ngồi xếp bằng tu luyện ở trong hang, đúng như những gì mà Lãnh Mạc thấy trong sách, các phù văn kia đúng là làm cho tốc độ tu luyện của cậu trở nên nhanh hơn.

Xuy xuy xuy

‘!!!’

‘Chuyện gì?!’

‘Đột phá rồi?’

Cậu từ từ tỉnh Đại Đấu Sư trở thành lục tinh làm Đông Nghi, Đông Thanh ngồi kế bên cực kì ngạc nhiên.

‘Từ tứ tinh thành lục tinh.đệ là cái gì thế?!’

‘Không ngờ.’

Đông Nghi giọng run run mà hỏi, còn Đông Thanh mặt sùng sốt không nói nên lời trước cái tu vi như thế này.

‘À thì, chắc là do phù văn trên vách đá?’

‘Đùa tỷ à? Tỷ và Đông Thanh đây tu luyện 2 tháng với cái phù văn này mới lên ngũ tinh Đại Đấu Sư! Còn đệ, 1 ngày tu luyện mà lên được 2 tinh, ai mà tin được!’

‘Cũng có thể là do thiên phú của đệ ấy rất cao, mà nếu là vậy, cái này người ta phải gọi là thiên tài trong thiên tài trong thiên tài’

‘Ha, ha 2 tỷ nói quá rồi’

Trước những lời nói của 2 người, cậu chỉ có thể cười khổ không biết nên nói thế nào cho đúng.

‘Cứ cho là thiên phú cao đi, không quan tâm nữa, về-ăn-com!’

‘Ha....ha.....’

‘Đệ đừng để ý nha, Đông Nghi tỷ ấy như vậy đấy’

‘Vâng, đệ hiểu rồi’

Đông Nghi lòng bức nhọc đứng dậy ra khỏi hang, phía sau còn cậu và Đông Thanh đi theo. Khi về đến làng người lùn thì trời đã tối, không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo, 3 người đi đến chỗ nhà rèn đúc của Gia Phong.

‘Gia gia, chúng con về rồi’

‘Chào buổi tối, gia gia’

‘Con chào gia gia’

Cả 3 lễ phép chào Gia Phong hiện đang rèn đúc kiếm, thấy được, ông bỏ búa xuống.

‘Ồ, về rồi à? Tu luyện sao rồi?’

‘Cũng như mọi ngày thưa gia gia’

‘Vâng’

‘Hừm hừm, đúng vậy, à thế còn tiểu Mạc thì sao? Hôm nay cháu tu luyện cùng mà phải không?’

‘Vâng, mà có 1 vài chuyện.....’

Trong khi nói, Gia Phong dò xét trên người cậu, cảm nhận cậu có chút khác thường, khiến cậu khó xử đôi chút.

‘Đầu khí của con.....tăng lên rồi?’

‘Không ngờ gia gia lại nhìn ra, đúng là đầu khí của con tăng lên’

‘Gia gia, để con cho gia gia biết, chuyện là.....’

Đông Nghi đem toàn bộ câu chuyện kể cho Gia Phong, ông vừa nghe vừa kinh ngạc, lòng trở nên hoảng loạn. Khi nghe hết, ông trở nên nghiêm túc, mặt trầm lặng.

‘Hừm, thiên tài trong thiên tài trong thiên tài, đúng thật vậy, lại còn đọc được ngôn ngữ cổ....’

‘Có gì sao gia gia?’

‘Chắc ông ấy sốc đấy’

‘E hèm, sốc gì chứ?’

Đúng là ông rất sốc, nhưng phải giữ thể diện nên mới nói mình không có sốc.

‘Đông Nghi, đưa ông mượn quyển sách rồi 2 đứa về nhà đi, Lãnh Mạc, ở lại đây’

‘Hả? Vâng, vậy tụi con đi trước’

‘Chào gia gia’

Đông Nghi lấy quyển sách đưa cho ông, rồi cả 2 người về nhà, trước khi ra khỏi cửa, Đông Thanh vẫy tay chào Lãnh Mạc, cậu cũng vẫy tay chào lại.

Gia Phong và cậu ngồi xuống ở 1 cái bàn, mặt ông trở nên nghiêm nghị khiến cậu có chút bối rối.

‘Lãnh Mạc!’

‘Vâng?!’

‘Có thật cháu có thể đọc ngôn ngữ trong quyển sách này không?’

Gia Phong lấy quyển sách đặt trước mặt cậu mà hỏi.

‘Vâng ạ, nhưng có gì.....’

‘Cháu có thể đọc trang này không?’

‘Hừ? Trang này.....’

Ông ngắt lời của Lãnh Mạc rồi lật ra 1 trang gần cuối, ở trang này viết 1 loại ngôn ngữ kỳ lạ. Ngôn ngữ này cậu chưa từng thấy, nhưng lại có thể hiểu nội dung trong đó làm cậu khá sững sốt.

‘Đọc ra không?’

‘Cháu chưa thấy loại chữ này, nhưng không hiểu tại sao cháu lại có thể hiểu nó.....’

Gia Phong lại càng nghiêm nghị hơn trước câu trả lời của Lãnh Mạc.

‘Cháu có biết, quyển sách này là của 1 Sát Thần đã tặng cho tộc người lùn của chúng ta từ nhiều năm trước, trang này được viết bằng linh hồn lực của Sát Thần, chỉ có Sát Thần mới có thể hiểu và biết’

‘Được viết bằng linh hồn lực của Sát Thần!?’

Lãnh Mạc không khỏi ngạc nhiên về nguồn gốc của quyển sách và trang này.

‘Nếu cháu hiểu được, vậy cháu chính là Sát Thần?’

‘Sát Thần? Cháu không biết!? Cháu.....’

‘Hừm.....thôi được rồi, cháu không biết cũng không sao. Giờ về nhà ngủ đi tiểu tử’

Trước lời nói của Gia Phong, cậu bối rối mà trả lời, ông không làm khó cậu nói cậu hãy về nhà.

‘.....Vâng, cháu xin phép’

‘Ừm, ngủ ngon’

Cậu im lặng 1 chút rồi trả lời, sau đó về nhà, Gia Phong đứng nhìn cậu đi mà thờ dài 1 hồi.

‘Mong rằng, thằng bé không phải Sát Thần, nếu không, sau này sẽ có nhiều chuyện sẽ đến với nó, haizzzz’

Câu nói của ông chứa đầy ẩn ý như rằng ông biết được khi là Sát Thần sẽ gặp những gì.

Cứ thế 2 tuần trôi qua, Lãnh Mạc đột phá Đấu Linh làm ai trong làng cũng chấn kinh, và nhất là Đông Nghi, cô khi chứng kiến việc này thì mắt ăn mắt ngủ đến 3 ngày. Đến khi cậu khuyến bảo cô thì cô mới trở lại bình thường nhưng trong lòng vẫn có mâu thuẫn, Đông Thanh thì mừng thầm cho cậu. Còn căn bệnh của cậu, Sử Tử nói rằng cứ 1 tuần nó sẽ tái phát 2 đến 3 lần, và trong 2 tuần đó cũng khiến 2 tỷ muội khôn đốn không kém vì cậu.

Hôm nay, Lãnh Mạc đi tu luyện ở 1 bờ hồ xa làng, cậu đem theo vũ khí được Gia Phong cho, đồ ăn, quần áo và thuốc.

Cậu ngồi xuống dựa lưng vào vách đá, nhắm mắt lại mà tu luyện, nhưng trong lòng vẫn nghĩ về mình có phải là Sát Thần không, khiến cậu mệt mỏi.

Không để ý, nấp giới của cậu chuyển động nhẹ rồi xuất ra 1 tia trắng đen bay ra ngoài tạo thành hình người.

‘Tiểu tử, lâu rồi không gặp’

Cậu nghe được giọng nói lạ, liền mở mắt ra thì thấy 1 mỹ nữ bay lơ lửng, mặc hoàng bào đen có hoa văn lửa, mái tóc dài phần đầu được búi lên, trên đầu có 1 cây trâm cài tóc rất đẹp, làn da trắng nhẹ, đôi môi hồng sen, mắt có màu hồng ngọc bích, xung quanh là những tia lửa trắng.

‘Cô.....cô là ai?!’

‘Hừ, tiểu tử, ta là Diệp Nguyệt My, là Sát Thần đời trước’

‘Sát.....Thần?!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bái Sư

Trước cái người tên Diệp Nguyệt My kia tự xưng là Sát Thần làm cho cậu há mồm ngạc nhiên không nói nên lời. Lúc sau cậu lấy lại bình tĩnh rồi nhìn người đó lần nữa, gương mặt thanh tú cộng với đôi mắt đỏ long lạnh che 1 bên làm cậu mặt búng hồng xấu hổ.

‘Này, này tiểu tử, sao thế hử?’

‘Không...không có gì....’

‘He, thật không đó hả?’

Người đó thấy Lãnh Mạc như thế liền trêu chọc, đến gần lấy tay đặt nhẹ lên môi của cậu khiến cậu mặt đỏ chả khác gì trái cà chua.

‘Làm...on...đừng.....’

‘Ha ha ha ha, ta đùa thôi, đùa thôi, làm sao ta lại có thể làm điều đó với 1 đứa trẻ 10 tuổi chứ, ha ha ha’

‘Điều đó!!’

Thấy điệu bộ của Lãnh Mạc, Nguyệt My phá lên cười như điên.

‘Và tiểu tử nguoi lại là con của Lãnh Minh và Từ Linh nữa’

‘Tàu biết cha mẹ của tôi?!’

‘À, đúng vậy, mà nguoi có nhớ cái lần mà nguoi gặp ta trong tâm hải không?’

‘Nhớ!’

Cậu lục lại trong ký ức của mình, đây không phải là lần đầu cậu gặp được Nguyệt My, mà là lần thứ 2.

‘Lúc đó, ta đã tỉnh giấc sau giấc ngủ 200 năm, để có thể nhận biết Sát Thần đời này sẽ ra sao thì ai ngờ nguoi là con của 2 người họ’

‘Vậy.....tôi là Sát Thần sao?’

‘Đúng vậy, tiểu tử nguoi là Sát Thần’

Biết được số mệnh của mình, cậu tỏ ra vẻ cực kỳ ngạc nhiên, câu hỏi mà khiến cậu không tập trung tu luyện đã có lời giải.

‘Tiểu tử, ta biết, ta cũng đã từng ngạc nhiên như nguoi. Mà....để bù đắp lại cho nguoi 1 vài thứ, nguoi có thể hỏi ta bất cứ điều gì’

‘Hả? Bù đắp, việc gì....?’

Cậu ngờ ngác hỏi Nguyệt My.

‘Nguoi thật sự không nhớ sao, là vậy, khi nguoi bị Long Sát bắt, ta đã nhập vào cơ thể nguoi, có nhớ không?’

‘Không lẽ, là lúc đó!?’

‘Đúng, và bù đắp là bù đắp về việc ta đã khiến cho cha nguoi vì bảo vệ nguoi và ta nên đã mất.....’

Cậu cảm lạnh khi biết cha mình mất 1 phần là do bảo vệ mình, khiến cậu ngày càng căm hận tên Lâm Ma kia.

‘Nhưng, cũng 1 phần vì ta, lúc còn sống ta thường kiêu ngạo, ý lại mình là Sát Thần lên cũng có vài người vì bảo vệ ta mà chết, ta thật sự xin lỗi’

Nguyệt My cúi đầu xin lỗi Lãnh Mạc vì cái chết của Lãnh Minh là 1 phần do bản thân cô, điều này làm cô bức rút ở trong lòng. Cậu lặng im mà đứng đó, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, mắt cậu rung rung, dòng lệ bên phải của cậu rơi xuống, liền lấy tay gạt đi nước mắt.

‘Hi, chuyện gì qua thì cũng đã qua rồi, trước mắt thì chỉ là cần mạnh lên để báo thù cho 2 người họ thôi!’

‘Tiểu tử.....’

Cậu nói với Nguyệt My với vẻ mặt cười rạng rỡ, làm cô khó xử cực kỳ. Không khí ngột ngạt lúc này bị xua tan đi tự khi nào, thay vào đó là bầu không khí trong trẻo.

‘Mà tàu thật sự biết cha mẹ của tôi ư?’

‘Ặc, không được gọi ta là tẩu’

‘Vâng vâng’

‘Hừm, nhớ lại hình như là 701 năm về trước à không phải hình như là 705, cũng không phải, là...là.....là...Mệt quá!! Đau cả đầu!!’

‘Ha ha ha ha’

Thấy cô bối rối rồi tức giận, cậu ôm bụng mà cười lớn.

‘Này! Cười gì hả?’

‘Xin lỗi tẩu, phì...’

‘Haizz, bỏ đi, tóm lại là vậy, rất lâu trước đây, ta đi du ngoạn thì gặp được 2 người đó đang bán dược thảo, cảm nhận được họ rất mạnh và do tính ta từ khi sinh ra rất thích đánh nhau nên khiêu chiến với 2 người đó’

‘Và.....’

Cậu ngồi chăm chú lắng nghe Nguyệt My kể chuyện khi gặp Lãnh Minh và Tử Linh thì cô có chút xấu hổ.

‘E hèm, đánh không lại dù đang ở đấu Tôn, chiều cuối không tránh kịp, bị đánh bay lên cây, ngất xỉu nằm trên đó luôn, nhờ bọn họ lôi xuống trị thương giữm mất 2 ngày mới hồi phục. Rồi ta mới chia sẻ và nói thân phận của mình, họ cũng vậy nên kết giao luôn’

‘Ha ha, không ngờ luôn’

‘Đúng, ta cũng không ngờ bọn họ lại mạnh thế, ha ha’

Kể xong câu chuyện thì Lãnh Mạc phá lên cười, còn Nguyệt My thì xấu hổ mà cười.

Cười được 1 lúc thì cả 2 dừng lại rồi nhìn nhau.

‘Vậy Nguyệt My tỷ đây tại sao lại xuất hiện bây giờ?’

‘Vi theo di nguyện của bọn họ, muốn ta chăm sóc người’

‘Của cha và mẹ?’

‘Đúng’

Cậu buồn thầm trong lòng vì bọn họ đã mang đến cho bản thân cậu rất nhiều thứ mà cậu lại chưa thể báo đáp lại cho họ thì họ đã mất.

‘Tiểu tử, đừng buồn nữa, người vẫn còn 2 người mẹ và ta nữa mà’

‘2 người mẹ.....Mẹ Khinh Doanh và mẹ Vân Chi? Và người nữa ư?’

‘Ừ, đúng vậy’

Bây giờ Lãnh Mạc mới nhớ lại là mình còn có 2 người mẹ nữa, cậu đã bị hận thù làm quên lãng họ trong 1 thời gian. Cộng với câu nói của Nguyệt My khiến cậu rất hạnh phúc.

‘Tiểu tử, ta còn có 1 chuyện nữa’

‘Chuyện gì ạ?’

‘Hãy làm đệ tử của ta’

‘!’

Lãnh Mạc ngạc nhiên trước lời đề nghị của Nguyệt My, cậu nhớ lại người mà mẹ cậu trước khi mất đã từng nói sẽ làm sư phụ của cậu chính là Nguyệt My.

‘Vâng! Đệ tử Lãnh Mạc từ nay sẽ nhận người là sư phụ’

‘Quyết định nhanh, quyết đoán. Được từ giờ con sẽ là đệ tử của ta’

Làm theo di ngôn của Tử Linh cậu đồng ý, cũng 1 phần là muốn học hỏi nhiều hơn, trở nên mạnh hơn để trả thù.

2 người nhìn nhau 1 lúc, rồi quay lại về làng người lùn. Trên đường đi về, cô căn dặn cậu không được tiết lộ cô cho bất kỳ ai biết để tránh việc có chuyện.

‘Con hiểu rồi, mà sư phụ này’

‘Hử?’

‘Tại sao sư phụ lại ở trong nạp giới’

‘À thì là trước khi ta chết, Lãnh Minh đã lấy linh hồn ta đem niêm vào đây’

‘Ồ’

‘Đừng lo sau này con còn biết nhiều chuyện lắm’

‘Vâng’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thiên Đạo Thần Quyết

Sau 1 tuần tìm hiểu, Nguyệt My và Lãnh Mạc đều đã am hiểu nhau, để có thể thuận lợi cho việc học tập. Tránh những ý kiến trái chiều khi cả 2 đưa ra, cũng trong khoảng thời gian đó, cậu vẫn thường xuyên tu luyện cùng Đông Nghi và Đông Thanh.

Hôm nay, Lãnh Mạc ra ngoài tu luyện, theo sự chỉ dẫn của Nguyệt My, cậu đến được 1 cái hồ rất lớn, cậu có thể cảm nhận được cái hồ này có chút dị thường, không như những cái hồ khác.

‘Sư phụ, chỗ này hơi khác lạ a’

‘Hừm, đương nhiên rồi, nơi này âm suy dương thịnh, thích hợp cho việc tu luyện hơn’

‘Thế giờ con phải tu luyện gì ạ?’

‘Chờ chút để ta nhớ đã’

Nguyệt My nhắm mắt suy nghĩ 1 lát rồi hiện lên trong đầu 1 công pháp rất lợi hại.

‘Đây rồi’

‘Là gì vậy sư phụ?’

‘Thế chất của con rất đặc biệt, nên tu luyện Thiên Đạo Thần Quyết là hợp nhất’

‘Thiên Đạo Thần Quyết?’

Lãnh Mạc tỏ vẻ ngạc nhiên trước tên của công pháp.

‘Công pháp này rất đặc biệt, nó có thể giúp con đột phá được Hoàng Kim cấp bậc, còn nếu tu luyện công pháp thường thì Đấu Đế là quá mức’

‘Sư phụ nói vậy, chẳng lẽ phải cần công pháp này hay thứ gì đó để đột phá lên Hoàng Kim cấp bậc sao?’

‘Ừm, đúng vậy, muốn đột phá lên cảnh giới của thần tạo ra thì là tu luyện 1 trong 3 công pháp gồm: Thiên Đạo Thần Quyết, Thiên Nguyên Thánh Quyết, Huyền Thân Băng Quyết. Hoặc sử dụng 1 thứ rất đặc thù’

‘Là thứ gì vậy sư phụ?’

Cô đột nhiên trừng mắt 1 cách đáng sợ làm Lãnh Mạc người run lên.

‘Thứ này, trên thế gian có duy nhất 3 cái, chỉ cần các cường giả biết thứ đó ở đâu thì chắc chắn rằng, thiên hạ sẽ đại loạn’

‘Thứ....đó....lợi hại vậy sao?!’

‘Đúng vậy, và thứ đó là 1 miếng ngọc màu xanh, tên là “Viễn Cổ Thần Thạch”, khi người sử dụng nó sẽ trực tiếp thăng lên Hoàng Kim cấp bậc mà không cần tu luyện và con đang giữ 1 cái trong nạp giới đấy’

‘Cái gì?! Con đang giữ 1 cái?’

Cậu lục lọi trong nạp giới thì thấy được 1 miếng ngọc ở trong đó, nó rất giống miếng ngọc mà Tử Linh đã lấy ra. Sắc mặt của Nguyệt My trở lại bình thường rồi nhìn miếng ngọc.

‘Đây là.....’

‘Chính là nó, “Viễn Cổ Thần Thạch” đúng là còn 1 cái’

‘Vậy chỉ cần sử dụng thứ này, người sử dụng sẽ thăng lên Hoàng Kim cấp bậc.....và sẽ khiến thiên hạ đại loạn’

Tay Lãnh Mạc run lên khi biết được tác dụng của miếng ngọc này, cậu liền nghĩ trong đầu, chỉ vì nó mà cha mẹ cậu phải mất, bây giờ cậu chỉ muốn đập vỡ nó đi.

‘Lãnh Mạc, đừng nghĩ quẩn, thứ này rất nguy hiểm, chỉ cần con phá vỡ nó, thì thần khí của nó sẽ giết chết con’

‘Nhưng chỉ vì cái này mà cha mẹ con mất, làm sao con có thể.....’

‘Ta biết, nhưng chuyện gì cũng có cách giải quyết, con hãy cất nó sâu trong nạp giới, đừng để ai biết sự tồn tại của nó, hiểu chưa?’

‘Vâng, con hiểu rồi’

Cậu đành nghiêng răng chịu đựng, thu nó vào trong nạp giới và đặt nó ở nơi sâu nhất.

‘Được rồi, quay lại chuyện tu luyện, Thiên Đạo Thần Quyết giúp con thu nhập được đến 7 huyền thú, không như công pháp thường chỉ thu được 1 huyền thú’

‘Lợi hại vậy a’

‘Hi, ngoài ra khi con thu thập từng huyền thú thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn nữa, bây giờ con chưa có huyền thú nên ta chỉ truyền khẩu quyết cho con tu luyện thôi’

‘Mà sư phụ này, cho con hỏi huyền thú là gì ạ?’

Khi nói đến Thiên Đạo Thần Quyết thì Nguyệt My luôn nhắc đến thứ gọi là huyền thú khiến cậu rất thắc mắc.

‘À, huyền thú là cách gọi khi con hàng phục ma thú khiến nó phục vụ mình thì gọi là huyền thú’

‘Sư phụ có thể giải thích thêm chút cho con biết được không?’

‘Ha ha, đương nhiên là được, ta vốn rất thích dạy người khác’

Thấy được đệ tử của mình ham học hỏi làm cô rất hạnh diện.

‘Ma thú có rất nhiều loại, gồm: tấn công, phòng ngự, tốc độ, chịu đựng, v.v..... Còn có rất nhiều loài hiếm như: Ảnh Yêu Linh, Địa Long, U Mãng, v.v.....’

‘Ồ, công nhận nhiều thật nha’

‘Các ma thú nếu muốn mở ra linh trí thì ít nhất phải sống 1000 năm, còn muốn có cơ thể con người thì phải thêm 500 năm nữa tổng cộng là 1500 năm’

Lãnh Mạc trầm trồ ngạc nhiên trước tri thức uyên thâm của cô.

‘Ngoài ra, có 1 vài loài ma thú mang hình dạng hoàn toàn là con người, ví dụ là Tuyết Nữ, loài này như tên gọi của nó, tất cả đều là nữ, mang hình dáng của con người nhưng cao hơn gấp 4 lần, sống ở lục địa phía bắc’

‘Mang hình dáng con người vậy có thành huyền thú được không sư phụ?’

‘Tuyết Nữ là loài đặc biệt, còn những giống loài nửa người nửa thú như Xà nhân tộc, Nhân ngư, Yêu nhân là các loài thuộc 1 chi nhỏ của con người, người lùn cũng vậy, là 1 chi cạnh con người’

Khi cô nói hết, cậu trầm trồ há hốc miệng.

‘Thế nào, thấy thú vị không?’

‘Vâng vâng, sự phụ đúng là kiến thức uyên thâm, đệ tử bái phục’

‘Ha ha, sau này con cũng phải nhớ rõ đây, không được quên’

‘Đệ tử biết rồi ạ’

‘Tốt, vậy ta truyền khẩu quyết cho con, mau ngồi xuống đi’

‘Vâng’

Lãnh Mạc ngồi xuống, Nguyệt My thao thao bất diệt những từ ngữ trong khẩu quyết. Cảm nhận được những khẩu quyết này, đấu khí lẫn linh hồn lực của cậu tăng lên nhanh chóng, đột phá đến tứ tinh Đấu Linh.

‘Đột...đột phá rồi!’

‘Hảo hảo, rất tốt, chỉ mới khẩu quyết mà được như vậy thì tương lai trong vòng vài năm, Đấu Tông là chuyện bình thường, nhớ, ngày nào cũng phải tu luyện a’

‘Đệ tử đã hiểu, đa tạ sư phụ!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngân Lang

Thấm thoát, vài ngày đã trôi qua, khi Lãnh Mạc đang tu luyện Thiên Đạo Thần Quyết thì căn bệnh của cậu lại tái phát khiến cậu phải trì hoãn việc tu luyện thường xuyên.

Bây giờ cậu phải nằm trên giường để nghỉ ngơi sau khi bệnh đã dừng lại, thì Nguyệt My bay ra từ trong nạp giới.

‘Ta cũng biết được sơ bộ bệnh tình của con rồi, nhưng không ngờ lại nặng thế này a’

‘Sư phụ này, người biết cách chữa bệnh không?’

‘Cách thì biết, nhưng dược liệu khó tìm, nên cũng không chắc’

‘Vậy thì sư trò ta từ từ tìm’

Cậu lộ ra vẻ mệt mỏi khi nằm trên giường nhưng vẫn cười để Nguyệt My vui lòng.

‘Hi, tiểu tử này, ta biết phương thuốc để có thể tạm thời giảm căn bệnh của con lại, nguyên liệu thì trong nạp giới có 1 nửa, chờ con khỏe lại, vào rừng hái những thứ khác’

‘Vâng con hiểu rồi, mà sư phụ này’

‘Chuyện gì?’

‘Ở đại lục này thì thực lực là quan trọng nhất ạ?’

Nghe được câu hỏi của Lãnh Mạc, cô trầm ngâm suy tư 1 lúc, nhớ lại lúc mình còn sống, có những người đồng hảo do quá yếu nên đã từ biệt, rồi sau đó thờ dài 1 hồi.

‘Con nói cũng đúng, ở đại lục này, thực lực là trên hết, ai có thực lực thì người đó có tiếng nói’

‘Ra là vậy’

‘Nhưng con hãy nhớ, những người không có thực lực thì họ vẫn có tiếng nói của riêng mình, họ có thể tu luyện và mạnh hơn vì thế, đừng bao giờ tự ti cả’

‘Sư phụ thật uyên thâm a!’

‘Hắc, ta là sư phụ con cơ mà’

2 người cười cười nói nói, Nguyệt My kể cho cậu thêm những chuyện khi xưa, Lãnh Mạc vốn rất thích học hỏi nên cậu luôn chú tâm để nghe.

Sáng hôm sau, cậu xin Gia Phong rời làng đi vào rừng hái thuốc, ông căn dặn cậu trong rừng có nhiều ma thú phải cẩn thận rồi đưa cậu 1 thanh kiếm nặng chừng mười mấy cân. Cậu đeo nó ngang hông rồi đi vào rừng.

Khi đi trong rừng, Lãnh Mạc gặp phải mấy đầu ma thú, bọn chúng cảm nhận được thực lực của cậu, không thể đánh lại nên đã chạy trốn.

‘Tiểu Mạc, lúc này cũng may đấy a’

‘Vâng, mà này giờ con chỉ thấy lác đác vài cái dược thảo ven đường, còn cái của sư phụ đưa con không thấy đâu cả?’

‘Đi thêm 1 lúc nữa xem đã, dược thảo vì sư phụ đưa con xem đâu phải cỏ dại mọc ven đường’

‘Đồ đệ hiểu rồi’

Lãnh Mạc tiếp tục đi sâu vào trong rừng, không khí bắt đầu căng thẳng vì cậu cảm nhận được vài đầu ma thú thực lực ngang mình, đối với ma thú như vậy thì phải mạnh hơn mới có thể thắng. Cậu tránh né tất cả bọn chúng để không rước họa vào thân.

‘Áy, tiểu Mạc từ, kia, kia!!!’

‘Hả? Sư phụ, chuyện gì thế?’

‘Tên ngốc này, đồ vì sư phụ kêu con đi thu thập kia!’

‘Hừm? Đúng rồi, là nó!’

Nguyệt My đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ tay về phía bên trái có 1 cái cây thảo dược nhỏ, cậu thấy liền chạy đến đó rồi hái nó lên, bỏ vào cái giỏ đeo bên hông.

‘Vậy là 1 rồi, còn 2 cái nữa’

‘Tiếp theo chúng ta tìm gì vậy sư phụ?’

‘Kim yến thảo, có là màu hồng nhạt, thân mỏng màu lam và Hồng quả dược có quả đỏ chín mọng nước nữa là đủ’

‘Vâng’

Cậu tiếp tục đi tìm, cho đến chiều, những thảo dược đều được thu thập đầy đủ, chỉ cần đợi khi về, Nguyệt My sẽ giúp cậu làm thuốc.

Trên đường ra khỏi khu rừng để về làng, Lãnh Mạc thấy sư phụ của mình trở nên khác lạ.

‘Sư phụ, người sao vậy?’

‘Hừm, chỉ là ta muốn cảm nhận được 1 thứ’

‘Là thứ gì mà khiến sư phụ lo vậy?’

‘Ta nghĩ là.....’

Xuy xuy xuy

‘Cái gì?! Chấn động này?! Sư phụ!’

‘Đúng như ta nghĩ, trong rừng này, có thứ cực kỳ nguy hiểm’

‘!!!’

‘Mau đi theo ta!’

Lãnh Mạc kinh ngạc toát cả mồ hôi khi cô nói có thứ cực kỳ nguy hiểm. Cậu liền chạy theo Nguyệt My, khi chạy, cậu cảm nhận được có 2 thứ cực kỳ khủng bố đang ở phía trước.

‘Đến nơi rồi’

‘Nơi này.....Cái gì thế kia!’

Cô dừng lại trước 1 khoảng đất trống, Lãnh Mạc run rẩy khi thấy được 1 con sói và mãng xà khổng lồ đang gầm gừ nhau, Nguyệt My đem cậu nấp vào 1 cái hang gần đó.

‘Sur phụ.sao người lại đưa con đến đây!’

‘Ở đây có thứ rất hiếm, vốn dĩ vì sur muốn ngày mai đưa con đến đây để lấy thứ đó, nhưng không ngờ có 2 con ma thú này ở đây, chỉ mong là thứ đó không bị phá hủy mà thôi’

‘Vâng, sur phụ biết 2 con ma thú này không?’

Cậu lo lắng mà nhìn Nguyệt My đang chấp tay phía sau đứng nhìn.

‘Ta biết, kia là Ngân Lang, loại ma thú đứng đầu trong loài sói, còn kia thì là Viên Xà, có nọc độc rất mạnh, và cả 2 đều trên Đẩu Hoàng’

Lãnh Mạc nội tâm chấn kinh, nhìn về phía 2 con ma thú vẫn đang lờm lờm nhau 1 cách đáng sợ. Trong đầu liền nghĩ nếu 2 con ma thú này mà đánh nhau thì cả nơi này sẽ thành bình địa.

‘Tiểu Mạc từ, hãy quan sát kỹ, dù đây chỉ là ma thú nhưng sức mạnh thì hơn cả con người đây’

‘Vâng...’

Cậu nuốt 1 ngụm nước bọt, Nguyệt My dựng lên 1 kết giới để bảo vệ cậu.

2 con ma thú bắt đầu lao vào cắn xé nhau, cây cối, đất đá xung quanh đều bị nghiền nát. Xung kích bọn chúng tạo ra khiến mặt đất phải run mạnh lên.

Đến tối, trận chiến mới kết thúc, chứng kiến toàn bộ cuộc chiến này, Lãnh Mạc mới hiểu ra muốn tồn tại trên thế giới khắc nghiệt này phải làm như thế nào. Nguyệt My hạ kết giới xuống, bước ra ngoài thì cả 2 đều đã gục xuống, xung quanh trở thành bình địa.

‘Thật sự quá kinh khủng’

‘Hừm, sau này con còn sẽ đối diện với những trận chiến còn hơn thế này nữa, giờ thì đi theo ta’

‘Dạ, vâng’

Cậu theo sau Nguyệt My, đi ngang 2 đầu ma thú kia, cậu liếc sang 1 cái thì thấy con Viên Xà đã chết, còn con Ngân Lang kia thì còn thở nhưng không động đậy gì, cậu tiếp tục bước đến.

Trước mặt cậu là 1 quãng đá màu đỏ thẫm, trông rất chói lóa.

‘Sur phụ, đây là tinh thạch gì à?’

‘Đây là Huyết Kim Thạch, loại đá này khi dùng rèn đúc thành vũ khí thì dù vũ khí có bị hư hại cỡ nào nó cũng trở lại thành hình dạng cũ’

‘Oa! Không ngờ có loại tinh thạch này tồn tại a!’

‘Trên thế giới này, vật gì mà không tồn tại chứ’

Ngao ngao ngao

‘Hừ, tiếng gì thế kia?’

‘Tiểu Mạc từ, dưới chân kia!’

Cậu nhìn xuống thì thấy 1 con tiểu lang nhỏ, trông rất dễ thương, cậu bế nó lên thì trong hang có thêm vài con đi khắp khiêng ngã tới ngã lui đi ra.

‘Lũ tiểu lang này.....Dễ thương quá đi!!’

‘Hề? Sur phụ?!’

Cô đột nhiên thay đổi sắc thái, liền bế 1 con tiểu lang lên rồi ôm vào lòng, làm Lãnh Mạc cực kỳ ngạc nhiên đến không nói thành lời.

‘Dễ thương vậy mà không nựng thì uổng quá a!!’

‘Haizz, dù sao sur phụ cũng chỉ là con gái để vậy 1 lúc cũng chẳng sao cả. Sur phụ, con ra ngoài trước 1 lát’

‘Ừm, ừm, đi đi’

Cô không màng đến Lãnh Mạc làm cậu không biết nói gì hơn, khi đi ra ngoài, cậu thấy con Ngân Lang đứng lên trừng mắt nhìn cậu làm cậu suýt phải ngất xỉu tại chỗ.

‘Nhân loại, tại sao lại dám xâm phạm đến lãnh thổ của ta!’

‘Ngân Lang biết nói!!!’

Nghe được giọng nói kỳ lạ phát ra từ con Ngân Lang, cậu kinh ngạc mà hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Huyết Mạch

Cả người Lãnh Mạc run lên, miệng không thể nói thành lời, con Ngân Lang kia vẫn đang trừng mắt nhìn cậu, nó tỏa ra sát khí khiến cậu rất khó thở, trong chớp lát Nguyệt My nhận ra được có điều bất thường ở bên ngoài.

‘Sur phụ!!!’

‘Đừng lo! Ta sẽ bảo vệ con!’

Cô liền bay ra đứng che chắn cho cậu nhưng trên tay vẫn đang bế con tiểu Ngân Lang kia. Con Ngân Lang khổng lồ liền trừng mắt nhìn Nguyệt My rồi nhìn xuống đứa con của nó.

Rầm

‘Oái!’

‘Ngã rồi!?’

Ngân Lang đang đứng đột nhiên ngã quỵ xuống vì kiệt sức đám tiểu Ngân Lang lon ton chạy đến, mắt nó vẫn còn mở, vẫn còn nhìn về phía đàn con đang chạy tới, sau đó quần quýt bên nhau.

‘Tĩnh mẫu tử a’

‘.....’

Nhìn cảnh tượng này, Lãnh Mạc nghẹn ngào trong tâm, vì trước đây cậu cũng như thế này, đùa giỡn cùng Tử Linh và Lãnh Minh, khi ngủ thì đều được Tử Linh ôm vào lòng, cảm giác ấm áp đó, cậu không bao giờ có thể trải nghiệm qua 1 lần nào nữa.

‘Tiểu Mạc tử, ta hiểu con nghĩ gì, nhưng hãy quan tâm những thứ trước mắt, sau này có dịp, về lại căn nhà đó’

‘Vâng’

‘Thế giờ con tính sao, cứu con Ngân Lang này hay bỏ mặc nó tại đây?’

Trước câu hỏi của Nguyệt My, cậu cười mím 1 cái.

‘Con đã từng hứa với cha, sau này con sẽ giúp bất kỳ ai đang gặp nạn, và đó là lí do con học y thuật’

‘Hào hảo, tốt, được ta sẽ giúp con’

‘Đa tạ sư phụ’

2 người liền bắt tay vào việc chữa thương cho Ngân Lang, Lãnh Mạc lấy trong nạp giới ra vài cây dược thảo rồi xây nhuyễn nó ra đắp lên người Ngân Lang. Còn Nguyệt My thì đang luyện dược, nhìn thấy cô luyện dược, cậu ngạc nhiên nhìn.

Đến khoảng canh 8 tối, Ngân Lang đã được chữa xong, cậu nướng con Viên Xà cho Ngân Lang và cậu ăn. Ăn xong, Ngân Lang đang nằm cho đám Lang con uống sữa. Lãnh Mạc mệt mỏi dựa vào cái thân cây gần đó.

‘Tiểu Mạc tử, ta thấy con tư chất có thể thành luyện dược sư đấy’

‘Luyện dược sư, có phải là chức vụ hơn cả tu luyện giả không sư phụ?’

‘Đúng, và hơn cả y dược sư nữa, chia thành 10 cấp bậc gọi là phẩm, và cao nhất là “Luyện dược Đại Tông Sư” có thể hầu như luyện chế ra bất cứ đan dược gì’

‘Vậy người là giai mấy thế?’

Nói đến đây, cô nhếch miệng lên.

‘Ta đương nhiên là “Luyện đan Đại Tông Sư rồi” mấy trăm năm sống của ta đa số dùng để luyện được đây’

‘Oa, lợi hại a, vậy con sẽ trở thành luyện được sư!’

‘Hắc hắc, muốn trở thành luyện được sư thì con phải.....’

‘Luyện được đan được sơ cấp rồi từ từ lên cao cấp’

‘Giọng nói này!?’

‘Ai dám cướp lời ta đây?’

Giọng nói lạ không biết từ đâu phát ra, 2 người bất ngờ nhìn xung quanh, dùng đầu khí để dò tìm nhưng không có người.

‘Là tôi, Ngân Lang đây’

‘Ngân Lang!?’

‘Người biết nói!?’

2 sư trò ngạc nhiên nhìn về phía Ngân Lang đang nhìn về hướng họ, trong mắt không còn ý niệm giết chóc nữa.

‘Đúng vậy, tôi đã mở ra linh trí nên mới có thể nói’

‘Ồ, ra là vậy, không ngờ gặp được ma thú 1000 nha, thấy sao tiểu Mạc tử?’

‘Dạ, lúc này con cũng biết được Ngân Lang là ma thú 1000 rồi nên không bắt ngờ lắm ạ’

Cô từ đang ngạo nghễ đột ngột chán nản trước câu trả lời của cậu.

‘Ha ha, không ngờ lại có con người “thú vị” như vậy’

‘Bị cô chê cười rồi’

‘Này sao dám nói xấu ta hả?!’

Ngân Lang cùng Lãnh Mạc nói xéo cô khiến cô tức giận.

‘Quay lại chuyện lúc này, thật sự cậu muốn trở thành luyện được sư à?’

‘Hi, đúng vậy, với lại tôi cần mạnh hơn’

‘Mạnh hơn để làm gì?’

‘Trả thù’

Nghe được 2 chữ này từ Lãnh Mạc khiến Ngân Lang tự hỏi trong lòng rằng tại sao đứa trẻ 10 tuổi mà lại có thể nói lên từ trả thù 1 cách dễ dàng như thế.

Sau đó Nguyệt My đem toàn bộ câu chuyện lẫn thân phận của cậu nói cho Ngân Lang biết làm cho Ngân Lang 1 phen chấn kinh.

‘Cậu.....thật sự là Sát Thần, và là con của Thiên Tước và Minh Hoàng!?’

‘Đúng vậy, và chính vì lý do đó nên tôi mới cần trở nên mạnh hơn’

‘Tôi hiểu được 1 phần rồi, nhưng họ chết như thế, có thật không?’

‘Ta cũng thắc mắc, họ được xem là Thần, chỉ chết đơn giản như thế có thật sự là chết không’

2 câu nói chứa đầy ẩn ý của cô và Ngân Lang làm cậu phải đảo mắt suy nghĩ.

‘Mà bỏ đi, sau này tính, tối rồi ta ngủ đây’

‘Hả? À vâng’

Cô hóa thành đóm lửa nhỏ rồi bay vào nấp giới.

‘Cậu có người sư phụ tuyệt thật a’

‘Cô quá khen rồi’

‘Hi, giờ chúng ta là thân hữu, sau này có chuyện gì hãy đến tìm tôi, tôi sẽ giúp hết sức’

‘Đa tạ, sau này mong được giúp đỡ’

Lãnh Mạc cùng Ngân Lang kết giao bạn bè, và không như tộc người lùn, Nguyệt My, họ đối với cậu là gia đình, còn Ngân Lang thì chính là người bạn đầu tiên của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quả

Sau ngày hôm đó, Lãnh Mạc quyết định ở đây trong vòng 2 tuần, thứ nhất là để chăm sóc cho Ngân Lang và con của cô ấy, thứ 2 là tìm nguyên liệu để tạo ra vũ khí theo lời của Nguyệt My, loại vũ khí cực mạnh. Hiện giờ cậu đã có Huyết kim thạch, chỉ cần thêm 6 loại tinh thạch cao cấp nữa là có đủ nguyên liệu, còn việc rèn đúc cậu sẽ về học hỏi Gia Phong.

Trong vòng vài ngày trở lại đi, bệnh cậu lại tái phát, làm cho Ngân Lang giật cả mình. Và Ngân Lang từ sau đêm đó đã gọi cậu là lão đại, còn Lãnh Mạc gọi cô là A Ngân. Cậu còn biết, A Ngân là ma thú Hắc Kim cấp bậc, đã sống 1600 năm và mang trong mình huyết mạch của Viễn Cổ Ngân Lang Vương nên mới đạt được Hắc Kim cấp, đứng đầu trong Thập Đại Ma Thú. Khi biết điều này, cậu và Nguyệt My vô cùng bất ngờ.

Lúc này, cậu đang nằm, dựa đầu lên người A Ngân, xung quanh là đám tiểu Ngân Lang đang nằm ngủ ngon lành. Lãnh Mạc cũng 1 phần nào cảm nhận được cảm giác của gia đình mà A Ngân và các con cô ấy mang lại.

‘Lão đại này’

‘Có gì không A Ngân?’

‘Lão đại cảm thấy như thế nào?’

‘Thế nào là thế nào?’

‘Thì, cuộc sống như vậy ấy, cậu cảm thấy như thế nào?’

‘Thế nào à.....’

Cậu đưa tay lên trời rồi trầm ngâm 1 lúc, nghĩ ngợi trong đầu.

‘Nói thế nào nhỉ? Có lẽ là cuộc sống khá yên bình, thanh thản, nhưng mà.....’

‘Hử?’

‘Thù sát phụ mẫu không thể nào bỏ qua, nên tôi cần phải mạnh hơn nữa, hi’

Cậu ngồi bật dậy, câu trả lời của cậu làm cho A Ngân cảm thấy sự đồng cảm.

‘Cũng không giấu gì lão đại, hoàn cảnh của tôi cũng không khác gì cậu.’

‘Hừm, giống tôi? Không lẽ.....’

‘Vâng, cha mẹ tôi cũng đã mất khi tôi còn nhỏ, nhớ lúc đó là 1000 năm trước, lúc tôi 600 tuổi’

‘Trời ạ, 600 trăm tuổi mà nhỏ hử trời!’

‘Đối với ma thú chúng tôi, đây cũng chỉ là lúc nhỏ thôi, khi qua 900 năm thì mới gọi là trưởng thành’

Lãnh Mạc trầm trồ ngạc nhiên khi biết được điều này.

‘Quay lại câu chuyện, nhớ lúc đó, cha mẹ tôi cũng đã mở ra linh trí, sống ẩn dật sâu trong rừng, nhưng không hiểu tại sao mà con người lại có thể mò tới, thực lực của hắn là Hoàng Kim cấp bậc, cha mẹ tôi chỉ là đỉnh phong Đầu Thánh, không thể đánh lại. Các huynh muội cũng bị giết, tôi chống trả nhưng không được.....’

Cậu từ từ hiểu được và đồng cảm khi lắng nghe được câu chuyện của A Ngân, lòng cậu cũng nghẹn ngào.

‘Lúc đó tưởng chừng tôi sẽ chết, nhưng đột nhiên Thiên Tước và Minh Hoàng xuất hiện, làm hắn sợ tới cùng phải lập tức bỏ chạy thì Thiên Tước liền truy sát hắn, còn Minh Hoàng thì ở lại an ủi, đắp mộ phần cho cha mẹ tôi. Rồi đến khi Thiên Tước quay về, nói rằng không thể giết được hắn, cả 2 lắc đầu than thở’

‘Áy...’

Nói đến đây A Ngân dụi mắt vào người Lãnh Mạc làm cậu cảm thấy nhột.

‘2 người ở lại chăm sóc tôi, ban đầu tôi không chấp nhận như dần dần, không biết mình đã quen ở với bọn họ khi nào. Rồi trước khi đi, Minh Hoàng để lại tôi 1 cuốn công pháp tên Thương Lang Quyết để tu luyện cho đến giờ’

‘Hử, Thương Lang Quyết, người có à?!’

‘Sur phụ biết ư?’

‘Đương nhiên ta biết, đây là công pháp cao cấp dành cho ma thú tu luyện qua Đấu Đế như 3 công pháp kia’

‘Ra là vậy’

Lãnh Mạc biết mình và A Ngân cũng có 1 mối liên hệ chặt chẽ do cậu là con trai của Tử Linh và Lãnh Minh, còn A Ngân thì đã từng được cha mẹ cậu cứu, điều này làm cậu cảm thấy vui.

‘Dù sao chuyện đó cũng đã xảy ra rất lâu rồi, nhắc đến thì cũng chỉ là hoài niệm’

‘Hừm, thế nào tiểu Mạc tử? Nghe được chút sự tích 2 người đó, thấy vui không?’

‘Vâng, trong quá khứ, họ đã làm nhiều việc thật’

‘À lão đại này, tôi dẫn cậu vào trong hang, có thứ cậu khá cần đấy’

‘Hử?’

Nói xong, A Ngân đứng lên, để lũ Lang con lại dựng lên 1 rào chắn, rồi đi từ từ vào trong. Lãnh Mạc và Nguyệt My đi theo phía sau. Đến sâu trong hang thì hiện ra 1 cái khe, phía bên kia là 1 vách đá có 1 cái cây phát ra ánh sáng như mặt trời.

‘Thứ này.....có chút quen mắt.....’

‘Nguyệt My, cô biết nó ư?’

‘Sur phụ?’

‘Hình như đây là.....Xích Dương Hình Quả trăm năm!!!’

‘Xích Dương Hình Quả?’

‘Ra là cô biết a’

Lãnh Mạc có chút thắc mắc về thứ gọi là Xích Dương Hình Quả này, khi nhìn nó, nó cứ như là 1 mặt trời thu nhỏ, tỏa ra những tia sáng. Chưa kịp định hình lại thì A Ngân liền cắn vào cổ áo của cậu nhắc cậu lên ngay qua bên kia, đến nơi thì thả cậu xuống cạnh cái cây đó.

‘Này A Ngân! Làm tôi giật mình đấy!’

‘Hi hi’

‘Đúng là chưa có tiền đồ mà’

‘Quả này tôi tặng lão đại vậy, cậu hãy ăn nó vào đi’

‘Được á?!’

‘Con cứ ăn trước đi đã’

‘À vâng’

Cậu hái nó xuống, nhìn đăm chiêu nó 1 cái rồi để lên miệng nuốt trực tiếp. Cậu cảm nhận được nó tan trong miệng, có thứ gì đó giống nước nhưng rất ngọt trào ra làm cả người cậu run lên.

‘Tiểu tử sao rồi?’

‘Lão đại?’

‘Nó.....ngon.....quá!!!!’

Lãnh Mạc ứa nước mắt mà nói, nhìn thấy cảnh này, 2 người kia cũng không biết nói gì hơn, thở dài 1 hơi nhẹ nhõm.

‘Hử? Sư phụ, con thấy trong người nóng quá!’

‘Nóng?’

‘Tiểu tử, mau ngồi xuống vận khí, thứ quả này nó sẽ giúp thể chất lẫn đầu khí của con tăng lên và có khả năng chống chịu những đòn liên quan đến cái lạnh của ma thú, những con phải luyện hóa nó ở khắp cơ thể, nếu không thì con sẽ trở thành cái xác khô đấy!’

‘Hể?! Vậy phải mau thôi!’

Cậu ngồi xuống đan 2 tay lại, liền vận đầu khí trong cơ thể luồng nguồn nhiệt qua các mạch trái khắp cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thiên Tài

Đã 1 ngày trôi đi, Lãnh Mạc vẫn còn đang trong hang, luyện hóa lượng nhiệt trong cơ thể của cậu. Việc này nếu sơ xuất dù chỉ 1 ít, thì cũng khiến lượng nhiệt phản phệ, bị thiêu đốt từ bên trong rồi chết, nên cậu phải cẩn thận.

Vách đá xung quanh Lãnh Mạc bị nhiệt độ phát ra từ người cậu làm cho tan chảy.

Xuy xuy

Từng đạo quang bắn ra từ người cậu va vào vách đá.

‘Thành công rồi?’

‘Đúng rồi đấy tiểu tử, thành công rồi’

‘Vậy sao! Tốt quá!’

Việc luyện hóa lượng nhiệt của Xích Dương Hình Quả đã thành công, làm cậu rất vui. Cậu nhìn đi nhìn lại bàn tay của mình đang đỏ rực lên.

‘Cảm thấy trong người thế nào?’

‘Con cảm thấy như có 1 mặt trời bên trong con vậy’

‘Vậy thì tốt, giờ ra khỏi hang thôi’

‘Vâng!’

‘Lên thôi lão đại’

Cậu leo lên người A Ngân, cô phóng qua vách hang, rồi từ từ đi ra khỏi hang. Bước xuống cậu vương mình 1 cái rồi thở 1 hơi dài, đám Lang con bước đến chân của cậu, liền bế lên 1 con.

‘Tiểu tử, bây giờ cơ thể con có thể kháng hầu hết mọi loại chiêu thức liên quan đến cái lạnh, giờ thì đây’

‘Hử?’

Nguyệt My ném về Lãnh Mạc 1 quyển trục xanh, cậu mở ra xem.

‘Từ tình giai đấu kỹ trung cấp Trọng Lôi Thiết Chùy?!’

‘Lão đại, cho tôi xem với’

Khi mở ra đọc lên tên quyển đấu kỹ, A Ngân cũng tò mò mà ghé sát bên để nhìn. Cậu cũng không phải là lần đầu luyện qua đấu kỹ, nhưng đây là cuốn đấu kỹ hệ lôi, trước đây cậu chỉ luyện hệ hỏa.

‘Đây không phải là của vi sư, mà là của mẫu thân Vân Vận của con đó, ta thấy nó thích hợp cho con luyện lúc này’

‘Mẹ Vân Chi.’

Lãnh Mạc biết nguồn gốc của quyển trục, đảo mắt nhìn nó 1 vòng rồi nhớ đến Vân Chi, lòng cậu vừa vui vừa buồn.

‘Ta hiểu mà, giờ thì hãy nghe ta cách sử dụng này’

‘Dạ, vâng’

‘E hèm, Trọng Lôi Thiết Chùy, đấu kỹ sử dụng lôi hệ trong đấu khí, đây là đấu kỹ cận thân, đòi hỏi nhục thể cao, chuyển đấu khí lôi hệ ở tay rồi phóng thích ra, khi thuần thực, nó sẽ đánh ra đạo lôi với sức sát thương cực lớn như cây chùy giáng vào đầu’

‘Oa, không ngờ lại mạnh vậy!’

‘Theo như trong này viết thì đúng là vậy a lão đại’

‘Hừm, với trình độ của con bây giờ học nó và dư sức rồi. Đừng nghĩ ngợi nhiều, hãy nhớ những gì viết trong đó rồi thử sử dụng đi’

‘Đệ tử đã hiểu!’

Cậu nói xong, làm theo lời Nguyệt My, đến chỗ 1 gốc cây gần đó ngồi xuống, mắt nhìn chăm chú vào quyển trục, miệng lầm bầm những từ trong đó. Cô nhìn cậu, mặt nhếch lên 1 nụ cười tự hào, A Ngân nhìn cô trong lòng có chút khó hiểu.

‘Nguyệt My, dù lão đại là Đấu Linh, nhưng mà sử dụng đấu kỹ cao cấp có hơi quá không?’

‘Hi, còn phải hỏi, ta cũng cần nói cho cô biết rằng, thằng bé không phải chỉ là Sát Thần đơn thuần đâu, nó còn có 1 thứ rất lợi hại’

‘Là thứ gì?’

‘Chính là thiên phú của nó’

Nói đến đây A Ngân càng khó hiểu hơn.

‘Gì mà thiên phú, không phải Sát Thần ai cũng thiên phú rất cao sao?’

‘Không, không, ý ta chính là trí thông minh tuyệt đỉnh ấy, chỉ cần dạy thằng bé 10 phần, nó sẽ ắt hiểu 100 hoặc 1000 lần đấy’

‘1000 lần!??’

‘Đúng vậy, phải gọi là thiên tài trong thiên tài trong thiên tài a’

Bây giờ A Ngân mới hiểu ra ý nghĩa của việc cho Lãnh Mạc học đấu kỹ cao cấp. Chỉ cần cậu học được 10 phần thì khi thực chiến sẽ vận dụng được 100 phần hoặc 1000 lần. Cô kinh ngạc, quay qua nhìn về phía cậu.

Cậu giơ tay ra, triệu hoán vài tia đạo lôi, rồi tiếp tục lầm bầm. Lúc sau, cậu thu quyển trục lại, đứng lên đi đến chỗ Nguyệt My, A Ngân.

‘Sư phụ, con học xong rồi, có thể thử được không ạ?’

‘Hắc hắc, tốt tốt, được! Qua tảng đá đó mà sử thử cho ta xem’

‘Vâng!’

‘Lão đại, chúc may mắn a’

‘Cám ơn cô A Ngân’

Nói xong, Lãnh Mạc liền quay người, bước đến chỗ tảng đá mà sư phụ cậu đã chỉ. Đứng ngay đó 1 lúc thì cậu lùi về sau vài bước, thủ quyền, chân khụy

xuống, từ trên tay, những đạo lôi xuất hiện từ từ, rồi ngày càng nhiều bao phủ cả 2 cánh tay của cậu.

Chứng kiến cảnh này, A Ngân cũng há hốc mồm ra mà nhìn, còn Nguyệt My thì dương dương đắc ý cười.

Đạo lôi trên tay cậu bắt đầu chuyển màu từ lam thành đỏ rực, khiến cậu như là Tà Thần. Mắt cậu cũng phát ra đạo lôi đỏ này, lấp lánh cả đồng nhân.

‘Hãy!!!’

Đùng đùng

Lãnh Mạc tung quyền ra làm tảng đá vỡ vụn, mặt đất rung chuyển mạnh, khói bụi bay đầy trời, trước mặt cậu hiện giờ là tàn dư của đấu kỹ để lại.

‘Thực hiện được rồi!! Sư phụ!!’

‘Hắc hắc, tốt, rất tốt!!’

‘Thật không ngờ lão đại lại có thể học nhanh như thế!’

‘Hi, 2 người quá khen’

Cậu lấy tay xoa đầu xấu hổ, cậu vốn dĩ nghĩ rằng mình không thể thành công trong lần đầu nhưng cậu lại làm tốt hơn thế nữa.

‘Đề thưởng cho con, ta sẽ cho con biết 1 điều’

‘Điều gì vậy sư phụ?’

‘Hử?’

Nguyệt My quay người, chỉ tay về ngọn núi lửa phía xa, là ngọn núi lửa ở làng người lùn.

‘1 trong Tứ Đại Thần Thú, là huyền thú đã cho Lãnh Minh danh hiệu Thiên Tước’

‘Huyền thú của cha?’

‘Khoan đã, không lẽ.....’

‘Đúng rồi đây A Ngân, chính là Phụng Hoàng Lửa, đứng đầu trong Tứ Đại Thần Thú, thực lực Đỉnh Phong Truyền Kỳ’

‘Đỉnh phong.....!!!!’

‘Thật không thể tin được.....’

A Ngân và Lãnh Mạc run cả người lên, thì trên mặt Nguyệt My nổi lên nét gian tà.

‘Không những vậy, trong đó ngoài Phụng Hoàng Lửa thì còn có cả Dị Hỏa, nói đúng hơn là đứng thứ 15 trên bảng Dị Hỏa – Xích Viêm Địa Hỏa’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sát (Thượng)

Khi nghe được Nguyệt My nói là ngọn núi lửa ở làng người lùn có dị hỏa, Lãnh Mạc cảm nín 1 lúc rồi mới định hình lại, rồi lại quay qua hướng ngọn núi đó nuốt 1 ngụm nước bọt. Cậu không nghĩ rằng Dị Hỏa hiếm có xa tận chân trời nhưng lại gần ngay trước mắt, khiến cậu không khỏi kinh ngạc.

‘Bất quá thì đứng thứ 15 cũng được, thế con thấy như thế nào?’

‘Ý sư phụ là.....’

‘Phải thôn phệ nó không, Nguyệt My?’

‘Thôn phệ nó!?’

Nghĩ đến chuyện gặp được Dị Hỏa là may mắn lắm rồi, nhưng còn việc thôn phệ nó cậu không nghĩ đến.

‘Đương nhiên là phải vậy chứ, chẳng lẽ để đó đợi người khác lấy’

‘Nhưng cô cũng nên biết rằng là thôn phệ Dị Hỏa rất khó, độ tuổi này của lão đại càng khó hơn’

‘Đương nhiên ta biết, ta luôn tin tưởng đệ tử của ta mà’

Vừa nói Nguyệt My vừa nhìn sang Lãnh Mạc. Biết rằng nếu không thể thôn phệ được Dị Hỏa nhưng ngược lại bị nó thôn phệ thì chỉ có nước chết, nhưng cô vẫn tin tưởng cậu.

‘Nhưng giờ chưa phải là lúc, qua trọng nhất hiện giờ là đi tìm nguyên liệu để tinh luyện vũ khí cái đã, được chứ tiểu tử?’

‘À, vâng, cứ theo lời sư phụ’

‘Thật hết biết, lão đại, tôi giúp cậu tìm, tôi có thể biết được vài loại tinh thạch để làm vũ khí, tôi đi tìm giúp cậu’

‘Thế thì cảm ơn cô nha, A Ngân’

Lãnh Mạc lấy tay vuốt ve dưới hàm của A Ngân.

1 tuần lại trôi qua, những nguyên liệu đều đã thu thập đủ nhờ sự chỉ dẫn của Nguyệt My và được A Ngân giúp đỡ, chỉ còn đợi cậu về học cách rèn đúc của người lùn nữa thì chắc chắn sẽ tạo ra loại vũ khí thực lực mạnh hơn cấp bậc Đấu Hoàng.

Cậu ở lại thêm vài ngày nữa để tu luyện, kết quả đạt đến ngũ tinh Đấu Linh, tốc độ tu luyện này quá biến thái, Nguyệt My nói rằng năm đó tốc độ của cô cũng chưa đạt đến trình độ này. Ngoài ra, cậu đã sử dụng được đấu khí bậc cấp 2.

Trên đỉnh núi, có 1 thân ảnh đang đứng hướng về phía làng người lùn, rồi phía sau bắt đầu xuất hiện nhiều hơn nữa.

‘Tất cả đủ rồi chứ?’

‘Đủ’

‘Vậy hướng tới làng người lùn!!! Phải tìm bằng được Bí Pháp rèn đúc của chúng!! Lên!’

Thân ảnh đứng đầu nhàn nhạt nói ra, còn đám phía sau thì hô to trả lời rồi vùn vụt lướt đi.

‘Tiểu tử, ta cảm thấy có nhiều luồng khí tức mạnh hướng về phía làng, có nên về không?’

‘Con cũng cảm nhận được, là chuyện không tốt, chúng ta nên mau trở về’

‘Lão đại tôi đi cùng cậu!’

‘Được’

Nói xong, cậu hóa đấu khí bậc bay đi về hướng làng người lùn. Trên đường đi, cậu ngửi được mùi máu tươi nồng nặc, A Ngân cũng ngửi được, biết rằng có chuyện lớn, cậu liền tăng tốc bay về.

Về tới làng người lùn, cậu dừng lại, nhìn xuống, trước mặt cậu là cảnh người lùn đang bị tàn sát bởi những hắc y nhân. Mất cậu trợn lên hiện ra vẻ thống khổ, bàn tay nắm chặt lấy thanh kiếm đeo ngang hông.

‘Lãnh Mạc! Khoan đã!!’

‘Lão đại!!!’

Biết được cậu chuẩn bị làm gì nên Nguyệt My ngăn cản cậu lại nhưng không kịp.

Cậu lao xuống như sao chổi, cầm lấy thanh kiếm chém chết 2 tên hắc y nhân. Những tên còn lại giật mình quay lại nhìn thì thấy có người chết, bọn chúng càng chấn kinh hơn khi kẻ giết đồng bọn của chúng là 1 đứa trẻ.

‘Thằng nhóc khôn khiếp!! Mọi người, mau giết nó!!’

1 tên hắc y nhân phấn nộ quát lên, những kẻ khác bay vùn vụt về phía cậu.

‘Lũ hỗn đản.....Chết hết cho ta!!!!!!’

Cậu hét lên rồi vung thêm mấy nhát đao, trực tiếp đem những tên hắc y nhân lao lên giết chết. Tên lúc nãy chứng kiến cảnh này sồn ra cả quần, thì cậu từ từ bước đến túm lấy cổ áo hắn.

‘Này tên kia, ai kêu các ngươi đến đây?’

‘Ngươi.....quái.....vật.....’

‘Nói mau, nếu không....’

Lãnh Mạc đe dọa hấn, đem thanh đao cắm xuống sát bên yết hầu làm hấn kinh hãi.

‘Tôi nói....tôi....nói’

‘Khoan đã, các ngươi là người của Vân Lam Tông?’

‘Vâng! Đúng vậy.....chúng tôi là đệ tử.....ở Vân...Lam...Tông, chúng tôi đến đây theo lời Lâm Ma đại nhân đề lấy.....Bí Pháp rèn đúc của lũ người lùn’

Nghe được 2 chữ Lâm Ma, máu cậu muốn sôi sục lên, cậu nghiêng chặt răng lại.

‘Được, cảm ơn vì nguồn tin’

‘Thế...ngươi...sẽ.....’

Pháp

Không đợi kẻ kia nói xong, cậu dùng đao đâm thẳng xuống ngực của hấn làm hấn chết tại chỗ.

Nguyệt My cùng với A Ngân kinh hãi, không nghĩ sự thù hận của Lãnh Mạc lại khủng khiếp đến mức độ này, chỉ mới 10 tuổi mà lấy đi vài mạng người.

‘Tiểu tử, ta biết con hận hấn nhưng đến mức này thì.....’

‘Sur phụ, người đừng nói nữa, hấn đã giết cha mẹ con, rồi bây giờ thì giết cả tộc nhân đã cứu sống con, con không giết hấn thì làm sao được!!!!’

‘Ta biết nhưng.....’

Trước lời nói đầy hận thù, phần nộ của Lãnh Mạc, cô cũng không biết nói gì hơn.

‘Những kẻ này, dù là đệ tử của mẹ Vân Chi, ta vẫn sẽ giết, và cả ngươi nữa, LÂM MA!!!!!!!’

‘Tiểu tử dừng lại!!!’

Cậu hét lên rồi lao về phía những hắc y nhân đang chém giết người lùn, những tên đó bị cậu chém đến đứt lìa cả người, con thịnh nộ của cậu giáng xuống bọn chúng 1 cách tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Sát (Hạ)

Làng người lùn đang yên lành, thì thoáng chốc, bị người khác đến tàn sát tộc nhân, chỉ chứng kiến cảnh này, thân là tộc trưởng, Gia Phong mặt, tay đều nổi gân xanh, liền chia làm 2 nhóm, 1 nhóm thì dẫn trẻ em và phụ nữ vào sâu trong rừng, còn nhóm còn lại thì đối chiến với lũ kia.

Đối phương nếu tính luôn cả tên Lâm Ma thì tổng cộng có 1 Đấu Thánh, 6 Đấu Vương, còn lại 30 tên đều là Đấu Linh. Phe của Gia Phong, tính luôn cả ông thì chỉ có 4 Đấu Vương và 30 người kia chỉ là sơ giai Đấu Linh. Đây rõ ràng là cuộc chiến mà bên phe Gia Phong không thể thắng.

Nhưng khi vừa vào trận, ông cầm rìu vận đấu khí khải giáp liền chém liên tiếp chết đến 4 tên Đấu Linh khiến bọn kia khiếp đảm. Những người còn lại cũng khí thế hùng hực xông lên mà giết những tên tội đồ kia.

Lâm Ma hấn không trực tiếp tham chiến, mà chỉ bay lơ lửng ở trên cao mà nhìn xuống, bên cạnh hấn xuất hiện 1 nữ nhân mà không ai khác chính là à Hải Lam kia.

‘Sur huynh, có thật là Bí Pháp rèn đúc ra vũ khí truyền thuyết nằm trong tay bọn người lùn này không?’

‘Muội không tin lời mà Yêu Chủ nói sao?’

‘Không, không phải muội không tin, mà muội có hơi nghi ngờ’

Hải Lam tỏ vẻ nghi ngờ trước câu nói của Lâm Ma vì lần trước đã thất bại trong việc tìm kiếm vật kia.

‘Haizz, lần trước thì không lấy được miếng ngọc đó để ta thắng Hoàng Kim cấp bậc, mà còn để tên nhóc Sát Thần kia truy sát phải chạy thực mạng, nên bây giờ nhất định phải lấy được cuốn Bí Pháp’

‘Muội hiểu rồi’

Lời nói của hắn có chút buồn phiền trong đó. Song hắn vẫn đứng yên không nhúng tay vào cuộc chiến dưới kia.

Người bên Gia Phong đã bắt đầu mệt mỏi, tuy sức mạnh của người lùn rất lớn nhưng vẫn có giới hạn. Bọn họ đều bị bao vây, không thể tiếp tục động thủ.

‘Gia gia!! Con tới cứu người đây!!!’

‘Đông Nghi?! Đừng đến đây!!!’

Đông Nghi từ xa chạy đến, tình hình nơi này hỗn loạn, Gia Phong liền hét lên ngăn cản cô nhưng không kịp.

‘Các người!!! Oái!!!’

Đông Nghi chưa kịp xuất chiêu thì bị 1 tên đánh văng va vào vách đá, cô nằm ôm vết thương thì có vài tên đến gần.

‘Các.....các...người muốn làm gì.....? Á!!!’

Người cô run lên, giọng nói lắp bắp làm bọn kia nổi máu tà trụ. Chúng xé áo cô ra rồi đè cô xuống.

‘Dừng lại!!!’

‘Buông ta ra, lũ khốn’

Gia Phong vừa hét lên vừa cầm rìu chém tới tập đám đang bao vây.

Bọn chúng vốn dĩ không dừng lại mà còn khoái chí tiếp tục xé những nơi còn vải.

‘Dừng.....lại.....’

‘Này, ta bắt được 1 đứa nữa này’

‘Đâu?’

‘Đâu nào?’

Nghe được tên kia bắt thêm được 1 người nữa, cả bọn đều nhón nháo hét cả lên. Khi đưa ra thì mới biết đó là Đông Thanh, Đông Nghi sợ cả người không ngờ người bị bắt lại là muội muội của chính mình.

‘Đông Thanh.....tại sao.....muội lại ở đây.....?’

‘Tỷ tỷ.....muội muốn cứu tỷ.....nhưng lại bị bọn chúng bắt.....’

‘Muội....là....đồ ngốc.....’

Cả 2 bật khóc, đau khổ nhìn nhau. Bọn kia liền đẩy Đông Thanh xuống, xé đồ của cô ra như đã làm với Đông Nghi. Cô la hét trong đau đớn, kêu bọn chúng dừng lại nhưng không ăn thua.

Lâm Ma cùng Hải Lam lạnh lùng nhìn xuống xem chuyện đó như bình thường.

‘Dừng lại!!! Các người muốn Bí Pháp phải không!? Ta sẽ đưa!! Mau thả bọn nhỏ ra!!’

‘Tộc trưởng!!’

‘Phong tộc trưởng!!’

Những người lùn bên cạnh nhón nháo khuyên ngăn Gia Phong.

‘Hừ! Thật không?’

‘Thật! Ta sẽ đưa cho ngươi!! Mau thả bọn trẻ ra!!’

Lời nói này của Gia Phong khiến Lâm Ma có chút động tĩnh, hắn liền đáp xuống rồi kêu bọn kia dừng lại. Những người lùn bên cạnh Gia Phong lắc đầu buồn bã.

‘Gia gia....làm...vậy không đáng...’

‘Chỉ là 1 cuốn Bí Pháp, đổi lấy mạng sống lẫn danh dự của 2 con, cái mạng này ta cũng có thể đổi’

‘Hắc hắc, phải vậy chứ. Nào mau đưa đây!’

Tên Lâm Ma dương dương đắc ý cười. Gia Phong lấy từ trong nạp giới 1 quyển trục giấy, chuẩn bị đưa cho Lâm Ma thì từ trên trời giáng xuống 1 đạo lôi xích. Nhận thấy nguy hiểm hắn liền thu tay về rồi lui về sau vài trượng.

‘Kẻ nào?! Kẻ nào dám quấy phá chuyện tốt của ta!?!?’

Từ xa có 1 tia sáng bay thẳng đến hướng của Đông Thanh và Đông Nghi, liền xuất hiện 1 bóng dáng con người cầm đao.

‘Lũ cầm thú’

Người đó phát ra giọng nói lạnh lẽo, tay cầm đao 1 lượt chém hết lũ đã lảng nhục 2 tỷ muội. Từng tên ngã xuống, có tên còn bị đâm đến thủng cả tim. Chứng kiến việc này Lâm Ma lẫn những kẻ khác không khỏi khiếp sợ, người đó cứ như thần chết, tước đi mạng sống của vài tên Đẩu Linh như trở bàn tay.

‘Ngươi là ai!?!?’

‘Cầm mõm’

Lâm Ma vừa lên tiếng thì người đó liền quát lạnh 1 tiếng khiến hắn cảm lạnh không dám hé nửa lời. Người đó quay qua ngồi xuống bên 2 tỷ muội, xuất ra 1 cái áo choàng lớn phủ lên che 2 người họ lại.

‘Là.....là...đệ sao?.....Lãnh Mạc.....’

‘Tiểu Lãnh Mạc ư!?’

Đông Nghi môi nhấp nháy nói lên tên của người đó không khiến Gia Phong ngạc nhiên mà nói theo. Đúng vậy, chính là Lãnh Mạc, người đã xuất quỷ nhập thần giết vài cường giả như đập kiến. Cậu toát ra vẻ lạnh lùng, mặt lạnh như băng.

Lâm Ma kinh ngạc nhìn cậu, không ngờ bản thân lại gặp cậu ở đây. Biết rằng cậu có lai lịch như thế nào, Hải Lam cũng không dám xuống để ứng cứu Lâm Ma.

‘Tại sao....tại sao ngươi lại ở đây?!’

‘Ta muốn ở đâu, ngươi có thể quản sao?’

‘.....’

Hắn chỉ nói một lời rồi lặng câm đi trước về đáng sợ của cậu.

‘Lần trước là cha mẹ ta, giờ thì lại là tộc nhân đã cứu giúp ta, chắc có lẽ, ta nên giết ngươi ngay tại đây nhỉ?’

‘Ngươi.....ngươi chỉ là Đẩu Linh còn con, dù có sức mạnh kia thì sao!! Chưa chắc ngươi đánh lại ta!!!’

‘Vẫn còn mạnh miệng à, A Ngân’

Rầm rầm rầm

Từ phía sau lưng Lâm Ma, những tiếng bước chân rất to phát ra, rồi có 1 cái bóng lớn toát ra luồng sát khí ngập trời, hắn dường như không cử động nổi, nhưng phải cố quay đầu về phía sau. Hải Lam với những kẻ kia chân kinh, muốn chạy thoát khỏi đây nhưng thứ này đã ở đây, thì có thêm trăm lá gan nữa cũng không dám. Gia Phong, Đông Thanh, Đông Nghi lẫn những người lùn đều kinh ngạc sợ hãi.

‘1....trong....Thập...Đại Ma Thú...tại...sao.....ở...đây....?’

Miệng hắn lắp bắp, hắn không ngờ A Ngân lại xuất hiện ở đây. Cô trừng mắt nhìn hắn làm hắn chẳng dám động đậy gì cả, còn Lãnh Mạc thì từ từ bước đến, kẻ đao vào cổ hắn.

‘Nào, hãy về ái tuyền đài đền mạng cha mẹ ta đi’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sát Thần Ân

Thanh đao trên tay Lãnh Mạc kề sát bên vết hầu của Lâm Ma, sát khí hùng hực truyền sang thanh đao khiến hấn sợ sệt, chẳng dám động đậy hay gào rống nữa.

Nhưng đó chưa phải là lí do mà khiến hấn sợ, trước mặt hấn là đứng đầu trong Thập Đại Ma Thủ Ngân Lang Vương đạt đến bậc Hắc Kim Cấp. Vốn dĩ Lâm Ma khi gặp A Ngân muốn són cả ra quần, nhưng hấn phải giữ thể diện của hấn. Những tên còn sống lập tức bay lên chỗ của Hải Lam để giữ lại mạng

Trên cao, nhưng thân ảnh trôi nổi, sợ đến tái cả mặt. À Hải Lam vốn vừa định lao xuống nhưng khi A Ngân xuất hiện, ả chẳng dám động đậy.

‘Nợ máu trả máu, chết đi’

Cậu nói xong liền vung thanh đao lên chém xuống lần nữa. Trước cái chết, Lâm Ma hấn không dám nghĩ gì nhiều mà liền tránh đòn.

‘Hải Lam!!’

‘Vâng!’

Hấn kêu lên ả, ả vừa mới hoàn tỉnh lại, hiểu ra ý nghĩa câu nói của hấn liền xuất ra 1 quyền trực.

‘Đầu Hoàng cầm trực! Hải Thủy Vạn Kinh’

Trong quyền trực xuất hiện những giọt nước nhỏ rồi chuyển thành tia sáng xanh bắn xuống.

‘Mọi người cẩn thận!!!’

A Ngân liền tránh đòn, còn Lãnh Mạc lao đến che cho Đông Nghi, Đông Thanh. Đám Gia Phong đứng từ xa nên không bị trúng đòn. Cậu lấy đao chém những tia sáng kia, thanh đao cầm trên tay cậu ngày càng sứt mẻ. Sau một lúc thì thanh đao gãy hoàn toàn, những tia sáng bắn xuyên qua người cậu.

Máu từ vết thương chảy ra, cậu cắn răng, mắt trừng về hướng ả Hải Lam, gượng người cố đứng vững nhưng không thể, tay liền buông thanh đao đã gãy, cậu ngã xuống.

‘Lão đại!!!!’

‘Lãnh Mạc đệ đệ!!!’

‘Tiểu Lãnh Mạc!!’

Nhìn thấy cậu ngã xuống, A Ngân, Đông Thanh, Đông Nghi và đám người Gia Phong liền hét tên cậu. Vừa mới đây, cậu vẫn dũng mãnh chiến đấu để bảo vệ bọn họ, nhưng chỉ trông thoáng chốc, cũng vì bảo vệ họ mà cậu đã ngã xuống khiến ai cũng phải thống khổ.

‘Cút!!!’

‘Sur huynh!! Cẩn thận!!!’

‘Cái gì.....!!!’

A Ngân gầm lên 1 tiếng rồi vung trào đánh tên Lâm Ma 1 cái, khiến hấn phải thổ huyết văng ra xa, Hải Lam lập tức bay theo xem tình hình hấn. Cô liền lao đến chỗ của Lãnh Mạc, gương mặt cô hiện lên vẻ lo lắng tột cùng, trong đầu liền nghĩ đến Nguyệt My, hiện giờ là rất cấp bách nhưng không biết cô ấy ở đâu cả. A Ngân dụi mặt vào mặt cậu, cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cậu.

‘Lão đại còn thờ!!’

Nghe đến đây, đám người Gia Phong tức tốc chạy đến bên, nhưng vẫn có chút kiên kỵ A Ngân. Đông Nghi, Đông Thanh quần áo choàng, bước từ bước đến rồi ngồi sát bên cậu. Cậu không ngừng thổ huyết, vì căn bệnh tái phát. Đông Nghi liền lục trong túi áo cậu lấy ra 1 lọ thuốc, rồi lấy thuốc ra đưa lên miệng cậu.

Tuy cậu đã ngừng thổ huyết nhưng hơi thở cậu vẫn rất yếu, cứ như là nó có thể tắt bất cứ lúc nào. Không khiến những người xung quanh đau xót mà rơi lệ.

‘Mạc đệ, vì chúng ta.....mà ra nông nỗi này.....’

‘Thằng nhóc ngốc này!’

A Ngân không nói gì, chao mắt suy nghĩ vào lúc này phải làm gì để có thể cứu được sự sống của cậu. Thì đằng xa, 1 tia lôi đánh tới, A Ngân phát giác được liền quay lại gầm 1 tiếng khiến tia lôi kia tan vào không khí.

Tên Lâm Ma từ dưới bay lên, bên cạnh là Hải Lam đang diu hần, hần thờ dốc vì đau do bị A Ngân đánh.

‘Lũ các nguoi....học.....ta sẽ giết hết.....’

‘Tên khốn, nguoi thử xem, nếu mà lão đại không qua khỏi, ta sẽ diệt luôn nguoi đấy!!!’

‘Hừ, thế thứ này thì sao?’

‘Nguoi...sao nguoi có được nó?’

A Ngân phần nộ đe dọa thì hần cười 1 cái rồi lấy ra 1 quyển trục nhìn rất quen thuộc. Cô toát cả mồ hôi khi thấy nó.

‘Không ngờ nguoi cũng biết.....hì, đây là Đấu Đế cấm trục đấy’

‘Nguoi!!!’

Cô phần nộ nhìn hần, không thể tấn công, vì nếu cô tấn công hần thì dù giết được hần, nhưng hần xuất chiêu, những người còn lại gồm cả cậu cũng sẽ chết, nên cô phải bảo vệ bọn họ.

Đột nhiên Nguyệt My xuất hiện, nhưng không ai thấy được cô, ngay cả A Ngân. Cô lượng lờ, rồi thờ dài sau đó đáp xuống bên cậu.

‘Tiểu Mạc tử, bây giờ con không thể chết được, ta phải giải phóng sức mạnh kia của con thôi’

Cô đặt trán mình lên trán của cậu, 1 tia sáng phát ra từ trán cậu rồi xuất hiện 1 dấu ấn hình tứ góc màu đỏ. Các vết thương trên cơ thể cậu đột nhiên lành lại trong âm thầm, những người xung quanh đang lo lắng về tên Lâm Ma kia nên không để ý đến cậu.

‘Hừ, để bù lại vết thương của nguoi gây ra cho ta, lên hãy chết đi!!! Đấu Đế cấm trục!! Lôi Đế Toàn Diệt!!!’

‘Tên khốn!!! Các nguoi mau nấp sau ta nhanh lên!!’

Hần lấy hết đầu khí lẫn linh hồn lực thi triển Đấu Đế cấm trục trên tay, rồi kiệt sức, nhờ Hải Lam diu hần.

Bầu trời tối sầm lại, những đạo lôi trên trời xuất hiện, các cột lôi trụ từ trụ đánh xuống. Những đợt đầu, 1 thân A Ngân có thể hóa giải được, nhưng càng ngày lôi trụ càng nhiều khiến cô không thể chống đỡ nổi.

‘Chết tiệt, Grào!!!!’

A Ngân gầm lên để tiêu trừ những lôi trụ, có 1 vài lôi trụ đã bị hóa giải, nhưng lại có thêm lôi trụ đánh xuống chỗ của Lãnh Mạc, A Ngân lấy thân đỡ, thì đánh trúng cô vài lần như thế. Những người phía sau 1 phen hoảng hốt, vốn dĩ A Ngân có thể phản công nhưng không thể.

‘Mạc đệ?!’

Thì đột nhiên Lãnh Mạc mở mắt ra, thân thể liền hóa thành 1 đạo xích lôi phi thẳng lên trời, không tránh khỏi việc những người còn lại kinh ngạc,

Những đạo lôi tập trung đánh vào cậu, nhưng không những không làm cậu bị gì mà còn bị hấp thụ ngược lại. Sau đó cậu lao thẳng lên những đám mây, tạo ra 1 đợt sóng đầu khí, hóa giải được chiêu thức Đấu Đế cấm trục.

Chứng kiến cảnh này, không ai có thể bình tĩnh mà nhìn được, nhất là tên Lâm Ma, mặt hần hầu như không còn 1 chút huyết chảy trong tĩnh mạch, không thốt nên lời. Nội tâm hần chấn kinh khi Đấu Đế cấm trục lại có thể bị hóa giải 1 cách dễ dàng như thế.

Từ trên cao, thân ảnh của Lãnh Mạc từ từ đáp xuống, gương mặt cậu có những vết ấn xuất phát từ trên trán, trải dài đến tận tay. Cậu nhìn lại cơ thể của mình.

‘Đây là.....’

‘Đó là Sát Thần Ấn, nó chính là mấu chốt để con có thể trở thành Sát Thần chân chính’

‘Sur phụ!? Là người sao? Nãy giờ người ở đâu thế?’

Nghe được giọng nói của Nguyệt My, cậu bắt ngờ.

‘Phải, là ta đây, mà đừng hỏi nhiều thế’

‘Vâng.....’

‘Tóm lại là vậy, ta đã đánh thức sức mạnh Sát Thần của con, Sát Thần Án khiến con có thể tăng tu vi với sức mạnh lên’

‘Đúng là vậy.....con cảm thấy mình mạnh hơn rất nhiều’

Cậu dò xét lại trên người thì cảm nhận được đấu khí tăng mạnh. Và cậu nhớ lại việc trước khi ngất đi, cậu đã đau khổ khi nhìn thấy người lùn bị tàn sát, 2 tỷ muội suýt bị bức, bản thân giết rất nhiều người nhưng chúng đều là kẻ xấu, chuẩn bị hạ sát Lâm Ma thì hắn né được rồi hứng chịu nhiều vết thương nhưng giờ cậu đã bình tĩnh lại, vết thương cũng đã lành.

‘Nào, còn bây giờ, cho tên khốn đó biết thế nào là Sát Thần’

‘Vâng!’

Cậu đáp xuống, mọi người nhìn cậu với vẻ vui mừng, còn tên Lâm Ma thì khiếp sợ. Cậu tỏa ra uy áp hướng về hắn, như muốn đuổi cùng giết tận.

‘Không thể nào.....vừa lúc này.....chỉ là 1 tên Đấu Linh.....còn bây giờ.....thì lại là Đấu Tôn.....’

‘Đấu....Tôn.....’

Hắn dò xét trên người cậu thì phát tác ra là bây giờ cậu là Đấu Tôn, Hải Lam nghe được không tránh khỏi khiếp sợ. Cậu vẫn trừng mắt mà nhìn hắn, khiến hắn run sợ hơn.

‘Mau.....mau...rút lui!!!’

‘Ngươi nằm mơ!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Địa Linh Căn

Lâm Ma hắn liền ra lệnh rút lui cho ả Hải Lam, ả tức tốc vận đấu khí dự phi thật nhanh. Nhưng Lãnh Mạc cũng liền vận đấu khí dự đuổi theo phía sau. Hắn với ả Hải Lam không hiểu sức mạnh mà hiện giờ cậu có được là từ đâu ra.

‘Chết tiệt, không hiểu sao mà thằng nhóc đó có thể trở nên mạnh như thế!’

‘Sư huynh, mọi nghĩ tốt nhất vẫn là chạy đi thì hơn, còn những kẻ còn lại có lẽ đã bị giết hết rồi’

‘Hừ! Tức thật!’

‘Nguy rồi! Thằng nhóc ấy nhanh quá!’

Cách biệt tu vi quá lớn, nên Lãnh Mạc đã sớm đuổi kịp ả, thủ 1 quyền đầy đạo lôi rồi đánh tới. ả may ra, tránh kịp thời, cậu liền xuất thêm mấy quyền làm Hải Lam chao đảo.

‘Lần trước các ngươi chạy thoát! Lần này đừng mơ!!’

Cậu tăng tốc lên, bay nhanh về phía trước, vượt mặt ả 1 khoảng xa thì dừng lại. Lâm Ma nội tâm kinh hãi, lần này hắn đã đụng đến người mà vốn không nên đụng đến, lần trước nhờ có Yêu Chủ nên mới có thể thoát được, nhưng lần này không có Yêu Chủ thì hắn chỉ sợ là bị thừa chết thiếu sống.

Lãnh Mạc dừng lại, đột nhiên trên người cậu xuất hiện thêm 4 cánh tay do cậu sử dụng đấu khí hóa hình. Trên người cậu có 6 cánh tay, cả 6 cánh tay đều tụ lại 1 đạo đấu khí dày đặc trên bàn tay.

‘Không lẽ con muốn sử dụng nó khi chưa thử qua?!’

‘Vâng, đây là đấu kỹ mà cha đã viết vào giấy rồi đưa cho con, con đã đọc qua và cũng lĩnh hội được’

‘Hừm, thế cũng được, nếu có xảy ra bất trắc, ta sẽ bảo vệ con’

Nói xong thì ả đã lao đến, lấy thanh kiếm trong nạp giới ra, tay kia thì vẫn đang đu�u Lâm Ma. Hải Lam sử dụng đấu kỹ lên thanh kiếm rồi chỉ kiếm thẳng như muốn cho cậu 1 kích.

‘Băng Thiên Chi!!!’

‘Phật Liên Thiên Không Chưởng!!!’

Xuy xuy xuy

2 đấu kỹ đối chiến với nhau tạo ra dư chấn tỏa ra xung quanh. Áp lực 2 bên rất chênh lệch, do tu vi của Lãnh Mạc và Hải Lam khác nhau rất nhiều.

‘Chết.....tiệt.....’

Ả cắn răng chịu đựng, nhưng không thể cố chịu hơn nữa, thanh kiếm trên tay ả như sắp gãy bất cứ lúc nào. Năm bắt cơ hội, Lãnh Mạc truyền đấu khí vào tay nhiều hơn, gia tăng lực công kích, phá vỡ thanh kiếm của ả.

‘Hự!!’

Hải Lam phun ra 1 ngụm máu rồi rơi xuống cùng tên Lâm Ma. Cậu thì thờ đốc, đấu khí lẫn linh hồn lực trong người hầu như cạn kiệt, những vết ản đỏ thu lại, Sát Thân ản trên trán cậu mờ dần rồi biến mất. Cậu đột nhiên ngất đi.

Đấu khí dực của cậu tan biến, cậu cũng rơi xuống đất, nhưng được Nguyệt My đang ản thân, đỡ cậu xuống.

Hải Lam tiếp tục phun thêm vài ngụm máu, rồi từ từ đứng dậy, cắn 1 viên đan dực vào, đấu khí trong người ả hồi phục. Lâm Ma cũng cắn 1 viên, thể lực hồi phục được 1 chút. Sau đó, tranh thủ thời cơ khi cậu ngất đi, ả liền đu�u Lâm Ma, vận đấu khí dực rồi bay đi.

Lúc sau thì A Ngân mới đến, nhìn xung quanh không thấy 2 kẻ kia đâu mà chỉ thấy máu vương vãi xung quanh. Cô nghĩ rằng 2 kẻ đó đã bị cậu đánh trọng thương rồi bỏ chạy. Rồi A Ngân đến bên cạnh Lãnh Mạc, dùng đấu khí dò xét trên người cậu thì cô chao mảy, đấu khí của cậu chỉ còn 1 ít, linh hồn lực thì hoàn toàn cạn kiệt, 1 tia cũng không.

‘Tốt nhất là mau đem tiểu tử về, nếu không sẽ lớn chuyện’

‘Cô!?!?’

Nguyệt My đột ngột xuất hiện khiến A Ngân hốt hoảng.

‘Cô đã ở đâu trong suốt trận chiến vậy?’

‘Hừm, chỉ là để tiểu tử có sức mạnh mới, nên ta mới ản mình’

‘Sức mạnh mới?!’

A Ngân thấy khó hiểu trước lời của cô.

‘Ta sẽ nói sau, mau đem tiểu tử về chữa trị’

‘Được!’

Nói xong, Nguyệt My để cậu nằm trên người A Ngân. Xong, cô lao về phía làng người lùn. Ở nơi đó, máu đã chảy thành sông, thấy người lùn nằm vô số ở dưới đất. Khi Gia Phong về đến đó, chỉ có thể bật khóc trong đau thương.

Về đến nơi, ông bất ngờ rồi vội vã chạy đến đỡ cậu xuống, nhìn thấy gương mặt của cậu đang đau khổ, ông không kìm nổi cảm xúc mà ôm cậu vào lòng. Sau đó đưa tạm vào căn nhà gần đó, Sừ Từ đến xem tình hình của cậu.

‘Đấu khí vẫn còn, linh hồn lực nếu xài quá độ thì vẫn tốt, nhưng lần này lại không còn lấy 1 tia’

‘Chúng ta có thể làm gì không Sừ Từ?!’

‘Có thì có thể, nhưng quá mạo hiểm’

‘Cách gì ông cứ nói! Ta sẽ cố gắng!’

Sừ Từ nhắm mắt lại suy nghĩ 1 lúc.

‘Chúng ta cần Địa Linh Căn!’

‘Địa...Linh...Căn?!’

‘Đúng vậy, Địa Linh Căn là thứ tốt nhất cho Lãnh Mạc bây giờ, nó vừa có thể hồi phục linh hồn lực mà còn có thể hồi phục đầu khí, nhưng mà lấy được nó thì quả nguy hiểm’

‘Ông nói cũng đúng, Địa Linh Căn trong rừng này vốn có nhưng lại bị 1 con Hắc Độc Trùng cấp bậc Đấu Tông canh giữ, căn bản là không thể lấy’

‘Vậy thì để ta lấy’

Trong khi Sử Tử và Gia Phong đầu đầu suy nghĩ thì từ bên ngoài vọng vào 1 giọng nói, bước vào 1 nữ nhân tóc trắng, trên đầu có đôi tai thú, còn có cả cái đuôi đang vẫy vẫy.

‘Cô là.....?’

‘Không thể nói nhiều, chỉ là 1 con Hắc Độc Trùng Đấu Tông con con, chả làm gì được ta!’

Nhận ra âm thanh quen thuộc này, Gia Phong liền đồng ý cho cô gái đó đi hái Địa Linh Căn, nhưng trước khi đi, ông còn cảnh báo cô gái đó về loại độc cực kỳ nguy hiểm của Hắc Độc Trùng. Nói xong, cô gái đó thả người lướt đi cực nhanh.

Chừng khoảng nửa canh giờ thì cô gái đó quay lại, trên tay cầm Địa Linh Căn, người không nhỏ lấy 1 giọt mồ hôi. Gia Phong vui mừng, cô gái đó đưa Địa Linh Căn cho ông, rồi ông đưa lại cho Sử Tử. Sử Tử đem 1 chén thuốc có Địa Linh Căn trong đó, đem đến cạnh Lãnh Mạc. Có người từ bên ngoài xông vào bảo rằng có người bị thương, Sử Tử cùng Gia Phong đành phải đưa lại chén thuốc cho cô gái kia.

Cô đưa chén thuốc lên miệng cậu, sau đó từ từ đổ vào miệng cậu, mặt cậu hiện lên nhăn nhó vì thuốc rất đắng. Khi uống xong, cô gái để cậu nằm xuống rồi cầm tay của cậu lên, miệng lầm bầm như đang cầu nguyện cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Người đầu tiên

3 ngày sau, Lãnh Mạc tỉnh dậy, cảm thấy cơ thể được phục hồi, lúc cậu tỉnh dậy, là cô gái đã chăm sóc cậu liền lao đến. Cậu đang ở trong 1 túp lều dựng tạm của người lùn, bọn họ di dời tạm tộc nhân ở đây, cho đến khi tìm được chỗ ở mới. Cậu không biết cô gái này nhưng mùi hương thơm Mộc thảo tỏa ra từ cô khiến cậu ngạc nhiên vì đây là mùi đặc trưng của A Ngân.

‘Cô là ai?!’

‘Lão đại! Là tôi đây! A Ngân!’

‘A Ngân?!’

Cậu chao mắt suy nghĩ một lúc thì mới nhớ lại rằng ma thú trên 1500 năm thì có thể hóa thành nhân dạng. Cô gái này không ai khác là A Ngân.

‘Không lẽ... đây là nhân thể của cô?!’

‘Đúng rồi đấy lão đại!!’

‘Hừm, thật không ngờ’

Sau đó cậu đứng lên thì bên chân phải của cậu đột nhiên đau điếng lên, cậu liền ngã xuống, A Ngân vội vàng đỡ cậu dậy, lo lắng không ngừng.

‘Lão đại! Chân cậu không khỏe, đừng đứng vội!’

‘Ai ya, đau thật đấy, có lẽ là nằm đã lâu, chân bị co gập rồi’

‘Cậu cứ ngồi đó đi, tôi sẽ đi lấy đồ vật này giúp cậu’

A Ngân nói xong liền chạy ra khỏi lều, với kinh nghiệm là y sư của mình thì Lãnh Mạc biết được đôi chút về đồ vật mà A Ngân lấy cho cậu. Lúc sau thì cô về, tay cầm 1 cây nạng bằng gỗ, đưa cho cậu.

‘Lão đại, hiện giờ cậu đi đứng hãy dùng thứ này cho đến khi chân cậu khỏe lại’

‘Hi, hiểu rồi, cảm ơn cô, A Ngân’

Cậu vớ tay cầm lấy cây nạng rồi đứng lên, cậu bước từng bước, bên cạnh có A Ngân đang dìu cậu. Cô ép sát tay của cậu vào ngực làm mặt cậu ửng

hồng lên.

‘Cậu bị gì à lão đại? Có cần xem bệnh cho cậu không?!’

‘À, à không có gì, đi ra ngoài thôi’

Nói xong cậu bước chân ra khỏi lều, ánh nắng mặt trời chói lóa chiếu vào mắt cậu. Do bất tỉnh vài ngày, không thấy được ánh sáng, khi nhìn bầu trời, mắt cậu có chút đau nhức.

Khi thích nghi được môi trường xung quanh thì cậu được rất nhiều người lùn vây quanh. Họ liên tục hỏi thăm và cảm ơn cậu vì đã chiến đấu để cứu mọi người rồi lại bị thương.

Rồi cậu lại đi đến nơi ở cũ của người lùn, đến đó thì xung quanh là cảnh nhà tan cửa nát, mọi thứ đều bị hủy hoại. Đi xung quanh thì cậu thấy đám người của Gia Phong đang đứng. Đến gần thì ông thấy cậu liền chạy đến rồi ôm cậu.

‘Tộc....trưởng.....mau thả.....con.....ra’

‘Áy! Ta xin lỗi’

‘Không sao không sao’

Gia Phong thả cậu ra, A Ngân liền đến đỡ cậu, rồi nhìn thấy phía trước nó những phần đất đang nhô lên.

‘Tộc trưởng, đây là.....’

‘Đây...chính là mộ của những người đã mất’

Đó là những phần mộ của những người lùn đã ra đi trong cuộc tàn sát của tên Lâm Ma. Cậu bước đến những phần mộ ấy rồi quỳ xuống, cậu rung rung nước mắt. Ở đâu đó trong những phần mộ này là những người đã giúp đỡ cậu khi cậu sống ở đây như những người thân, chỉ nghĩ đến chuyện này thì cậu đã bật khóc thành tiếng. Âm thanh của cậu chứa đầy đau thương trong đó, những người xung quanh cũng khóc thầm theo cậu.

Từ đằng xa xa kia, có 2 bóng dáng đang lấp ló, gương mặt rữ buồn tha thương. Ánh sáng rọi chiếu qua thấy được 2 người bọn họ, là Đông Nghi và Đông Thanh.

‘Tỷ, sao tỷ không đến đó đi’

‘Lúc này không nên, chúng ta nên về thôi, còn có việc cần làm nữa’

‘Vâng, muội biết rồi’

Nói xong 2 người quay lưng đi về, trên mặt của Đông Nghi có 2 lần nước mắt, cô đã khóc.

Sau đó Lãnh Mạc, A Ngân cùng với nhóm Gia Phong quay về trại, cậu khóc đến đỏ cả mắt, chỉ là 1 đứa trẻ mà phải chịu đến 2 lần sự mất mát những người quan trọng trong cuộc đời.

A Ngân xin Gia Phong, đưa cậu đến nơi ở của cô, đến đó, cô dìu cậu ngã vào 1 gốc cây rồi ngồi ở đó, thì Nguyệt My xuất hiện.

‘Tiểu tử, con ổn chứ?’

‘Con ổn.....chỉ nhất thời quá đau buồn’

‘Lão đại.....’

Cậu trầm ngâm, ngược nhìn lên trời, trong lòng mệt mỏi, chỉ muốn có 1 cuộc sống an nhàn, không đấu tranh, không chiến đấu, sống cho đến khi trở về luân hồi. Nhưng số phận Sát Thần không cho cậu điều đó, cuộc đời của Sát Thần định đoạt là chiến đấu và mất mát nên cậu cũng không thể làm gì thêm.

Gâu gâu gâu

Từ phía trong hang, đám con của A Ngân lon ton chạy đến quán quýt bên A Ngân rồi chạy qua bên cậu. Cậu chỉ cười mỉm rồi xoa xoa đầu của 1 chú Ngân Lang có đôi mắt hồng ngọc tròn xoe. Nguyệt My thì lập tức chộp lấy 1 chú rồi ôm vào người.

‘A Ngân này, tôi có chuyện muốn hỏi cô’

‘Có chuyện gì sao lão đại?’

Lãnh Mạc bỗng trở nên nghiêm túc nhìn A Ngân đang vuốt ve con của cô ấy.

‘Tôi muốn trở nên mạnh hơn’

‘Nếu vậy thì tôi sẽ giúp cậu, nếu cậu muốn đấu kỹ Thủy Tinh giai tôi sẽ lấy cho cậu, nếu cậu muốn công pháp tu luyện cao cấp, tôi sẽ đoạt lấy từ kẻ sở hữu nó’

‘Không phải’

‘Chú ý của lão đại là gì?’

Ngay cả Thủy Tinh Giai đấu kỹ lẫn công pháp tu luyện cao cấp mà cậu cũng chẳng để ý khiến A Ngân khó hiểu.

‘Tôi muốn cô có thể làm huyền thú. ...à không là đồng đội của tôi được không?’

‘Đ....đồng đội á!!!?’

Cô ngạc nhiên trước lời đề nghị của Lãnh Mạc, không ngờ là điều mà cậu muốn chính là A Ngân trở thành huyền thú của mình nhưng cậu không xem cô là huyền thú mà là muốn thành đồng đội.

‘Thiên Đạo Thần Quyết tu luyện phải có 7 huyền thú, cho nên muốn mạnh lên, tôi phải tìm các đồng đội khác’

‘Ra là vậy’

‘Thế, tôi muốn cô là đồng đội đầu tiên của tôi, được không?’

Cậu đứng lên, tay nắm lại thành nắm đấm rồi đưa ra trước mặt. A Ngân suy nghĩ 1 lúc rồi cười, sau đó đưa tay ra giống như vậy chạm vào nắm tay cậu.

‘Được, theo ý lão đại!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nơi ở mới

A Ngân đồng ý làm ‘đồng đội’ của Lãnh Mạc khiến cậu vui vô cùng. Nhưng muốn trở thành ‘đồng đội’ của cậu thì phải có khế ước bằng máu, rồi máu sẽ trở thành 1 dấu ấn đặc trưng của loài ma thú đó. Dấu ấn sẽ lưu lại ở nơi nào đó trên cơ thể. A Ngân chuyển hoá thành dạng Ngân Lang của mình.

‘Lão đại, mau xoắn tay áo lên!’

‘À, ừ, nhẹ nhàng thôi nhé’

‘Rồi rồi’

Ngoạm

‘Oái!!! Đau!!!!’

Lãnh Mạc làm theo lời A Ngân, vừa xoắn tay áo lên thì cô liền cắn mạnh vào tay cậu khiến cậu đau điếng lên, hét thất thanh. Nguyệt My chả dám nhìn cảnh tượng này, chỉ đứng vuốt ve tiểu Lang trên tay mà lăm bắm cầu nguyện cho cậu.

‘Đau quá!! Không phải tôi kêu nhẹ nhàng sao?!! Chảy máu rồi!’

‘Hắc hắc, lão đại chớ lo, cậu nhìn kỹ đi’

‘Áy! Máu đang chuyển thành màu xanh rồi, nó đang ngưng kết lại này!’

Máu của cậu chảy ra từ vết cắn của A Ngân chuyển thành màu xanh rồi ngưng lại thành 1 dấu ấn có hình Ngân Lang trên đó. Điều này chứng minh là A Ngân hoàn toàn thuộc sở hữu của cậu, là ‘đồng đội’ của cậu.

Trông thoáng chớp, Lãnh Mạc cảm nhận được Thiên Đạo Thần Quyết đang đẩy nhanh linh hồn lực lẫn đấu khí của cậu lên.

‘Tiểu Mạc từ! Mau ngồi xuống tu luyện!’

‘Vâng!’

Cậu liền ngồi xuống, chấp 2 tay lại. Đấu khí từ cậu tỏa ra xung quanh rồi tạo ra xung khí. Lần trước cậu đột phá tứ tinh Đấu Linh, bây giờ thì cậu lại đột phá thêm 1 lần nữa thành thất tinh Đấu Linh, hay có thể nói là đỉnh phong Đấu Linh.

‘Ha ha, đột phá rồi! Đột phá rồi sư phụ!!!’

‘Hắc hắc, tốt lắm, cứ theo tiến triển của con bây giờ, có thể thành Đấu Hoàng hay Đấu Tông đều cũng được’

Lãnh Mạc cực kỳ vui mừng vì bản thân đã đột phá được, nửa phần cũng là nhờ A Ngân làm huyền thú - ‘đồng đội’ của cậu, khiến Thiên Đạo Thần Quyết vận hành tăng thực lực của cậu. Phần còn lại là do đấu khí đang tích tụ lại của cậu làm 1 lần tăng đến 3 tinh.

‘Lão đại này, để tôi thử vào tâm hải của cậu chút’

‘Hả?.....Oái!’

A Ngân hóa thành 1 tia sáng bay thẳng vào giữa trán của cậu khiến cậu choáng váng.

‘Lão đại, lão đại! Có nghe thấy tôi không?’

‘A Ngân?’

Giọng của cô phát ra từ trong đầu của cậu.

‘Đúng vậy, tôi đây, tôi đang trong tâm hải của cậu!’

‘Ra là vậy’

‘Không ngờ tâm hải của cậu rộng thật, tôi có thể chạy thỏa thích trong đây này!’

‘Ày, tâm hải của đệ tử ta đâu phải để người chạy trong đó, ra đây’

‘Biết rồi’

Trán cậu đột nhiên phát ra 1 luồng sáng, bắn ra 1 tia chuyển thành A Ngân. Vừa ra ngoài thì cô trở lại thành nhân dạng.

‘Lão đại! Sau này tôi có thể ở cùng cậu rồi!’

‘Vậy sao, cũng tốt, nhưng mà.....còn con của cô thì sao?’

‘Con của tôi.....’

A Ngân trầm ngâm nhìn về phía đám con của mình đang chơi đùa với Nguyệt My, trong đầu cô nghĩ ngợi nhiều thứ, về tương lai của bọn chúng, về cuộc sống của chúng khi chúng xa vòng tay cô.

‘Nếu chúng muốn thành Ngân Lang Vương, kế thừa huyết mạch của tôi, thì phải có ngày chúng rời xa tôi thôi’

‘Cô nói cũng chí phải, mà 2 năm nữa tôi dự định rời làng đến thế giới bên ngoài, hiện giờ cô vẫn nên bên cạnh chúng’

‘Tôi biết rồi, à có chuyện này tôi cần nói với cậu này!’

‘Chuyện gì?’

‘Là vậy.....’

A Ngân nói với Lãnh Mạc rằng hãy đưa toàn bộ tộc nhân người lùn vào lãnh địa của cô, khi ở đây, cô có thể bảo vệ cậu cũng như những người lùn trong những ngày tháng tới. Cậu suy nghĩ kỹ lại rồi hỏi Nguyệt My, sư phụ cậu nói việc này rất tốt, nên an bài cho họ 1 nơi ở an toàn hơn.

Cậu quyết định, liền chạy về thuật lại cho Gia Phong, kể cả chuyện của cậu. Ông triệu tập các trưởng lão để hỏi ý kiến về việc chuyển về lãnh địa của A Ngân, tất cả đều thống nhất đồng ý vì A Ngân bây giờ đã là huyền thú của cậu, cũng có thể bảo vệ tộc nhân. Gia Phong ra lệnh cho những người khác rao tin cho tất cả mọi người. Nghe tin ai này cũng đều vui mừng.

‘Ha ha! Tiểu tử này, không ngờ Ngân Lang Vương lại đồng ý là huyền thú của con đấy!! Ha ha ha!’

Ông vừa nói vừa vỗ vào bả vai của cậu.

‘Tộc trưởng quá khen, nhưng cô ấy là ‘đồng đội’ của con chứ không phải là huyền thú gì cả’

‘Hừm, hừm, ta biết rồi, vậy sau khi an bài xong, ta sẽ truyền lại cho con Bí Pháp Rèn Đúc của người lùn chúng ta’

‘Truyền lại cho con!!??’

Lãnh Mạc lấy làm kinh ngạc trước lời nói của Gia Phong rằng sẽ truyền lại Bí Pháp Rèn Đúc lại cho cậu.

‘Ừm, vì con là công thần của tộc người lùn chúng ta, với chắc rằng không có ai phản đối nên ta sẽ truyền lại cho con’

‘Nhưng.....’

‘Không nhưng nhị gì cả, ta đã cùng với các trưởng lão quyết định rồi, giờ sẽ có rất nhiều việc, ta cần phải đi đây’

‘Nhưng mà!!!’

Cậu nói chưa dứt lời thì Gia Phong đã đi mất. Việc này đối với cậu sẽ có lợi nhưng cậu nghĩ rằng bản thân vẫn chưa có tư cách để nhận lấy nó. Nguyệt My liền xuất hiện.

‘Tiểu tử, tốt hơn là cứ nhận lấy, việc này rất tốt với con. Con đã cứu tộc nhân còn lại của họ, giúp họ có được nơi ở mới việc gì không đủ tư cách’

‘Con hiểu rồi, theo lời sư phụ vậy’

‘Tốt, tốt, giờ báo tin cho A Ngân đã rồi tính tiếp’

‘Vâng’

Cậu liền thả mình chạy đến chỗ A Ngân nói cho cô biết. Cô cũng đã sắp xếp chỗ cho tộc nhân người lùn

3 hôm sau, toàn bộ người lùn liền di chuyển đến lãnh địa của A Ngân. Khi mới bước vào lãnh địa thì thấy bóng dáng cô trong nhân thể đứng đó chờ. Đi theo chân A Ngân, cô dừng lại ở 1 khoảng đất rất lớn, bên trái có 1 con sông, bên phải thì có 1 cái hang sâu. Gia Phong cùng các vị trưởng lão xem xét 1 hồi rồi quyết định dựng lại làng ở đây, ai nấy cũng đều vui mừng khôn xiết

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Luyện Được

Sau khi dời đến lãnh địa của A Ngân, tộc nhân người lùn bắt đầu dựng lại nhà cửa, ngày nào cũng bận rộn công việc. Với sự chỉ dẫn của A Ngân, họ còn tìm được 1 mỏ khoáng sản rất lớn ở gần nơi đó. Cũng trong thời gian này, Lãnh Mạc được Nguyệt My chỉ dẫn cho cậu thành 1 luyện được sư chân chính. Cô luyện vài viên đan dược cơ bản cho cậu thấy rồi lấy đó thành kinh nghiệm rồi thực hiện lại.

Luyện được sư cần có 3 điều quan trọng đó là: Nguyên liệu, hỏa điểm và linh hồn lực. Nguyên liệu đương nhiên là phải thu thập, có rất nhiều nguyên dược liệu dùng để luyện đan. Đan dược phẩm cao thì dược liệu càng hiếm có và trân quý. Còn hỏa điểm thì được tạo ra từ đấu khí, nhưng muốn đan dược có thể dung luyện thành công hơn hoặc hiệu quả tốt hơn thì có thể sử dụng Dịch Hỏa. Khi luyện đan, cũng cần phải sử dụng linh hồn lực để khống chế hỏa điểm nếu không muốn cả lò đan trở thành tro bụi. Nên nhất thiết phải học cách sử dụng linh hồn lực khống chế hỏa điểm và cũng cần có đỉnh, là thứ dùng để luyện được.

Hiện giờ Lãnh Mạc vẫn chưa có Dịch Hỏa, mà Nguyệt My lại không cho cậu dùng Hỏa điểm đấu khí, nên bắt buộc phải mượn Bạch Cốt Linh Hỏa của cô để luyện được. Tuy rằng độ tuổi này của cậu không thích hợp để sử dụng Dịch Hỏa, nhưng do cậu là đỉnh phong Đấu Linh, đấu khí lẫn linh hồn lực rất lớn nên khống chế chỉ còn là chuyện bình thường.

‘Tiểu tử, nhớ lời giảng của ta, kiểm soát linh hồn lực, khống chế Dịch Hỏa thật tốt vào’

‘Vâng, con hiểu rồi’

‘Chúc may mắn, lão đại’

Lãnh Mạc xuất ra Bạch Cốt Linh Hỏa, sau đó dùng linh hồn lực đưa những dược liệu Lam thảo, Mộc liên và vài dược liệu khác bay lên không trung rồi được bao phủ bởi Dịch Hỏa. Rồi cậu đem từng loại để vào đỉnh trước mặt. Khi dược liệu vào hết thì cậu lại tiếp tục lấy Dịch Hỏa cho vào đỉnh, đồng thời dùng linh hồn lực kiểm soát đóm Dịch Hỏa đó.

Những dược liệu trong đỉnh bị hóa thành dịch thể rồi từ từ ngưng kết lại thành viên đan dược. Cảm nhận được đan đã thành, Lãnh Mạc liền dùng linh hồn lực cho đan xuất ra, rồi cậu đưa tay ra đỡ lấy viên đan đó. Trước mắt cậu là viên đan dược màu xanh lam nhạt, có hương thơm của dược liệu tỏa ra.

‘Ra đây là luyện được, học.....’

‘Chúc mừng lão đại đã thành công!’

Do lần đầu luyện đan nên người cậu toát ra mồ hôi thấm vào quần áo. Còn Nguyệt My thì nhếch đôi môi hồng của cô lên cười, A Ngân thì liên tục chúc mừng cậu.

‘Hừm, đây chỉ là Nhị phẩm đan dược, cũng không có tác dụng gì mấy đối với con, tạm thời cứ lấy Dịch Hỏa của ta mà dùng, sau này sẽ lấy Dịch Hỏa trong núi lửa’

‘Vâng, nhưng mà làm sao con có thể luyện hóa Xích Viêm Dịch Hỏa đây sư phụ?’

‘Hi, có ta bên cạnh, làm sao mà không thể chứ’

‘Còn có tôi nữa lão đại!’

Họ tiếp tục trò chuyện, sau đó thì Lãnh Mạc lại luyện đan dược thêm mười mấy lần nữa, cậu bắt đầu thành thạo việc luyện đan. Với cậu, bây giờ có thể luyện thêm vài loại đan nữa.

Vài ngày sau, Nguyệt My đưa cậu thêm vài phương pháp luyện đan dược khác như: Trúc Linh Đan, Đấu Sư Đan, Tụ Khí Đan,...cậu đều luyện thành công. Không chỉ thành công mà còn hoàn mỹ đến phải gọi là cực phẩm trong nhị phẩm đan dược. Nếu mà Lãnh Mạc ra thế giới bên ngoài, luyện những loại đan như thế này thì những luyện dược sư nhị phẩm có nước tức đến chết. Và sẽ kéo thêm nhiều thế lực khác chiêu gọi cậu.

Tuy cậu vẫn luyện đan, nhưng không bỏ bê việc tu luyện. Tiến triển của cậu từ khi Thiên Đạo Thần Quyết thu nhập A Ngân thì tu vi của cậu không ngừng tăng lên.

Xuy xuy xuy

Lãnh Mạc đang tiếp tục tu luyện trong 1 ngôi nhà nhỏ sau khi hoàn thành buổi luyện dược mà Nguyệt My đưa ra cho cậu.

‘Lại...tấn cấp rồi, xem nào.....là bát tinh Đấu Linh’

‘Tốt lắm tiểu tử, chỉ chút nữa là đến Đấu Vương rồi, khi đến cửu tinh thì ta sẽ luyện cho con Ngũ phẩm đan dược Đấu Vương đan để con đột phá thành công’

‘Đa tạ sư phụ, nhưng mà con có chuyện muốn nhờ’

‘Hử? Là chuyện gì con cứ nói, vì sư sẽ giúp con’

Cậu ấp úng khiến Nguyệt My có chút khó hiểu.

‘Sư phụ có thể luyện cho con 2 viên Đấu Linh đan dược không ạ?’

‘Hừm, Đấu Linh đan? Nhưng để làm gì?’

‘À.....thì là.....’

Nhìn biểu hiện của Lãnh Mạc cộng với việc cậu nhờ cô luyện Đấu Linh đan, Nguyệt My hiểu ra vấn đề.

‘Ta hiểu rồi, là cho 2 tỷ muội kia phải không?’

‘Đúng vậy, không biết có được không ạ?’

‘Con nói gì vậy? Việc con muốn thì ta có thể giúp con, mai ta sẽ vào rừng tìm dược liệu rồi luyện cho con’

‘Đa tạ sư phụ!’

Cậu nhờ sư phụ của cậu luyện dược cũng là vì thấy Đông Nghi và Đông Thanh sau việc tộc nhân bị tàn sát thì cả 2 lúc nào cũng thất thần, tu luyện khổ cực nhưng không có tiến triển. Một phần là do tinh thần cả 2 vẫn chưa hồi phục, với lại việc tấn cấp đến Đại Đấu Sư mà không sử dụng đủ chỉ 1 viên đan dược cũng khiến cho tu vi bị dậm chân tại chỗ.

Khi mới sáng sớm, Nguyệt My đã cắt đứt liên kết với nạp giới đi sâu vào rừng. Tuy việc cắt đứt liên kết này có thể khiến cô tan biến, nhưng với kiến thức của mình, cô không dễ bị tan biến.

Đến canh 9 thì cô trở về với trên tay là 1 đồng dược liệu cao cấp, vốn dĩ có thể nhờ A Ngân đi sẽ nhanh hơn nhưng hôm nay cô ấy phải chăm sóc con mình nên không thể đi được.

Nguyệt My nối lại liên kết với nạp giới rồi đi đến 1 khoảng đất trống xa nhà của cậu. Đến đó, cô lấy ra 1 cái đỉnh nhìn rất quý dị, nó khiến cậu phải chăm chú vào chính nó như có sức hút. Nguyệt My đặt đỉnh xuống đất cùng với những dược liệu.

‘Bây giờ con hãy quan sát cho kỹ, hãy ghi nhớ rõ’

‘Con hiểu rồi’

Vừa dứt lời, Nguyệt My xuất ra Dịch Hòa của mình rồi bắt đầu luyện đan. Không như những lần chỉ dẫn Lãnh Mạc, lần này cô sử dụng phương pháp khác là sử dụng Dịch Hòa luyện chế mấy loại dược liệu rồi mới cho vào đỉnh. Chứng kiến 2 lần cảnh này cậu không khỏi kinh ngạc khi cô lại luyện hóa dược liệu trước rồi mới cho vào đỉnh, rồi lại cho ra đan dược cực phẩm Đẩu Linh đan sau đó cô để vào 2 cái bình nhỏ.

‘Đây, cầm lấy rồi đưa cho 2 đứa tiểu nữ kia’

‘Cảm tạ sư phụ!’

Lãnh Mạc liền tức tốc chạy đi, vừa vui mừng vừa nghĩ rằng 2 viên đan dược này có thể khiến cho 2 người họ tiến bộ hơn, có thể vực dậy lại tinh thần của họ.

Đến 1 căn nhà nhỏ, cậu không gõ cửa như thường mà liền xô cửa bước vào, thấy Đông Nghi và Đông Thanh đang ngồi đọc sách ở trên bàn.

‘Áy! Chào đệ’

‘Hử? Mạc đệ, đến đây có việc gì?’

2 người họ có chút ừ rừ trên mặt, dưới mi mắt thì có vết thâm quầng, có lẽ do họ đã đọc sách từ tối đến giờ

‘Đông Nghi tỷ, Đông Thanh tỷ! Đệ có vật tặng 2 tỷ đây!’

‘Tặng chúng tỷ?’

‘Đệ tặng ta gì đây?’

‘Đây này!’

2 người buông sách xuống, Lãnh Mạc đến gần, đặt lên bàn 2 bình chứa Đẩu Linh đan và vài bình dược khác do lần trước chính tay cậu luyện ra.

‘Bình này là gì thế?’

‘Có chút mùi thơm, Mạc đệ, đây là gì?’

‘Hi, là tứ phẩm đan dược cao cấp Đẩu Linh đan, tặng cho 2 tỷ’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Có phải ?

Từ khi sinh ra đến giờ Đông Nghi và Đông Thanh chỉ có sử dụng vài viên đan dược cấp thấp do Sư Tử luyện ra, chứ chưa bao giờ được tận mắt thấy đan dược cấp cao. Mà trước mặt 2 người lại là vài bình đan dược cấp cao, trong đó có 2 bình là đan dược tứ phẩm không khiến 2 người đó choáng váng.

‘Đệ nóiđây là đan dược.....tứ phẩm?!’

‘Đùa ư.....?’

Giọng 2 người run lên còn Lãnh Mạc vẫn thản nhiên mà nhìn họ.

‘Đương nhiên là thật rồi, đây là tứ phẩm đan dược Đẩu Linh đan, đệ tặng cho 2 tỷ’

Dù đã nghe lời này từ cậu nhưng cả 2 vẫn không tin được vào mắt của chính mình. Đến cả chạm vào những bình đan dược này cũng chưa dám chạm nhẹ vào hướng hồ là sử dụng.

‘2 tỷ này, đệ thật sự tặng 2 người mà. Nếu 2 người còn không nhận thì từ nay đệ sẽ không nói chuyện với 2 người nữa đó!’

‘Áy! Được rồi tỷ nhận, tỷ nhận!’

‘Đừng vậy!’

Cậu quay mặt đi rồi giả như hờn dỗi, cả 2 cuống cuống trước lời nói của cậu.

‘Vậy mới đúng chứ! 2 tỷ cầm lấy đi’

‘Đ...được thôi’

Đông Thanh và Đông Nghi cầm lấy bình đan dược, có chút chần chừ rồi mới cầm lên. Cả 2 mở nắp bình ra thì 1 hương thơm từ trong bình tỏa ra khắp căn nhà, khiến 2 người có chút mê mẩn.

‘À ừm, đây là đan dược mới luyện thành, trong điều kiện hiệu quả tốt nhất, 2 tỷ mau sử dụng’

‘Tỷ...biết rồi’

‘Đa tạ đệ...’

‘Hi, không có gì đâu’

2 người lấy từ trong bình ra viên đan dược có màu lam nhạt pha vàng. Khi mở nắp bình hương thơm đã rất nồng đậm nhưng khi viên đan ở trong lòng bàn tay lại tỏa ra mùi hương còn đậm đà hơn nữa. Không thể cưỡng lại, cả 2 liền đưa đan dược lên miệng rồi cắn nuốt vào.

‘Đây...là tứ phẩm đan dược...’

‘Tỷ, muội cảm thấy cơ thể có chút kì lạ’

‘2 tỷ mau ngồi thiền đi, tác dụng của nó sẽ xuất hiện liền ngay’

Đột nhiên từ trong cơ thể Đông Nghi và Đông Thanh, từng đoạn đầu khí trở nên nhiều hơn, rồi giải phóng ra khắp kinh mạch. Cảm nhận được tu vi có biến đổi cả 2 ngồi xuống vận đầu khí.

Tác dụng của Đẩu Linh đan làm cả 2 đột phá trực tiếp thành bát tinh Đại Đẩu Sư, điều này như làm phần chấn lại tinh thần của 2 người bọn họ trong suốt những ngày qua. Kết quả như mong đợi, trong lòng Lãnh Mạc có chút vui mừng.

‘Là đỉnh phong Đại Đẩu Sư!!’

‘Tốt quá rồi! Tỷ tỷ!’

‘Chúc mừng 2 người đã đột phá thành công’

Do Lãnh Mạc đang ở tu vi Đẩu Linh nên cũng mừng cho bọn họ, chỉ cần đúng thời cơ thì 2 người kia có thể đột phá thành nhất tinh Đẩu Linh.

Hiện giờ 2 người đang mang ân rất lớn đối với cậu. Trong lòng họ cực kỳ cảm kích, có thể cho cậu bất cứ thứ gì, kể cả chính bản thân của họ. Nhưng chính 2 người họ cũng thắc mắc về nguồn gốc của đan dược này.

‘Mạc đệ này, Đẩu Linh đan đệ lấy ở đâu thế?’

‘Hả?! À thì là.....đệ gặp được 1 vị luyện dược sư tốt bụng, thu nhận đệ làm đệ tử. Sư phụ ở xa nơi này, không tiện xuất hiện’

‘Luyện dược sư!? Ý đệ là con người?’

Lãnh Mạc đành lấy đại 1 lý do để giải thích, Đông Nghi và Đông Thanh có chút kiên kỵ trước lời của cậu, họ vẫn sợ con người vì chuyện lần trước. Sự kiên kỵ đó làm cho 2 người họ nghi ngờ về Đẩu Linh đan mà mình đã sử dụng, có thể vị luyện dược sư đó có thể lấy cớ đó để lấy được thứ gì đó ở trong làng.

‘Đúng vậy, nhưng mà sư phụ là người tốt! Sư phụ không như những kẻ kia! Tỷ hãy tin đệ!’

Dù cậu giải thích nhưng họ không nói gì, nhìn cậu với 1 ánh mắt đầy nghi ngờ làm cậu cảm thấy bản thân như kẻ xấu được đưa đến đây. Cùng với lúc đó, khí tức của Nguyệt My trên nệm giới đã biến mất làm cậu hốt hoảng.

‘Có chuyện gì sao đệ tử?’

Từ bên ngoài vọng vào 1 giọng nói thanh tao, 1 thân hình nữ nhân uyển chuyển bước vào, tay chấp phía sau, mặc hắc y phục. Cơ thể đầy đặn, nở nang, mái tóc đen huyền dài đến eo, đôi mắt màu đỏ ngọc được tóc che đi bên trái, gương mặt thanh thanh, nước da trắng nhạt chỉ thua màu trắng của tuyết một chút. Người này không ai khác chính là Nguyệt My.

‘Sư.....sư phụ?! Là người.....!’

‘Ừm, thì là ta, có gì không?’

‘Nhưng...nhưng mà.....’

Lãnh Mạc không khỏi kinh ngạc vì vốn dĩ Nguyệt My là linh hồn, trước giờ chỉ tồn tại ở dạng linh thể, nhưng giờ trước mặt cậu là 1 Nguyệt My bằng xương bằng thịt.

Cũng lúc này, cậu mới thấy được sự phụ của cậu là 1 mỹ nhân có thể khiến cho thần trí người khác đảo lộn. Do trước đây cậu chỉ nhìn thấy vẻ đẹp của cô 1 lần rồi chú tâm tập luyện không chú ý đến nhan sắc của cô nữa, nhưng giờ thì lại chứng kiến 1 lần nữa không khiến khỏi cậu lần 2 tỷ muội kia thất thần.

‘Cô...cô là ai?’

‘Kẻ địch, hay là sự phụ của đệ ấy?’

Đương nhiên Đông Thanh và Đông Nghi dè chừng trước Nguyệt My vì họ cảm nhận được thực lực của cô lớn hơn họ rất là nhiều.

‘Bình tĩnh đi nào, ta là sự phụ của Lãnh Mạc, tên Nguyệt My. Ta đã nghe hết cuộc trò chuyện lúc nãy rồi, ta không phải người xấu, ta chỉ là 1 luyện được sư ngạo du thiên hạ, đến đây ta gặp được Lãnh Mạc, thiên phú nó rất tốt nên ta thu làm đệ tử chứ không có ý gì cả. Và cả Đấu Linh đan là nó nhờ ta luyện giùm’

Nghe được lời giải thích của Nguyệt My, nỗi nghi ngờ trong lòng 2 người họ mới được giải. Đông Nghi thở nhẹ 1 cái vì trút được nỗi lo lắng trong người. Nhìn nhẹ qua gương mặt của cô, Đông Nghi đỏ mặt lên do trước đây cô chưa thấy qua ai có vẻ đẹp như thế này, nếu so sánh bản thân với cô thì khác nào phẩm nhân mà so với tiên nữ.

‘À....cảm ơn vì Đấu Linh đan, nhưng có thật cô là sự phụ của đệ ấy không?’

‘Đương nhiên là phải rồi, ta sống khá xa nơi này, không tiện đi lại nên không muốn xuất hiện nhiều, mong 2 tỷ muội các người giữ kín chuyện này giùm ta cũng như Lãnh Mạc’

‘Tôi....tôi biết rồi...’

Vẻ đẹp của Nguyệt My khiến cả nữ nhân cũng phải ngại ngùng, e thẹn. Đông Nghi bị vẻ đẹp của cô quyến rũ, làm cho tâm trí không ổn định, mặt ngượng đỏ cả lên, Đông Thanh cũng không khác gì.

‘Sự phụ này.....’

‘Ta biết con muốn hỏi gì, đợi lát đã’

‘Con hiểu rồi’

Thấy được Nguyệt My trò chuyện thân mật với Lãnh Mạc, Đông Thanh có chút suy nghĩ về mối quan hệ của họ có đơn giản là sự phụ và đệ tử không. Một suy nghĩ nổi lên trong đầu cô rằng liệu Nguyệt My có quan hệ gì khác đối với cậu không. Nhưng nhìn lại vẻ nghiêm nghị của cô khi nói chuyện với Lãnh Mạc thì lập tức suy nghĩ ấy tan biến đi.

‘2 tỷ này, đệ có chút chuyện cần nói với sự phụ nên đệ với sự phụ đi đây, 2 tỷ nhớ tu luyện a’

‘Tỷ biết rồi’

‘À, đi cẩn thận nha!’

‘Vâng’

Không nói gì nữa, 2 người liền rời đi, về nhà của Lãnh Mạc. Đến nhà thì Nguyệt My liền mở cửa bước vào, ngồi xuống cái ghế gần đó, thở dốc 1 cách mệt mỏi.

‘Sự phụ! Người sao thế?’

‘Không sao, chỉ là sử dụng đấu khí quá nhiều thôi’

Thân thể của Nguyệt My đột nhiên tan thành khói, trở lại như hình dạng linh thể trước đây. Lãnh Mạc mới hiểu ra rằng, Nguyệt My rời khỏi nệm gối, dùng đấu khí của chính bản thân để hóa thành thân thể để giải oan cho cậu. Nghĩ đến đây cậu không khỏi xúc động đối với cô.

‘Sự phụ, cực khổ cho người rồi, nếu sự phụ muốn con làm gì thì sự phụ cứ nói’

‘À thì ta đã tiêu tốn 1 lượng đấu khí, linh hồn thì không thể phục hồi đấu khí, bất quá có thể cho ta hấp thụ 1 ít đấu khí của con không?’

‘Đương nhiên là được! Chỉ là đấu khí, con có thể tự phục hồi, sự phụ muốn bao nhiêu cứ lấy’

‘Hừm, cảm ơn con’

Việc này vốn dĩ không làm khó gì đến cậu, nếu mà để đấu khí cạn kiệt, Nguyệt My có thể chìm vào giấc ngủ lâu dài, có thể là vĩnh hằng không bao giờ tỉnh giấc được.

Tối đêm đó, cô liền hấp thụ đấu khí của Lãnh Mạc, đến nửa đêm thì mới đủ. Mất quá nhiều đấu khí, khiến cậu không tránh khỏi cơ thể mệt mỏi, kiệt sức, cậu liền ngã xuống ngủ một giấc thật sâu. Nguyệt My cũng chỉ biết cười khổ trước dáng ngủ của cậu, đành phải bế cậu đặt lên giường sau đó thì đặt môi cô lên trán cậu 1 cái như là phần thưởng khích lệ rồi thu mình vào nệm giới.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chuyện xưa

Từng ngày tiếp tục trôi qua, làng người lùn đã được ổn định, nhà cửa đã được dựng lên rất nhiều, mọi người đều vui vẻ với nơi ở mới. Thành thạo thì A Ngân cũng đến giúp họ một vài việc.

Trong khoảng thời gian này, Lãnh Mạc vẫn tiếp tục tập luyện, nâng cao thực lực của bản thân. Cậu chú tâm luyện đấu kỹ hơn thay vì tu vi, vì hiện giờ cậu là đỉnh phong Đấu Linh, chỉ đợi đúng thời cơ thì mới có thể đột phá lên Đấu Vương. Mà Đấu Vương chính là quyết định cho các cường giả có thể tiếp tục tu luyện, đạt đến Đấu Hoàng, Đấu Tông trong tương lai.

‘Trọng Lôi Thiết Chùy!’

Uỳnh uỳnh

Từng đạo lôi từ tay cậu đánh xuống như muốn xé toạt mặt đất ra, xung quang khói bay mù mịt.

‘Khụ, bản quá đấy’

‘Sư phụ thứ lỗi, để con dọn dẹp lại’

Cậu liền xung khí làm bụi xung quanh bay mất, chỉ còn lại 1 bầu không khí trong lành ở đây.

‘Rời rồi, giờ thì cầm lấy thứ này’

‘Vâng?’

Nguyệt My đưa đến cho Lãnh Mạc 1 quyển đấu kỹ mới, lần này là Tử tinh giai đấu kỹ cao cấp, cậu khá bất ngờ trước đấu kỹ này, vì trước đây cậu chưa bao giờ thấy quyển đấu kỹ nào kỳ lạ như vậy.

‘Xem nào, Tử tinh giai đấu kỹ cao cấp, Huyết Nguyệt Chi Ảnh?’

‘Hừm, ra là Khinh Doanh cô ta tốt với con thật đấy, đến cả Tử tinh giai cao cấp mà cũng cho con được dù con vẫn còn nhỏ’

‘Sư phụ nói đây là đấu kỹ của mẹ Khinh Doanh?!’

Cậu hơi ngạc nhiên trước đấu kỹ trên tay cậu.

‘Đúng vậy, à còn đây nữa’

Nguyệt My lại lấy thêm 1 quyển đấu kỹ từ trong nệm giới của Lãnh Mạc. Cậu tự hỏi, tại sao trong nệm giới của cha mẹ cậu để lại, lại có thể chứa nhiều đồ như thế.

‘Đây là Tử tinh giai đấu kỹ trung cấp Tam Tử Lôi Động, Tam thức đấu kỹ?’

‘Hò, không ngờ cả Tam thức đấu kỹ cũng cho con được, dù không phải mẹ ruột thịt nhưng cũng có lòng mẫu tử nha’

Tam thức đấu kỹ là loại đấu kỹ vô cùng đặc biệt và hiếm có, để luyện thành đấu kỹ này thì phải thành thực 3 thức đấu kỹ khác có trong đó gồm: Nhất thức, nhị thức và tam thức. Chỉ cần luyện thành 3 thức đấu kỹ này thì công lực sẽ mạnh hơn.

‘Đây, chắc chắn là của mẹ Vân Chi, trên quyển vẫn còn có khí tức của mẹ’

‘Không những vậy mà cô ấy còn khóa đấu kỹ này lại, lưu đấu khí con lại, chỉ có thể mở ra khi tiếp xúc với đấu khí của con mà thôi, cả quyền Huyết Nguyệt Chi Ảnh kia nữa’

Nói đến đây Lãnh Mạc không khỏi xúc động trước tấm lòng của 2 người họ.

Cậu tự nhủ rằng, khi thành cường giả, ra đến thế giới bên ngoài, việc đầu tiên cậu làm chính là tìm lại 2 người mẹ của mình.

‘Hiện giờ con hãy luyện Huyết Nguyệt Chi Ảnh trước đã, đấu kỹ này có thể giúp con vượt qua được những nguy hiểm’

‘Vậy sư phụ có thể giải thích cho con về đấu kỹ này không?’

‘Hừm.’

Cậu đưa quyền đấu kỹ lại cho Nguyệt My, cô lật ra rồi đảo mắt nhìn những dòng tự trên đó.

‘Huyết Nguyệt Chi Ảnh, thân hóa hư không, tăng cường thực lực, có thể hóa thân thể thành hư không, đao kiếm không đánh được. Nếu chỉ vừa tu luyện thì chỉ có thể ẩn thân, che giấu được khí tức, người khác không thể phát hiện’

‘Đấu kỹ này lợi hại thật! Cơ thể hóa hư không, không gì có thể chạm được!’

‘Có chút tiền đồ đấy, bây giờ vẫn chưa được, con phải thành thực những đấu kỹ mà ta đưa cho con’

Khi Nguyệt My nói đến đây, Lãnh Mạc có chút buồn bực vì không được học đấu kỹ mới. Nhưng phải đành chịu vì những đấu kỹ khác cậu chưa sử dụng tốt, nếu học thêm đấu kỹ này thì cậu có thể sẽ bỏ bê những đấu kỹ kia.

Cậu lại tiếp tục miệt mài luyện tập cho đến tối mới về nhà. Việc đầu tiên cậu làm là ngâm mình vào bồn nước ấm để giải tỏa mệt mỏi. Sau đó thì ngồi đọc sách bên bàn.

‘Này tiểu tử, có muốn ta kể chút chuyện xưa không hả?’

‘Chuyện!? Sư phụ định kể con nghe chuyện gì?!’

Vừa mới nghe được Nguyệt My sẽ kể chuyện cho cậu thì cậu liền buông quyển sách trên tay, quay mắt về phía cô với vẻ mong chờ.

‘Chuyện về khi họ quấy đảo cả 1 đế quốc để cứu ta thì sao?’

‘Được! Được! Sư phụ kể đi’

Nhìn vẻ mặt của Lãnh Mạc thì Nguyệt My chỉ biết cười khổ 1 cái.

‘E hèm, ta nhớ lúc đó ta là luyện được sư Cửu phẩm, danh chấn thiên hạ, nổi tiếng khắp các đại lục. 1 đế quốc lớn nhờ ta luyện 1 lượng lớn đan dược để cung cấp cho quân sĩ. Lúc đầu ta chỉ nghĩ là để cho quân sĩ tu luyện thôi, nhưng khi ta điều tra ra được là đế quốc đó chuẩn bị mở 1 cuộc chiến tranh, ta lập tức không giao đan dược ra thì bọn chúng làm khó dễ ta’

Cậu vẫn ngồi chăm chú nghe câu chuyện của Nguyệt My khiến cô có chút buồn cười.

‘Tên quốc vương liền cho 1 đội hình gồm 2 Đấu Thánh từ Hồn Tộc trong Cửu đại tộc cổ, 4 Đấu Tôn dưới trướng hắn, 6 Đấu Tông và 10 cái Đấu Hoàng liền vây kín ta, bắt ta phải giao đan dược ra. Ta liền dùng linh hồn truyền tin cho Lãnh Minh và Tử Linh, lúc đó ta cũng chỉ là thất tinh Đấu Thánh, chưa chắc đối đầu lại cái đội hình kia. Khi chúng vừa kịp động thủ thì 2 người họ đã đến’

‘Khi đó họ đã là đỉnh phong Hắc Kim, cả người đảnh đảnh sát khí, tỏa ra uy áp khủng bố thì 10 tên Đấu Hoàng, 6 tên Đấu Tông lẫn tên quốc vương liền lần ra chết tức tưởi, 4 tên Đấu Tôn lẫn 2 tên Đấu Thánh đều như bị động kinh, thổ huyết liên tục, ta cũng suýt như bọn chúng do 2 người đó không để ý đến ta, đến khi chú ý rồi thì ta như bị điên, đầu óc điên loạn’

Kể đến đây thì Nguyệt My cười khổ 1 tiếng, mặt bực nhọc nhưng lại rất tức cười. Lãnh Mạc cũng phá lên cười nhăn nhó.

‘Cả 2 liền đến bên ta, giúp ta bảo dưỡng thần trí, nếu không thì ta điên thật rồi. Nghĩ lại đúng là hối hận khi kêu bọn họ đến cứu’

‘Ha ha, thế....sau...đó....’

‘Haizz, ta tỉnh lại, liền cùng bọn họ sát những tên kia, quốc vương cũng chết. Những kẻ khác khi nghe tin này liền kinh hãi, có 1 vài tên ngu ngốc tìm đến chúng ta liền bị ta giết chết. Cuối cùng đế quốc đó bị mất đi quốc vương, quân sĩ cũng chả dám làm gì, nơi nơi bị nổi loạn, chúng ta đành đưa con trai hắn lên thay thì mới ổn định lại. Chuyện là vậy đấy’

‘Thú vị thật nha sư phụ!’

‘Hừm, sau này sẽ tới con đấy’

‘Ha ha, con đầu dấm’

Nghe được Nguyệt My nói đến đây, cậu cười khỏ vì vốn dĩ tính cậu luôn biết phải trái, việc gì tốt việc gì xấu, không giống như cô luôn muốn đánh nhau. Sau đó cậu lên giường nằm xuống ngủ, câu chuyện của Nguyệt My giúp cậu có thêm chút kinh nghiệm để cho sau này, cũng giúp cho cậu biết thêm về cha mẹ cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tam Thần

Căn bệnh của Lãnh Mạc lại tiếp tục tái phát, cứ mỗi lần tái phát như vậy thì đầu óc cậu như muốn nổ tung, kinh mạch bị chấn động, đầu khí loạn thể. Lần đầu A Ngân nhìn thấy cậu bị căn bệnh dày vò như thế này cũng không khỏi kinh hãi, hoảng loạn. Khi dùng đan dược thì nó thuyên giảm lại, nhưng sẽ vẫn tái phát.

‘Nguyệt My, nếu cứ để lão đại như thế này có ổn không?’

‘Ta cũng không biết, căn bệnh này hiếm thấy, ta chỉ từng gặp qua vài lần, nhưng lúc nào cũng là giai đoạn cuối, đều bị bạo thể mà chết không thương tiếc’

‘Nếu vậy.....’

‘Cứ theo thời gian thế này thì ta nghĩ, 4 năm là khoảng thời gian mà thằng bé còn sống được.....’

‘4.....4 năm.....’

A Ngân không khỏi đau xót khi biết rằng Lãnh Mạc chỉ còn sống được 4 năm. Khi Sử Tử cho cậu biết điều này, cậu không có bất cứ phản ứng gì, chỉ là trong lòng hơi bất ngờ. Sau đó thì ngày nào cũng chăm chỉ tập luyện để trở nên mạnh hơn. Cậu đang nằm ngủ trong lòng của A Ngân, mặt cậu như chưa có chuyện gì xảy ra, căn bệnh đối với cậu cũng chỉ là 1 con ác mộng.

‘Cách chữa bệnh vốn có, ngay trong nạp giới này, nhưng mà dược liệu ta cũng chỉ có 1 nửa, còn Linh tuyến quả, Đoan mỹ thảo, Bách triệt mộc, những thứ đó đều là dược liệu cao cấp, khó tìm. Nếu nội trong 2 năm này mà không tìm được.....’

‘Ý cô là sao? Thời hạn của lão đại là 4 năm cơ mà!’

‘Không phải, 2 năm sau nó sẽ ra thế giới bên ngoài, nếu mang theo căn bệnh này bên người thì khó mà đi’

A Ngân hiểu được ý của Nguyệt My, nếu mà cậu đã trở thành cường giả mà căn bệnh vẫn còn, đợi khi phát bệnh, những kẻ cầm hòn có thể ám sát cậu 1 cách dễ dàng. Nên nội trong 2 năm, phải tìm được dược liệu cho cậu chữa bệnh.

‘Bách triệt thảo thì tôi biết chỗ để thu thập, còn 2 thứ kia thì tôi hoàn toàn không biết’

‘Nếu vậy thì không sao, Bách triệt thảo là quan trọng nhất vì nó có thể chữa được hầu hết các thương thế, bệnh tật, còn 2 thứ kia có thể thay thế được’

‘Vậy thì vài ngày sau tôi sẽ xuất phát đi lấy Bách triệt thảo, phần còn lại cô hãy lo’

‘Được!’

Cả 2 thảo luận thêm 1 lúc thì Lãnh Mạc tỉnh dậy, đầu óc mơ màng do vừa ngủ dậy, không biết 2 người họ nói cái gì cả. Đợi 1 lúc sau cậu mới hoàn toàn tỉnh giấc, ngồi trò chuyện cùng A Ngân chừng tới xế chiều thì đi về nhà. Như thói quen thường lệ, đầu tiên cậu tắm rửa rồi ăn tối cùng Đông Nghi, Đông Thanh và Gia Phong, sau đó lại về nhà đọc sách.

‘Ngày tiểu tử, hãy đọc cuốn sách này này’

‘Hử? Đây là.....’

Thay vì đọc những cuốn sách liên quan đến tu luyện, Nguyệt My lại đưa cậu 1 quyển sách kì lạ.

‘Tam Đại Nhân Thần? Sư phụ đây là....’

‘Đừng hỏi vội, cứ đọc đi đã’

Lãnh Mạc hiểu được tên của quyển sách này, là về 3 vị thần trong truyền thuyết, sức mạnh vô song, từ người chuyển thành thần.

‘Vô Tổ, một thân độc lập tứ tượng, bách thể luân hồi, thôn phệ Vô Tổ phù, thôn phệ vô số yêu ma, trở thành Vô Tổ Thần. Viêm Đế, xây dựng Thiên phủ, cửu chuyển thành Thánh, Tịnh Liên Yêu Hòa, thiêu đốt mọi thể lực hắc ám trở thành Viêm Đế Thần. Cuối cùng là Đường Tam, truyền thừa Hải Thần, truyền thừa Tu La Thần, một thân nắm giữ 2 thần vị, thần lực vô song, người người kính nể. Sư phụ, đây là 3 vị thần trong truyền thuyết? Với cả Viêm Đế? Con không hiểu?’

‘Hắc, đó không phải là người mà con kính nể sau bọn họ à? Sao mà không hiểu?’

Viêm Đế mà Lãnh Mạc biết, vốn dĩ chỉ là truyền thuyết, chưa xác định được có thật hay là hư vô. Nhưng trong quyển sách lại có viết Viêm Đế trong đó đã trở thành thần, nếu như vậy thì vị Viêm Đế kia là có thật hoàn toàn. Còn 2 vị còn lại thì cậu chưa nghe qua bao giờ.

‘Nhưng mà Viêm Đế là truyền thuyết được ghi lại trong sử sách, còn quyển sách này lại ghi là thần?’

‘Hắc, hay là để ta kể cho con 1 câu chuyện: Viêm Đế, tên thật là Tiêu Viêm, là tộc nhân của Tiêu Tộc, là người của thế giới này, sau khi đạt đến đỉnh phong Đấu Đế, liền 1 bước trở thành đỉnh phong Hoàng Kim cấp bậc, rồi từ từ trở thành Hắc Kim rồi Truyền Kỳ, cuối cùng có đủ Thần Cách, sở hữu Thần Vị, liền trở thành thần. Tên này trước đây ta từng tiếp xúc qua, nếu phải diễn tả thì chỉ bằng 2 chữ Đỉnh Phong’

Nghe đến đây cậu không khỏi trầm trồ kinh ngạc, Viêm Đế không ai biết được tên mà Nguyệt My lại biết, lại còn tiếp xúc qua.

‘Vậy, còn vị Vô Tổ với Đường Tam kia thì sao sư phụ?’

‘À, 2 tên đó không thuộc thế giới này, Vô Tổ thì ở thế giới Vũ Động Càng Khôn, tên Đường Tam thì ở Đấu La Đại Lục, vốn có rất nhiều thế giới khác nhau, nhưng nơi gọi là Thần Giới thì chỉ có 1. Nơi đó chính là nơi cư ngụ của các vị thần’

Vốn có rất nhiều thế giới tu luyện khác nhau, hàng ngàn thế giới. Chỉ cần 1 người trong thế giới đó đạt được đỉnh phong, có đủ 7 Thần Cách, có được Thần Vị tọa trấn thì ắt sẽ trở thành thần, được đến Thần Giới. Vô Tổ và Đường Tam cũng có thể là đạt được đỉnh phong mới trở thành thần như thế.

‘Như vậy, Viêm Đế hoàn toàn có thật, mà còn là thần?’

‘Đúng vậy, đến khi con đạt được Đấu Đế, ắt hẳn ta sẽ đề ý tới con’

‘Thế nếu con trở thành Truyền Kỳ đỉnh phong, chắc chắn sẽ gặp được ông ta’

Câu nói tràn đầy tự tin của Lãnh Mạc khiến Nguyệt My rất vui, nhưng có chút buồn khổ vì căn bệnh của cậu. Nó có thể lấy đi sự sống của cậu trước khi trở thành Đấu Đế, dập tan ước mơ của cậu.

‘Đương nhiên là được! Nếu cố gắng thì trong vòng 10 năm nữa, Truyền Kỳ cấp đối với con chỉ là chuyện nhỏ, hiện giờ hãy tiếp tục tu luyện’

‘Vâng!’

Cô vẫn tiếp tục động viên cho cậu, làm trong lòng cậu nổi lên 1 ngọn lửa quyết tâm. 2 canh giờ sau thì cậu đã ngủ, Nguyệt My vẫn đang ngồi trầm tư suy nghĩ việc gì đó, một lúc sau cô biến về trong nạp giới.

Vài ngày sau, A Ngân đã đi tìm Bách triệt thảo như đã nói. Còn về Nguyệt My thì đã chuẩn bị xong những dược liệu thay thế, chỉ cần đợi A Ngân về là có thể luyện dược trị bệnh cho cậu.

Gia Phong nhờ Đông Nghi đến gọi cậu rằng ông đang chờ cậu ở nhà, mau đến đó. Nói xong thì 2 người liền đi đến nhà ông, chính xác hơn là ông đang ở trong lò rèn phía sau nhà.

‘Gia gia, Mạc đệ đến rồi này’

‘Ồ, đến rồi à!’

Ông bước đến, đảo mắt nhìn cậu một lúc.

‘Xin chào tộc trưởng, không biết gọi con có chuyện gì?’

‘À, ta gọi con đến để đưa con Bí Pháp rèn đúc’

‘Hả?!’

Lãnh Mạc ngạc nhiên trước lời của Gia Phong, ông thật sự đưa cho cậu bí pháp rèn đúc. Ông lấy từ trong nạp giới ra một quyển trục cũ kỹ rồi đưa vào tay cậu. Cậu miễn cưỡng nhận nó rồi mở ra xem, trong đó viết rất nhiều chữ, đều liên quan đến việc rèn ra 1 vũ khí trên cấp bậc Đấu Tông. Cậu càng kinh ngạc hơn vì vũ khí cấp bậc Đấu Tông có thể chém giết Đấu Tông, và những cấp bậc khác cũng như vậy.

‘Thấy sao hả tiểu tử? Bí Pháp này, ta đại diện toàn thể tộc người lùn tặng cho con. Bây giờ nó đã là của con rồi’

Nói đến đây Lãnh Mạc không khỏi xúc động vì tình cảm của mọi người dành cho cậu. Cầm quyển Bí Pháp trên tay mà rung rung nước mắt, cậu lấy tay

áo gạt đi nước mắt rồi ngẩn mặt nhìn Gia Phong.

‘Con hứa với tộc trưởng, cũng như toàn thể người lùn, con sẽ giữ gìn Bí Pháp này và con sẽ trả thù cho mọi người!’

‘Ha, ha không cần đến thế đâu, con vui là được rồi!’

Gia Phong cười lớn rồi vỗ vào vai của cậu, Đông Nghi cũng vui lây theo.

‘Thế con chừng nào muốn rèn vũ khí?’

Ông vừa nói dứt câu thì cậu nỡ 1 nụ cười tự tin mà nhìn ông.

‘Chuyện quan trọng, không sớm cũng muộn. Ngày mai con sẽ rèn ra vũ khí cho chính mình!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bắt đầu

Chỉ trong 1 đêm, Lãnh Mạc đã học và hiểu toàn bộ những gì mà trong cuốn Bí Pháp đã ghi. Tuy cậu đã hiểu nhưng vẫn chưa an tâm về việc đúc ra vũ khí của riêng mình, nửa đêm cậu đành đến nhà Gia Phong nhờ ông chỉ dẫn cậu.

Dù đã khuya nhưng ông không ngần ngại giúp cậu. Gia Phong dẫn cậu vào lò rèn rồi nhóm lửa lên, ông lấy ra vài thỏi sắt bỏ vào lò nung. Không khí xung quanh trở nên nóng vì lượng nhiệt tỏa ra từ lò lửa đang cháy. Lúc sau, ông lấy ra từ trong lò là thỏi sắt đã được nung nóng chuyển thành màu đỏ rực, đặt lên đe.

Gia Phong cầm búa lên rồi đập xuống thỏi sắt làm nó từ từ biến dạng, từ thỏi sắt thành một đoạn sắt dài. Đập được một lúc thì màu đỏ đã biến đi, ông lại bỏ đoạn sắt vào lò nung tiếp tục rồi lại lấy ra, bỏ vào thùng nước, việc này tái diễn 3 lần. Cuối cùng đoạn sắt đã ra được hình 1 thanh kiếm, nhìn khá thô do chưa mài lưỡi của nó.

‘Tộc trưởng tiếp theo chúng ta nên làm gì nữa?’

‘À thì là mài nó, ở phía sau con chính là chiếc máy mài dao kiếm do ta chế tạo ra. Con phải mài cho nó thật sắc bén, nếu được thì mài đến khi nào mà lá chỉ cần chạm vào là đứt được rồi, ha ha!’

‘Vậy thì hơi quá’

Nói xong Lãnh Mạc bê chiếc máy mài ra rồi đặt xuống, Gia Phong hơi ngạc nhiên trước sức mạnh của cậu, có thể nâng chiếc máy lên một cách dễ dàng rồi đặt xuống.

Chiếc máy gồm 2 viên đá mài to đặt ngang, ở giữa là 1 cái rãnh dùng để đặt 1 phần lưỡi kiếm vào đó để mài. Nhìn rất thô sơ nhưng lại khá chắc chắn, loại đá mài cũng là loại cao cấp.

Ông đặt một lưỡi kiếm lên đó rồi bắt đầu mài. Ông đẩy lưỡi kiếm lên rồi xuống, động tác thực hiện đi thực hiện lại khoảng hơn 100 lần rồi 1 bên lưỡi đã trở nên sắc bén, lưỡi còn lại cũng thực hiện như thế. Trong suốt quá trình rèn kiếm cậu đều quan sát kỹ rồi ghi nhớ trong đầu, Nguyệt My cũng không có ý kiến gì vì cô đang ngủ như chết trong nệm gối của cậu.

‘Được rồi, giờ con thử thực hiện lại đi’

‘V....vâng’

Lãnh Mạc cầm lấy cây búa, tay hơi run vì lần đầu cậu rèn kiếm, lúc sau mới dứt đi con run. Cậu nhớ lại mọi quá trình mà Gia Phong đã thực hiện, cậu lấy vài thỏi sắt bỏ vào lò, lúc sau thì lấy ra. Đặt thỏi sắt trên đe rồi vun búa mạnh xuống đập vào thỏi sắt tạo ra tiếng Keng lớn nghe rõ rệt, lực bị dội lại ở phía tay cậu khiến tay cậu tê.

‘Ày, từ vựng mạnh quá, vừa phải thôi’

‘Con....biết rồi ạ’

Lãnh Mạc hít 1 hơi sâu rồi tiếp tục cầm búa vung lên tiếp, lần này cậu vung búa nhẹ hơn lần trước. Từng quá trình đều được cậu lặp lại 1 cách hoàn hảo khiến cho Gia Phong không khỏi sửng sốt, đứng há hốc mồm. Cậu đưa lưỡi kiếm cho Gia Phong xem xét.

‘Tộc trưởng, như vậy được chưa?’

Gia Phong trầm ngâm ngẫm qua lại cả 2 lưỡi kiếm. Cảm nhận được sự tinh xảo trong việc canh thời gian nung kiếm, ông không khỏi ngạc nhiên vì đây là lần đầu mà cậu rèn kiếm. Trình độ của cậu có thể ngang bằng cả ông nếu mà thường xuyên rèn vũ khí.

‘Rất tốt, tuy là lần đầu nhưng con làm tốt lắm, ngày mai ắt sẽ tạo ra được vũ khí mạnh’

‘Đa tạ tộc trưởng đã khen, con hứa sẽ cố gắng’

Lãnh Mạc cùng Gia Phong dọn dẹp những đồ vật xung quanh, sau đó chào ông rồi về nhà. Sáng hôm sau, cậu đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, 7 loại tinh thạch cao cấp, búa, đá mài vũ khí và vài thứ linh tinh khác.

‘Vậy là đủ, chúng ta lên đường thôi sư phụ!’

‘Này, khoan đã nào, từ từ đừng vội’

Khi cậu vừa chuẩn bị bước đi thì bị Nguyệt My kéo áo quay trở lại.

‘Có chuyện gì sao sư phụ?’

‘Hừm, ta cho con mượn Bạch Cốt Linh Hỏa của ta thay cho ngọn lửa bình thường kia, sử dụng nó nung kiếm tốt hơn đấy’

Nguyệt My xuất ra Dịch hỏa của mình rồi đưa cho Lãnh Mạc, tuy tâm cốt của Bạch Cốt Linh Hỏa còn trong tâm mi của cô nhưng vẫn có thể đem ra cho người khác mượn sử dụng nếu được sự đồng ý của cô.

‘Đa tạ sư phụ! Con sẽ cố gắng làm tốt’

‘Ta biết rồi, trong lúc con rèn vũ khí, ta sẽ hộ pháp cho con’

‘Vâng!’

Nói dứt câu thì cậu liền bước ra khỏi nhà đi đến cổng làng. Trên đường đi, có vô số người lũn đứng vẫy chào cậu, chúc cậu may mắn trong việc tạo ra vũ khí của mình. Lòng cậu vui khôn xiết, tự nhủ rằng sẽ tạo ra 1 vũ khí có thể bảo vệ cho những người cậu yêu quý, có thể trả mối thù diệt tộc nhân, sát phụ mẫu của cậu.

Đến cổng làng, chừng khoảng hơn 10 người đang đứng ở đó bao gồm có cả Gia Phong, Đông Nghi và Đông Thanh. Tuy biết là Gia Phong và vài người khác sẽ đưa cậu đi nhưng lại có thêm 2 người kia khiến cậu khó hiểu đôi chút.

‘Nghi tỷ, Thanh tỷ, 2 người làm gì ở đây thế?’

‘Hừ, chẳng qua là ở làng chán quá nên đi theo xem đệ rèn vũ khí thôi mà, phải không Đông Thanh?’

‘Hả, à vâng, đúng vậy, với lại muốn chúc đệ may mắn nữa’

Nghe được 2 người họ nói vậy trong lòng Lãnh Mạc cảm thấy vui mừng. Có thể quen được họ có thể là do số phận đã sắp đặt 2 bên có thể gặp nhau, kết thành thân hữu.

‘E hèm, không nên kéo dài thời gian nữa, chúng ta đi thôi’

‘Vâng thưa tộc trưởng’

Cả đoàn người bắt đầu di chuyển, rời khỏi làng đi sâu vào trong rừng. Trên đường vào rừng, Lãnh Mạc thấy được vô số cảnh đẹp mà trước đây cậu chưa từng thấy, từng đám mây bay xuyên qua ngọn núi mà làng người lũn từng sống ở đó, vài con Vũ điều kêu riu rít trên cây.

Đi được một hồi thì mọi người dừng chân lại ở một cái hồ rất lớn, nước trong hồ xanh biếc. Ở giữa hồ có 1 hòn đảo nhỏ, trên đó có ngôi nhà nhỏ màu xám, góc hồ phía bên này có 1 chiếc thuyền nhỏ đang neo đậu có thể chứa được chừng khoảng 6 người, Gia Phong đến gần đó xem xét chiếc thuyền.

‘Hừm, hừm, vẫn còn sử dụng được, chỉ hơi cũ kĩ 1 chút’

Ông lăm bắm một lúc rồi đến chỗ mà mọi người dừng chân.

‘Thuyền vẫn sử dụng được, chúng ta sẽ sử dụng nó để đến giữa hồ’

‘Tộc trưởng, không lẽ con sẽ rèn vũ khí ở ngôi nhà giữa hồ kia ư?’

‘Đúng rồi, nơi đó là nơi tốt nhất mà có thể rèn được vũ khí cao cấp’

Lãnh Mạc khó hiểu trước những lời của ông, vì xung quanh đây trừ không khí trong lành hơn những nơi khác và có chút kì lạ thì cậu không cảm nhận được gì nhiều hơn nữa.

‘Tiểu tử, nơi này dương khí đầy đặc, rất tốt cho việc tu luyện hay rèn vũ khí, càng tốt để luyện được đày a’

Giọng nói của Nguyệt My vang lên trong đầu của cậu. Trước lời giải thích của cô, cậu mới hiểu được rồi 1 lần nữa dùng đấu khí dò xét thật kỹ xung quanh, đúng như lời cô nói, nơi này rất hưng thịnh dương khí, thích hợp nhất cho việc tu luyện và luyện đan.

‘Được rồi, tiểu Mạc tử, Đông Nghi, Đông Thanh, và 2 người kia nữa, mau lên thuyền đi thôi’

‘Vâng!’

‘Con biết rồi’

6 người kể cả Gia Phong đều bước lên thuyền, những người còn lại thì theo sự sắp xếp của ông dựng trại ở đó. 2 người cuối cùng mà ông kêu lên đứng ở phía sau đang chèo thuyền đi đến hướng đến giữa hồ. Thuyền đi được một lúc thì đến nơi, mọi người bước xuống, Lãnh Mạc liền đi vào ngôi nhà.

Bên trong ngôi nhà là những vật dụng cần thiết cho việc rèn vũ khí nhưng bám khá nhiều bụi bẩn. Cậu đánh lấy một mảnh vải lau sơ qua những vật dụng cần thiết.

Lãnh Mạc lấy ra từng viên tinh thạch cao cấp đặt lên bàn, Gia Phong đi ngang chỉ nhìn sơ qua rồi sắp xếp lò nung, đe ra cho cậu.

‘Được rồi đấy, con cứ việc làm, nếu có chuyện gì thì ta sẽ giúp con’

‘Tộc trưởng không cần lo thế đâu, con ắt sẽ không sao mà’

‘Thế thì được’

Nghe được câu trả lời đầy quyết tâm của cậu, ông cũng phần nào an tâm hơn. Đông Nghi và Đông Thanh từ bên ngoài đi vào trong, chỉ tập trung nhìn về hướng Lãnh Mạc đang đứng.

‘Tỷ? 2 tỷ còn chuyện gì không a?’

‘À thì chúc đệ may mắn’

‘Hãy làm ra được vũ khí mạnh nhất đó nha, Mạc đệ’

‘Đệ biết rồi, cảm ơn 2 tỷ, đệ sẽ tạo ra được vũ khí mạnh nhất, để có thể bảo vệ mọi người’

Cậu đáp lại câu nói của Đông Nghi và Đông Thanh một cách tự tin. Sau đó bọn họ đi ra ngoài chèo thuyền vào trong đất liền, để cậu có thể tập trung mà rèn ra vũ khí của riêng mình.

‘Tiểu tử, hãy chuẩn bị đi nào’

‘Vâng. Bạch Cốt Linh Hỏa hiện’

Lãnh Mạc xuất ra Dịch hỏa, đem vào lò nung làm nó thấp sáng lên. Rồi cậu đem 7 loại tinh thạch từng viên một đặt lên 1 cái đĩa bằng đất, viên cuối cùng cậu đặt lên có màu đỏ thẫm như máu.

‘Được rồi, bắt đầu rèn ra vũ khí của riêng ta thôi nào’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thần khí

Lãnh Mạc rút 1 con dao nhỏ ra, sau đó kê lên cổ tay rạch nhẹ 1 đường, máu từ từ rơi xuống. Cậu liền đưa tay vào những viên tinh thạch trước mặt để máu rơi xuống đó, được 1 lúc thì cậu thu tay lại, lấy thuốc xoa vào vết thương rồi băng lại.

Trong số các tinh thạch đó, có 1 viên được dính máu của cậu liền phát ra ánh sáng màu đỏ huyết. Ánh sáng đó lan ra khắp căn nhà rồi từ từ thu lại chỉ còn sáng ở xung quanh.

‘Tốt, tốt, Huyết chủ thạch nếu nhỏ máu của 1 người nào đó lên nó sẽ phát sáng, và sau khi rèn ra vũ khí, nó chỉ cho duy nhất 1 người sử dụng được vũ khí đó. Không uổng công ta đi tìm mấy ngày trời’

‘Cũng phải cảm tạ sư phụ’

Nguyệt My vừa nói vừa có chút khổ tâm vì kiếm được thứ này khiến cô tiêu hao rất nhiều tinh lực, Lãnh Mạc cũng có chút đồng cảm đối với cô.

Lãnh Mạc tiếp tục quay lại việc chính, trong khi chờ đợi Huyết chủ thạch ngấm máu cậu xong thì có thể đem nung thành dạng thủy rồi sau đó ngưng tụ lại, trở nên cứng hơn rồi sau đó tạo hình cho vũ khí. Cậu xem độ nóng của lò nung bên cạnh đã đủ, thay vì lò nung là màu đỏ thì giờ lại mang màu trắng của Bạch Cốt Linh Hỏa.

Đúng thời điểm, cậu liền đem hết mấy loại tinh thạch kia đưa vào lò, sau đó đóng nắp lò lại. Cậu quay sang chuẩn bị đe và búa để đập, và cần cả nước để tôi vũ khí.

Sau đó Lãnh Mạc ngồi trên chiếc ghế gần đó để đợi, vừa ngồi cậu vừa nghĩ các quá trình tiếp theo mà cậu cần làm. Chẳng khoảng nửa canh giờ sau, thì lò nung xuất hiện hiện tượng kỳ lạ.

Cậu liền chạy đến mở nắp lò thì thấy trong đó 7 loại tinh thạch đã hoàn toàn trở thành 1. Cậu vui mừng liền lấy 1 cây kềm to gấp nó ra, để lên trên đe.

‘Ồ, vậy là được 1 nửa rồi tiểu tử. Nào bắt đầu thôi’

‘Con biết rồi’

Lãnh Mạc vừa nói vừa cười với Nguyệt My, rồi cầm búa lên bắt đầu đúc ra hình dạng của kiếm. Từng tiếng búa vang lên cực lớn tỏa ra khắp xung quanh.

Nghe được âm thanh tiếng búa của cậu, Gia Phong cùng những người khác không khỏi kinh ngạc, người đồ đầy mồ hôi, trong lòng có 1 tia sợ sệt.

‘Gia gia! Tiếng búa lớn quá! Không lẽ Mạc đệ có thể mạnh đến vậy sao?!’

‘Cái này ta cũng không chắc.....chỉ có thể đợi’

Trước câu trả lời của Gia Phong, những người khác không tránh khỏi kinh nể cậu. Nửa canh giờ tiếp tục trôi qua, tiếng búa đã ngừng, không thấy bóng dáng cậu, làm cho Gia Phong lo lắng, lúc sau thì thấy cậu bước ra, tay đang cầm kèm kẹp 1 khối thạch to ngang bằng cậu. Cậu để khối thạch đó xuống nước, làm cả hồ nước sôi sục lên, khói bốc nghi ngút. Những người chứng kiến cảnh này không khỏi run sợ.

‘Đây.....đây mà là tôi luyện thường sao!!!’

‘Quá khủng khiếp, ta phải gọi quá quá khủng khiếp!’

Những người khác thất kinh mà hét lên, nhưng không ngừng để ý đến hình bóng của cậu trong làn khói nghi ngút đó.

Không biết tự lúc nào mà tiếng búa lại vang lên, ngày càng lớn hơn trước, quá trình đó vẫn tiếp diễn cho đến chiều mà chưa dứt. Gia Phong không khỏi lo lắng cho cậu, nếu cậu bị thương thì khó mà tiếp tục rèn vũ khí tiếp tục.

‘Hộc.....sư phụ.....đã qua....canh....mấy rồi?’

‘Chắc ta nghĩ là canh 5 chiều, khá lâu rồi đấy’

‘Vậy...hộc....vậy....là đủ....rồi....nhỉ? Vũ khí...đã...hoàn...tất’

Lãnh Mạc trong tình trạng mệt mỏi, áo ướt đầm mồ hôi, không ngừng dùng đầu khí bảo hộ thân thể để tránh khỏi cái nhiệt độ tỏa ra từ lưỡi đao đã thành hình đặt trên đe.

Bên ngoài bắt đầu xuất hiện những dị tượng kỳ lạ trên bầu trời, mây bao phủ tạo ra 1 màu đen tối u ám, trong đó từng đạo lôi lúc ẩn lúc hiện.

‘Gia Phong, đây là dị tượng gì thế!?’

‘Đây....chắc chắn là....dị tượng điềm báo rằng.....Thần khí xuất thế!!!’

‘Ông nói gì!? Thần khí xuất thế!!!’

1 người lùn không khỏi chấn kinh khi nghe từ miệng của Gia Phong nói rằng Thần khí xuất thế.

Thần khí chính là loại vũ khí vô cùng huyền ảo và cực mạnh, sức mạnh của nó đã vượt qua đẳng cấp Truyền Kỳ. Vốn dĩ mỗi thời đại chỉ có thể tạo ra 1 hoặc 2 Thần khí duy nhất, sau khi thời đại đó đã qua thì Thần khí cũng sẽ mất hết sức mạnh, bị cất giấu ở đâu đó trên đại lục để không có bất cứ ai tìm đến để dùng nó luyện ra thêm 1 thần khí khác.

Uỳnh uỳnh uỳnh

Từng đạo lôi đỏ đánh xuống xung quanh nơi đó. Buộc Gia Phong và vài người nữa phải khởi động đầu khí hộ thân để bảo vệ Đông Nghi, Đông Thanh

và những người khác. Những đạo lôi đánh trút xuống tạo ra cảnh tượng vô cùng huyền ảo, những âm thanh từ đó khiến cho ai nghe thấy cũng phải cắn chặt răng để chịu đựng.

‘Đây....không phải đạo lôi thường....mà là....Lôi kiếp.....!’

Lôi kiếp vốn dĩ là 1 đạo lôi vô cùng đặc biệt chỉ xuất hiện khi có kỳ vật được tạo thành hoặc ma thú viễn cổ được sinh ra, đặc biệt hơn chính là luyện đan. Đan được phẩm cao cấp thế nào thì dựa vào màu sắc của Lôi kiếp mà định đoạt.

‘Nếu Lôi kiếp xuất hiện.....thì ắt.....Thần khí thời đại này.....sẽ xuất hiện.....’

UỶNH

Gia Phong vừa nói dứt lời thì 1 đạo Lôi kiếp lớn đã đánh thẳng trực tiếp xuống ngôi nhà mà Lãnh Mạc đan rèn kiếm, nước hồ bị dạt ra xung quanh, khiến nơi đó trở thành bình địa đúng nghĩa.

‘MẠC ĐỆ!!!!!!’

Đông Nghi không khỏi đau đớn mà hét lên trước cảnh tượng này, vì Lãnh Mạc có thể chết vì Lôi kiếp. Chứng kiến người mà mình quý trọng chết trước mặt mình thì chả khác nào giết đi 1 phần cuộc sống của người đó. Gia Phong cũng đau lòng, cắn răng chịu đựng việc này, ông tin chắc cậu sẽ không chết mà bình an trở về.

Những gì mà Gia Phong nghĩ hoàn toàn đúng, cậu vẫn còn sống và đang đứng giờ cao 1 lưỡi kiếm to, phát ra ánh sáng chẳng khác gì là mặt trời, chiếu sáng khắp xung quanh.

Bầu trời trở lại như cũ, những đạo Lôi kiếp đều bị tan biến đi. Lãnh Mạc đứng đó, cầm lưỡi kiếm giờ cao lên trời, mặt nở 1 nụ cười lạnh lùng trông rất ngầu, ánh mắt sôi sục ánh lửa.

‘Vậy đây là vũ khí của con sao?’

‘Đúng vậy, mà còn là Thần khí nữa’

‘Thần khí! Thật sao?!’

Nghe đến đây Lãnh Mạc không khỏi kinh ngạc trước vũ khí mà mình làm ra, vốn dĩ cậu biết Thần khí là gì nhưng không ngờ cậu lại có thể làm ra nó. Tay trái cậu cầm lưỡi kiếm, tay phải thì vuốt nhẹ từ trên đỉnh kiếm mà vuốt xuống, cậu vô cùng hài lòng.

‘Tiểu Mạc từ!!! Đây!!!’

‘Mạc Đệ!!!!’

‘Tiểu từ!!!’

‘Hử? Mọi người?!’

Nhận thấy có tiếng la hét, cậu liền quay ra phía sau thì thấy Gia Phong, Đông Nghi, Đông Thanh và vài người nữa hò hét tên cậu. Cậu liền vận đấu khí دفع bay khỏi nơi cậu đang đứng, đáp xuống phía bọn họ. Mọi người chạy lại vây quanh cậu, Gia Phong là người đầu tiên ôm chặt cậu hỏi tình hình của cậu.

‘Tộc trưởng con....không sao....người mau....thả con ra....’

‘Áy, ta xin lỗi, không sao thì tốt rồi’

Nhìn bọn họ mà Lãnh Mạc thấy vô cùng vui vẻ, trong lòng cảm kích họ rất là nhiều.

‘Mọi người, tôi đã rèn xong vũ khí rồi, và đây chính là Thần khí’

‘Ồ, thì ra đây là.....!!!!’

Cậu đưa thanh kiếm cho Gia Phong, ông đưa tay đến nhận lấy nó thì ông bị sức nặng của thanh kiếm đè nặng xuống 2 vai, khiến ông không thể đứng nổi mà quỵ rạp xuống, buông thanh kiếm ra khỏi tay. Làm mọi người xung quanh 1 phen hết hoảng

‘Tộc trưởng! Người không sao chứ?!’

‘Áy, ta không sao, nhưng mà thanh kiếm này nó nặng quá, ta không thể nâng nó lên được’

‘Nặng?!’

Lãnh Mạc nhìn lại thanh kiếm rồi cảm lên trước sự ngỡ ngàng của ông và mọi người. Cậu mới chợt nhớ lại Huyết chủ thạch đã ngấm máu của mình nên

chỉ có duy nhất cậu mới sử dụng được nó. Cậu mới đem chuyện giải thích cho Gia Phong.

‘Ra là vậy....không ngờ con lại có thứ quý hiếm đó, nhưng thế cũng tốt, Thần khí tốt nhất là không để ai có thể sử dụng’

‘Người nói rất đúng, nếu mà thứ này rơi vào tay những kẻ như tên Lâm Ma thì thiên hạ bị đại loạn’

Cậu không ngừng nhìn ngắm thanh đao trên tay mình, chỉ nghĩ đến việc thứ này rơi vào tay kẻ xấu thì hậu quả không biết khủng khiếp đến thế nào. Nhưng khi có Huyết chủ tạch cậu cũng không lo lắng gì mấy.

‘Vậy con định gọi nó là gì?’

‘Hử? Thần khí cũng phải có tên sao?’

‘Đương nhiên rồi, bất cứ thứ gì trên thế gian thì hầu như tất cả đều có tên mà’

Lãnh Mạc ngừng nghĩ lại 1 chút, nhớ lại những chuyện mình đã trải qua, nhớ lại những phút giây Lãnh Minh và Tử Linh chết, nhớ lại lúc người lùn bị tàn sát. Dù là Sát Thần nhưng cậu cũng không thể làm gì cho bọn họ.

‘Tên của Thần khí này chính là Sát Thần Chi Vương Trảm, thần cân sát thần, phật cân sát phật’

Cậu lấy tên này cho thanh kiếm vì vốn còn 1 nghĩa khác, chính là có thể cắt đứt mọi số phận đã được định đoạt bởi thần linh và thay đổi nó, có thể bảo vệ những người mà mình yêu thương. Giết mọi kẻ thù làm hại đến bọn họ, trả lại mối thù mà Lâm Ma đã gây ra.

‘Hắc, tên hay đấy, ta mong con sẽ sử dụng nó hợp lý’

‘Con biết, mà vẫn còn 1 việc’

‘Là việc gì?’

‘Con cần phải làm cán kiếm đã, chứ đây chỉ là lưỡi thôi’

Nghe Lãnh Mạc nói vậy làm ông nhìn qua thanh kiếm chưa hoàn thiện mà cười khổ 1 cái. Cậu phải quay lại giữa hồ, sử dụng 1 vài tinh thạch nữa để làm cán kiếm, không mất nhiều thời gian thì cậu đã làm xong. Thanh kiếm đã hoàn chỉnh, nhìn trông rất uy vũ.

Khi về đến làng, tin tức Lãnh Mạc làm được Thần khí khiến ai cũng vui mừng. Toàn bộ dân làng mở tiệc 3 ngày 3 đêm để ăn mừng cho việc cậu đã làm ra Sát Thần Chi Vương Trảm.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lục phẩm

Lãnh Mạc sở hữu Thần khí cũng phải khiến cho Thiên Đạo Thần Quyết tăng thực lực của cậu lên, trở thành nhất tinh Đấu Vương. Việc này làm cậu vô cùng phấn khích, đỡ 1 phần cho Nguyệt My vì cô không cần phải sử dụng nhiều linh hồn lực để luyện đan để cho cậu tấn cấp lên Đấu Vương.

Khoảng 2 ngày sau thì A Ngân trở về, mang theo Bách triệt thảo và vài dược liệu quý hiếm khác. Cô cực kỳ chấn kinh khi thấy được Thần khí trên tay của Lãnh Mạc. A Ngân thử cầm Sát Thần Chi Vương Trảm lên nhưng không được dù đã dùng toàn bộ sức mạnh khiến cho mọi vật xung quanh thay đổi.

‘Không thể nhắc lên được, ra đây là sức mạnh của Thần khí’

‘Hắc hắc, cô cũng đừng cố quá sức, nếu không nó sẽ tỏa ra sát khí đấy’

‘Nó có thể tỏa ra sát khí ư?’

‘Ừm, có thể’

A Ngân ngạc nhiên khi thấy Lãnh Mạc dễ dàng nhắc thanh kiếm lên, rồi tra vào bao kiếm ngang hông. Sau đó cô định thần lại, từ từ ngồi xuống bên cạnh cậu.

‘Tiểu tử, giờ con đã là Đấu Vương cường giả, hiện giờ tạm ngưng việc tu luyện lại, tập trung luyện đấu kỹ. Vì với thực lực của con hiện giờ cơ thể sẽ không chịu đựng được’

‘Con biết rồi, con cũng định nói với sư phụ điều này’

‘Biết thì tốt, luyện đấu kỹ này trước’

Nguyệt My đưa cho cậu 1 quyển đấu kỹ nhìn rất quen thuộc.

‘Huyết Nguyệt Chi Ảnh? Con phải luyện đấu kỹ này trước à?’

‘Đúng vậy, con cần luyện nó trước để nếu gặp tình cảnh bất trắc, sử dụng nó để thoát thân’

‘Đấu kỹ có thể ần mình! Nếu luyện thành ắt sẽ lợi hại!’

A Ngân cũng thấy đấu kỹ này rất tốt hiện giờ cho Lãnh Mạc, cậu suy nghĩ thêm 1 lúc nữa rồi gật đầu đồng ý.

‘Vậy con sẽ luyện đấu kỹ này trước’

‘Ừm, theo ý con’

‘Lão đại luyện đấu kỹ bây giờ luôn a?’

‘Khoảng thời gian này rảnh nên phải tranh thủ càng sớm càng tốt’

Khoảng thời gian này sẽ là khoảng thời gian mà Lãnh Mạc nhàn rỗi nhất nên luyện đấu kỹ sẽ thích hợp hơn. Cậu liền tìm 1 nơi khác để luyện đấu kỹ Huyết Nguyệt Chi Ảnh này, còn Nguyệt My thì ở lại đó luyện được cho cậu đề trị căn bệnh.

Cậu đi đến 1 khoảng đất đầy những tảng đá to lớn, rồi ngồi trên tảng đá gần chỗ cậu đứng, sau đó mở cuốn đấu kỹ ra để đọc.

‘Xem nào, Huyết Nguyệt Chi Ảnh, dùng đấu khí bao phủ thân thể, hòa mình vào không gian xung quanh, cơ thể trở thành hư không, vạn kiếm không chạm được, vạn chiêu không đánh được. Đúng là rất lợi hại, thử xem nào’

Lãnh Mạc dùng đấu khí bao phủ xung quanh cơ thể rồi nhắm mắt, dùng linh hồn lực cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Từng đạo niệm của Huyết Nguyệt Chi Ảnh nổi lên trong đầu của Lãnh Mạc, cậu liền nhận lấy nó. Cơ thể của cậu bắt đầu tan biến vào hư không rồi biến mất hoàn toàn. Lúc này cậu mới mở mắt ra nhìn xuống cơ thể mình thì không thấy đâu cả, chỉ thấy phía dưới là đất, nhưng vẫn cảm nhận được cơ thể.

‘Ra đây là ần thân, toàn bộ cơ thể không thấy đâu cả. Còn như thế này thì sao nhỉ?’

Lãnh Mạc loại bỏ đấu khí ở nửa thân trên thì liền hiện ra. Cậu hơi ngạc nhiên vì khi đấu khí hòa vào không gian xung quanh thì cơ thể liền biến mất, khi loại đấu khí ra khỏi nửa người thì liền hiện ra.

‘Hiểu rồi, ra đây là nguyên lí mà đấu kỹ này hoạt động, còn sức mạnh nữa, thử xem nào’

Vừa nói dứt câu thì cậu lại biến mất trong hư vô, mọi thứ xung quanh tĩnh mịch thì bất ngờ 1 cái cây gần đó đổ sập xuống. Cậu lại hiện thân, tay phải như vừa đánh ra 1 quyền.

‘Ồ, không ngờ có thể tăng lực công kích mạnh thế, chỉ với 1 quyền mà như thế rồi, nếu sử dụng Sát Thân Trảm thì sao nhỉ?’

Xuy xuy xuy

‘Chuyện gì!!! Sóng ba động lớn quá!!!!’

Đột nhiên có 1 luồng sóng ba động cực mạnh tạo áp lực ra khắp xung quanh. Lãnh Mạc cũng bị luồng sóng này trấn áp, phải khụy gối xuống, gồng mình chống chịu để không bị thổi bay đi. Cậu liền dùng đấu khí dò xét xung quanh thì phát hiện ra nơi tỏa ra nó là nơi mà Nguyệt My đang luyện được.

‘Từ hướng của sư phụ. Phải đến đó tìm hiểu mới được!’

Lãnh Mạc sử dụng Huyết Nguyệt Chi Ảnh ần thân rồi lướt đi. Đến nơi thì thấy A Ngân đang hộ pháp cho Nguyệt My. Không khí xung quanh rất ngột ngạt đến nỗi cậu phải dùng đấu khí bảo hộ.

‘Sư phụ.A Ngân. ...’

‘Lão đại! Tại sao cậu ra đây, mau tránh xa chỗ này!!’

Uỳnh

Từ trên trời đánh xuống 1 đạo Lôi kiếp nơi Nguyệt My đang đứng, khói giăng mù mịt, A Ngân và Lãnh Mạc bị xung kích đánh văng ra xa. Từ trong làn khói Lôi kiếp tạo ra, 1 ánh sáng phát ra từ trên tay của Nguyệt My.

‘Ha ha ha, Lục phẩm đan được Thiên Phách Đan hoàn thành!!!’

Tiếng cười của Nguyệt My vang khắp tứ phía cùng với câu nói của cô. Lục phẩm đan được trên tay cô được thu lại, để vào 1 cái bình, trên mặt cô vẫn nở 1 nụ cười ngạo nghễ. Lúc này cô mới chú ý đến Lãnh Mạc đang ngả ở trên mặt đất.

‘Tiểu tử? Sao con lại ở đây?!’

‘Sur phụ. . .khụ. . .con thấy ở đây có chuyện kỳ lạ. . .nên đến xem thì thấy sur phụ đang luyện được’

Nguyệt My vội vàng đỡ Lãnh Mạc, may mắn là cậu không sao cả. Cô rất ngạc nhiên khi cảm nhận được cậu đã luyện đấu kỹ thành công chỉ trong thời gian ngắn.

‘Ồ, không ngờ con lại luyện thành rồi nhỉ, đúng như ta mong đợi’

‘Sur phụ quá khen’

‘Lão đại! Lão đại! Nguyệt My luyện đan cho cậu xong rồi đó!’

A Ngân từ phía xa chạy đến bên cạnh cậu, nói cho cậu biết đan được của cậu Nguyệt My đã luyện xong. Lãnh Mạc hơi bất ngờ trước câu nói của cô rồi nhìn qua sur phụ của cậu.

‘Sur phụ, có thật là. . .’

‘Ừ, ừ, đúng đấy, ta luyện đan được này để giúp con trị khỏi bệnh. Cũng đừng quá lo lắng, chỉ là 1 viên đan lục phẩm thôi’

‘Cảm ơn sur phụ, như mà. . .’

Cậu lo lắng cho Nguyệt My vì vốn dĩ lần trước chỉ là 2 viên đan được tứ phẩm mà khiến cho cô phải hao tâm tổn sức, suýt nữa là tan biến. Bây giờ cô lại luyện ra đan được lục phẩm chả khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

‘Ta đã bảo đừng lo, căn bệnh của con mới quan trọng kìa’

‘Con hiểu rồi, tối nay người cứ lấy đấu khí của con để phục hồi thể trạng’

‘Hừm, được được’

Tối hôm đó, Nguyệt My lấy đi của cậu không ít đấu khí, làm cả người cậu mệt mỏi, mặt tái nhợt đi. Lúc sau thì lăn ra giường ngủ say như chết

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phục hồi

Nguyệt My cho Lãnh Mạc biết khi sử dụng Thiên Phách Đan, nó sẽ áp chế ngược lại căn bệnh của cậu, nhưng sẽ tạo 1 sức ép rất lớn từ bên trong cơ thể cậu, có thể hủy đi bát mạch, cực kỳ nguy hiểm. Xảy ra triệu chứng này cũng 1 phần là do không sử dụng đúng được liệu mà miễn cưỡng luyện thành đan.

‘Nếu con muốn sử dụng thì không sao, ta sẽ hỗ trợ con, nếu bất trắc, ta sẽ làm con nhà đan được ra’

‘À, vâng, dù vậy thì nó vẫn hơi kỳ cục’

‘Đó là cách duy nhất a, ta không nghĩ ra được cách nào khác’

Tương tượng ra cảnh mình phải nhà ra thứ mà bản thân đã nuốt vào thì cậu chỉ biết cười khổ 1 tiếng. Dù vậy nhưng đó là cách duy nhất nếu đan được chưa thấm vào hết.

‘Chắc phải vậy thôi, không còn cách nào khác’

‘Thế tùy con vậy, dù gì ta cũng không muốn thấy cảnh tượng đó’

Nguyệt My cũng cười khổ 1 tiếng rồi lấy đan ra đưa vào tay Lãnh Mạc. Cậu chần chờ 1 lúc, vẫn chưa đưa vào miệng, cậu vẫn hơi lo sợ việc đan được sẽ phản phệ.

‘Đừng lo, cứ sử dụng đi, còn mọi chuyện để ta’

‘Con biết rồi, vậy con sử dụng nó đây’

Lãnh Mạc cầm viên đan từ từ đưa vào miệng sau đó nuốt vào, cậu hơi lo lắng về tác dụng của nó. Thêm 1 lúc nữa không có gì xảy ra, cậu nghi ngờ viên đan lục phẩm này có phải thất bại không.

‘Sur phụ, không lẽ sư phụ luyện đan thất bại à?’

‘Vô lý! Làm sao có thể được, con không tin ta à?’

‘Con đâu dám, nhưng mà’

Nguyệt My khi còn sống là luyện dược Đại Tông Sư nên dù chỉ là linh hồn thì luyện đan lục phẩm thất bại là điều vô lý cực kỳ.

‘Khoan đã...con cảm thấy...cơ thể như muốn...!!!!’

‘Tiểu tử!??’

Lãnh Mạc cảm nhận được cơ thể như muốn bạo tử, đau đớn không ngừng. Cậu liền ngã xuống đất, tay ôm chặt ngực, miệng nguyền rủa lại, cơ thể bắt đầu co giật.

‘Vậy là nó phát huy tác dụng rồi, con hãy cố gắng 1 chút nữa là được!’

Nhìn cậu bị đau đớn dầy vò như thế này, Nguyệt My không khỏi xót xa trong lòng. Cô dựng lên đầu khí thuẫn bao phủ xung quanh cậu để tránh khỏi trong lúc đau đớn cậu giải phóng sức mạnh của mình.

Từng tia đầu khí xuất hiện xung quanh cậu rồi bắn xuyên ra đầu khí thuẫn mà Nguyệt My đã dựng lên. Cậu vẫn đau đớn nằm đó, sức lực như bị rút cạn đi, thay vào là những cơn đau liên tục dầy vò thể xác cậu, cơn đau này còn hơn cả lúc căn bệnh tái phát.

A Ngân không biết từ đâu xuất hiện chạy đến bên Lãnh Mạc, nhìn thấy cậu đau đớn cô không ngừng lo lắng cho cậu, không biết tại sao mà ra nông nổi như vậy.

‘Nguyệt My! Lão đại bị sao thế?! Sao cô không giúp cậu ấy!’

‘Từ từ đã nào, thằng bé vừa sử dụng đan của ta để trị bệnh, hiện giờ công dụng của đan đang phát huy tác dụng, đừng làm phiền nó. Nếu có bất trắc ta sẽ lấy đan ra’

‘Nhưng mà cậu ấy đau đớn như thế! Tôi làm sao.....’

‘Rồi rồi, đừng ồn ào nữa, cứ im lặng mà xem đi, đây là lúc quan trọng cho đan ngấm vào cơ thể, không nên làm phiền’

‘Đ...được rồi, theo ý cô, nếu có chuyện thì tôi sẽ cứu cậu ấy’

Nguyệt My im lặng trước lời nói của A Ngân, chỉ ném qua cho cô 1 cái nhìn tự tin rồi thu lại. A Ngân cũng im lặng, ngồi xuống, nhìn gương mặt đau đớn của Lãnh Mạc mà cô không khỏi xót xa, chỉ có thể nắm chặt tay lại rồi chờ đợi.

Chỉ khoảng vài khắc sau đó thì Lãnh Mạc liền thổ huyết, không phải 1 lần mà thổ quyết rất nhiều lần, mặt tái nhợt đi. A Ngân không tránh khỏi chấn kinh, liền phá hủy hộ thuẫn của Nguyệt My, cô đưa tay chuẩn bị chạm đến cậu thì bị Nguyệt My nắm tay, ngăn cản lại.

‘Dừng lại!’

‘Cô bị gì thế hả?!?!! Đệ tử của cô đang nguy kịch đấy!! Cô mau buông tay tôi ra!!! Nếu không tôi đánh tan cô bây giờ đấy!!!’

‘Bình tĩnh, nhìn kia’

‘Hả?!’

Mặt A Ngân nổi gân xanh, tức giận với Nguyệt My, nhưng khi nhìn lại Lãnh Mạc theo lời cô thì thấy cậu đã ngừng thổ huyết, sắc mặt đã tươi trở lại. A Ngân cực kỳ vui mừng, Nguyệt My thả tay của cô ra, liền lao đến ôm chầm lấy cậu.

‘Vậy là đã qua khỏi rồi, cô thấy chứ A Ngân?’

‘Tôi thấy rồi, tôi xin lỗi vì đã trách cô, mong cô bỏ qua’

‘Không sao, dù gì cô cũng chỉ muốn tốt cho tiểu tử, ta cũng vậy thôi. Mà thằng bé đã khỏi bệnh rồi đấy, chỉ thiếp đi thôi’

‘Vậy cho lão đại tạm thời ngủ ở chỗ tôi’

‘Được’

Nói xong A Ngân bế Lãnh Mạc lên rồi đưa cậu đến hang động của cô đặt cậu xuống. Giương mặt thơ ngây của cậu vừa lúc này đã nhăn nhó, đau đớn tột cùng nhưng giờ lại bình thường, ngủ say như chưa có chuyện gì xảy ra.

A Ngân thở 1 hơi nhẹ nhõm vì không có gì xảy ra với cậu. Cô đi tìm 1 vài dược liệu rồi đưa cho Nguyệt My để luyện đan để hồi phục thể trạng khi cậu tỉnh dậy.

2 canh giờ sau thì Lãnh Mạc đã tỉnh giấc, cậu từ từ mở mắt ra, thấy trước mắt mình là vách đá. Cậu mới ngồi dậy thì nhận ra đây chính là chỗ ở của A Ngân, đứng dậy cậu bước từ từ đến phía cửa hang. Chân bước đi lảo đảo, cậu buộc phải dựa thân vào bức tường 1 lúc rồi tiếp tục đi tiếp.

Bước đến cửa hang thì thấy bầu trời đã xế chiều, cậu nhìn sang bên phải thì thấy A Ngân đang ngồi đó, cậu gọi cô thì cô liền chạy đến ôm lấy cậu.

‘Lão đại! Cậu không sao chứ!?’

‘Tôi không sao, chắc cô lo lắng lắm nhỉ’

‘Vâng! Lúc mà cậu thổ huyết, tôi còn tưởng.....’

A Ngân lo lắng cho Lãnh Mạc, cậu cảm nhận được sự ám áp đến từ cô. Cậu hơi thắc mắc vì không thấy Nguyệt My đâu cả, trong nấp giới cũng không cảm nhận được cô.

‘Sự phụ đâu rồi thế A Ngân?’

‘Cô ấy đang ngủ say rồi, chắc là sử dụng đấu khí loại bỏ sự tồn tại trong nấp giới của cậu. À đây, phục hồi đan của Nguyệt My để lại cho cậu’

‘Ra là vậy, cảm ơn cô’

Lãnh Mạc cầm lấy viên đan rồi liền nuốt nó, cơ thể của cậu như tràn đầy sức sống nhờ tác dụng của phục hồi đan mà Nguyệt My luyện ra cho cậu

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ác mộng

Căn bệnh của Lãnh Mạc đã hoàn toàn khỏi, trong vòng 1 tuần nay không có bất cứ biểu hiện gì của nó nữa. Việc này giúp cậu có thể chuyên tâm tu luyện sau này mà không gặp bất cứ vấn đề nào liên quan đến căn bệnh quái ác đó.

Đương nhiên cậu sẽ thông báo cho Gia Phong biết tin này. Ông ấy vô cùng vui mừng khi biết được bệnh của cậu đã khỏi, ông còn hỏi cậu là ai giúp cậu trị khỏi bệnh. Tất nhiên là cậu sẽ không nói ra, Gia Phong cũng không nói gì thêm mà chỉ chúc mừng cậu đã khỏi bệnh.

Hiện giờ đã tới khuya, Lãnh Mạc vẫn tiếp tục chuyên tâm ngồi tu luyện trên giường. Nguyệt My đang trông chừng cậu với vẻ mặt mệt mỏi.

‘Hày, tiểu tử, mau đi ngủ đi, hơn nửa đêm rồi, ta buồn ngủ lắm rồi’

‘Hả? Hơn nửa đêm rồi ư?!’

‘Đúng vậy, vậy nên mau đi ngủ giùm ta’

‘Vâng vâng, con biết rồi’

Nguyệt My cứ than vãn cũng làm cho Lãnh Mạc buồn ngủ theo, cậu ngưng việc luyện tập lại rồi nằm xuống giường, đắp chăn lại rồi nhắm mắt. Cô mặt lười nhác, ngáp 1 tiếng rồi thu về nấp giới. Bên trong đó có 1 không gian khác cực kỳ đặc biệt mà Tử Linh tạo ra giành riêng cho Nguyệt My, ở đó có 1 ngôi nhà nhỏ, bên trong nhà có đầy đủ vật dụng.

Cô bước vào ngôi nhà, liền nhảy lên giường đắp chăn. Chỉ trong vài khắc sau, tiếng ngái ngủ của cô đã vang lên.

Trong lúc đang ngủ thì Nguyệt My đột ngột mở mắt, thấy được 1 bầu trời trong xanh. Nhận ra được bản thân đang nằm trên 1 đồng cỏ cô liền ngồi bật dậy, giương mặt ngơ ngác nhìn xung quanh. Phía trước mặt cô là 1 bức tường thành rất lớn, rồi lại đảo mắt nhìn xung quanh thì thấy đằng xa xa bên phải có những căn nhà lớn khoảng 2 đến 3 tầng lầu.

‘Đây....đây chẳng phải....là Quang Huy Chi Thành là quê nhà của ta sao? Tại sao ta lại ở đây?’

Nguyệt My nhận ra ngay đây chính là quê nhà của cô, nhưng chỉ không biết tại sao cô lại ở đây càng khiến cô khó hiểu. Nguyệt My đứng lên, đi 1 vòng xung quanh thì thấy được mọi thứ như trong trí nhớ, từng ngọn cây, từng mái nhà.

‘Liệu có phải là mơ?’

Nguyệt My chao mào suy nghĩ, chân vẫn bước đi đến phía trước. Thì từ xa có 2 bóng dáng nhỏ chạy nhanh đến ôm chầm lấy cô khiến cô ngã xuống đất, kéo theo 2 người kia.

‘Oái! Cái gì thế?’

‘Nương!’

‘Nương!’

‘Hà?’

Cả 2 đồng thanh gọi cô 1 tiếng ‘Nương’ khiến Nguyệt My giật mình, liền nhìn xuống thì thấy 2 tiểu nữ chừng khoảng 6,7 tuổi. Mặt phúng phính, tròn tròn, mắt màu đỏ tròn xoe. Trong lòng cô đột nhiên xuất hiện 1 cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ, tâm trí của cô xuất hiện 2 cái tên.

‘Diệp Thanh, Diệp Nhi? Là 2 con?!’

‘Nương nói gì thế? Con Diệp Nhi đây mà!’

‘Còn con là Diệp Thanh đây! Nương bị sao vậy?’

‘Ta...ta.....’

Nguyệt My rất bối rối vì Diệp Thanh và Diệp Nhi là tên của 2 người con gái của cô khi cô còn sống. Nhìn kỹ lại thì 2 đứa trẻ này không khác gì khi con của cô còn rất nhỏ, và 2 đứa đều gọi cô là nương, nên chắc chắn 1 điều đây chính là con của cô.

‘Nương ra đây chơi mà không gọi chúng con, còn không nhận ra chúng con nữa, con giận a!’

‘Đúng vậy! Đúng vậy!’

‘À không phải chỉ là nương.suy nghĩ vài chuyện thôi! Đúng rồi, chỉ là nương suy nghĩ về thú triều sắp đến thôi!’

Cô bối rối trước câu nói của 2 đứa trẻ, đành lấy 1 lý do mà Quang Huy Chi Thành này lúc nào cũng phải gánh chịu, có thể bị diệt bất cứ khi nào, đó là thú triều.

‘Ha ha, nương lo xa quá! Thú triều còn 4 năm nữa mới đến cơ mà’

‘Chẳng phải năm ngoái chúng ta mới chống lại thú triều xong đó ư, nương?’

‘T.....thì ta phải lo xa chứ, phải chuẩn bị cho thú triều vài năm tới nữa chứ! Phải đảm bảo thú triều lần sau sẽ thuận lợi hơn!’

Nguyệt My vừa nói vừa khua tay múa chân để diễn tả cho 2 người con của mình biết. Diệp Nhi và Diệp Thanh cũng ngạc nhiên trước sự lo lắng cho an nguy của Quang Huy Chi Thành của cô.

Trò chuyện chừng 1 lúc nữa thì cả 3 người đứng lên chơi đùa với nhau. Nô đùa trên đồng cỏ, những tiếng cười của bọn họ cứ vang lên mãi.

‘Nương! Nương xem này! Đây là Thiên Diệp này!’

‘Đẹp quá nhỉ!’

‘Ừm, đẹp lắm, con hãy nhìn cánh nó này!’

Diệp Thanh bắt được 1 chú bướm rất đẹp, cánh của nó có lông vũ, thân màu trắng. Liền đưa cho Diệp Nhi và Nguyệt My xem, cô vừa cười cười, nói nói với Diệp Thanh, nhưng lại sức nhớ ra 1 điều gì đó.

‘Khoan đã, Quang Huy Chi Thành vốn dĩ...không có loại diệp này. Không! Toàn bộ đại lục...không thể có Thiên Diệp sống được! Nguy rồi! Cẩn thận.....’

Xuy xuy

Nguyệt My chưa nói hết câu thì Diệp Nhi và Diệp Thanh bị kiếm đâm xuyên qua ngực, cả 2 phun ra ngụm máu tươi. Vừa lúc này cô còn cười nói vui vẻ nhưng giờ lại chuyển sang kinh hãi, phẫn nộ. Hiện giờ Nguyệt My mất nổi gân, máu đỏ thay lè, tay siết chặt lại đến nổi móng tay cô đâm xuyên qua cả da thịt, nhưng cô không thể hiện đau đớn.

Từ trên trời xuất hiện vài chục cái thân ảnh nữ có cánh trắng, mặt giáp hoàng kim, hông đeo kiếm. Ở giữa là người đặc biệt hơn có đến 3 đôi cánh, được bảo vệ bởi 4 người có 2 đôi cánh. Tất cả bọn họ đều 1 màu tóc là màu vàng nhạt, gương mặt toát lên vẻ thanh tao, quý phái.

‘Các người.....lũ khốn nạn.....CHẾT ĐI CHO TA!!!!!!!!’

Nguyệt My quát lên trong phần nộ, mọi thứ xung quanh bị cơn phần nộ của cô tàn phá khủng khiếp. Trên trán của cô đột nhiên mờ ra thêm 1 con mắt, xung quanh con mắt đó có những hoa văn kỳ lạ. Nó khiến cô trở nên đáng sợ hơn, nhìn cô bây giờ chả khác gì quỷ thần hiện thân.

Xuy xuy

Cô vừa định xông lên bị vài chục thanh kiếm đâm vào người. Cảm nhận được đau đớn, cô liền bừng tỉnh trở lại bình thường, thấy được tay chân mình bị kiếm ghim chặt xuống đất. Cô mỉm cười 1 tiếng rồi thở dài.

‘Thì ra....tất cả....chỉ là ác mộng.....’

Đột nhiên cảnh vật hiện ra trước mắt Nguyệt My là trần nhà của Lãnh Mạc, cô đã xuất ra nấp giới từ lúc nào không hay. Nhìn xuống thì thấy Lãnh Mạc đang thay y phục, lại nhìn ra cửa sổ nhìn thấy trời đã sáng, cô thở ra 1 hơi nhẹ nhõm.

‘Sao thế sư phụ? Người có chuyện à?’

‘Không, không có’

‘Nhưng người....đang khóc kìa kìa’

‘Hử?!’

Câu trả lời hoa loa của Nguyệt My đã bị phản lại bởi chính dòng lệ đang hiện lên trên gương mặt của cô. Những giọt nước mắt này là do khi cô trải qua cơn ác mộng đó mà thành. Nguyệt My lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, rồi xem như chưa có gì.

‘Sư phụ, người gặp ác mộng phải không’

‘Tại sao con biết?’

‘Khi ngủ, con nghe tiếng của sư phụ liên tục gọi tên Diệp Thanh, Diệp Nhi, mà con không biết đó là ai nên cũng không đánh thức sư phụ dậy’

‘Ra là thế, cũng chỉ là ác mộng thôi, chỉ cần thức dậy là tất cả cũng biến mất, đừng quan tâm quá’

‘Con biết rồi, nhưng nếu sư phụ có chuyện gì để trong lòng, cứ trò chuyện với con’

‘Rời rồi’

Sau đó, Lãnh Mạc và Nguyệt My như thường ngày đi ra ngoài đến gặp A Ngân rồi đi luyện tập. Cậu tiếp tục luyện các đấu kỹ mà Nguyệt My đưa cho cậu, tất cả đấu kỹ cậu đều luyện thành.

‘À, tiểu tử này’

‘Vâng sư phụ?’

‘Vài ngày nữa, chúng ta sẽ thôn phệ Xích Viêm Địa Hỏa!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Gặp Di Hỏa

Từ khi làng người lùn đã dọn đi thì ngọn núi đã che chắn cho họ suốt trăm năm nay như trở nên âm đạm. Những đám mây bay qua đỉnh của nó đều bị tan biến do hơi nóng tỏa ra từ miệng núi lửa, tuy nói vậy nhưng dung nham trong đó chỉ đầy 1 nửa toàn bộ ngọn núi. Từ miệng núi xuống đó cũng rất sâu, mà khi mây bay ngang qua cũng tan biến thì đủ biết độ nóng của nó như thế nào.

Ở phía sườn núi có 1 thân ảnh đang bay lên đỉnh với tốc độ rất nhanh, chỉ trong thoáng chốc người đó đã đáp lên miệng núi lửa. Khói tỏa nghi ngút, người đó xung quanh 1 cái thì khói xung quanh biến mất, hiện ra 1 thân ảnh nhỏ, mặc y phục đỏ bên ngoài khoác lên áo choàng. Gương mặt quen thuộc lộ ra, đó chính là Lãnh Mạc, bên cạnh hiện ra thêm 1 người nữa là Nguyệt My.

‘Sur phụ, đến rồi chúng ta làm gì nữa?’

‘Được rồi, mau vận đấu khí hộ thể rồi từ từ đi xuống đó’

‘Vâng’

Lãnh Mạc dùng đấu khí bao phủ toàn bộ cơ thể của mình rồi vận đấu khí dục bay vào miệng núi lửa. Chỉ vừa mới vào, độ nóng tỏa ra khiến cậu toát cả mồ hôi dù đã sử dụng đấu khí hộ thể, cậu đành phải loại bỏ chiếc áo choàng, đem nó thu vào nạp giới. Cậu nhìn xung quanh rồi đáp xuống 1 vách đá gần mực dung nham, sử dụng đấu khí phủ lên đôi mắt vì ánh sáng của dung nham có thể khiến mắt cậu bị choáng.

‘Không ngờ ở đây lại nóng như thế, nó còn hơn trong tưởng tượng nữa’

‘Hừm, muốn lấy được Dịch hỏa thì phải thể thôi, ta xác định được vị trí của nó rồi’

‘Ở đâu thể sur phụ?’

‘Ở nơi tận cùng trong núi lửa, đó là nơi mà Dịch hỏa ngự trị và cũng là nơi nóng nhất’

Nói đến đây thì cậu hơi lo lắng vì khi chưa đến lớp dung nham đầu tiên mà đã nóng như thế này còn nếu vào sâu đến nơi tận cùng thì chưa chắc gì đấu khí hộ thể có thể bảo vệ cơ thể của cậu. Nhưng trong lòng cậu hiện lên 1 tia tự tin, khiến cậu có thể can đảm đi vào trong đó.

‘Dù là xuống biển lửa như thế nào, nhưng 1 lòng con đã định. Nếu hôm nay không lấy được Dịch hỏa thì sẽ không về’

‘Hắc hắc, không uổng công ta tin tưởng con, ta tặng con thứ này’

‘Hử?’

Nguyệt My tự lại 1 đóm lửa nhỏ đầu ngón tay rồi bắn ra đến chỗ Lãnh Mạc, đấu khí xung quanh cậu hóa thành 1 ngọn lửa trắng nhưng không nóng. Cậu cảm nhận thì biết đây là Bạch Cốt Linh Hỏa của cô tạm đưa cho cậu để hộ thể, tránh khỏi cái nóng của dung nham.

‘Rồi đấy, mau xuống dưới đi, không nên chậm trễ’

‘Vâng, đi nào!’

Dứt câu, Lãnh Mạc vận đấu khí dục lao thẳng xuống lớp dung nham đỏ sáng chói phía dưới. Khi lao xuống thì cậu nhắm mắt lại, rồi khi đã ở trong dung nham rồi thì từ từ mở mắt ra, cảnh vật xung quanh chỉ là 1 màu đỏ mà không có gì khác.

Nhận ra bản thân có thể thở được ở dưới dung nham thì cậu khá ngạc nhiên, nhớ lại nếu dùng đấu khí hộ thể thì có thể hấp thụ 1 lượng lớn không khí đủ để thở cho 12 canh giờ. Và cũng nhờ có Dịch hỏa hộ thể nên hầu như cậu không bị ảnh hưởng gì bởi môi trường bên ngoài. Cảm nhận được không cần đấu khí dục nữa nên cậu không sử dụng đấu khí dục nữa và thay vào đó là hơi trong dung nham.

Cậu bơi càng lúc càng sâu, cơ thể bắt đầu có biểu hiện chịu áp lực từ phía bên ngoài nên cậu cảm thấy mệt.

‘Tiểu tử, cố gắng lên, chỉ chút nữa thôi là đến nơi cuối cùng rồi. Đến đó ta sẽ giúp con lấy được Dịch hỏa’

‘Con biết rồi, con sẽ cố’

Lãnh Mạc tiếp tục bơi thêm 1 đoạn nữa, cơ thể cậu đã thấm mệt nhưng cậu vẫn tiếp tục bơi tiếp về phía trước. Vốn dĩ cậu có thể sử dụng đấu khí dục để bơi nhanh hơn nhưng vì thôn phệ Dịch hỏa sẽ tốn nhiều đấu khí nên cậu phải để lại đấu khí cho mình.

Chỉ khoảng 1 lúc sau, cảnh vật xung quanh cậu thay đổi, từ màu đỏ chói trở thành màu đỏ nhạt, áp lực trên cơ thể cậu cũng tan biến đi. Cậu cảm nhận được 1 tia ấm áp tỏa ra từ phía trước, nhìn kỹ lại thì thấy 1 đóm lửa màu đỏ đang cháy.

‘Đây là... Dịch hỏa ư?’

‘Đúng rồi đấy tiểu tử! Đây chính là Dịch hỏa bài danh thứ 15 Xích Viêm Địa Hỏa!’

Nguyệt My không ngừng phấn khích vì Dịch hỏa trước mắt, Lãnh Mạc cũng ngạc nhiên vì lần đầu thấy được Dịch hỏa. Nó là 1 đóm lửa nhưng lại trông rất hư ảo, lúc ẩn lúc hiện không khiến người khác tò mò. Cậu từ từ tiến lại gần, hơi ấm từ Dịch hỏa tỏa ra lan khắp cơ thể của cậu, hơi ấm này như muốn làm dịu lại cơn hận thù của cậu. Tay của cậu từ từ đưa đến đóm Dịch hỏa.

‘Kỳ lạ quá, tay mình tự cử động’

‘Hử? Đừng chạm vào nó!’

Xuy xuy

‘Oái!’

Nguyệt My thấy Lãnh Mạc chuẩn bị chạm vào Dị hỏa liền dùng đầu khí đánh đến cậu. Vốn dĩ cô làm vậy là vì nếu tay không mà chạm vào Dị hỏa sẽ bị thiêu đốt kể cả linh hồn, mà cậu làm vậy là do hơi ấm của nó khiến cậu không thể điều khiển được tâm trí.

‘Đau quá, tại sao sư phụ lại đánh con thế?’

‘Đương nhiên phải đánh con để con không chạm vào nó kia mà, nếu mà con thật sự chạm vào nó thì nó sẽ thiêu cháy toàn bộ cơ thể lẫn linh hồn của con đấy!’

‘T...thì ra là vậy, đa tạ sư phụ’

‘Dù gì cũng không sao rồi, nhưng mà không ngờ Dị hỏa này lại khiến người ta mê mẩn thế kia, đúng là nguy hiểm’

Nguyệt My càng lúc càng e dè trước nó, vốn dĩ khi cô thôn phệ Bạch Cốt Linh Hỏa thì nó không khiến cô như Lãnh Mạc, nhưng lần này Xích Viêm Địa Hỏa lại khiến người khác mê mẩn đến như thế thì có chút cổ quái.

‘Ta nghĩ chắc có lẽ là do quá lâu rồi không ai thôn phệ nó nên hiện giờ nó mới như thế’

‘Nếu vậy thì làm sao con có thể thôn phệ nó?’

‘Ta nghĩ là con nên dùng chính tinh thần lực của mình để khuất phục nó’

‘Được rồi, con sẽ thử’

Lãnh Mạc đến phía trước đóm Dị hỏa, nhắm mắt lại rồi thở ra 1 hơi. Tập trung tinh thần lực vào giữa trán rồi bắn vào nó. Nó không chống cự lại mà như tiếp nhận tinh thần lực của cậu, sau 1 lúc thì nó lan ra từng tia lửa đi vào nơi phát ra tinh thần lực của cậu.

‘Tốt lắm, chỉ cần 1 lúc nữa thì chỉ cần dùng linh hồn lực và đầu khí thôn phệ nó là được’

Cậu tiếp tục tập trung để truyền ý chí của cậu vào nó. Nhưng đột nhiên có thứ gì đó ngăn cản cậu lại, phản phệ tinh thần lực của cậu khiến đầu cậu có chút tê tái. Cậu lùi lại mấy bước rồi ôm đầu làm Nguyệt My hoảng hốt

‘Tiểu tử! Không sao chứ?!’

‘Hộc....con không sao, nhưng mà có thứ gì đó, ngăn cản con...’

‘Hả?’

Nguyệt My quay lại thì vẫn thấy Dị hỏa vẫn ở đó, nhưng chỉ khác biệt là không biết từ đâu 1 đôi cánh rất to có lông vũ xòe ra, 1 thân ảnh rất to từ từ hiện ra, 7 chiếc đôi ở phía dưới phát phơ, cuối cùng là 1 cái đầu phượng hoàng hiện ra.

‘Nhân loại to gan, dám thôn phệ dị hỏa của bản vương!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Phượng Hoàng Lửa

Giọng nói đầy uy nghiêm phát ra từ phía sau Dị hỏa, 1 giọng nói khiến người khác có thể run sợ. Lãnh Mạc kinh ngạc khi thấy 1 con Phượng hoàng xuất hiện, cậu cảm nhận được thực lực của nó rất kỳ dị, phải mạnh hơn A Ngân rất là nhiều, cơ thể cậu run lên muốn triệu hoán Sát Thần Trảm* nhưng bản năng không cho cậu làm thế. Nguyệt My hơi bất ngờ, mặt hốt hoảng 1 cái rồi bình tĩnh lại, nhìn thẳng lên chỗ của Phượng hoàng.

‘E hèm, này lão tử! Ta đây, là ta, Diệp Nguyệt My đây!’

‘Hừ, Diệp Nguyệt My!? Con nhóc này còn sống?!’

‘Nhóc gì mà nhóc, ta lớn rồi a’

Nguyệt My như là đã biết Phượng hoàng này, cô trò chuyện khá thân mật với nó, Phượng hoàng rất bất ngờ khi thấy cô, đôi bên hỏi qua lại vài câu. Lãnh Mạc phía sau ngơ ngác, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu định thần rồi nhớ lại lời nói của Nguyệt My trước đây rằng trong ngọn núi lửa này có Phượng Hoàng Lửa, là huyền thú trước đây của Lãnh Minh, thực lực cực kỳ mạnh đạt đến Đỉnh phong Truyền Kỳ cấp.

‘Mà, sống thì sống nhưng chỉ là dạng linh hồn, chẳng phải chân thân nữa a’

‘Rồi ta hiểu rồi, thế còn tên nhóc kia là sao?’

Phượng Hoàng Lửa đột nhiên nhìn sang phía cậu.

‘Đó là đồ đệ của ta, và cũng là con trai của hần’

‘Con...con trai của hần? Chẳng lẽ ý ngươi là tên Lãnh Minh?!’

Phượng Hoàng Lửa ngạc nhiên trước câu nói của Nguyệt My rồi lại quay sang nhìn Lãnh Mạc. Trong đầu của Phượng Hoàng lửa hiện lên gương mặt của Lãnh Minh đem ra so với gương mặt của cậu, tất cả mọi thứ đều giống chỉ khác ở kiểu tóc và màu tóc.

‘Tiểu tử kia! Ngươi tên gì?’

‘L...Lãnh Mạc, ngài hỏi có điều gì?’

‘Haizz, đúng ta con trai của hần, cách nói chuyện y chang lần đầu hần và ta gặp nhau’

Phượng Hoàng Lửa cười khỏ 1 tiếng rồi nhớ lại lúc khi Lãnh Minh gặp ông cũng miệng lắp bắp mà nói ra tên của mình.

‘Cho tôi hỏi là ngài chính là huyền thú của cha tôi lúc xưa đúng không?’

‘Ừm, đúng vậy, mà chính xác hơn là hần có 7 huyền thú vì tu luyện Thiên Đạo Thần Quyết. Nhưng khi hần và vợ hần là Tử Linh quyết định ở ẩn, đã hủy bỏ đi khế ước huyền thú, khiến hần và cô ta thực lực giảm đi 1 chút, nhưng thế cũng chưa đủ giết họ. À đúng rồi, tên đó đâu rồi, hần và vợ hần có làm sao không hả?’

‘Chuyện....chuyện này.....’

‘Phượng Hoàng à, ông đáng ra không nên hỏi câu này’

‘Này, đừng nói với ta là.....’

Ông thấy khó hiểu vì câu hỏi của mình là hoàn toàn bình thường, chỉ trừ khi là đã xảy ra chuyện với 2 người họ.

‘Họ.....đã mất rồi, cách đây khoảng nửa năm’

‘Không...không thể nào.....’

Nỗi lo của Phượng Hoàng Lửa đã trở thành sự thật, nghe Lãnh Mạc nói họ đã mất khiến tâm trí ông chấn kinh, không muốn tin chuyện này nhưng khi nhìn sâu vào đôi mắt của cậu, ông chỉ có thể đau đớn.

‘Đừng đùa với ta! Bọn họ là Đạp Thiên Đế Cảnh làm sao có thể chết như thế trong khi đã sống 3000 năm rồi! Ngươi đừng nói dối với ta!!’

‘Đó là sự thật Phượng Hoàng lửa!’

Ông quả quyết không tin, vừa phần nộ vừa quát nhưng khi Nguyệt My lên tiếng thì ông im lặng, miễn cưỡng chấp nhận chuyện này dù thâm tâm không muốn.

‘Họ đã mất rồi, mất trước mặt thằng bé, và cả trước mặt của ta. Lúc đó họ đã chiến đấu để bảo vệ người quan trọng của họ cũng chính là tiểu tử này’

Nguyệt My trầm giọng kể lại mọi chuyện cho Phượng Hoàng Lửa, ông im lặng, lắng nghe rõ toàn bộ sự tình câu chuyện. Trong lòng đau đớn vô cùng.

‘Thế ai là kẻ giết họ?’

‘Lúc đó Lãnh Minh và Tử Linh trở thành Đấu Đế, cậu ta bị Đấu Đế cấm trực của Yêu Chủ đánh trọng thương mà hy sinh. Còn Tử Linh thì bị hần dùng kiếm có Ách chi độc đâm qua ngực, sức tàn lực kiệt vì độc mà cũng hy sinh’

‘Yêu Chủ....là hần.....’

Khi biết được Yêu Chủ chính là người ra tay gây ra cái chết của bọn họ, lòng ông phần nộ tột cùng. Trước đây hần là bằng hữu của 2 người họ, nhưng hần lại thường gây ra rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, bọn họ đành bắt đắc dĩ phải diệt hần nhưng mà hần lại trốn thoát được, rồi đem lòng căm hận cả 2. Dù đã trải qua ngàn năm nhưng con hận thù của hần vẫn không nguôi, và giờ thì 2 người đó đã chết dưới tay hần.

‘Dù gì chuyện cũng đã qua rồi, ngài cũng đừng buồn nữa Phượng Hoàng Lửa, hiện giờ tôi cần mạnh hơn nữa, nếu hần là Hoàng Kim cấp tôi sẽ là Hắc Kim cấp, còn nếu hần là Hắc Kim cấp, tôi sẽ là Truyền Kỳ cấp rồi trở thành Sát Thần thực thụ trả lại mối thù này cho hần!’

‘Hừm...Cơ mà ngươi là Sát Thần sao?!’

‘Quên mất chưa nói người chuyện thằng nhóc là Sát Thần. Sức mạnh cũng đã thức tỉnh, giờ thằng bé tu luyện Thiên Đạo Thần Quyết như cha nó nên thực lực lúc này cũng khá mạnh’

Phượng Hoàng Lửa kinh ngạc khi biết Lãnh Mạc là Sát Thần, ông chưa từng nghĩ Lãnh Minh và Từ Linh sẽ sinh ra 1 đứa con là Sát Thần. Nhưng khi nghe lời nói của Nguyệt My ông phải tin cậu là Sát Thần.

‘Ta thật không ngờ đây, thế hôm nay các người đến đây để thôn phệ Dịch hóa à?’

‘Đúng vậy thưa ngài, tôi cần Dịch hóa để trở thành luyện được sư chân chính và để có thể mạnh hơn. Không biết ngài có thể...’

‘Ra là thế, nhưng ta cũng cần Dịch hóa để tu luyện, nếu người thôn phệ nó rồi ta phải làm sao?’

‘Thì cứ trở thành huyền thú của tiểu tử là xong chứ sao’

Câu nói của Nguyệt My vang lên khiến Phượng Hoàng Lửa và Lãnh Mạc ngạc nhiên nhìn cô, rồi 2 người mới tỏ ra ngạc nhiên. Cậu thi thu Phượng Hoàng Lửa làm huyền thú, còn ông thì làm huyền thú cho cậu.

‘Này, người nói gì thế hả?! Ta là Phượng Hoàng Lửa đây, làm sao mà bất ngờ có thể làm huyền thú người khác!’

‘Thì cũng tốt cho ông thôi, tiểu tử tu luyện Thiên Đạo Thần Quyết, sở hữu Thần Khí, có thêm Dịch hóa có thể khiến ông tu luyện tốt hơn’

‘Thần...khí? Cho ta xem!’

Lãnh Mạc lấy Sát Thần Trảm đưa ra trước mặt Phượng Hoàng Lửa, ông nhìn 1 lúc rồi phải tin đây chính là Thần Khí. Trong đầu ông nghĩ rằng tiểu tử này chỉ mới chừng 10 tuổi mà có được vô số thứ mà kẻ khác không có được, đúng là nghịch thiên.

‘Được rồi, người cứ thôn phệ nó với 1 điều kiện’

‘Mời ngài nói’

‘Nếu người thôn phệ được ta cũng sẽ trở thành huyền thú của người, còn không thì người phải rời khỏi đây và không được kể cho bất kỳ ai về ta, được chứ?’

‘Hắc, 1 lời đã định’

Ông đồng ý cho cậu thôn phệ Dịch hóa nhưng có thêm điều kiện, nếu thôn phệ được cậu sẽ 1 mũi tên trúng 2 đích, còn không thể thì phải ra về với tay không.

Lãnh Mạc tự tin từ từ đi đến trước đóm Dịch hóa đang cháy rực, cậu lấy 1 hơi rồi sau đó bắt đầu chuẩn bị thôn phệ Dịch hóa

*Sát Thần Trảm rút gọn từ Sát Thần Chi Vương Trảm, từ giờ sẽ để vậy luôn

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bắt đầu thôn phệ

‘Tiểu tử, mỗi loại Dịch hóa đều có linh trí riêng của mình, nên nếu con muốn thôn phệ nó thì đầu tiên hãy đưa tinh thần lực vào Dịch hóa, sau đó đưa đầu khí vào như là ấn chú để biết được con là chủ của nó. Và cuối cùng là phải được nó chấp nhận cả 2 điều kiện trên, nói vậy tuy hơi mâu thuẫn nhưng đó là cách tối ưu nhất, phải cẩn thận nếu không muốn bị thôn phệ ngược lại’

‘À, đa tạ sư phụ, con đã hiểu’

Từ phía xa, Nguyệt My dùng đầu khí truyền tin nói cho Lãnh Mạc biết cách thôn phệ Dịch hóa tốt nhất mà cô biết đến. Nếu mà Dịch hóa không đồng ý cậu thì nó sẽ thôn phệ cậu nên rất nguy hiểm đến tính mạng.

‘Này tiểu nữ, người thật sự muốn để tên tiểu tử Lãnh Mạc thôn phệ Dịch hóa à?’

‘Thứ nhất, đừng gọi ta tiểu nữ, lúc này là con nhóc giờ là tiểu nữ. Thứ 2, ta thật sự muốn tiểu tử thôn phệ nó, bởi vì ta tin nó làm được, và ta tin nó sẽ thay đổi số mệnh của Sát Thần’

‘Hừm, nó cũng chỉ là 1 tên nhóc, sở hữu dịch hóa lúc này là không nên vì có thể ảnh hưởng đến thể trạng. Và muốn thay đổi số mệnh của Sát Thần thì ta

nghĩ rằng rất khó’

‘Nhưng ta tin vào đệ tử của ta, cứ đứng đó nhìn đi. Cơ mà nếu ta còn sống mà ngươi cứ gọi ta bằng mấy cái danh đó có lẽ ta đem ngươi chém ra làm 2 rồi nướng lên đấy’

‘Hừ, đúng là vô lễ mà. Ta là Phượng Hoàng Lửa, thân thể ta là bất bại thân hỏa, ngươi nướng được cái rắm ấy’

‘Hừm!’

Phượng Hoàng Lửa hậm hực trước câu Nguyệt My, cô vốn dĩ cũng chẳng có thứ gì gọi là lễ phép cả, chỉ muốn được tự do thoải mái làm những điều mình thích, xưng hô chỉ là 1 chuyện còn con. Sau đó cả 2 hướng về phía Lãnh Mạc mà nhìn.

Đóm Dij hỏa đang lơ lửng trước mặt Lãnh Mạc, cậu tập trung cao độ để phòng nó có thể tạo ra ảo giác làm cậu mơ màng. Cậu tập trung 1 tia tinh thần lực vào giữa trán rồi bắn vào Dij hỏa, lần này nó như tiếp nhận tinh thần lực của cậu. Hơi ấm của Dij hỏa len lỏi vào tâm hải của Lãnh Mạc, cậu cảm nhận được liên nhắm mắt, xuất hồn đi vào tâm hải của chính mình.

‘Ai ya, tiểu tử chưa gì đã được 1 nửa rồi. Thế nào hả Phượng Hoàng Lửa?’

‘Hừ, cũng có chút duyên cơ’

Câu nói của Nguyệt My mỉa mai Phượng Hoàng Lửa, khiến ông nuốt không trôi đành ngậm ngùi chờ đợi.

Bên trong đó, Lãnh Mạc thấy được 1 khoảng không cực lớn, cậu đưa mắt nhìn xung quanh thì cảnh vật chỉ là huyền tượng. Từ phía xa có 1 đóm sáng cậu liên tăng tốc bay đến nơi đó, đóm sáng đó không gì khác mà chính là Xích Viêm Địa Hỏa đã vào tâm hải của cậu và ở đó chờ đợi cậu.

Cậu dừng lại trước Dij hỏa, nhìn nó 1 lúc, chả biết mình cần phải làm gì cả vì Nguyệt My không có nói với cậu Dij hỏa sẽ vào tâm hải của chính cậu. Đóm Dij hỏa đột nhiên run nhẹ lên, cậu ngạc nhiên không biết phải làm gì thêm.

‘Ngươi, chính là kẻ đã đánh thức ta sao?’

‘Dij hỏa biết nói!?’

Đột nhiên 1 giọng nói huyền ảo vọng ra từ phía Dij hỏa, Lãnh Mạc kinh ngạc khi biết được Dij hỏa có thể phát ra tiếng nói. Trong đầu cậu nhận ra 1 điều, đó chính là lúc này là lúc quan trọng để Dij hỏa chấp nhận mình, nhưng mà cậu vẫn chưa đưa đấu khí vào mà Dij hỏa lại chủ động tìm đến mình.

‘Ta Xích Viêm Địa Hỏa, vốn có linh trí nên nói được tiếng người. Ngươi hãy trả lời câu hỏi lúc này của ta đã’

‘À...Đúng vậy, tôi chính là người đánh thức ngài, không biết ngài đang ngủ say, xin thứ lỗi!’

Cậu cúi người xuống, giọng nói lễ phép khiến Xích Viêm Địa Hỏa có chút hài lòng.

‘Không sao, thế ngươi tên gì? Đã mấy tuổi rồi? Tu vi của ngươi hiện tại là gì?’

‘Hả.....À.....’

Dij hỏa đột nhiên đưa ra 1 tràn câu hỏi khiến Lãnh Mạc choáng váng, không biết nên trả lời câu hỏi nào trước. Cậu bình tĩnh lấy 1 hơi dài rồi thở ra, tự tin để trả lời từng câu hỏi của Xích Viêm Địa Hỏa.

‘Tôi là Lãnh Mạc, năm nay 10 tuổi, còn vài tháng nữa là sẽ bước qua tuổi 11, hiện giờ tôi là nhất tinh Đấu vương. Tôi muốn mạnh hơn nữa nên mới muốn thôn phệ ngài, tôi cũng là 1 luyện được sư nhị phẩm và tôi là Sát Thần’

‘Cái gì?!! Sát Thần?!’

Cậu không ngần ngại nói hết tất cả ra, kể cả thân phận Sát Thần của cậu. Dij hỏa khi nghe thân phận của cậu thì run lên khiến đạo lửa xung quanh không thể kiểm soát bắn ra tứ phía.

‘Oái! Ngài sao thế?!’

‘Sát.....Sát Thần đại nhân! Tôi đã mạo phạm ngài, xin ngài thứ tội!!’

‘Hả?’

Lãnh Mạc chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên Dij hỏa run sợ, hạ thấp mình trước cậu, còn xưng hô như mình là bề tôi, còn cậu là bề trên. Đến cả thân phận Sát Thần cũng có thể khiến cho Dij hỏa lừng danh trở nên thấp kém, cậu cũng không vui gì mấy trước điều này.

‘Xích Viêm Địa Hỏa, ngài đừng như thế, Sát Thần chỉ là cái danh hão, tôi cũng chỉ là con người, xin ngài cứ đối xử tôi như bao người khác!’

‘Nhưng mà Sát Thần đại nhân.....’

‘.....’

Dù Lãnh Mạc đã giải thích cho Dị hỏa biết nhưng ông ta vẫn cứ xưng hô như thế. Cậu ném qua cho Dị hỏa 1 cái lườm sâu sắc, Dị hỏa đành phải làm theo lời cậu, coi cậu như 1 cường giả bình thường.

‘E hèm, thế ngài.....à không, ngươi muốn thôn phệ ta’

‘Đúng vậy, Xích Viêm Địa Hỏa, ngài bằng lòng theo ta không?’

Dị hỏa im lặng 1 lúc để suy nghĩ, nếu muốn cậu có thể bắt Dị hỏa phục tùng cậu nhưng cậu không làm thế. Cậu đã tạo ra 1 lập trường cho riêng mình, đó là công bằng và lẽ phải.

‘Ta cảm nhận được ý chí của ngươi, nhưng ta cảm nhận được ngươi có 1 con hận thù sâu nặng dù chỉ là đứa trẻ. Ngươi hãy trả lời ta, con hận thù đó từ đâu ra?’

Câu hỏi của Dị hỏa vừa lọt vào tai Lãnh Mạc thì mặt cậu tối sầm xuống làm cho Dị hỏa thấy bối rối vì không biết câu hỏi của mình là đúng hay sai. Với lại con hận này của cậu không dễ gì có thể nói ra 1 cách đơn giản.

‘Tôi cần mạnh hơn để trả mối thù diệt tộc, sát phụ mẫu. Để bảo vệ cho những người mà tôi quý mến, nhưng người đã chăm sóc tôi, bảo vệ tôi, chỉ thế thôi’

‘Ra...là vậy’

Dị hỏa hơi bất ngờ trước câu trả lời của cậu, chỉ mới 10 tuổi đã mất cha mẹ, mất đi cả tộc nhân đã che chở, chăm sóc, cảm giác đó trên đời ai mà chịu đựng được, huống chi cậu chỉ là 1 đứa trẻ. Dị hỏa ngậm ngùi, có chút thương xót cho cậu, Sát Thần và Xích Viêm Địa Hỏa gặp nhau có thể nói là do duyên số đã định, nên Dị hỏa đã suy nghĩ và đưa ra quyết định.

‘Được thôi, ta nguyện đi theo ngươi với tư cách là Dị hỏa của ngươi chứ không phải Sát Thần, nhưng mà.....’

‘Có chuyện gì sao?!’

‘Sức mạnh của ta, nếu ngươi chịu được ta sẽ theo, còn không thì ngươi hãy rời đi, đợi lúc nào đó hãy trở lại. Mà với thể chất này của ngươi tốt nhất là ngươi hãy chọn quyết định thứ 2 đi’

Câu nói này của Dị hỏa như 1 gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt của Lãnh Mạc, mặt cậu sầm xuống. Vì cái gì, vì cậu còn nhỏ thể chất chưa đủ? Vì chưa đủ mạnh nên phải đợi? Vì sao?.. Trong đầu cậu những suy nghĩ cứ hiện lên, những câu hỏi vì sao, tại sao cứ xuất hiện.

Nhưng khi nghĩ đến Lãnh Minh, Từ Linh và những người trong làng người lùn, 1 niềm tin trong cậu đã xuất hiện, xua đi những câu hỏi mang hướng tiêu cực kia.

‘Rất tiếc cho ngài, là tôi 1 lời đã định, dù sức mạnh của ngài đến đâu tôi cũng sẽ lấy tất cả’

‘Được! Vậy thì hãy bắt đầu nào, xem cực hạn của ngươi đến đâu’

Lãnh Mạc cũng Dị hỏa thoát ra khỏi tâm hải, trở về hiện tại. Nguyệt My và Phượng Hoàng Lửa ở phía sau khá bất ngờ khi thấy cậu mở mắt ra, khí thế tràn đầy. Nguyệt My không khỏi mừng rỡ.

‘Thế nào? Thế nào? Ta nói đúng chứ! Ta nói tiểu tử sẽ làm được mà!!’

‘Ặc! Rồi rồi coi như ngươi đúng, nhưng mà thằng nhóc đó có thể chịu được sức mạnh của Dị hỏa không đã’

‘Chắc chắn là được!’

Ở phía Lãnh Mạc, cậu đã chuẩn bị tinh thần cho sức mạnh của Xích Viêm Địa Hỏa, cậu lấy đầu khí và linh hồn lực bao trùm đóm Dị hỏa, bắt đầu cho việc sở hữu Dị hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thôn phệ thành công

Ngon lửa của Xích Viêm Địa Hỏa lan ra và bao trùm xung quanh tạo thành 1 bức tường lửa ngăn cách Lãnh Mạc và Nguyệt My cùng Phượng Hoàng

Lửa. Ngọn lửa bắt đầu bao phủ lên cơ thể cậu, có 1 vài đóm lửa nhỏ cháy trên tay tạo cảm giác đau cho cậu, Lãnh Mạc sử dụng đầu khí dập đi những đóm lửa đó rồi tiếp tục tập trung thôn phệ Dịch hỏa.

Ở bên ngoài, Nguyệt Mỹ có chút lo lắng khi cậu đang ở trong trung tâm ngọn lửa của Dịch hỏa. Cô tin tưởng vào Lãnh Mạc, nhưng chỉ lo lắng nếu cậu bị Dịch hỏa thôn phệ ngược lại thì khó mà cứu được dù cô sở hữu Dịch hỏa bài danh thứ 12. Trước đây Nguyệt Mỹ cũng chứng kiến 1 vài cường giả bị Dịch hỏa nuốt chửng, nó tạo cho cô cảm giác ớn lạnh đến 1 cách đáng sợ, bị Dịch hỏa thiêu đốt thì cả tro cốt hay linh hồn cũng chẳng còn. Đó là điều mà Nguyệt Mỹ vô cùng lo lắng.

‘Ta thấy tên nhóc đó chưa hoàn toàn lấy đi sức mạnh của Dịch hỏa, nên ngươi hãy đưa nó ra khỏi đây đi nếu không hậu quả sẽ khôn lường đấy’

‘Ta tự biết tiêu tử làm gì và ra sao, không cần ngươi nhắc’

‘Hừ, để ta xem, nếu không được thì ta sẽ đưa tên nhóc ra’

‘Tùy ngươi’

Cuộc đối thoại giữa 2 người chỉ diễn ra trong chốc lát. Dù Phượng Hoàng Lửa đã khuyên nhủ Nguyệt Mỹ nhưng cô không quan tâm, bởi vì cô tin tưởng vào Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc vẫn đang đứng đó, cố gắng hấp thụ sức mạnh và lượng nhiệt của Dịch hỏa nhưng cậu như đã đến giới hạn.

Cơ thể cậu hiện giờ đã nóng, nóng hơn cả lần cậu hấp thụ Xích dương hình quả. Kinh mạch bị đã đứt vài đoạn, đầu khí dần khó kiểm soát hơn, từng cơn đau cứ xuất hiện. Gương mặt cậu hiện lên vẻ đau đớn, cơ thể run lên.

‘Lãnh Mạc, ta nghĩ ngươi nên dừng lại đi, chờ lần sau hãy...’

‘Không!’

Xích Viêm Địa Hỏa chưa nói hết câu thì bị Lãnh Mạc ngắt lời, cậu rất kiên quyết việc lần này, nhất định phải làm được, nhưng không biết mình phải làm gì tiếp.

‘Sử dụng Sát Thần Ấn sẽ tốt hơn. Sẵn ta sẽ cho con 1 ít đầu khí’

‘Ai?!’

1 giọng nói yêu kiều đến quen thuộc đột nhiên phát ra trong đầu của cậu. Nhất thời cậu không biết là ai, nhưng nhớ lại mình có Sát Thần Ấn, sử dụng nó sẽ giúp cậu mạnh hơn nhưng tiêu hao rất nhiều đầu khí. Đột nhiên đầu khí trong người cậu tăng lên rất nhiều 1 cách kỳ lạ, cậu hoang mang, rồi lấy lại bình tĩnh, phải sử dụng nó theo giọng nói kỳ lạ kia.

‘Nếu đã vậy thì đành sử dụng nó’

‘Sử dụng nó?’

‘Sát Thần Ấn, khai!’

Cậu triệu hồi Sát Thần Ấn, những hoa văn bắt đầu xuất hiện từ phần trán của cậu, lan ra khắp tứ chi, thực lực của cậu cũng tăng theo trở thành ngũ tinh Đấu Tông. Tuy biết rằng Sát Thần Ấn sẽ khiến thực lực cậu tăng mạnh nhưng không nghĩ rằng nó giúp cậu đạt đến Đấu Tông, nhưng đây chỉ là sức mạnh khi sử dụng, nếu giải trừ thì sức mạnh này sẽ biến mất trở lại như cũ.

Xích Viêm Địa Hỏa vô cùng ngạc nhiên khi thấy Lãnh Mạc đã sử dụng được Sát Thần Ấn, khiến bản thân mạnh hơn, vượt qua giới hạn. 1 tia hy vọng xuất hiện khi cậu sử dụng thứ này, giúp cậu thôn phệ Dịch hỏa, nhưng lại có tác dụng phụ.

‘Tiểu tử triệu hồi Sát Thần Ấn?!’

‘Thằng nhóc ấy! Sử dụng được nó sao?!’

‘Đương nhiên là được! Nhưng mà sử dụng thể này quá ngu ngốc’

‘Ngươi nói đúng, Sát Thần Ấn tiêu tốn 1 lượng đầu khí rất lớn, nhưng khi thôn phệ Dịch hỏa cũng cần rất nhiều đầu khí. Nếu sử dụng Sát Thần Ấn mà thôn phệ Dịch hỏa, dù có thành công thì đầu khí rút cạn, sức tàn lực kiệt, không còn đầu khí hộ thể, bị dung nham thiêu cháy!’

Nguyệt Mỹ và Phượng Hoàng Lửa từ bên ngoài cảm nhận được ba động phát ra từ trong biển lửa, cô và ông ta liền nhận ra đây chính là sức mạnh của Sát Thần Ấn. Nguyệt Mỹ lo sợ không ngừng, tâm trí bối rối không biết làm gì tiếp theo, nghe lời nói của Phượng Hoàng Lửa, trong đầu cô minh bạch chuyện này là hoàn toàn đúng.

‘Không được! Ta phải vào đó!’

‘Này! Đợi đã!’

Nguyệt My mặt biến sắc, vừa nói xong liền phi thẳng vào trong biển lửa, vận Dịch hòa khí giáp. Vừa chạm tới ngọn lửa thì cô bị ngọn lửa đánh vào người, phải lùi ra phía sau.

‘Chết tiệt! Không lẽ kể cả Bạch Cốt Linh Hỏa cũng không vào được sao!’

‘Vấn đề không phải người có Dịch hòa, mà là thằng bé đã thật sự thôn phệ nó rồi’

‘.....’

Nguyệt My trán nổi gân xanh, không thể nói gì thêm, nghiêng răng lại, miễn cưỡng phải chờ đợi cho đến khi Lãnh Mạc hoàn toàn thôn phệ Dịch hòa.

Ở bên trong, Lãnh Mạc đã lấy đi hơn 1 nửa sức mạnh của Xích Viêm Địa Hỏa, dung hòa nó vào cơ thể. Từ khi sử dụng Sát Thần Ấn, các vết thương của cậu đều hồi phục, cậu ung dung lấy đi từng chút 1 sức mạnh của Dịch hòa.

Rồi 1 lúc sau, toàn bộ sức mạnh đã bị cậu hấp thụ hết, chỉ còn 1 ngọn lửa chính là tâm của Dịch hòa vẫn đang cháy, cậu dùng tay bắt lấy nó. Đóm lửa trên tay Lãnh Mạc hóa thành ngọn lửa từ từ bao phủ lên toàn cơ thể, đóm lửa biến mất, chỉ còn những ngọn lửa đang cháy trên người của cậu.

‘Ngọn lửa cháy nhưng không nóng? Đây là.....’

‘Chúc mừng người đã thôn phệ được ta, chỉ cần người thu toàn bộ ngọn lửa ở đây là xong’

‘Vậy sao, mình đã làm được rồi’

Lãnh Mạc rất vui mừng khi chỉ cần 1 bước nữa là hoàn toàn thôn phệ được Dịch hòa. Việc này sẽ giúp cậu rất nhiều sau này, gia tăng thực lực và nhất là có thể luyện được bằng chính Dịch hòa của cậu.

‘Dịch hòa, thu!’

Lãnh Mạc đưa tay phải ra, nói 1 tiếng, những ngọn lửa trên cơ thể cậu thu lại trên lòng bàn tay thành 1 đóm lửa rồi tỏa ra xung khí làm dập tắt biển lửa xung quanh.

‘Lửa biến mất rồi! Chẳng lẽ.....’

‘Tiểu tử đã thành công!’

2 người ở bên ngoài đột nhiên cảm nhận được xung khí phát ra từ trung tâm của biển lửa. Những xung khí đó làm toàn bộ lửa xung quanh biến mất, thay vào đó là 1 làn khói trắng mịt mù ở dưới đây là dung nham.

‘Tiểu tử!!’

‘Thật sự...thành công?’

Thân ảnh của Lãnh Mạc từ trong khói hiện ra, Nguyệt My mừng rỡ gọi cậu, Phượng Hoàng Lửa bên cạnh có chút không tin vào mắt của mình khi cậu đã thôn phệ được Dịch hòa. Trên tay của Lãnh Mạc có 1 ngọn lửa đỏ chói đang cháy, đó chính là Xích Viêm Địa Hỏa đã bị cậu thôn phệ, giờ đã trở thành Dịch hòa của cậu.

‘Sur phụ, con làm được rồi, người xem’

‘Tốt.....tốt lắm! Để ta ôm con cái nào!!!’

‘Hử? Oái!!’

Nguyệt My vừa dứt câu liền lao đến ôm chầm lấy cậu, nỗi lo của cô đã biến mất vì cậu đã thành công.

‘Sur phụ...thả con ra.....’

‘Áy ta xin lỗi! Mà con không sao chứ?’

‘Vâng, con không sao. Sát Thần Ấn, thu’

Nguyệt My buông Lãnh Mạc ra, cậu thu lại Sát Thần Ấn, cô khá bất ngờ khi vẫn thấy cậu bình thường như thế, không có bất cứ biểu hiện nào của việc cạn đấu khí. Thực lực của cậu trở lại thành nhất tinh Đấu Vương

‘Tiểu tử, con cảm thấy cơ thể như thế nào?’

‘Hắc, con cảm thấy tốt hơn bao giờ hết’

‘Vậy sao, tốt rồi’

Nguyệt My cảm thấy rất nhẹ nhõm khi cậu vẫn bình thường, cô dò xét đầu khí trong người cậu thì cảm nhận được vẫn còn, mà còn rất nhiều, điều này không khiến cô khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Người thứ 2

Lúc này Phụng Hoàng Lửa còn không tin vào Lãnh Mạc dù Nguyệt My có nói gì đi nữa. Nhưng bây giờ ông phải tâm phục khẩu phục về thực lực của cậu, cho rằng cậu chính là 1 siêu cấp đại thiên tài, có thể làm những việc mà người khác không thể làm, sau này ắt sẽ trở thành Sát Thần mạnh nhất, đứng trên toàn bộ đại lục.

‘Thế nào hả Phụng Hoàng Lửa, ta nói đúng chứ?’

‘Hừm, đúng, người nói rất đúng. Lãnh Mạc, ta công nhận tiểu tử người, đúng là 1 cường giả thật thụ’

‘Đa tạ ngài đã khen, nhưng mà.....điều kiện trước đây, ngài thực hiện được không?’

‘Ặc!!’

Câu nói của Lãnh Mạc khiến cho Phụng Hoàng Lửa có chút hoảng hốt. Ông sực nhớ lại trước khi thôn phệ Dịch hỏa, ông có hứa rằng nếu cậu thôn phệ thành công, ông nguyện trở thành huyền thú của cậu. Nhớ đến đây ông cười khổ 1 tiếng, vốn dĩ ông cũng đã quên điều kiện này nhưng cậu lại nhắc nhở không khiến ông xấu hổ.

‘Sao nào hả? Không thực hiện được sao? Vậy mà cũng gọi là Thần Thú đấy! Sao nào, làm được không hả? Được không?’

‘Người!!’

‘Sư phụ, người đừng chèn ép ngài ấy quá, từ từ để người trả lời’

Phụng Hoàng Lửa cứng họng, không biết nói gì thêm, Nguyệt My thì cứ chèn ép mãi làm ông có chút xấu hổ lẫn phần nộ.

‘Người im cho ta!!!’

‘Hử?’

‘Được rồi, được rồi! Ta Phụng Hoàng Lửa, từ bây giờ sẽ trở thành huyền thú của Lãnh Mạc! Thế được chưa?!’

‘À ừ.....’

Phụng Hoàng Lửa nhìn không nuốt nổi con giận này đành phần nộ quát trước mặt 2 người kia làm họ bất ngờ trước cách ứng xử của ông. Hình tượng cao quý, tao nhã của Đệ nhất Thần Thú đã bị hủy hoại trong phút chốc.

‘Đây là điểm ta cực kỳ ghét ở người!’

‘Đây cũng thế thôi’

‘Hừ! Còn tiểu tử kia, mau đưa lưng ra, vén áo lên! Nhanh!’

‘Hả? Chờ tôi chút!’

Lãnh Mạc cũng bối rối, hậu đậu làm theo những lời của Phụng Hoàng Lửa. Cậu liền cởi y phục, lộ ra 1 thân thể cường tráng, cánh tay có những phần cơ bắp nhô lên, bờ lưng cậu vô cùng rộng, những phần cơ ở đó cũng không ít. Đối với 1 đứa trẻ 10 tuổi mà có được nhục thể cường tráng thế này không tránh Phụng Hoàng Lửa ngạc nhiên. Do từ nhỏ đã khổ luyện nên mới có được cơ thể như thế này.

‘Hừm, ta sẽ tạo ấn khế ước trên lưng của người, sẽ có 1 chút đau đấy’

‘Vâng’

Phần vuốt chân của Phụng Hoàng Lửa tự lại 1 đóm lửa, rồi đặt lên lưng Lãnh Mạc. Đóm lửa thiêu đốt, làm cậu đau đớn 1 chút rồi biến mất. Ông nhấc vuốt ra, hiện lên 1 ấn có dạng Phụng Hoàng đang dang cánh phủ lên vai, cậu thở 1 hơi dài rồi quay lại nhìn vết ấn sau đó mặc lại y phục đặt bên cạnh.

‘Tốt rồi đấy, giờ ta là huyền thú của ngươi, vừa lòng chưa?’

‘Quả là Thần Thú, nhất ngôn vi định, hảo hảo’

‘Thế tên của người là.....’

‘Phượng Viêm, tên này của ta do tên Lãnh Minh đặt đấy’

‘Phượng...Viêm, tên hay!’

Lãnh Mạc miệng lẩm bẩm tên của Phượng Viêm, ông có chút xấu hổ nhưng lấy lại bình tĩnh. Nguyệt My bên cạnh về mặt mãn nguyện khi giúp cậu có thêm chỗ dựa.

‘Hử? Đấu khí có sự xoay chuyển? Đ.....đây là đột phá?’

‘Tiểu tử! Đây là thời điểm tốt! Mau nắm bắt!’

‘Vâng!’

Cậu lơ lửng rồi ngồi xếp bằng xuống, đấu khí trong người cứ tuôn trào ra ngoài, cậu lấy đấu khí trấn áp lại rồi vận Thiên Đạo Thần Quyết. Được 1 lúc, cậu cảm nhận được 1 sự thông khoái, liên xung khí tỏa ra xung quanh.

Thiên Đạo Thần Quyết vòng cách hiện ra phía sau lưng của Lãnh Mạc, có 7 điểm ấn, trong đó điểm đầu tiên là chữ Lang, tức là A Ngân đã ở vị trí đó, điểm ấn bên trái hiện lên chữ Phượng, Phượng Viêm đã đồng nhất với Thiên Đạo Thần Quyết, trở thành huyền thú.

‘Lục tinh Đấu Vương! Không ngờ thực lực tăng nhiều như thế!’

‘Ặc! Tên tiểu tử này 1 lúc tăng đến 5 tinh, thật đúng là biết làm người khác bất ngờ’

‘Chẳng phải là do Thiên Đạo Thần Quyết vừa hấp thụ Dịch hòa xong, lại có thêm sức mạnh của Thần thú nên thực lực tăng mạnh’

Cùng 1 lúc nhận được 2 nguồn sức mạnh khiến cho Lãnh Mạc thực lực tăng không ít. Sớm muộn cậu cũng bước vào Đấu Hoàng, lúc đó có thể làm người người nể phục.

Phượng Viêm thấy được Thiên Đạo Thần Quyết vị trí đầu tiên đã có ke nào đó chiếm giữ, không khỏi thắc mắc rằng trước khi đến đây, cậu có lập khế ước với ma thú nào khác ư?

‘Này Lãnh Mạc!’

‘Có chuyện gì sao, Phượng Viêm?’

‘Ta thắc mắc 1 điều, ngươi có sở hữu huyền thú nào trước khi đến đây à?’

‘Đúng vậy, có chuyện gì sao?’

Vòng cách biến mất, Phượng Viêm đã đoán đúng, cậu đã sở hữu 1 huyền thú khác.

‘Thế huyền thú đó là loại nào thế? Đừng nói với ta là Băng Lang Chính trong Thập đại ma thú, thực lực ngũ tinh Đấu Thánh a’

‘À không, không phải, là A Ngân, Ngân Lang Vương, Hắc Kim cấp bậc. Đệ nhất Thập đại ma thú cơ’

‘Cái gì??!! Ngươi nói thật á!!??’

Phượng Viêm cực kỳ bất ngờ khi biết A Ngân lại là huyền thú đầu tiên của cậu. Trong đầu ông rối loạn, không biết tại sao Đệ nhất Thập đại ma thú mà lại đi theo cậu. Khi nghĩ đến đây Phượng Viêm cảm thấy mâu thuẫn khi bản thân cũng như thế, làm sao có tư cách nói người khác.

‘Thật không ngờ...hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Lãnh Mạc, ngươi là đệ nhất kẻ luôn khiến người ta kinh ngạc đấy, ta công nhận’

‘Này, đừng nói đệ tử ta thế chứ, cơ mà đúng thế thật’

‘Cả 2 người!!!’

Lãnh Mạc bực nhọc vì Nguyệt My và Phượng Viêm trêu chọc cậu. Đúng thật là cậu luôn khiến người khác không khỏi bất ngờ, nào là Thần khí, nào là huyền thú, nào là thiên phú, làm người khác kinh ngạc không ngừng.

‘Tiểu tử, Dịch hòa đã thôn phệ, Phượng Viêm cũng là huyền thú của con, bây giờ hãy ra khỏi đây’

‘Con biết rồi, Phụng Viêm, ông mau vào tắm hải của tôi’

‘Được rồi, hừm, cả trăm năm ở đây, giờ có thể ra ngoài’

Nói xong Phụng Viêm hóa thành 1 tia sáng đi vào tâm hải của Lãnh Mạc. Cậu vận đấu khí dực bay thật nhanh ra khỏi dung nham, rồi lao thẳng lên không trung, bay qua miệng núi lửa. Cậu dừng lại, nhìn xung quanh 1 lát rồi hít thở không khí trong lành ở ngoài này.

‘Được rồi, hít thở đã đủ, về thôi nào!’

Lãnh Mạc quay về hướng về làng người lùn rồi xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Gặp nhau

Gia Phong và những người lùn khác đang cày cuốc đất để trồng rau quả, cung cấp cho làng. Tuy việc này có chút cực nhọc nhưng ai cũng vui vẻ mà làm, với cả đất ở nơi đây rất màu mỡ, khi trồng xong, sau này ắt sẽ thu hoạch rất tốt.

Mọi người ai nấy đều mệt mỏi, từng người đi ra ngoài ngồi xuống nghỉ ngơi dưới những gốc cây gần đó, ai cũng vừa vui vẻ vừa trò chuyện với nhau.

‘Không biết thu hoạch sẽ ra sao đây nhỉ? Chắc bội thu a, hắc hắc’

‘Đương nhiên rồi, đất màu mỡ, mưa đúng mùa, gió yên biển lặng, ắt sẽ thế rồi!’

‘Hơn nữa còn có cả A Ngân có thể bảo vệ chúng ta nữa mà!’

Có 1 nhóm người lùn ngồi trò chuyện với nhau. Nghe được họ nói vậy, Gia Phong có chút hồ thẹn, vốn dĩ trước đây người lùn luôn tự lực gánh sinh, nhưng từ khi Lãnh Mạc có A Ngân là huyền thú thì có vài người có chút kiêu ngạo.

‘Này các người, đừng quá dựa dẫm vào A Ngân cô nương quá. Chúng ta phải tự làm những gì mà chúng ta làm được. Cô ấy không thể ở đây mãi, 2 năm sau sẽ cùng với Lãnh Mạc rời khỏi đây rồi’

Ông bước đến nói với bọn họ.

‘Chúng tôi biết rồi, thật xin lỗi’

‘Tôi xin lỗi’

‘Tôi cũng vậy’

Nghe Gia Phong nói thế, ai cũng thẹn lúng, gật đầu mà xin lỗi với ông. Ông không nói gì thêm, ông đảo bước đi đến chỗ cánh đồng, đảo mắt nhìn xung quanh, những hạt mầm đã được rải xuống, chỉ chờ cho đến lúc lớn sẽ thu hoạch được. Nhưng lúc này, ông lại nhớ đến Lãnh Mạc, lúc nào cũng cần cù tu luyện để có thể trả mối thù của người lùn. Cũng nhờ cậu mà mọi người có được mảnh đất này, giúp trang trải cuộc sống tốt hơn.

‘Haizz, Lãnh Mạc không biết thằng bé đi đâu mà vội vội vàng vàng, bây giờ vẫn chưa về nữa chứ’

Gia Phong thở dài 1 hơi, sau đó quay lưng vừa định bước đi thì cảm nhận được khí tức của cậu đang đến gần.

‘Tộc trưởng!!! Mọi người!!!’

‘Lãnh Mạc!? Thằng bé này!!’

‘Là Lãnh Mạc đúng không?!’

‘Đúng rồi!!’

Từ phía xa, giọng nói của Lãnh Mạc vang lên, mọi người đều hướng mắt chú ý về 1 hướng phía xa. Thân ảnh cậu từ từ đến gần, hiện rõ ra. Gia Phong vui mừng khi thấy cậu trở về sau khi đã đi biệt tích cả 1 ngày.

Lãnh Mạc dừng lại trước mắt mọi người rồi từ từ đáp xuống, thu lại đấu khí dực. Gia Phong bước đến gần cậu thì cảm thấy thực lực của cậu tăng rất nhiều trước khi cậu đi.

‘Lãnh Mạc, con trở về rồi thì tốt, con đã đi đâu thế? Ta cảm nhận được con mạnh lên rất nhiều’

‘Chuyện này kể ra khá dài dòng, tộc trưởng và mọi người cứ bình tĩnh, lại đằng kia rồi con sẽ kể’

Mọi người vây quanh lấy Lãnh Mạc, ai cũng vui vẻ khi thấy cậu, sau đó mọi người theo cậu đến chỗ nghỉ ngơi lúc này, rồi ngồi xuống. Cậu cảm thấy khá ngại ngùng khi được mọi người vây quanh cậu.

‘Thật ra con đã đi thôn phệ Dị hỏa’

‘Thôn phệ Dị hỏa?!’

‘Đừng nói là Xích Viêm Địa Hỏa trong núi lửa a!?’

‘Đúng...là như vậy ạ’

Lãnh Mạc kể lại toàn bộ câu chuyện cho mọi người nghe, ai cũng kinh ngạc khi nghe cậu kể. Không ngờ rằng cậu có thể thôn phệ được Dị hỏa, ngoài ra cậu có kể cả việc Phượng Viêm trở thành huyền thú của cậu, đến đây ai cũng chấn kinh khi Thần thú lại làm huyền thú cho người khác. Mọi người nhìn cậu với ánh mắt kính nể, không xem cậu là người thường nữa, mà là như 1 vị thánh sống.

Cậu đưa tay phải ra, 1 ngọn lửa màu đỏ liên hiện lên, đây chính là Dị hỏa – Xích Viêm Địa Hỏa của cậu. Ai cũng kinh ngạc khi được thấy Dị hỏa, thứ mà tưởng chừng cả đời này không được nhìn thấy.

‘T...thật sự...là Dị hỏa....’

‘Không thể tin được.....’

‘Lãnh Mạc....rất cục con.....’

Gia Phong lần mọi người đều run hết cả lên, không thể tin vào mắt của chính mình.

‘À quên nữa, Phượng Viêm, ông ra đây đi’

‘Haizz, biết rồi, biết rồi’

Giọng của Phượng Viêm phát ra, từ trán của cậu 1 tia sáng bay ra hóa thành 1 thân ảnh. Phượng Viêm đã chuyển hóa thành nhân dạng, thân thể cao to, cường tráng, mái tóc dài màu đỏ, gương mặt anh tuấn, mặc xích chiến phục.

Ai cũng trầm trồ trước Phượng Viêm nhân dạng vô cùng tuấn tú. Miệng ông cười nhếch lên khi được mọi người nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ.

‘Cái đồ kiêu ngạo’

‘Ngươi nói gì hả con nhóc kia?!’

Nguyệt My dùng đầu gối truyền âm nói xấu Phượng Viêm làm ông tức giận cả lên. Lãnh Mạc cười khổ 1 tiếng, cậu cũng có thể nghe được lời nói của 2 người vì Nguyệt My có liên kết với cậu, 2 người này vốn dĩ không hợp nhau nhưng giờ lại chung 1 nơi, không biết rằng trong tương lai sẽ có chuyện gì diễn ra giữa 2 người.

‘Đây chính là....Phượng Hoàng Lửa sao?’

‘Uy nghiêm này....chắc chắn không sai được!’

Gia Phong không tránh khỏi kinh hãi khi thấy Phượng Viêm, hay Phượng Hoàng Lửa trước mặt của mình, lại còn ở trong nhân dạng. Cơ thể ông run lên, miệng không nói nên lời, chỉ có thể đứng nhìn.

‘Nào, các ngươi thoải mái chút đi, không cần như thế đâu’

‘Hả?’

Lời nói của Phượng Viêm làm người khác ngạc nhiên khi 1 Thần thú uy nghiêm có thể nói như thế.

Cư xử bình thường như bao ngày, cứ cười nói như thế trước mặt Thần thú chả khác nào khiến Thần thú tức giận mà giết tất cả. Nhưng Phượng Viêm lại kêu mọi người cứ như bình thường không khiến người ta kính nể.

‘Nếu ngài đã nói vậy rồi chúng tôi cũng làm theo’

‘Tộc trưởng không quá lo lắng. À, A Ngân đâu rồi ạ?’

‘A Ngân à? Cô ấy.....kia, phía sau.....’

‘Hử?!’

Theo tiềm thức Lãnh Mạc quay về phía sau thì A Ngân không biết từ đâu xuất hiện, chạy đến ôm chầm lấy cậu.

‘Lão đại! Cậu đã đi đâu thế hả?!’

‘A Ngân này, buông tôi ra trước đã!’

‘Được rồi’

Cô thả tay, buông ra, rồi chợt nhìn qua phía Phụng Viêm, cảm nhận ông có chút cổ quái. Cả 2 người nhìn nhau không nói lấy 1 lời nào.

‘A! Ra là con chim lửa chuyên trốn trong núi lửa’

‘A Ngân?!!’

‘Ngươi...vừa nói...cái gì.....’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thời hạn 2 năm

Phụng Viêm sắc mặt tối sầm, tay nổi gân xanh trước câu nói của A Ngân, mọi người xung quanh ai cũng kinh hãi khi cô dám nói Phụng Viêm như thế. Lãnh Mạc cũng khỏi tránh khỏi ngạc nhiên, dù biết tính cách của A Ngân khá ngông cuồng nhưng lại trước mặt Thần thú nói điều mà không ai dám nói dù có cả trăm lá gan.

‘Ngươi to gan lắm, dám nói ta là con chim lửa! Muốn đánh nhau lắm à?’

‘Hừ, ai sợ ai, không phải 100 trước cũng đã đánh 1 trận sao, giờ đánh nữa làm như ta sợ ấy!’

‘Tốt, hay cho câu “giờ đánh nữa làm như ta sợ ấy”. Nếu ngươi muốn đánh thì đánh!’

‘Được!’

Xuy xuy

2 người vừa cãi nhau xong thì quay ra đánh nhau, cả 2 đều vận đấu khí, tạo ra ba động khắp xung quanh. Đây cũng không phải là ba động bình thường, mà nó được tạo ra bởi 2 kẻ bước chân vào đường tu luyện của Thần, 1 bên là Truyền Kỳ, 1 bên là Hắc Kim cấp bậc.

Dù chênh lệch 1 giai tu vị nhưng đấu khí của A Ngân cũng không thua kém gì mấy với đấu khí của Phụng Viêm, 2 người mặt đối mặt, tay thủ quyền. Nếu 2 người này mà thật sự đánh 1 trận thì chắc chắn 1 điều nơi này sẽ trở thành bình địa.

Những người lùn xung quanh đều phải chật vật chống lại ba động mà 2 người kia tạo ra, có người chịu không nổi liền lăn ra ngất đi. Nếu không dừng lại thì đây sẽ là nơi an nghỉ của những người lùn kia.

‘Tam Viễn Phong Ấn! Đệ nhất ấn!’

Lãnh Mạc quát lên, tay cầm Sát Thần Trảm ghim chặt xuống đất, đột nhiên xiềng xích xuất hiện từ cán kiếm đâm xuyên xuống đất. Dưới chân A Ngân và Phụng Viêm hiện ra 2 vòng tròn có nhiều ấn chú lẫn mình văn trên đó, những sợi xích từ trong đó cũng xuất hiện, trói chặt lấy 2 người.

‘Lão đại! Tại sao cậu trói tôi?! Cậu hãy giải trừ thứ này đi’

‘Tiểu tử! Mau thả ta ra!’

Lãnh Mạc buông Sát Thần Trảm ra, từ từ bước đến chỗ họ. Bọn họ không biết đấu kỹ này là gì mà đến cả sử dụng 1 nửa sức mạnh cũng không thể phá xích được

‘Thả 2 người ra để 2 người làm loạn à? Vừa gặp nhau mà đã đánh nhau rồi, giải thích sự tình cho tôi, nhanh!’

Cậu tay đan lại, trừng mắt nhìn 2 người, có chút sát ý tỏa ra. A Ngân và Phụng Viêm nhìn thấy cậu như thế cũng sợ run lên, không thể tin được cậu có thể tạo ra 1 áp lực lớn đến tinh thần của họ.

‘Lão đại! Cậu làm chủ cho tôi! 100 năm trước hần đốt trụ lông đuôi của tôi! Thù này tôi chưa trả thì chưa hà dạ!’

‘Người nói sao!?! Đừng quên người cũng cần mất 1 cái đuôi của ta đấy! Mất 50 năm mới có thể mọc lại!’

‘Sặc!’

Lãnh Mạc vừa nghe lời giải thích của bọn họ xong thì muốn học máu, cậu cười khở 1 cái. Chuyện 100 năm trước giờ lại lấy ra để giải quyết, nhưng cũng chỉ vì 1 cái đuôi của 2 người bọn họ.

‘2 tên không có tiền đồ’

‘Ặc, sư phụ!’

Nguyệt My cũng phải chê trách cả 2 người này. Cậu không biết phải làm gì để ngăn cản họ lại.

‘E hèm, dù gì chuyện cũng lâu rồi, bỏ qua đi, về sau cũng là người 1 nhà mà’

‘Hừ, lão đại đã nói thì tôi bỏ qua vậy’

‘Ta cũng không rảnh mà tranh chấp với người’

Dù nói vậy nhưng cả 2 vẫn lờm lờm nhau 1 cách trẻ con. Lãnh Mạc lại cười khở thêm 1 cái rồi thu Sát Thần Trảm lại, vòng tròn lẫn xiềng xích đều biến mất, A Ngân xoa xoa những chỗ bị xích lại, trong đó có cả bộ ngực đầy đặn của cô, cậu không tránh khỏi xấu hổ, quay đầu ra chỗ khác.

Lãnh Mạc đi đến chỗ của Gia Phong, cùng những người khác đỡ những người bị ngất, đưa cho ông vài bình đan dược để họ hồi phục lại.

‘Tộc trưởng, tối nay con có chuyện muốn nói với ông’

‘Chuyện à, được thôi tối con cứ đến nhà ta’

‘Vâng, con về trước đây. Phượng Viêm, A Ngân đi thôi’

Lãnh Mạc xoay người lại, 2 người kia hóa thành tia lưu quang đi vào tâm hải của cậu. Vận đấu khí dực bay về phía làng người lùn. Khi cậu vừa đáp chân xuống thì mọi người liền vây quanh cậu, chứng tỏ sự yêu mến của cậu đối với mọi người là rất lớn.

Cậu bước vào nhà, đặt những thứ linh tinh trên người lên bàn, rồi ngồi xuống. Hôm nay cậu vừa có Dịch hóa, vừa có thêm Phượng Viêm là huyền thú, phải nói thu hoạch rất lớn. Lãnh Mạc xuất ra Dịch hóa, ngắm nhìn nó 1 hồi lâu rồi thu vào, cậu đã có thể sử dụng Dịch hóa để luyện được dựa vào kinh nghiệm trước đây.

‘Này tiểu tử, ta hỏi người, đấu kỹ kia là sao thế?’

‘À, đó là đấu kỹ mà tôi tự nghĩ ra, có 3 thức, mượn thực lực của Sát Thần Trảm để phong ấn, đó là lý do dù cả Truyền Kỳ cũng khó mà thoát khỏi được’

‘Người cũng thông minh thật đấy, Thần Khí thực lực vốn đã mạnh hơn Truyền Kỳ rất nhiều, người lợi dụng điểm này để có thể tạo ra 1 loại đấu kỹ siêu phẩm, ta nể phục’

‘Hắc hắc, ngài quá khen’

Phượng Viêm không tin được Lãnh Mạc có thể tạo ra 1 loại đấu kỹ mà đến ông cũng không thể làm gì được trước nó. Từ giờ ông phải nhìn cậu với 1 con mắt khác

Tối đến, Lãnh Mạc như đã nói lúc chiều, cậu đi đến nhà của Gia Phong để cho ông biết thân phận của cậu. Trên đường đi, Nguyệt My có xuất hiện trong dạng vô hình đối với người khác, cùng với cậu đôi bên trò chuyện.

Đi được 1 lúc thì cậu đã bước đến nhà của Gia Phong, cậu mở cửa vào, thấy ông đang nhấp nhí ly trà trên tay, đôi mắt híp lại như đang cảm nhận vị trà. Cậu bước đến gần thì ông mới phát giác ra, từ từ bỏ ly trà xuống.

‘Đến rồi à, ngồi đi, cứ tự nhiên’

‘Vâng’

Lãnh Mạc ngồi xuống, Gia Phong đưa cậu 1 ly trà còn nóng vừa mới rót từ ấm ra. Cậu cũng không thích để trà nguội nên đưa lên miệng uống 1 ngụm.

‘Thế con muốn nói chuyện gì nào?’

Cậu hơi giật mình trước câu nói của Gia Phong, suýt chút nữa cậu đã quên mất lý do cậu đến đây, bỏ ly trà xuống, cậu hít lấy 1 hơi.

‘Con đến, để nói về thân phận thật sự của con’

‘Thân phận thật sự của con? Không phải trước đây đã nói rồi?’

‘1 phần là giả, những gì con sắp nói mới chính là sự thật, cũng mong ông đừng quá bất ngờ’

Gia Phong có chút hoài nghi đối với Lãnh Mạc, nhất là khi cậu nói rằng đừng quá bất ngờ. Ông tưởng chừng những chuyện liên quan đến cậu đã không còn gì khác, nhưng giờ lại không phải thế, mọi chuyện trước đây đều không đúng sự thật.

‘Con Lãnh Mạc, vốn dĩ là Sát Thần, trước đây con cũng không biết, nhưng cái vài tháng trước con mới thật sự biết. Cha mẹ của con vốn đã mất trước khi con đến đây, thân phận bọn họ con phải giữ kín, còn nếu mẹ nuôi của con thì con có thể nói được, đó là mẹ Khinh Doanh và mẹ Vân Chi...’

Những lời Lãnh Mạc vừa nói ra, Gia Phong không thể tiếp nhận nhanh vì quá kinh ngạc khi sau lưng cậu có đến 2 thể lực mà không ai không biết đến dù ông sống trong rừng nhiều năm. Ngoài ra còn cả cha mẹ thân bí kia, thân phận của họ cũng không ít bí ẩn.

‘Con có thể sở hữu 2 huyền thú cũng là do con tu luyện công pháp mà hầu như người có thể tu luyện chỉ đếm trên đầu ngón tay, là Thiên Đạo Thần Quyết’

Lãnh Mạc lấy vòng cách của Thiên Đạo Thần Quyết ra đưa cho Gia Phong xem. Mặt ông tái lại khi thấy được loại công pháp trong truyền thuyết. Ông nuốt 1 ngụm nước bọt, lấy lại bình tĩnh, nhìn kỹ lại vòng cách này, có 2 điểm đã trấn tọa không ai khác là A Ngân và Phượng Viêm. Cậu thu lại vòng cách, Gia Phong cũng thở dài 1 hơi.

‘Ày, không ngờ con lại có bối cảnh thế này, đúng là làm người khác bất ngờ. Và nhất là con lại là Sát Thần’

Nói đến Sát Thần thì Gia Phong đã nghi ngờ từ trước nên cũng không mấy ngạc nhiên.

‘Thế con muốn cho ai biết nữa không?’

‘Vâng, con muốn mọi người đều biết con là Sát Thần’

‘Thật à?’

‘Vâng’

Gia Phong hơi thắc mắc thay vì giấu nó đi thì Lãnh Mạc lại muốn ông cho mọi người biết hay là do cậu kiêu ngạo.

‘Tại sao con muốn mọi người biết?’

‘Là để cho mọi người tin tưởng vào con hơn, và cho mọi người biết con có thể bảo vệ họ’

Ông bất đắc dĩ hỏi cậu, cậu liền minh bạch, điều này rất giống với tính cách của cậu.

‘Được rồi, ta sẽ thông tri cho mọi người, con hãy về nghỉ ngơi đi’

‘Vâng, tộc trưởng ngủ ngon’

Lãnh Mạc đứng lên quay người đi ra khỏi căn nhà, trong lòng nhẹ nhõm hơn khi đã nói mọi chuyện. Trong nhà, Gia Phong thở dài, 1 đứa trẻ mà biết nghĩ cho nhiều người như thế này thì quả là đặc biệt, ông rất ngưỡng mộ điểm này của cậu.

‘Tiểu tử, lúc này có 2 luồng khí tức bên ngoài’

‘Con biết, là của Đông Nghi tử và Đông Thanh tử, có lẽ họ cũng đã biết rồi’

‘Vây cũng tốt, về thôi’

Lãnh Mạc thong thả bước về nhà, mọi chuyện hôm nay cũng như là nền tảng cho 2 năm tới của cậu. Rời đi mà không để lại thắc mắc gì về thân phận của cậu, như thế sẽ tốt hơn.

Vài hôm sau, ai nấy đều cũng chán kinh khi biết được Lãnh Mạc là Sát Thần, trọng lượng trong lòng của mọi người đối với cậu càng được quý mến hơn, điều này làm cậu có chút vui lòng, nhưng không vì thế sinh ra ngạo mạn. Và hành trình 2 năm sau của cậu sẽ tiếp tục, sẽ gặp được nhiều bằng hữu khác, gặp được nhiều điều mới lạ hơn.

Hết phần 1

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Rời đi (1)

Thảm thoát 2 năm đã trôi qua, đại lục trải qua vô số biến cố do Hắc Âm Công Hội gây ra. Bọn chúng đã mở ra 1 cuộc huyết tẩy thanh hà với vô số tông môn lớn nhỏ trên đại lục, chúng còn mở ra 1 cuộc đại chiến, tàn sát hàng vạn nhân mạng, khiến nơi đâu cũng là cảnh nhà tan, cửa nát. Cuối cùng do không thể nhịn được, 4 vị trong Ngũ đại cao thủ trong tình trạng bế quan phải xuất quan cùng kẻ còn lại không có bế quan chính là Lâm Ma, ra tay tiêu diệt.

Đôi bên đều đưa ra vô số cường giả cùng nhau đối chiến, cuộc chiến này là trận chiến có quy mô lớn nhất từng xuất hiện trên đại lục nên được đặt tên là Hắc Ngũ Thánh Chiến. Trong cuộc chiến, đệ nhất cao thủ cùng Yêu Chủ 1 phen kịch chiến, dẫn đến kinh thiên động địa, vô số mảnh đất bị tàn phá nặng nề đến nỗi tạo ra 1 vực thẳm sâu vạn trượng tên Song Hắc Kim vực, do 2 bên đều đạt đến Hắc Kim cấp bậc.

Ở giai đoạn cuối của trận chiến, 2 bên thương vong vô số kẻ. Đệ nhất cao thủ cùng Yêu Chủ trọng thương, đôi bên đều phải rút lui, cuộc chiến cùng với đó cũng kết thúc, trở lại hòa bình. Tên Lâm Ma hẳn không tham gia quá nhiều trận chiến, chỉ ở bên cạnh Vân Vận với danh đệ tử, viện lý do rằng sẽ ở trại đề thủ hộ, phòng chống Hắc Âm Công Hội.

Cũng trong thời gian cuộc chiến xảy ra, trong rừng, nơi ở của làng người lùn đã từng xuất hiện vài chục cái nhân mạng của Hắc Âm Công Hội, khi phát hiện ra thì liền bị Lãnh Mạc đem ra giết toàn bộ, không chừa lấy 1 kẻ nào. Mọi người tuy vui mừng khi đã tiêu diệt được mỗi hiểm họa, nhưng lại thấy kinh sợ khi chỉ trong thoáng chốc vài cái mạng đã bị chính tay Lãnh Mạc đoạt lấy. Sát Thần Trảm như hòa làm 1 với cậu, sát khí tỏa ra từ nó khiến ai cũng chấn kinh, nó như là tượng trưng cho sự hận thù của cậu.

2 năm này, Lãnh Mạc đã đặt chân đến cảnh giới Đấu Hoàng, cảnh giới có thể xem là cường giả chân chính. Ngoài ra, khả năng luyện được của cậu đã tăng thành tứ phẩm, phải nói là tuyệt đỉnh thiên tài. Cậu còn tu luyện nhiều đấu kỹ cường đại, có thể đánh lui cả cường giả cùng cấp hơn mình. Cả A Ngân và Phượng Viêm cũng có chút chuyển biến, thực lực của họ mạnh hơn đôi chút. 2 người cũng đã quen sống cùng nhau trong tâm hải của Lãnh Mạc, nhưng thỉnh thoảng lại quay ra đánh nhau khiến cậu vô cùng đau đầu.

Những đứa con của A Ngân chỉ trong 2 năm đã rất lớn, tổng 8 con tiểu Ngân Lang lúc trước giờ đã trở nên to lớn, thực lực đạt đến Đấu Linh, hiện giờ đang là thủ hộ của làng người lùn, sẵn sàng tiêu diệt bất cứ kẻ nào dám xâm phạm.

Trên đỉnh núi lửa, nơi ở cũ của Phượng Viêm, Lãnh Mạc đang ngồi tu luyện. Vốn dĩ nơi đó rất thích hợp cho người tu luyện hỏa đấu khí, giúp tăng thực lực lên rất nhiều. Nhưng trong đấu khí của cậu tồn tại đến 3 cái thuộc tính gồm: hỏa, lôi và hắc. Những loại thuộc tính này thì hỏa và lôi đã được cậu tu luyện qua, chỉ có hắc là chưa.

Xuy xuy

Những đạo đấu khí tỏa ra từ Lãnh Mạc, đây không phải là tu luyện thường, mà cậu đã thăng cấp.

‘Ngũ tinh Đấu Hoàng....’

‘Tốt, tốt, hôm nay là đủ rồi, 2 ngày nữa chúng ta sẽ đi. Giờ hãy về nhà chuẩn bị hành trang đi a’

‘Vâng, theo lời sư phụ’

Lãnh Mạc đứng lên, vương vai 1 cái rồi đảo mắt nhìn xung quanh, mọi thứ vẫn như cũ, chỉ có bản thân cậu thay đổi, cao hơn, mạnh hơn, tính cách có nửa phần lạnh lùng. Nguyệt My công nhận, cậu đã trưởng thành, không cần sự che chở bởi bất cứ ai. Lãnh Mạc trở nên thế này cũng là do nhiều chuyện đã xảy ra trong quá khứ, cũng như đôi tay đã vấy máu của cậu.

‘Lão đại! Tôi đói rồi, mau về ăn cơm’

‘Con nha đầu này, từ tốn 1 chút không được à?’

Giọng nói của A Ngân và Phượng Viêm vang lên trong đầu của cậu, họ ở trong tâm hải nên có thể nói chuyện thông qua suy nghĩ.

Lãnh Mạc cũng phát hiện ra mình còn 1 tài lẻ khác nữa là nấu ăn. Cậu nấu ăn rất ngon, bất cứ ai ăn món ăn của cậu thì không bao giờ nói 1 tiếng ‘không ngon’. Chuyện bếp núc trong nhà cũng 1 mình cậu làm, thỉnh thoảng Đông Nghi, Đông Thanh và Gia Phong cũng đến nhà cậu ăn 1 bữa.

‘Tôi biết rồi, đi thôi nào’

Lãnh Mạc vận đấu khí dục rồi bay đi, đấu khí dục của cậu đã thay đổi, từ cấp 2 tăng đến cấp 7. Nhưng đấu khí dục cấp 7 này chỉ có Đấu Thánh mới có thể tăng được, nhưng cậu chỉ ở Đấu Hoàng, có thể làm được điều này thì cả Nguyệt My, Phượng Viêm và A Ngân đều không biết.

Về đến ngôi nhà của mình, sau 2 năm chẳng thay đổi gì khác. Gia Phong đã từng muốn xây lại cho cậu căn nhà mới như cậu cự tuyệt vì cậu cũng sẽ rời đi nên không muốn tốn kém.

Lãnh Mạc vừa mở cửa, thì thấy 1 dáng nữ nhân thon thả, yếu điệu có thể làm người khác điều đứng, đang ngồi đọc sách trên bàn của cậu, trên người có 1 mùi hương nồng nhẹ, bay thẳng vào mũi của cậu.

‘Đông Nghi tử, thật hiếm khi tử vào nhà đệ a’

‘Mạc đệ, đệ về rồi. Ta đợi đệ hơi lâu rồi đấy’

‘Tỷ thứ lỗi, đệ có 1 chút việc’

‘Lại thẳng cấp chứ gì’

Không ngờ chỉ trong 2 năm, Đông Nghi trước đây là 1 người có chút kiêu ngạo, hơi đánh đá, giờ lại là 1 thiếu nữ điệu dàng thùy mị đến nỗi hút hồn người khác. Lãnh Mạc cười khở 1 tiếng khi bị cô nhìn ra sự thật, thực lực của cô bây giờ là Đẩu Linh nên cảm nhận được đầu khí của cậu có chuyển biến là chuyện đương nhiên.

‘Tỷ có chuyện gì cần nói sao?’

‘Ừm, đúng vậy’

‘Vậy tỷ cứ nói, nếu nhờ đệ làm gì đệ sẽ cố’

Nói đến đây thì Đông Nghi hơi ấp úng,, gương mặt hiện lên vẻ buồn rầu, Lãnh Mạc không hiểu chuyện gì mà khiến cô ấy buồn như thế, nếu là có kẻ dọa nạt cô thì chắc chắn cậu sẽ lập tức dạy dỗ tên đó 1 trận.

‘2 ngày sau là ngày đệ đi, nên ta muốn nói, đệ không đi được không?’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Rời đi (2)

Nghe được Đông Nghi nói như thế, Lãnh Mạc liền chết đứng 1 hồi, không hiểu tại sao cô ấy lại nói như thế. “Cậu không đi” ư? Đây chính là quyết định của cậu vào 2 năm trước, nói muốn đổi là đổi thì sao được. Cậu bình tĩnh lại, trong đầu suy nghĩ vẫn vơ vài chuyện linh tinh.

‘Tại sao tỷ lại nói thế?’

‘Tỷ....không biết nữa, chỉ là không muốn đệ đi....’

‘Nhưng....’

Lãnh Mạc không thể nói nên lời trước gương mặt hiện lên vẻ mong chờ trong vô vọng của Đông Nghi. Cậu thờ dài 1 hồi, chả biết bản thân phải thuyết phục cô như thế nào. Chẳng lẽ phải mang cô theo? Không thể được, dù cậu là Đẩu Hoàng, nhưng ra ngoài thế giới đó nếu lơ đãng 1 chút thì cũng khiến Đông Nghi gặp nguy hiểm, huống hồ bản thân cậu còn chưa lo xong.

‘Xin lỗi tỷ, nhưng đệ không thể làm theo lời tỷ được’

‘Vậy à, không sao đâu, tự nhiên lại nói mấy chuyện này, xin lỗi đệ’

‘Tỷ.....Tỷ cũng đừng buồn, đệ cũng sẽ về thăm tỷ và những người khác mà’

‘Thế thì tốt quá.....Vậy tỷ đi đây, tỷ còn vài việc nữa’

‘Vâng, tỷ đi cẩn thận’

Cậu đành phải từ chối lời đề nghị của Đông Nghi vì việc này đối với cậu rất quan trọng. Sau đó cô đảo bước ra về, gương mặt hiện lên vẻ thất vọng, cậu cũng không thể làm gì hơn. Trong căn nhà tràn ngập bầu không khí u buồn.

Lãnh Mạc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chau mày lại như nghĩ gì đó rồi lại lắc đầu, cầm lấy ly trà uống hết 1 hơi.

‘Tiểu tử, ta cũng có thể hiểu được cảm giác của con bé Đông Nghi kia, cảm giác phải rời xa người đã sống cùng với ta đã lâu, đúng là khó chịu thật nhưng phải chịu mà thôi’

‘Sur phụ.....’

Nguyệt My hồi tưởng lại lúc mà cô ly khai Quang Huy Chi Thành, lúc đó cô cũng khóc rất nhiều, phải rời xa cha mẹ, bằng hữu, những người thân thiết, đúng là cảm giác không thể quên được.

‘Dù sao thì cũng sẽ đi, nên ta cũng phải cần đưa con vài thứ’

‘Là đồ vật gì nữa thể sư phụ?’

‘Đây này, cầm lấy’

Nguyệt My đưa tay vào không gian của nạp giới tìm kiếm thứ gì đó, rồi lấy ra 1 phong bì trắng, có 1 dấu ấn đỏ in đậm dưới góc trái.

‘Thứ này....có chút quen mắt’

‘Mở ra xem’

‘Vâng, đây là...đơn tiến cử học viên đến học viện Thánh Giả?!’

Lãnh Mạc đột nhiên nhớ lại trước đây chính Kinh Doanh đã viết lá thư này cho mình, để tiến cử vào học viện Thánh Giả. Nơi này cường giả vô số kể, được vào đây học chính là 1 niềm hạnh phúc đối với vô số người khác.

‘À, ra là học viện Thánh Giả, nơi này ta từng đến rồi, ngoài cái khu học viện cực lớn thì có tàng thư các thứ vô số kiến thức, chỉ cần nắm bắt hết thì đi lại trên đại lục chỉ là chuyện nhỏ’

‘Vậy sư phụ học hết chưa?’

‘Đương nhiên là ta đã học qua hết rồi, dù ta không phải học viên ở đây mà thôi. Quan tâm làm gì, đọc lá đơn này đi’

‘À vâng, xem nào: Đơn tiến cử học viên đến học viện Thánh Giả, ta Yến Kinh Doanh và Vân Vận đề cử 1 học viên tên Lãnh Mạc vào học viện, nếu bất cứ ai liên quan đến học viện đọc được lá thư này thì phải đưa học viên trên vào được kỳ thi tuyển. Nếu không tin thì cứ đưa bức thư này cho viện trưởng của các người, ắt sẽ biết’

Lãnh Mạc đọc 1 loạt các từ trong lá đơn đó, Nguyệt My có chút bất ngờ khi nghe thấy được, không ngờ Kinh Doanh và Vân Vận lại yêu thương cậu như thế. Còn về phần Lãnh Mạc thì không bất ngờ gì mấy, chỉ cười 1 cái rồi cậu để lá đơn lại vào trong phong bì rồi cất đi.

‘Dù sao thì phải 14 tuổi con mới vào đó được, giờ vẫn còn quá sớm, vậy sư phụ còn đồ vật gì để đưa cho con không?’

‘Ai ya, tiểu tử này, chờ ta chút, 2 thứ này, cầm lấy’

‘Hử?!’

Nguyệt My lại lấy từ trong nạp giới ra 2 thanh kiếm, 1 thanh cự kiếm và 1 thanh kiếm thường. Tuy nói vậy nhưng trên thanh cự kiếm và thanh kiếm kia có khắc những hoa văn lẫn minh văn cực kỳ tinh xảo, khiến cho bất cứ ai nhìn đều cũng phải mê muội. Ngoài ra cán kiếm được làm rất công phu, bên thanh cự kiếm thì có khắc hình Phượng Hoàng, bên thanh kiếm kia thì khắc 1 con Thanh Long.

Lãnh Mạc như có biết đến 2 thanh kiếm này, chưa kịp hồi tưởng thì đã bị cân nặng của nó đè nặng xuống 2 tay. Lúc này cậu mới nhớ lại, đây chính là 2 thanh kiếm mà trước khi mất Từ Linh đã đưa cho cậu, nhưng theo thời gian lại quên mất nó.

‘2 thanh kiếm là của mẹ....nhưng nó nặng quá, không như lúc trước!’

‘Đương nhiên nặng rồi, con hãy cảm nhận khí tức của nó xem nào’

‘Giống với....Sát Thần Trảm?!’

Cậu vô cùng kinh ngạc khi khí tức của 2 thanh kiếm này lại giống như Sát Thần Trảm của cậu 1 cách kỳ lạ. Dao của cậu vốn là Thần khí, nếu mà khí tức giống nhau thì chỉ có 1 lý do, đó chính là 2 thanh kiếm này là Thần khí. Không thể cầm nổi nữa, cậu đành đặt nó xuống mặt đất, tay vẫn còn run dù đã buông 2 thanh kiếm ra, mặt có chút biến sắc.

‘Sư phụ, không lẽ.....’

‘Đúng rồi đấy, 2 thanh kiếm này chính là Thần khí của cha và mẹ con. Cự kiếm tên là Xích Vương Kiếm, thanh kiếm còn lại là Long Uyên Kiếm, thật là hoài niệm a’

‘Nhưng mà không phải họ đã mất rồi ư?! Vậy thì thời đại của họ phải qua rồi, thì khí tức trên đây cũng phải biến mất chứ! Làm sao có thể còn?!’

Lãnh Mạc không tránh khỏi bối rối, không hiểu tại sao chủ nhân của 2 Thần khí này đã qua đời rồi nhưng Thần khí vẫn còn sức mạnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra, trừ khi họ vẫn còn sống thì sức mạnh mới vẫn còn.

‘Cái này ta cũng không biết, nhưng nếu sức mạnh của nó còn thì con hãy sử dụng nó, coi như cha và mẹ của con vẫn luôn ở bên cạnh con vậy’

‘Đ...được sao? Con được sử dụng nó?’

‘Ừ, vậy là xong, ta cũng có lời khuyên cho con: Đừng lấy Thần khí ra dù bất cứ hoàn cảnh nào, trừ khi là lúc nguy hiểm đến tính mạng. Và trước khi đi, ta sẽ đưa con 1 vũ khí khác’

‘Vâng, con hiểu rồi’

Lãnh Mạc rung mình trước lời cảnh báo của Nguyệt My, cậu đã hiểu được Thần khí quan trọng đến thế nào. Nếu có người nào đó biết đến nó thì chắc chắn rằng sẽ có rất nhiều cường giả ham muốn đoạt lấy, việc giữ nó lại bên người là không thể. Cậu liền cất giữ nó vào nẹp giới cùng chung chỗ với Sát Thần Trảm để sau này có thể dễ dàng lấy hơn.

Và thế, ngày Lãnh Mạc rời đi cũng đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đi

Vào ngày rời đi, mọi người đều tập trung lại ở cổng làng để tạm biệt Lãnh Mạc. Ai cũng buồn khi cậu phải rời đi, đều chúc cậu ra ngoài thế giới đó được bình an. Bản thân cậu cũng chẳng vui gì mấy khi thấy mọi người như thế này, cậu để lại cho họ 1 số đan phượng nhị phẩm, tam phẩm để bồi dưỡng nhân tài trong làng.

‘Lãnh Mạc, đây là 100 nghìn kim tệ ta cho con, hãy sử dụng cẩn thận’

‘Đa tạ tộc trưởng’

Gia Phong đưa cho cậu 1 cái túi đầy tiền, cậu nhận lấy rồi thu vào nẹp giới. Với số tiền đó có thể cho cậu sử dụng trong vòng 4 tháng nếu không tiêu xài gì nhiều. Có 2 loại mệnh giá tiền đó là kim tệ và linh tệ, kim tệ thì là loại sử dụng đại trà, còn linh tệ chỉ có những người có mặt mũi sử dụng. Cứ 1 triệu kim tệ sẽ đổi được 10 linh tệ nên mới nói linh tệ chỉ những người có mặt mũi sử dụng mà thôi.

Đông Nghi và Đông Thanh cũng đến chào tạm biệt Lãnh Mạc, 2 người đưa cho cậu 1 cây quạt và 1 con dao nhỏ nhìn rất bắt mắt. Cậu cũng cảm tạ rồi thu vào nẹp giới.

‘Lão đại! Chúng ta đi chưa?’

‘Ừm, tạm biệt mấy đứa nhỏ xong rồi à’

‘Ừ ừ, tụi nhỏ nó hơi buồn, nhưng mà để trưởng thành, thì tụi nó cần rời xa vòng tay của tôi’

‘Vậy thì tốt rồi’

A Ngân cũng quay về hang của cô, tạm biệt với những chú Ngân Lang ngày nào còn nhỏ, giờ đã trưởng thành. Cô chưa từng nghĩ đến việc mình rời khỏi nơi này, cứ tưởng rằng toàn bộ quãng đời còn lại chỉ sống ở nơi rừng già này.

‘Lãnh Mạc, con có định gia nhập tông môn nào không?’

‘Tông môn ư? Đại loại như Vân Lam Tông á?’

‘Đúng vậy, hầu như cường giả nào cũng gia nhập 1 tông môn hoặc thế lực nào đó. Với thực lực của con bây giờ thì bất cứ nơi nào cũng muốn thu nhập’

‘Vậy à, việc này con cần suy nghĩ chút’

Đối với Lãnh Mạc 1 tông môn cũng chưa chắc đủ tài được để lưu cậu lại. Nhưng hiện giờ cậu cũng không biết đi đâu, chí ít cũng cần có chỗ để nương thân nên gia nhập 1 chỗ nào đó cũng không tệ.

‘Tộc trưởng có quen biết nơi nào không?’

‘Đương nhiên là có, hãy cầm lấy thứ này, và cả bản đồ này nữa. Khu vực gần đây nhất chính là Miêu Linh thành, ở đây ta có quen biết 1 tông môn’

Lãnh Mạc có chút ngạc nhiên khi Gia Phong lại quen biết 1 thế lực ngoài làng, nhưng tại sao ông ấy quen được thì là 1 dấu hỏi lớn. Ông đưa cậu 1 tấm bản đồ và 1 quyển trục màu xanh.

‘Đa tạ tộc trưởng’

‘À đúng rồi, do con từ làng người lùn nên không có giấy thông hành, nếu đến nơi thì cứ đưa quyền trục này ra, họ sẽ cho con vào thành’

‘Ra là vậy. Mà, giấy thông hành sau này con sẽ tìm hiểu thêm’

‘Được rồi cũng đừng chậm trễ nữa, mau đi đi’

Nếu Lãnh Mạc đi rồi, chắc chắn Gia Phong sẽ rất buồn, nhưng hiện giờ ông kiềm nén nỗi buồn đó lại, đành đưa mắt nhìn cậu chuẩn bị đi.

‘Vậy con đi đây, mọi người hãy保重. Đông Nghi tỷ, Đông Thanh tỷ, giữ gìn sức khỏe, cả tộc trưởng nữa. Tạm biệt mọi người’

Bầu không khí xung quanh tràn ngập sự im lặng 1 cách là thường. Cậu đảo bước đi ra khỏi cánh cổng sừng sững trước mắt, quay đầu lại nhìn họ lần cuối, chỉ thấy những gương mặt gương cười trong nỗi buồn. Cậu nở 1 nụ cười rồi vận đẩu khí dực bay đi.

Lúc này, mọi người đều mới nhận ra Lãnh Mạc thật sự đi rồi, họ cũng không thể ngăn cản mong muốn của cậu. Sau đó ai nấy đều về nhà, có những người ra ngoài đồng để tiếp tục công việc của mình.

Lãnh Mạc đã xác định được nơi đầu tiên cậu sẽ đến, nơi đó chứa đầy những kỷ niệm tuổi thơ, cũng như đau buồn. Cậu bay đi được 1 khoảng thời gian thì đột nhiên sương mù không biết xuất hiện từ lúc nào, cậu cứ tiếp tục lao vào đó, cứ bay thẳng về phía trước rồi cũng ra khỏi đám sương mù.

Hiện ra trước mắt cậu là 1 căn nhà lớn đã bị phá hủy 1 nửa, xung quanh là đồng hoang tàn. Ngoài ra còn có 2 bia mộ đã mọc cỏ xanh ở phía trước cánh cổng của căn nhà. Cậu từ từ đáp xuống, đi đến bên 2 ngôi mộ, gương mặt có vẻ vui mừng, có vẻ đau buồn.

‘Sau bao năm, cũng đã về được rồi. Cha, mẹ con về rồi đây’

Lãnh Mạc quỳ xuống trước 2 ngôi mộ, nước mắt lưng tròng, tim cậu đột nhiên như co thắt lại. Từng giọt nước mắt cứ rơi xuống đất, còn cậu vẫn cứ quỳ ở đó, tiếng khóc cất lên.

Chứng kiến cảnh này, Nguyệt My, Phụng Viêm và A Ngân cũng không tránh khỏi đau lòng. 2 năm nay chưa ai thấy cậu rơi nước mắt nữa cả, nhưng bây giờ trước mắt họ lại là Lãnh Mạc vì cha mẹ đã mất mà khóc, sâu trong tâm, con hận thù này mầm dù còn rất nhỏ. Tiếng khóc của cậu lớn đến nỗi vang khắp cả khu rừng.

‘Tiểu tử, con cứ khóc đi, khóc thật lớn để vơi đi nỗi buồn bao lâu nay của con. Khóc xong thì đứng lên đi tiếp, đừng phụ 2 người họ’

Nguyệt My đến bên Lãnh Mạc động viên cậu, cô cũng nhìn lấy ngôi mộ của 2 người, trong lòng cảm kích những việc trước đây họ đã làm cho cô. Phụng Viêm, A Ngân cũng xuất hiện, cả 2 cúi đầu xuống, cảm tạ họ đã giúp đỡ trong quá khứ. Phụng Viêm nhìn vào ngôi mộ của Lãnh Minh thở dài một hơi, trong lòng rối bời, không nghĩ đến sẽ có ngày gặp lại ông trong hoàn cảnh này.

‘Tiếng khóc này, là của người?’

Đột nhiên 1 giọng nói lạnh lùng phát ra từ trong 1 bụi rậm, tuy nói là lạnh lùng nhưng lại có phần dịu dàng trong đó.

‘!’

‘Là ai?!’

‘Kẻ nào?! Mau ra đây!’

Cả 4 người đều hoảng hốt, liền thủ quyền hướng đến bụi rậm phía sau đó, Lãnh Mạc liền cảm nhận được thực lực của chủ nhân tiếng nói lúc này phải hơn cậu rất nhiều, nếu không có Phụng Viêm và A Ngân ở đây thì chắc phải khổ chiến 1 phen.

Từ trong bụi rậm xuất hiện 1 nữ nhân, thân thể mềm mại, có chỗ nhô chỗ lõm, uyển chuyển đi đến, mặc trường bào tử, mái tóc đỏ dài qua cả eo, trên đầu có vô số trang sức và đặc biệt là chiếc vương miện có trang trí ngũ đầu xà. Gương mặt mỹ lệ từ trong bóng tối xuất hiện, đôi đồng tử nhìn không giống của nhân loại. Đặc biệt hơn, nửa thân trên của người này là nhân loại, còn phía dưới là phần thân xà ngũ sắc. Lãnh Mạc nhớ lại, loại này chỉ có duy nhất Xà nhân tộc. Nhưng mà tại sao Xà nhân tộc lại xuất hiện ở đây là điều bí ẩn.

‘Vị nữ nhân Xà tộc này là ai? Tại sao biết nơi này mà đến’

‘Đầu Hoàng cường giả? Còn nhỏ thế này mà đạt được cảnh giới Đầu Hoàng, quả thật là 1 cái siêu cấp thiên tài. Cũng cậu đó tặng lại cho người’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nữ vương xà tộc

Lãnh Mạc cùng vị nữ nhân Xà tộc kia nhìn nhau, cậu liền dò xét thực lực của vị kia, liền nhận ra người này cũng ít nhất là ngũ tinh Đấu Tông. Với thực lực này thì hầu như bất cứ thế lực nào cũng muốn có, nhưng điều khác biệt ở đây do vị này là Xà nhân tộc, nên tu vi có cao hơn nhân loại 1 chút, nên đạt đến ngũ tinh Đấu Tông cũng là chuyện có thể xảy ra.

A Ngân và Lãnh Mạc vẫn phải dè chừng vị kia, vì đây chính là nhà của cậu, cậu không muốn nó bị bất cứ hư hỏng nào nữa. Còn phần Phượng Viêm thì không làm gì cả, chỉ đứng 1 góc như đang suy nghĩ việc gì đó.

‘Tôi hỏi lại 1 lần nữa, cô là ai?’

‘Tại sao ngươi không nói thân phận của ngươi trước rồi hãy hỏi bốn vương? Với cả 2 người kia nữa’

Cảm thấy được vị này cũng không có ác ý gì cả, Lãnh Mạc mới thu quyền lại rồi ra hiệu cho A Ngân và Phượng Viêm vào tâm hải, sau đó mới bước đến gần vị kia mà không có chút đề phòng gì.

‘Tôi là Lãnh Mạc, nơi này chính là nhà của tôi, còn 2 ngôi mộ này cũng là mộ cha mẹ tôi, tôi mong cô không làm tổn hại gì đến nơi này’

‘Nhà của ngươi? Không lẽ cha mẹ ngươi là Lãnh Minh và Từ Linh?!’

‘Cô....cô biết cha mẹ tôi?!’

Lãnh Mạc vô cùng bất ngờ khi lại có người quen biết cha mẹ cậu, lại còn đang ở nơi này. Cậu cứ nghĩ rằng Từ Linh và Lãnh Minh là 2 nhân vật cổ xưa, những người quen biết với họ có lẽ không còn trên cõi đời này. Nhưng giờ lại xuất hiện 1 người trẻ đẹp, lại còn biết phương hướng để đến đây.

‘Hừm, ta cũng hiểu sơ rồi, cuối cùng họ cũng có thêm 1 đứa con. Với lại ngươi cũng không tệ đâu, tứ phẩm luyện được sư và là Sát Thần cơ mà, hắc hắc’

Chỉ với câu nói kèm nụ cười tà mị này của vị kia cũng khiến cậu cùng A Ngân kinh ngạc, cả thân phận Sát Thần của cậu cũng biết dù chưa gặp lần nào. Suy nghĩ lại, cậu phải cực kỳ cẩn trọng đối với người này, mặt trầm xuống, đôi mắt thì trừng lên nhìn y.

‘Hắc hắc, thật là thú vị, ngươi không cần căng thẳng thế đâu, ta và cha mẹ ngươi từng là bằng hữu, việc của họ ta cũng biết qua rồi, không ngờ Ngũ đại cao thủ lại có tên đề tiện thế, chỉ cần thu thập đủ bằng chứng đem cho tên họ Nhiếp kia, liền cái mạng của hắn sẽ đi’

‘Hả?’

Lãnh Mạc hơi bất ngờ, vị kia không những biết thân phận của cậu, mà còn lại biết về nguyên nhân mà cha mẹ cậu mất. Y cũng không màn gì đến cái danh Sát Thần của cậu, chỉ kêu cậu không cần căng thẳng. Nếu vậy thì ắt rằng y cũng sẽ biết rất nhiều chuyện khác.

‘À, xin thứ lỗi, ta cũng quên mất, ta tên Mỹ Đỗ Toa, nữ vương của Xà nhân tộc đế quốc phía bắc. Hôm nay ta đến đây cũng chỉ để viếng mộ 2 người họ, không có ác ý gì’

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, Lãnh Mạc không ngờ vị Mỹ Đỗ Toa này lại là nữ vương của Xà nhân tộc đế quốc cường thịnh ở phía bắc đế quốc này. Lặng lẽ đường xa đến nơi này chỉ để viếng mộ, cũng đủ để biết lòng trọng tình trọng nghĩa của y lớn bao nhiêu. Hơn nữa, trong từng câu nói của y có hàm chứa vẻ lạnh lùng, khiến cậu khi nghe cũng phải rùng mình 1 chút.

‘Dù sao thì ngươi cũng đến viếng rồi, cũng coi như thay ta thăm họ’

‘Đa tạ nữ vương quan tâm’

Đứng trước nữ vương của 1 đế quốc hùng mạnh, đương nhiên Lãnh Mạc không lấy cái ngữ điệu bình thường mà nói với y. Mỹ Đỗ Toa cũng gật đầu hài lòng trước cậu, cười nhẹ 1 cái.

‘Hắc, biết cách ăn nói. Cảm lấy thứ này’

‘Đây....đây là?’

Mỹ Đỗ Toa ném về phía Lãnh Mạc 1 lệnh bài, cậu dùng 2 tay đón lấy rồi cầm xem. Lệnh bài này cũng không có gì đặc biệt là mấy, chỉ có duy nhất chữ ‘Vương’ trên mặt lệnh bài.

‘Sau này có việc nhờ ngươi đến Xà nhân đế quốc 1 chuyến, khi đến đó đưa thứ này ra cho thị vệ, bọn chúng sẽ đưa ngươi thẳng đến cung điện của ta’

‘Àn, đa tạ nữ vương, sau này tôi sẽ đến’

‘Được, ta đi’

Lãnh Mạc cúi người xuống đa tạ, Mỹ Đỗ Toa nhìn 1 cái hài lòng, rồi lạnh lùng quay người đi. Bóng dáng uyển chuyển của y đi vào làng sương ngày càng

mở nhạt rồi biến mất hoàn toàn. Cậu thờ dài 1 cái nhẹ nhõm, không ngờ vị nữ vương kia lại tạo cho cậu 1 áp lực lớn đến thế.

‘Sur phụ? Sur phụ! Người đâu rồi?’

‘Ta đây, ta đây’

Lãnh Mạc đưa tay lên nấp giới để gọi Nguyệt My nhưng không có phản hồi, thoáng chút cậu đã hốt hoảng khiếp vía, và rồi cô ấy cũng chịu xuất hiện.

‘Haizz, sur phụ này. Bỏ qua đi, sur phụ, người biết vị Mỹ Đỗ Toa kia không?’

‘À thì, biết thì biết, mà chi tiết hơn là ta biết con nha đầu đó từ khi còn bé xíu lặn. Lúc đó dễ thương, ngoan ngoãn bấy nhiêu còn giờ thì....’

‘Từ lúc còn bé xíu sao?!’

Cậu khá ngạc nhiên, vì nếu Nguyệt My có quen biết Mỹ Đỗ Toa lúc bé, cũng là lúc cô còn sống, thì ắt tuổi của y cũng không phải vòn vẹn trong 2 con số.

‘Lúc đó ta đến Xà nhân tộc 1 chuyến do nữ vương đòi trước là Mỹ Thiên Phi, cũng là bằng hữu của ta, nhờ ta luyện thất phẩm đan dược cho con nha đầu đó. Khi vừa nhìn thấy ta lần đầu liền dè dặt cười cô ta, tuy có hơi mất mặt nhưng khá thú vị, vì lúc đó ta cũng có 1 đứa con. Ở đó 1 thời gian, ngày nào cũng đến phòng ta ngủ chung, ăn chung, tắm chung. Đến khi ta đi thì khóc ầm cả lên khiến ta khó xử cực kỳ’

‘Ra là vậy, vị nữ vương lạnh lùng đó có tuổi thơ dữ dội thật’

Lãnh Mạc cười khở 1 tiếng, vừa mường tượng lại Mỹ Đỗ Toa vừa lạnh lùng, vừa không khách khí lúc này với Mỹ Đỗ Toa mà Nguyệt My vừa mới kể xong, đúng là không giống nhau 1 chút nào.

‘Dù sao chuyện cũng đã lâu rồi, khi ta sắp chết, nha đầu đó không biết tại sao lại ở bên ta, nắm chặt tay ta, từng giọt nước mắt của nó rơi trên má ta, khóc không ngừng. Đúng là hoài niệm’

Nói đến đây, Lãnh Mạc mới nhớ lại, những câu chuyện mà Nguyệt My thường kể, hầu như đều là chuyện buồn. Cuộc đời của cô đã không biết trải qua bao nhiêu năm tháng đau khổ, nhưng không phải vài chục năm, mà là vài trăm năm.

‘Bỏ đi, bỏ đi, vũ khí đây, suýt nữa ta quên mất’

‘Oái!’

Nguyệt My lại lấy ra từ trong nấp giới 1 thanh cự kiếm, phần cán kiếm có chút kỳ lạ, ở giữa thân thì đính 7 viên ngọc theo hướng của 1 chòm sao, ngoài ra khi đón lấy nó, Lãnh Mạc cảm thấy như đầu khí bị áp chế, 2 tay nặng vô cùng, cậu định thần lại rồi cầm lên 1 cách nhẹ nhàng.

‘Lại là bảo khí gì nữa đây sur phụ?’

‘Thất tinh kiếm, thực lực của nó nếu kích phát toàn bộ 7 viên ngọc, ít nhất đạt đến đẳng cấp Truyền Kỳ. Cũng có thể nói nó gần bằng thần khí, nhưng thua kém 1 chút. Nó sẽ áp chế đầu khí của con, nhưng nếu sử dụng thuần thực, sẽ có thể sử dụng đầu khí cộng với nó thì Đấu Thánh chưa chắc dám đụng đến con’

‘Lợi hại vậy a!’

‘Dù sao ta cũng chế tạo nó dựa trên bảo khí của Viêm Đế, Huyền Trọng Xích, nhưng ta cải tiến nó thêm để phù hợp’

Lãnh Mạc vừa cầm kiếm vừa vui mừng, ngắm thanh kiếm liên tục, càng phấn khích hơn khi biết được nó tạo ra dựa trên bảo khí của nhân vật truyền thuyết kia. Lát sau, cậu định thần lại, đeo Thất Tinh kiếm sau lưng, quay đầu nhìn lại ngôi nhà.

‘Nhà cũng về thăm rồi, mộ cũng đã viếng. Cha, mẹ, con đi đây, sau này con về’

Cậu gửi lời tạm biệt nơi này rồi quay đầu lại lấy bản đồ ra, xác định phương hướng, sau đó bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Trù ác

Lãnh Mạc theo hướng bản đồ mà bay đi, cùng với đó là sự trợ giúp của Nguyệt My để tránh lạc đường. Trên đường đi, cậu thấy được vô số khung cảnh mà trước đây chưa từng nhìn thấy, những thôn làng nhỏ, những thị trấn, nhưng những nơi này cũng gần giống như làng người lùn, chỉ khác ở điểm là con

người.

Bay được chừng 1 canh giờ, cậu dừng chân tại 1 thị trấn để nghỉ ngơi, ở đây dòng người tấp nập khiến cậu có chút choáng váng, những gian hàng 2 bên đường nhiều vô số. Cậu liếc nhìn những đồ vật được bán ở những gian hàng, thứ mà làm cậu chú ý nhất chính là những dược liệu nhị phẩm, tam phẩm. Không nghĩ rằng những thứ trân quý thế này lại đem đi bán.

Lãnh Mạc mặc bộ y phục chiến đấu màu đỏ, cộng với thanh Thất Tinh kiếm trên lưng làm cậu trở nên nổi bật, mọi người đều nhìn cậu với ánh mắt kỳ lạ, nhất là chú ý đến thanh cự kiếm sau lưng cậu. Sau đó, cậu ghé chân vào 1 quán ăn, tùy tiện gọi vài món, cậu chỉ có thể ăn để lấy sức để tiếp tục đi đến Miêu Linh thành.

‘Tiếp theo phải đi hướng nào đây sư phụ?’

‘Ta cũng không nắm rõ lắm, trước đây rất lâu ta cũng đến Miêu Linh thành này 1 lần, nhưng giờ thì không nhớ’

‘Vậy phải làm sao đây?’

Cậu lấy bản đồ bày ra bàn, nhìn đi nhìn lại, xác định nơi mình đang đặt chân, rồi xem lại Miêu Linh thành phía trên bản đồ. Cả Nguyệt My cũng không thể nhớ ra nên đi hướng nào khiến cậu có chút khổ tâm, đành xếp bản đồ lại.

‘Đồ ăn của khách quan tới đây ạ, mời dùng!’

‘Đa tạ’

Vừa xếp lại bản đồ thì 1 vị nam tử cao ráo từ bên trong, cầm 1 mâm thức ăn đi đến bàn của cậu rồi bày ra. Trong lòng vị này tự hỏi rằng tại sao 1 đứa trẻ lại có thể 1 mình ở đây? Vị đó vừa chuẩn bị quay lưng thì Lãnh Mạc mới nhớ ra rằng sao mình không hỏi người khác? Cậu nắm lấy tay áo của vị đó.

‘Vị huynh đài này, chờ chút đã!’

‘Khách quan có chuyện gì cần nhờ sao ạ?’

‘Huynh có thể chỉ điểm cho ta đường đến Miêu Linh thành được không?’

‘Miêu Linh thành?!’

Sắc mặt của vị này đột nhiên thay đổi khi nghe đến 3 chữ Miêu Linh thành, cậu cũng không hỏi gì khác mà chỉ ngồi đợi câu trả lời.

‘Đừng nói khách quan muốn đến Miêu Linh thành?’

‘Đúng vậy, có gì không ổn sao?’

‘Không phải, không phải, là do Miêu Linh thành là 1 nơi tọa trấn của 3 tông môn lớn, đó là Bích Ngân Tông, Kim Nhận Tông và Huyền Thế Tông. 3 tông môn này đều có số lượng đệ tử chiếm hơn 1 nửa tòa thành, ngoài ra có đến 5 Đẩu Hoàng tọa trấn ở đó, người mạnh nhất thì là tứ tinh Đẩu Hoàng, là tông chủ Bích Ngân Tông. Nếu muốn đến đó yên ổn thì ít nhất thực lực phải hơn Đại Đẩu Sư mới được, còn khách quan thì....’

Biết được đến đây Lãnh Mạc cũng minh bạch việc này, 1 nơi có đến 5 Đẩu Hoàng như thế này thì ắt phải kiên cố, thực lực phải hơn Đại Đẩu Sư, nếu không sẽ chuốc họa vào thân. Nhưng bản thân cậu lại là ngũ tinh Đẩu Hoàng, nếu đem thực lực này vào tòa thành đó thì ai cũng phải kính nể, nửa điểm không dám đụng chạm.

‘Không sao, ta có cách. Bản đồ đây, hãy chỉ điểm giúp ta’

‘Nếu khách quan nói vậy thì tôi cũng không hỏi gì thêm nữa. Đường đến Miêu Linh thành là.....’

Câu nói của cậu khiến vị này ngạc nhiên, 1 đứa trẻ 12 tuổi có thể làm gì trong nơi cường giả nhiều như mây đó, trong lòng buồn cười, rồi đành chỉ cho cậu đường đến thành. Từ thị trấn này đi về phía đông bắc 17 dặm, băng qua 1 cánh rừng sẽ tới. Lãnh Mạc không ngờ lại dễ dàng đến thế, do cậu không rành địa hình ở đây nên việc không biết là đương nhiên, cũng lúc này Nguyệt My mới nhớ ra.

Sau đó vị kia lại đi phục vụ những bàn khác, cậu thu bản đồ lại rồi tập trung ăn những món ăn trên bàn. Do Phượng Viêm và A Ngân cũng cần phải ăn nên cậu lén lút lấy vài món đưa vào tâm hải cho 2 người họ.

‘Con tiện nhân này!!!’

‘Làm ơn....tha cho tôi....’

Đột nhiên từ bên ngoài vọng vào tiếng quát lớn đe dọa kèm theo 1 âm thanh vang xin tha thiết khiến ai cũng hoảng hốt, tò mò không biết chuyện gì xảy ra. Mọi người nháo nhào đổ xô ra đường, Lãnh Mạc không biết gì cũng đành bỏ bữa xuống đi ra xem.

Ở bên ngoài có 1 nữ nhân trung niên mặc y phục rách, gương mặt bị bụi bẩn bám lên, 2 cánh tay đang ôm 1 nữ tử chừng 4,5 tuổi. Bị 1 kẻ đầu trọc, to lớn, gương mặt dữ tợn cùng vài kẻ bên cạnh như tùy tùng đang gioroi đánh liên tục vào người của nữ nhân kia.

Bốp!

‘Tiện nhân! Còn dám ở đây! Không mau cút đi!’

‘Tôi xin ngài....làm ơn....đừng đuổi mẹ con tôi đi.....’

Kẻ đó không ngừng quát mắng nữ nhân kia, còn liên tục cầm roi đánh vào người gây ra vô số vết bầm tím, có chỗ còn chảy máu. Xung quanh mọi người bàn tán xôn xao, có người còn nói: “Thật tội cho người này”.

Lãnh Mạc dò xét thực lực của tên kia thì biết hắn là bát tinh Đấu Sư, ở nơi nhỏ bé này, Đại Đấu Sư cũng được coi là 1 cường giả, Đấu Sư thì cũng không kém gì. Có vô số kẻ lợi dụng điều này mà trục lợi cho bản thân tại nơi này.

‘Vị huynh đài này, cho ta hỏi hắn là ai thế?’

‘Hừ, tiểu tử?’

Cậu vỗ vai 1 người đàn ông trung niên rồi hỏi, người này thấy cậu chỉ là 1 đứa trẻ nhưng lại cao gần bằng mình thì có chút bất ngờ. Chú ý nhất chính là thanh kiếm cậu đeo trên lưng.

‘Người mới đến đây à?’

‘Đúng vậy, ta chỉ vừa mới đến, không biết tên đó là ai?’

‘Ày, hắn là Bạo Liệt, người của Sư Thỏ môn, chuyên làm chuyện ác đức, ai ai cũng căm hận hắn, người bị hắn hại chết cũng không ít đâu. Nếu người muốn làm gì thì ta khuyên đừng, người nào chọc tức hắn chỉ có đường chết’

‘Thế à, phiền huynh tránh ra 1 chút’

‘Áy, tên này!’

Câu nói này của Lãnh Mạc làm người kia ngạc nhiên, đưa tay định nắm lấy cổ áo của cậu nhưng không được. Cậu bước đi giữa đoàn người đang xôn xao, gương mặt trở nên đáng sợ, cái thể loại như Bạo Liệt này cậu không bao giờ có thể để yên được. Nghĩ đến hắn và Lâm Ma cả 2 đều giống nhau, phải trừ họa cho dân.

‘Làm ơn.....tha cho tôi.....’

‘Muốn chết, ta cho mi chết!!’

Bặc!

Khi Bạo Liệt vừa vung roi xuống thì bị 1 thứ gì đó bắt lại, hắn định thần nhìn kỹ lại thì thấy Lãnh Mạc đang nắm chặt lấy dây roi, gương mặt đáng sợ khiến hắn run lên. Cậu buông tay, hắn thu roi về, lui vài bước về phía sau.

‘Người là ai!? 1 tên tiểu tử mà dám xem vào chuyện của ta!’

‘Ta ư, chỉ là 1 kẻ đang tìm đến Miêu Linh thành thôi, thấy người chóng mặt, muốn đưa người xuống nơi huyết tri’

‘Hồn lão!’

‘Ngu xuẩn’

Xuy xuy

Hắn vung roi thêm 1 lần nữa thì Lãnh Mạc liền vận đấu khí, tạo ra ba động đấu khí lan khắp nơi. Bạo Liệt và 1 vài người khác bị ba động đẩy lùi ra phía sau, gương mặt hắn hiện lên vẻ kinh sợ, miệng lắp bắp.

‘Người....là....Đấu Hoàng??!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Giải quyết

Với 2 chữ “Đấu Hoàng” phát ra từ miệng của tên Bạo Liệt khiến cho xung quanh trở thành 1 khoảng im lặng. Mọi người đều trợn mắt, há mồm nhìn về phía Lãnh Mạc vẫn đang đứng trừng mắt nhìn tên Bạo Liệt, họ không ngờ lại có thể gặp cái thể loại cường giả như thế này chỉ mới 12 tuổi. Vài người tu luyện thử cảm nhận thực lực của cậu hoàn toàn mình bạch cậu là Đấu Hoàng, những người đó cảm thấy xấu hổ vì đã có tuổi nhưng tu vi cũng không có tiến triển gì nhiều, bây giờ lại xuất hiện 1 nhân vật khủng bố chỉ mới 12 tuổi.

Vị tiểu nhị và vị huynh đài lúc nãy hoàn hồn, thở ra 1 hơi nhẹ nhõm, trong lòng nghĩ rằng cũng may là không có đụng chạm gì đến cái thể loại cường giả này, nếu không thì 10 cái mạng cũng chưa chắc giữ nổi.

Trong lúc mọi người đều chú ý về Lãnh Mạc thì cậu quay người lại đi đến xem vết thương của vị nữ nhân kia. Cặp mày chao lại, trong mắt có tia phần nộ vì vết thương trên người nữ nhân này đã nhiễm trùng, lại còn bị Bạo Liệt đánh, nếu không chữa trị thì ắt sẽ đoạn khí. Cậu lấy 1 chiếc bình ngọc từ trong nạp giới, mở nắp ra thì hương thơm từ trong đó tỏa ra khắp nơi, mọi người được biết thêm cậu chính là 1 luyện dược sư.

‘Thôi rồi, vừa là Đấu Hoàng, vừa là luyện dược sư, kể cả tông chủ của Sư Thử môn đến cũng chưa chắc giữ được mạng’

‘Bạo Liệt kì này trúng phải thiết bản rồi, sản khoái, sản khoái!’

‘Cầu mong vị Đấu Hoàng này hãy giết hắn đi cho để khỏi hại người nữa’

Mọi người xung quanh nhân lúc này liên tục phi nhỏ Bạo Liệt, hắn cảm tức không ngừng nhưng không dám hé nửa lời. Lãnh Mạc cũng hiểu được 1 chút tình hình ở đây, hiểu được những người này căm hận hắn đến thế nào. Cậu lấy từ trong bình ngọc 1 viên đan dược màu đỏ, đưa đến miệng của nữ nhân kia, hương thơm bay vào mũi của cô khiến cô cảm thấy thoải mái nhưng thu lại vì không muốn đắc tội với người trước mặt mình.

‘Đấu Hoàng đại nhân, ngài....’

‘Cứ nuốt đi, đây là tam phẩm đan dược giúp hồi phục vết thương do tôi nhầm chán mà luyện ra, không có tác dụng phụ nào cả’

‘Nhưng mà, đây là đan dược tam phẩm, làm sao tiện nữ....’

‘Không sao’

Nhầm chán luyện ra? Câu này khi lọt vào tay những người xung quanh thì 1 phen kinh hãi. Tam phẩm đan dược mà nhầm chán luyện ra chỉ có thể là luyện dược sư cao cấp mới có thể luyện ra. Và đúng thật là trong lúc nhầm chán, Lãnh Mạc đã tìm hiểu công dụng của các loại dược liệu rồi luyện 1 đan dược tam phẩm không tên.

Nữ nhân ấy vẫn e dè trước cậu vì đây là đan dược tam phẩm, không phải là để cho dân thường sử dụng, nhưng cậu lại 1 mực kiên quyết đưa cho nên cô đành miễn cưỡng nhận.

Khi nuốt đan vào, cô cảm thấy được cơ thể trở nên thoải mái, những vết thương trên cơ thể hồi phục lành lặn, gương mặt của cô trở nên trẻ đẹp hơn vài tuổi, cô vô cùng vui mừng nhìn Lãnh Mạc, tay vẫn ôm con liền quỳ xuống.

‘Đa tạ Đấu Hoàng đại nhân! Đa tạ Đấu Hoàng đại nhân!’

‘Dừng lại đi, tôi cũng chỉ giúp người thôi, mau đứng lên’

‘Đa tạ ngài! Đa tạ ngài!’

Vị nữ nhân không ngừng dập đầu cảm tạ cậu làm cậu có chút khó xử. Giúp được người đối với Lãnh Mạc là 1 điều tốt, vì đó cũng là ước mơ của chính cậu. Lo cho vị nữ nhân này xong, cậu đứng lên, quay mặt lại trừng mắt nhìn tên Bạo Liệt, làm hắn hốt hoảng lùi về sau.

‘Bạo Liệt, việc gì ngươi phải làm vậy với cô nương này’

‘Đấu Hoàng đại nhân....tôi....’

‘Được rồi, im mồm đi, ta biết những chuyện ngươi đã làm ở nơi này rồi’

Khí thế của Lãnh Mạc làm hắn không dám hó hé nửa lời, nhờ vị huynh đài lúc nãy cậu cũng biết được hắn tàn bạo như thế nào. Nhưng mà dù tàn bạo đến mấy, trước mặt cậu cũng chỉ là con kiến không hơn không kém.

‘Nhưng rất tiếc, ta không có quyền quyết định sống chết của ngươi’

Nghe được câu này từ cậu, hắn vô cùng mừng rỡ, nếu như cậu bỏ qua cho hắn rồi đi thì chắc chắn hắn sẽ đem những kẻ phi nhỏ mình hôm nay giết hết. Mọi người xung quanh run sợ khi cậu nói thế, nếu không trừ hắn, sau này sẽ còn có nhiều người chết dưới tay hắn.

‘Nhưng, những người ở đây có quyền quyết định sống chết với ngươi. Nếu như họ nói ngươi chết, ta sẽ cho ngươi chết, nếu sống, ta sẽ cho ngươi sống’

‘Đại....nhân.....’

Sắc mặt hắn liền tái đi khi nghe câu này của Lãnh Mạc, không những không bỏ qua mà còn giao mạng sống của hắn cho những người khác.

‘Giết hần!’

‘Phải diệt trừ hần!’

‘Tên yêu nghiệt đáng chết!’

Mọi người xung quanh liền xả hết con giận bao năm nay đã chịu đựng, ai cũng phỉ nhổ tên Bạo Liệt, khiến hần cảm tức cực độ. Chưa từng nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay, bị kẻ khác sỉ nhục không ngừng.

‘Lũ chết tiệt!!! Ta mặc ngươi là gì đi nữa, ta liệu nói ngươi!!!!’

Hần quát lạnh 1 câu rồi điên cuồng cầm đao lên, lao thẳng đến chỗ Lãnh Mạc, con tức giận đã khiến hần trở nên điên loạn, không quan tâm người trước mặt mình là ai. Thấy hần như thế, cậu có chút khinh bỉ, lấy Thất Tinh kiếm từ trong bao ra.

‘Ngươi chết đi!!!’

‘Cũng câu này, tặng ngươi’

Xẹt

Khi Bạo Liệt vừa lao đến, Lãnh Mạc liền vung Thất Tinh kiếm lên, trăm 1 đường từ trên xuống vào người hần, khiến hần chết ngay tức khắc. Mọi người lúc đầu kinh hãi trước cảnh tượng này, dần dần bình tĩnh lại rồi vui mừng khi khối u ác tính Bạo Liệt đã được diệt trừ. Cậu nhìn lại xác của hần rồi tra kiếm lại vào vỏ, rồi nhìn những tên thuộc hạ của Bạo Liệt hiện giờ như rắn mất đầu.

‘Tên Bạo Liệt này ta đã giết rồi, còn các ngươi, muốn như hần không?’

‘Không...không!’

‘Nhớ kỹ lấy tên ta, Lãnh Mạc, chính là tên của ta, nếu như tông chủ các ngươi muốn tìm ta, cứ đến Miêu Linh thành’

Lãnh Mạc nói xong thì bọn chúng bỏ chạy, quay người đưa nữ nhân kia vào quán ăn, gọi thêm vài món cho 2 mẫu tử ăn. Nhìn thấy 2 người họ hạnh phúc bên nhau như thế, cậu cũng vui lây. Khi thanh toán tiền ăn thì vị tiểu nhị kia không lấy 1 xu, coi như là phần thưởng dành cho cậu, ngoài ra còn đưa cho cậu 1 khay thức ăn để ăn trên đường.

Xong hết mọi chuyện, xác của hần cũng được hỏa táng, cậu cũng rời đi khỏi nơi này. Mọi người đều cảm tạ cậu rất nhiệt tình, có người còn tặng cậu được liệu, miễn cưỡng nhận lấy rồi xuất phát đi Miêu Linh thành.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Bích Ngân Tông

Giải quyết việc ở thị trấn kia xong, Lãnh Mạc liền lên đường đến Miêu Linh thành. Trên đường đi, cậu gặp phải 1 vài kẻ như tên Bạo Liệt nên liền thanh trừng bọn chúng. Vốn dĩ bọn chúng làm càn như thế là do quân lính của đế quốc Thiên Mã này không có ở những vùng hẻo lánh này, nên có những kẻ lợi dụng điều đó để gây hại cho người dân.

Bay được khoảng 2 canh giờ, cậu băng vào 1 cánh rừng rậm rạp, ở trong đó tạo cho cậu 1 cảm giác ớn lạnh. Cây cối âm u, ma thú thì xuất hiện liên tục, tuy nhiên vẫn có thảo dược dùng luyện đan, cậu cố lấy 1 ít để vào nạp giới rồi rời đi vì không thể ở đây quá lâu.

‘Lãnh Mạc, phía trước có 1 đầu ma thú cấp Đấu Linh, hãy giết nó đi’

‘Vâng’

Đúng như lời Nguyệt My, phía trước liền xuất hiện 1 ma thú Đấu Linh, ma thú này là Kim Hòa Hồ, rất linh hoạt ở dưới mặt đất. Nó lao đến chỗ Lãnh Mạc, cậu cười lạnh 1 tiếng rồi liền “tặng” nó 1 nhát đao khiến nó chết tại chỗ, sau đó tiếp tục bay về phía trước.

Khi ở trong rừng chỉ thấy 1 màu đen u ám, nhưng từ xa lại có 1 đốm sáng, Lãnh Mạc theo đốm sáng đó mà bay thật nhanh về phía trước. Bay qua đốm sáng đó thì cậu nhận ra rằng mình đã ra khỏi khu rừng, mà khi ra khỏi khu rừng thì sẽ đến Miêu Linh thành.

‘Đ...đến rồi, Miêu Linh thành!’

1 tòa thành cao sừng sững hiện ra trước mắt Lãnh Mạc, tường thành được phủ 1 màu lục ngọc bích, nhìn trông cực kỳ vững chắc. Ngoài ra, trên tường

thành còn có vô số quân lính lẫn thị vệ đứng ở đó, những người này thực lực đa số là Đấu Sư, có 1 vài người là Đại Đấu Sư. Lực lượng như thế cũng chỉ bình thường đối với những nơi cường giả như mây như thế này.

‘Tiểu tử, cầm lấy, chúng ta đi vào thôi’

‘Vâng!’

Nguyệt My lấy quyền trục mà Gia Phong đưa cho Lãnh Mạc ra, rồi đưa vào tay cậu. Cậu hạ cánh xuống trước cổng thành khiến cho thị vệ ở đó hoảng hốt 1 phen, liền dàn trận như chuẩn bị đánh với cậu làm cậu hết hoảng, rồi lấy lại bình tĩnh.

‘Người là ai?! Mau khai ra danh tính!’

‘Từ từ đã, tôi không có ác ý, à đây, mới ngài xem thứ này’

Những thị vệ bao vây, chĩa mũi giáo vào cậu, cậu không dám làm gì, đành đưa quyền trục trên tay cho 1 vị thị vệ gần đó. Người này cầm lấy quyền trục, mở ra xem, đột nhiên mặt tái lại, hiện vẻ kinh sợ rồi nhìn Lãnh Mạc, ra hiệu cho những người khác thu giáo về rồi chấp tay cúi người xuống.

‘Đại nhân! Xin thứ lỗi! Tôi không biết đại nhân là khách quý của Bích Ngân tông!’

‘Khách quý của Bích Ngân tông?!’

Lãnh Mạc cảm thấy khó hiểu, từ bao giờ mình đã là khách quý của 1 tông môn đứng đầu Miêu Linh thành này? Chẳng lẽ trong quyền trục kia có ghi chép điều gì đó? Mà từ khi rời đi đến giờ cậu cũng chưa từng lấy quyền trục đó ra xem.

‘Vị thị vệ này, cho tôi xem quyền trục’

‘Đây ạ!’

Cậu nhận lấy quyền trục, xem nội dung bên trong. Nội dung như sau: “Ta là Lữ Linh Khôi, tông chủ Bích Ngân tông, người giữ quyền trục này chính là khách quý của ta, nếu gặp được thì lập tức đưa người đó đến tông môn của ta, không được hỏi gì thêm về người đó”. Ngoài ra còn có dấu mộc tử in dưới dòng chữ.

‘Lữ Linh Khôi.....tên lạ thật’

‘Vậy đại nhân, chúng ta đi chứ?’

‘À, được thôi, nhờ dẫn đường’

‘Vâng! 4 người các người, theo ta hộ tống đại nhân!’

‘Tuân lệnh’

Vị thị vệ kia ra lệnh cho 4 người nữa đi theo hộ tống Lãnh Mạc, cậu cũng bước đi theo chân của vị thị vệ dẫn đầu kia, còn 4 người kia bao quanh cậu để bảo hộ.

Khi vào thành, vô số người đều chăm chú nhìn cậu và 5 người thị vệ, điều này là đương nhiên khi có khách quý của tông môn nào đó đến đây thì phải có hộ vệ đi theo để bảo hộ, mặc dù thực lực bọn họ kém cậu rất nhiều.

Trong tòa thành này, nhà cửa, hàng xá đều hoàn toàn khác xa với thị trấn kia, nếu nói thẳng thì không bằng Miêu Linh thành này. Tòa thành cực kỳ lớn, trải dài phải vài dặm đến ngọn núi phía xa kia. Nhà cửa thì đoan trang, xoa hoa cực kỳ, có cả những cửa hàng dược liệu cực kỳ lớn, người dân ở đây cũng khác hẳn, mặc y phục đẹp, nhưng cũng có những người mặc y phục thường.

‘Nơi này khác năm xưa thật, lúc đấy chỉ là 1 tòa thành nhỏ, người mạnh nhất nơi này lúc đó chỉ là Đấu Linh, nhưng giờ lại có vài cái Đấu Hoàng, đúng là phát triển cường thịnh’

‘Sư phụ biết rõ thật nhỉ’

‘Hắc, làm sao ta không biết, nơi này được như thế này cũng nhờ 1 phần năm xưa ta đến đây cứu trợ, được người người tôn sùng’

‘Thật không đấy sư phụ à?’

Lãnh Mạc vừa trò chuyện cùng Nguyệt My trong tiềm thức, vừa đi trên đường. Cậu nhìn xung quanh, đoàn người đi qua lại vô số, có những thiếu nữ khi thấy cậu liền che miệng cười, nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ làm cậu xấu hổ 1 phen. Khi đi đến quán trường, cậu thấy 1 bức tượng, mà bức tượng này vô cùng thân thuộc.

‘Ặc! Không phải chứ?!’

‘Thế nào, ta nói đúng chứ, tượng của ta đấy, hắc hắc!’

Đó chính là tượng của Nguyệt My, cậu không ngờ chuyện mà cô kể cho cậu lại là sự thật. Được người khác tôn sùng đến nỗi đúc thành tượng để ở quần trường này, cậu cười khổ 1 tiếng.

‘Đây là tượng của Diệp Nguyệt My đại nhân, ngài ấy chính là Sát Thần, năm xưa đã giúp nơi này trở nên phồn vinh như hôm nay, ai ai cũng ngưỡng mộ, ngoài ra mỗi năm còn cúng bái, tổ chức lễ hội ăn mừng...’

Vị thị vệ dẫn đầu kia liền kể 1 loạt các chuyện về Nguyệt My, Lãnh Mạc lại cười khổ 1 tiếng nữa vì hồn người ở bên cậu mà cúng bái kiểu gì, đúng là làm người ta khổ tâm.

‘Đại nhân...không biết tại hạ có thể hỏi ngài 1 câu được không?’

‘Được chứ, cứ tự nhiên’

Vị thị vệ hơi ấp úng do trong quyền trục nói rằng không được hỏi người đó bất cứ câu nào. Nhưng vì tò mò nên mạn phép hỏi cậu.

‘Thực lực của ngài là gì ạ?’

‘Ra là hỏi chuyện này, Đấu Hoàng, thực lực của tôi là Đấu Hoàng, nếu nói đúng hơn là ngũ tinh Đấu Hoàng’

Vừa nghe câu trả lời của Lãnh Mạc, cả đoàn thị vệ liền chấn kinh, lặng cầm đi, chân không nhấc lên nổi, gương mặt tái mét, không còn 1 chút huyết hồng nào trên mặt. Họ chưa từng nghĩ rằng có 1 người nào đó có thực lực mạnh hơn cả người mạnh nhất trong tòa thành này bước chân vào nơi đây, cả Ngũ Đại Cao Thủ cũng chưa từng đến nơi này nên biểu hiện của họ là lẽ đương nhiên.

5 người thị vệ bình tĩnh lại, sắc mặt trở nên tốt hơn lúc này, mỗi người đều sợ đến nỗi run lên, tay chân vẫn chưa thể cử động. Vị thị vệ dẫn đầu liền minh bạch, người có thực lực cỡ này thì chắc chắn phải là khách quý của Bích Ngân tông, không sai vào đâu được.

‘Vậy....vậy chúng ta....đi tiếp....’

‘À, ừ’

Đến lúc này người đó mới có thể mở miệng nói lấp bắp vài câu rồi tiếp tục đi đến Bích Ngân tông. Trên đường đi, không ai dám nói gì nữa cả, cứ đi mãi, đến khi dừng chân tại cánh cổng bằng bích thạch, có tấm bản treo trên đó ghi 3 chữ ‘Bích Ngân Tông’.

‘Đến rồi, Bích Ngân tông’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Gặp mặt

Đứng trước cánh cổng của 1 tông môn lớn, Lãnh Mạc cảm thấy rất hồi hộp, cánh tay run khê lên vì, cánh tay run khê lên, rồi cô lấy lại bình tĩnh. Cậu cảm nhận được rất nhiều khí tức ở bên trong, đa số chỉ là Đấu Giả, Đấu Sư, có 1 ít Đại Đấu Sư và điều khiến cậu khá ngạc nhiên chính là có đến 25 cái Đấu Linh, 10 cái Đấu Vương và 2 cái Đấu Hoàng. Sở hữu lực lượng như thế này, danh hiệu Đệ nhất tông môn ở Miêu Linh thành này không phải là hư danh.

‘Đại nhân! Phiên ngài hãy đưa tôi quyền trục, tôi sẽ vào bẩm báo cho thị vệ ở đó, dẫn đường ngài vào’

‘Ừm, đây này’

Cậu đưa quyền trục trên tay cho vị thị vệ đó, rồi sau đó y đi vào bên trong, để cậu và 4 người còn lại ở ngoài. Trong lúc đợi, cậu quay lại nhìn cảnh vật xung quanh, tông môn này được đặt trên 1 ngọn núi không quá cao, nhưng có thể gần như ngắm toàn cảnh trong thành. Gió thổi qua, cậu hít lấy 1 hơi, không khí bay vào mũi cậu tạo 1 cảm giác thống khoái.

‘Đại nhân!’

Vị kia đi từ bên trong ra, cùng với 3 người khác, đều mặc y phục trắng giống nhau, thần sắc nghiêm nghị, có chút rung động khi nhìn thấy cậu, thực lực cả 3 cũng phải đạt đến tứ tinh Đại Đấu Sư.

‘3 vị này là...’

‘Đây là hộ vệ của Bích Ngân Tông ạ, bọn họ ra đây để đưa ngài vào bên trong’

‘Ra là vậy’

1 người trong cả 3 đưa mắt quét nhìn Lãnh Mạc, thấy được y phục của cậu trông khác xa những y phục mà y từng thấy. Sau đó cảm nhận thực lực của cậu, thì y không thể nhìn ra, nếu từ thực lực của y trên 1 bậc thì còn miễn cưỡng cảm nhận được, nhưng giờ thì hoàn toàn không cảm nhận được gì.

Khi vị thị vệ kia thông tri với 3 người họ rằng có 1 vị cường giả Đẩu Hoàng, là khách quý của tông chủ họ, khiến cả 3 người liền chấn kinh 1 phen, chân còn chã thể đứng vững. Đưa cho họ quyền trục xem thì họ hơi ngạc nhiên. Trong đầu liền nghĩ đây ắt phải là 1 nam nhân trung niên, nhưng khi gặp thì chỉ lại là 1 tiểu tử. Điều này làm y càng thấy lo lắng đến nỗi đổ mồ hôi hắt*.

‘Cho hỏi vị đại nhân này danh là....’

‘Lãnh Mạc, chỉ thể thôi, đó là tên của tôi, còn huynh?’

‘Tại hạ tên Lâm Hùng, đây là Thiết Diễm và Bô Lại. Mời ngài đi theo tại hạ’

‘Được’

Lâm Hùng và 2 người còn lại hơi ngạc nhiên khi Lãnh Mạc lại nói chuyện khách khí như thế. Họ không hề chậm trễ, liền mời cậu đi theo để vào chính điện gặp tông chủ, cậu cũng lập tức đi theo nhưng lại dừng lại.

‘À khoan đã, đây là tam phẩm đan dược Tồi thể đan, coi như quà cảm ơn 5 vị’

Lãnh Mạc lấy ra 5 chiếc bình, ném về phía 5 thị vệ kia, kèm theo lời nói của cậu khiến họ sững sốt. Không ngờ được rằng chỉ hộ tống cậu mà được 1 viên đan dược tam phẩm quý báu. 3 người kia cũng ngỡ ngàng trước hành động của cậu, nhờ đó họ cũng biết cậu là 1 luyện dược sư.

‘Đa tạ đại nhân!!’

Cả 5 người cùng đồng thanh, sau đó quay người rời đi.

‘Chúng ta đi chứ?’

‘Vâng!’

Cậu quay người lại, tiếp tục cùng bọn họ đi vào bên trong. Những dãy hành lang được kéo dài vào trong, cùng với đó là hàng đường được làm từ thổ thạch trải dài. Trong sân tập luyện có các đệ tử đang hăng say luyện tập không ngừng, khi họ nhìn thấy cậu được hộ tống bởi 3 vị tiền bối, không khiến họ ngạc nhiên, nhìn theo bóng dáng của cậu đến khi đi mất.

Đi được 1 lúc thì họ đã đến chính điện, nơi này vô cùng uy nga, được xây rất lớn, cánh cửa được làm từ gỗ quý chạm khắc những hoa văn tinh xảo. Lâm Hùng mở cửa bước vào, Lãnh Mạc cùng 2 người còn lại cũng theo chân. Cậu liền cảm nhận được 2 luồng khí tức Đẩu Hoàng ở trong này, 1 cái là tứ tinh, cái còn lại là tam tinh. Rồi từ từ hiện ra 1 bóng nữ nhân đang ngồi trên ghế, tay cầm 1 quyển trục như là văn kiện, tay còn lại chống cằm, gương mặt có chút lười nhác. Cả 3 người kia liền quỳ rạp xuống.

‘Tông chủ! Có Lãnh Mạc đại nhân đến thăm!’

‘Hử? Lãnh Mạc đại nhân? Lãnh Mạc nào ấy nha?’

Người này khi nghe những lời từ Lâm Hùng liền gật đầu, miệng lẩm bẩm rồi mới nhìn thấy Lãnh Mạc.

‘Tạ hạ là Lãnh Mạc, xin chào tông chủ!’

Cậu cũng chấp tay chào người này, không dám thất lễ vì đây là tông chủ của 1 tông môn lớn nên không thể dụng chạm.

‘Vị tiểu huynh đệ này là Lãnh Mạc?! Nhưng ta chưa từng.....!’

Vị tông chủ liền nghi ngờ, cố nhớ lại trong đầu hình ảnh của cậu nhưng không hề nhớ vì chưa từng gặp cậu. Khi chưa dứt câu, vị tông chủ ngạc nhiên khi thấy quyển trục trong tay cậu, liền đứng lên, miệng cứng lại. Rồi bình tĩnh hít lấy 1 hơi

‘3 người các người lui đi, ta có chuyện nói với vị tiểu huynh đệ này’

‘Vâng’

3 người nọ liền lui ra, chỉ để lại ở đây Lãnh Mạc và vị tông chủ. Người này thấy chỉ còn đôi phương, liền xuất ra 1 thanh đao 2 lưỡi 2 đầu chỉ về hướng cậu, vận đẩu khí, trừng mắt nhìn, khiến cậu hoảng hốt 1 phen.

‘Giờ thì nói, tại sao tiểu huynh đệ có được quyển trục đó’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Hiểu Lâm

Đối phương đột nhiên xuất thủ, làm Lãnh Mạc hoảng hốt 1 phen, theo tiềm thức tay cầm lấy Thất Tinh kiếm, chuẩn bị xuất ra nhưng nhớ lại rằng không thể động thủ với người này nên thu tay lại. Vị tông chủ này cứ vẫn tỏa ra sát khí, chưa có ý thu lại thanh song đầu đao kia.

‘Ta hỏi 1 lần nữa. Tiểu huynh đệ, làm sao có được quyền trục trong tay?’

‘Đây là quyền trục do tộc trưởng đưa cho tại hạ, nói đến Miêu Linh thành, gia nhập Bích Ngân tông’

‘Tộc trưởng?’

Lãnh Mạc áp ứng miễn cưỡng nói ra, cứ nghĩ rằng khi đến đây sẽ được tiếp đãi nhiệt tình, không ngờ giờ lại bị dồn vào thế như vậy. Thực lực của cậu và vị tông chủ này chỉ cách nhau 1 tinh, nhưng không thể động thủ với người này, ngoài ra còn 1 cái Đầu Hoàng vẫn đang ẩn nấp, chưa có động tĩnh gì, nếu buộc phải chiến đấu thì ắt sẽ là 1 trận khổ chiến.

‘Vị tộc trưởng mà tiểu huynh đệ nói, tên là Gia Phong đúng chứ?’

‘Tông chủ quen biết tộc trưởng?!’

‘Trả lời câu hỏi của ta trước’

Câu hỏi lúc này khiến Lãnh Mạc kinh ngạc, không thể ngờ vị tông chủ này lại biết đến Gia Phong. Không lẽ trước đây Gia Phong và y đã từng gặp nhau? Nhưng điều này là không thể, vì làng người lùn ở tận sâu trong rừng, không ai có thể biết được, vậy làm sao y lại biết Gia Phong?

‘Đúng... là thế. Vậy tông chủ có liên quan đến làng người lùn?’

‘Tiểu huynh đệ cũng biết làng người lùn!?’

Lãnh Mạc miễn cưỡng nói ra 1 chút về làng người lùn để hỏi về chuyện trước đây của y. Nếu mà y có liên quan đến nơi đó, vậy thì tại sao Gia Phong chưa từng kể cho cậu, chẳng lẽ có sự tình gì không thể nói? Cậu càng nghĩ hoặc hơn. Vị tông chủ liền tăng thêm sát khí.

‘Tại hạ trước đây được người lùn cứu mang 2 năm, hiện giờ mới rời làng ra bên ngoài lịch lãm, được tộc trưởng chỉ điểm đến đây’

‘Vậy tiểu huynh đệ có gì để chứng minh không, hay là tiểu huynh đệ đây là kẻ uy hiếp đến làng người lùn, buộc gia gia phải đưa quyền trục đó, rồi đến nơi này?’

Dù đã giải thích sự thật cho vị tông chủ biết, nhưng vẫn bị cho là kẻ giả dối. Đúng là cậu không có thứ gì để chứng minh những lời mình nói là sự thật, do trước khi đi Gia Phong chỉ đưa cậu quyền trục và tiền, không có đưa tin vật nhận dạng hay bất cứ thứ gì khác cả. Nghĩ đến việc này làm Lãnh Mạc khổ tâm, nếu đã đến đây rồi mà còn bị mời về thì biết đi đâu nữa.

‘Ta có thể làm chứng’

‘Hử?!’

‘A Ngân, Phụng Viêm?!’

Từ lúc gặp mặt, Phụng Viêm và A Ngân đã nghe toàn bộ câu chuyện, không nhịn được liền đồng thanh nói 1 câu rồi từ trong tâm hải đi ra bên ngoài. Cả 2 người từ đạo quang trở thành dạng người, khiến cho vị tông chủ kinh ngạc 1 phen, liền thu đao lại, lùi về sau vài bước.

‘Nữ nhân, ta có thể làm chứng cho câu nói của tiểu tử Lãnh Mạc’

‘Ta nữa!’

Vị tông chủ không cảm nhận được thực lực của 2 người này, nội tâm xuất hiện từng tia kinh sợ, không thể tin rằng phía sau tiểu tử này lại có 2 vị cường giả chống lưng. Nếu như thế thì thế lực của tiểu tử này không đơn giản.

‘Cho ta hỏi 2 vị là ai?’

‘Người có biết đến Phụng Hoàng Lửa, sống trong ngọn núi lửa ở làng người lùn chứ. Chính là ta đây’

‘Phụng Hoàng Lửa?! Vậy còn cô nương này.....’

‘Đệ nhất Thập đại ma thú, Ngân Lang Vương’

‘Đệ....nhất.....’

Nội tâm của y càng chấn động hơn khi biết được lai lịch của 2 người. 1 người lại là Thần thú Phượng Hoàng Lửa, người còn lại là Đệ nhất ma thú, đúng là làm người khác kinh ngạc. Nhưng điều y thắc mắc nhất là tại sao Phượng Hoàng Lửa lại ở đây, dựa vào thần sắc của Phượng Viêm thì vị tông chủ không nghi ngờ gì nữa, đây thật sự là Phượng Hoàng Lửa ở làng người lùn.

‘Chắc người khi ở làng người lùn đã nghe qua danh của ta rồi’

‘Đúng...là tôi từng nghe qua Phượng Hoàng Lửa, nhưng mà tại sao ngài lại biết....’

‘Không phải 4 năm trước người bị trọng thương, phải chạy sâu vào rừng, được người lùn cứu sao? Đừng nghĩ rằng ta không biết, thật ra ta biết mọi thứ diễn ra xung quanh mình đây’

Nội tâm của vị tông chủ run nhẹ lên, không ngờ chuyện trước đây được người lùn cứu lại có người biết được. Mà người này lại lúc nào cũng được người lùn thờ phụng.

‘Vậy tông chủ cũng từng được tộc người lùn cứu sao?’

‘Đ...đúng vậy, lúc đó do bị truy đuổi bởi những kẻ ác, bản thân lại bị thương, đành chạy vào rừng, đi được 1 lúc thì gất đi, lúc tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong 1 căn nhà. Rồi từ từ mới biết làng người lùn đã cứu mình, trước khi đi ta giao cho gia gia quyền trục đó, nếu có chuyện gì thì đến tìm ta....’

Vị tông chủ không ngần ngại, liền kể 1 mạch toàn bộ câu chuyện 4 năm về trước, làm cho Lãnh Mạc có chút bất ngờ. Cậu và y đều được người lùn cứu, được giúp đỡ, bây giờ lại được gặp nhau thì đây chắc chắn là do duyên số.

‘Vậy thật sự tiểu huynh đệ đây.....’

‘Đúng vậy, chuyện tộc trưởng nói tại hạ đến đây là sự thật, và tại hạ được người lùn cứu....Còn nhiều chuyện nữa....’

‘Vậy 3 người hãy ngồi đã rồi tiếp tục kể’

‘Àn’

Vị tông chủ thu đao lại vào nạp giới, trở nên nhân nhã hơn, nói chuyện cũng khách khí hơn, mời Lãnh Mạc, A Ngân và Phượng Viêm ngồi ở hàng ghế dành cho khách ở bên phải.

Lãnh Mạc kể lại mọi chuyện cho y biết, lúc được người lùn cứu giúp, đến khi người lùn bị tàn sát. Kể đến đây, y không tránh khỏi tức giận, tay liền nổi gân xanh, mắt trừng lên như muốn giết người, may là Lãnh Mạc đã ngăn cản. Sau đó cậu kể tiếp khi tộc người lùn di chuyển đến gần nơi của A Ngân, lập lại trật tự, xây dựng lại làng. Kể cả việc Phượng Viêm và A Ngân là huyền thú của cậu, y hơi choáng váng khi biết được điều này,....Khi kể xong, vị tông chủ hiện ra vẻ ngại ngùng, mặt hơi đỏ.

‘Ra là vậy, ta xin lỗi Lãnh Mạc tiểu đệ a, hiểu lầm đệ rồi, hắc hắc. Mong lượng thứ’

‘Không sao, dù gì chỉ là hiểu lầm thôi, hắc’

Y cười cười, ngại ngần xin lỗi cậu vì những chuyện lúc nãy, xưng hô cũng đã thay đổi. Suy nghĩ lại thì cũng thấy mình lỗ mãng, chưa tìm hiểu mọi chuyện thì đã xuất thủ muốn giết người, đúng là mất mặt. Với khi cảm nhận thực lực của Lãnh Mạc mạnh hơn mình 1 chút, khiến y lại 1 phen kinh ngạc, còn nhỏ tuổi thế đã là Đẩu Hoàng, không biết sau này trưởng thành sẽ đạt đến cấp bậc nào?

‘Đệ tỷ đây giới thiệu lại, tỷ là Lữ Linh Khôi, sau này gọi là Linh Khôi tỷ được rồi’

‘Hắc, đệ là Lãnh Mạc, sau này Linh Khôi tỷ cứ gọi là Mạc đệ’

Linh Khôi cùng Lãnh Mạc nói chuyện khách khí, cả 2 cười nói vui vẻ với nhau, làm cho những chuyện lúc này như chưa từng xảy ra.

‘Vậy Mạc đệ muốn gia nhập Bích Ngân tông tỷ ư?’

‘Nếu tỷ cho phép thì....’

‘Hắc hắc, làm sao mà không cho phép được. Đệ còn mạnh hơn cả tỷ, làm sao mà từ chối!’

‘Tỷ quá khen. À, A Ngân, Phượng Viêm, 2 người nếu muốn đi dạo thì cứ đi đi’

Dứt câu, Lãnh Mạc quay lại phía 2 người mà nói, bọn họ đã ở trong tâm hải của cậu 1 thời gian rồi, cần phải đi ra ngoài, hít thở không khí để tốt hơn, nhân lúc này là thích hợp nhất.

‘Được rồi, vậy ta đi’

‘Tôi cũng đi đây, lão đại!’

2 người họ vui vẻ mà rời đi, chỉ trong thoáng chốc, bọn họ đã đi khỏi nơi này 1 cách nhanh chóng, chỉ còn Lãnh Mạc và Linh Khởi ở đây.

‘Linh Khởi! Ta có chuyện cần hỏi 1 chút’

Từ bên ngoài vọng vào 1 tiếng nói trầm lặng nhưng lại uy nghiêm, 1 thân ảnh già nua từ ngoài cửa bước vào, đầu tóc lẫn râu ngà bạc, mặc lên 1 bộ y phục xám. Không vội vàng đi vào sảnh.

‘Diệp Tu đại nhân có gì cần hỏi ta sao?’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chức vụ

Vị lão nhân Diệp Tu này bước vào, nhìn thấy Lãnh Mạc đang ngồi ở ghế dành cho khách quý của tông môn thì sắc mặt có chút biến đổi, chấp tay chào, cậu cũng lễ phép chào lại. Ông liếc nhìn cậu 1 lát rồi từ từ bước đến chỗ của Linh Khởi đang ngồi. Ông còn cảm nhận được trong chính điện vẫn còn 2 luồng tàn khí vô cùng mạnh, ắt hẳn phải là của 2 cái bóng lao nhanh ra từ chính điện lúc nãy ông vừa nhìn thấy.

‘Vậy có chuyện gì sao Diệp Tu đại nhân?’

‘Ừm, lúc nãy ta có thấy 2 thân ảnh lao nhanh từ bên trong này ra, không biết có phải là của địch?’

‘Hắc hắc, không phải đâu!’

Linh Khởi cười lớn khiến Diệp Tu khó hiểu, 2 kẻ đó đi rồi nhưng khí tức vẫn lưu lại đây thì chắc chắn thực lực phải rất mạnh. Không lẽ đó không phải là địch? Nghĩ đến đây nội tâm của ông nhẹ nhõm lại, vì nếu là địch, với 2 cái thực lực như thế thì huy động toàn bộ đệ tử lẫn trưởng lão cũng chưa chắc có thể đánh lại. Bích Ngân tông ắt sẽ bị huyết tẩy.

‘Vậy là sao?’

‘À, tiền bối, đó không phải là địch đâu, mà 2 người đó là huyền thú của tiểu bối a’

‘Hử?!’

Câu nói của Lãnh Mạc lọt vào tai của Diệp Tu, ông quay lại nhìn cậu với vẻ mặt ngạc nhiên. Trong tâm tự hỏi rằng cậu nhỏ tuổi thế này mà có huyền thú thì không phải quá kì lạ sao? Nhưng dù là huyền thú thì thân ảnh lúc nãy phải là của ma thú, nhưng ông lại nhìn thấy là của con người. Lúc này Diệp Tu mới nhớ ra, ma thú trên 1500 năm thì có thể có nhân dạng. Vậy không lẽ huyền thú cậu sở hữu không lẽ là loại như thế?

‘Nói ra thì chắc tiền bối không tin lắm, nhưng đó thật sự là huyền thú của tiểu bối đây’

‘Vậy vị tiểu huynh đệ này có thể cho ta biết 2 loại huyền thú của tiểu huynh đệ đây là gì?’

Diệp Tu không vội vàng mà hỏi cậu, nhìn qua Linh Khởi thì thấy cô đang che miệng cười.

‘Ngài đừng sốt quá a, Diệp Tu. Tôi lúc nãy đã mắc phải 1 lần rồi đây’

Ông càng thấy khó hiểu hơn khi Linh Khởi nói vậy, chẳng lẽ 2 huyền thú của Lãnh Mạc có gì đó khiến cho người khác thấy kinh ngạc? Hay là huyền thú của cậu là loại trên 1500 năm? Càng nghĩ càng thấy lo lắng.

‘Không sao, tiểu huynh đệ cứ nói’

‘Vậy tiểu bối sẽ nói. Huyền thú của tiểu bối là Phượng Hoàng Lửa và Ngân Lang Vương, tên của họ là Phượng Viêm và A Ngân. Tiền bối?’

Diệp Tu liền biến sắc, tay chân liền run lên, toàn cơ thể không thể cử động nổi. Sở hữu 1 trong 2 loại huyền thú này chắc chắn ai cũng phải kính sợ, không dám động chạm dù thực lực người đó yếu đi chăng nữa. Nhưng Lãnh Mạc lại sở hữu cả 2, càng khiến người khác như ma quỷ nhập, tâm trí không ổn định.

Ông cố gắng lấy lại bình tĩnh, buộc phải tin những gì cậu vừa nói, tuy điều này quá nghịch thiên. Đệ nhất Thần thú lẫn ma thú lại có thể đi theo con người thì quá là kỳ lạ, chắc chắn cậu phải sở hữu 1 cái gì đó rất đặc biệt. Diệp Tu dùng đầu khí dò xét thực lực của cậu, liền cảm nhận ra được cấp bậc hiện giờ của cậu lại là Đấu Hoàng, khiến ông kinh ngạc thêm 1 phen.

‘Hắc hắc, thế nào hả Diệp Tu đại nhân?! Đúng là Mạc đệ khiến người ngạc nhiên đúng chứ?!’

‘Khụ khụ, đúng,đúng vậy, thật đúng là làm người ta chấn động, chỉ bấy nhiêu tuổi mà đạt được Đấu Hoàng, đúng là khiến lão già ta cảm thấy xấu hổ, hắc hắc!’

‘Tiền bối nói quá, không ngờ lại nhìn ra được thực lực của tiểu bối, chỉ là tiểu bối có chút hơn người, có duyên cơ nên mới đạt được Đấu Hoàng’

‘Hắc hắc, tiểu huynh đệ đúng là khiêm tốn!’

Ông nhận ra được tư chất của Lãnh Mạc, hoàn toàn khác xa với những người mà ông từng gặp. Cái thể loại này thì sau này chỉ với 1 tiếng nói cũng có thể khiến vô số cường giả khác nghe lệnh không từ, và nếu gia nhập ở đây cũng có thể làm chấn hưng Bích Ngân tông.

‘Ta là Diệp Tu, là tổng quản tông môn, sau này gọi là Diệp Tu được rồi’

‘Chào tiền bối, tiểu bối là Lãnh Mạc, sau này cứ gọi là Lãnh Mạc’

Cả 3 người đều nói chuyện vui vẻ với nhau, Lãnh Mạc cũng nói sơ qua về tình cảnh của mình, nhưng không nói ra tên cha và mẹ để tránh khỏi người khác soi mói. Khi nghe được câu chuyện cha mẹ của Lãnh Mạc mất, bọn họ không hiểu vì sao lại có thể cảm nhận được nỗi đau tột cùng khi nhìn sâu vào đôi mắt của cậu. Nó như chứa đựng 1 mầm mống thù hận vô cùng khủng khiếp, khiến 2 người họ không dám nhìn thêm 1 phút nào nữa.

‘Ngũ tinh Đấu Hoàng, nếu để Lãnh Mạc đây là đệ tử thì quá phí phạm rồi, chúng ta thử xem còn chức vụ nào trong tông môn không? Để cậu ấy làm chức vụ đó’

"Không không, để tôi làm đệ tử cũng được rồi"

‘Làm sao được! Để ta xem qua, 2 người chờ 1 chút’

Tuy Lãnh Mạc đã phản đối nhưng Linh Khôi không chấp nhận lời từ chối của cậu, liền đi đến bàn làm việc, cầm lên 1 quyển trục rồi mở ra xem. Cô đảo mắt qua toàn bộ những chức vụ ở trong tông môn thì thấy đều đã đầy đủ hết, nhưng còn có 1 chức vụ còn trống mà bao lâu nay chưa ai ngự tọa.

Lúc này Lãnh Mạc mới thấy Linh Khôi càng ra dáng tông chủ hơn, vì khi lúc này trò chuyện cùng nhau, cô nói chuyện không khách khí, tạo cho người ta 1 cảm giác thoải mái. Nhưng khi làm việc thì lại nghiêm túc vô cùng, khiến người khác nể phục. Ngoài ra cậu còn chú ý đến mái tóc ngắn màu trắng mượt của cô, đôi môi mềm như quả thơm, làn da không quá mềm mại, có thể là do sử dụng vũ khí làm cho cô có 1 ít cân cốt. Đúng là như 1 mỹ nữ khiến người người mê mẩn

‘Có rồi!’

‘Là chức vụ gì thế Khôi nhi?’

‘Là tông phó, không biết đưa Mạc đệ lên làm tông phó có thỏa đáng không?’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Sắp xếp

Nội tâm Lãnh Mạc run lên 1 chút khi nghe được Linh Khôi nói rằng để cậu làm tông phó của Bích Ngân tông. Cậu chỉ là người ngoài, chỉ mới đến đây nhưng được đưa lên chức vụ đứng thứ 2 của tông môn thì quá là vô lý, huống chi còn có vô số đệ tử hoặc những thành viên lâu năm của tông môn còn chưa thể chạm đến vị trí này, nhưng cậu là người mới mà lại được đưa lên thì chắc chắn ai cũng kỳ thị, căm ghét.

Dù vậy, nhưng muốn đưa 1 ai đó lên làm tông chủ hoặc tông phó thì phải thông qua quyết định của các trưởng lão hoặc là sự đồng tình của đa số bộ phận đệ tử. Vì thế, cho dù Linh Khôi có ra mặt, trực tiếp đưa Lãnh Mạc làm tông phó thì sẽ bị từ chối không ngần ngại. Nhưng nếu phô trương thực lực của cậu thì những người khác nửa lời không dám từ chối, nhưng việc này lại làm trái với 1 trong những nguyên tắc của cậu, đó là không phô trương sức mạnh trước những người lạ.

‘Linh Khôi tỷ, đệ chỉ mới đến đây, tùy tiện đưa đệ làm đệ tử như bao người được rồi’

‘Hãy, làm sao được chứ, 1 đệ tử bình thường trong tông môn lại có thực lực ngũ tinh Đấu Hoàng? Nếu việc này truyền ra ngoài, ắt “bọn chúng” sẽ kéo đến thuyết phục đệ rời tông môn. Lúc đó không phải chúng ta chịu thiệt sao, dù gì ta cũng phải chăm sóc đệ a’

‘Đúng vậy, việc còn con này không sao cả, cứ để ta và Linh Khôi giải quyết. Nếu 2 người chúng ta nói, thì có thể thuyết phục được ngũ đại trưởng lão’

Tuy Lãnh Mạc đã từ chối nhưng Linh Khởi và Diệp Tu vẫn muốn đưa cậu lên làm tông phó khiến cậu cảm thấy khó xử. Chỉ vừa đến đây thì lại trở thành tông phó, đúng là làm người ta nghi hoặc về thân thế của cậu.

Nói đến đây, cậu đột nhiên nghi ngờ về 2 chữ: bọn chúng. Những kẻ này là ai mà đến tông chủ của 1 tông môn dè chừng? Nếu vậy thì cậu cũng phải tăng cảnh giác.

‘Thôi thì con cứ nghe lời họ đi. Dù gì, ở nơi này cũng có thứ rất đặc biệt, cần thiết cho con đấy a’

‘Thứ rất đặc biệt?’

Nguyệt My mà mị nói với cậu. Ở nơi này có gì đặc biệt mà khiến cho cô chú ý đến? Suy nghĩ 1 lúc khiến cậu khổ não 1 phen, thứ gì đó đặc biệt mà cậu cũng không nhận ra mà Nguyệt My lại nói đến thì ắt không phải là thứ đồ tầm thường.

‘Vậy nhờ 2 người vậy’

Lãnh Mạc suy nghĩ 1 lúc rồi gật đầu đồng ý, dù gì cũng chỉ là miễn cưỡng trở thành tông phó, nhưng có được sự đồng ý từ những vị trưởng lão hay không thì điều đó còn tùy thuộc vào thái độ của cậu.

‘Vậy thì tốt quá! Sau này ta cũng nhờ vả vào đệ!’

‘Hắc, đệ vẫn chưa làm tông phó mà....’

‘Lúc này chưa thì sau này làm rồi mà! Hắc hắc! Lãnh Mạc, sau này lão già ta cũng nhờ vào cậu’

2 người kia tỏ ra rất vui mừng trước quyết định của cậu. Vị trí luôn khiến họ đau đầu cuối cùng cũng đã có người sở hữu. 3 người ngồi xuống trò chuyện thêm 1 lúc nữa để biết thêm về tính cách của cậu như thế nào. Điều mà khiến họ kinh hãi nhất chính là cậu đã từng giết rất nhiều kẻ của Hắc Ám Công Hội, chỉ với bấy nhiêu tuổi mà đã khiến bọn chúng chú ý thì sau này sẽ rất rắc rối. Do 2 người là những ngoài người duy nhất hiện giờ biết chuyện này, nên phải giữ kín, không để bất cứ thông tin gì về cậu truyền ra ngoài, nếu không sẽ “mời” lũ Hắc Ám Công Hội đến thì đại họa.

‘Được rồi, tỳ sẽ nói với các trưởng lão, ngày mai sẽ mở cuộc họp để đưa ra quyết định cho đệ làm tông phó!’

‘Ân! Phiền tỳ rồi’

Vừa nói xong thì Linh Khởi liền rời đi khỏi chính điện, chỉ còn Diệp Tu và Lãnh Mạc ở đây. Đột nhiên Diệp Tu như nhớ lại điều gì đó, liền đứng lên.

‘Lãnh Mạc này, cậu cần 1 nơi ở đúng chứ? Đi theo ta nào’

‘Ân’

Cậu cũng đứng lên, đảo bước đi theo phía sau Diệp Tu. Ông đi qua dãy chính điện, sau đó đi đến 1 khu biệt viện tương đối lớn thì cậu thấy được 1 nữ nhân tóc đen, được búi lên, đang miệt mài luyện thương pháp. Những động tác rất mạnh mẽ nhưng lại vô cùng uyển chuyển dưới cơ thể mảnh mai kia, kèm theo đôi mắt có màu kim giống cậu, từng động tác vô cùng chuẩn xác. Khi cậu vừa liếc nhẹ qua nhìn nữ nhân này thì như bị phát hiện, bị liếc nhìn lại 1 cách đáng sợ. Cậu liền thu lại ánh mắt, cố gắng đi thật nhanh để ra khỏi biệt viện này.

‘Người này.....là ai? Tại sao đi cùng Diệp Tu đại nhân?’

Sau đó, Diệp Tu dừng lại ở 1 biệt viện khác, biệt viện này cũng không kém bao nhiêu của nữ nhân đáng sợ kia. Nhưng tại sao Diệp Tu lại đưa cậu đến nơi này thì không biết? Chỉ có thể là đưa cho cậu nơi này mà quản lý.

‘Diệp Tu đại nhân....đây là.....’

‘Đây là biệt viện của tông phó, nơi này dành cho cậu. Tuy không sử dụng, nhưng được thường xuyên dọn dẹp, nên còn tốt hẳn’

Diệp Tu không ngần ngại mà nói ra. Đúng thật là cái biệt viện này dành cho Lãnh Mạc, nhưng tại đây lớn như thế, 1 người ở thì quá cô đơn rồi.

‘Nơi này cho tôi thật a? Có quá khoa trương không?’

‘Không, không! Nơi này thích hợp cho cậu rồi, có thể tập trung tu luyện mà không bị phiền hà. Lát nữa ta căn dặn hầu nữ khi nào cậu muốn gì thì làm theo. Ta có chút việc bận, nên phải đi đây’

‘Ân’

Đến cả hầu nữ mà ở đây cũng có thì đúng thật là quá khoa trương. Chỉ là không biết độ khoa trương này nhiều đến mức nào. Tuy vậy, tông môn là tông môn, luôn có quy tắc, nên cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Lãnh Mạc xoay 1 vòng nhìn hết cảnh vật trong biệt viện. Nơi này đúng là quá lớn, có đến vài ngôi nhà 2 đến 3 tầng, xung quanh thì đều là cỏ non, có vài con đường thạch, vài cái cây, có cả 1 bộ bàn ghế đá ở dưới gốc cây. Nơi này nếu ở 1 người thì quá là rộng.

Chương 55: Tin tức Dị hỏa

Lãnh Mạc tùy tiện chọn 1 căn phòng trên lầu 2, rồi sau đó vào phòng cất dọn đồ đạc. Cậu đặt Thất Tinh kiếm lên bàn giữa phòng thì chiếc bàn liền gãy, khiến cậu hốt hoảng 1 phen, kiểm tra lại thì mới biết là chiếc bàn này đã mục rữa rất lâu rồi nên không phải là lỗi tại cậu, cậu thở 1 hơi nhẹ nhõm. Sau đó đem chiếc bàn ra ngoài hành lang đặt ở đó, lát nữa sẽ kêu người thay.

Cậu không lấy ra quá nhiều đồ vật, vì chưa biết cậu có thể ở trong biệt viện này lâu dài hay không. Chỉ tùy tiện lấy ra vài món đồ, y phục để vào tủ áo, thanh kiếm đặt ở sát bên giường. Lý do cậu chọn tầng lầu để ở vì có thể quan sát xung quanh mà không bị trở ngại tầm nhìn. Sau đó cậu mượn 1 phần thực lực của Dị hỏa cùng đầu khí của bản thân, đặt 1 kết giới đầu khí cấp bậc Đấu Tông để phòng có kẻ xâm nhập. Chỉ cần có ai bước vào kết giới này thì sẽ có dao động đầu khí trong cậu, sẽ phát hiện kẻ đột nhập. Đặc biệt, kết giới này dù có là Diệp Tu hay Linh Khôi thì cũng sẽ nửa điểm không biết.

‘Sur phụ, người có thể nói cho con biết thứ mà sur phụ để mắt tới không?’

‘À, ra là con có hứng thú à?’

‘Làm sao không hứng thú chứ? Thứ mà sur phụ để mắt, ắt hẳn cũng phải có gì đó đặc biệt a’

Ở ngoài hành lang, Nguyệt My cùng Lãnh Mạc trò chuyện. Cô nói với về ma mị, khiến cậu càng khó hiểu, nhưng mà tính cách này của cô cậu cũng đã làm quen. Những thứ trước đây lọt vào tầm mắt của Nguyệt My đều không phải vật tầm thường, mà đại loại là những thứ như: Xích Dương Hình quả, Huyết Kim thạch,.....đều do 1 tay cô tìm ra, nên lần này, thì ắt hẳn phải là thứ gì đó tốt hơn.

‘Vậy là thứ gì, sur phụ?’

‘Hừm, bài danh thứ 14 trên bảng Dị hỏa, Vãn Lạc Tâm Viêm, là 1 ngọn lửa vô hình, có thể tu luyện đầu khí ngày đêm không ngừng. Nằm ở hướng đó’

Nguyệt My vừa nói vừa chỉ tay về phía ngọn tháp đằng xa kia. Lãnh Mạc kinh ngạc, không thể tin được rằng ở đây lại có Dị hỏa, thứ khiến cho cô chú ý đến là Dị hỏa bài danh thứ 14, Vãn Lạc Tâm Viêm. Cậu cố giữ bình tĩnh lại, nhìn theo hướng ngón tay của cô chỉ đến ngọn tháp, nơi đó ở trong khu vực của Bích Ngân tông thì chắc rằng nó thuộc quyền sở hữu của tông môn.

‘Nơi đó, chắc chắn là của tông môn. Con sẽ hỏi thử Diệp Tu về tòa tháp đó’

‘Vậy thì nhờ con vậy, chúng ta sẽ bàn về việc thôn phệ nó sau’

‘Vâng’

Nguyệt My lại ẩn vào nấp giới, để lại mình cậu đứng ở nơi này hóng gió mát. Chừng khoảng lúc sau, A Ngân cùng Phượng Viêm về, bọn họ không biết cậu đang ở nơi nào, đành dùng đầu khí truyền tin để tìm ra nơi cậu đang ở. Do không để chú ý, nên 2 người bay thật nhanh. Khi đến nơi, họ cũng hơi bất ngờ khi bước vào biệt viện này. Lãnh Mạc kể cho họ nghe những chuyện mà khi họ đi ra ngoài, cả chuyện của Diệp Tu và Nguyệt My. Việc cậu được đề nghị làm tông phó làm 2 người kinh ngạc, không ngờ chỉ mới đến đây lại có được 1 chức vụ cao như thế.

‘Vậy lão đại có muốn làm không?!’

‘Có, tuy là miễn cưỡng làm’

‘Có phải là do có Dị hỏa không?’

‘Phượng Viêm, ông cũng biết?!’

Lời này của cậu có hơi thừa đôi chút. Phượng Viêm sống cùng Dị hỏa bao nhiêu năm nay, nên việc biết được nơi này có Dị hỏa cũng chỉ là bình thường, không có mấy đặc biệt.

‘Ta đương nhiên biết, chắc rằng Nguyệt My cô ta cũng biết’

‘Đúng vậy’

‘Thế tiểu tử ngươi tính sao?’

Lãnh Mạc hơi ngập ngừng. Vốn dĩ khi đến đây, cậu không biết 1 chút gì về nơi này có Dị hỏa, nhưng khi lúc này Nguyệt My nói, cậu mới biết được. Nên hiện giờ cậu cũng chưa biết làm gì với Vãn Lạc Tâm Viêm đang ẩn mình trong tòa tháp kia.

‘Sư phụ nói rằng sẽ bàn bạc việc thôn phệ nó sau, hiện giờ phải tìm hiểu 1 vài thứ liên quan đến tòa tháp kia đã’

‘Vậy cũng được. Ta về tâm hải đánh 1 giấc đây’

‘Tôi ở đây với lão đại’

Phượng Viêm hóa thành đạo lưu quang, quay lại trong tâm hải. Chỉ còn Lãnh Mạc và A Ngân ở đây, tuy có chút cô đơn nhưng có cô ở đây, cậu cũng không thấy buồn là mấy. 2 người đi 1 vòng biệt viện để nhớ từng nơi trong đây, nếu không thì lại lạc đường thì mất mặt.

Đi xong 1 vòng, Lãnh Mạc quyết định đi tìm Diệp Tu và Linh Khôi để hỏi về nơi đó. Do không muốn bị chú ý, nên thay vì dùng dấu khí dục thì cậu lại bộ hành cùng A Ngân. Tuy cậu không lo sợ bất cứ thứ gì, nhưng thứ mà ở nơi này khiến cậu lo sợ nhất chính là nữ nhân lúc này trừng mắt nhìn cậu. Nhớ lại khiến cậu sờn cả gai óc.

‘Cậu sao thế lão đại?’

‘À không, không có gì, đi tiếp thôi’

‘Ừm’

Tiếp tục đi trên con đường đá thạch. A Ngân kể cho cậu những gì cô thấy khi đi dạo ở dưới trần, thấy được rất nhiều dược liệu, ma hạch, đồ ăn,...Bán rất nhiều ở đó, có cả bán ma thú, nhưng chỉ là vài đầu ma thú thực lực Đại Đấu Sư, nhưng rất đắt và dễ trấn áp chúng. Khi không để ý xung quanh, Lãnh Mạc và A Ngân đi vào biệt viện của nữ nhân kia, khi để ý lại thì khiến cho cậu run mình, nắm lấy tay của cô, cố gắng đi nhanh 1 chút ra khỏi chỗ này, để tránh gặp mặt người kia.

Rầm

Đột nhiên cánh cửa không biết tại sao lại bất ngờ mở ra. Do cậu đi quá nhanh nên không dừng kịp, liền lao đầu vào ngay cánh cửa khiến nó bung ra khỏi khung cửa, rớt xuống đất. Cậu thì ngã ra phía sau, A Ngân phản ứng kịp thời, đỡ được cậu khỏi phải ngã.

‘Lão đại! Không sao chứ?!’

‘Không....không sao....’

‘Là kẻ nào?!’

1 bóng dáng nấp ở trong từ từ bước chân ra, gương mặt hiện lên vẻ hoảng hốt vì biết có người vừa bị thương do mình mở cửa quá bất ngờ. Người đó bước ra, 2 tay đan lại co vào ngực, đôi mắt đảo xuống nhìn lấy Lãnh Mạc.

‘Là người!? Kẻ đi cùng Diệp Tu đại nhân!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Rắc rối

Lãnh Mạc và nữ nhân kia đôi mắt cùng nhìn nhau 1 lúc. Sau đó đôi mắt của y di chuyển lên nhìn A Ngân, gương mặt biểu hiện vẻ khó hiểu. Lúc này chỉ có cậu và Diệp Tu đi ngang qua đây, tại sao bây giờ lại có thêm 1 nữ nhân? Nhưng người này lại có tai thú lẩn đuôi, chuyện này không phải quá kỳ lạ sao?

‘Này! Á nữ nhân kia!’

‘C....chuyện gì?’

‘Người mở cửa bất ngờ, làm va vào đầu lão đại nhà ta rồi! Còn không mau xin lỗi!’

A Ngân phần nộ quá lớn, khiến cho y giật mình hoảng hốt, người hơi run lên, lùi về vài bước. Nhưng gương mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cứng rắn, khiến Lãnh Mạc nể phục đôi chút. Vì khi còn ở làng người lùn, có lần A Ngân không hiểu vì sao mà tức giận, liền quát lớn khiến cậu kinh hãi, sợ sệt, phải tìm chỗ trốn. Và từ đó, cậu thề rằng sẽ không bao giờ và vĩnh viễn không làm cho A Ngân tức giận.

‘Hàm hồ! Là do hấn cứ 1 mực đi nhanh về phía trước rồi không chú ý đấy chứ! Không phải lỗi của ta, ta không xin lỗi!’

‘Thế sao....’

Nữ nhân đó không ngờ lại cứng cỏi, dám quát lại A Ngân. Việc này dù có cho cậu 100 lá gan cũng chưa chắc dám làm, nhưng y lại làm như thế, chẳng khác nào châm dầu vào lửa. A Ngân mặt tối sầm xuống, miệng cười nhếch lên trông khá đáng sợ, đôi mắt đỏ ngầu sáng lên. Y hoảng sợ, lùi về sau thêm vài bước rồi khụy xuống, cơ thể run lẩy bẩy, ánh mắt cứng rắn kia biến mất từ lúc nào không hay.

‘Không xin lỗi. thì ta bắt ngươi xin lỗi!!’

Xuy xuy

Từng đạo đầu khí vô cùng mạnh mẽ tỏa ra khắp nơi từ cơ thể A Ngân. Cô tức giận đến thế này thì khó mà trấn áp được, trừ khi lấy Sát Thần Trảm ra để sử dụng Tam Viễn Phong Ấn thì còn có cơ hội trấn áp cô. Nhưng hiện giờ có người lạ ở đây, sử dụng không tiện, không phải là cách hay. Bị đầu khí của A Ngân trấn áp, người y run rẩy lên, gương mặt trở nên sợ hãi vô cùng, miệng phát ra vài tiếng rên rì.

‘A Ngân! Dừng lại!’

Bặc

Lãnh Mạc không biết từ lúc nào đã đứng lên, lập tức nắm lấy cánh tay của A Ngân, nhanh chóng hóa giải toàn bộ đầu khí xung quanh. Chứng kiến cảnh này, nữ nhân kia ngỡ ngàng, vẫn chưa thể hoàn hồn, không thể tin được cậu có thể hóa giải những đạo đầu khí dày đặc kia. Thực lực của cậu chắc chắn phải mạnh hơn y rất nhiều, và mạnh hơn cả nữ nhân tóc trắng tại thú kia.

Nhưng thực chất thực lực của Lãnh Mạc và A Ngân cách xa rất nhiều. Nếu muốn, cô có thể đánh chết cậu chỉ với 1 cái vẫy tay, nhưng do 2 bên có 1 quan hệ đặc biệt nên cô không làm thế. Nhưng nếu mà A Ngân muốn giết Lãnh Mạc thì chưa chắc thành, vì vẫn còn Nguyệt My ở bên cạnh, giết đệ tử của cô trước mặt, thì chỉ có 1 đường chết. Cho dù cô chỉ là linh hồn, nhưng thực lực lúc này lại là đỉnh phong Hắc Kim.

"Nhanh tay đấy, tiểu tử"

"Vâng, sư phụ"

A Ngân theo lời Lãnh Mạc, liền thu ý, trở lại vẻ bình thường như bao ngày. Khiến cho cậu cười khổ 1 tiếng, trong đầu nghĩ rằng cô đúng là thay đổi thái độ còn nhanh hơn cả thay y phục.

Bốp

Lãnh Mạc giơ tay lên, liền đánh lên đầu A Ngân 1 cái rõ đau, khiến cô rung rung nước mắt, ôm đầu khụy xuống.

‘Cô đúng là đồ ngốc’

‘Tại sao lão đại!?’

‘Nếu lúc này tôi không ngăn cản cô kịp lúc, thì chính cái đầu khí của cô sẽ kéo theo nhiều phiền phức đến đây đấy! Thật là.’

A Ngân vô cùng ầm ức, nhưng hành động lúc này của cô đúng thật sự là ngây dại. Đầu khí của Hắc Kim ma thú mà tỏa ra ngoài, thì sẽ tạo ra dư ba khắp nơi, những kẻ khác sẽ cảm nhận được, liền kéo đến đây, đương nhiên sẽ gây ra rắc rối. Nhưng Lãnh Mạc nhanh trí, liền mượn 1 chút sức mạnh của Dịch hòa, thiêu đốt toàn bộ đầu khí xung quanh để tránh bị chú ý. Sau đó, cậu bước đến chỗ nữ nhân kia, đỡ y đứng lên.

‘Vị tiểu thư này, chuyện lúc này đúng là do lỗi của tại hạ. Và chuyện của A Ngân, tại hạ thay mặt cô ấy xin lỗi tiểu thư’

‘K...không sao, tôi cũng có phần lỗi’

Cậu ôm quyền nói với y, thì y tỏ ra bối rối, cũng nhận 1 phần lỗi về bản thân.

‘Lão đại!’

‘Đây cũng là lỗi của tôi và chúng ta đến đây không phải để gây sự, cô hiểu chứ?’

Nói đến đây A Ngân liền im lặng, không nói gì nữa, đành ngậm ngùi. Cậu thở ra 1 hơi, rồi lấy tay xoa chỗ lúc này đã đánh cô, coi như an ủi cô. Nữ nhân kia đứng phía sau, mặt ngượng đỏ 1 chút, che miệng cười khi thấy cậu làm vậy, nội tâm cảm thấy Lãnh Mạc là người rất thân thiện và chính trực, tuy có vài phần lạnh lùng.

‘Vị huynh đài này, không biết.’

‘Kẻ nào??!!’

Y chưa nói hết câu thì Lãnh Mạc liền trừng mắt, hướng về phía ngoài sân viện quát lạnh 1 tiếng. Không hiểu có chuyện gì mà cậu lại tỏ ra như thế khiến y khó hiểu. A Ngân cũng liền cảnh giác, trừng mắt nhìn theo hướng của cậu.

Việc này có lý do của nó, là do Lãnh Mạc và A Ngân cảm nhận được 8 luồng khí tức ở bên ngoài viện đang ẩn nấp, hàn chứa sát ý. Những kẻ này, có 4 người là Đầu Linh, 4 người còn lại là Đại Đầu Sư. Dường như đến đây để ám sát ai đó, mới đưa ra những cường giả này. Nhưng ở Bích Ngân tông

này, người mà muốn ám sát thì chỉ đếm trên đầu ngón tay, và những người đó đều là thành viên quan trọng trong tông môn, thực lực không yếu. Nhưng ám sát những người như thế mà phải những kẻ này đi, thì quá là ngu dại. Hoặc là kẻ bọn chúng muốn ám sát, chính là vị nữ nhân phía sau, nên bọn chúng mới ẩn nấp ở gần nơi này. Nhưng mà, người này không có gì là đặc biệt, tại sao bọn chúng muốn làm vậy?

Phốc! Phốc!

8 cái thân ảnh liên xuất hiện, đều mặc y phục đen huyền, mặt bị kín chỉ chừa lại đôi mắt, tay cầm trường kiếm, không sai vào đâu nữa, chúng là sát thủ của 1 thế lực nào đó. Những kẻ này xuất hiện, y đột nhiên như nhận ra bọn chúng, đôi mắt trở nên cứng rắn, kiên định, bước từng bước lên phía trước.

‘Ai cho phép các ngươi bước chân vào Bích Ngân tông? Mau rút đi!’

‘Hừ, đúng là nực cười, 1 con nhóc trở thành Đại Đấu Sư ở tuổi 17 rồi hưởng đến 21 tuổi mà thực lực vẫn dừng lại ở nhất tinh Đại Đấu Sư có quyền gì lên tiếng nói chúng ta? Rõ là phé vật’

‘Ngươi.....!!!’

Từng câu nói của y vô cùng sắc sảo, khiến Lãnh Mạc đứng phía sau cũng phải nể phục y. Nhưng khi 1 tên trong số bọn chúng bước ra nói chuyện, cậu mới cảm thấy kỳ lạ. Không lẽ bọn họ có liên quan đến nhau? Và cả việc y trở thành Đại Đấu Sư khi 17 tuổi, mà đến 21 tuổi vẫn ở nhất tinh Đại Đấu Sư? Ở tông môn nếu là đệ tử thì thực lực phải hơn khoảng 3, 4 tinh mới đúng, có khi là phải đến đỉnh phong hoặc đạt đến Đấu Linh. Nhưng đằng này lại chỉ là nhất tinh Đại Đấu Sư? Nếu nói thẳng ra, thì chẳng phải là 1 cái phé vật sao?

‘Ngươi có tin ta sẽ gọi Linh Khởi tử ra đây không?!’

‘Hắc hắc, xem kìa, không nói lại thì đem tỷ tỷ ra hù dọa, ngươi đã trưởng thành chưa đấy Linh Nhi? Đúng là nực cười mà, hắc hắc!!’

Những tên còn lại cũng ăn theo mà cười. Cũng nhờ đó, cậu biết được tên của vị nữ nhân này. Gương mặt của Linh Nhi biến sắc, nghiêng răng lại, trong lòng âm ức vô cùng, hốc mắt có vài giọt lệ quang rơi ra. Lãnh Mạc không suy nghĩ nữa mà gạt bỏ mọi suy nghĩ trong đầu ra, từng bước đi đến chỗ những kẻ kia.

‘Vị huynh đài!! Các hạ làm gì vậy?! Mau dừng lại!! Đây là chuyện của tôi!...’

‘Dừng lo, cứ để tại hạ lo liệu. A Ngân, bảo vệ tiểu thư ấy’

‘Đ....được, theo lời lão đại’

Linh Nhi cố gắng ngăn chặn Lãnh Mạc lại, nhưng cậu lại nói rằng sẽ để cậu lo liệu. A Ngân theo lời cậu, liền kéo Linh Nhi ra phía sau. Cô vô cùng lo lắng, nghĩ rằng tại sao người này lại xuất thủ giúp mình? Nhưng nếu bị bọn chúng giết, thì không phải.....

‘Xem kìa, 1 tên không rõ chuy.....’

Xẹt

Lãnh Mạc bước đến chỗ tên kia, khi hắn chưa kịp nói hết cậu, không hiểu vì sao đã thấy 1 thanh đao đã dính đầy máu được cậu cầm lấy.

Bộp

Đầu của hắn rơi xuống đất. Những tên kia chấn kinh, nhất thời không làm được gì, từng ánh mắt kinh hãi mà nhìn Lãnh Mạc đằng đằng sát khí, ánh mắt vô hồn đến đáng sợ nhìn bọn chúng.

Linh Nhi kinh ngạc nhìn cậu, nỗi lo của cô biến mất, không thể tin được cậu có thể lấy thủ cấp của 1 gã Đấu Linh dễ dàng như thế. Dù gì cô cũng biết được chút thực lực của cậu lúc này đã cứu cô khỏi A Ngân, nhưng hiện giờ chứng kiến sự thay đổi từ 1 người thân thiện thành đáng sợ như thế này, không tránh khỏi run sợ.

‘Kẻ nào tiếp theo?’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Giải quyết

Vân Lam Sơn, thánh địa của Vân Lam Tông.

Nơi này là 1 tòa cự sơn lơ lửng trên cao, có 2 tòa tiểu sơn ở 2 bên. Chính điện của Vân Lam Tông được đặt ở tòa cự sơn này. Tổng diện tích của tông

môn vô cùng lớn, lớn hơn của Bích Ngân Tông rất nhiều, ở dưới sân tập thì có vô số đệ tử đang luyện quyền cực kỳ nghiêm túc, còn có 1 số người đang đi qua lại ở các dãy điện. Và thứ làm cho nơi này nổi bật, chính là chính điện dành cho tông chủ, cực kỳ uy nga và rộng lớn. Phía dưới còn có 1 mật thất để giam giữ những kẻ phạm trọng tội, chỉ có vào mà không có ra.

Vốn dĩ tòa cự sơn có thể lơ lửng được là do tông chủ đời trước đã tạo ra 1 cơ quan hấp thụ tinh khí đất trời để có thể khiến cho tòa cự sơn nặng trăm vạn đăm* có thể lơ lửng như thế này suốt 100 năm. Cái cơ quan đó được đặt ở nơi sâu nhất của cự sơn.

Bên trong chính điện, 1 thân ảnh mặc cẩm bào trắng đang ngồi phê duyệt văn kiện. Thân thể mềm mại, eo thon thả, có chỗ nhô chỗ lõm, mái tóc bóng mượt dài đến eo, đôi mắt âm thầm có phần u buồn. Người này năm đó được Lãnh Minh, Từ Linh cứu, nhận làm huynh, tỷ, muội, là đường mẫu của Lãnh Mạc, không ai khác chính là Vân Vận.

Vân Vận 2 năm nay nhan sắc vẫn không thay đổi gì, còn có phần nhìn hơn. Tuy nói vậy nhưng cũng trong 2 năm nay, cô không ngừng tìm kiếm tung tích của Lãnh Mạc, khiến cho sức khỏe có chút suy giảm, thường xuyên cảm thấy mệt mỏi. Nhiều người đã khuyên cô hãy nghỉ ngơi, nhưng cô không đồng ý, lúc nào cũng làm việc, cố tìm tin tức liên quan đến Lãnh Mạc.

‘Tông chủ!’

‘À, tư trưởng lão, có chuyện gì chăng?’

1 vị lão nhân gia từ bên ngoài bước vào ôm quyền nói với Vân Vận.

‘Có Khinh Doanh đại nhân bên ngoài muốn gặp tông chủ’

‘Khinh Doanh à?! Mời cô ấy vào!’

Khi biết được Khinh Doanh đến đây, gương mặt của Vân Vận hiện lên vẻ vui mừng. 2 năm nay, Khinh Doanh thường xuyên tới lui Vân Lam Tông để trò chuyện hoặc đưa 1 ít tin tức cho Vân Vận. Vị trưởng lão kia cúi người xuống rồi đi ra, 1 lúc sau thì ông ta cùng Khinh Doanh bước vào sảnh điện, rồi liền lui ra, để lại nơi này chỉ có cô và Vân Vận.

Khinh Doanh mặc bộ xích chiến y bó sát người, khiến cho những chỗ nhỏ, chỗ lõm của cô hiện rõ ra. Mái tóc đỏ dài đến eo, gương mặt vẫn luôn hiện lên 1 vẻ lạnh lùng không thay đổi. Cô ôm quyền chào rồi từng bước bước đến 1 chiếc ghế gần chỗ Vân Vận rồi ngồi xuống. Vân Vận không trách gì cô, vì đã quá quen thuộc với những hành động này của Khinh Doanh từ khi còn ở nhà của Lãnh Mạc.

‘Hôm nay ngọn gió nào đưa cô đến đây thế, Khinh Doanh?’

Vân Vận điềm đàm hỏi. Khinh Doanh có chút thay đổi, 2 bàn tay đan lại, đột nhiên mỉm cười khiến Vân Vận khó hiểu.

‘Có tin tức của Lãnh Mạc, lần này là thật, không phải giả’

Rầm!

‘Cô nói thật ư?!’

Vừa nghe được câu nói của Khinh Doanh, Vân Vận liền đứng lên, dùng cả 2 tay đập mạnh xuống bàn khiến nó gãy đôi. Chuyện này là lẽ đương nhiên, bởi vì bao năm nay vì muốn tìm kiếm tin tức của Lãnh Mạc mà gặp phải vô số tin giả, khiến 2 người cực kỳ phiền lòng. Còn có lúc muốn buông bỏ, nhưng trong tâm không bao giờ cho phép.

‘Cách đây vài canh giờ, 1 đệ tử của tôi cho biết có 1 người ở thị trấn gần Linh Miêu thành, đã ra tay giết 1 tên ở Sư Thổ môn để trừ họa và tự xưng là Lãnh Mạc, đã đi đến Linh Miêu thành’

‘Nhưng.....’

‘Nhận dạng gương mặt đều trùng khớp với những gì chúng ta đưa ra, chỉ có điều là trưởng thành hơn nên khác đôi chút. Và cả vết sẹo dưới hốc mắt trái, đều có’

Nói đến đây, Vân Vận cảm lạnh đi, từng giọt nước mắt rơi xuống. Cô 1 tay ôm lấy mặt, chân như không đứng vững liền ngã xuống nhưng may mắn được Khinh Doanh lao đến đỡ. Cô cười khổ 1 tiếng khi thấy Vân Vận như thế này, lúc cô nghe được tin này cũng hành động giống như thế, nghĩ lại có chút khó xử.

‘Được rồi, được rồi, đã biết Lãnh Mạc vẫn ổn. Cô nên mừng chứ?’

‘Cô nói đúng...Chúng ta đi đến Miêu Linh thành 1 chuyến, được không?’

‘Tôi cũng định nói với cô việc này. Vậy chúng ta cùng đi’

‘Ừm’

Vân Vận lấy tay gạt đi nước mắt trên gương mặt của cô. Sau đó sai người dọn dẹp chiếc bàn đã bị cô phá hủy, rồi đưa những văn kiện cho tông phó và

trường lão giải quyết. Lấy lý do là có việc quan trọng cần phải ra ngoài gấp cùng Kinh Doanh, nếu không thì lấy lý do tìm con trai của mình, Vân Vân sẽ không được mọi người đồng ý. Dù là Đầu Đế, nhưng cô vẫn tuân thủ quy tắc của tông môn.

Tại Bích Ngân tông

Những kẻ còn lại mặt tái xanh, ánh mắt bắn loạn nhìn nhau rồi nhìn đến phía Lãnh Mạc đang từng bước bước đến chỗ bọn chúng. Khi vừa định quay người chạy thì như có gì đó ngăn cản lại, Lãnh Mạc búng tay 1 cái thì 1 kết giới đầu khí xuất hiện bao phủ lấy bọn chúng.

Nhìn thấy cảnh này, Linh Nhi lại thêm 1 phen chấn kinh. Không ngờ chỉ với 1 cái búng tay đơn giản, 1 kết giới đầu khí cực kỳ vững chắc đã giam cầm 7 tên kia. Lãnh Mạc đứng chân trước kết giới, tay cầm chặt Sát Thần Trảm.

‘Các ngươi muốn đến thì đến, đi thì đi à?’

‘Đại... đại nhân! Tha cho chúng tôi!! Làm ơn!!’

Vài tên trong bọn chúng liền quỳ rạp xuống, khẩn vái cầu xin tha mạng.

‘Tha mạng các ngươi? Nực cười’

‘Đại.... đại nhân?!’

‘Từ tính giai đấu kỹ cao cấp, Luyện Hóa Phần’

Lãnh Mạc vừa nói ra, 1 ngọn lửa cực kỳ mạnh mẽ liền bao phủ lấy Sát Thần Trảm. Đây chính là Xích Viêm Địa Hỏa của cậu, sử dụng đấu kỹ này, Di hỏa sẽ bao phủ lấy vũ khí của cậu sau đó nén lại và giải phóng ra, tạo sát thương cực lớn.

Linh Nhi ngơ ngác nhìn ngọn lửa trên thanh đao của cậu, sử dụng kiến thức của bản thân, nếu nhớ không lầm thì đây là Di hỏa trong truyền thuyết. Cô không tin được cậu lại có Di hỏa, thứ mà ai cũng thèm khát, mà còn sử dụng nó chung với đấu kỹ. Rốt cục cậu mạnh đến cỡ nào?

‘Chết’

Xẹt

Lãnh Mạc vừa nói ra thì thân thể chuyển động, lập tức biến mất khỏi tầm nhìn của những người ở đây ngoại trừ A Ngân, chỉ để lại 1 tàn lửa. Sau đó xuất hiện ở phía sau lưng bọn sát thủ, ngọn lửa trên đao biến mất. Trên cổ của 6 trong 7 tên liền hiện ra 1 đường máu tươi, bọn chúng đã chết, 6 tên đều ngã xuống. Tên còn lại thì sợ đến nỗi ngất đi.

‘Tại sao.....cậu ta có thể.....giết người 1 cách dễ dàng như thế?’

‘Cô không biết đâu. 2 năm nay, mạng của những kẻ ác chết dưới tay lão đại không ít. Khi đến đây lão đại đã nói sẽ hạn chế giết người, nhưng lại ra tay giết đến 8 tên, 1 tên trong số đó bị giết ngoài thành’

Linh Nhi cố gắng bình tĩnh, nuốt 1 ngụm nước bọt. Không ngờ chỉ mới bấy nhiêu tuổi mà đã trừ ác, giết vô số kẻ xấu như thế. Đúng là khiến người ta kinh hãi.

‘Khoan đã, cái xác không đầu lúc nãy đâu rồi?’

Đột nhiên khi tìm lại xác của kẻ lúc đầu bị giết, Linh Nhi hoàn toàn không thấy, chỉ thấy được vào đạo lưu quang bay đi. Cô thắc mắc, liền nhìn theo những đạo lưu quang đó, thì bay đến Sát Thần Trảm, chính xác hơn là viên ngọc huyết trên thanh đao.

Lúc này cô còn kinh ngạc hơn, 6 cái xác kia đang dần biến mất. Toàn cơ thể lẫn xương cốt đều biến thành lưu quang bay vào viên ngọc huyết của Sát Thần Trảm. Linh Nhi rung mình, chưa từng nghĩ rằng sẽ có loại vũ khí có thể hấp thu thi thể của kẻ chết dưới nó, nhưng giờ cô đã được chứng kiến. Sau khi hấp thụ xong, Lãnh Mạc cất lại đao vào nạp giới.

‘Đó là khả năng đặc biệt của Sát Thần Trảm, bất cứ ai chết dưới thanh đao đó, sẽ bị nó hút đi thể xác lẫn linh hồn, cả nguyên anh trong cơ thể. Gia tăng sức mạnh của nó’

A Ngân đột nhiên lên tiếng, giải thích cho Linh Nhi hiểu được. Cô cảm lạnh 1 chút, rồi cố gắng hiểu những gì mà A Ngân đã nói. 1 lúc sau, Diệp Tu, Linh Khôi và 1 vài người nữa xuất hiện. Sắc mặt Linh Khôi hiện lên vẻ lo lắng, liền lao đến ôm lấy Linh Nhi.

‘Linh Nhi! Tỷ xin lỗi! Để muội gặp rắc rối rồi! Những tên sát thủ đâu rồi?!’

‘Không sao....À, đúng rồi, vị huynh đài kia đã giúp muội. Người đó đấy’

‘Hử?’

Linh Nhi chỉ tay về phía Lãnh Mạc, Linh Khôi tò mò nhìn theo thì thấy cậu đang đứng dưới 1 vũng máu rất lớn, trên tay cậu có lưu lại vài tia máu. Linh Khôi mới hiểu được, những tên sát thủ đã bị cậu giết chết, nhưng xác của bọn chúng ở đâu? Linh Khôi buông Linh Nhi ra, đi đến chỗ của cậu.

‘Lãnh Mạc đệ’

‘Hừm? Linh Khôi tỷ, đến rồi à? Những kẻ kia đệ đã giải quyết hết rồi’

‘Ừ, nhưng xác bọn chúng đâu?’

Lãnh Mạc khổ tâm 1 cái, không biết nên đưa ra lý do gì cho phù hợp để giải thích. Chẳng lẽ, nói rằng xác của bọn chúng đã bị vũ khí của cậu hấp thụ?

Phía sau, Linh Nhi không ngờ là 2 người này lại quen biết nhau, còn tưởng rằng đây chỉ là người mà Diệp Tu đưa về, chứ không liên quan đến Linh Khôi. Mà 2 người trò chuyện rất thân mật.

‘Đệ... đệ giải quyết xác bọn chúng luôn rồi, chỉ còn tên này đã ngất rồi. Đem hắn về thẩm vấn’

‘Vậy à...Cực khổ cho đệ rồi. À, mau đi theo tỷ. Còn chỗ này, tỷ sẽ cho người giải quyết’

‘Vâng’

Đảm = 100 cân = 100 kg

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tái ngộ

Lãnh Mạc cùng A Ngân liền đi theo Linh Khôi. Nhưng trước khi đi, Linh Khôi còn sai người dọn dẹp lại nơi này, khiến cho nó trở lại như cũ. Đội ngũ lúc này của cô gồm Diệp Tu, 2 vị Đẩu Vương, 10 vị Đẩu Linh, xuất ra những cường giả này làm cho cậu có chút ấn tượng. Nhưng chỉ với bấy nhiêu nhân lực đây, cũng không bằng vài năm trước khi tên Lâm Ma kéo đến nhà của cậu, ngoài hắn và Hải Lam thì toàn bộ những kẻ khác đều là Đẩu Tông của Hắc Âm Công Hội. Hơn 1 nửa đội hình bị chính tay cậu đồ sát, hơn nữa, đến cả Yêu Chủ, kẻ đạt đến Hắc Kim Cấp Bạc, bước vào cảnh giới tu luyện của thần cũng bị cậu đánh như chó. Phải toàn lực mà rút lui về căn cứ địa.

‘Chào tiểu bằng hữu, không ngờ nhỏ tuổi mà đã là Đẩu Hoàng cấp bạc, thật khiến lão già ta xấu hổ. Ngoài ra còn có 1 cô nương kỳ lạ, thực lực không kéo đi theo nữa a’

‘Tiền bối quá khen, chỉ là tiểu bối có cái thiên phú hơn người 1 chút thôi. Còn cô ấy....có thể gọi là đồng đội’

1 lão nhân đầu tóc bạc trắng, mặc y phục tro quay qua trò chuyện cùng Lãnh Mạc. Cậu thử cảm nhận thực lực của người này, thì biết được người này cũng phải là cửu tinh Đẩu Vương. Hay còn gọi là Đẩu Vương đỉnh phong, chỉ thiếu 1 đường nữa là trở thành Đẩu Hoàng chân chính. Nhưng để đạt đến Đẩu Hoàng không phải đơn giản, nhưng đó là đối với người thường, đối với cậu, khi chuẩn bị đột phá Đẩu Hoàng, thì mọi chuyện đều thuận lợi mà thành công.

Ngoài ra, cậu chưa thể đem thân phận của A Ngân ra để nói nên chỉ đưa ra 1 lý do nào đó.

‘Hắc hắc, không cần nói chuyện khách khí. Lão già ta là Hoàn La Viên, đại trưởng lão của Bích Ngân tông’

Vị này vừa cười vừa nói ra danh tính của mình. Không ngờ vị La Viên trước mặt cậu lại là đại trưởng lão, với thực lực đỉnh phong Đẩu Vương, là đại trưởng lão cũng không sai gì mấy. Nhưng điều làm cậu bất ngờ nhất chính là đường đường là đại trưởng lão mà lại tự xuất thân ra cùng với Linh Khôi và Diệp Tu để giải quyết bọn sát thủ. Đúng là khiến người ta kính nể.

‘Ra là đại trưởng lão, tiểu bối thất lễ rồi. Mong đại trưởng lão lượng thứ’

‘Hắc hắc! Có gì đâu chứ! Bao lâu nay ta thấy ra vô số nhân tài rất ngạo mạn, nhưng gặp được cậu thì bọn chúng đối với ta chả qua là ếch ngồi đáy giếng mà thôi’

Đối với đại trưởng lão thì Lãnh Mạc không lấy cái ngữ điệu bình thường mà trò chuyện cùng, xưng hô phải nhường 1 bước. Vị La Viên này cũng liên tục khen ngợi do nhận ra được thiên phú tuyệt đỉnh của cậu. Nhưng thiên phú này của cậu là do bắt nguồn từ 2 thứ, 1 là huyết mạch của Tử Linh và Lãnh Minh, 2 là sức mạnh Sát Thần tiềm tàng trong cậu.

Trước đây, Nguyệt Mỹ đã từng nói rằng khi cô bằng tuổi cậu, cũng chưa thể chạm đến Đẩu Hoàng, mà chỉ là 1 cái đỉnh phong Đẩu Vương mà thôi, đột phá Đẩu Hoàng có chút khó khăn. Ngoài ra, sở hữu huyết mạch của 2 người chạm đến ngưỡng của thần, không phải là loại người đơn giản. Nếu đem so với huyết mạch của Đẩu Đế cường giả, thì cái huyết mạch Đẩu Đế đó cũng chỉ là cao hơn 2 chữ “tầm thường” 1 chút mà thôi. Mà liền có thêm sức mạnh của Sát Thần, kết hợp cả 2 cái này thì cường giả Hắc Kim cấp bạc hay Truyền Kỳ cấp bạc cũng phải thêm khát đến nhỏ dãi.

‘Ta cũng nghe nói qua rồi, Lãnh Mạc, sau khi ta nhận xét qua cậu, ta hoàn toàn đồng ý. Người như cậu rất thích hợp làm tông phó của Bích Ngân tông’

‘Đa tạ đại trưởng lão’

‘Ày, sau này gọi La Viên tiền bối được rồi’

Được vị đại trưởng lão này hảo hảo đồng tình, cậu có chút vui mừng, sau này cũng có chỗ dựa trong tông môn, về sau có thể nhờ vả. Cũng có thể biết thêm sự tình ở bên ngoài đế quốc, về các tông môn,.....

‘Vâng, La Viên tiền bối. Sau này cứ gọi tên của tiểu bối’

‘Hảo. À Lãnh Mạc này, thấy người kia không? Đó là tam trưởng lão Hồng Pháp Vân, ông ta cũng chú ý đến cậu đấy. Chỉ có điều ông ấy ít nói, lại rất thích đánh cờ, tuy nhìn bề ngoài lạnh như băng nhưng lại rất ân cần với cháu gái của mình a’

La Viên vỗ vai Lãnh Mạc 1 cái rồi dùng ngón tay chỉ về phía người đang đi cùng Diệp Tu. Người này không giống 1 lão nhân cho lắm, tóc vẫn còn phần đen, gương mặt lạnh như băng, đôi mắt kiêu ngạo như chỉ hướng đến 1 mục đích duy nhất. Thực lực của vị Pháp Vân này là lục tinh Đấu Vương, cũng tương đối mạnh, có thể xếp vào hàng ngũ trưởng lão cũng không phải là đơn giản.

‘La Viên tiền bối, tiểu bối có thể hỏi người 1 câu không?’

‘Cứ nói, nếu ta biết được thì ta sẽ trả lời’

‘Chuyện là lúc này có 1 tên nói rằng Linh Nhi tiểu thư 17 tuổi trở thành Đại Đấu Sư, rồi đến 21 tuổi vẫn dậm chân ở nhất tinh Đại Đấu Sư, chuyện này là sao vậy? Trải qua 4 năm mà vẫn giữ nguyên 1 cấp bậc, không phải quá kỳ lạ sao?’

Quả thật chuyện này làm Lãnh Mạc cực kỳ thắc mắc vô cùng. Cậu đã đọc nhiều sách, có nhắc đến vài trường hợp như thế này, chỉ cần 1 đến 2 năm là có thể tiếp tục tu luyện. Nhưng trường hợp của Linh Nhi quá là kỳ lạ, 4 năm trôi qua vẫn không có tiến triển gì thêm, dù chỉ là 1 chút. Nếu nói thẳng ra thì đích thực là phế vật.

‘Thì ra là chuyện này. Lúc đó, khi tiểu thư 17 tuổi, liền đạt đến nhất tinh Đại Đấu Sư, khiến cho ai trong tông môn cũng hân hoan, các đệ tử người người ngưỡng mộ. Nhưng rồi không hiểu vì sao, 6 tháng sau tiểu thư không thể tu luyện thêm, tông chủ là tỷ tỷ của tiểu thư, rất quan tâm và hay chăm sóc cô. Liền mời gọi rất nhiều luyện được sư đến xem thử, thì ai cũng lắc đầu, vô phương chữa trị. Rồi theo thời gian, tiểu thư nhốt mình ở biệt viện suốt 3 năm, không ra ngoài, chịu nhiều lời chê trách, vẫn chăm chỉ tu luyện nhưng cũng vô ích. Haizzz, thật là đáng buồn, đáng buồn’

Vừa kể chuyện La Viên không ngừng thở dài 1 cách buồn bã. Cậu hiểu được câu chuyện này, ông trời đúng là thích trêu người, cho người ta thiên phú tu luyện cao, nhưng rồi lập tức trở thành phế vật, khiến người ta đáng hận. Nghĩ đến hoàn cảnh của Linh Nhi, cậu không khỏi kháng phục cô, mặc cho người khác nói phía sau lưng, vẫn kiên trì tu luyện, mơ ước đến 1 ngày có thể trở lại như xưa.

Mà cũng nhờ câu chuyện này cậu cũng xác thực được giữa Linh Khôi và Linh Nhi là 2 tỷ muội.

‘Sư phụ, người có thấy tình trạng này có chút quen mắt không?’

‘Con cũng nhận ra à? Đúng thật là tình trạng này ta từng gặp qua rất nhiều, nhưng rồi thời gian trôi qua, cách chữa trị dần bị quên lãng. May mà ta và con còn biết cái loại “Phế khí thể” này’

Khi đang nghe được tình trạng của Linh Nhi thì Lãnh Mạc cũng cảm thấy rất quen, liền hỏi Nguyệt My ẩn trong nạp giới. Đầu khí không thể tu luyện, bị dừng lại ở 1 cảnh giới thì chỉ có “Phế khí thể” gây ra mà thôi. Loại này là do cậu vô tình biết được khi đọc 1 cuốn cổ thư, nói về rất nhiều loại biến chứng khiến người khác không thể tiếp tục tu luyện đầu khí, và có nhắc đến “Phế khí thể” này.

“Phế khí thể” là loại biến chứng gây ra do việc tu luyện trong môi trường đầy hàn khí. Khi tu luyện, hàn khí xung quanh sẽ xâm nhập vào cơ thể, đi vào các mạch đầu khí lẫn kinh mạch, sau 1 thời gian nó sẽ làm tắt nghẽn toàn bộ đầu khí trong cơ thể, khiến người mắc phải không thể tu luyện được, trở thành phế vật. Cho dù là luyện được sư lục phẩm đi chăng nữa, không có Dị hỏa thì không thể tra ra “Phế khí thể” này. Muốn trị được, cần phải có 1 loại Dị hỏa, đưa vào cơ thể, đi vào các mạch đầu khí và kinh mạch, sẽ thiêu đốt hàn khí, rồi sẽ có thể tu luyện lại.

‘Thứ này con có thể giải quyết, bất quá cần phải có sự đồng ý của Linh Nhi, con mới có thể làm’

‘Ừ. Mà này, ta cảm nhận được 2 luồng khí tức cường đại rất quen thuộc đang đến đây. Hãy cầm lấy mặt nạ này để che giấu thân phận, và căn dặn những người biết tên của con’

‘Vâng. Không ngờ họ tra ra nhanh thật’

Không cần nói ra chủ nhân của 2 luồng khí tức đó, bản thân Lãnh Mạc cũng biết được. Cậu lập tức đeo lên chiếc mặt nạ, che lại đôi mắt và 1 phần gương mặt, phần còn lại để lộ ra ngoài. Thấy cậu đeo mặt nạ khiến cho La Viên bên cạnh có chút khó hiểu.

‘Này Lãnh Mạc, cậu đeo mặt nạ làm gì thế?’

‘Chỉ là có chút việc. Nếu 1 lúc sau có ai cần tìm tiểu bối, mong La Viên tiền bối đừng nói tên của tiểu bối ra, hoặc là nói không có biết ai tên như tiểu bối’

‘Dù có chút khó hiểu, nhưng ta đảm bảo sẽ làm như lời cậu’

‘Ấn’

Sau đó cậu tiếp tục thông tri cho Linh Khởi, Diệp Tu và Linh Nhi. Bọn họ cũng như La Viên, không hiểu tại sao cậu cần làm vậy, nhưng 1 mực làm theo.

Đi được 1 lúc, họ đi vào sảnh điện của tông môn, từng người ngồi vào vị trí của mình. Riêng Lãnh Mạc không biết ngồi vào đâu, được Diệp Tu chỉ điểm ngồi ở ghế tông phó, bên cạnh chỗ Linh Khởi. Hơi ngượng ngùng, nhưng cậu miễn cưỡng ngồi xuống, A Ngân đứng bên cạnh như là hộ vệ.

‘2 vị trưởng lão, 2 người thấy vị huynh đệ Lãnh Mạc này có xứng đáng làm tông phó không?’

‘Đại trưởng lão ta không phản đối, mà ta còn rất đồng tình với ý kiến của tông chủ’

‘Hảo! Vậy còn tam trưởng lão’

Linh Khởi hỏi 2 vị trưởng lão, đại trưởng lão đã lên tiếng đồng ý, nhưng tam trưởng lão vẫn ngồi yên đấy, mặt lạnh như băng. Ánh mắt của tam trưởng lão đảo qua nhìn Lãnh Mạc, được 1 hồi thì thu điểm lại.

‘Theo ý tông chủ’

‘Được, đã có ý kiến của 2 vị trưởng lão, ngày mai cuộc họp bầu tông phó sẽ được diễn ra. Diệp Tu, ngài hãy thông tri cho toàn bộ đệ tử trong tông môn’

‘Được, ta hiểu rồi’

‘Báo!!!’

Diệp Tu vừa dứt câu thì từ bên ngoài 1 thị vệ chạy vào trông hốt hoảng. Gương mặt hiện lên vẻ kinh hãi, thấy cảnh này mọi người trong sảnh điện, ngoại trừ Lãnh Mạc thì ai cũng ngạc nhiên, liền toàn bộ đứng lên. Nếu vị thị vệ này biểu hiện như thế, thì ắt phải là chuyện quan trọng.

‘Có chuyện gì?!!’

‘Bên... bên ngoài... Ma Hậu... Yến Kinh Doanh... cùng... Tước Đế... Vân Vân... muốn tìm người!!!!’

Người này giọng run mạnh, vừa toát lãnh hân* vừa nói. Khi nghe được chuyện này, nội tâm ai cũng chấn kinh 1 phen, gương mặt cứng đờ, gần như không cử động. Cả A Ngân bên cạnh cậu cũng có chút run động. Về phần Lãnh Mạc đã đoán được 2 người Vân Vân và Kinh Doanh sẽ đến nên không quá ngạc nhiên, mà cậu cảm thấy vui khi được gặp họ sau 2 năm xa cách.

‘2 vị trong Ngũ đại cao thủ đến đây... Mau!!! Mau đưa họ vào!!!’

‘Vâng!!!!’

Vị thị vệ kia liền chạy đi không chút vương vẩn. Linh Khởi run rẩy ngồi xuống, tay run mạnh lên vì biết mình sẽ gặp được 2 người trong Ngũ đại cao thủ. Tất cả mọi người đều chỉnh chu lại trang phục, ai cũng run mạnh, gương mặt cố gắng hiện lên vẻ tự nhiên.

Vài khắc sau, Vân Chi và Kinh Doanh liền bước vào cửa. Mọi người đều nghiêm trang, đứng lên ôm quyền cúi đầu chào, cậu cũng phải chào theo. Họ không biết 2 người này lại tìm người nào mà phải đích thân đến, nếu như thế thì người đó phải cực kỳ quan trọng đối với họ.

Khi thấy họ, Lãnh Mạc nội tâm cực kỳ xúc động, bao năm xa cách cũng được nhìn thấy nhau, cậu muốn lao vào ôm lấy 2 người họ, nhưng lại không thể. Cậu cố cắn răng chịu đựng, cậu làm như vậy là do không thể nhận nhau ngay lúc này, cần phải có thêm thời gian, và 1 vài lý do khác.

‘Chào Ma Hậu đại nhân!! Tước Đế đại nhân!! Không biết 2 người đến đây muốn tìm ai?!’

‘Tông chủ Bích Ngân tông.....Chúng ta đang muốn tìm 1 người tên Lãnh Mạc, không biết nơi này có ai tên như thế không?’

‘Lãnh.....Mạc.....!!!’

Vân Vân nói ra làm những người biết đến cậu đều đảo mắt nhìn chằm chằm hướng cậu. Sự nhớ lại lời căn dặn của cậu, thì ra là sử dụng trong tình trạng này. Nhưng tại sao cậu lại có thể quen biết 2 người khủng bố như vậy? Mà 2 người này lại đích thân tìm kiếm mà không phải phái người đi.

Do hành động của bọn họ nên Kinh Doanh đã chú ý đến. Cô thấy được dáng vẻ, màu tóc, lẫn dấu khí có chút tương đồng, nhất hơi xúc động, cố kiềm hãm lại rồi liền đưa tay chỉ đến hướng cậu.

‘Vị kia, có phải người.....là Lãnh Mạc không?’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Thật giả ?

Hốc mắt Lãnh Mạc hơi co giật khi Khinh Doanh đột nhiên chỉ vào cậu. Chỉ trông thoáng chốc đã nhận ra được, chứng tỏ giữa cậu và Khinh Doanh như có 1 mối liên kết vô hình. Cậu cố trấn tĩnh lại, tùy tiện bước ra phía trước, trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Cậu dừng lại, đứng cách xa Khinh Doanh chừng vài bước chân nhưng vẫn có thể trò chuyện.

‘Rất tiếc, tại hạ đây không phải Lãnh Mạc mà đại nhân đang tìm kiếm’

‘Người nói thật?!’

Lãnh Mạc thay đổi giọng của mình trở nên khàn đi, làm cho mọi người ở đây tưởng rằng đây là 1 người khác. Sắc mặt của Khinh Doanh và Vân Vận từ bình thường đột nhiên ửng đỏ, điều mong mỏi của cả 2 là gặp được Lãnh Mạc đã tan biến, hi vọng cũng lụi tàn.

‘Đúng vậy. Bất quá chỉ là.....’

‘Là gì? Mau nói!’

Mọi người ở đây ai cũng kinh ngạc khi thấy Khinh Doanh quát lên như thế. Hốc mắt cô hiện lên vài tia lệ quang. Vốn dĩ, cô đã nuôi nấng hi vọng rằng có thể gặp lại được cậu, rồi khi nhận được câu trả lời thì hi vọng đó như hoàn toàn vụt tắt. Nhưng lại 1 lần nữa, hi vọng của cô lại hiện lên khi cậu tiếp tục nói.

‘Tại hạ là sư phụ tiền nhiệm của Lãnh Mạc, Đường Tiểu Lạc. Cách đây 2 năm, ta gặp được cậu ta, thấy được tố chất của cậu, tại hạ liền nhận làm đệ tử. Chỉ bảo cậu ấy khá nhiều điều, giúp cậu tăng thực lực. Nhưng chừng vài tháng trước thì cậu ấy đã xuất sư, rồi đi lịch lãm ở nơi nào, tại hạ cũng không biết’

‘.....’

‘Là sư phụ sao?!’

Cậu đành miễn cưỡng, bịa ra 1 câu chuyện lẫn 1 cái tên nghĩ ra trong đầu, ai cũng bất động khi nghe câu chuyện này của cậu. Gương mặt của Khinh Doanh đầm lệ, biết rằng cậu vẫn còn sống, tâm cô vô cùng vui mừng đến rơi lệ. Vân Vận đứng bên cạnh vỗ vai Khinh Doanh động viên, cô cũng rất vui mừng, nhưng hiện tại vẫn không biết Lãnh Mạc đã đi nơi nào, nên hi vọng tìm cậu có chút mỏng manh.

‘Tiểu Lạc lão sư, ta và Khinh Doanh cảm tạ ngài trong những ngày tháng đã chăm sóc cho Lãnh Mạc. Nhưng ngài có biết tiểu tử ấy đã đi nơi nào không?’

‘Haizz, tại hạ thật sự cũng không biết. Chỉ biết là cậu ta nói rằng sẽ đi đâu đó để tiếp tục tu luyện, rồi sẽ gặp 2 vị. Mà khi tập luyện, Lãnh Mạc cậu ta không ngừng nhắc đến 2 vị, luôn noi theo gương 2 vị mà chăm chỉ luyện tập’

‘Ra là lão sư cũng không biết.....’

Nghe Vân Vận hỏi thế, Lãnh Mạc cũng ngoại ngoại thở dài, trả lời cho cô. Hiện giờ, nội tâm của cậu cực kỳ đau đớn, mỗi câu nói nói với Khinh Doanh hay Vân Vận thì khiến tim cậu như thắt lại. Gặp lại được người mà mình muốn gặp, nhưng không thể nhận nhau, khiến cho Lãnh Mạc dai khổ vô cùng. Đành ngậm ngùi, nói chuyện với Vân Vận với thân phận giả này.

Còn những người xung quanh, càng lúc càng nghi ngờ về thân phận của Lãnh Mạc và cả quan hệ của cậu đối với 2 người trước mặt đây.

‘Trước khi đi, cậu ta còn căn dặn ta nếu gặp được 2 vị Khinh Doanh và Vân Vận, hãy chuyển lời của cậu rằng cậu vẫn rất khỏe, không cần lo cho cậu, đợi đến lúc thích hợp sẽ tìm 2 người. Vậy đây’

‘Đ....đa tạ Tiểu Lạc lão sư, và nếu lão sư gặp lại tiểu tử, hãy nói với nó rằng ta và Khinh Doanh vẫn sẽ chờ đợi nó’

‘Àn, ta sẽ nhớ’

‘Làm phiền lão sư và mọi người rồi. Chúng ta sẽ đi, không cần tiễn a’

Khinh Doanh và Vân Vận quay người bước đi, mọi người ở đây không nói 1 lời nào, chỉ ôm quyền, cúi người xuống thay lời chào. Nhưng khi vừa mới đến cửa thì Khinh Doanh như nhớ ra chuyện gì đó, liền lấy trong nạp giới 1 quyển trục, quay người lại đi thật nhanh đến chỗ của Lãnh Mạc.

‘Lão sư, đây là đấu kỹ Thủy tinh giai cao cấp Liệt Hỏa Oanh Lôi, nếu lão sư gặp lại tiểu tử, hãy đưa cho nó đấu kỹ này’

Khi Khinh Doanh vừa nói ra, mọi người ai nấy nội tâm đều rung lên. Đấu kỹ Thủy tinh giai cao cấp? Cái loại đấu kỹ này hiện nay được cho là như Thiên

tinh giai đấu kỹ rồi. Thiên hạ hiếm có, đến cả Bích Ngân tông trải qua 7 đời cũng chỉ có 2 quyền Thủy tinh giai sơ cấp cho tông chủ và tông phó tu luyện mà thôi, đừng tưởng chỉ là cao cấp. Nhưng cô liền xuất ra 1 cái đầu kỹ cao cấp loại này. Mà hơn nữa, chính cái đầu kỹ đó đã làm nên tên tuổi của cô, lại dễ dàng đưa cho người khác, chứng tỏ Lãnh Mạc đối với đầu kỹ này còn quan trọng hơn. Lãnh Mạc cầm lấy quyền đầu kỹ, thu vào nạp giới.

‘Ngài đừng lo, tôi sẽ tận tay đưa cho cậu ta. Và tôi sẽ không bao giờ động đến đầu kỹ này, tôi hứa với tư cách là sư phụ của cậu ấy’

‘Tiểu Lạc lão sư đây nói vậy ta cũng yên tâm phần nào. Chào ngài, mong có ngày tái ngộ’

‘Àn’

Sau khi nói xong, Khinh Doanh cùng Vân Vận đi ra ngoài bay lên trời rồi biến mất. Mọi người xung quanh cảm thấy trở nên nhẹ nhõm hơn, thật may không phải là đến đây để tiêu diệt kẻ nào đó, nếu không thì sẽ rất phiền phức. Mọi người đều đổ ánh nhìn về hướng Lãnh Mạc, câu giờ bỏ mặt nạ xuống, hiện ra gương mặt ừ ừ, không ai lên tiếng hỏi cậu dù có rất nhiều điều cần hỏi. Sau đó từ từ bước ra cửa.

‘Linh Khôi tử, Diệp Tu, Linh Nhi tiểu thư, đại trưởng lão, tam trưởng lão và mọi người. Tôi biết mọi người có rất nhiều câu hỏi đối với tôi, nhưng tâm trạng tôi không tốt cho lắm, tôi xin lui về biệt viện của mình’

Vừa dứt lời, cậu liền rời khỏi đại sảnh trước sự ngỡ ngàng của rất nhiều người. Ai cũng ngỡ ngàng nhìn mặt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tìm đến

Lãnh Mạc đã đi thẳng về phòng, sau đó ngồi lên giường bước vào trạng thái tu luyện. A Ngân cũng về ngay sau đó, lúc này cô không lên tiếng, chỉ đứng bên cạnh cậu, im lặng theo dõi tình hình mà xử lý. Rất may rằng Khinh Doanh và Vân Vận không nhận ra thân phận của A Ngân, nếu không sẽ có thêm nhiều phiền phức hơn nữa. Quá mệt mỏi, A Ngân cũng trở lại tâm hải, chỉ còn 1 mình cậu nơi đây.

Sau khi cậu đi, Linh Khôi ra lệnh cho mọi người giải tán, căn dặn rằng chuyện hôm nay không được tiết lộ ra bên ngoài, cũng không được nói với người thân cận. Sau việc này, Linh Khôi, Diệp Tu và 1 vài người khác sinh ra nỗi nghi ngờ về quan hệ giữa Lãnh Mạc và 2 vị kia. Tại sao cậu lại được họ coi trọng như vậy? Những câu hỏi cứ liên tục xuất hiện mà không có câu trả lời. Việc cô căn dặn không được truyền chuyện này ra ngoài, cũng là do nếu để kẻ khác biết thì sẽ tìm đến đây để đòi người.

Vài tông môn ở Miêu Linh thành thì chưa đủ để đá động đến Bích Ngân tông. Nhưng nếu những tông môn lớn khác biết được, kéo đến đây, thì toàn bộ nhân lực của Bích Ngân tông xuất thủ cũng chưa chắc lưu người lại được. Nên buộc phải giấu chuyện này đi. Cô cũng bắt đầu điều tra vụ việc những tên sát thủ lúc chiều.

Đến tối, Lãnh Mạc mới bước ra khỏi trạng thái tu luyện, thở ra 1 hơi dài. Tâm trí đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, không muốn làm gì nữa. Sự nhớ ra mình cần phải hỏi Diệp Tu hoặc Linh Khôi về tòa tháp chứa Dịch hòa kia. Do chuyện lúc chiều này xảy ra quá nhanh, nên cơ hội để hỏi cũng không có. Cậu đành vào buổi tối như thế này, làm phiền Diệp Tu 1 chút.

Cậu thay 1 bộ y phục khác, lấy Thất Tinh Kiếm đưa vào nạp giới để không phải xảy ra chuyện lúc chiều. Cứ tưởng sẽ yên bình, ai ngờ rằng lại có 1 đám sát thủ được phái đến, lại để Thất Tinh Kiếm ở trong phòng nên miễn cưỡng để người khác thấy được thực lực của Sát Thần Trảm. Chuyện này đúng là thất sách đối với Lãnh Mạc.

Chuẩn bị mọi thứ xong, cậu liền rời biệt viện, đi tìm Diệp Tu và Linh Khôi, nhưng chợt nhận ra, bản thân mình không biết nơi họ ở thì làm sao mà tìm. Cậu cười khổ 1 tiếng, đành đi đến biệt viện của Linh Nhi để hỏi. Bước đến cửa phòng của cô, cậu gõ cửa nhẹ vài tiếng.

‘Ai đấy?’

‘Là tại hạ, Lãnh Mạc đây, tiểu thư’

‘Ra là cậu, chờ tôi 1 lát’

Từ bên trong vọng ra tiếng nói ngọt ngào của Linh Nhi, lọt vào tai Lãnh Mạc, khiến cậu đỏ mặt 1 chút. Lúc sau, cánh cửa mở ra, thân ảnh uyển chuyển của Linh Nhi hiện ra dưới bộ y phục 2 lớp mỏng, những đường nét cơ thể nóng bỏng trải dài từ vai trở xuống hiện ra trước mắt cậu. Chứng kiến cảnh này, dục hòa trong cậu nổi dậy, liền đem nó trấn áp xuống.

‘Có chuyện gì sao?’

‘À...không, không, chỉ là có vài chuyện tại hạ cần hỏi thôi’

‘Vậy à, vào trong hẳn nói’

Lãnh Mạc liên tục dùng đầu gối cố gắng trấn áp dục hỏa. Nhưng Linh Nhi lại mời cậu vào phòng, khiến cho cậu như kiềm chế không nổi, đành bình tĩnh bước vào trong. Cô đóng cửa lại, đi đến tủ y phục, lấy ra 1 cái áo choàng khoác lên người. Lúc này dục hỏa của cậu mới nguội đi, có thể bình tĩnh mà nói chuyện.

‘Cái thằng tiểu tử này, mới mấy tuổi đầu mà đã.....Vi sư đây đúng là khổ tâm.....’

‘Sư phụ, không phải người hơn con đây ư?’

‘Ặc, tên tiểu tử thôi!’

Nguyệt My liền 1 tiếng trêu chọc cậu, nhưng bị cậu trêu lại. Âm ức nói ra 1 tiếng.

‘Lãnh Mạc, cậu sao thế?’

‘K.....không có gì’

‘Vậy sao....’

Linh Nhi thấy cậu nói chuyện 1 mình, cảm thấy kỳ lạ nên hỏi. Rồi đột nhiên nhớ lại chuyện lúc chiều, không ngờ cậu và 2 vị kia có quan hệ như thế, có thể khiến cho Khinh Doanh tặng cậu 1 quyền đấu kỹ cao cấp thì chưa chắc cậu là người đơn giản, cần phải thận trọng trong lời nói. Nhưng khi nhìn cậu gần gũi thế này, thì không biết phải cư xử ra sao.

‘Lãnh Mạc này, sau này cứ gọi tôi 1 tiếng Linh Nhi tỷ. Vậy tôi có thể gọi cậu là Mạc đệ không?’

‘V....vâng....Linh Nhi tỷ’

Đột ngột Linh Nhi nói câu này làm Lãnh Mạc có chút xấu hổ, 2 tai đỏ lên. Về phía Linh Nhi thì cô lấy tay che miệng cười nhẹ 1 cái, nụ cười này làm cậu đỏ luôn cả mặt. Chưa bao giờ thấy được nụ cười nào đẹp như thế.

"Linh Nhi tỷ, mong tỷ đừng nói với ai về vũ khí lúc chiều đệ đem ra sử dụng"

"Cứ yên tâm, tỷ sẽ giữ bí mật, không nói cho bất cứ ai đâu"

"Àn, vậy đệ yên tâm rồi"

Lãnh Mạc nhắc nhở Linh Nhi về Sát Thần Trảm. Cô cũng đồng ý không nói cho bất cứ ai biết về nó, thứ này để người khác biết thì quá là thất sách. Nên phải mở lời nhờ cô giấu nó đi.

‘Chúng ta quay về chuyện chính a. Lãnh Mạc đệ đây muốn hỏi gì?’

‘À....Tỷ có biết tòa tháp cao ở trong tông môn là sao không?’

Thay vì hỏi biệt viện của Diệp Tu hay Linh Khôi, thì cậu quyết định hỏi Linh Nhi. Vì cô ở đây cũng đã lâu nên ắt sẽ biết, không cần phải tìm nữa.

‘Thì ra là hỏi chuyện này’

Linh Nhi không mấy ngạc nhiên lắm trước câu hỏi của cậu. Cô vốn dĩ biết được nguồn gốc tòa tháp kia từ khi còn nhỏ, nhưng vật chứa bên trong nó là gì thì hoàn toàn không biết. Chỉ biết rằng ở sâu dưới tháp có 1 nguồn sức mạnh quý dị, bất cứ ai bước vào đó thì thực lực có chuyển biến, liền tu luyện tại đó sẽ đột phá. Nhưng người có thể vào đó thì phải trên ngũ tinh Đại Đấu Sư mới có thể an toàn, còn nếu thực lực không đủ sẽ bị bạo thể mà chết, nên Linh Nhi mới không vào đó tu luyện.

‘Tòa tháp đó có tên là Luyện Tháp, được dựng lên bởi tông chủ đời thứ nhất, chứa 1 nguồn sức mạnh kỳ lạ, mà nguồn sức mạnh này mọi ghi chép về nó đều bị hư hại. Chỉ biết những đệ tử thực lực trên ngũ tinh Đại Đấu Sư vào đó có thể tu luyện đấu khí ngày đêm, nhưng cũng phải có giới hạn. Còn những đệ tử dưới ngũ tinh, vào đó sẽ bị bạo thể do hấp thụ đấu khí quá mạnh’

‘Vậy đúng là nó....’

‘Đệ biết thứ gì đó trong Luyện Tháp sao?!’

Theo những gì Linh Nhi nói thì cậu liền minh bạch, thứ trong đó chính là Vãn Lạc Tâm Viêm, chỉ có nó mới có tác dụng như thế này. Nghe được cô hỏi, Lãnh Mạc hơi nhướng mắt lên, không thể nói ở trong tòa Luyện Tháp đó có Dịch hỏa, nếu không, bị truyền ra ngoài những luyện được sư trong tông môn hoặc ngoại tông sẽ kéo đến đó mà luyện hóa nó. Tuy Dịch hỏa không dễ thôn phệ, nhưng cơ may có người nào đó, thôn phệ nó thì.....

‘Đệ không biết rõ, chỉ là đoán mò thôi’

‘Vậy sao, cứ tưởng đệ sẽ biết’

Lãnh Mạc thở ra 1 hơi nhẹ nhõm, rất may rằng cậu không nói ra. Trong đầu nhớ lại rằng mỗi người chỉ có thể thôn phệ 1 loại Dịch hóa, làm sao có thể thôn phệ được 2. Điều này khiến cậu đau đầu, chỉ có thể đợi Nguyệt My chỉ điểm, nhưng cô lại không nói gì cho cậu biết.

Cậu đột ngột chuyển qua nghĩ về biến chứng “Phế khí thể” mà Linh Nhi đang mắc phải. Nếu lúc này mà nói ra, ắt có thể trị được nếu cô đồng ý, nhưng mà muốn trị thì phải đồng ý mọi điều kiện mà cách trị đưa ra.

“Linh Nhi tỷ, đệ biết lý do tỷ không thể tu luyện được nữa. Chính xác hơn là tỷ mắc 1 biến chứng”

“Đệ.....đệ biết.....?”

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chữa trị

Nội tâm Linh Nhi chấn kinh vô cùng, biến chứng của cô cả những cường giả Đấu Hoàng như Diệp Tu và Linh Khôi, hoặc những luyện được sư tứ phẩm, ngũ phẩm đều không biết được. Nhưng đáng này, Lãnh Mạc mới đến mà đã nhìn qua, biết được biến chứng của cô.

Nếu được chữa trị, cô có thể tu luyện lại như xưa, từng bước trở thành Đấu Vương, Đấu Hoàng, thậm chí cả Đấu Tôn. Sẽ không bị người khác si nhục, sẽ được sống 1 cuộc sống như trước đây. Nghĩ đến những điều này, Linh Nhi vô cùng vui mừng đến muốn rơi lệ, nhưng cô cố gắng giữ bình tĩnh lại, không thể khóc trước mặt người khác.

“Linh Nhi tỷ bị 1 biến chứng tên là “Phế khí thể” gây ra do trong quá trình tu luyện đã hấp thu rất nhiều hàn khí, khiến cho đầu khí bị tắt nghẽn, không thể tiếp tục tu luyện, trở thành phế.....à, thứ lỗi cho đệ”

“Vậy.....Lãnh Mạc đệ có thể chữa trị cho tỷ....được không? Nếu như trị thành công, dù là cái gì cũng được.....cả cuộc đời này của tỷ cũng là của đệ!!!”

“Ài ya....tiểu nữ này cũng gan dạ a”

Câu nói của Linh Nhi khiến cho cậu hoảng hốt 1 phen. Cuộc đời của cô thuộc về Lãnh Mạc? Điều này là quá rồi, đối với cậu, giúp đỡ 1 người nào đó còn tốt hơn cả. Gương mặt cậu ngượng đỏ cả lên, Nguyệt My cũng khen cô 1 tiếng.

“K.....không! Tỷ không cần làm vậy đâu!!”

“Tỷ.....tỷ xin lỗi.....Nhưng....”

“Tỷ trở lại tu luyện là được rồi! Mà tỷ có đồng ý không đã!”

Cậu nói với gương mặt đỏ ửng, trong suốt bao năm nay, đây là lần thứ 2 cậu trở nên như thế này. Khi vừa nhận ra câu nói xấu hổ của mình Linh Nhi trở nên lúng túng, liền tự hỏi bản thân: Tại sao lại nói như vậy? Lãnh Mạc cũng chỉ mới 12 tuổi, vẫn còn nhiều chuyện chưa biết, đưa cho cậu cuộc đời của bản thân, không phải là ngu ngốc sao?

“Tỷ đồng ý! Nhưng mà có cần....điều kiện gì chăng?”

“À...đúng là có.....muốn chữa trị...cần phải.....”

Thấy cậu ấp úng như thế này, sắc mặt cô có chút ngượng ngùng. Cậu nghĩ về điều kiện để có thể chữa trị “Phế khí thể” không tránh làm cậu đau đầu, tuy không cần thực hiện điều kiện này. Nhưng nếu vậy thì sẽ rất khó để cảm nhận được hàn khí trong cơ thể, nên việc thực hiện là cần thiết.

“Tỷ cần phải.....cởi bỏ hết.....y phục.....”

“Cởi.....cởi hết y phục?!!”

Câu nói của Lãnh Mạc như sét đánh ngang tai Linh Nhi, mặt cô liền đỏ bừng lên. Không ngờ rằng điều kiện đó lại là cởi bỏ y phục trên người, chuyện này thật sự xấu hổ đối với nữ nhân như cô. Nhưng dù vậy, muốn có thể trở lại như trước đây, điều kiện như thế nào cô cũng chấp nhận, nhưng nếu không vượt qua khả năng của cô mà thôi.

“Không cần cởi cũng được!!! Không sao!!!”

“Được, vậy tỷ sẽ cởi”

Cứ tưởng rằng Linh Nhi sẽ không đồng ý trước điều kiện cậu nói ra. Ai ngờ được cô lại cười, Nguyệt My lại “khen” cô thêm 1 tiếng. Cậu càng xấu hổ,

toàn bộ dục hóa như muốn bùng phát, nhưng cậu cố gắng kiềm chế lại, gương mặt trở nên đỏ hoàn toàn.

‘Hắc hắc, có lẽ tiểu nữ này thật sự quyết tâm rồi’

Linh Nhi đi đến cánh cửa, liền khóa nó lại tạo ra 1 tiếng “cách” rõ rệt. Sau đó đảo bước đi đến chiếc giường, rồi ngồi xuống, nhìn qua nét mặt đang ngượng đỏ lên của Lãnh Mạc, cô hạ quyết tâm, cố giữ bình tĩnh. Đôi môi đỏ mọng mím chặt, sau đó lấy tay đặt lên vật y phục, thân hình gọi cảm như mỹ nhân bàn tay run run khẽ cởi áo ra.

Bàn tay nắm lấy vật y phục bên ngoài kéo xuống, những đường nét cơ thể lộ ra nhiều hơn nữa. Rồi đến lớp y phục thứ 2 cũng cởi xuống, liền lộ ra thân hình xích lửa mềm mại trắng như bạch ngọc, 2 cặp núm nhũ trắng nõn hiện ra, Linh Nhi liền lấy tấm chăn che lại. Thấy cảnh này, Lãnh Mạc như muốn nghẹt thở, khí huyết không lưu thông, cố bảo trì tâm trí bình thản, nếu không thì làm ra chuyện gì, lúc đó không biết.....

Lãnh Mạc trấn tĩnh lại, tập trung vào chuyên môn của mình, đem ánh mắt dời đi, sau đó hít thở sâu 1 chút. Đi đến bên cạnh Linh Nhi rồi ngồi phía sau lưng cô, tuy rất xấu hổ, nhưng cũng phải cố chịu. Mà nếu ai thấy cậu đang làm chuyện này thì có nước bị truy sát mất mà thôi, dù gì thì nói, Linh Nhi cũng là 1 đại mỹ nhân.

‘Lần đầu tiên xuất thủ, nên có gì sai sót mong tỷ bỏ qua’

‘Không....không sao, chỉ cần hoàn thành là được’

Vừa dứt câu, cậu liền đưa tay ra, 1 ngọn lửa màu đỏ liên tục cháy, đây chính là Xích Viêm Địa Hóa của cậu. Gương mặt Linh Nhi có chút biến sắc, trở lên kinh ngạc, chỉ với bấy nhiêu tuổi mà sở hữu Dịch hỏa hiếm có, vạn người ham muốn, điều này quả là nghịch thiên.

‘Dịch....dịch hỏa?!’

‘Tỷ hãy ngồi yên, sẽ đau 1 chút nhưng không sao’

‘Ừ, ừm’

Ngọn lửa từ trên bàn tay, bắt đầu chuyển hóa thành 1 đóm lửa nhỏ, di chuyển lên ngón trỏ và ngón giữa, Lãnh Mạc thu những ngón còn lại vào. 2 ngón tay bắt đầu di chuyển, đặt lên lưng của Linh Nhi. Vừa đặt lên thì cậu cảm thấy làn da của cô cực kỳ mềm mại, nhưng lại có chút săn chắc do luyện thương pháp, cậu định thần lại, tập trung việc trước mắt.

‘A!’

Cô rên khẽ 1 tiếng, sức nóng từ Dịch hỏa đúng là kinh ngạc đối với những người như cô, nó như muốn thiêu đốt cơ thể của cô nhưng rồi từ từ ảm lại, khiến bản thân cảm thấy thoải mái.

Tiếng rên thanh thoát của Linh Nhi lọt vào tai Lãnh Mạc, khiến cậu run người nhẹ 1 cái, cổ trấn tĩnh thần trí.

Ngón tay cậu bắt đầu di chuyển lên mạch ngọc chẩm, ấn nhẹ 1 cái, 1 đóm Dịch hỏa cực nhỏ thâm nhập vào mạch đó. Linh Nhi lại phát ra 1 tiếng rên. Rồi Lãnh Mạc tiếp tục làm như thế với những mạch: á môn, đại chùy, linh đài, mệnh môn. Cậu để Dịch hỏa thâm nhập vào những nơi này để thiêu đốt hàn khí tích tụ trong đó, rồi tương tự đưa Dịch hỏa di chuyển qua mạch đầu khí.

‘Tiếp theo’

Cậu tiếp tục làm với cánh tay phải và tay trái, cũng đưa Dịch hỏa vào các mạch cả 2 tay. Cảm nhận được những đóm Dịch hỏa len lỏi trong cơ thể mình, Linh Nhi cảm nhận được 1 chút thông khoái, đầu khí bắt đầu vận chuyển sau bao năm.

Hàn khí đã từ từ tan biến đi bởi Xích Viêm Địa Hóa, đầu khí vận chuyển trong cơ thể, kinh mạch cũng được tiêu trừ hàn khí. Bất quá, sau nhiều năm, đầu khí trong cơ thể Linh Nhi đã tích tụ lại và ảm trong tâm suốt 4 năm, liền vận chuyển xuống đan điền, chuẩn bị đột phá.

‘Linh Nhi tỷ, tỷ sắp thăng cấp, mau vào trạng thái tu luyện’

‘Ấn’

Theo lời Lãnh Mạc, Linh Nhi liền tu luyện tại nơi này. Tỷ lệ đột phá thành công là rất cao, và cũng sau bao nhiêu năm, tu vi của cô lại được tăng lên, có thể trở lại như xưa thì quả là hạnh phúc rồi.

Xuy xuy

Ở trong căn phòng, đầu khí tràn ngập khắp nơi, không thể để kinh động người khác, Lãnh Mạc liền dựng lên 1 kết giới đầu khí bao phủ toàn biệt viện để tránh khỏi sự dò tìm của những người trong tông môn. Đầu khí không ngừng xoay chuyển trong cơ thể Linh Nhi, chuẩn bị đột phá. Thấy cảnh này, Lãnh Mạc cười 1 cái rồi thu lại Dịch hỏa, thay vào đó là dùng 1 phần đầu khí của mình truyền vào cơ thể cô để có thể đột phá lên cảnh giới, thay vì vài tính.

Xuy

Cuối cùng Linh Nhi cũng đã đột phá cảnh giới Đầu Linh, nhưng thay vì chỉ là nhất tinh Đầu Linh, nhưng nhờ 1 phần đầu khí của Lãnh Mạc truyền vào

phút cuối, cô đã đột phá tứ tinh Đẩu Linh. Cái thể loại này quá nghịch thiên, nhưng là lẽ đương nhiên do có đấu khí của Lãnh Mạc.

‘Đột phá rồi? Đột phá rồi!!!’

Lúc này, cô vô cùng vui sướng đến muốn phát điên. Sau 4 năm trở thành phế vật, bây giờ lại trở thành thiên tài với thực lực đến Đẩu Linh. Không có gì có thể diễn tả được nỗi vui mừng của cô hiện giờ. Cô quay người lại, liền ôm lấy Lãnh Mạc.

‘Cảm tạ đệ!!! Tỷ cảm tạ đệ rất nhiều!!!’

Không quan tâm đến bản thân hiện giờ, mặc cho xấu hổ, Linh Nhi vẫn 1 mực ôm chặt lấy cậu. Nhưng khi nhìn lại thì cậu đã thiếp đi từ lúc nào không biết, đây là lần đầu cậu trị biến chứng này nên rất mệt mỏi, liền ngủ ngay khi Linh Nhi đột phá.

Thấy vậy, Linh Nhi đặt cậu xuống, lấy chăn đắp lên cho cậu, gương mặt hiện lên 1 nụ cười duyên dáng. Cô mặc lại y phục, sau đó cũng đặt mình xuống, ngủ cùng cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Cuộc họp

Chừng khoảng canh 7 sáng, Lãnh Mạc trên giường liền tỉnh dậy, cậu vội bật dậy nhìn xung quanh. Nhận ra nơi này không phải là phòng của cậu, còn có 1 ít đấu khí lưu lại ở nơi đây. Sau 1 hồi, cậu nhận ra rằng đây là phòng của Linh Nhi, không phải phòng của cậu, nhưng tại sao cậu lại ở đây thì không hiểu được. Cố nhớ lại lúc tối, cậu nhớ rằng mình đã qua đây để hỏi về tòa Luyện Tháp kia, sau đó mở lời chữa trị cho Linh Nhi, thấy được thân thể của cô. Nhớ đến đây mặt cậu đỏ lên 1 chút, rồi tiếp tục nhớ rằng khi chữa trị xong thì đột nhiên ngất đi không rõ lý do.

Liền nhìn sang bên cạnh mình thì không thấy bất cứ ai, chỉ thấy trâm cài màu ngọc bích của Linh Nhi đặt ở đây. Lãnh Mạc liền cầu mong rằng tối qua không có chuyện gì xảy ra giữa 2 người, nếu không thì cậu chỉ còn có nước chạy trốn để tránh khỏi sự truy sát của mọi người. Cậu liền cười khổ 1 tiếng, liền rời khỏi giường, tay cầm lấy cây trâm để lúc sau gặp người thì trả cho người.

Khi ra khỏi phòng, cậu vẫn không thấy Linh Nhi ở đâu cả. Đành gác qua chuyện đó, liền về biệt viện ngâm mình 1 hồi rồi thay y phục, lưng đeo Thất Tinh Kiếm, chuẩn bị đi đến phòng họp. Hôm nay chính là ngày mà buổi họp chọn tông phó cho Bích Ngân tông, và người được đề cử không ai khác chính là Lãnh Mạc, nên không thể chậm trễ.

‘Sự phụ, người tình chưa vậy?’

‘Ấy dà.....Ta đây, ta đây’

Cậu thử gọi Nguyệt My để hỏi 1 vài chuyện cần hỏi. Tưởng chừng cô vẫn ngủ say sưa nhưng không ngờ cô lại thức khiến cậu có chút bất ngờ. Do ngày thường cô ngủ rất lâu, trừ khi cậu gọi thì mới tỉnh dậy, nhưng thấy được Nguyệt My đã tỉnh trước thì quả là chuyện li kỳ.

‘Đúng là con có nên trở thành tông phó không? Vốn dĩ chúng ta đến đây chỉ để có chỗ nương tựa để 2 năm sau đến học viện’

‘Tiểu tử ngốc! Đã người ta mời rồi mà còn từ chối, cứ đi thử xem đã. Nếu con thật sự thành tông phó, việc sở hữu nó không quá mấy khó khăn’

Nghe Nguyệt My nói câu này, Lãnh Mạc mới nhớ lại rằng việc đến đây chỉ là mục đích ban đầu, nhưng rồi lại có thêm 1 mục đích khác phát sinh, đó chính là thôn phệ Vãn Lạc Tâm Viêm, Dịch hòa bài danh thứ 14 tồn tại trong tòa Luyện Tháp của tông môn. Nguyệt My muốn cậu thôn phệ thêm 1 Dịch hòa thứ 2, nhưng cậu từng đọc trong cổ thư rằng mỗi người chỉ có thể sở hữu 1 loại Dịch hòa, không thể có thêm 1 loại nữa. Như vậy, cậu thôn phệ nó bằng cách nào?

‘Được rồi, được rồi, đi trước đã, ta biết con nghĩ gì, sau này nói tiếp’

‘V....vâng’

Theo lời của cô, cậu không nói gì thêm. Liền bước đi ra khỏi phòng, rồi từ từ đi ra khỏi biệt viện. Cậu thấy được hôm nay các đệ tử trong tông môn khá nhộn nhịp, mọi người đều bàn tán về chuyện người được đề cử lên làm tông phó khiến cậu có chút xấu hổ. Sau đó, đột nhiên tất cả đều dón ánh mắt về phía Lãnh Mạc, bọn họ cả ngày hôm qua không biết tại sao 1 người lạ lại có thể được Diệp Tu kính trọng dẫn dắt đi trong tông môn.

‘Kẻ này là ai thế? Là người lạ mà ung dung đi lại, đúng là ngạo mạn’

‘Cẩn thận lời nói đấy, kẻ này được Diệp Tu đại nhân chống lưng a!’

‘Chắc là định dựa vào quyền thế để vào đây rồi chứ gì’

Những câu nói mỉa mai xung quanh của các đệ tử đều hướng đến 1 mình cậu. Nhưng cậu không bỏ chúng vào tai, chỉ là những câu nói vô vị bởi vì họ không biết người được đề cử làm tông phó là cậu. Tuy vậy vẫn có 1 phần đúng, đó là được Diệp Tu và Linh Khởi chống lưng, bọn họ vô cùng coi trọng cậu, thế nhưng nó lại khiến người khác hiểu lầm, mà hiểu lầm này không lớn cũng không nhỏ cũng chẳng qua giải thích chút là được

Khi đến chính điện, cách cửa bị bao phủ bởi 1 dòng người đang đứng nhìn vào trong sảnh điện, khiến Lãnh Mạc không cách nào có thể đi vào đó được, đành phải đứng ngoài đây chờ.

‘Lãnh Mạc? Tại sao đệ còn đứng ở đây?’

1 giọng nói trong trẻo đến mê người vọng ra từ phía sau Lãnh Mạc. Cậu hoảng hốt lập tức đảo bước quay lại phía sau thì thấy Linh Nhi đang đứng nhìn cậu. Cô mặt bạch y, mái tóc xõa ra, đôi môi hồng mềm, ánh mắt ngây thơ kèm chút điểm tỉnh khiến cô chẳng khác gì đại mỹ nhân. Tất cả sự chú ý liền dời lên người cô. Mặt đối mặt, Lãnh Mạc và Linh Nhi đột nhiên mặt ửng đỏ lên, những người xung quanh thấy cảnh này liền kinh ngạc, không lẽ giữa 2 người này có gì đó mờ ám?

Cả 2 lấy lại bình tĩnh, gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, đối mặt nhau như bình thường, chưa có chuyện gì xảy ra.

‘Do người quá đông, không vào được’

‘Vậy sao, tỷ còn tưởng đệ thích đứng ngoài đây a’

‘Hắc, đệ chẳng thích đứng ngoài chờ nắng thế này đâu’

Nhìn thấy 2 người trò chuyện thế này, những người xung quanh cảm thấy bản thân như không khí, ghen tỵ. Bao năm nay, bọn họ xem Linh Nhi là nữ thần, mặc dù lúc nào cũng chẳng nói chuyện gì với bất kỳ ai, gương mặt luôn luôn lãnh đạm, đến cả tỷ tỷ của mình là Linh Khởi cũng chỉ nói với nhau vài câu rồi dừng. Dù vậy, họ đều mến mộ Linh Nhi. Nhưng rồi, bây giờ không biết từ đâu ra 1 tên tiểu tử có thể nói chuyện thân thiết, khiến cho nữ thần của họ nói chuyện e thẹn. Làm cho vô số người vỡ mộng, cảm hận.

‘Suýt nữa quên, vật này trả tỷ, đệ nhặt được ở trong phòng’

‘A! Cây trầm cài của tỷ, ra là ở trong phòng, cảm tạ đệ’

Lãnh Mạc không quên trả cho Linh Nhi thứ mà lúc sáng nhặt được. Cậu lấy ra từ bên đai ra 1 cây trầm cài ngọc sắc, đưa cho cô. Nhìn thấy vật này, Linh Nhi liền lấy tay chụp lấy, vuốt ve nó 1 hồi rồi cất đi.

‘Tất cả mọi người phiên tránh sang 1 bên, người này chính là người được đề cử làm tông phó, không thể chậm trễ cuộc họp, hãy tránh sang 1 bên’

Linh Nhi đột nhiên đổi ngữ sắc nói chuyện, liền trở nên lạnh lùng, quát lạnh 1 tiếng khiến ai cũng phải nghe mà làm theo. Bọn họ ai nấy cũng đều ngo ngắc lẫn kinh ngạc với những gì Linh Nhi vừa nói rằng Lãnh Mạc chính là người được đề cử làm tông phó. Chỉ trong thoáng chốc, 1 dòng người trở thành 2 hàng thẳng, ai cũng tò mò nhìn về Lãnh Mạc, trong lòng nổi lên hàn ý, trừng mắt nhìn cậu. Cậu và Linh Nhi cùng nhau bước đi trên con đường trống trải này đi vào trong.

Thấy được nhiều người nổi lên hàn ý, trừng mắt nhìn về phía cậu. Lãnh Mạc nhắm mắt lại, thở ra 1 hơi ngắn rồi ngay lập tức vận đấu khí tạo ra đấu khí ba động tỏa ra khắp nơi, khiến toàn bộ những đệ tử đứng ở đây cảm thấy uy áp này, liền nghệt thờ, áp lực cùng cực. Linh Nhi cũng hoảng hốt 1 phen.

Loại uy áp của Đấu Hoàng như Lãnh Mạc những đệ tử ở đây làm sao mà có thể chịu được. Bọn họ bị kinh động đến nỗi muốn ngất đi nhưng không thể. Lúc sau cậu thu lại toàn bộ đấu khí lần uy áp lúc này, những đệ tử ở đây mới cảm thấy nhẹ nhõm. Vốn dĩ cậu làm việc này là muốn chứng minh bản thân cho người khác biết, để có thể người khác không bàn tán gì đến cậu.

‘Quái.quái vật!!!’

‘Bấy nhiêu tuổi.mà thực lực.khủng bố đến thế.’

‘Thực lực có khi.còn mạnh hơn.cả tông chủ.’

Mọi người run sợ, bắt đầu bàn tán về thực lực của cậu, cả đời họ chưa từng thấy tiểu tử nào chỉ mới 12 tuổi mà thực lực khủng bố như vậy. Nhiều người lấy điều này làm xấu hổ, chẳng bằng 1 đứa nhóc.

‘Xin lỗi tỷ vì việc lúc nãy a’

‘K...không sao, mau.vào thôi’

‘Ân’

Lãnh Mạc bước vào trong sảnh điện, liền thấy có vô số thân ảnh đang ngồi, trong đó không ít người là lão nhân, tất cả đều là Đấu Vương thực lực. Cậu thay đổi sắc thái của mình trở nên nghiêm nghị hơn để có thể khiến họ phục. Đảo mắt nhìn xung quanh, cậu thấy được Linh Khởi đang ngồi ở nơi dành cho tông chủ, bên cạnh là Diệp Tu, phía bên phải là đại trưởng lão Hoàn La Viên và cách 1 người nữa là tam trưởng lão Hồng Phá Vân.

Đại trưởng lão hướng nhìn đến Lãnh Mạc, nở 1 nụ cười hài lòng, cậu bình tĩnh ôm quyền chào ông 1 cái và tam trưởng lão. Những người xung quanh hơi

nghe ngờ quan hệ giữa đại trưởng lão và tam trưởng lão, từ lúc nào mà họ đã thân như thế? Linh Nhi dẫn cậu bước đến 2 chỗ trống ở gần Diệp Tu, sau đó cùng cậu ngồi xuống. Điều này càng khiến nhiều người khó hiểu hơn.

‘Các chư vị, vị này là Lãnh Mạc, y chính là người mà ta muốn bổ nhiệm làm tông phó. Còn về thực lực thì không khỏi bàn cãi’

Linh Khởi đứng lên, ôm quyền nói với tất cả mọi người ở đây, sau đó liếc mắt ra hiệu cho cậu.

‘Xin chào các tiền bối, tiểu bối đây là Lãnh Mạc, chẳng qua được Linh Khởi tông chủ nhìn trúng thực lực, mời về đây để làm tông phó, chứ không có dựa vào bất cứ gì cả. Mong các tiền bối đừng hiểu lầm’

Lãnh Mạc cũng đứng lên giới thiệu. Những người ở đây gật đầu hài lòng với cách nói chuyện lễ phép, khách khí của cậu, nhưng cậu vẫn chưa nói ra thực lực của mình nên vẫn chưa hài lòng về vấn đề này.

‘Khụ, tiểu bối này, nói sao là nhìn trúng thực lực? Hay là thực lực của tiểu bối đây mạnh hơn chúng ta? Như vậy có phải có chút ngạo mạn không?’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Quyết đấu

Một lão nhân đứng lên nói. Nghe được những lời nói này của lão nhân kia 1 cách đầy ngạo mạn, Linh Khởi nội tâm có chút tức giận, liền tỏ ra hàn ý khiến vị lão nhân đó run sợ, liền câm lặng mà ngồi xuống. Có thể nói những lời lẽ như thế nói về người mà Linh Khởi tin tưởng, không khỏi khiến cô tức giận như thế. Nhìn thấy hành động này, những người xung quanh biết được 1 phần rằng Lãnh Mạc là người mà tông chủ họ cực kỳ coi trọng, nên cần phải nói chuyện cẩn thận, nếu không, giống lão nhân kia thì khá rắc rối.

Về Lãnh Mạc, cậu không quan tâm điều này cho lắm. Nếu như vị lão nhân đó nói đúng thì cậu sẽ tiếp nhận và thay đổi, còn nếu sai cậu sẽ phủ nhận, mặc cho người khác nói gì. Nhưng Nguyệt My thì ngược lại, cô cực kỳ tức giận, liền muốn hiện thân để cho lão nhân kia biết lễ độ nhưng Lãnh Mạc liền ngăn cản, làm dịu lại cơn tức giận của cô. Cậu thử nhìn qua Linh Nhi, thấy cô vẫn bình tĩnh ngồi đó khiến cậu nhẹ nhõm đôi chút.

‘Tông chủ, cho ta mạng phép hỏi, tiểu huynh đệ đây nhìn qua cũng biết được chỉ 12 tuổi, dựa vào cái gì có thể làm tông phó được?’

Thêm 1 lão đầu nữa đứng lên ôm quyền hỏi.

‘Đơn giản thôi, dựa vào cậu ta là Đấu Hoàng’

Câu này của Linh Khởi làm cho toàn bộ những người có mặt ở đây liền câm lặng, và tất nhiên những người biết về cậu thì không có gì bất ngờ. Những ánh mắt đều dồn về phía Lãnh Mạc, chuyện này không thể là sự thật đối với những người này, có vài người âm thầm cười khinh bỉ cậu 1 tiếng. Linh Khởi nhìn thấy được và không nói gì thêm. Nhưng vẫn có thứ để họ suy nghĩ lại, đó chính là những lời nói này được nói ra từ phía tông chủ của họ nên không thể nào là sai được. Cả những đệ tử ở bên ngoài cũng đều đang xôn xao trước những chuyện xảy ra ở bên trong, họ tỏ ra chấn kinh trước thực lực của cậu được tông chủ nói ra, họ cũng có nửa phần tin, nửa phần không.

‘Ta đã xác thực chuyện này, thực lực của Lãnh Mạc tiểu huynh đệ đây đúng là Đấu Hoàng. Không chỉ ta, mà còn cả lão tam nữa’

‘Chuyện này, ta cũng biết’

La Viên và Diệp Tu không nhịn được nên nói ra, khiến cho những người ở đây phải kinh ngạc thêm 1 lần nữa, họ thử nhìn qua tam trưởng lão, chỉ thấy được ông gật đầu nhẹ 1 cái. Cả đại trưởng lão, tam trưởng lão, Diệp Tu và tông chủ đều xác nhận chuyện này thì không thể nào là giả được, Lãnh Mạc thật sự là Đấu Hoàng, liền 1 lần nữa nhìn Lãnh Mạc. Dù vậy, vẫn còn vài người vẫn không tin, chỉ khẳng định cậu chỉ là 1 tên tiểu tử vô lại mà thôi.

‘Chuyện này.....là sự thật.....thưa tông chủ?’

‘Đúng vậy, thực lực mạnh hơn cả ta 1 tỉnh. Và chuyện về đám sát thủ kia cũng là do cậu ta xuất thủ, nếu ai còn không tin nữa thì có thể vào ngục để tra hỏi tên còn sống’

Vị lão nhân lúc nãy đứng lên, ôm quyền hỏi. Với câu này của Linh Khởi, bất cứ ai hiện giờ cũng phải tin vào lời của cô, chấp nhận chuyện Lãnh Mạc là Đấu Hoàng, tuy rằng vẫn có vài phần không thể tin được dù nó là sự thật. Ai cũng đảo mắt nhìn nhau, họ thật sự kinh động. Đột nhiên không biết tại sao tông chủ lại mở cuộc họp để chọn người làm tông phó, rồi không biết từ đâu lại đem 1 tiểu tử 12 tuổi với thực lực Đấu Hoàng về, mà còn mạnh hơn cả người mạnh nhất ở Linh Miêu thành này. Quá nhiều chuyện xảy ra khiến họ không thể tiếp thu nổi.

‘Các chư vị tiền bối, tiểu bối Lãnh Mạc không muốn nói điều này, nhưng cũng phải nói, tuy tiểu bối mạnh hơn tông chủ đây nhưng tiểu bối sẽ không lấy chuyện đó làm kiêu ngạo. Nếu thật sự được trở thành tông phó, tiểu bối sẽ dốc toàn lực để phục vụ cho Bích Ngân Tông!’

Lãnh Mạc đứng lên, ôm quyền nói với những người ở đây. Nếu thật sự muốn trở thành tông phó, cậu phải thể hiện lòng trung thành, tận tâm tận lực đối

với tông môn, phải giúp tông môn ngày càng phát triển. Và những điều này đối với cậu, đều hào hào có thể hoàn toàn làm được.

Nghe được những lời này, hầu hết những vị ở đây đều gật nhẹ đầu, ra vẻ hài lòng. Chỉ mới bảy nhiều tuổi mà đã có thể nói những lời thế này, thì đúng là có thể tin tưởng được. Mọi người dành đồng ý, đều hướng đến Linh Khởi mà gật đầu, khiến cô rất hài lòng. Tuy vậy, vẫn còn vài người vẫn chưa đưa ra ý kiến của mình.

Lãnh Mạc khá bất ngờ vì mọi chuyện lại diễn ra thuận lợi như vậy, tuy vẫn còn vài người chưa nói gì cả. Nhưng với số đông thì chuyện cậu được lên làm tông phó sẽ dễ dàng hơn.

‘Vậy là đệ có thể trở thành tông phó được rồi a’

‘Hắc, vẫn chưa đâu a, còn cả quyết định của các trưởng lão nữa’

Linh Nhi bên cạnh quay sang chúc mừng cậu. Cậu lấy đó làm niềm vui cho mình, Nguyệt My trong nạp giới cũng gật đầu hài lòng. Vừa mới đến đây mà có thể thẳng tiến thành tông phó thì chỉ có duy nhất là cậu mà thôi.

‘Khoan đã! Ta không đồng ý!’

Đột nhiên 1 lão nhân khác liền quát lên khiến mọi người liền chú ý. Người này như không đồng ý chuyện của cậu, sắc mặt trông khá tức giận, gân xanh nổi đầy mặt. Thấy thế, Linh Khởi có thể hiểu ra được chuyện người này không đồng ý. Cũng là do y hoặc vài người khác cống hiến rất nhiều cho tông môn, nhưng không được đề cử làm tông phó mà lại là 1 tên 12 tuổi không biết từ đâu ra liền 1 cái trở thành tông phó, khiến y rất bất mãn

‘Hong Từ, ngươi còn nghi ngờ gì sao?’

‘Không, tông chủ! Chỉ là tôi không chấp nhận 1 kẻ ngoại tông lại có thể dễ dàng trở thành tông phó như vậy!’

‘Vậy ngươi muốn thế nào?’

Vốn dĩ, Linh Khởi cũng không muốn đòi co gì với tên Hồng Từ này. Nhưng trong tông môn hắn cũng có chút tiếng nói, cống hiến khá nhiều nên phải thử nghe ý kiến của hắn 1 lần xem sao. Nếu không sẽ có nhiều người bất mãn hơn.

Thấy màn này, Linh Nhi có chút tức giận, suýt không giữ được bình tĩnh, nhưng may mắn được Lãnh Mạc ngăn cản lại.

‘Tôi muốn đấu 1 trận với hắn!’

Hồng Từ quát lớn, chỉ tay thẳng vào Lãnh Mạc trước sự chứng kiến của bao người. Đại trưởng lão và tam trưởng lão liền cười nhạo Hồng Từ 1 cái, chỉ với 1 cái tứ tinh Đấu Vương mà muốn đấu với ngũ tinh Đấu Hoàng, đúng là ngu muội. Có khi Lãnh Mạc còn chưa xuất thủ ra chiêu thì bên này y lại có khi nằm xuống rồi. Nhận ra điểm này, Linh Khởi cũng không tránh khỏi mắng hắn 1 tiếng ngu ngốc trong đầu.

‘Nếu ngươi muốn thì được. Lãnh Mạc đệ, hãy đấu với y 1 trận, thể thức tùy ý, miễn không giết lẫn nhau hay phé là được’

‘Đa tạ tông chủ!’

‘Đ.....được, theo ý tông chủ’

Cô đành chấp nhận yêu cầu của Hồng Từ để hắn có thể nhận mùi cay đắng, hướng sang phía cậu mà nói chuyện. Lãnh Mạc cũng miễn cưỡng gật đầu chấp nhận, sau đó nhìn qua Linh Nhi, chỉ thấy cô nhìn cậu với đôi mắt mong chờ, rồi đảo mắt nhìn Diệp Tu, La Viên và Phá Vân, bọn họ cũng không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ 1 cái.

Sau đó Hồng Từ bước ra đại sảnh, ánh mắt sát đá như có thể chiến đấu bất cứ lúc nào. Lãnh Mạc cũng bước ra, đứng cách xa y khoảng 10 bước chân, và cậu cũng không có ý định thu hẹp lại khoảng cách này.

‘Theo ý tông chủ là tiểu bối có thể đưa ra thể thức chiến đấu, nhưng không để tiền bối chịu thiệt, tiền bối cũng có thể đưa ra thể thức của riêng mình sau khi thực hiện thể thức của tiểu bối’

‘Được!’

Hồng Từ không ngần ngại mà trả lời, y không tin cậu lại là Đấu Hoàng, dù tông chủ y có nói ra sao hay ai chứng minh, nên cực kỳ tự tin để chiến đấu.

‘Trong vòng 10 bước chân này, tiền bối cứ đi đến chỗ của tiểu bối, nếu tiền bối chạm vào được tiểu bối thì lập tức rút lui khỏi việc này, cả chuyện trở thành tông phó coi như bỏ qua’

‘Lãnh Mạc!’

‘Không sao đâu, Linh Nhi từ’

Với điều kiện cậu vừa đưa ra khiến Linh Nhi phải thốt lên 1 tiếng. Tuy biết cậu là Đấu Hoàng, nhưng mà điều kiện này như khiêu khích Hồng Từ, khiến cô khá lo lắng. Còn Linh Khởi và những người khác không lo lắng mấy, vì họ hiểu rõ thực lực của cậu và Hồng Từ ra sao.

‘Được, còn thể thức của ta, trong vòng 20 chiêu, ngươi phải tránh hết. Nếu ngươi thành công, ta sẽ chấp nhận ngươi làm tông phó’

‘Nhất ngôn vi định’

Cả 2 đều đã đưa ra thể thức lẫn điều kiện của nhau. Cùng nhau đối mặt, cách nhau 10 bước chân, tất cả đã sẵn sàng, Linh Khôi sẽ là người sẽ đứng ra làm chủ trận đấu này.

‘Bắt đầu’

Xuy xuy

Vừa mở lời, đôi bên đều vận lấy đấu khí trong cơ thể, tạo ra ba động khắp xung quanh. Mọi người đã quen thuộc với đấu khí của Hồng Tử, nhưng Lãnh Mạc thì không. Họ chưa từng cảm nhận được đấu khí nào lại thuần khiết và mạnh mẽ đến như vậy, nhưng khi cảm nhận thật thêm 1 lúc, đấu khí của cậu cứ như trở thành 1 mặt đại dương sâu thẳm có thể nuốt trọn mọi thứ, sát khí nổi lên như những cơn sóng thần, khiến những người xung quanh liên kinh hãi 1 phen, đến cả La Viên, Linh Khôi và Diệp Tu cũng phải đỏ mặt hơi lạnh.

Hồng Tử liền cảm nhận được, có chút run sợ nhưng lấy lại bình tĩnh, từ từ bước lên.

Bước đầu tiên, không có gì xảy ra, cả bước thứ 2 và thứ 3. Nhưng rồi đến bước thứ 4 thì đột nhiên Hồng Tử cảm thấy cơ thể nặng trĩu đi. Cố nghiêng răng chịu đựng, bước lên bước thứ 5 thì như có cả tòa cự sơn đè lên người, y liền ngã khụy xuống, mồ hôi đổ đầy người. Không bỏ cuộc, Hồng Tử cố gượng dậy, bước lên bước thứ 6, nhìn lấy Lãnh Mạc thì liền thấy 1 sự hiện diện của 1 thứ cực kỳ khủng khiếp, thứ này có thể sang bằng mọi thứ ở đây.

Tay chân y run mạnh lên, đột ngột không thể vận đấu khí trong cơ thể, gương mặt tái nhợt đi. Lãnh Mạc thở ra 1 hơi, liền đưa ra nắm tay, chỉ ngón trỏ hướng lên trời thì thân thể Hồng Tử ngay lập tức như bị cả trăm tòa cự sơn đè lấy cơ thể, hơn cả lúc này. Liền 1 cái, thân thể y ngã sập xuống, mắt trợn trắng, miệng há to, nhìn như 1 cái xác vừa mới chết không lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vị trí tông phó

Trận quyết đấu giữa Lãnh Mạc và Hồng Tử đã ngã ngũ, người chiến thắng chính là Lãnh Mạc. Cả trận đấu mà Hồng Tử đưa ra, cũng không có thể thực hiện. Chỉ với 6 bước chân mà đã đem 1 Đấu Vương gục ngã tại chỗ, thật là khiến người khác kinh sợ. Đại trưởng lão cùng tam trưởng lão sau khi nhìn thấy thế cuộc liền hào hào gật nhẹ đầu hài lòng. Địa vị của cậu trong lòng những người ở đây đã có chỗ, công nhận cậu xứng đáng làm tông phó nhất.

‘Tông phó uy vũ!’

Tất cả đều ôm quyền kính nể nói với Lãnh Mạc khiến cậu có chút choáng váng. Chứng kiến thực lực này của cậu, không ai không công nhận cậu, trong mắt họ hiện lên vài tia vui mừng. Có 1 tông phó thực lực khủng bố thế này mà chỉ 12 tuổi, sau này khi trưởng thành, ắt có thể chấn hưng Bích Ngân tông, khiến cho thanh danh nổi khắp đại lục.

Lấy lại bình tĩnh, cậu đảo mắt nhìn những người xung quanh 1 vòng, sau đó búng ngón tay, liền hiện ra trước mặt mỗi người 1 bình ngọc trắng.

‘Tất cả bình ngọc này, đều chứa đựng tứ phẩm đan dược Dưỡng Hồn Đan, có thể giúp các vị bồi dưỡng linh hồn lực, có thể gia tăng thực lực. Coi như quà ra mắt các vị. Sau này, ta sẽ tận trung vì tông môn’

Cầm bình ngọc trong tay, nghe được những lời Lãnh Mạc nói, những người ở đây như hít phải 1 hơi khí lạnh, nội tâm chấn run lên. Không chỉ là Đấu Hoàng, mà còn lại là luyện dược sư, có thể tùy tiện đưa ra vài chục bình tứ phẩm đan dược làm quà ra mắt người khác. Như vậy cũng quá khoa trương rồi.

‘Xin hỏi tông phó....ngài là luyện dược sư?’

‘Đúng vậy, tứ phẩm luyện dược sư, 1 đường nữa sẽ thành ngũ phẩm luyện dược sư’

1 vị lão nhân đứng lên ôm quyền hỏi. Vừa nhận được câu trả lời, ai nấy cũng đều chấn kinh, cả Linh Khôi, Diệp Tu, Linh Nhi và 2 vị trưởng lão kia. Lúc trước tiếp xúc qua cũng không biết được rằng cậu lại là tứ phẩm luyện dược sư, khi biết được liền lộ ra vẻ kính phục. Cũng có 1 số người không thể tin được. Nhưng còn chưa hết, chỉ 1 đường nữa là trở thành ngũ phẩm luyện dược sư, không phải là quá biến thái? Đem cái thiên phú luyện dược này so với toàn bộ đại lục, ai có thể sánh bằng cậu, có khi còn có nhiều tông môn lớn cũng phải thêm khát. Đến cả đan vương hiện tại là Cổ Hà cũng không có lấy cái thiên phú như thế này. Thu được người như thế này làm tông phó, thì đã là cực kỳ tiện lợi cho tông môn.

Linh Nhi nghe đến đây liền minh bạch. Vào tối hôm qua, khi Lãnh Mạc chữa trị cho cô, liền cảm nhận được có chút khác biệt đối với cậu, không ngờ rằng cậu lại là luyện dược sư. Điều này cũng hoàn toàn đúng, vì ngoại trừ 1 vài người thì luyện dược sư mới có thể khống chế Dịch hỏa thuần thực như thế.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi tự trách mình 1 tiếng vì vụ việc xảy ra lúc đó.

‘Tỷ tỷ! Căn bệnh của muội, tối qua đã được Lãnh Mạc chữa trị hoàn toàn’

‘Cái gì?!’

Linh Nhi quay người nói với Linh Khởi về căn bệnh đã được chữa của mình, khiến cô và những người xung quanh kinh ngạc 1 phen. Đến cả căn bệnh tai quái mà Linh Nhi mắc phải, mà không ai có thể tìm ra, cũng được Lãnh Mạc đây chữa trị triệt để. Thật sự là quá mức để cho mọi người ở đây tiếp nhận được.

Cậu khá ngạc nhiên khi Linh Nhi lại nói chuyện này ra.

‘Thực lực của muội bây giờ là tứ tinh Đẩu Linh, có thể trở thành thế này là do Lãnh Mạc đệ đây đã giúp đỡ’

‘Tứ tinh...Đẩu Linh.....là thật.....?’

‘Àn, tỷ tỷ, đúng thật là vậy’

Nghe Linh Nhi nói ra, Linh Khởi không thể tin được vào mắt mình. Chuyện mà bao lâu nay bản thân ước muốn cũng trở thành sự thật, Linh Nhi đã chữa trị bệnh, có thể tu luyện lại và hiện giờ đạt đến Đẩu Linh. Không có gì hạnh phúc hơn. Cô liền rời khỏi chỗ của mình, tiến đến ôm lấy Linh Nhi, nước mắt lưng tròng. Thấy cảnh này, ai cũng đều cay cay mũi 1 chút, mừng thầm cho 2 người họ.

‘Lãnh Mạc đệ, ta thay mặt Linh Nhi và mọi người ở đây, cảm tạ đệ rất nhiều’

Buông tay khỏi Linh Nhi, cô bước đến chỗ Lãnh Mạc, cúi đầu cung kính nói, làm cậu có chút xấu hổ.

‘Tỷ đừng làm vậy, giúp người là việc nên làm, cũng chỉ là đệ có thể chữa trị nên chữa cho tỷ ấy thôi, không cần làm quá như vậy’

‘Nếu đệ nói vậy, ta cũng không nói gì thêm nữa. Sau này nợ đệ 1 cái ân tình, nếu muốn làm gì đệ cứ bảo ta 1 tiếng là được’

‘Àn, đệ biết rồi’

Lãnh Mạc đỡ Linh Khởi lên, rồi cười cười nói nói. Những người xung quanh cảm thấy được rằng cậu rất cao thượng, có thể giúp đỡ những người gặp khó khăn, quả là tâm địa nhân hậu.

‘Theo lệnh của ta! Truyền xuống tất cả các đệ tử, từ nay Bích Ngân tông chúng ta đã có tông phó! Mở yến tiệc ăn mừng 2 ngày 2 đêm’

‘Rõ!’

Linh Khởi bỏ qua mọi thứ trước mắt, liền truyền lệnh cho toàn bộ những người ở đây, mở yến tiệc chào đón cậu 2 ngày 2 đêm. Lãnh Mạc có chút khó xử, nhưng đành chấp nhận, vì đây không phải là lần đầu cậu có được 1 yến tiệc cho riêng mình.

Đến tối, Bích Ngân tông trở nên cực kỳ náo nhiệt, không khí này chưa từng thấy trong 20 năm qua. Có nhiều người có địa vị được Linh Khởi mời về đây, trong đó có 1 số người còn có ảnh hưởng đến những thế lực lớn trên Đế quốc.

‘Kính chào tông phó!’

‘Không ngờ tông phó lại trẻ trung như vậy a’

Ngoài ra, Lãnh Mạc phải tiếp đón vô số người, tuy có chút khó xử nhưng đành phải chào qua tiếng lại để chứng minh mình là tông phó. Lúc đầu còn có người không tin được, nhưng nhờ Linh Khởi giải thích, liền kinh ngạc mà tin cậu là tông phó.

Chào hỏi được 1 hồi cậu mới có được thời gian nghỉ ngơi, đành ra ngoài để hít thở không khí 1 chút.

‘Không ngờ, làm tông phó lại cực nhọc đến thế’

‘Hắc hắc, con nên cảm thấy vui đấy, vì đột nhiên vừa đến đây đã làm tông phó tông môn người ta’

‘Sự phụ ngưng trên con đi’

Nghe được tiếng than thở của cậu, Nguyệt My liền hiện ra, trêu chọc cậu.

‘Hừm, sau này con còn vất vả hơn nữa kia a, phải giải quyết nhiều việc của tông môn, rất vất vả’

Nghe được những lời này từ Nguyệt My, Lãnh Mạc ngẫm nghĩ 1 lúc rồi gật đầu thay cho câu trả lời. Đúng thật là khi làm tông phó, cậu phải giải quyết nhiều việc cho tông môn, đồng thời cũng phải tìm hiểu 1 số việc liên quan đến Hắc Âm Công Hội, và cả tên Lâm Ma kia. Tuy việc dính dáng đến Hắc Âm Công Hội rất nguy hiểm, nhưng không còn cách nào khác. Và cậu sẽ cố gắng không để Bích Ngân tông liên quan gì đến chuyện này.

‘Ra vị tiểu huynh đệ đây là tông phó Bích Ngân tông a, trông thật tuấn tú’

Đột nhiên từ phía sau vọng ra 1 tiếng nói của nữ nhân, Nguyệt My ngay lập tức biến mất. Cậu quay người lại, liền nhìn thấy 1 nữ nhân nóng bỏng, thân thể uyển chuyển, đầy đặn, mặc 1 bộ xích bào cực kỳ lộng lẫy, mái tóc dài đến đỉnh đòn, gương mặt có chút ma mị, nhưng lại vô cùng thanh thoát, hấp dẫn vạn lần.

‘Cho hỏi, tiểu thư là.....’

‘A, thất lễ rồi, ta là Nhã Phi, Nhã Phi Mễ Đặc Nhĩ từ phòng Đấu giá hội Mễ Đặc Nhĩ’

Nghe vị này giới thiệu danh tính, khiến cậu có chút quen tai, liền cố nhớ lại cái tên Mễ Đặc Nhĩ này. Sau vài giây cậu cũng đã nhớ lại, Mễ Đặc Nhĩ là tên của 1 Đấu giá hội cực kỳ nổi tiếng ở đại lục, ngoài ra đây cũng là 1 gia tộc, là gia tộc Mễ Đặc Nhĩ. Cường giả ở đây nhiều vô số, và đặc biệt nhất là những đồ vật đấu giá đều không phải hạng tầm thường. Điều này cậu biết được là do trước đây khi còn ở căn nhà đó, Khinh Doanh đã kể rất nhiều về nơi này, khiến cậu có ấn tượng rất lớn. Bây giờ trước mặt lại là 1 người của gia tộc lẫn Đấu giá hội này, cậu phải cực kỳ kiên nhẫn.

‘Ra là Mễ Đặc Nhĩ tiểu thư. Nghe danh gia tộc Mễ Đặc Nhĩ đã lâu, bây giờ mới có dịp gặp 1 người trong gia tộc, thật là quý phái’

‘Hắc, tiểu huynh đệ đây quá khen rồi’

‘Àn’

Người này nói chuyện cực kỳ khách khí, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái. Và đây cũng là phong cách của Đấu giá hội, để khiến đôi bên khi giao dịch, sẽ tốt hơn rất nhiều.

‘Lúc nhận được thư mời, ta liền nghĩ rằng tông phó sẽ là 1 lão nhân, hay 1 trung niên. Ai ngờ được là 1 vị còn chưa 16 tuổi, thật khiến người ta bất ngờ’

‘Tiểu thư khách khí rồi, chẳng qua tại hạ đây có cái thiên phú hơn người mà thôi’

‘Thiên phú hơn người.....Chính là cái mà ta rất thích, vậy tiểu huynh đệ muốn thành người của Mễ Đặc Nhĩ hay không?’

Khi trò chuyện 1 lúc, vị Nhã Phi này liền đưa ra 1 điều kiện cực kỳ mê người. Cậu không hiểu tại sao y lại đưa ra điều kiện này, như vậy có phải hơi vô si không? Lôi kéo tông phó của tông môn thì mọi chuyện đã đi quá xa rồi, đằng này lại là lôi kéo cậu.

‘Xin thứ lỗi tiểu thư, 1 lòng vì tông môn, hết lòng vì tông môn, tại hạ không thể gia nhập Mễ Đặc Nhĩ được’

Lãnh Mạc thẳng thừng từ chối, kèm theo ngữ điệu có chút đe dọa. Nhã Phi đờ người 1 lát, có hơi ngạc nhiên, rồi sau đó mỉm cười, gạt nhẹ đầu.

‘Hắc hắc, đúng là 1 vị chính nhân quân tử, ta rất thích. Lúc này, ta cũng chỉ là thử các hạ, nếu có động chạm gì xin thứ lỗi’

‘Không sao, việc này cũng không ảnh hưởng gì đến tại hạ lắm’

Đối với vị Nhã Phi này, cậu phải dè chừng dù thực lực của y chỉ là tam tinh Đấu Linh, nhưng do chính cái sắc sảo của y làm cậu khá đau đầu. Phải tìm những lời thích hợp để nói, không thể để lộ bất cứ thứ gì.

‘Hay để ta kể cho tiểu đệ 1 câu chuyện thay cho lời xin lỗi được chứ?’

‘Tiểu thư cứ nói’

‘Chuyện là thế này, gia tộc Mễ Đặc Nhĩ chúng ta, luôn tìm kiếm và phục tùng 1 người. Người này có thể hô mưa, gọi gió, khiến cho trời đất rung chuyển, thần linh sợ sệt.....’

Nhã Phi nói đến đây, Lãnh Mạc đột nhiên cảm thấy có chút giống với thân phận của mình.

‘Người này, chính là Sát Thần trong truyền thuyết’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Mễ Đặc Nhĩ phục vụ

Những chữ này từ miệng của Nhã Phi nói ra, lọt vào tai Lãnh Mạc khiến cậu ngạc nhiên vô cùng, nội tâm run lên. Từ khi nào Sát Thần được 1 gia tộc không bỏ như thế này phục vụ? Nguyệt My cũng chưa từng nói gì với cậu về cái gia tộc này. Tuy có chút không tin, nhưng nhìn vào đôi mắt của Nhã Phi, cậu phải khẳng định rằng chuyện này là sự thật, nửa điểm không giả dối. Từ chút bình tĩnh lại.

‘Đề ta kể cho tiểu huynh đệ nghe câu chuyện này a. Dù gì chuyện này hầu như cường giả nào cũng biết được 1 phần. À quên mất, trước mặt là tông phó nhưng ta lại gọi là tiểu huynh đệ....’

‘Không sao. Hãy kể chuyện kia đi’

Nhã Phi mở ra cho cậu 1 cơ hội để tìm hiểu chuyện này. Không thể bỏ qua, cậu liền đồng ý để có thể biết thêm nhiều điều liên quan đến Sát Thần và Mễ Đặc Nhĩ tộc.

‘Nếu tính đến thời gian hiện giờ, đã là 47 đời Sát Thần, và Sát Thần đời thứ 40 chính là tộc nhân của Mễ Đặc Nhĩ chúng ta. Lúc đầu, Mễ Đặc Nhĩ cũng chỉ là 1 tiểu tộc nhân chừng khoảng 200 nhân mạng. Và rồi theo thời gian, tổ tiên đã thức tỉnh sức mạnh của mình, liền đem gia tộc chấn hưng, khiến ai cũng thêm muốn vào tộc. Cứ thế, thời gian trôi qua, trước khi tổ tiên mất còn nhắn gửi lại rằng.....’

Đến đây, Lãnh Mạc đã hiểu được, chỉ không ngờ rằng Mễ Đặc Nhĩ gia tộc lại có tồn tại 1 cái Sát Thần. Cũng do đó, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc mới có thể danh nổi tứ phương tám hướng, ai ai cũng biết. Bỏ qua những chuyện này, cậu tiếp tục lắng nghe.

‘Hãy phục vụ cho những đời Sát Thần sau này, mỗi câu nói của họ cũng như là câu nói của tổ tiên. Và đến nay, gia tộc chúng ta đã phục vụ 6 đời Sát Thần, và hiện giờ chúng ta đang chờ người tìm tung tích của vị Sát Thần thứ 47.....’

‘Tìm kiếm Sát Thần sao? Nhưng làm sao có thể tìm được?’

Nghe được cậu hỏi, Nhã Phi lấy 1 viên xích thạch từ trong nạp giới ra, chìa ra trước mắt cậu.

‘Tất nhiên là có thể, viên xích thạch này chính là do tổ tiên để lại, có thể xác định được ai là Sát thần bằng cách đưa nó lại gần 1 người nào đó, nếu nó sáng lên và phát ra tiếng.....’

Ong ong

Khi Nhã Phi đưa viên thạch đến gần Lãnh Mạc, nó liền sáng lên, kèm theo là tiếng dao động nhỏ. Thấy được cảnh mà mình vừa nói ra để nhận ra Sát Thần, khiến cô như người mất hồn, không thốt lên được gì nữa.

‘Ta nhớ rồi, đúng là trước đây gia tộc này có phục vụ ta’

‘Sur phụ?! Thật sao!?’

Nguyệt My đột ngột lên tiếng, liền minh bạch chuyện mà Nhã Phi nói lúc nãy.

‘Đúng vậy, có thể được gia tộc này giúp là thật sự quá tốt rồi’

‘Nếu vậy.....’

Cả 2 nói được 1 lúc thì Nhã Phi hoàn tỉnh lại, liền lập tức nhìn lại viên xích thạch trên tay mình. Nó vẫn phát ra ánh sáng lẫn âm thanh đó, Lãnh Mạc lui lại vài bước viên thạch mới không còn phát sáng hay phát ra âm thanh. Cô gượng đầu nhìn lấy cậu với thần sắc kinh ngạc, đôi môi run lên như muốn nói gì đó nhưng không thốt ra được, trong đầu hoảng loạn.

‘Tại hạ biết tiểu thư muốn hỏi chuyện gì. Đúng vậy, tại hạ chính là Sát Thần thứ 47, không sai đâu’

Lãnh Mạc miễn cưỡng nói ra thân phận của mình. Tuy cậu không muốn phô trương thanh thế, nhưng do Mễ Đặc Nhĩ là 1 gia tộc kèm đầu giá hội lớn nhất đế quốc Thiên Mã, ngoài ra danh tiếng nổi khắp đại lục. Nếu được nơi này phục vụ, những thứ quý hiếm trên đời đều có thể thu vào tay. Và họ cũng đang tìm người mà họ phục tùng, chính là Sát Thần, cũng là thân phận của cậu. Tuy không muốn sở hữu vinh hoa phú quý, nhưng có được 1 thế lực như thế này giúp đỡ, thì quả là chuyện tốt.

Nhã Phi trầm mặt lại, không nói gì liền quay người nắm lấy tay cậu rồi kéo vào 1 góc tối, khiến cậu hơi hoảng hốt.

‘Nhã Phi Mễ Đặc Nhĩ, cung kính Sát Thần đại nhân! Lúc này đắc tội, mong đại nhân bỏ qua’

Đột ngột Nhã Phi liền ôm quyền quỳ xuống cung kính nói. Lãnh Mạc thấy vậy có chút khó xử, lấy tay đỡ cô đứng lên.

‘Tiểu thư, tuy biết người phục vụ Sát Thần, nhưng không cần làm như vậy. Sau này, cứ gọi ta 1 tiếng tiểu đệ được rồi’

‘Nhưng.....’

Vốn dĩ Nhã Phi làm thế này, là do cô thật sự nhận ra được Lãnh Mạc không có nói dối. Nếu nói dối, thì làm sao viên xích thạch kia lại sáng lên được, cho nên điều cậu nói là hoàn toàn thật. Sát Thần hàng thật giá thật.

‘Nếu đã nói như vậy rồi, làm sao không nghe theo được, sau này cứ gọi tỷ là Nhã Phi được rồi’

‘Ân’

Bỏ đi cách nói cung kính kia, Nhã Phi trở lại với cách nói bình thường, khiến cho cậu cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Dù vậy, trông thoáng chốc đã thay đổi như thế, khiến cậu cười khổ 1 tiếng.

‘Vậy Nhã Phi tỷ tìm được ta rồi, sẽ làm gì nữa?’

‘Chuyện này.....phải về báo với tộc trưởng, rồi sắp xếp thời gian gặp nhau. Có được không?’

‘Có thể được, dù gì vẫn chưa biết công việc của tông phó sẽ làm gì, nên có thể gặp’

2 người bàn đôi chút về việc gặp tộc trưởng. Sau đó Nhã Phi kính lễ chào cậu rồi đi vào bên trong, tham gia yến tiệc. Cậu thờ dài 1 hơi, gọi Phụng Viêm và A Ngân cùng vào tham gia yến tiệc bên trong. Còn cậu ở ngoài đây trò chuyện với Nguyệt My

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tặng quà

Trong sảnh điện của yến tiệc, có vô số người có địa vị được Linh Khởi mời về đây. Bọn họ rất rất ngờ khi đột ngột Linh Khởi mời họ đến dự tiệc chào đón tân tông phó, và sinh ra hiếu kỳ với vị tông phó này. Cứ nghĩ rằng là 1 cái trung niên hay 1 lão đầu, nhưng ai ngờ được vị tông phó mới chỉ 12 tuổi, mà thực lực lại là Đấu Hoàng, khiến họ ai cũng chấn kinh. Còn có 2 lão nhân khi nghe điều này liền lăn ra ngất đi, cũng may cho họ là không như 2 người này, nếu không thì sẽ rất mất mặt.

Chuyện Linh Nhi biến chứng được chữa trị và đột phá Đấu Linh cũng được Linh Khởi nói cho mọi người biết. Bọn họ vây quanh chấp quyền chúc mừng cô, nhưng cô vẫn giữ thần sắc lạnh lùng của mình, chỉ trả lời cho qua, sau đó lại đứng bên 1 góc. Những người đó cảm thấy khá khó xử, dù họ đã mở lời, nói những điều hoa mỹ nhưng Linh Nhi vẫn không thay đổi gì, còn bỏ mặc họ làm gì thì làm.

‘Lãnh Mạc đệ ấy đâu rồi không biết?’

Linh Nhi đang 1 góc trong chính điện, miệng lầm bầm tên Lãnh Mạc, rồi đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm cậu nhưng không thấy cậu đâu cả, liền thờ dài 1 hơi.

‘Muội muốn tìm ai à?’

‘Tỷ? Cũng không có tìm gì đâu.....’

Linh Khởi nhìn thấy Linh Nhi như thế, từ xa lập tức đến bên cạnh hỏi. Nhận được câu trả lời nửa vờ của cô, Linh Khởi không khỏi khổ tâm, nhưng cũng có chút vui mừng.

‘Có phải tìm Lãnh Mạc không?’

‘Hả?! Tỷ biết sao?!’

Dù vậy, Linh Nhi cũng không thể giấu Linh Khởi rằng cô đang tìm kiếm Lãnh Mạc, khi được hỏi như thế, 2 gò má Linh Nhi có chút ửng hồng lên. Liền nhìn thấy, Linh Khởi nhếch môi lên cười gian.

‘Làm sao tỷ không biết hả, con nha đầu này. Mà mới được người ta chữa trị thôi mà đã say đắm thì tỷ đây cũng không thể nói gì thêm....’

‘Tỷ này!’

Cô trở nên xấu hổ trước lời này của Linh Khởi, mặt đỏ hết cả lên, liền quát 1 tiếng vừa đủ nghe lọt vào tai cô.

‘Rồi rồi, xin lỗi muội. Nhưng dù gì người ta chỉ mới 12 tuổi thôi đấy, đừng có mà làm gì liều a. Không phiền muội nữa, ta đi tiếp khách’

Vừa dứt lời, Linh Khởi quay người, vương tay chào rồi đi đến chỗ khác.

‘Gi mà làm gì liều chứ! Muội biết tự mình cân nhắc, tỷ tỷ đại ngốc’

Đợi khi Linh Khởi đi ra xa, Linh Nhi liền bĩu môi, mắng 1 tiếng rồi lại tiếp tục đi tìm Lãnh Mạc. Đi xung quanh được 1 lúc vẫn không thấy được cậu, đành bất lực đi ra ngoài để hít thở chút không khí trong lành.

Khi vừa bước đến cửa, cô nghe được 2 tiếng nói đang trò chuyện với nhau. Lòng tò mò nổi lên, Linh Nhi lén lút nhìn ra ngoài, cô khá bất ngờ khi liền thấy được 1 người là Lãnh Mạc, người kia là Nhã Phi Mê Đặc Nhĩ của gia tộc danh tiếng lấy lòng mà Bích Ngân tông cũng phải dè chừng đang trò

chuyện cùng nhau.

‘Đệ ấy và người này đang nói chuyện gì? Lãnh Mạc đệ ấy có quen với người có thể lực như thế này ư?’

Từng câu hỏi hiện lên trong đầu Linh Nhi nhưng không có câu trả lời. Cô đành lặng lẽ nép bên bức tường nghe lén cuộc trò chuyện giữa 2 người, nhưng không thể nghe rõ. 1 lúc sau, đột nhiên 1 ánh sáng màu đỏ kèm theo tiếng động kỳ lạ, rồi biến mất sau vài khắc. Cô liền nhìn ra chỉ thấy Nhã Phi gương mặt vô hồn, còn Lãnh Mạc thì có chút hoảng loạn. Khi Linh Nhi cảm thấy có điều không ổn, chuẩn bị đi ra đó thì Nhã Phi liền kéo tay cậu vào 1 góc tối.

Thấy cảnh này, Linh Nhi trong lòng hơi nhói lên, gương mặt có chút buồn bã. Cô liền lác đầu, lấy lại bình tĩnh rồi lén lút nhìn ra ngoài xem bọn họ làm gì. Liền chứng kiến 1 cảnh tượng mà Linh Nhi chưa từng nghĩ rằng sẽ có thể thấy, Nhã Phi lại quỳ xuống tay chấp quyền hướng đến Lãnh Mạc!

‘Hả?! Tại sao, người này lại có thể làm như thế?! Không lẽ...Lãnh Mạc cùng Mễ Đặc Nhĩ có quan hệ?’

Sự nghi ngờ của cô ngày càng lớn đối với 2 người. Vì Nhã Phi này Linh Nhi từng gặp qua vài lần, y nói chuyện rất nghiêm túc, chưa từng kiên nhẫn bất kỳ ai, nhưng giờ với Lãnh Mạc thì lại cực kỳ cung kính. Cô nuốt 1 ngụm nước bọt rồi tiếp tục xem xét tình hình để có thể hành động.

Được thêm 1 lúc nữa, Nhã Phi cười cười nói nói với Lãnh Mạc rồi đi vào. Thấy vậy, Linh Nhi thờ ra 1 hơi nhẹ nhõm rồi liền đảo bước đi ra thì lại chạm mặt Nhã Phi.

‘Ồ, là Linh Nhi tiểu thư, nghe nói thực lực tiểu thư đã trở lại, Nhã Phi chúc mừng tiểu thư’

‘Àn. Không cần khách khí’

Nhã Phi nho nhã chúc mừng Linh Nhi, cô chỉ trả lời 1 cách lạnh lùng như thường lệ, rồi gật đầu chào Nhã Phi. Sau đó lập tức đi ra ngoài.

Thấy cảnh này, Nhã Phi cười ma mị 1 tiếng rồi quay người, uyển chuyển bước đi vào.

Vừa bước ra khỏi cửa thì đột nhiên có 2 thân ảnh lướt nhanh vào khiến Linh Nhi choáng váng. Định thần lại, rồi bỏ qua chuyện đó, tập trung đi đến chỗ Lãnh Mạc.

‘A, Linh Nhi tỷ! Tại sao tỷ ra đây thế?’

Lãnh Mạc liền nhận ra cô, mở lời hỏi, làm cô trở nên lúng túng, không biết trả lời ra sao. Đôi môi mềm mại nhấp nháy như muốn nói lên điều gì đó.

‘Không....không có gì, chỉ là không thấy đệ nên tỷ đi tìm mà thôi’

‘Vậy a’

Thay vì hỏi những điều mà cô đã nghĩ, Linh Nhi miễn cưỡng nói ra điều không đúng với suy nghĩ của mình. Lãnh Mạc cũng chỉ cười trừ 1 cái, sau đó tiến đến gần Linh Nhi, lấy ra 1 quyền cổ trực tỳ trong nạp giới đưa ra trước mặt cô.

‘Đây là Băng Thiên Quyết, công pháp tu luyện đấu khí hệ băng cao cấp, do tỷ tu luyện đấu khí hệ băng nên tặng tỷ coi như quà khi làm tông phó’

Sắc mặt Linh Nhi liền đại biến khi Lãnh Mạc nói ra. Có thể lấy ra 1 công pháp trung cấp hay hậu cấp là có thể gọi là quá tốt rồi. Nhưng đằng này cậu lại tùy tiện lấy ra 1 cái công pháp cao cấp để tặng cho cô, điều này quá kinh ngạc đối với những người như Linh Nhi. Thân phận của cậu càng ngày càng lúc thân bí, không ai có thể biết được. Thiên phú cực cao, thiên tài luyện được sư, bây giờ lại có tài bảo khủng bố. Nếu đem cả toàn bộ tòa thành này cũng không thể nào so sánh được.

‘Tỷ...thật sự lấy được sao?’

‘Đương nhiên rồi, thân là tông phó, phải giúp đỡ những người trong tông môn chứ’

Lãnh Mạc tự tin nói ra, đem chức vụ tông phó ra để có thể như là cái cớ để có thể trao cho cô món quà này. Tay cô run run, đành nhận lấy quyền công pháp rồi đem nó thu vào nạp giới.

‘Đa tạ đệ, coi như nợ đệ thêm 1 cái ân tình, sau này sẽ trả’

‘Không sao, không sao. Giờ thì chúng ta vào dự yến tiệc nào’

‘Àn’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Vào luyện tháp ! Dị hỏa bạo động

Sau buổi yến tiệc, tất cả đều đã trở lại như cũ, chuyện tông phó Bích Ngân tông được truyền ra toàn bộ Miêu Linh thành lẫn bên ngoài, ai nghe ngóng được cũng đều cực sốc nặng. Lãnh Mạc trong ngày hôm sau được Diệp Tu giải thích những chuyện mà cậu cần làm với cương vị là tông phó. Vài ngày sau đó, cậu liền bắt tay vào việc của mình, phải giải quyết nhiều vấn đề lẫn phê duyệt những văn kiện, khiến cho thời gian tu luyện của cậu giảm đi rất nhiều. Chỉ còn 1 ít thời gian vào đêm tối để tu luyện, và vào sớm mai phải tiếp tục làm việc.

Những công việc tưởng chừng như Linh Khôi và Diệp Tu rất khó để giải quyết cũng được 1 tay Lãnh Mạc giải quyết lập tức. Thấy được sự nỗ lực này của cậu, vô số đệ tử trong tông môn cực kỳ ngưỡng mộ, lấy tông phó của mình để có thể nỗ lực, cống hiến cho tông môn nhiều hơn nữa. Cả 2 vị đại trưởng lão và tam trưởng lão cũng thường xuyên lui đến biệt viện của cậu để có thể tiếp thu 1 số chuyện. Họ tuy là những lão đầu nhưng cũng có những chuyện hoàn toàn không biết, phải nhờ đến Lãnh Mạc mới có thể biết được.

Sau 1 tuần giải quyết những chuyện trong tông môn, cậu liền có 1 khoảng thời gian 3 ngày để nghỉ ngơi do Linh Khôi “tặng” cho cậu khi thấy được sự nỗ lực trong 1 tuần qua. Trong 3 ngày này, cậu lấy 1 ngày để quan tu luyện cùng A Ngân và Phương Viêm, 2 ngày còn lại dùng để thư giãn gân cốt.

‘Sự phụ, giai đoạn tiếp theo chúng ta cần làm gì?’

‘Con cứ từ tốn 1 chút a. Thực lực hiện giờ của con đã ngoài dự liệu của ta rồi, còn về phần luyện được thì 199 đan phương tứ phẩm cao giai của ta đều được con luyện thành, hiện giờ ta cũng không biết cho con luyện cái gì đây a’

Ở trên giường, Lãnh Mạc có chút lười biếng nói với Nguyệt My. Cô than phiền 1 chút, việc hiện trạng của cậu đã vượt xa dự liệu của cô nên không biết phải làm gì tiếp theo. Hiện giờ cậu chỉ muốn có thể tăng khả năng luyện được của mình đến ngũ phẩm, nhưng có 1 ít sự tình khiến cậu không thể thực hiện, đành phải tạm gác lại. Cậu suy ngẫm 1 chút, liền nhớ lại chuyện gì đó, từ trạng thái lười biếng mà bật dậy khiến Nguyệt My hoảng hốt 1 phen.

‘Vẫn Lạc Tâm Viêm! Đúng rồi! Chúng ta đến tòa Luyện Tháp để xem xét thứ dị hỏa kia!’

‘À à, đúng rồi, con không nhắc, vì sư đây cũng quên mất đến nó’

Lãnh Mạc vui mừng nói ra với Nguyệt My. Do làm việc quá nhiều, cậu cũng quên mất đến dị hỏa Vẫn Lạc Tâm Viêm kia, nên nhất thời nhớ lại có chút vui mừng. Với chức vụ tông phó này, cậu có thể ra vào nơi đó 1 cách bình thường mà không bị cản trở như các đệ tử.

Rời khỏi giường, cậu thay ra bộ xích chiến y, lưng đeo Thất Tinh Kiếm, cùng Nguyệt My hướng thẳng đến tòa Luyện Tháp.

Các đệ tử ở ngoài sân đang tập luyện, thì liền nhìn thấy Lãnh Mạc đi qua, đệ tử xung quanh liền mừng rỡ. Người này tuy nhỏ tuổi hơn họ rất nhiều, nhưng trong lòng họ y chính là sự tồn tại cao cao tại thượng, không ai có thể thay thế được. Vô số ánh mắt ngưỡng mộ đều đổ lên người của Lãnh Mạc cho đến khi cậu đi mất.

‘Xem kia, người ta ngưỡng mộ con chưa kia’

‘Sự phụ đừng đùa nữa, chúng ta cần đến tòa Luyện Tháp kia đã’

Nguyệt My thấy được cảnh này, như thường lệ liền mở miệng trêu chọc cậu. Đối với sự ngưỡng mộ ấy, khiến Lãnh Mạc có chút khó tâm, đột nhiên được người khác xem như thần làm cậu có cảm giác rất kỳ lạ và xấu hổ. Bỏ qua mọi chuyện, cậu tiếp tục đi đến tòa Luyện Tháp.

Tòa Luyện Tháp này đặt ở phía tây bắc trong tông môn, cao đến 59 trượng gồm 7 tầng, 227 phòng, mỗi tầng 31 phòng, được phân chia từ sơ cấp, trung cấp và cao cấp. Tầng 1 đến tầng 3 là sơ cấp dành cho những đệ tử thông thường. Còn tầng 4 đến tầng 6 là dành cho những đệ tử có thực lực ngũ tinh Đại Đấu Sư hoặc 1 vài đệ tử có danh vọng.

Ở điểm này đã được thần thánh hóa, vốn tầng 4 đến tầng 6 mới có thể đem những người dưới ngũ tinh Đại Đấu Sư bạo thể mà chết, còn những tầng dưới, những đệ tử Đấu Giả cũng có thể vào. Vào lần trước, Linh Nhi đã quên mất điểm này, nên mới nói với Lãnh Mạc rằng chỉ có người thực lực trên ngũ tinh Đại Đấu Sư mới vào được.

Và tầng cuối cùng này là dành cho các thành viên chủ chốt của tông môn, bao gồm tông chủ, tông phó, các trưởng lão và những thành viên thực lực Đấu Vương. Tầng này không giống như những tầng khác, đầu khí ở đây dày đặc hơn rất nhiều, ngoài ra còn có 1 ít độc tố trong đó. Phải thật cẩn thận khi tu luyện ở đây, nếu không, để độc tố xâm nhập vào cơ thể sẽ khiến cơ thể đau đớn, giằng xé đến tột cùng.

Ở dưới chân tháp, có khoảng trăm đệ tử đang đứng chờ để báo danh, ai cũng mong chờ được vào đó để có thể tu luyện. Nhìn thấy 2 hàng người này, Lãnh Mạc cảm thấy thật may mắn khi không phải đợi như thế, với vị trí tông phó, có thể trực tiếp đi vào mà không cần đợi chờ. Dù vậy, cũng khiến cho cậu có chút kiêu ngạo.

‘Tông phó!’

Cậu bước qua 2 hàng người, trực tiếp đến thẳng nơi báo danh. Vừa đến đó liền có 3 người đứng lên chấp quyền hướng về phía Lãnh Mạc cúi đầu chào. Cậu đưa tay lên như ám chỉ việc cứ cứ xử bình thường, không cần cung kính.

‘Không biết tông phó đến đây có chuyện gì chăng?’

‘Ta đến để vào Luyện Tháp xem xét 1 chút’

‘Nếu vậy thì xin mời tông phó’

Khi thấy cậu phát tay nói, họ liền nhường đường cho cậu đi. Lãnh Mạc liền đi vào trong mà không nghĩ ngợi gì nhiều. Đi bước vào bên trong, cậu cảm nhận được 1 luồng sức mạnh rất tương đồng với dị hỏa, cứ tiếp tục bước thẳng vào bên trong. Ở trong tháp có 2 cầu thang dẫn lên những tầng trên, cậu hiện đang ở tầng 1, đảo mắt nhìn xung quanh thấy có rất nhiều đệ tử đang đứng trò chuyện phiếm, có 1 số đệ tử từ trong căn phòng bước ra với sắc mặt tự hào.

Ngọn tháp này được đặt sâu ở dưới lòng đất, chỉ có 7 tầng ở trên và ở giữa tháp có 1 cái hồ, sâu phía dưới chính là nơi mà Văn Lạc Tâm Viêm đang bị giam cầm. Cậu cảm nhận được nó ẩn 1 kết giới cực kỳ hùng mạnh bao quanh cái hồ đó, tạo thành hình trụ vương lên cao, chạm đến tầng thứ 7 của tòa tháp. Lãnh Mạc lúc đầu hơi dè chừng, rồi lại bước đến gần cái kết giới này để có thể xem rõ nó hơn.

‘Oái! Nóng quá!’

Đột nhiên 1 luồng khí tức cực kỳ nóng xâm nhập vào cơ thể cậu, khiến cậu có chút đau đớn, liền rên rĩ 1 tiếng.

‘Đề ta!’

Nguyệt My lên tiếng, hiện ra trước mặt cậu, tay thủ ấn, liền đem luồng khí tức kia hấp thụ mới có thể giúp cậu thoát khỏi trạng thái kia.

‘Lúc này không nhờ sự phụ, chắc con bị nướng chín rồi’

‘Phải cẩn thận, trong người con có mang dị hỏa nên nó có chút bạo động ấy mà’

Nội tâm Lãnh Mạc hơi run lên khi nghe Nguyệt My nói. Dù có cả Xích Viêm Địa Hỏa bài danh thấp hơn nó 1 bậc mà cũng không thể bảo hộ được cơ thể cậu, đúng là chênh lệch 1 thứ bậc trong dị hỏa bản cũng khác xa 1 chút. Điều này cũng giúp Lãnh Mạc lĩnh hội được 1 vài điều liên quan đến dị hỏa. Cậu lấy lại bình tĩnh, đi đến cạnh kết giới kia chạm tay vào nó.

‘Đấu Tôn thực lực!’

Cậu nói ra kèm theo là 1 chút sùng sốt. Tại sao lại có Đấu Tôn thực lực ở đây? Theo lời kể trước đây của Nguyệt My, cô nói rằng người mạnh nhất ở nơi này lúc trước chỉ là Đấu Linh, thì làm sao lại có Đấu Tôn thực lực ở đây?

‘Đừng hoảng loạn, cái này là lấy đấu khí của ta mà dựng lên kết giới này’

‘Hả?’

Những lời này của Nguyệt My làm Lãnh Mạc bất ngờ.

‘Lúc đến nơi này, ta đã đưa cho 1 người nào đó ta không nhớ 1 phần đấu khí thực lực Đấu Tôn của ta. Cứ tưởng rằng người đó sẽ làm gì khác ai ngờ lại dựng lên kết giới này. Mà cô tiểu thư Linh Nhi kia nói do tông chủ đời đầu của tông môn dựng lên, vậy chắc là người đó đây’

Câu chuyện này Lãnh Mạc liền minh bạch, nếu cảm nhận thêm 1 lúc nữa thì thật sự là đấu khí của Nguyệt My, không sai vào đâu được. Nhưng nếu có thể dựng lên 1 nơi như thế này thì phải mất rất nhiều năm tháng. Trong lòng cậu liền tán dương vị tông chủ này 1 tiếng.

‘Bỏ qua đi, ta có ý này. Đầu tiên tụ dị hỏa của con vào mắt nhìn xuống đó rồi lấy dị hỏa ra’

‘Hả? À, vâng, con biết rồi’

Làm theo lời cô, cậu tụ dị hỏa lại vào mắt, nhìn xuống. Do Văn Lạc Tâm Viêm là 1 loại dị hỏa vô hình, nên cần phải có thêm 1 loại dị hỏa khác hỗ trợ để nhìn thấy.

Nhìn xuống đó, Lãnh Mạc kinh ngạc thấy được rõ ràng là một đầu hỏa mãng trong suốt rất to lớn cỡ chừng hơn mười thước, thế nhưng không biết đến tột cùng là dài bao nhiêu đang co mình lại. Toàn thân bao phủ hỏa diễm, lộ ra răng nanh vạm vỡ, đôi mắt tam giác to lớn đang nhắm lại. Trong thoáng chốc, cứ như là ánh mắt của nó liền sáng lên nhìn thẳng vào cậu, khiến cậu giật mình, liền lùi lại 1 bước.

Lãnh Mạc không chút nào nghi ngờ, nếu để 1 Đấu Hoàng không có dị hỏa hộ thể như cậu thì chắc chắn sẽ bị nó lập tức giết không hối tiếc. Cậu tiếp tục làm theo những lời của Nguyệt My, liền lấy dị hỏa tụ vào tay.

Ầm ầm

Đột nhiên hỏa mãng mang mắt sáng rực lên, theo phần nộ rít gào từ trong bóng tối thoát ra, nhưng mà ngay khi sắp tới khoảng không cách kết giới vài thước liền bị đánh dội ngược lại. Tạo ra 1 con rung chấn rất lớn, những đệ tử xung quanh hoảng hốt ngã xuống, tay cố bám vào tường. Cậu kinh hãi với sự đáng sợ của con hỏa mãng này, rồi nhìn qua những đệ tử kia để có thể bảo vệ an toàn cho họ.

Con hỏa mãng đó lại tiếp tục phần nộ rít gào, liên tục lao vào kết giới tạo nên rung chấn khủng khiếp lan ra toàn bộ Miêu Linh thành. Đem Miêu Linh thành rung chấn toàn bộ.

‘Sư phụ! Chuyện này là sao đây?!’

"Dị hỏa bạo động rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Trấn áp dị hỏa

Con rung chấn đã làm chấn động cả Miêu Linh thành, khiến vô số người hoảng loạn, nhiều nhà cửa, gia trang bị phá hủy nặng nề. Nguyên do của sự việc này chính là Vãn Lạc Tâm Viêm đang bạo động ở trong tòa Luyện Tháp của Bích Ngân tông.

Vô số đệ tử của Bích Ngân tông hoảng sợ tột cùng, 3 chân 4 cẳng chạy tán loạn. Linh Nhi, Linh Khởi và Diệp Tu cùng những vị trưởng lão cảm nhận được run chấn này, liền sắc mặt kinh biến, lập tức triệu tập nhân lực. 1 bên là dẫn dắt các đệ tử vào sâu trong núi, 1 bên là xem nguyên nhân của sự việc này. Sau khi dàn xếp xong, Linh Khởi cùng Diệp Tu dung hợp huyền thú đến thẳng tòa Luyện Tháp.

Tại Luyện Tháp, các đệ tử đồ xô mà chạy trốn, ai nấy cũng đều kinh sợ, không nghĩ đến có ngày nơi này sẽ xảy ra việc như thế này. Bên trong tòa tháp không có quá nhiều đệ tử, nhưng họ cũng đều hoảng hốt, không thể chạy ra khỏi đây. Lãnh Mạc liền triệu hồi ra A Ngân và Phượng Viêm đưa những đệ tử đây ra để không vướng bận chuyện gì khác.

‘Sư phụ! Lúc này người có nói dị hỏa bạo động, rốt cục là thế nào!’

Lãnh Mạc lo chuyện đệ tử xong, quay sang hỏi Nguyệt My.

‘Thì là bạo động chứ sao. Do nó cảm nhận được dị hỏa trên người con nên muốn bạo động, thoát ra khỏi phong ấn để nuốt lấy dị hỏa của con để trở nên mạnh hơn’

Những từ này lọt vào tai Lãnh Mạc, làm cậu rung mình 1 phen. Không ngờ Vãn Lạc Tâm Viêm có thể cắn nuốt dị hỏa khác để tăng sức mạnh của mình. Hiện tại, sức mạnh của nó chả khác gì ngũ tinh Đấu Tông, nếu cắn nuốt Xích Viêm Địa Hóa có khi nó sẽ trở thành đỉnh phong Đấu Tông, không.có khi là đột phá Đấu Tôn, lúc đó thì ngoại trừ cậu, toàn bộ Miêu Linh thành đều bị diệt.

‘Vậy phải làm sao đây sư phụ?! Nếu cứ để nó như thế này thì sẽ khiến cho tông môn gặp hiểm họa khôn lường!’

‘Cứ bình tĩnh đã, đề ta’

Lãnh Mạc lo lắng nói ra, nếu cứ để nó bạo động thế này, lúc phá hủy kết giới được thì Bích Ngân tông sẽ là nơi đầu tiên bị huyết tẩy. Nguyệt My không chần chừ, đi đến kết giới, cậu lùi lại phía sau, khá lo lắng cho cô vì bản thân cô cũng giữ 1 loại dị hỏa. Mặc dù Bạch Cốt Linh Hỏa bài danh thứ 12 cao hơn Vãn Lạc Tâm Viêm 2 bậc, nhưng bản thân Nguyệt My cũng chỉ là linh hồn, nếu để nó hấp thụ lẫn cô và dị hỏa, thì đến cả cậu cũng vô phương giúp đỡ.

Trong kết giới, nó vẫn phát ra những tiếng rít gào đầy căm phẫn, thân thể dài trăm trượng bao phủ bởi hỏa diễm của nó liên tục va mạnh vào kết giới. Khi Nguyệt My đến gần, thì nó liền dừng lại, hướng mắt căm phẫn nhìn cô, nó biết được cái kết giới đã giam cầm nó bấy lâu nay chính là của kẻ trước mắt mình. Nó liền rống lên 1 tiếng tràn đầy phẫn nộ, sau đó tiếp tục lấy thân thể cố phá vỡ kết giới.

‘Hừ! Dị hỏa ngông cuồng. Cầm mồm cho ta!’

Nguyệt My quát lớn 1 tiếng tạo ra sóng âm ba tòa ra khắp nơi, tay kết thủ ấn biến hóa liên tục. Vãn Lạc Tâm Viêm đột nhiên dừng lại, thân thể rung mạnh lên hiện ra vẻ sợ hãi, từ trên cao 1 bàn tay hoàng kim không lồ đánh xuống, đem nó mạnh mẽ áp chế xuống dưới đáy tháp. Chỉ nghe 1 tiếng rên rỉ đau khổ của nó vọng lên. Chứng kiến cảnh này, Lãnh Mạc không khỏi ngạc nhiên, có thể đem dị hỏa áp chế như thế, cái đầu kỹ lúc này của Nguyệt My tột cùng mạnh đến cỡ nào? Cùng lúc này, con rung chấn đã tan biến.

‘Sư phụ, lúc này.....’

‘À, là đầu kỹ mà ta sáng tạo ra, Đại Chi Ấn Phong, tương đương với thiên tinh giai trung cấp đầu kỹ rồi. Có thể đem bất cứ thứ gì phong ấn đi. Và ta cũng đã “ban tặng” cho nó thêm 1 cái kết giới để phòng ngừa’

Lãnh Mạc nuốt 1 ngụm nước bọt, liền minh bạch cái loại đầu kỹ khủng bố như thế này chỉ có những người như Nguyệt My mới có thể sử dụng được. Nhưng kinh ngạc nhất là đến cả dị hỏa cũng phải khuất phục dưới đầu kỹ này, cho thấy được sự bá đạo của nó.

‘Lãnh Mạc đệ! Mọi chuyện sao rồi?!’

Linh Khởi và Diệp Tu cùng 1 vài người khác liền xuất hiện phía sau cậu. Linh Khởi dung hợp Thủy Ngân Xà Đầu Linh thực lực, Diệp Tu dung hợp Bạch

Giác Dương Đầu Linh thực lực khiến Lãnh Mạc có chút bất ngờ. Bỏ qua những điều đó, cậu chú ý vào Văn Lạc Tâm Viêm kia 1 chút rồi sau đó nhìn lại xung quanh đã bị hư hại. Cậu chau mày lại, chỉ với 1 đóm dị hỏa bị phong ấn mà đã khiến Miêu Linh thành bị chấn động thế này rồi, nếu mà nó thoát khỏi phong ấn thì...

‘Mọi chuyện đều ổn rồi, chỉ là xảy ra 1 chút chuyện ngoài ý muốn. Các đệ tử trong tháp đệ đều đem ra ngoài rồi’

Lãnh Mạc nói ra như vậy giúp Linh Khởi bớt đi 1 phiền phức, cùng Diệp Tu giải trừ dung hợp huyền thú.

‘Vậy sao, thế tỷ đây cũng nhẹ nhõm đôi chút. Dù vậy, Miêu Linh thành toàn bộ bị chấn động, trung tâm chuyện này chính là tòa Luyện Tháp của tông môn, chúng ta phải làm gì đó để giải quyết chuyện này. Nhưng mà, con rung chấn lúc này là gì tỷ cũng không hiểu?’

Nghe Linh Khởi nói vậy, trong đầu cậu có vài tia lo lắng, nếu đề bên ngoài biết chuyện nơi này có Văn Lạc Tâm Viêm thì chắc chắn sẽ không thể nào lưu lại được nó. Cho nên cậu phải bịa ra 1 chuyện gì đó để yên lòng mọi người ở đây. Tránh tai mắt từ các thế lực khác biết được.

‘Tỷ cứ yên tâm, đệ điều tra ra rồi. Chẳng qua là đầu khí tích tụ quá nhiều ở dưới đáy tháp, qua năm tháng không thể chịu đựng được liền phát bạo nên mới tạo ra rung chấn như thế’

‘Đầu khí tích tụ?’

Linh Khởi có điểm nghi ngờ chuyện này, nhưng đối với người như Lãnh Mạc, cô đành tạm tin, dù gì thì cậu cũng có kiến thức hơn hẳn cô.

‘Lão Đại!’

A Ngân từ xa lao đến bên cạnh cậu, phía sau là Phượng Viêm cũng dừng bên cạnh cậu. Nhìn thấy 2 người này ai cũng trở mắt nhìn, tuy họ không cảm nhận được, nhưng 2 người Phượng Viêm và A Ngân này thực lực rất mạnh lại có chút đặc điểm của ma thú. Nếu ở bên cạnh Lãnh Mạc thì chỉ có thể là huyền thú của cậu mà thôi. Nhưng, tưởng chừng cậu chỉ có 1 huyền thú, nhưng không ngờ được lại là 2, mà công pháp có thể sở hữu 2 huyền thú thì chỉ có trong truyền thuyết, nếu cậu tu luyện công pháp này thì tất cả những người ở đây phải nhìn cậu bằng ánh mắt khác.

‘2 người vào trước đi, tôi còn có việc giải quyết’

Dứt câu, 2 người gật đầu, hóa thành đạo lưu quang lao thẳng vào tâm hải của cậu. Giải quyết xong 2 người này, việc còn lại của cậu là ở đây.

‘Chúng ta ra ngoài, đệ sẽ thông tri cho toàn bộ đệ tử về việc này’

‘Được, theo ý đệ’

Tất cả những người ở đây, làm theo ý của Lãnh Mạc đều ra ngoài. Ở bên ngoài tháp, rất nhiều đệ tử đang xôn xao, bàn tán về chuyện này, họ cũng không hiểu tại sao họ tu luyện trong đó bao nhiêu lâu rồi không xảy ra chuyện, hôm nay liền 1 cái tạo ra 1 con rung chấn dữ dội, khiến họ cực kỳ khó hiểu.

‘Tất cả đệ tử Bích Ngân tông nghe lệnh!! Từ giờ Luyện Tháp chỉ mở cửa trong 3 ngày mỗi tuần!!.....’

Tin này từ miệng Lãnh Mạc nói ra làm cho tất cả những người có mặt ở đây đều biến sắc. Họ không hiểu tại sao cậu làm như vậy. Dù cậu chỉ là tông phó, nhưng đại lục này có 1 quy tắc “Thực lực vi tôn” nên địa vị của cậu hoàn toàn vượt qua cả tông chủ là Linh Khởi nên mới có quyền được nói.

‘Ta làm vậy để ổn định lại Luyện Tháp, ngăn chặn chuyện hôm nay xảy ra tiếp tục. Vì thế tất cả phải nghe theo, bất cứ ai làm trái lệnh thì đem vào mật thất nhốt 3 ngày không ăn không uống’

‘Rõ tông phó!’

Tất cả đệ tử đều đành chấp nhận điều này. Nếu không, như lời tông phó họ nói, chuyện ngày hôm nay có thể xảy ra tiếp tục, lúc đó thì chưa chắc giữ được cái mạng của mình. Linh Khởi và Diệp Tu cũng gật đầu hài lòng, cách giải quyết này của cậu đúng là tốt nhất cho tình hình hiện giờ.

‘Hắc hắc, không hổ là đệ tử của ta, tốt tốt’

‘Hừ, tốt ư? Tất cả là đều tại sư phụ.Bảo con lấy dị hỏa ra làm gì để sự việc hôm nay xảy ra. Tối nay con sẽ tìm cách trừng phạt sư phụ!’

‘Hề?!’

Lãnh Mạc đáng sợ đe dọa Nguyệt My, mọi chuyện hôm nay đều 1 tay do cô làm thành. Với tình hình này cô không thể thoát được khỏi cậu. Hôm nay chính là ngày mà Sát Thần Nguyệt My đại danh đại đỉnh bị mất mặt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Băng Ly, Băng Hà Cốc tìm đến

Tối hôm đó, ở biệt viện của Lãnh Mạc phát ra những tiếng rít gào đầy bi thương vọng ra khắp xung quanh. Và người ở gần biệt viện của cậu nhất chính là Linh Nhi cũng nghe được những âm thanh này, dù tò mò nhưng cô không dám bước ra khỏi phòng vì sợ có thứ gì đó rất đáng sợ. Cuối cùng, những tiếng rít gào ấy đến nửa đêm mới chấm dứt hoàn toàn, và điều này trở thành 1 câu chuyện thần bí, quý dị ở Bích Ngân tông do các đệ tử truyền tai nhau kể lại.

Hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng của Lãnh Mạc, nên cậu muốn làm gì đó để tận hưởng ngày này 1 cách thoải mái nhất. Vào buổi sáng, ở trong phòng cậu đang đọc những cuốn cổ thư trong nạp giới của Tử Linh và Lãnh Minh cho cậu. Ở trong đó có vô vàn những thứ trân quý ở khắp đại lục này, được bảo vệ chặt chẽ bởi những kết giới. Có cả thứ cực kỳ quý hiếm mà cường giả nào cũng thèm khát: Bồ đề hóa thể tiên. Thứ này được bảo vệ bởi 1 rào chắn cực kỳ mạnh mẽ, đến cả Đâu Đế hay Hoàng Kim cấp bậc cũng chưa chắc phá vỡ được, nhưng đối với cậu lại là 1 chuyện khác. Trên rào chắn có ấn ký của Lãnh Mạc và Nguyệt My nên 2 người có thể lấy được, nhưng vẫn chưa đến lúc sử dụng thứ này nên cậu vẫn cất giữ nó.

‘Tên đồ đệ khi sư diệt tổ này! Dám lấy cả phương pháp không chế linh hồn đối phó với ta!’

‘Không phải là do sư phụ đã bày trò khiến Văn Lạc Tâm Viêm bạo động sao?’

Nguyệt My hiện ra, âm ức liên mắng Lãnh Mạc 1 tiếng. Cô chưa từng nghĩ rằng cậu sẽ sử dụng phương pháp không chế linh hồn đề không chế cô. Trước lời mắng nhiếc của sư phụ mình, cậu chỉ phớt lờ đi, nói ra 1 câu khiến cô không thể nói gì thêm, sau đó tiếp tục đọc sách.

‘Tông phó!’

Bên ngoài vọng vào 1 tiếng gọi cực kỳ cung kính. Cậu không đáp lại, liền bắn ra 1 cỗ khí tức làm cánh cửa mở ra, đặt cổ thư xuống, liền thấy được 1 nam nhân là người của Bích Ngân tông đang quỳ trước cửa. Thấy người này vội vội vàng vàng như thế này cậu nghĩ rằng có chuyện gì đó quan trọng. Cậu thu lại quyền cổ thư, khoát lên chiến y đi đến chỗ người đó.

‘Có chuyện gì xảy ra à?’

‘Đúng vậy, thưa tông phó!’

Cảm thấy người này có chút không ổn khi trả lời, cậu lại liền nghĩ đến bọn sát thủ hoặc những thế lực nào đó đã đến đây. Lãnh Mạc chao mày lại, suy nghĩ vẩn vơ 1 chút rồi bỏ qua những suy nghĩ đó, lấy tay ra hiệu cho người này nói tiếp.

‘Thưa tông phó.....1 vị của.....Băng Hà Cốc.....đang ở đây!’

3 chữ Băng Hà Cốc lọt vào tai của Lãnh Mạc, cậu liền nghiêng rằng, chao mày lại, trừng mắt nhìn thẳng vào người này, khiến y run sợ. Vốn dĩ cậu trở nên thế này là do trận chiến 2 năm trước với Yêu Chủ, có đến 2 kẻ mặc lam bào có 3 chữ Băng Hà Cốc trên đó. Từng kẻ trong trận chiến ấy, cậu đều nhớ rõ không bao giờ quên, cho nên Băng Hà Cốc với Lãnh Mạc có 1 mối thù sâu đậm mà chỉ có cậu biết. Lấy lại bình tĩnh, cậu thở ra 1 hơi rồi đi vào lấy Thất Tinh Kiếm tra vào vỏ, sau đó cùng người kia đi ra ngoài.

Ở chính điện, 4 vị trưởng lão, Linh Khởi và Linh Nhi cùng Diệp Tu ai nấy cũng đều run sợ trước vị khách trước mặt họ. Băng Hà Cốc là 1 trong những thế lực hùng hậu ở Trung Châu, thánh địa của các cường giả. Bọn họ tuy chưa phải là thế lực mạnh nhất, nhưng được lọt vào 1 trong những thế lực mạnh ở thánh địa đó thì không phải là dạng vừa. Người trước mặt họ đã chứng minh điều đó với thực lực nhị tinh Đâu Tông.

Kẻ sở hữu thực lực khủng bố này là 1 nữ nhân vô cùng nóng bỏng, gương mặt ma mị, cùng với mái tóc đen dài xuống đến eo, trên người mặc lam bào bó sát cơ thể. Xung quanh người này tỏa ra 1 loại hàn khí của băng khiến cho những người xung quanh cảm thấy lạnh lẽo, ngoài ra còn có 2 nữ nhân khác thực lực Đâu Vương phía sau lưng y.

‘Thế nào, tông chủ Bích Ngân tông? Có thể để Băng Hà Cốc bồi dưỡng Linh Nhi tiểu thư đây chắc chắn sau này sẽ đạt được thành tựu to lớn’

‘Băng Ly đại nhân...thứ lỗi, ta cũng chưa thể quyết định được, cần phải chờ 1 người’

Vị Băng Ly kia cười cười nói nói với vẻ rất ma mị, liền đưa ra 1 lời đề nghị rất mê người. Y muốn Linh Nhi làm đệ tử của Băng Hà Cốc. Nhưng chuyện này Linh Khởi cũng không thể đưa ra quyết định được, cô không muốn phải rời xa Linh Nhi, nhưng lại muốn Linh Nhi có được 1 tương lai tốt đẹp hơn. Nhưng những mâu thuẫn này cứ đấu tranh trong tâm của Linh Khởi, khiến cô không thể nào đưa ra được quyết định của mình.

Về phần Linh Nhi, cô không có đưa ra bất cứ ý kiến gì, đơn giản vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Cô cũng có những mâu thuẫn như Linh Khởi, thật sự không rời khỏi nơi này, mà quan trọng nhất vẫn còn người đó, người có lẽ quan trọng đối với cô.....

‘Haiz, cứ đợi mãi như thế sẽ chậm trễ thời gian của ta. Đây này, Lăng Băng Quyết, công pháp tu luyện trung cấp, nếu tu luyện thường xuyên có thể đạt đến hậu cấp. Với thứ này thì đồng ý được rồi chứ?’

Băng Ly thở dài 1 hơi mệt mỏi, liền xuất ra quyền công pháp cho Linh Nhi. Mọi người ai cũng đều ngơ ngẩn ra, bọn họ trước đây chưa từng nghe qua công pháp nào có thể tiến giai cả nhưng giờ họ đã được chứng kiến cái công pháp này. Dù vậy, Linh Nhi vẫn không có biểu hiện gì là chấp nhận cả, mà cô còn có chút không mấy thiện ý với vị Băng Ly kia, càng không muốn nhận cái công pháp này.

‘Hãy quyết đ.....’

‘Phàm là người của Bích Ngân tông, chỉ với cái công pháp rách nát lẫn Băng Hà Cốc nhỏ nhoi kia mà muốn đưa 1 thiên tài của tông môn bọn Hoàng đi ư?’

Khi y vừa định nói tiếp tục thì bị 1 giọng nói cắt ngang. Giọng nói đầy ngạo khí lẫn đe dọa này cực kỳ quen thuộc, khiến Linh Khôi và Linh Nhi vui mừng, 1 thân ảnh mang xích chiến bào bước vào và người không ai khác chính là Lãnh Mạc. Cậu trừng mắt nhìn lướt qua Băng Ly rồi đi đến vị trí tông phó liền ngồi xuống, hướng mắt nhìn đến Linh Nhi gật nhẹ đầu 1 cái như muốn nói với cô rằng cứ để cậu giải quyết chuyện này.

‘Hừ, cho hỏi tiểu tử ngươi là ai? Mà dám mạo phạm đến Băng Hà Cốc chúng ta? Đừng nói ngươi là tông phó của Bích Ngân tông a?’

‘Đúng vậy, thì sao nào? Chỉ vồn vẹn 1 cái nhị tinh Đấu Tông mà muốn lấy người của tông môn ta, nực cười’

Vị Băng Ly vừa dứt câu nói, lập tức bị Lãnh Mạc cười nhạo vào mặt khiến cho y rất phần nộ lẫn mất mặt. 2 hộ vệ phía sau của y khi nghe được những lời này, cũng không thể nhịn được, liền vận đấu khí như chuẩn bị chiến đấu. Ai nấy đều cũng bắt ngờ trước hành động này của cậu, không thể ngờ rằng cậu lại có thể cười nhạo 1 cái Đấu Tông như thế.

‘Tên ngu dốt kia!! Ngươi biết Băng Ly đại nhân chính là nhị trưởng lão của Băng Hà Cốc không hả?!’

‘Ai cho phép ngươi dám phi báng ngài ấy!!’

2 nữ hộ vệ phần nộ quá lớn, phỉ mắng Lãnh Mạc. Nhưng điều này không làm ảnh hưởng đến cậu, nhưng có ảnh hưởng sâu sắc đến vị kia.

‘Câm miệng. Ai cho phép các ngươi lên tiếng’

Lãnh Mạc thốt ra 1 câu đầy nặng nề, sử dụng uy áp của mình trấn áp 2 nữ hộ vệ kia, làm cả 2 phải quỳ rạp xuống trước sự chứng kiến của bao người.

‘Còn ngươi nữa, Băng Ly. Ta cần nói với ngươi 1 chuyện, trước đây Đấu Tông chết dưới tay ta không ít đâu, đừng nghĩ rằng ta chỉ là 1 Đấu Hoàng còn con mà có thể đấu với ta 1 trận’

Nhìn thấy hộ vệ của mình như vậy, y chuẩn bị mở miệng nói thì bị Lãnh Mạc chặn lời lại, thả ra 1 lời cảnh cáo vô cùng táo bạo mà ai cũng phải không tin được. Vô số Đấu Tông chết dưới tay cậu?

Điều này có chút buồn cười, nhưng đây chưa chắc không phải sự thật. Sau đó, cậu thu lại uy áp kia để giữ vị trưởng lão này còn có mặt mũi, nhưng có lẽ hiện tại y không còn 1 chút mặt mũi nào cả.

‘Ngươi.....ngươi có biết ngươi đang đắc tội với Băng Hà Cốc không hả?! Nếu muốn, Băng Hà Cốc chúng ta có thể huyết tẩy tông môn nhỏ nhoi này đây!!’

Cuối cùng không thể nhịn được, y phần nộ quá.

‘Băng Hà Cốc? Cũng chỉ là 1 cái Cốc nhỏ nhỏ, tưởng ta sợ ư? Cả ngươi nữa, 1 cái trưởng lão ta cũng chả thèm để vào mắt. Ngược lại, nếu ta muốn huyết tẩy Băng Hà Cốc chỉ cần 2 người bằng hữu của ta mà thôi. A Ngân, Phượng Viêm’

Trước lời quát của Băng Ly, Lãnh Mạc vẫn ung dung ngồi đó nhìn sắc mặt của y để ứng xử. Cuối cùng, đành phải đáp trả lại lời của y bằng cách gọi Phượng Viêm và A Ngân. 2 người liền xuất hiện trước sự chứng kiến của bao người, sau đó Băng Ly nhìn qua A Ngân cảm giác được 1 điều gì đó quen thuộc rồi đột ngột tỏ ra vẻ kinh hãi mà đứng lên.

‘Ngươi.....đứng đầu trong...Thập đại ma thú.....Ngân Lang Vương!!!!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Băng Hà Cốc rời đi ! Tiến vào ngũ phẩm

Băng Ly khi nhận ra được thân phận của A Ngân thì cực kỳ chấn động đến không thốt nên lời. Y chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày gặp được đệ nhất ma thú được xem là truyền thuyết như thế này, nhưng không phải là gặp gỡ trong dạng ma thú, mà là nhân dạng! Những người xung quanh cũng kinh ngạc trước lời nói này của y, họ đảo mắt lại nhìn A Ngân, tuy có 1 chút không tin nhưng không có gì chứng minh điều này không phải là sự thật.

‘Còn tưởng là ai, ra là tạp cầu trưởng lão của Băng Hà Cốc. Thế nào, 26 năm trước được ta “ban” cho 1 món quà, giờ Cốc các ngươi ra sao rồi?’

‘Ngươi!’

Như có quen biết, A Ngân đột nhiên sắc sảo mỉa mai vị Băng Ly. Cô nói gì đó như đã từng quen biết với Băng Hà Cốc, trong lời nói còn có chút ngữ

điều thương hại lẫn khinh miệt. Lãnh Mạc thấy A Ngân như thế, nghĩ rằng trước đây Băng Hà Cốc đã gây chuyện gì đó với cô, nên hiện giờ mới như vậy.

‘Chắc khỏi nói cũng biết rồi, Băng Hà Cốc các người cũng hao tổn nguyên khí không ít đâu a’

‘Hừ, Ngân Lang Vương, người cũng được lắm, đi theo kẻ nào không đi, lại đi theo tiểu tử này’

‘Thì sao a? Còn đỡ hơn là cái Cốc tạp cầu của các người nhiều’

Đôi bên nói với nhau không có mấy gì là hảo ý cả, ai cũng buông những lời hàn ý dành cho nhau. Cảm thấy mọi chuyện ngày càng không ổn, Lãnh Mạc đi đến chỗ A Ngân kéo tay cô lại để dừng cuộc trò chuyện này.

‘A Ngân, tuy không biết cô có ân oán gì với bọn họ, nhưng cũng đừng nói nhiều với họ làm gì. Để tôi’

Lãnh Mạc kéo A Ngân ra phía sau, cô không nói gì chỉ gật nhẹ đầu 1 cái.

‘Băng Ly trưởng lão, người của Bích Ngân tông chúng ta không phải muốn lấy là lấy. Với lại, lời lúc nãy của ta hoàn toàn không đùa đâu, nếu muốn giết người thì người đã chết tại đây rất lâu rồi’

Vị Băng Ly giật thót lên khi nghe những lời này của cậu. Trong lòng liền cười nhạo cậu 1 tiếng nhưng khi nhìn sâu vào ánh mắt cậu, y cảm thấy được 1 cảm giác cực kỳ đáng sợ.

‘Được! Bích Ngân tông các người nhớ lấy! Chúng ta đi thôi, chuyện này thật phí công giống như lúc ở Quang Huy thành’

Y phát tay măng 1 tiếng sau đó cùng hộ vệ của mình rời khỏi chính điện trước sự ngỡ ngàng của biết bao nhiêu người. Chỉ vừa mới đây vị trưởng lão đó còn dương dương tự đắc, nhưng khi Lãnh Mạc xuất hiện thì y liền mất mặt nặng nề. Khi y đi khỏi hoàn toàn, mọi người lại đổ dồn ánh mắt về cậu, lo lắng không ngừng.

‘Đừng lo lắng, 1 khi còn tôi ở đây, Bích Ngân tông mãi mãi không bị huyết tẩy’

Trước sự lo lắng của mọi người, cậu đành lấy bản thân ra để chắc chắn rằng tông môn sẽ không bị diệt. Tuy vẫn còn sự lo lắng, nhưng nếu Lãnh Mạc đã nói như thế, mọi người đều tin tưởng vào cậu, vì cậu là người duy nhất ở đây có tiếng nói vững chắc nhất.

‘Mọi chuyện cũng đã xong, mọi người hãy tiếp tục công việc của mình đi. Còn tỳ, đừng lo lắng quá là được’

‘Được rồi, hôm nay đa tạ đệ’

‘A Ngân, Phượng Viêm, hãy ở lại đây 1 chút. Đợi tôi về’

Cậu quay người nói với Linh Nhi xong thì lại quay sang nói với A Ngân và Phượng Viêm. 2 người gật đầu đồng ý.

Nói xong, cậu thả người lướt đi thật nhanh ra khỏi chính điện. Tìm đến nơi thâm sơn cùng cốc phía sau đại tổng bộ của Bích Ngân tông. Đến nơi, Lãnh Mạc lấy ra 1 cái đỉnh chạm khắc ngũ long đặt xuống đất.

‘Ai chà, không ngờ vừa mới giải quyết xong chuyện kia lại đến chuyện này a’

‘Hắc, cũng là do trưởng lão Băng Ly đó thúc đẩy con luyện đan để phục vụ cho tông môn. Nếu tăng phẩm lên nhanh thì mới có thể luyện ra đan dược cho các thành viên sử dụng nếu Băng Hà Cốc họ có ý định trả thù’

‘Con lo xa thật đấy’

Cậu vừa nói vừa lấy ra vài đan phương, rồi xem từng đan phương trước mặt. Suy nghĩ 1 lúc, cuối cùng cậu lấy 1 đan phương đan dược ngũ phẩm trung cấp. Loại đan dược này có thể là quá sức với cậu cho dù hiện giờ cậu là tứ phẩm luyện dược cao giai đi chăng nữa thì xác suất thành công chỉ có 3 phần.

‘Ngũ phẩm đan dược trung cấp, Long Lực Đan’

‘Cái gì!? Con định luyện thứ này sao?! Với con thì tỉ lệ thành công chỉ còn 2 phần mà thôi’

Nguyệt My kinh ngạc khi Lãnh Mạc lại muốn luyện loại đan dược này, liền đưa ra lời cảnh báo, nhưng cậu chỉ im lặng gật đầu.

Long Lực Đan có thể làm cho người phục dùng trong khoảng thời gian ngắn có được lực lượng cực kì mạnh mẽ, loại lực lượng này cùng biên độ đầu khi không quan hệ, mà là một loại lực lượng cực kì thuần túy bên trong cơ thể. Bởi vậy, Long Lực Đan này thuộc loại đan dược có tác dụng trực tiếp tăng phúc thực lực, thành ra luyện chế so với ngũ phẩm bình thường còn muốn khó khăn hơn một chút.

‘Nếu vậy theo ý của con, cũng may là chúng ta có đủ dược liệu cho đan dược này. Ta sẽ hỗ trợ nếu có gì đó bất trắc’

‘Đa tạ sư phụ’

Nói xong, Lãnh Mạc liền lấy ra những dược liệu bày ra trước mặt, kiểm tra kĩ 1 chút. Rồi cậu lấy đan phương nhìn kỹ qua 1 cái rồi đóng lại. Đưa cánh tay lên liền xuất ra dị hỏa Xích Viêm Địa Hỏa đưa đến những dược liệu kia khiến chúng lo lừng trên không. Tay phải khổng chế dị hỏa, tay trái chậm rãi di chuyển, đột ngột bàn tay run nhẹ 1 cái, liền đem từng cái dược liệu nối đuôi theo đi vào đỉnh.

Trôi qua được chừng khoảng 15 phút sau, Lãnh Mạc mồ hôi đổ đầy trán, luyện chế ngũ phẩm đan dược này đối với cậu quả thật rất khó khăn. Nhưng dù khó khăn đến cỡ nào thì cậu vẫn cố hết mình để có thể luyện thành. Những dược liệu trong đỉnh dần bị luyện hóa lại, cảm nhận được điều này cậu giảm lại 1 phần hỏa diễm, nếu không thì nó sẽ bị tan biến bởi độ nóng của dị hỏa. Tiếp tục khoảng nửa canh giờ sau, một cỗ dược hương nhàn nhạt bỗng nhiên tỏa ra khắp nơi, Nguyệt My phía sau gật đầu hài lòng 1 chút.

Cứ nghĩ rằng cậu sẽ thất bại bởi lần đầu tiên, nhưng không ngờ được cậu sẽ luyện đến những bước cuối cùng. Cái thiên phú luyện dược này của cậu đúng là nghịch thiên, trên thế gian người có thiên phú như cậu thì chỉ có đếm trên 1 bàn tay.

Phía trên ngọn lửa màu xanh hừng hực kia, một đoàn dược dịch tinh thuần lớn màu đỏ đang cấp tốc quay cuồng, cho dù cách xa dược đỉnh, linh hồn lực của Lãnh Mạc vẫn có thể kéo dài đến bên trong đỉnh, cảm giác được rõ ràng đoàn dược dịch này bên trong ẩn chứa lực lượng khổng lồ.

‘Tốt, cũng gần xong rồi’

Nguyệt My không khỏi tán dương cậu 1 tiếng, sau đó tiếp tục như ngóng chờ điều gì đó xảy ra. Bên trong đỉnh, dược liệu bị luyện hóa thành dược dịch màu đỏ đang ngưng thành hình nhưng đột nhiên lại không thể ngưng được. Cảm thấy không ổn, Lãnh Mạc thay đổi sắc mặt, tay hướng đến đỉnh nắm chặt lại 1 cái. Dược dịch trong đỉnh kịch liệt bốc lên rồi bị kiềm hãm, vô hình đại thủ do linh hồn lực lượng chung quanh hình thành, trong khoảnh khắc lực lượng tăng vọt. Nguyên bản một đoàn dược dịch lớn, bây giờ đã chỉ còn nhỏ bằng phân nửa lúc này, bất quá thời điểm khi nó thu nhỏ lại đến tình trạng như vậy, lại liền lâm vào tình trạng phản kháng, vô luận như thế nào cũng không chịu tiến vào một bước cuối cùng kia.

Đã đến bước cuối cùng nhưng vẫn không thể ngưng đan làm cậu trở nên mệt mỏi, gương mặt tái lại. Nguyệt My có chút hốt hoảng, vừa định đến gần cậu thì bị cậu liếc mắt ngăn cản lại, cô đành phải tiếp tục quan sát cậu.

‘Khốn khiếp! Ngưng cho ta!!’

Lãnh Mạc quát 1 tiếng, bàn tay đột nhiên nắm thật chặt, mà theo bàn tay ép lại, dược dịch lúc này bên trong dược đỉnh mạnh mẽ run rẩy một trận, chợt lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ thu nhỏ lại nhanh chóng. Chỉ trong nháy mắt, dược dịch đã không thấy, đổi lại chính là hình thức ban đầu của một viên đan dược màu đỏ nhạt.

Xuy xuy

Cùng với khi đan thành, từ cơ thể cậu vô số song linh hồn lan tỏa khắp nơi, những cỏ cây cũng vì thế mà bị áp sát xuống đất. Phẩm chất của cậu đã thăng cấp từ tứ phẩm thành ngũ phẩm hoàn mỹ

‘Long Lực Đan hoàn thành! Ngũ phẩm cũng đã đột phá! Tốt quá rồi sư phụ!’

‘Ừm, chúc mừng con, đúng là không ngoài dự liệu của ta’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Rèn đúc vũ khí

‘Đệ đã là luyện dược sư ngũ phẩm!??’

Ở trong phòng dành cho tông chủ, Linh Khôi đập tay xuống bàn quát lên 1 cách đầy kinh ngạc. Cậu chỉ gượng cười rồi gật đầu. Chỉ vừa vài ngày trước cậu chỉ là luyện dược sư tứ phẩm nhưng sau vài ngày đó liền trở thành ngũ phẩm, chuyện này quả là nghịch thiên đi. Bất cứ luyện dược sư nào muốn tăng phẩm cho mình ít nhất cũng vài tháng, mà nếu phẩm càng cao thì thời gian càng lâu còn cả chuyện luyện đan để đề cao phẩm còn khó gấp nhiều lần. Mà giờ đây chỉ với vài ngày, Lãnh Mạc đã từ tứ phẩm tăng thành ngũ phẩm dễ dàng. Là luyện dược sư ngũ phẩm hàng thật giá thật!

‘Khụ, không ngờ cậu lại có thể tăng thành ngũ phẩm nhanh như thế, đúng là thiên tài. Chắc phải để cậu quản lý bên việc luyện dược của chúng ta mới được’

Diệp Tu bên cạnh ho khan vài tiếng rồi nói. Ông rất bất ngờ giống như Linh Khôi, cực kỳ kinh ngạc trước cái tin này của cậu. Mà trong tất cả những thế hệ trẻ tuổi mà ông biết, Lãnh Mạc là người duy nhất có thể khiến ông nể phục không ngừng. Trong đầu liền suy nghĩ rằng sẽ giao lại phần luyện dược sư của tông môn cho cậu để quản lý 1 phần để có thể giúp các luyện dược sư đó tăng trình độ luyện dược lên.

‘Diệp Tu ngài nói quá rồi. Còn phần bên luyện dược tôi sẽ thường xuyên đến thăm nên ngài không cần lo lắng’

‘Hắc! Có câu này của cậu ta cũng an tâm’

Lãnh Mạc đành đồng ý quản lý đến việc luyện dược của tông môn. Dù sẽ có thêm 1 vài việc khác nhưng quản lý nơi này cũng không tồi lúc cậu nhàn rỗi. Cũng có thể học thêm 1 vài điều mới mà Nguyệt My có thể không biết được ở hiện tại, và biết thêm vài tin tức về dị hỏa khác cũng là 1 cách hay.

‘Vậy giờ viên Long Lực Đan này phải làm sao đây? Đệ có định đem nó bán đấu giá không?’

‘Đệ cũng chưa nghĩ đến sẽ làm gì với viên đan dược này. Nó cũng không có tác dụng gì với đệ quá nhiều cũng như 3 Đẩu Hoàng chúng ta’

Sau chuyện Lãnh Mạc thăng thành ngũ phẩm, thì chuyện tiếp theo chính là viên Long Lực Đan này dùng để làm gì? Đối với Đẩu Hoàng như Lãnh Mạc, Diệp Tu và Linh Khôi thì không có mấy tác dụng, trừ khi đó là Hoàng Cực Đan dành cho Đẩu Hoàng. Nếu đem đi đấu giá thì có lẽ là 1 ý hay, nhưng như thế thì quá lãng phí cho 1 ngũ phẩm đan dược. Suy nghĩ 1 lúc, cả 3 như tâm ý tương thông liền đảo mắt nhìn Linh Nhi đang co người ngồi 1 góc.

‘Hề?! Mọi người nhìn tôi làm gì vậy?’

Thấy được 3 người nhìn chằm chằm mình khiến Linh Nhi xấu hổ, không biết họ sẽ làm gì cô. Lãnh Mạc cười cười rồi cầm lấy bình ngọc chứa đựng đan đi đến đặt vào tay của cô.

‘Ngũ phẩm đan dược Long Lực Đan, tặng cho tỷ’

‘Tặng.....tặng cho tỷ?! Khoan đã, làm sao tỷ nhận được! Đan dược này.....’

Linh Nhi hoảng hốt trước hành động tặng đan dược của cậu, liền từ chối. Cô không thể nhận thêm thứ gì từ Lãnh Mạc thêm nữa, vì cậu đã tặng cô 1 công pháp cao cấp, còn chưa được biến chứng của cô. Chỉ nhiều đó là quá đủ với Linh Nhi rồi.

‘Tỷ cứ nhận đã, coi như nợ thêm đệ 1 cái ân tình dược rồi’

‘Nếu đệ đã nói vậy tỷ cũng nhận vậy’

Sau 1 hồi thuyết phục, Linh Nhi đành miễn cưỡng nhận lấy viên đan dược này. Nhớ lại Lãnh Mạc đã nói câu đó với cô rất nhiều lần và bản thân mình đã nợ không biết bao nhiêu cái ân tình của cậu, cô đành cười khổ 1 tiếng trong lòng.

‘Đúng rồi còn chuyện này suýt quên mất! Mọi người có muốn vũ khí gì không?’

‘Vũ khí?’

Trước câu hỏi của Lãnh Mạc 3 người ngạc nhiên 1 phen. Từ khi nào cậu biết làm vũ khí?

‘Lãnh Mạc này, cậu biết rèn đúc vũ khí à?’

‘Đúng vậy, ngài muốn vũ khí nào không Diệp Tu?’

Diệp Tu thắc mắc hỏi, liền nhận được câu trả lời đầy tự tin của cậu. Cả 3 người đều trở mặt ra, như thế này là quá bất ngờ đối với bọn họ, đã là Đẩu Hoàng cường giả, là ngũ phẩm luyện dược sư mà lại còn có thể rèn đúc vũ khí. Họ không thể biết được, rốt cục Lãnh Mạc có thân thể như thế nào.

Lãnh Mạc đã nói vậy 3 người cũng không thể nào từ chối. Họ cũng có vũ khí riêng như vũ khí đó đã quá cũ, nếu được 1 vũ khí mới thì hẳn là quá tốt.

‘Nếu tỷ thì tỷ muốn 1 cây thương’

‘Còn tỷ là 1 cây đại đao’

‘Ta là 1 thanh trường kiếm là được’

Nhớ lại từng yêu cầu của 3 người, Linh Nhi là thương, Linh Khôi là đại đao, Diệp Tu là trường kiếm. Cậu định hình từng món vũ khí trong đầu, sau đó lựa chọn nguyên liệu để rèn ra vũ khí. Sau 1 lúc, cậu chọn được 3 linh thạch chính, còn lại là 3 phần linh thạch và nguyên liệu thường.

‘Được rồi! 3 ngày sau chắc chắn sẽ có vũ khí’

‘3 ngày sau?’

Lãnh Mạc nói rằng 3 ngày sau sẽ có vũ khí khiến cả 3 ngạc nhiên vô cùng. Chỉ với 3 ngày mà hoàn thành được vũ khí, không nói là 1 món mà là đến 3 món trong 3 ngày. Dù vậy, đối với người có kinh nghiệm như Lãnh Mạc thì chuyện này quá là bình thường, nhưng cậu không phải là đúc ra 1 vũ khí bình thường mà nó phải lợi hại hơn nữa.

Sau khi quyết định xong, cậu viết ra giấy những nguyên liệu cần thiết rồi đưa cho Linh Khôi. Nhìn qua 1 loạt các chữ trong đó, Linh Khôi gật đầu 1 cái, chuyển lại cho Diệp Tu ông liền đi thu mua những nguyên liệu đó.

Sáng hôm sau, Lãnh Mạc chuẩn bị dụng cụ và lấy những nguyên liệu rồi đi vào thâm sơn cùng cốc lúc trước để đúc ra vũ khí. Khi mọi người cứ đang làm việc của mình thì tiếng búa như sấm nổ vang lên từ phía sau tổng bộ tông môn. Không ai dám đến đó vì có lệnh cấm của Linh Khôi, cô thường xuyên để

ý đến nơi đó để không ai làm phiền cậu. Cứ 3 ngày trời qua, những tiếng búa cứ vang lên chỉ khi tối mới dừng, khi sáng thì lại tiếp tục, kèm theo đó là 5 đạo lôi kiếp đánh xuống nơi của Lãnh Mạc trong 3 ngày.

‘Hắc hắc, hoàn thành rồi!’

Ở nơi đó, Lãnh Mạc cười ngao nghễ, nhìn trước mặt mình là 3 cái vũ khí. Từ bên trái qua là cây thương màu xanh, thân thương có những hoa văn kỳ lạ, tỏa ra hàn khí của băng, 1 thanh đao hoa văn đỏ từ lưỡi đến cuối thân, cuối cùng là 1 thanh trường kiếm thông thường, phần cán có chút khác lạ. 3 cái vũ khí này chính là từ bí pháp rèn đúc của tộc người mà ra, nhìn qua cũng chỉ là vũ khí bình thường, nhưng thực lực của cả 3 là Đẩu Thánh. Nếu gặp Đẩu Thánh chân chính, liền có thể nhờ sự trợ giúp của vũ khí mà đối chiến hoặc rút lui. Cả 3 được tạo ra từ Băng Tinh vạn năm, Thủy Thạch Cốc vạn năm và Phong Kim Thạch vạn năm. Những thứ này đều trân quý cực kỳ, có thể đem ra đổi 1 đẩu kỹ Thiên Tinh Giai.

Chưa hết, sau lưng cậu còn có 2 cây thương, 1 cây màu xích, 1 cây màu hoàng kim. Ở cây thương xích xung quanh nó hiện lên vài đốm lửa lơ lửng xung quanh, còn ở cây thương hoàng kim thì có vài tia hoàng lôi tỏa ra. Cả 2 cây thương này cũng là thực lực Đẩu Thánh, được tạo ra từ Lôi Thần Thạch và Hỏa Linh Thạch, giá trị còn hơn cả 3 thứ kia.

Lãnh Mạc thu tất cả về nạp giới, sau đó quay về tông môn. Sau 3 ngày vắng mặt mọi người ai nấy đều lo lắng nhưng khi thấy cậu quay về liền vui mừng. Cậu đi đến phòng của Linh Khởi, mở cửa ra thấy 3 người Linh Khởi, Linh Nhi và Diệp Tu đều ở đây. Như vậy cậu đỡ tốn công đi tìm. Cậu bước vào, cười mím 1 cái lấy ra 3 cái vũ khí đưa ra trước mặt họ.

‘Vũ khí của 3 người, đã xong rồi!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Thương phẩm;Thánh; khí ! Nữ vương mời gọi !

Cả 3 Linh Khởi, Linh Nhi và Diệp Tu bước đến nhận lấy vũ khí của riêng mình. 3 người nhìn ngắm vũ khí trên tay 1 lúc, cảm nhận chất lượng của nó rồi gần đầu hài lòng. Cứ tưởng Lãnh Mạc nói đùa rằng trong 3 ngày sẽ có được vũ khí, nhưng ai ngờ được là sự thật, cả chất lượng của 3 cái vũ khí này cũng cực kỳ tốt, thực lực thâm sâu khó lường. Nếu có thứ này trong tay thì có thể đối chiến với cường giả Đẩu Tông cũng không thể thua.

‘Được rồi, 3 người hãy lắng nghe kỹ chuyện này....’

Trong lúc họ đang hoà vào niềm vui vì có được vũ khí cực tốt thì Lãnh Mạc lại vỗ tay nói khiến 3 người chú ý. Những lời này của cậu trông rất quan trọng nên phải lắng nghe thật thận trọng.

‘Vũ khí của Linh Nhi tỷ là Hàn Băng Thương, Linh Khởi tỷ là Thủy Long Đao và Diệp Tu là Thanh Phong Kiếm. 3 thứ này đều được đúc ra từ thượng phẩm linh thạch cộng với 1 bí pháp đặc biệt nên thực lực của 3 thứ này là Đẩu Thánh.....’

Những từ này từ từ lọt vào tai của 3 người, khi đến 2 chữ Đẩu Thánh khiến cả 3 liên chấn kinh, thần sắc như vô hồn. Vũ khí cấp bậc Đẩu Thánh còn biết đến là thượng phẩm “Thánh” khí trong truyền thuyết nếu không tính đến Thần Khí trong thần thoại. Toàn bộ lịch sử của Thiên Nguyên Lục Địa người có thể cho ra được vũ khí Đẩu Thánh chỉ có thể đếm trên 1 bàn tay, những người này được gọi là “Rèn Thánh Giả”. Sự tồn tại của họ đến cả Hắc Kim cấp bậc cũng phải nhường đến 3 phần, nên địa vị của họ cực kỳ cao, chỉ cần 1 ngỏ lời của họ đến Đẩu Đế cũng phải làm theo.

Nếu là Đẩu Hoàng cường giả có vũ khí Đẩu Thánh lập tức có thể khiến Đẩu Thánh cường giả phải e dè đối chiến hoặc thoái lui, gặp Đẩu Đế thì có thể chạy thoát. Nếu đề cao thực lực lên bằng cấp thì có thể đánh ngang sức với Đẩu Đế mà không gặp trở ngại gì, gặp Hoàng Kim cấp bậc thì có thể rút lui mặc dù có thương tổn. Nếu không nói đến Thần Khí thì chỉ thế thôi đã khiến vũ khí Đẩu Thánh trở thành truyền thuyết thượng phẩm “Thánh” khí, còn vũ khí Đẩu Đế thì được coi là “không tồn tại” do chính cái ngưỡng sức mạnh bị ngăn cản bởi 1 bức tường mà cả chính bản thân “Rèn Thánh Giả” cũng phải ngâm ngùi phần nộ.

Đã từng có 1 “Rèn Thánh Giả” thực lực Đẩu Đế muốn phá vỡ được bức tường này để “Thánh” chuyển thành “Đế”, tạo ra thượng phẩm “Đế” khí, đã sử dụng đến 3 loại dị hỏa, thiêu đốt cả 1 nửa linh hồn của mình để phá vỡ bức tường đó. Việc này truyền ra khắp đại lục, khiến toàn bộ cường giả đều phấn khích, nguyện tích góp những linh thạch cao cấp nhất mà mình có để có thể rèn ra thượng phẩm “Đế” khí kia. Rốt cục, vị đó chỉ chọn ra 9 viên trong cả trăm vạn linh thạch để mà rèn thành. Ở bước cuối cùng tưởng chừng như thành công, ai ngờ liền bị phản phệ lại khiến cho 1 nửa linh hồn còn lại của y bị ảnh hưởng nặng nề, tu vi cả đời bị tổn thương gần như là phế đi. Cuối cùng, thượng phẩm “Đế” khí mà toàn bộ cường giả trên đại lục đều trông ngóng đã không ra đời, mà vị “Rèn Thánh Giả” kia sau việc này vài ngày liền đoạn khí, cả đại lục đều buồn tiếc thay cho 1 “Rèn Thánh Giả” đã từng tung hoành 1 thời.

Quay lại hiện tại, 3 người kia vẫn đang đứng như người vô hồn khiến cho Lãnh Mạc không nói được những từ tiếp theo, phải cười khổ 1 cái. Đành vỗ tay để hoàn tỉnh cả 3 lại.

‘Khụ, mặc dù đệ biết cả 3 người đều rất bất ngờ và có nhiều câu hỏi trước thực lực vũ khí ở trên tay mình. Nhưng hãy nhớ 1 điều, nếu không phải là trận

chiến sinh tử thì không được lấy ra sử dụng, mà nếu sử dụng thì phải “diệt cỏ tận gốc” để không lan truyền tin tức về thứ này được chứ? Xong rồi, mọi người cứ hỏi gì cứ nói!

Lãnh Mạc nghiêm trọng nói cho Linh Khởi, Linh Nhi và Diệp Tu biết được sự nghiêm trọng của thượng phẩm “Thánh” khí này. Cả 3 liền hiểu ra chuyện, nuốt 1 ngụm nước bọt rồi đồng ý.

“Lãnh Mạc, đây chính là thượng phẩm “Thánh” khí trong truyền thuyết.....chúng ta có thể nhận được sao?”

“Diệp Tu, ngài đừng lo lắng quá, đây chính là ngài yêu cầu tôi rèn nhưng không nói thực lực của nó là giai nào nên tôi lỡ quá tay rèn ra 1 cái thượng phẩm “Thánh” khí. Đây coi như cống hiến cho tông môn đi, 2 tỷ nữa.”

Vốn dĩ Diệp Tu cũng có kiến thức về thượng phẩm “Thánh” khí nên không chắc rằng bản thân có thể nhận hay không. Trước câu hỏi của ông, Lãnh Mạc đã thuyết phục, coi như rằng thứ này chính là cống hiến cho tông môn nhưng có khi nào mà cống hiến cho 1 tông môn bằng thứ này không? Những lời thuyết phục này 1 phần cũng đã trả lời cho Linh Nhi và Linh Khởi nên 2 người không cần hỏi thêm điều gì nữa. 3 người cười trừ, thu lại vũ khí vào nạp giới.

Giải quyết xong chuyện này, Lãnh Mạc liền nghĩ đến Văn Lạc Tâm Viêm, nhưng muốn thôn phệ nó hiện giờ là quá sớm vì cần phải luyện ra lục phẩm đan dược Địa Linh Đan, đan dược phục dụng cho việc thôn phệ Văn Lạc Tâm Viêm. Coi như đem chuyện dị hỏa kia bỏ qua 1 bên, việc tiếp theo chính là dò xét thực lực của song thương mà cậu rèn ra. Lôi Kiếp đánh xuống song thương rất khác lạ so với 3 cái vũ khí kia làm trí tò mò của cậu trở dậy, liền muốn đem nó ra nghiên cứu. Vì vậy cậu trò chuyện vài câu nữa với Linh Khởi rồi chấp tay rời đi.

“Lão tổ Bích Ngân tông, hiện giờ chính là thời điểm mà Bích Ngân tông chúng ta huy hoàng nhất. Trên trời mong người có thể biết được chuyện này!”

Khi hình bóng của Lãnh Mạc biến mất, Linh Khởi vừa buồn vừa vui ngẩn mặt lên trời lẩm bẩm điều gì đó trông rất âm ảm.

Về đến biệt viện, Lãnh Mạc lập tức đi ngâm mình vào bồn nước ấm áp có thảo dược. Khi vừa đặt người xuống cậu liền rên rỉ 1 tiếng thống khoái, những mệt mỏi bao ngày nay đã tan biến theo mặt nước này. A Ngân đột ngột xuất hiện, liền cởi bỏ hết y phục trên người rồi vào ngâm mình cùng với Lãnh Mạc. Thân thể nóng bỏng của A Ngân đập vào mặt cậu, chỉ khiến cậu đỏ mặt lên 1 chút vì 2 năm nay cô thường xuyên tắm cùng Lãnh Mạc như thế này nên cũng bắt đầu quen dần. Không còn sức để nói gì cả, Nguyệt My cũng xuất hiện cởi bỏ y phục cùng ngâm mình với cậu. Dù là linh hồn thể, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ nước trong bồn tắm này.

“Thoải mái thật, sau 3 ngày mệt mỏi được ngâm trong nước ấm là tuyệt nhất!”

“Hắc, ta không ngờ 1 người kiên trì như con lại có thể nói câu này. Mà kệ đi, tận hưởng giây phút này là thoải mái nhất!”

“Đúng vậy a lão đại!”

Khi vừa dứt câu, 3 người không nói thêm gì nhiều mà thoải mái tận hưởng bồn nước ấm có dược thảo này. Những điều thoải mái nhất đều thể hiện trên gương mặt. Đột nhiên Lãnh Mạc cảm thấy có ai đó muốn kết nối đến hải não của cậu như để sử dụng đầu khí truyền âm. Cảm thấy luồng đầu khí này có chút quen thuộc, nhất thời không nhớ được là ai cậu đành nhìn qua Nguyệt My thấy cô gật đầu 1 cái, cậu liền liên kết với nó để tìm xem chủ nhân của luồng đầu khí này là ai.

“Cuối cùng cũng liên kết được, tiểu tử còn nhớ ta không?”

Giọng nói đầy băng giá lẫn ma mị này lọt vào tai cậu khiến cậu run sợ 1 cái. Cái giọng này không ai khác chính là nữ vương xà tộc Mỹ Đỗ Toa, chính là người đã viếng mộ Lãnh Minh và Tử Linh, cũng là người đã đưa lệnh bài của y cho cậu.

“Khụ, làm sao mà tôi quên được nữ vương. Không biết nữ vương có chuyện gì mà lại sử dụng đầu khí truyền âm với tôi?”

“Hắc hắc, vẫn biết cách nói chuyện với bản vương. Hôm nay ta liên lạc với ngươi là muốn ngươi hơn 1 năm sau, nếu thấy lệnh bài mà ta đưa ngươi phát sáng, hãy cầm theo nó đến Xà nhân đế quốc, ta có việc cần nhờ ngươi!”

Lãnh Mạc phải khách khí mà nói chuyện với y, vì không muốn đắc tội. Vị Mỹ Đỗ Toa này đưa ra 1 lời mời sau hơn 1 năm nữa đến đế quốc của y. Tuy không biết y muốn nhờ việc gì nhưng cậu không thể từ chối Mỹ Đỗ Toa.

“Tôi hiểu rồi, nữ vương cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ làm theo lời ngài!”

“Hào hảo, có lời này của ngươi ta cũng yên tâm. Không làm phiền ngươi nữa, sau này gặp lại!”

Cậu đành đồng ý vì không muốn có bất cứ chuyện không hay nào giữa cậu và Mỹ Đỗ Toa, vì trước đây y có từng nói rằng cha mẹ cậu có từng giúp y nên cậu đành đồng ý để sau này còn có chỗ để nhờ vả. Y vừa dứt câu liền liên kết biến mất khiến Lãnh Mạc khá bất ngờ khi liên kết có thể cắt đứt nhanh như thế.

Sau này sẽ là 1 cuộc hành trình khác đối với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Linh Nhi bị bắt cóc

Sau chuyện nó, thời gian thấm thoát trôi qua đã 5 tháng từ lúc Lãnh Mạc đến Bích Ngân tông. Cậu lúc nào cũng bận rộn công việc nên tu luyện chỉ đạt đến lục tinh Đầu Hoàng đỉnh phong, đến ngưỡng thực lực này cậu hoàn toàn dừng lại chuyển sang tu luyện đấu kỹ và luyện dược. Đấu kỹ của Kinh Doanh lần trước được cậu luyện thành 1 cách hoàn mỹ, có thể dùng nó để đối chiến Đầu Tông.

Song thương đã được Lãnh Mạc đặt tên, 1 cây là Hỏa Thần Thương và cây còn lại là Lôi Thần Thương. Thực lực của nó tuy là Đầu Thánh nhưng cực kỳ thần bí, bởi vì trong 1 ngày cậu đã tìm hiểu ra sức mạnh ẩn tàng bên trong nó khiến cậu vô cùng kinh ngạc. Song thương này có thể song thương chỉ hợp tạo ra 1 thanh thương khác với thực lực chỉ kém Sát Thần Trảm của cậu 3 bậc, nhưng muốn hợp thể nó thì phải tốn rất nhiều đấu khí và cũng chỉ như là 1 con bài tẩy để tiêu diệt đối thủ cực mạnh.

Và giờ, cậu, Linh Khởi, Diệp Tu và các vị trưởng lão đang ở trong chính điện, thần sắc ai cũng nghiêm trọng, bàn tay nắm chặt lại. Bầu không khí cực kỳ ngột ngạt đến khó hô hấp xuất hiện ở đây, đặc biệt là Linh Khởi, đôi mắt đỏ ngầu lên như muốn vỡ tung. Từng đạo đấu khí mãnh liệt lần phần nộ bay xung quanh Linh Khởi, liên cô đập mạnh tay xuống chiếc ghế của mình khiến nó tan tác chỉ còn những mảnh vụn. Những người khác thấy cảnh này liên giạt mình đứng lên.

‘Khôn khiếp!!! Làm thế quái nào mà bọn chúng có thể lên vào đây để bắt cóc Linh Nhi được chứ!?!? Đã 2 ngày rồi mà vẫn không có tin tức!’

Những đạo đấu khí bạo phát mãnh liệt theo từng chữ mà Linh Khởi nói ra. Nó khiến cho những người ở đây ngoài Lãnh Mạc phải cảm thấy khiếp sợ trước sự phẫn nộ này của cô khi biết Linh Nhi đã bị bắt cóc. Đúng hơn là canh tối 2 ngày trước đã có kẻ đột nhập vào Bích Ngân tông và bằng cách nào đó đã xóa đi sự hiện diện của mình và bắt đi Linh Nhi trong sự tĩnh lặng của màn đêm mà không ai biết được kể cả Lãnh Mạc.

Khi đến sáng, cậu đi ngang qua biệt viện của Linh Nhi liền cảm nhận được những dư ba hỗn loạn khắp nơi này, cảm thấy không ổn cậu lập tức mở cửa phòng của Linh Nhi thì thấy được bên trong rất hỗn loạn, có những vết máu trên tường. Lãnh Mạc lúc đó rung mình 1 cái, liền cùng Nguyệt Mỹ dò tìm linh hồn lực xung quanh nhưng chỉ tìm được vài tia yếu ớt đang tan biến dần. Cậu suy nghĩ 1 lúc chợt nhận ra còn có vài khí tức ở tại đây và trong số đó có 2 khí tức mạnh hơn cả cậu. Những dấu hiệu này cho thấy Linh Nhi đã bị bắt cóc, Lãnh Mạc liền thông tri cho Linh Khởi.

Nghe tin như sét đánh ngang tai, Linh Khởi liền triệu tập nhân thủ đi tìm khắp Miếu Linh thành nhưng không có 1 chút tin tức gì. Và như thế 2 ngày trôi qua, những người được phái đi đều trở về với bàn tay trắng, những đệ tử trong tông môn biết chuyện này cũng bất ngờ không kém. Toàn bộ Bích Ngân tông bị bao phủ bởi 1 bầu không khí chẳng mấy thoải mái.

‘Linh Khởi, cứ bình tĩnh đã nóng vội không giúp được gì đâu!’

‘Làm thế nào mà tôi bình tĩnh được chứ?!?!’

Diệp Tu ra sức xoa dịu cơn phẫn nộ của cô nhưng không có mấy tác dụng. Linh Khởi quát 1 tiếng đầy phẫn nộ rồi ngồi khụy xuống đất. Gương mặt lộ vẻ thống khổ khiến ai nhìn thấy cũng phải đau xót mấy phần. Trong lúc đó Lãnh Mạc vẫn ngồi bình tĩnh, đôi mắt nhắm lại không lộ ra 1 chút cảm xúc nào cả, 1 khắc sau cậu mở mắt ra hiện lên vẻ âm trầm đầy quý dị, đôi mày chau lại 1 chút.

‘Linh Khởi, tỷ hãy bình tĩnh 1 chút, đệ đã xác định được kẻ bắt Linh Nhi và nơi tỷ ấy bị giam rồi’

Nhìn thoáng qua Linh Khởi, cậu từ tốn nói ra. Những lời này của cậu khiến cho cô ngẩn mặt lên, có chút vui mừng, liền đứng lên đi đến gần cậu, từng tia hy vọng xuất hiện trong tâm niệm. Những người xung quanh cũng mừng theo.

‘Muội ấy bị giam nơi nào?! Tỷ liền đưa người đến đó!’

‘Không! Tốt nhất là tỷ đừng nên đưa người đến nếu không muốn thí thêm nhân mạng nào nữa. Bởi vì ở đó có 2 Đầu Tông trấn thủ’

Cứ tưởng hy vọng rằng có thể cứu được Linh Nhi nhưng chính 2 chữ ‘Đầu Tông’ đã dập tắt những hy vọng đó. 2 Đầu Tông cũng đủ để huyết tẩy các thể lực trong Miếu Linh thành này đừng nói đến việc đối chiến.

‘Khoan đã!! Không phải muội ấy có “nó” sao?! Chỉ cần sử dụng “nó” là được!’

‘Rất tiếc là không thể, vì “nó” đã được đặt trong nệm giới của tỷ ấy, và nệm giới đã rơi trong phòng nên không thể sử dụng’

Vừa nói Lãnh Mạc lấy ra 1 chiếc nệm giới đặt vào tay Linh Khởi, hy vọng lại 1 lần nữa bị vụt tắt. Những người xung quanh trừ Diệp Tu đều biết “nó” là gì, chính là Hàn Băng Thương mà Lãnh Mạc đã tặng cho Linh Nhi, nếu sử dụng nó thì có thể đánh với Đầu Tông nhưng Linh Nhi đã không thể sử dụng nó.

‘Tỷ đừng lo, đệ sẽ đi. Các vị trưởng lão và Diệp Tu hãy bảo vệ thật tốt nơi này, tôi sẽ lấy thủ cấp của 2 tên Đầu Tông đó để cho chúng biết: Bích Ngân tông không phải muốn đụng chạm là có thể!’

Khi nói xong, các vị trưởng lão cùng Diệp Tu gật đầu 1 cái, sau đó Lãnh Mạc phát tay đi ra khỏi chính điện giữa sự chứng kiến của mọi người. Linh

Khỏi tuy muốn ngăn cản cậu nhưng hiện giờ người duy nhất có thể cứu Linh Nhi lại là cậu, cô không muốn dập tắt luôn cả hy vọng này, đành phải để cậu đi. Bước ra ngoài, cậu liền triệu hồi đầu khí dục của mình, 3 đôi cánh to lớn đủ màu sắc trên đó hiện ra bao phủ cả phía bên ngoài, hình dạng của chúng rất khác lạ vì đây chính là đầu khí dục cấp 7, tốc độ của nó phải sánh ngang với Đầu Thánh đỉnh phong. Lãnh Mạc tung cánh 1 cái lao thẳng lên trời rồi biến mất.

Tại U Son Lâm, 1 cánh rừng nguy hiểm cách Miêu Linh thành có rất nhiều ma thú Đầu Vương, còn có khoảng 19 đầu ma thú Đầu Hoàng ẩn nấp trong đó. Chỉ với 5 đầu ma thú Đầu Hoàng cũng có thể đem 1 Đầu Tông thừa chết thiếu sống, dù vậy đây cũng là nơi săn bắt của các thương hội để lấy ma hạch và bắt ma thú.

Ở 1 nơi gần con sông, có 1 nhóm khoảng chừng 6 người đang bàn bạc về chuyện gì đó, trong 6 người này có 1 nữ nhân thương tích đầy người bị trói ở gần 1 tảng đá lớn. Người bị trói ấy không ai khác chính là Linh Nhi.

Tối đêm đó, đột nhiên có 2 kẻ đã đột nhập vào phòng của Linh Nhi. Nhất thời hoảng loạn không thể lấy ra Hàn Băng Thương mà còn đánh rơi chiếc nẹp giới chứa đựng nó, rồi còn bị 2 kẻ đó làm bị thương và sử dụng mê dược chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại thì đã thấy bản thân ở đây, tay chân bị trói chặt không thể thoát ra cũng như vận đầu khí cũng không. Cứ thế 2 ngày trôi qua mà không ai có thể tìm ra được Linh Nhi, cô cũng không muốn bất cứ ai tìm được mình kể cả Lãnh Mạc vì trong số những kẻ bắt cô có đến 2 tên nhất tinh Đầu Tông, còn 3 tên khác là Đầu Vương đỉnh phong nên cơ hội cứu được cô là quá thấp.

‘Trọng Đạt, bắt được ả này rồi làm gì tiếp theo?’

‘Cứ bình tĩnh, đợi Băng Ly đại nhân đưa ra chỉ thị tiếp theo mà hành sự’

‘Người cũng đã bắt, tại sao lại bắt chúng ta đợi chứ?!’

‘Ất hẳn vẫn còn chuyện gì đó mà ngài ấy vẫn còn để chúng ta ở đây’

Những kẻ này nói chuyện với nhau với vẻ rất thân mật, như là đã quen biết từ lâu. Trong số đó có kẻ tên Trọng Đạt, gương mặt có chút đáng sợ, mặc chiến giáp, tên này thực lực Đầu Tông cũng chính là kẻ cầm đầu bọn chúng.

Nhờ cuộc trò chuyện của chúng mà Linh Nhi biết được Băng Hà Cốc trưởng lão Băng Ly có liên quan đến chuyện này. Ất hẳn là do lần trước không thể đưa người đi, bây giờ liền muốn bắt người đem về. Nếu không thể thoát được, lúc đó bị đem đến Băng Hà Cốc ở Trung Châu, lúc đó càng không thể chạy thoát, vừa muốn có người cứu nhưng lại vừa không muốn có người cứu khiến Linh Nhi rất khổ tâm.

‘Trọng Đạt này, nếu Băng Ly đại nhân chưa ra chỉ thị gì thêm thì sao chúng ta không chiếm chút tiện nghi của nha đầu này a?’

1 tên hắc y nhân vừa nhìn vào cô vừa xoa cằm vừa nói, tên này trông rất trụy lạc lẫn đáng sợ. Chiếm tiện nghi của Linh Nhi chẳng phải là đem cô ra làm nhục? Loại người này đúng là tâm địa xảo trá, trụy lạc cực độ. Linh Nhi nhất thời hoảng hốt, cố gắng lùi về sau khi tên đó đến gần, những kẻ khác không có ý định gì là ngăn cản, mà có ý đồng tình, cứ để hắn tiến đến.

‘Đến đây nào!’

Hắn liền bắt lấy chân Linh Nhi rồi kéo lại, sau đó như là gian dân tay đề cô xuống rồi nắm lấy vạt y phục bị rách của cô kéo xuống. Dù muốn hét lên cũng không được vì miệng đã bị khóa lại, không thể làm được gì đành bật khóc đau đớn.

‘Chết!’

Đột ngột không biết tiếng của ai vang lên 1 cách đáng sợ. Trọng Đạt và những tên còn lại giật mình hoảng hốt nhìn xung quanh nhưng không thấy bất cứ ai. Cả tên hắc y nhân kia cũng hoảng loạn rồi khỏi người cô thì như có ai đặt tay lên gáy của hắn liền bóp lại nghe rõ 1 tiếng ‘rắc’ của cốt tủy bị vỡ, hắn liền trợn ngược mắt lên miệng không thể ngừng thổ huyết, máu rơi lên cả người của Linh Nhi. Nhất thời những tên kia thấy thế mà phát hoảng, tay cầm chặt binh khí đề phòng xung quanh.

‘Tiện nhân kia!! Rốt cục người đã làm gì?!’

‘Ta.....’

Thêm 1 tên hắc y nhân nữa chìa gương trắng mặt Linh Nhi nói. Đến cả cô cũng không biết được chuyện gì vừa xảy ra, hít 1 hơi sâu lấy lại bình tĩnh liền thấy xác của tên đó như đang tan biến vào hư không. Không phải, là như bị hấp thụ! Đến lúc này cô mới nhớ lại, thân xác khi chết bị hấp thụ chỉ có 1 thứ, là vũ khí thần bí của Lãnh Mạc!. Nếu vậy cậu đã ở đây, nhưng người lẫn khí tức cũng không thấy được nên không thể chắc chắn.

Soạt!

Lại thêm 1 tên đứng gần Trọng Đạt chết, lần này không phải là bị phá hủy cốt tủy mà là bị chém làm đôi. Liền tiếp theo 1 tên nữa bị giết tương tự, chỉ còn lại Trọng Đạt và 1 kẻ thần bí nữa cũng là Đầu Tông. 2 kẻ này hoảng sợ dùng đầu khí dục lao lên trời.

‘Là kẻ nào?! Là kẻ nào dám động đến người của Băng Hà Cốc!?’

Tên Trọng Đạt phần nộ quát 1 tiếng, nhìn xem xung quanh nhưng vẫn không thấy ai ngoài Linh Nhi. Từ từ trước mắt bọn chúng là 1 thân ảnh xích bào hiện ra, tay cầm 1 thanh đao quý dị, gương mặt trùng 1 cách đáng sợ. Có thể đem 3 Đầu Vương giết chết và khiến 2 Đầu Tông sợ hãi như thế thì thực

lực phải hơn bọn chúng rất nhiều.

‘Đầu đội trời, chân đạp đất! Tông phó Bích Ngân tông, Lãnh Mạc!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Ứng cứu Linh Nhi

Khi Lãnh Mạc vừa xưng danh của mình ra, Trọng Đạt và tên còn lại có chút hoảng loạn sau đó lấy lại bình tĩnh, từ từ đáp xuống mặt đất. Bọn chúng đã nghe được thanh danh của cậu từ miệng của Băng Ly, là 1 Đẩu Hoàng khá nguy hiểm cho nên giết 3 tên Đẩu Vương như thế cũng không có gì lạ, nhưng nếu là Đẩu Tông như chúng thì chưa chắc rằng có thể đánh nhau nên hiện giờ cả 2 đều không có chút sợ hãi trước Lãnh Mạc.

‘Cứ tưởng là ai, ra là đại danh đại đỉnh tông phó Bích Ngân tông, Lãnh Mạc!’

Tên Đẩu Tông phía sau Trọng Đạt mở miệng nói với vẻ mỉa mai khiến cho cậu có chút không vui đối với tên này. Chỉ muốn giết bọn chúng thật nhanh để đưa Linh Nhi về nhưng cũng cần phải thu thập thông tin để biết kẻ đầu sỏ chuyện này và cậu nhất định sẽ không tha cho kẻ đó.

‘Đừng nói nhiều, là ai phải các người đến?’

‘Hừ, bọn ta có nghĩ vụ trả lời người sao? Chỉ là 1 tên tiểu tử miệng còn hôi sữa’

Không những không trả lời mà khi hắn vừa dứt câu liền đạp 1 cước di chuyển vòng ra sau Lãnh Mạc. Hắn xuất ra 1 cái chùy thủ đâm vào người cậu thì đột nhiên cậu biến mất trong hư không, hắn liền hốt hoảng lùi về vài cước bộ đề phòng xung quanh.

‘Đẩu Tông, mạnh lắm sao?’

Lãnh Mạc đột ngột xuất hiện trên phía trên đầu hắn, liền tung thẳng 1 cước vào mạng sườn của hắn khiến hắn phun ra 1 ngụm máu tươi rồi liền ngất đi. Hắn cả đời này chưa nghĩ rằng sẽ có ngày mình bị 1 kẻ yếu hơn bản thân làm cho trọng thương. Sau khi cho hắn 1 cước, cậu lui lại vài bước che chắn cho Linh Nhi, tay vẫn cầm chặt Sát Thần Trảm.

Khi thấy 1 Đẩu Tông bị hạ gục dễ dàng như thế, Trọng Đạt kinh hãi liền đến cạnh tên kia đỡ hắn lên, dù chỉ là 1 cước nhưng hắn là vài cái xương sườn của hắn đã gãy, kinh mạch bị tổn thương nặng nề, miệng thở huyết liên tục.

‘Ta nói cho 2 người biết, Đẩu Tông mà ta giết không ít đâu. Mà đối với những tên nhất tinh Đẩu Tông như các người lại càng dễ dàng thêm cho ta, tốt nhất là mau khai ra là kẻ nào giật dây chuyện này’

Tâm trạng của Lãnh Mạc chả mấy thoải mái đe dọa tên Trọng Đạt.

‘Người... chỉ với bấy nhiêu tuổi mà đã ra tay tàn độc như thế này... Sau này chưa biết người sẽ còn giết bao nhiêu người nữa!!’

Hắn cảm thấy kinh hãi trước 1 tên tiểu tử như cậu. Hắn chưa từng thấy ai có thể tàn độc được như thế, chỉ với ánh mắt của cậu cũng làm hắn sợ cả gai ốc, 1 đôi mắt như vô hồn nhưng tàn bạo. Chưa kể đến việc cậu có thể đánh lại cả 1 Đẩu Tông.

‘Vẫn không chịu nói, nếu vậy ta đành để các người trở thành luyện chất cho Sát Thần Trảm của ta rồi’

‘Người.....’

Tay phải trái cầm lấy Sát Thần Trảm, tay phải liền vuốt ve nó 1 cái từ thân đến đỉnh đao trông rất quý dị. Đôi mắt toát ra sát khí đằng đằng, Trọng Đạt hắn lùi về sau không có ý định đấu với cậu khi thấy cảnh như lúc này dù cậu là Đẩu Hoàng đi chăng nữa.

‘Mình Hùng!!! Huyền thú dung hợp!!!’

Trọng Đạt không chần chừ, liền quát lên 1 tiếng dung hợp huyền thú. Đạo ảnh của Minh Hùng Xuất hiện rống lên 1 tiếng rồi hóa thành những lưu quang. Thân thể hắn bắt đầu bành trướng ra, trở lên to lớn hơn lúc này gấp bội lần, những đặc điểm của Minh Hùng bắt đầu xuất hiện trên người hắn, đôi đồng tử cũng đã thay đổi. Chưa vài khắc sau, Trọng Đạt đã hoàn toàn dung hợp với Minh Hùng cấp bậc Đẩu Vương.

Thực lực của hắn cũng thay đổi đôi chút, trở thành tam tinh Đẩu Tông hàng thật giá thật, có thể tự tin đánh với Lãnh Mạc. Trọng Đạt đem tên kia vác trên lưng để bảo toàn mạng sống của hắn sau đó thủ quyền chờ xuất thủ.

Đôi bên trừng mắt nhìn nhau. Còn Linh Nhi thì lo lắng không ngừng, lo lắng vì sợ Lãnh Mạc sẽ không thể đánh lại hắn. Nhưng rồi trông thoáng chốc liền nhớ lại, cậu còn có 2 lá bài tẩy có thể đem Trọng Đạt đại bại.

‘Dung hợp huyền thú trước mặt ta? Đúng là múa rìu qua mắt thợ. A Ngân!’

Lãnh Mạc nhếch môi lên cười khinh bỉ hấn 1 cái rồi triệu hồi A Ngân. Cô liền xuất hiện trước mặt cậu, nhân thể từ từ hóa thành ma thú như trước kia, chỉ sau 1 khắc, Ngân Lang Vương được ca tụng là ma thú vĩ đại nhất thời đại hiện giờ đã 1 lần nữa xuất hiện. 1 Ngân Lang Vương đầy cao quý khiến ai cũng phải kính sợ.

Vốn Trọng Đạt có biết được Ngân Lang Vương trong truyền thuyết như thế nào nên thêm khát có thể 1 lần chứng kiến được sự tồn tại cao quý ấy. Nhưng hiện giờ không thể nhìn thấy 1 cách an toàn, mà Ngân Lang Vương ấy đã có chủ và chuẩn bị lấy đi cái mạng của chính hấn. Cả người hấn đều run kịch liệt, thần trí rối loạn lẫn kinh hãi tột cùng, ngay cả hơi thở cũng không thể thở nổi.

Thân thể Ngân Lang của a Ngân hóa thành những đạo lưu quang bạch sắc lướt đến thân thể của Lãnh Mạc. Sau đó, 1 đợt sóng đầu khí lan tỏa khắp nơi, thân thể Ngân Lang biến mất thay vào đó là 1 thân ảnh bạch sắc xuất hiện sau đợt sóng đầu khí. Thân thể của Lãnh Mạc chuyển thành bạch sắc, y phục biến mất thay vào là 1 bộ khải giáp ôm sát cơ thể. Có những phần giáp bảo vệ những chỗ trọng điểm trên cơ thể, dưới đôi chân là 1 bộ vuốt của Ngân Lang kèm khải giáp ôm chặt chân của cậu, trên tay là 1 đôi khải giáp lang thảo rất lớn. Gương mặt của cậu trở nên điềm đạm hơn lúc này, kèm theo đôi xích đồng từ lạnh lùng, mái tóc chuyển sang bạch kim, kèm theo trên đầu xuất hiện 1 đôi tai của Ngân Lang. Sát Thần Trảm cũng đã được cậu thu lại.

‘Ngươi nói xem nào, dựa vào thực lực hiện tại của ta ngươi có thể thắng?’

Lãnh Mạc bước đến gần Trọng Đạt, đôi khải giáp lang thảo vẫy vẫy trước mặt hấn khiến gương mặt hấn tái nhợt đi. Như rằng hy vọng đã xuất hiện nhưng lại bị kéo xuống thành tuyệt vọng làm hấn như 1 cái xác vô hồn. Nhất thời, cậu tung bộ nhảy lên trước mặt hấn rồi dùng bộ lang thảo vung 1 cái thật mạnh vào mặt khiến hấn phun ra 1 ngụm máu tươi, thân thể bay vào cánh rừng bên trái cùng với tên kia, sau đó cậu đáp xuống.

‘Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt. Không nói a? Vậy để ta xem ngươi chịu được bao nhiêu cú đánh của ta nữa’

Vừa nói vừa vẫy cái lang thảo, cậu đảo bước đi vào cánh rừng kia. Nơi này đột nhiên trở nên tĩnh lặng, Linh Nhi ngờ ngác nhìn xung quanh thì đột nhiên 1 thân ảnh to lớn bay vút ra, va vào 1 tảng đá lớn tạo ra 1 tiếng ‘rầm’ rõ rệt. Kẻ này là Trọng Đạt gương mặt đã biến dạng, cả huyền thú dung hợp Minh Hùng phòng thủ siêu cấp của hấn cũng không thể duy trì được quá 2 quyền của Lãnh Mạc.

Nếu dung hợp huyền thú Minh Hùng thì lực lượng phòng thủ của hấn đến ngũ tinh Đẩu Tông cũng chưa chắc tổn thương được. Nhưng lần này chỉ với 2 quyền đã khiến cho hấn chịu không nổi, cả cơ thể bị tổn thương nặng nề. Lúc này đã là cửu tử nhất sinh, nếu Trọng Đạt không khai bào thì ắt sẽ bị giết. Cùng lúc này, Lãnh Mạc cũng xuất hiện trước mặt hấn, thần sắc không thay đổi. Trên tay xách theo tên kia, vút hấn ra 1 góc cây để đó.

‘Nói hoặc ta tiếp tục đánh ngươi, ngươi chọn đi’

‘Ta.....nói!! Ta nói!!!’

Lãnh Mạc đưa ra cho hấn 2 lựa chọn. Trước sự lựa chọn này nếu không khai ra thì sẽ bị cậu đánh chết nên hấn phải lựa chọn nói ra sự thật cũng đồng nghĩa với việc phản bội lại Băng Hà Cốc, như thế thì sau này đánh phải đi phiêu bạt tránh khỏi sự truy sát của Băng Hà Cốc. Lãnh Mạc gạt đầu hải lòng, liền hóa giải dung hợp huyền thú bước đến gần hấn, gương mặt mỉm cười 1 cách đáng sợ khiến hấn run rẩy.

‘Là....là do Băng Ly trưởng lão của Băng Hà Cốc....muốn cướp người về vì lần trước không thể không thể đưa người đi...Chúng ta đã dùng bí pháp ẩn thân, xóa bỏ sự tồn tại của mình để có thể lọt vào Bích Ngân tông để bắt người. Và đã 2 ngày trôi qua mà Băng Ly đại nhân không liên lạc với ta nên đã phải ở đây. Và rồi gặp được ngươi....Đó là tất cả chuyện mà ta biết, chỉ mong ngươi tha cho ta và tên kia’

Nghe được chuyện này cậu cũng hiểu được, tất cả là do Băng Ly giật dây. Trong lòng cảm phần 1 chút rồi bình tĩnh lại, cảm thấy tên Trọng Đạt cũng là do ả sai khiến nên không có mấy lỗi lầm, nhưng lỗi lầm nặng nhất của hấn chính là trở mặt nhìn tên kia chuẩn bị làm nhục Linh Nhi nên phải đưa ra 1 hình phạt dành cho chúng

‘Ta hiểu rồi, nhưng mà công thì thưởng, tội thì trị. Ta trừng phạt ngươi và tên kia giam trong ngục tù của Bích Ngân tông 10 năm để sám hối cho những gì mà ngươi đã làm’

Khi Lãnh Mạc đưa ra hình phạt cho Trọng Đạt, hấn liền giật mình hoảng hốt 1 phen. Giam cầm hấn 10 năm không khác nào tước mất tự do của hấn, nhưng thà như vậy để không tránh khỏi sự truy sát của Băng Hà Cốc thì còn tốt hơn gấp vạn lần.

‘Vâng!! Trọng Đạt tôi xin nhận lấy hình phạt này!!!’

‘Được, vậy theo ta về tông môn dập đầu nhận tội’

Trọng Đạt quỳ xuống đồng ý, nghe theo lời cậu, sau đó vác tên kia lên vai để chuẩn bị đi. Lãnh Mạc đảo bước đi đến bên Linh Nhi, lấy áo choàng của mình xuống phủ lên người cô.

‘Không sao rồi tỷ, về thôi’

‘Ừm’

Đột nhiên cậu bé Linh Nhi lên khiến cô xấu hổ, sau đó ngượng ngùng nói với cậu. Cuối cùng, cậu đã giải thoát được Linh Nhi, biết được tên đầu sỏ của chuyện này và có thể đưa được 2 tên Đẩu Tông hoàng lương nhận tội.

“Băng Hà Cốc, sau này toàn bộ những gì các người làm với tông môn của ta, ta đều trả lại tất cả!”

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Giải độc

Ở ngoài, tại thạch môn có rất nhiều người đang đứng ở đó chờ đợi Lãnh Mạc trở về. Có cả Linh Khởi đang mong chờ ở đó, trong lòng bồn chồn không ngừng, đứng ngồi không yên. Dù Diệp Tu đã khuyên cô hãy bình tĩnh lại nhưng vẫn không có tác dụng gì mấy, gương mặt toát lên vẻ lo lắng. Đến chiều, từ xa phía Linh Khởi thấy được 1 thân ảnh quen thuộc đang bước đi dưới màu sắc của hoàng hôn, trên tay còn bế Linh Nhi, người mà đã bị bắt đi, phía sau còn có 1 thân ảnh to lớn đi theo phía sau.

Nhận ran gay Lãnh Mạc, Linh Khởi không ngần ngại đập 1 cước lao thật nhanh đến trước mắt cậu. Khi vừa đưa tay ra vén chiếc áo choàng trên người Linh Nhi thì liền sững lại, đôi mắt hiện lên vẻ đau thương vì khắp cơ thể Linh Nhi đều là những vết thương lớn nhỏ. Linh Nhi lấy tay đặt lên gò má của Linh Khởi cười trừ 1 cái rồi sau đó thiếp đi.

Lãnh Mạc sơ lược kể lại câu chuyện cho cô nghe. Khi nghe xong, Linh Khởi không chần chừ lao đến đánh tên Trọng Đạt phía sau 1 cái, mặc dù cú đánh ấy không tổn thương gì đến hắn nhưng tổn thương chính danh dự của hắn. Lúc cô chuẩn bị cho hắn thêm 1 quyền nữa thì cậu chặn tay cô lại.

“Linh Khởi tỷ, như thế là đủ với hắn rồi. Hãy giam hắn vào ngục, đệ còn phải chữa trị cho Linh Nhi tỷ”

“Đ...được rồi. Chấp pháp đội! Đưa hắn giam vào ngục. Còn đệ, ta giao tất cả cho đệ”

Nghe cậu nói thế, Linh Khởi tuy có chút không bằng lòng nhưng đành phải làm theo, liền gọi chấp pháp đội. Khoảng 10 người từ phía sau bước đến dùng hắc xích khổng lồ khóa đầu gối tay tên Trọng Đạt lại, còn tên kia thì bị khiêng đi. Sau đó Lãnh Mạc đi thẳng về biệt viện của mình, trước khi đi còn căn dặn Linh Khởi rằng không được để bất cứ ai đến gần biệt viện của cậu.

Vào phòng, cậu đặt Linh Nhi xuống giường cõi bộ y phục rách ra. Cơ thể trắng mịn như ngọc ngà hiện ra trước mắt cậu nhưng lúc này không phải là lúc để quan tâm những thứ đó. Cậu đảo mắt nhìn những vết thương, chau mày lại 1 chút, lấy ra trong nạp giới 1 bình ngọc. Lấy 1 viên đan dược ra đặt vào miệng Linh Nhi rồi giúp cô nuốt lấy nó.

“Cô bé này bị trúng Bạo chi độc, nếu không mau giải thì ngày hôm sau sẽ bị bạo thể mà chết. Loại này con biết mà đúng chứ?”

Nguyệt My xuất hiện, liền giải thích tình trạng của Linh Nhi không chỉ bị thương mà còn bị trúng độc có thể bị bạo thể. Lãnh Mạc suy nghĩ 1 chút, tay đặt lên người Linh Nhi cảm nhận khí độc. Được 1 lúc, tay cậu di chuyển lên vùng ngực bên phải, liền 1 ngọn lửa màu đỏ cháy lên trên đầu ngón tay cậu, cậu ấn nhẹ xuống vùng ngực đưa ngọn lửa vào bên trong để thiêu đốt độc tố. Linh Nhi trong cơn hôn mê rên rỉ vài tiếng vì đau đớn, chừng khoảng nửa canh giờ sau 1 nửa độc tố đã được giải nhưng vẫn còn 1 nửa đã ngấm sâu vào trong ngũ tạng. Chỉ có cách trực tiếp hút ra, nhưng nếu vậy thì phải môi chạm môi.

Chần chừ 1 lúc, nếu Lãnh Mạc làm vậy thì chả khác gì chiếm tiện nghi của cô, nhưng nếu không làm thì độc sẽ càng ngấm sâu hơn nữa lúc đó thì vô phương cứu chữa. Sẽ phản bội lại sự kỳ vọng của Linh Khởi cậu sẽ trở thành kẻ vô ơn, bội bạc.

“Con hãy suy nghĩ kỹ, nếu không làm vì sư sẽ làm giúp con. Dù gì vì sư cũng chỉ là 1 linh hồn”

Đến bên cạnh Lãnh Mạc, Nguyệt My nhìn tình hình lúc này rồi nói. Mặc dù đều là nữ nhân nhưng cô là 1 linh hồn, nếu làm vậy cũng không mất mát quá lớn. Nhưng quyết định vẫn là của cậu.

“Không, con sẽ làm. Tỷ ấy bị như thế cũng tất cả là do con, mọi chuyện con sẽ gánh vác”

Vừa nói xong, cậu ngồi xuống bên cạnh đầu giường, di chuyển gương mặt mình đến trước gương mặt của Linh Nhi sau đó đặt môi mình vào môi của cô. Nguyệt My thấy cảnh này liền đỏ mặt, lét lét gờ ngón cái vào Lãnh Mạc, thì thầm 1 tiếng báỉ phục.

Cậu từ từ hút lấy độc tố qua miệng của Linh Nhi, những chất độc luồn qua, thấm vào môi cậu khiến nó thành từ sắc, gương mặt tái đi 1 chút. Cùng lúc đó, Linh Nhi đôi mắt mở hé ra 1 khe nhỏ, thấy được gương mặt đã tái nhợt đi của Lãnh Mạc, cảm nhận được đôi môi như có ai đang chạm vào. Cô gắng nhìn kỹ 1 chút thì thấy được cậu đang đặt môi mình lên môi của cô, liền hốt hoảng trong lòng, tay chân đều bị tê liệt không thể cử động. Có khi nào Lãnh Mạc đã nhân lúc cô bị thương để chiếm tiện nghi? Nhưng nghĩ lại, cái mạng của cô đã được cậu cứu nên không có tiếc nuối hay cảm hận cậu, nên đành để cậu tiếp tục. Nhưng nghĩ kỹ lại thì tính cách của cậu không phải như thế, có lẽ có là chuyện gì đó mà cậu mới làm như thế.

Đột nhiên, cô cảm nhận được có thứ gì đó rất khó chịu đang từ cổ của cô thoát ra khỏi miệng, thứ này cứ như là độc. Biết được điều này, Linh Nhi nhận ra việc Lãnh Mạc đang làm chính là hút độc của cô, loại độc mà khiến cho cậu không thể đưa ra ngoài bằng cách thông thường mà bằng cách này thì phải là rất lợi hại.

Như hết hơi, Lãnh Mạc rời môi của mình hít thở 1 chút thì liền thấy Linh Nhi đôi mắt đã mở 1 nửa, gương mặt có chút đỏ ửng, đôi đồng tử nhìn chăm

chậm khiến cậu nhất thời hốt hoảng đứng bật dậy lùi về sau mấy bước. Cậu không xong rồi!

‘T...tại sao....đệ làm...vậy?’

Đôi môi của cô nhấp nháy hỏi cậu liền khiến cậu đỏ mặt tía tai, không biết phải nói sao cho thật đúng. Cậu làm việc này cũng là do miễn cưỡng, không phải hoàn toàn chủ động. Nhưng làm vậy thì đã là vượt qua giới hạn của bản thân, nên cần có 1 lời giải thích thỏa đáng.

‘Tỷ...tỷ bị trúng kịch độc, đệ đã dẫn 1 nửa ra ngoài còn 1 nửa do bị ngấm quá sâu nên phải....’

‘Tỷ...hiểu rồi. Không....sao....cứ tiếp tục đi....Tỷ biết rõ...đệ như thế nào.....nên không...trách đệ’

Khi chưa nói xong bị giọng nói dịu dàng của Linh Nhi ngắt lời. Nói cậu cứ tiếp tục làm? Như vậy thì không sai nhưng có chút khó nói. Trong đầu Lãnh Mạc suy nghĩ rất nhiều chuyện, không biết có nên tiếp tục hay không hoặc là bằng cách khác.

Bỏ qua những ý niệm này trong đầu cứu người quan trọng hơn, 1 lần nữa đến sát bên cô, đặt bờ môi của mình lên môi Linh Nhi. Đôi mắt nhắm lại, cảm nhận được tim đập mạnh khi Lãnh Mạc làm điều này với cô, cả người thả lỏng đi để không làm cho cậu gặp khó khăn. Cứ như thế nửa canh giờ tiếp theo trôi qua, toàn bộ độc tố đều đã đi ra ngoài nói đúng hơn là vào cơ thể của Lãnh Mạc. Độc như thế cũng không đủ để đầu độc chết cậu, chỉ cần dùng dị hóa luyện hóa nó là được.

Sau khi hoàn thành xong việc của mình, cậu băng bó những vết thương không chữa được bằng đan dược trên cơ thể cô, băng bó xong liền lấy 1 bộ xiêm y mặc lên người cho Linh Nhi sau đó để cô chìm vào giấc ngủ. Đến tối, cậu ra ngoài đình viện của biệt viện ngồi dưới gốc cây, trước mặt có 1 bình trà và 1 ly trà đang uống dở. Đột ngột cả 3 Nguyệt My, A Ngân và Phượng Viêm liền hiện ra trước mắt cậu, cả 3 đều ngồi xuống. Cậu phải lấy thêm ra 3 ly trà.

‘Lão đại...Lúc này, lão đại cảm thấy thế nào’

‘Khụ! Thế nào là thế nào?’

A Ngân đột ngột hỏi 1 câu cực kỳ xấu hổ khiến cậu phải ho khan vài cái.

‘Đó là việc nên làm, mà tốt nhất là đừng hỏi gì về chuyện này nữa’

Cậu nói xong liền uống hết 1 ngụm trà trên tay. A Ngân gật đầu như đồng ý, cả Phượng Viêm và Nguyệt My cũng chẳng còn cơ hội để trêu chọc cậu, đành ngậm ngùi tiếp tục uống trà.

‘Tiểu tử, tiếp theo con định làm gì?’

‘Sư phụ, phiền người luyện ra cho con 1 viên Địa Linh Đan, 1 tháng sau chúng ta sẽ thôn phệ Văn Lạc Tâm Viêm’

Biết được câu trả lời của Lãnh Mạc khiến cô có chút bất ngờ, không ngờ cậu lại đưa ra quyết định nhanh như thế, chẳng giống cậu trước đây 1 chút nào. Cô đành gật đầu đồng ý vì hiện tại muốn tăng thực lực của cậu đành phải thôn phệ Văn Lạc Tâm Viêm, tuy rằng nó có hung bạo khó thôn phệ nhưng nếu cần 1 thời gian không dài không ngần ắt sẽ thôn phệ được nó. Nhưng "cái giá" phải trả sẽ không mấy là rẻ.

Chừng canh 9 tối, Lãnh Mạc xuống nhà bếp tùy tiện làm vài món ăn cho Phượng Viêm và A Ngân, có cả phần cho Linh Nhi. Trong lúc 2 người họ ăn ở đình viện, cậu mang phần của Linh Nhi vào phòng, đến lúc này thì ắt phải đã tỉnh.

Bước vào phòng, cậu nhìn thấy được trên giường cô đã tỉnh còn đang ngồi cở thư của cậu, nhìn thấy như thế cậu cười trừ 1 cái rồi đặt phần ăn trên bàn. Linh Nhi liền chú ý, đảo mắt nhìn về phía cửa chính thì thấy Lãnh Mạc đang đứng nhìn cô, cô gấp cuốn cở thư lại đặt xuống bên tay phải của mình.

‘Tỷ tỉnh rồi, cảm thấy như thế nào?’

‘Không sao, vẫn ổn....Có điều còn hơi đau do ngoại thương’

‘Vậy sao, mà tỷ đừng nói dối, để đệ xem lại’

Khi hỏi về tình hình thương tích của Linh Nhi thì thấy được vết thương trên vai phải và tay trái đã băng bó có hiện tượng xuất huyết trong khi cô nói là vẫn ổn. Biết được Linh Nhi đã nói dối về thương tích của mình, cậu đi đến xem tình hình 2 vết thương này.

‘Như thế này mà tỷ bảo ổn’

Cậu đến gần vết thương gần nhất là ở vai phải xem xét 1 lúc, sau đó lấy trong nẹp gói ra 1 lọ thuốc bôi. Linh Nhi có chút hoảng hốt vì cả đời này cô sợ nhất là thuốc bôi vì nó khiến vết thương đau nhói lên dù sau 1 thời gian vết thương có thể chữa lành. Lãnh Mạc tháo băng ra, thấy vết thương đã bị ở và xuất huyết cậu liền cầm chiếc khăn tay của mình lau nhẹ vết máu trên đó. Sau khi lau xong vết máu, tiếp theo cậu lấy lọ thuốc bôi bôi lên đó.

‘Tỷ chịu đựng 1 chút, sẽ khá đau đấy’

Cảnh báo Linh Nhi xong cô liền gật đầu, nghiêng răng lại. Lãnh Mạc dùng tay lấy 1 phần thuốc đủ trên đầu ngón tay cậu rồi đặt lên vết thương. Linh Nhi liền rên rỉ vì đau, đôi mắt ứa nước mắt đọng lại trên khóe mắt, cổ không bật thành tiếng làm cô trông rất buồn cười. Khi bôi xong vết thương trên vai, cậu

chuyển sang vết thương bên tay trái. Vết thương bên này trông nhẹ hơn nên không đau là mấy với Linh Nhi.

‘Xong rồi, lần sau nếu cảm thấy không ổn thì nói với đệ, đừng nói dối như thế nữa a’

‘Tỷ xin lỗi’

Nhìn thấy Linh Nhi hối lỗi như thế Lãnh Mạc cũng an tâm phần nào. Và cậu phải cảm tạ trời đất vì cô không nhắc đến chuyện hút độc lúc chiều, nếu không cậu phải kiếm 1 cái hồ chui xuống đó chết cho xong. Thở phào nhẹ nhõm, cậu lấy phần ăn của Linh Nhi đặt sang bên giường.

‘Tỷ ăn đi, ăn mới có sức khỏe hồi phục’

‘Ừm, được rồi’

Đảo mắt xem những món ăn thì lập tức cô dừng lại ở 1 món, chính là món mà cô cực kỳ ghét cay ghét đắng: địa măng. Món này tuy rất đáng nhưng nó rất thích hợp cho việc hồi phục những ngoại thương nên không mấy lạ khi Lãnh Mạc cho nó vào. Nhìn món này xong, cô ngước lên nhìn cậu với vẻ mặt vô cùng buồn cười.

‘Tỷ... thật sự phải ăn địa măng sao?!’

‘Đúng vậy! Tỷ phải ăn hết, không chừa món nào’

Cay đắng nhìn Lãnh Mạc, Linh Nhi đành ngậm ngùi cầm đũa ăn. Những món cậu nấu phải gọi là tuyệt đỉnh! Khiến cho Linh Nhi phải ăn liên tục không dừng đũa, khi đến món địa măng kia gương mặt cô biến sắc 1 chút rồi gấp 1 miếng đưa vào miệng. Thay vì nó đắng như tưởng tượng thì lại rất vừa vị, không quá mặn hay quá ngọt đặc biệt rất ngon. Bởi vì trong địa măng có 1 phần độc không hại đến tính mạng gây ra 1 vị đắng cho vị giác, biết được điều này cậu đã loại bỏ nó nên mới làm cho nó trở nên ngon hơn.

Ăn xong, Lãnh Mạc dọn dẹp phần ăn đem xuống nhà bếp. A Ngân và Phụng Viêm cũng đã ăn xong nên liền trở về tâm hải đánh 1 giấc, vào giờ này Nguyệt Mỹ cũng đã ngủ nên xung quanh cậu có chút cô đơn. Sau đó quay về phòng thì thấy được Linh Nhi đã tiếp tục ngủ, cậu cười khổ 1 cái rồi thay y phục, đặt 1 cái ghế cạnh đầu giường cô rồi nhìn thoáng qua Linh Nhi 1 chút, sau đó ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Vấn đề

Sáng canh 8, trời trong thoáng mát tạo cho người khác 1 cảm giác vô cùng thoải mái để tu luyện. Vì thế mà ở phía dưới đài luyện công của Bích Ngân tông đã tập trung rất nhiều đệ tử tu luyện ở đó, ai cũng hăng hái tràn đầy sức mạnh. Chỉ có điều là bọn họ khá tiếc nuối vì không thể vào Luyện Tháp thường xuyên được do lệnh của Lãnh Mạc đưa xuống do lần chấn động đó. Chả ai muốn thêm 1 cái chấn động như vậy nên phải đành ngậm ngùi mà chấp nhận, tranh thủ tu luyện vào 3 ngày Luyện Tháp mở cửa là tốt nhất.

Về Linh Khởi, đã 2 ngày không gặp được Linh Nhi khiến cô bồn chồn lo lắng, không biết Lãnh Mạc có thể chữa trị cho muội muội của cô hay không. Chưa thấy cậu xuất hiện để báo tình hình của Linh Nhi càng khiến cô lo lắng. Nhưng đó là Lãnh Mạc nên cô hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối vào cậu.

Biệt viện của Lãnh Mạc vẫn như thường lệ, vẫn yên tĩnh lạ thường, bất biến giữa những chuyện trong nội bộ tông môn. Cả hầu nữ cũng bị cậu ra lệnh mời đi phục vụ người khác từ lúc cậu có chức vụ tông phó cũng do tính không thích người khác làm phiền. Từ đó, cậu trở thành 1 tông phó độc lai độc vãng, tâm bất biết giữa dòng đời vạn biến duy nhất trong suốt thế hệ tông phó của Bích Ngân tông.

Trong căn phòng Lãnh Mạc, cậu vẫn đang ngủ trên chiếc ghế đã được cậu đặt ở đầu giường. Gương mặt khi ngủ của cậu vẫn toát lên vẻ lạnh lùng nửa điểm không thay đổi. Đột ngột tỉnh giấc, đôi mắt cậu từ từ mở ra lộ đôi đồng tử kim sắc thuần khiết.

‘Tĩnh rồi....Không biết tỷ ấy tỉnh chưa....Gi đây? Ấm quá....là chân?’

Vừa tỉnh dậy cậu lăm băm đôi lời, cảm nhận được cơ thể mình khá ấm liền nhìn xuống thì thấy được chiếc chăn mà đêm qua Linh Nhi đã đắp. Lập tức nhìn qua bên giường thì không thấy cô đâu cả, nội tâm phát hoảng đứng bật dậy, đảo mắt nhìn xung quanh không thấy có ai cả. Phải kêu gọi Nguyệt Mỹ mới biết được.

‘Sư phụ!! Sư phụ!! Người đâu rồi?!’

Không nghe thấy Nguyệt Mỹ trả lời khiến cậu càng phát hoảng hơn. Ngay lập tức tra tìm linh hồn lực thì không thấy đâu cả nhưng liên kết giữa Nguyệt Mỹ và nạm giới của cậu vẫn còn.

‘Đệ tỉnh rồi à! Thật đúng lúc a’

Cánh cửa bên ngoài mở ra phát tiếng động, tiếng cánh cửa vừa dứt thì 1 giọng nói dịu dàng lọt vào tai Lãnh Mạc. Cậu quay đầu nhìn lại thì thấy Linh Nhi đang cười cười, tay cầm 1 phần thức ăn như vừa được nấu chín. Nhất thời con hoảng loạn của Lãnh Mạc về cô biến mất, thờ dài 1 hơi nhẹ nhõm vì Linh Nhi không bị gì.

‘Tỷ đã đi đâu thế? Làm đệ hốt hoảng 1 phen, thật là.....’

‘Chỉ...chỉ là tỷ đã tỉnh giấc...nhưng đệ thì chưa, nghĩ lại tối hôm qua đệ làm cho tỷ 1 phần mỹ thực nên hôm nay muốn làm cho đệ nên.....’

Nhận được câu trả lời làm Lãnh Mạc khổ tâm 1 chút, bản thân Linh Nhi còn chưa phục hồi mà lại lo cho người khác thì đúng là không thể nói thì thêm. Dù vậy cậu vẫn có 1 tia tức giận khi thấy cô đi lại khi không có sự đồng ý của cậu, liền bước đến véo má Linh Nhi làm cô rên rĩ.

Khi chạm vào gương mặt Linh Nhi, cậu cảm nhận được không chỉ da thịt đàn hồi tốt mà còn rất mềm và mịn, thật khiến người khác muốn cắn 1 cái. Bỏ qua những điều đó, cậu buông tha Linh Nhi sau đó ho khan vài tiếng.

‘Lần sao không cho tỷ làm thế, nếu không lần sau không phải là véo mà đầu a’

‘Tỷ...biết rồi...xin lỗi.....’

Linh Nhi ngậm ngùi vừa nói vừa xoa gò má đã đỏ ửng lên của mình. Cô cũng không biết vì sao mà mỗi khi Lãnh Mạc chạm vào người thì cảm nhận được cơ thể cô chút nóng lên, tim lại đập nhanh hơn bình thường. Sống đến hiện giờ cô cũng chưa từng có những biểu hiện nào như thế, có chăng là 1 loại bệnh?

‘Được rồi, giờ để xem tay nghề nấu nướng của tỷ đến đâu’

Nghe được câu này của Lãnh Mạc, Linh Nhi khá vui mừng, liền đặt phần ăn của cậu lên bàn rồi dọn ra từng món. Cậu ngồi xuống, trong đầu nghĩ rằng cứ như là thế tử đang chăm sóc cho phu quân của mình. Nghĩ đến đây Lãnh Mạc mắng rửa bản thân 1 cái vì suy nghĩ không đúng đắn. Sau đó nhìn qua những món ăn trên bàn.

Tùy tiện cầm đĩa gấp 1 món đưa lên miệng, vừa nhai vừa cảm nhận vị của nó. Tuy tay nghề nấu nướng của Linh Nhi cậu chưa biết được nhưng nó không khác gì là chính cậu làm ra, món ăn có hương vị đậm đà khiến cánh mũi cậu ngất ngây, vị đậm đà hòa tan trong miệng. Người có tay nghề nấu nướng thế này ngoài cậu ra thì người duy nhất khiến cậu bội phục chính là Linh Nhi.

‘Hảo mỹ thực!!’

Lãnh Mạc đặt đĩa xuống, giờ ngón tay cái tán dương Linh Nhi 1 cái. Nhận được sự tán dương này của cậu làm Linh Nhi vui mừng không ngớt, trong lòng cảm xúc dâng trào mà không hiểu vì sao. Chừng nửa canh giờ sau, cậu đã giải quyết toàn bộ món ăn ở trên bàn này, năng lượng buổi sáng đã tràn đầy có thể làm bất cứ việc gì.

‘Những món này là tỷ dựa vào các vị có trong món tối hôm qua đệ cho tỷ ăn mà làm ra đấy. Tuy hương vị có chút phức tạp nhưng nếu cảm nhận kỹ thì làm 1 món như thế không quá khó’

Tâm trạng vui vẻ, Linh Nhi giải thích cho Lãnh Mạc vì sao có thể làm món ăn như của cậu. Cậu khá bất ngờ khi cô chỉ ăn qua 1 lần mà có thể làm ra gần giống của cậu. Nếu chỉ điểm kỹ hơn thì có thể vượt qua cậu về tài nghệ nấu nướng.

‘Vâng, vâng. Giờ thì tỷ đi nghỉ ngơi, để đệ dọn dẹp những thứ này’

‘Vậy giao cho đệ’

Đội Linh Nhi nằm xuống giường nghỉ ngơi cậu mới yên tâm mà đi ra ngoài. Cậu đi đến nhà bếp mở cửa bước vào thì liền thấy 1 cảnh tượng cực kỳ bừa bộn, mà người duy nhất từ sáng đến giờ vào nhà bếp chỉ có 1 mình Linh Nhi. Lãnh Mạc cười khổ 1 tiếng rồi đành ngậm ngùi dọn dẹp lại. Lúc sau, đột nhiên không biết từ đâu Nguyệt My đột ngột xuất hiện khiến cậu giật mình 1 phen.

‘Sur phụ đã ở đâu từ sáng đến giờ thế?! Lại còn xuất hiện như ma như quỷ dọa con nữa chứ!!’

‘Vi sư đây vốn là ma mà’

Cậu tức giận quát 1 tiếng liền bị phản bác lại phải ầm ức vô cùng.

‘Bỏ qua đi, ta có tin này cho con. Văn Lạc Tâm Viêm thời gian này không ổn định cho lắm nên không thể cứ đơn giản là 1 tháng sau thôn phệ nó được’

Tin này như sét đánh ngang tai Lãnh Mạc. Tự bao giờ Văn Lạc Tâm Viêm không ổn định? Phải chăng chính là lần chấn động đó khiến nó không ổn định? Nhưng nếu không thể trong 1 tháng sau thôn phệ nó vậy chuyện tăng thực lực của cậu sẽ gặp khó khăn trong thời gian tới. Lấy lại bình tĩnh, cậu suy nghĩ 1 lát rồi thờ dài 1 hơi.

‘Khoan đã sur phụ, lần trước con có hỏi người làm sao có thể thôn phệ thêm 1 loại dị hỏa nữa trong khi mỗi người chỉ có thể có 1 loại’

Nhớ lại điểm bất thường của việc sở hữu dị hỏa, cậu liền hỏi.

‘Tiểu tử ngốc, con xem thường Thiên Đạo Thần Quyết như thế ư? Thiên Đạo Thần Quyết là công pháp cực kỳ tuyệt đỉnh, mặc dù chỉ có thể sở hữu 7 huyền thủ nhưng nó có thể thôn phệ toàn bộ 23 loại dị hỏa. Và nếu thứ bậc càng cao, thực lực của con càng tăng mạnh ví dụ chính là Xích Viêm Địa Hỏa của con bài danh thứ 15 liền đem con thành Đấu Vương, nếu thôn phệ dị hỏa kia bài danh thứ 14 có thể đem con thành Đấu Tông!’

Lãnh Mạc vô cùng kinh ngạc đối với Thiên Đạo Thần Quyết, không ngờ được cái công pháp tu luyện của cậu lại huyền diệu đến thế. Có thể thôn phệ của 23 loại dị hỏa, kể cả Nguyên Thủy Tiên Hỏa đứng đầu trong bảng dị hỏa trong truyền thuyết của những vị thần cũng có thể thôn phệ. Thiên Đạo Thần Quyết thật sự là quá biến thái!

‘Đến cả sư phụ nói thế con cũng không ý kiến gì. Vậy khi nào nó mới ổn định?’

‘3 tháng, 3 tháng nữa là thời điểm tốt nhất. Lúc đó có thể con phải nói cho những người khác biết điều đó’

Những lời này của Nguyệt My khiến cậu phải ngẫm nghĩ lại, bản thân cậu phải nói cho họ biết rằng trong tòa Luyện Tháp có dị hỏa và cậu muốn thôn phệ nó, nhưng như thế không biết cậu có bị phản đối hay không bởi vì vốn dĩ nó thuộc về Bích Ngân tông.

‘Thời thì cứ để đến khi đó rồi tính tiếp, giờ thì chăm sóc Linh Nhi tỷ là tốt nhất’

‘Tùy con vậy’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Nói rõ

Thời gian tiếp theo của Lãnh Mạc chính là chăm sóc Linh Nhi cho đến khi hoàn toàn bình phục. Lúc đó đã là 9 ngày trôi qua, toàn bộ thương thế của Linh Nhi đều bình phục nhờ có cậu bình sinh chữa trị. Sau vài ngày đó đối với Linh Khôi chả khác gì vài năm, khi gặp lại muội muội của mình liền xúc động không ngừng.

Sau đó Lãnh Mạc vào ngục để xem xét 2 tên Đấu Tông kia, cả 2 đều bị trói chặt bởi hắc xích khổng lồ chế đấu khí nên không thể làm được gì nhiều, dù vậy những cái ngục phải e dè bọn chúng rất nhiều. Nhưng khi thấy được cậu vào đó 1 mình họ cực kỳ kinh ngạc, rồi lại trở ra như không có gì, ngược lại còn có 1 chút thông tin mật.

Trong cuộc trò chuyện đó, Lãnh Mạc biết được tên còn lại là Trọng Thiên, đệ của Trọng Đạt. Hắn bị trúng 1 loại độc của Băng Hà Cốc khiến người bị trúng sẽ bị điều khiển tâm trí nên lần trước mới thấy được hắn ta kỳ lạ như thế. Đành miễn cưỡng chữa trị cho hắn, sau khi chữa trị tính cách thật của tên Trọng Thiên mới lộ ra: Là 1 người cực kỳ nghĩa khí! Bản thân hắn cũng biết được mình bị trúng độc, nhớ được những gì bản thân làm trong lúc đó. Khi biết được Lãnh Mạc đã giải độc cho mình, hắn cảm tạ không ngớt lời.

Cậu cũng biết được Trọng Đạt hẳn không phải là người xấu mà là do ả Băng Ly kia thu họ làm thuộc hạ, giúp họ có ngày hôm nay. Dù rằng vẫn có chút phần nợ trước hành động hạ độc kia của ả đối với đệ của mình. Sau cuộc trò chuyện, Lãnh Mạc có đưa ra 1 điều kiện cực kỳ mê người khiến 2 người họ không thể tin được.

‘Đại đại nhân, ngài thật sự sẽ làm thế?!’

‘Bỏ chữ đại nhân đi, đúng vậy. Nếu 2 người làm theo điều kiện của ta thì ta sẽ làm thế’

Cái điều kiện này của Lãnh Mạc thật sự quá mê người đối với Đấu Tông bọn họ, như thế không cần phải lệ thuộc vào Băng Hà Cốc nữa, có thể giải thoát khỏi được nơi đó.

‘Đa tạ đại nhân!!!’

Trọng Đạt và Trọng Thiên dập đầu xuống đất đồng thanh nói. Tình cảnh này khiến cậu rất khó xử nhưng nếu cả 2 đều có hảo ý như thế thì đành phải nhận. Xong việc, cậu rời khỏi ngục với gương mặt vô cùng đắc ý.

Thấm thoát thời gian 3 tháng trôi qua, cũng là lúc mà cậu phải chuẩn bị cho việc thôn phệ Vãn Lạc Tâm Viêm. Trong thời gian đó cậu đã luyện ra không ít đan dược ngũ phẩm nhưng còn lục phẩm thì còn kém xa. Địa Linh Đan đã được Nguyệt My luyện thành, chỉ còn duy nhất 1 vấn đề chính là nói sự thật cho Linh Khôi và Diệp Tu cùng những trưởng lão. Lúc đầu Lãnh Mạc khá do dự khi nghĩ đến chuyện nói chuyện này cho họ biết, nhưng cuối cùng cũng phải nói. Lãnh Mạc hẹn họ trước ngày chuẩn bị vào Luyện Tháp 5 ngày để nói rõ ra.

Trong đình viện của Lãnh Mạc, Linh Khôi, Linh Nhi và Diệp Tu cả 3 người đang ngồi chờ đợi cậu. Bản thân họ không biết cậu sẽ nói chuyện gì cho họ, nếu là chuyện quan trọng thì đúng là chỉ có 3 người biết được.

‘Để mọi người đợi đã lâu’

Lãnh Mạc từ từ bước ra, bước đến chỗ ngồi của mình. Ánh mắt của 3 người họ đều đổ dồn về trên người cậu.

‘Hôm nay không biết cậu có chuyện gì nói cho chúng ta biết a?’

‘Là 1 chuyện quan trọng’

Cảm thấy không khí có chút căng thẳng, Diệp Tu liền mở lời hỏi. Cậu trả lời 1 cách khá nghiêm túc khiến 2 người còn lại có chút thất thần, rồi lấy lại bình tĩnh. Đột nhiên Lãnh Mạc tạo 1 kết giới xung quanh 4 người, như thế thì phải là 1 chuyện vô cùng hệ trọng

‘Mọi người hãy lắng nghe thật kỹ, cố giữ bình tĩnh. Chuyện tôi muốn nói chính là bên trong tòa Luyện Tháp có dị hỏa’

Câu này của Lãnh Mạc vừa nói ra khiến 3 người đều 1 phen chấn kinh. Thậm chí còn không tin vào thánh giác của mình. Luyện Tháp có dị hỏa, là thật hay đùa? Nhưng chuyện này là do Lãnh Mạc nói nên không thể nào là đùa được. Cả 3 có trấn tĩnh thần trí, nuốt 1 ngụm nước bọt.

‘Lãnh Mạc, đệ nói là sự thật? Trong Luyện Tháp....có dị hỏa trong truyền thuyết?!’

Linh Khởi không nhịn được đành run run hỏi.

‘Đúng vậy, chính xác hơn là Văn Lạc Tâm Viêm dị hỏa bài danh thứ 14, có khả năng tu luyện đấu khí ngày đêm nên mới có thể đem những đệ tử trong tông môn tu luyện trong đó. Thứ này đệ đã phát hiện từ khi gia nhập tông môn nên đã muốn xác thực lại nên lần trước đã tìm đến Linh Nhi tỷ thì hoàn toàn đúng....’

Những từ này của cậu nhất thời khiến 3 người đều phải chấn động đến thất thần không nói được gì. Cả việc muốn tin hay không cũng khó mà tin được. Không thể tin rằng dị hỏa trong truyền thuyết đã tồn tại ở Bích Ngân tông từ bao giờ mà không ai biết được. Có lẽ cũng vì nó là dị hỏa nên các vị tiền bối trước đây biết được điều này nên đem toàn bộ những ghi chép về nó hủy đi. Thành ra đến các bậc hậu bối không biết được 1 chút thông tin nào cả.

‘Lãnh Mạc, vậy con chấn động lúc trước.....’

‘Cũng là do nó, nói chính xác là do dị hỏa của đệ’

Linh Nhi muốn xác thực chuyện con chấn động trước đây có phải là do dị hỏa đó hay không, liền nhận được câu trả lời. Diệp Tu và Linh Khởi hơi ngần ngại trước tin cậu có dị hỏa, chuẩn bị hỏi thì ngừng lại bởi vì những lời của cậu đều chắc như đinh đóng cột nên tiếp tục nghe.

‘Lần trước đệ nói rằng là do đấu khí tích tụ quá lâu dưới đáy tháp là giả, vì muốn bảo tồn tin tức về nó....’

Cậu kể sơ lược lại chuyện lúc đó, cả 3 người đều ngần ngại ra. Không ngờ được cái dị hỏa đó có thể huyết tủy toàn bộ Miêu Linh Thành, nghĩ đến đây không khỏi rung mình 1 cái. May mắn rằng Lãnh Mạc đã phong ấn nó xuống đáy tháp 1 lần nữa nên cũng yên tâm phần nào, nhưng phong ấn có thể qua năm tháng mà yếu đi, lúc đó nó chẳng khác thì quả bom nổ chậm. Cần phải tìm cách nào đó để loại bỏ mối nguy này.

‘Ra là vậy, dù gì đệ cũng nghĩ cho tông môn 1 phần, nếu để kẻ khác biết được, lúc đó sẽ là tai họa cho Bích Ngân Tông. Nhưng không biết là vị tổ tông nào để lại?’

‘Điều này chúng ta tiếp thu được rồi, vậy không biết cậu còn điều gì muốn nói chẳng?’

Nghe được Diệp Tu nói vậy trong lòng cậu có chút rối bời, nếu nói ra thì không biết có bị từ chối hay không. Nhưng dị hỏa là thứ duy nhất hiện giờ đối với cậu tăng thực tốt nhất mà để mất đi cơ hội này thì....

‘Đúng là còn điều muốn nói, chỉ sợ mọi người không đồng ý’

Suy nghĩ 1 lúc Lãnh Mạc đành nói ra.

‘Hắc hắc, cậu đã tặng cho tông môn bao nhiêu thứ rồi, cả thượng phẩm “Thánh” khí cũng cho không. Làm sao chúng ta dám không đồng ý’

‘Đúng đúng, đệ cứ nói ta tuyệt đối sẽ đồng ý!’

‘Tỷ cũng vậy, ủng hộ đệ hết mình!’

Cứ tưởng rằng sẽ không được đồng ý mà lại được đồng ý nhiệt tình khiến cậu khá xúc động. Có thể tự tin nói ra điều đó.

‘Đệ muốn thôn phệ Văn Lạc Tâm Viêm’

Câu này của Lãnh Mạc nói ra khiến 3 người ngần ngại ra. Theo lời cậu thì dị hỏa chính là cội nguồn của Luyện Tháp, nếu lấy nó đi thì Luyện Tháp sau này sẽ ra sao? Việc này thật sự phải cân nhắc lại. Nhưng đối với Lãnh Mạc thì lại khác.

‘Đệ cống hiến như thế đã rất nhiều cho tông môn, muốn thôn phệ nó thì ta cũng không cần. Nhưng mà nếu như thế thì Luyện Tháp sẽ mất đi vẻ mặt vốn có của nó....’

‘Điều này đệ biết, đệ có cách có thể đem Luyện Tháp trở nên tốt hơn như bây giờ’

Nghe được câu này của Lãnh Mạc, Linh Khởi và 2 người kia cũng yên tâm phần nào, nếu có thể đem Luyện Tháp trở nên tốt hơn so với hiện tại thì Văn Lạc Tâm Viêm có thể đưa cậu thôn phệ, nhưng còn thành công hay không thì là 1 ẩn số.

‘Đa tạ 3 người. Còn đây nữa Đầu Linh Đan tặng Linh Nhi tỷ, Huyền Thể Khí Đan tặng cho Linh Khởi tỷ và Diệp Tu’

Cười cười nói ra, cậu lấy trong nạp giới 3 chiếc bình ngọc, đưa cho mỗi người 1 chiếc bình. Còn nói ra cả đan dược ở trong đó không khiến 3 người chút choáng váng. Vui vui về về thu lại đan dược vào nạp giới.

‘Vậy khi nào đệ sẽ vào Luyện Tháp?’

‘5 ngày nữa, lúc đó hãy đưa các đệ tử tránh xa tòa tháp ra 1 chút là được’

‘Được, chuyện đệ căng dặng ta sẽ làm. Vậy còn chuyện gì nữa không?’

Đến đây, Lãnh Mạc đột nhiên nhếch môi lên cười làm 3 người có điều khó hiểu. Cậu lấy ra thêm 4 bình ngọc đặt vào trong tay Linh Khởi

‘4 bình ngọc này tỷ hãy đưa cho 4 vị trưởng lão, trong đó chính là Phá Vương Đan ngũ phẩm đệ cao 2 tinh. Và hãy nói với họ chuyện hôm nay, cũng đừng đề thêm ai biết nữa’

‘Hắc hắc, không ngờ đệ còn biết chiêu này, đúng là giáo hoạt mà’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Tiến nhập đáy tháp

Linh Khởi đem chuyện này toàn bộ thuật lại cho 4 vị trưởng lão khiến 4 người họ chấn kinh 1 phen. Họ lúc đầu không hề tin được chuyện này vì nó quá là giả tạo, nhưng chính Lãnh Mạc đã xác nhận điều này nên bọn họ buộc phải tin. Ai cũng cười khổ 1 tiếng xấu hổ vì thân là trưởng lão, trị vì ở tông môn bao lâu nay mà hiện giờ mới biết chuyện này. Sau khi nghe được mối hiểm họa của dị hỏa khi nó thoát ra ngoài không khỏi 4 vị trưởng lão rung mình 1 cái như hít phải 1 ngụm khí lạnh, nhưng rồi lại thở phào nhẹ nhõm khi biết được nó đã bị phong ấn tiếp tục.

Đối với chuyện của Lãnh Mạc, họ cũng khá do dự khi để cậu thôn phệ Văn Lạc Tâm Viêm. Nhưng lần chấn động đó cậu cũng 1 phần giải quyết, bảo tồn tông môn nên phải gọi là lập được đại công, cậu còn nói rằng sẽ có cách giúp Luyện Tháp hảo hảo tốt hơn trước nên chuyện này cũng có thể suy nghĩ. Sau 1 lúc hội ý, cả 4 trưởng lão đều gật đầu đồng ý, tất cả vì muốn cho tông môn lớn mạnh hơn trước và giúp Lãnh Mạc, sau đó mỗi người đều nhận được 1 khóa đan dược ngũ phẩm từ Linh Khởi. Ai cũng phấn khích vì thực lực của họ lại có thể tăng thêm, nhất là đại trưởng lão La Viên. Nếu phục dụng đan dược này sẽ giúp ông đột phá Đầu Hoàng, cảnh giới mà những người mới bước vào con đường tu luyện đều thèm khát.

Hôm nay chính là ngày mà Lãnh Mạc bước chân vào Luyện Tháp để thôn phệ Văn Lạc Tâm Viêm. Có thể chuyện lần này sẽ khiến cậu bế quan 1 thời gian khá dài, dù vậy cậu đã chuẩn bị mọi thứ lần tinh thần để đối mặt với nó. Nhưng trước khi đi, Lãnh Mạc còn vào ngục căn dặn Trọng Đạt và Trọng Thiên 1 vài chuyện.

‘Các người đã hiểu chưa?’

‘Chúng tôi đã ghi nhớ, nếu thật sự chuyện đó xảy ra chúng tôi dù bỏ cái mạng này cũng sẽ làm!’

‘Hắc, nếu 2 người chết thì làm sao ta đưa thứ đó được chứ’

Trò chuyện cùng 2 người đó chốc lát, cậu đi đến bên cạnh làm gì đó với hắc xích trên tay bọn họ rồi gật đầu. Xong việc, cậu rời khỏi ngục đi thẳng đến Luyện Tháp để chuẩn bị đại sự. Bên ngoài cửa vào có 4 vị trưởng lão, Linh Khởi, Linh Nhi và Diệp Tu đang đứng chờ đợi Lãnh Mạc, họ cũng trong ngóng chuyện cậu bế quan lần này sẽ đem cậu trở thành cái thứ gì nữa. Nếu có thể trở thành Đầu Tông thì thật sự quá tốt, có thể đem Bích Ngân Tông so sánh với các tông môn ở Đê Đô Thiên Mã, đứng nhất ở Miêu Linh Thành này.

‘Bất mọi người phải đợi’

Từ xa giọng của Lãnh Mạc vọng lại, mọi người đều hướng nhìn thấy được 1 thân ảnh hắc bào đang bước đến. Gương mặt của Lãnh Mạc vô cùng tự tin, lần này cậu phải đột phá để có thể nâng cao thực lực lên 1 tầm cao mới. Khi cậu đến gần, 4 vị trưởng lão ôm quyền chào, cậu đáp lại bằng cách tương tự cũng ôm quyền.

‘Thời gian bế quan của đệ sẽ là bao lâu?’

‘Chắc cũng phải ít nhất là 1 năm, nếu tình hình trong tháp hoàn toàn ổn và không có sự tác động nào từ bên ngoài’

Thắc mắc khoảng thời gian bế quan của Linh Khởi, cô liền mở miệng hỏi. Thời gian 1 năm không phải là quá dài đối với những người tu luyện như họ, nhưng 1 năm cậu không có ở đây nếu các thể lực khác biết được ắt sẽ làm khó dễ tông môn. Nhưng đó không còn là vấn đề nếu thật sự phải từ chiến thì vẫn còn 3 con bài tẩy có thể đem những thể lực đó đánh chết.

‘Mọi người đừng làm trễ thời gian của cậu ta nữa. Lãnh Mạc, hãy cố gắng, mọi chuyện của cậu ta sẽ giải quyết’

‘Nếu vậy thì đa tạ Diệp Tu đại nhân’

Cảm thấy cuộc trò chuyện rơi vào bế tắc, Diệp Tu liền thúc cậu vào trong Luyện Tháp sớm. Lãnh Mạc gật đầu, sau đó còn nói vài câu nữa với 4 vị trưởng lão và Linh Khởi, cậu đem 1 vài đan phương giao cho Diệp Tu để phục dụng cho đệ tử tông môn trong thời gian bế quan rồi đảo mắt nhìn đến Linh Nhi phía sau.

‘Tỷ đừng lo, đệ sẽ sớm xuất quan thôi mà’

Quay người lại nhìn gửi Linh Nhi 1 vài câu để cho cô yên tâm hơn.

‘Được, tỷ chờ đệ xuất quan’

Nghe hết câu nói của Linh Nhi, cậu quay người đi thẳng vào trong tòa Luyện Tháp. Cánh cửa to lớn sau khi cậu bước vào dần khép lại, 1 khoảng im lặng xuất hiện ở nơi này, cậu đảo mắt nhìn xung quanh 1 cái rồi tập trung vào cái kết giới trước mắt. Đầu gối trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, cậu lập tức đem nó trấn áp lại.

‘Tiểu tử, sau khi con xuống đó rồi thì ta sẽ rơi vào tình trạng ngủ say nên mọi chuyện con phải tự gánh lấy, hiểu chứ?’

‘Con hiểu rồi, A Ngân và Phượng Viêm cũng hãy nhân lúc đó mà tu luyện trong tâm hải’

‘Được’

Nói xong, cậu đến bên cạnh kết giới, tạo ra 1 lỗ hổng trên đó. 1 luồng nhiệt cực nóng thoát ra bên ngoài, Lãnh Mạc hốt hoảng liền vận dị hỏa hộ thể để giải quyết luồng nhiệt này. Kinh hải 1 chút trước sức nóng như thế, nhưng đây chỉ là tàn dư của Văn Lạc Tâm Viêm, nếu thật sự gặp trực tiếp nó thì lượng nhiệt sẽ còn bá đạo hơn gấp nhiều lần.

Lần này cậu sẽ tự bản thân thôn phệ nó mà không cần sự giúp đỡ của bất kỳ ai. Kinh nghiệm lần trước đã có nên lần này có thể không mấy khó khăn, chỉ khác là lần này phục dụng đan dược. Cậu tiến vào lỗ hổng đó rồi liền hồi phục lại kết giới nguyên trạng ban đầu. Nhìn xuống dưới đáy tháp, cậu thấy được 1 đóm lửa nhỏ đang chập chờn, từng tiếng rên rỉ vọng lên từ đáy tháp. Không chút chần chừ, cậu liền vận đầu gối lực lao thẳng xuống dưới đó.

‘Văn Lạc Tâm Viêm, ta đến đây!’

Bên ngoài tháp, mọi người ai cũng có vẻ buồn bã khi Lãnh Mạc đi mất, họ biết những ngày tháng qua đều nhìn thấy được thân ảnh của cậu, 1 thân ảnh khiến cho ai cũng phải phấn đấu hết mình. Được ca tụng là sự tồn tại cao cao tại thượng, bất cứ ai trong thành nghe danh đều ngưỡng mộ. Hiện giờ người đó đã bế quan, ẩn nấp hình bóng của mình.

‘Các trưởng lão và Diệp Tu nghe lệnh, trong vòng 1 năm không cho bất cứ đệ tử nào được đến gần Luyện Tháp!! Mỗi ngày cứ 2 vị trưởng lão canh giữ bên ngoài đề phòng bất trắc!!’

‘Rõ, tông chủ!!!’

Linh Khởi truyền lệnh xuống, những người được nêu lên ôm quyền tuân lệnh. Chuyện này tuy có thể gây ra sự bất mãn từ các đệ tử, nhưng việc này đã được giải quyết bởi những đan phương mà Lãnh Mạc để lại, có thể cho họ 1 nguồn đan dược để phục dụng như thế cũng không mấy là tồi rồi.

Từng người đảo bước đi khỏi tòa Luyện Tháp, ai cũng 1 lòng làm theo những chuyện mà cậu căn dặn. Chỉ có Linh Nhi như lưu luyến nơi này, cứ nhìn vào cánh cửa mà cậu đã bước qua, trong lòng có chút không nở nhưng rồi cũng phải đi.

Dưới đáy Luyện Tháp là 1 vùng nham thạch cực nóng, muốn đến đây mà không có dị hỏa thì dù là Đẩu Tông cũng bị tan chảy. Ở trung tâm khu nham thạch có 1 đầu hỏa mãng đang bị xích lại, đôi mắt đầy căm phẫn đang phát ra từng tiếng rên rỉ do phong ấn trên cơ thể nó. Đột nhiên từ phía trên lao xuống 1 thân ảnh hắc bào lực đực, ánh mắt của nó đổ lên thân ảnh ấy đầy nghi hoặc. Chốc lát liền nhận ra kẻ trước mắt của mình rất quen thuộc liền rống lên 1 tiếng phẫn nộ.

Cả cơ thể của con hỏa mãng run mạnh lên như muốn thoát khỏi phong ấn nhưng không thể, nó đành im lặng chờ đợi xem kẻ trước mặt mình sẽ làm gì tiếp theo. Lãnh Mạc nhìn xung quanh xem xét, chỉ thấy 1 màu đỏ của nham thạch và con hỏa mãng, không còn bất cứ thứ gì xung quanh. Cậu không ngờ ở dưới đáy tháp lại có 1 nơi như thế này, thật sự quá choáng ngợp. Xem xét xong, cậu nhìn thẳng vào Văn Lạc Tâm Viêm, ánh mắt căm phẫn của nó khiến cậu có chút rung mình nhưng như thế chưa là gì cả.

‘Sự phụ’

‘Biết rồi, con hãy nhớ khi giải phong ấn cho nó ta sẽ lập tức rơi vào trạng thái ngủ say. Nên con phải thật cẩn thận với nó’

‘Ân’

Cùng Nguyệt My nói chuyện 1 lát, sau đó cô hiện ra tay thủ ấn. Phong ấn trên cơ thể Văn Lạc Tâm Viêm vừa biến mất thì cô cũng biến mất theo.

Rống!

Con hỏa mãng thoát khỏi phong ấn rống lên 1 tiếng run chuyển không gian nham thạch, liền lao đến chỗ Lãnh Mạc. Nhận thức được việc này, cậu nuốt 1 ngụm nước bọt rồi lấy ra Hỏa Thần Thương chuẩn bị nghênh tiếp nó.

Oanh!

Lãnh Mạc tay nắm chặt cán thương, vùng mũi thương đập thẳng vào đầu của con hỏa mãng liền đem nó trấn áp xuống đất. Nhưng nhiều đó chẳng thể nào đủ thương được nó, lập tức lao vút lên vùng phần đuôi vào Lãnh Mạc làm cậu chặt vật văng ra xa, phun ra vài ngụm máu tươi. Văn Lạc Tâm Viêm thành hình thì quá là bá đạo, nó trùng đôi mắt tam giác nhìn thẳng vào cậu, chỉ chút nữa thì nó đã khiến cho dị hỏa hộ thể của cậu vỡ tan, lúc đó thì là cửu tử nhất sinh khó mà thoát được. Cậu lui lại, lấy ra Lôi Thần Thương bên tay trái, song thương đều xuất hiện kèm theo từng tia đạo hỏa lẫn đạo lôi kịch liệt bùng phát.

‘Liệt Hỏa Oanh Lôi!!!’

Những đạo lôi và hỏa hợp nhất lại với nhau tạo ra 1 luồng sức mạnh cực kỳ khủng bố, Lãnh Mạc 2 tay vùng song thương xuất chiêu. Liệt Hỏa Oanh Lôi lao vút ra từ Lôi Thần Thương và Hỏa Thần Thương tạo thành 1 đầu hỏa lôi long lao thẳng vào con hỏa mãng. Không chịu nhục, con hỏa mãng gầm lên 1 tiếng lao thẳng đến đầu hỏa lôi long.

2 đầu hỏa lôi long và Văn Lạc Tâm Viêm va chạm vào nhau tạo ra rung chấn dữ dội dưới lòng đất, nhưng chưa đủ để tạo ra thêm 1 con rung chấn giống lần trước. Đầu hỏa lôi long của Lãnh Mạc trực tiếp đủ thương đến con hỏa mãng, nó rống lên 1 tiếng thảm thiết rồi trùng đôi mắt nhìn cậu, có vẻ như nó nhận ra kẻ trước mặt mình là 1 đối thủ khó xoi nên phải thận trọng.

‘Tên tiểu tử...không tệ, không tệ. Bức ta đến cảnh này thì người là kẻ thứ 2 trong đời ta đấy’

Đầu hỏa mãng đột nhiên phát ra tiếng người khiến Lãnh Mạc khá ngạc nhiên, ra là nó có khả năng nói như Xích Viêm Địa Hỏa. Nếu như vậy thì dễ dàng hơn so với đối chiến như lúc này, Lãnh Mạc bình tĩnh đem song thương thu lại vào nạp giới.

‘Vậy kẻ nào là thứ nhất?’

Cậu từ tốn thử hỏi hỏa mãng để có thể làm thân với nó.

‘Hừ, nhớ lại cảm thấy cũng khá xấu hổ, thôi thì công nhận người là kẻ thứ 2, ta sẽ kể cho người biết kẻ thứ nhất’

Hỏa mãng như có 1 chút hảo ý đối với Lãnh Mạc nên trả lời 1 cách ngạo mạn khiến cậu có chút không hài lòng. Dù gì thì nói chuyện còn tốt hơn là đối chiến sinh tử như lúc này.

‘Kẻ đầu tiên mà bức ta đến tình cảnh còn thảm thiết hơn cả lúc này tên Tử Linh’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Bế quan

Câu nói này của Văn Lạc Tâm Viêm khiến Lãnh Mạc cực kỳ sửng sốt đến không thể nhận thức được những gì xảy ra xung quanh mình. Tuy cậu biết mẫu thân cậu từng sở hữu vài loại dị hỏa nhưng chưa từng nghĩ rằng Văn Lạc Tâm Viêm là 1 trong những dị hỏa đó. Nuốt 1 ngụm nước bọt lấy lại bình tĩnh, nếu như thế thì lại càng dễ dàng hơn đối với cậu.

‘Ý người là Minh Hoàng - Tử Linh?’

Dù biết được thân phận của mẫu thân cậu nhưng cậu muốn xác thực lại chuyện này để chắc chắn.

‘Ồ, không ngờ lại còn có người biết danh hiệu này a. Mà cũng không biết bao lâu rồi ta mới nghe lại được cái danh hiệu này, Minh Hoàng...Tử Linh...’

Văn Lạc Tâm Viêm nghe lại danh hiệu của Tử Linh liền hồi tưởng lại, cái miệng to lớn lắm bầm điều gì đó. Lúc sau hỏa mãng liền nhìn qua cậu đánh giá 1 cái, đem so sức mạnh của Lãnh Mạc hiện giờ và Tử Linh lúc trước thì chả thua kém gì cả, kẻ 8 lạng người nửa cân. Đánh giá qua thì cậu chỉ là 1 tiểu tử,

với sức mạnh khổng lồ của nó thì khó có thể phù hợp với cậu. Nhưng nghĩ lại cái đấu kỹ khủng bố lúc này mà cậu xuất ra thì chứng minh cậu không phải là tầm thường.

‘Bỏ qua chuyện đó đi, người trẻ tuổi người tên gì?’

‘Lãnh Mạc’

Khi biết được tên cậu, hỏa mãng nghe có chút quen tai nhưng không nhớ ra được gì.

‘Hảo, người trẻ tuổi tuy thực lực rất mạnh, ta cũng biết người muốn thôn phệ ta nhưng người nghĩ cái thể trạng của người sẽ chịu đựng được sức mạnh của ta?’

‘Còn phải hỏi’

Đến đây, đột nhiên Lãnh Mạc cười thầm 1 tiếng, biết rằng thế nào cũng sẽ hỏi câu này. Cậu liền đưa tay ra phía trước, 1 đóm lửa màu đỏ hiện lên, đột ngột những biến nham thạch sôi sục lên không biết lý do. Nhưng chính là do Xích Viêm Địa Hỏa trên tay cậu là hình thành từ dung nham, nham thạch của hỏa sơn nên nham thạch ở đây thành như thế cũng không khó giải thích. Vẫn Lạc Tâm Viêm đôi mắt trở ra, nó biết ngọn lửa trước mặt nó là gì vì nó là dị hỏa nên có thể nhận ra các dị hỏa khác, cho nên khẳng định thứ trước mắt nó cũng là dị hỏa!

‘Xích.....Xích Viêm Địa Hỏa?! Người có được Xích Viêm Địa Hỏa?!! Nếu đến đây.....không lẽ.....người tu luyện Thiên Đạo Thần Quyết?’

Vẫn Lạc Tâm Viêm lập tức hốt hoảng chấn kinh. Không thể tin được khi 1 tiểu tử ước chừng 12 tuổi lại nắm trong tay dị hỏa, mà còn là dị hỏa bài danh thứ 15. Lúc này nhận định của Vẫn Lạc Tâm Viêm đối với Lãnh Mạc hoàn toàn khác, khẳng định cậu đích thực là 1 thiên tài trong thiên tài trong thiên tài. Nếu cậu thật sự đến đây muốn thôn phệ nó mà lại có thêm 1 dị hỏa nữa thì chỉ có Thiên Đạo Thần Quyết mới có khả năng này.

‘Đúng vậy, không những tu luyện Thiên Đạo Thần Quyết mà ta còn có 2 huyền thú 1 cái là Phượng Hoàng Lửa, 1 cái là Ngân Lang Vương....’

Nhìn thấy đầu hỏa mãng trở nên như thế này làm cho Lãnh Mạc có chút buồn cười. Liên thủ phô trương thanh thế 1 lần, vì cậu đã khiêm tốn quá lâu rồi. Cảm giác phô trương này thật khiến người ta cảm thấy kiêu ngạo không ngừng.

Gương mặt hỏa mãng càng biến sắc hơn khi nghe những điều này từ Lãnh Mạc, 1 cái đứng đầu Thập đại ma thú và 1 cái thần thú cũng phải đi theo, những điều này thật sự quá sức chịu đựng của nó.

‘Hơn nữa, ta chính là tứ thập thất Sát Thần và chính là hải tử của Minh Hoàng - Từ Linh và Thiên Tước - Lãnh Minh!’

Câu cuối cùng này của Lãnh Mạc nói ra gần như muốn đem Vẫn Lạc Tâm Viêm làm chấn động tâm thần của nó rồi chết đi. Thật sự điều này không thể tiếp thu nổi, thật sự không thể! Tên tiểu tử trước mặt nó chính là Sát Thần? Như thế còn có thể chấp nhận được vì không có bất cứ tên tiểu tử nào 12 tuổi đạt đến Đẩu Hoàng cả, chỉ có duy nhất 2 sự tồn tại được xem là tuyệt đỉnh chính là Đẩu Thần và Sát Thần. 2 cái này có thể từ nhỏ đem tu vì đề tăng cấp bậc lên nhiều hơn hẳn so với người khác nếu tu luyện chăm chỉ, và thậm chí có thể đạt đến Đẩu Thánh khi chưa đến 20.

Nhưng còn chuyện Lãnh Mạc là con của Thiên Tước - Lãnh Minh và Minh Hoàng - Từ Linh thì thật sự phá chấn động. Chấn động đến nỗi có thể đem 1 cường giả Đẩu Thánh tự thổ quyết đến chết vẫn không thể tin được. Vậy có nên tin những điều mà kẻ trước mặt nó nói hay không?

‘Không thể tin được phải không. Vậy thì....Sát Thần Án, khai!’

Đầu hỏa mãng nhất thời không thể nói gì thì cậu liền tiếp lời. Khi triệu hồi Sát Thần Án, từng hoa văn xích sắc xuất hiện trải dài khắp cơ thể cậu, trên trán cậu có 1 hình thoi như 1 con mắt hiện ra. Đây chính là sức mạnh mà khiến người sở hữu có thể gấp thân giết thân, gấp phạt giết phạt mà còn gọi người đó là Sát Thần. Thứ này hiện ra trước mặt Vẫn Lạc Tâm Viêm thật sự làm nó phải tin chuyện cậu là Sát Thần.

‘K...Không ngờ....người, tiểu tử người.....là là Sát Thần a....Đúng thật khiến người ta chấn động.....’

‘Thế sao, vậy còn thứ này’

Đến lúc này đầu hỏa mãng mới có thể mở cái miệng to lớn ra nói. Phải khẳng định 1 lần nữa Lãnh Mạc chính là Sát Thần! Đột nhiên Lãnh Mạc đưa 1 ngón tay lên miệng cắn 1 cái, máu từ đầu ngón tay rơi xuống, liền cậu bắn 1 giọt máu của bản thân vào miệng của hỏa mãng. Nếu như nó đã cùng mẫu thân của cậu chu du khắp nơi thì ắt phải biết được huyết mạch của mẫu thân cậu.

‘Giọt huyết mạch này.....thật sự...là có 1 phần của Từ Linh....Vậy người...đúng là hải tử của Từ Linh!’

Lời này của Vẫn Lạc Tâm Viêm làm Lãnh Mạc khá hài lòng, gật nhẹ đầu 1 cái. Hỏa mãng chuyện này minh bạch là hoàn toàn chính xác, giọt huyết mạch mà cậu cho nó đúng là có 1 phần của Từ Linh. Nghĩ lại, chủ nhân trước của Vẫn Lạc Tâm Viêm là Minh Hoàng - Từ Linh, sau khi cô giải phóng toàn bộ dị hỏa và nó lưu lạc đến đây rồi bị giam cầm. Sau bao nhiêu thời gian thì hải tử của Từ Linh lại đến để thôn phệ nó, chuyện này đúng là duyên số.

‘Hắc hắc!! Đúng là số phận, số phận!! Lần trước là cô ta, giờ lại là hải tử cô ta, thật sự là số phận đã an bài!!!’

Đầu hỏa mãng đột ngột cười lớn khiến cả vùng nham thạch rung chuyển mạnh. Nó lẩm bẩm điều gì đó như số phận đã an bài, nhưng thật sự là thế. Đường như những điều trên đã hạo hạo hài lòng Vẫn Lạc Tâm Viêm, đôi mắt của nó nhìn Lãnh Mạc rất có hảo ý, muốn đem sức mạnh của mình trao toàn bộ cho cậu.

‘Vậy ý của ngươi như thế nào?’

‘Còn hỏi sao? Tất nhiên ta sẽ giao phó toàn bộ cho ngươi rồi, Lãnh Mạc’

Nhận được câu trả lời này, cậu hoàn toàn vui mừng nhưng không lộ ra bên ngoài. Liền lấy viên Địa linh đan ra phục dụng cho mình, đem nó cắn nuốt vào cơ thể. Nhìn thấy Địa linh đan, Vãn Lạc Tâm Viêm nhận ra rằng cậu đã hoàn toàn chuẩn bị tất cả, cả viên lục phẩm đan được này cũng luyện ra. Dem mình trao cho cậu hoàn toàn là 1 ý cực tốt.

‘Được rồi, hãy nhận lấy, sức mạnh của ta!’

Vãn Lạc Tâm Viêm quát 1 tiếng to rồi thân thể liền hóa thành những đạo lưu quang xích sắc bay xung quanh, chứng kiến cảnh này Lãnh Mạc có chút ngạc nhiên vì không giống lần trước. Nhân thời cơ lúc này chính là tốt nhất, Lãnh Mạc liền đem tất những đạo quang đó tiến nhập vào cơ thể mình. Bên trong cơ thể đột nhiên nóng lên tới độ, nhất thời cậu chuyển hóa toàn bộ lượng nhiệt đó thành sức mạnh của bản thân mình. Được một lúc, đôi mắt của cậu chậm rãi đóng lại, thân ảnh ngồi lên 1 tảng thạch ở giữa khu vực dung nham, 1 cảnh tượng huyền diệu từ từ xuất hiện, cậu đã tiến vào trạng thái bế quan.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Đại chiến

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, xuân đến xuân đi, thu đến thu đi cứ thế mà trôi qua 1 cách nhàn nhã. Trong 1 năm này chả có biến động gì lớn đối với đại lục hay Đế quốc Thiên Mã mà là 1 cái chuyển mình của 1 tông môn đang dần nổi danh khắp Đế Quốc, tông môn này không nào khác chính là Bích Ngân Tông.

Thời gian 1 năm không ngắn không dài này Bích Ngân Tông đã dựa vào đan phương mà Lãnh Mạc để lại gia tăng thực lực cho rất nhiều đệ tử. Công hiệu tu luyện tuy không hiệu quả bằng Luyện Thập là mấy nhưng dù gì đan dược vẫn trọng yếu hơn rất nhiều. Trong thời gian không lâu khi Lãnh Mạc bế quan, tông môn còn xuất hiện thêm 2 cái Đầu Hoàng là La Viên đại trưởng lão và Phá Vân tam trưởng lão, Là Viên đạt đến Đầu Hoàng nhờ đan dược của cậu thì không gặp chướng ngại gì, còn Phá Vân thân chỉ là lục tinh Đầu Vương phải phục dụng đến 2 viên đan dược duy nhất mà cậu để lại mới có thể thuận lợi đột phá.

Tin tức này truyền ra khắp Miêu Linh thành khiến ai cũng kinh ngạc, lập tức đưa Bích Ngân Tông trở nên hưng thịnh hơn. Các thế lực lớn nhỏ trong thành khi biết chuyện này ghen tức không thôi nhưng họ cũng không làm được gì, những thế lực đó phải kiêng dè Bích Ngân Tông 4 phần vì có đến 4 cái Đầu Hoàng trấn thủ, 6 phần còn lại chính là do có vị tông phó thần thần bí bí hiện đang bế quan. Cái tông phó này cực kỳ trẻ tuổi mà có thể đạt đến Đầu Hoàng làm ai cũng kính nể và kính sợ, không có ý định đối địch với tông môn. Chuyện này khiến cho rất nhiều người thêm khát gia nhập Bích Ngân Tông để có thể 1 ngày nào đó xem tận mắt vị này.

Thực lực của 3 người Linh Nhi, Linh Khởi và Diệp Tu cũng đều tăng mạnh, Linh Nhi đã nhờ vào công pháp Lãnh Mạc tặng tu luyện đến nhị tinh Đầu Vương, còn Diệp Tu và Linh Khởi mỗi người đề cao nhị tinh. 1 cái thất tinh Đầu Hoàng và ngũ tinh Đầu Hoàng như thế cũng khiến các thế lực lớn khác chú ý.

Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính, có 1 ngoại tông môn tên Thiên Thế Tông cũng có tiếng tăm ngoại thành muốn sát nhập Bích Ngân Tông vào tông môn của họ nhưng liền không được Linh Khởi đồng ý khiến tông chủ họ rất phẫn nộ. 3 lần 7 lượt đem quân đến đối chiến với Bích Ngân Tông nhưng đều bị chặn đứng lại. Sau 1 thời gian cảm thấy không kéo dài được chuyện này nên ngộ ý thành lập liên minh giữa 3 tông môn gồm Bích Ngân Tông, Kim Nhạn Tông và Huyền Thế Tông trong thành. 2 tông chủ của tông môn này đều hảo hảo đồng ý, liền minh được thành lập để đối kháng với Thiên Thế Tông.

Và thế, 1 cuộc chiến tranh riêng giữa tông môn, nhưng lại lôi kéo những người dân vào cuộc chiến này nên buộc 3 vị tông chủ đưa các đệ tử tinh nhuệ ra trấn thủ ở ngoài thành tại công chính, đại quân của liên minh đóng quân ở đây. Bản thân tông chủ cũng phải đích thân ra mặt trận để chiến đấu. Còn trong thành và tông môn thì để 4 vị trưởng lão của Bích Ngân Tông và những trưởng lão của tông môn khác trấn thủ.

Tại 1 liêu hợp, trong đó có Linh Khởi, Linh Nhi, Diệp Tu và 1 số vị khác đang bàn bạc về vấn đề của Thiên Thế Tông. Ai cũng rất căng thẳng vì cái tông môn đối địch này thật sự quá lớn mạnh so với tưởng tượng của họ.

‘Tình thế lúc này thật sự quá nguy cấp rồi’

‘Bọn chúng càng ngày được nước lấn tới, bây giờ cơ may chiến thắng quá mong manh’

‘Nếu như chúng ta không nắm bắt lấy cơ hội thì Miêu Linh thành sẽ toàn diệt’

Mọi người đều bàn bạc rất nghiêm túc về vấn đề này, còn về phần Linh Khởi thì đang nhận tin tức của 1 trinh sát của liên minh. Khi nhận tin xong thần sắc của Linh Khởi vốn đã xuống mức trầm trọng vì lúc này giờ lại càng trầm trọng hơn rất nhiều, cứ như là vừa nhận được tin tức cực xấu.

‘Tất cả các thành viên liên minh chú ý’

Linh Khởi liền đứng lên nói to làm mọi người liền dừng cuộc bàn luận, chuyển ánh mắt lên người Linh Khởi đang mặc lam giáp. Bọn họ như thế này là do Linh Khởi chính là chủ soái của bọn họ, là đầu lĩnh của liên minh này và sở hữu thực lực mạnh nhất nên phải nghe theo mệnh lệnh.

‘Ta vừa nhận được 1 tin xấu và 1 tin tốt, không biết các vị muốn nghe tin nào?’

‘Tin tốt!’

Khi vừa dứt câu thì tất cả đều đồng thanh muốn nghe tin tốt trước, việc này nằm trong dự đoán của Linh Khởi. Cô thờ dài 1 hơi rồi đảo mắt nhìn họ 1 chút.

‘Tin tốt là hảo bằng hữu của ta, “Cừ Soái” Trương Tôn Vong Tinh từ Thương Vân quân sẽ đưa trăm quân đến đây để viện trợ. Người này thực lực Thất tinh Đấu Hoàng, có thể giúp chúng ta chống đỡ phần nào’

Linh Khởi nói ra cái tin này khiến ai cũng cực kỳ phấn khích cực độ. Bởi vì lại có thêm 1 cái Đấu Hoàng giúp đỡ, mà người này không phải là Đấu Hoàng đơn thuần mà chính là thống lĩnh của đại quân Thương Vân quân danh tiếng lẫy lừng mà ai nghe được cũng phải rùng mình khiếp sợ. Thương Vân quân này là 1 đại quân khoảng vài chục vạn quân lính, tọa lạc ở phía bắc ngàn dặm không trực tiếp nằm trong sự chỉ huy của hoàng thất, thực lực của toàn bộ đại quân này từ Đại Đấu Sư trở lên, còn có nuôi dạy 1 nhóm hải tặc bị vứt bỏ đều được quân lính nhặt về rèn luyện chiến đấu và tu luyện.

Vị “Cừ Soái” Trương Tôn Vong Tinh này là 1 nữ nhân cực kỳ mạnh mẽ và cừ khôi. Trên mặt luôn có 1 cái Thiên La diện, hông đeo Khinh Mi Dao thực lực Đấu Vương, mái tóc bạch tro sắc đặc trưng ai cũng nhận ra. Chính chiến sa trường vô số lần mang về chiến thắng 1 cách thần kỳ, được quân ca tụng là Chiến thần bách chiến bách thắng. Dù mạng thân thể nữ nhân nhưng tính cách quyết cường còn hơn cả nam nhân khiến đại quân đều phải nể phục y.

Nhưng rồi Linh Khởi ra hiệu cho họ bình tĩnh lại, bọn họ nhớ lại vẫn còn 1 tin xấu mà không biết tin xấu này là gì. Chỉ có thể cầu mong là tin tức không quá xấu.

‘Còn tin xấu ta phải nói với mọi người thật kỹ càng. Trong Thiên Thế Tông có đến 5 Đấu Tông, thực lực đều từ nhị tinh trở lên và đã có 2 cái nhị tinh Đấu Tông ra trận. Cho dù Vong Tinh có đến đi chăng nữa thì cơ hội thắng quá mong manh’

Tin này cứ như đánh tan toàn bộ viễn mộng của bọn họ, 5 cái trên nhị tinh Đấu Tông mà có đến 2 cái xuất chiến, như thế chả khác nào đem họ đồng quy vu tận? Bọn họ hiểu rõ chênh lệch thực lực Đấu Hoàng và Đấu Tông như thế nào nên cũng không còn có bất cứ hy vọng nào, cả Chiến thần bách chiến bách thắng kia cũng chưa chắc thắng trước những kẻ có thực lực khủng bố thế này. Nhưng, Linh Khởi vẫn còn 1 con bài tẩy có thể mang đến chiến thắng, mà sử dụng nó được hay không lại là 1 chuyện khác.

‘Khẩn báo!!! Thiên Thế Tông bắt đầu hành động!!! Đại quân bao gồm đệ tử của chúng và những cường giả là những kẻ chuyên đánh thuê đang tiến đến vị trí của chúng ta. Dẫn đầu chúng là 2 kẻ thực lực rất mạnh không thể đo lường!!!’

Từ bên ngoài 1 nam tử mặc giáp chạy vào báo tin khẩn cấp. Tin khẩn này khiến mọi người ở đây đều hoảng hốt kinh hãi, Thiên Thế Tông bọn chúng thật sự cho 2 Đấu Tông xuất chiến. Đến nước này phải tử chiến với chúng 1 phen, lúc này đã là tình thế ngàn cân treo sợi tóc nên không thể chậm trễ.

‘Hãy thông tri cho những chỉ huy ở các khu vực Đông-Tây-Bắc Miêu Linh thành để chuẩn bị đối chiến bọn chúng!! Và thông tri cho đại quân ở đây của chúng ta!!! Còn mọi người, cùng nhau sống mái với bọn chúng 1 phen!!’

‘Rõ!!!’

Linh Khởi gấp rút truyền lệnh cho vị kia sau đó là ra lệnh cho những người ở đây. Bọn họ liền tức tốc lao ra khỏi liễu chuẩn bị cho đại chiến, vị quân lính kia cũng gấp rút lao thật nhanh để làm theo những gì Linh Khởi báo. Tại đây chỉ còn 3 người cô, Linh Nhi và Diệp Tu, 2 người còn lại đều biết tình hình lúc này ra sao nên đều khổ tâm 1 cái. Linh Nhi trẻ tuổi nhưng vì Miêu Linh thành nên cũng phải xông pha chiến trận, Diệp Tu cũng như thế, 1 mực vì nơi này mà đồng tâm hiệp lực.

‘Linh Nhi, muội cầm Hàn Băng Thương trấn thủ ở cửa thành, Diệp Tu cùng tôi đi tiên phong. Nếu có chuyện bất trắc, muội hãy bắn 1 đạo đấu khí lên trời tỷ sẽ 1 thân rút về hiểu chứ?’

‘Muội hiểu rồi’

‘Được rồi, đến lúc chúng ta sử dụng thượng phẩm “Thánh” khí, đi thôi!’

Căn dặn Linh Nhi xong, cả 3 đều lao đi về với vị trí của mình. Tình hình chiến trận lúc này cực kỳ căng thẳng, ai cũng lo sợ vì đối phương có đến 2 Đấu Tông. Nhưng họ liền nhớ đến 1 thân ảnh thực lực Đấu Hoàng mà đã từng bắt sống 2 Đấu Tông khác khiến lòng kiêu hãnh trỗi dậy, sẵn sàng quyết chiến.

Đại quân liên minh toàn bộ chuẩn bị, đang đứng chờ đối phương tiến đến. Dẫn đầu bao gồm Linh Khởi, Diệp Tu, tông chủ Kim Nhạn Tông Mộc Tàn, tông chủ Huyền Thế Tông Bạch Trinh là 4 cái Đấu Hoàng tiên phong đại quân. Phía sau là những đệ tử tinh nhuệ của cả 3 tông môn luôn sẵn chờ đợi thời cơ. Nếu so sánh thì phải nói thật rằng liên minh khó có thể sánh với Thiên Thế Tông do lực lượng quá ít, chỉ có thể dựa vào những người đứng đầu.

Rầm Rầm

Tiếng bước chân của đại quân địch dần lớn hơn do tiến gần đại quân liên minh. Chừng lúc sau, địch đã đến với lực lượng khá khác nào 1 đàn kiến, ai cũng rùng mình 1 cái khi thấy cảnh tượng này, nuốt lấy 1 ngụm nước bọt giữ bình tĩnh chờ đợi lệnh từ Linh Khôi.

Có 2 thân ảnh lục bào lao vút đến rồi dừng cách liên minh khoảng 50 trượng, 2 thân ảnh không gì khác chính là 2 tên Đẩu Tông đã được báo cho đại quân. Ánh mắt của chúng lướt nhìn liên minh 1 cái rồi nhếch môi cười khinh bỉ khiến ai cũng nổi lửa phần nộ trong lòng.

‘Liên minh là cái thá gì chứ!! Tốt nhất là đầu hàng và quy thuận Thiên Thế Tông chúng ta đi!!! Còn để Lập Thế Lý ta lập công!!’

1 tên trong 2 tên đó quát lớn hướng về phía liên minh 1 cách ngạo mạn. Hấn khinh bỉ liên minh cũng chính là khinh bỉ lòng kiêu hãnh của họ, lửa phần nộ lại càng trời dậy hơn. Lúc này, Linh Khôi vận đầu khí lực lao vút lên ngang tầm với bọn chúng.

‘Liên minh chỉ có quyết chiến không đầu hàng!! Thiên Thế Tông các ngươi là 1 lũ không biết thiên cao địa hậu mà gây sự với người khác!! Các bằng hữu liên minh, chiến đấu!!!’

‘Được! Rượu mời không uống, uống rượu phạt!! Các ngươi, lên!!!’

Khi vừa phản bác chúng xong Linh Khôi liền ra lệnh cho liên minh tiến lên quyết chiến với chúng. Bọn chúng cũng không nhân nhượng cũng bắt đầu tiến đánh.

2 đại quân bắt đầu từ chiến với nhau, tiếng binh đao và chạm vang khắp nơi, những đạo quang do đầu kỹ xuất ra hiện khắp nơi, cách 100 trượng Miêu Linh thành đã trở thành 1 chiến trường thật sự. Linh Khôi cùng Diệp Tu sống mái với 2 tên Đẩu Tông kia mặc dù đã biết thực lực chênh lệch rất nhiều nhưng trong tay có thượng phẩm “Thánh” khí nên có phần thắng.

Linh Khôi và tên Đẩu Tông Thế Lý kia 2 người chiến đấu cân sức. Bản thân hắn không hiểu tại sao nữ nhân trước mặt mình lại có thể đánh ngang sức mình trong khi thực lực 2 bên chênh lệch rất nhiều, hấn thử quay sang nhìn tên đồng bọn còn lại cũng thấy hắn đang chật vật trước lão già kia. Hắn nghiêng rằng 1 cái, tay cầm đại đao chém xuống 1 nhát, Linh Khôi liền vung đao đỡ lấy. Tùng đao mà Thủy Long Đao vung ra đều rất nhẹ nhàng kèm theo uyển chuyển, nhưng nó càng lúc càng tạo ra 1 uy lực kinh người khiến Linh Khôi khó lòng kiểm soát được. Giao thủ bằng vũ khí 1 hồi, cả 2 lại xuất ra những đầu kỹ khủng bố.

‘Liệt Hồng Đao!!!’

‘Thủy Thiên Long Xung!!’

Thanh đại đao của Thế Lý chuyển sang xích sắc, hấn vung đao 1 cái liền 1 đạo kiếm khí trắng ngập đầu khí lao thẳng đến phía Linh Khôi. Không chịu thua, cô liền xuất ra đầu kỹ, vung đao 3 lần thì xuất hiện 1 đầu thủy long lao vút ra. 2 đầu kỹ va chạm tạo ra âm ba cuồng bạo khắp nơi khiến toàn quân đều chú ý, bên liên minh họ cực kỳ phấn khích khi thấy thủ lĩnh của họ chiếm ưu thế, bên địch thì lại hốt hoảng. Linh Khôi lui lại vài trượng liền thở dốc vì tốn quá nhiều đầu khí cho Thủy Tinh Giai đầu kỹ sơ cấp mà lúc này xuất ra, lập tức nhìn qua bên Diệp Tu thấy ông vẫn còn chiến đấu nhưng có chút chật vật hơn lúc này.

Không dừng lại, Thế Lý lao vút đến vung từ dưới lên 1 đao ngay phần bụng Linh Khôi, cô phun ra 1 ngụm máu tươi rồi xoay người chém 1 nhát ngang bằng Thủy Long Đao rồi tiếp tục lui vài trượng nữa. Lấy ra 1 bình ngọc trắng bóp nát chiếc bình lấy ra 1 viên đan dược đưa lên miệng, vết thương dưới bụng bắt đầu liền lại, cô lại phun ra thêm 1 ngụm máu rồi lao đến tiếp tục chiến đấu với hắn.

Thủy Long Đao giao chiến mạnh mẽ được 1 lúc nữa đột nhiên nó rung mạnh lên rồi trượt khỏi tay Linh Khôi khiến cô hốt hoảng không biết tại sao nó như vậy. Tận dụng lúc này, tên Thế Lý chìa mũi đao thẳng nhắm đến Linh Khôi, thấy thế Diệp Tu và liên minh phía dưới liền hốt hoảng.

‘Chết đi!!!’

Hấn lạnh lùng nói 1 câu tàn nhẫn rồi lao đến ngay bên cạnh Linh Khôi.

‘Linh Khôi!!!’

‘Thống lĩnh!!!!’

Xuy!

Trong sự gào thét của Diệp Tu và quân liên minh, đột nhiên có 3 thân ảnh lao đến tạo đầy khói mù. 2 cái chặn đường đao của Thế Lý, 1 cái đang nắm lấy cánh tay của Linh Khôi giật lùi ra sau. Khói dần tan biến, 2 thân ảnh này dần hiện ra, Linh Khôi, Diệp Tu và những thành viên Bích Ngân Tông đều kinh ngạc không ngừng đến nỗi không tin được. 2 thân ảnh này chính là Trọng Đạt và Trọng Thiên, còn 1 thân ảnh hắc bào kia thì thần bí không nhận ra được. Nhưng bọn chúng và hắc y nhân kia tại sao lại giúp Linh Khôi và tại sao 2 người kia lại thoát khỏi hắc xích được?

‘Trọng Đạt?!!! Tại sao ngươi và tên kia thoát khỏi ngục được?!!! Còn vị hắc y nhân kia nữa!’

Linh Khôi lúc này kinh hãi mà hỏi. Trong đầu còn rất nhiều câu hỏi đối với 2 tên này và vị hắc y nhân, nhìn qua đôi mắt của 2 người Trọng Đạt và Trọng Thiên thì chỉ thấy tràn đầy hào ý chứ không có ác ý.

‘Đừng lo, chủ nhân sẽ giải thích cho đại nhân sau’

‘Tiêu cô nương người đừng lo lắng, ta theo phục tùng Lãnh Mạc đại nhân trong âm thầm, nếu có bất trắc gì đến những người thân xung quanh ngài ấy ta liền giúp đỡ’

Trọng Đạt và hắc y nhân nói ra, Linh Khởi cũng hiểu phần nào nhưng khó hiểu nhất là tại sao lại gọi Lãnh Mạc là chủ nhân? Không phải lần trước cậu vào ngục rồi làm gì đó nên 2 tên kia mới như hiện giờ, cả vị hắc y nhân kia chắc cũng có quan hệ gì đó đối với cậu. Diệp Tu lao đến bên cạnh cô, nhìn hắc y nhân và 2 người kia gật đầu 1 cái rồi đem Linh Khởi rút lui. Tuy cũng hiểu phần nào đó như Linh Khởi nhưng nếu gọi Lãnh Mạc 1 tiếng chủ nhân thì ắt phải tin tưởng được.

‘3 tên kia, các người là ai?!’

Thế Lý hần lui về sau cùng tên đồng bọn, mồ hôi lạnh đổ đầy trán của hắn vì hắn nhận ra 3 kẻ trước mặt mình thực lực rất mạnh. Có khi còn mạnh hơn cả bản thân hắn và tên đồng bọn nên rất e dè. Thấy cảnh này, quân địch như mất đi 1 phần ý chí chiến đấu, quân liên minh thì lại như có thêm sức mạnh để tiếp tục chiến đấu, liên lao lên tiêu diệt quân địch.

‘2 người các người không cần biết chúng ta là ai. Chỉ cần biết 1 điều, chúng ta đều là Đấu Tông’

Trọng Đạt trừng mắt hướng đến Thế Lý mà nói. Câu này khiến hắn nửa tin nửa không, thử cảm nhận thực lực của 3 người, tay chân liền run lên vì sợ bởi vì hắn biết được 3 kẻ trước mặt mình là Đấu Tông hàng thật giá thật! Lúc đầu kiêu ngạo tưởng chừng liên minh không có Đấu Tông, ai ngờ được lúc này lại xuất hiện không chỉ 1 mà là 3 cái Đấu Tông. 2 bọn chúng cứ như từ hy vọng bị kéo xuống thành tuyệt vọng, run rẩy không ngừng.

Xuy xuy xuy

Lúc này đột nhiên 1 trụ quang khổng lồ cao trăm trượng xuất hiện tại nơi tòa Luyện Tháp, trụ quang này kèm theo 1 đợt sóng đầu khí dày đặc khiến ai cũng phải nuốt 1 ngụm nước bọt. Linh Khởi, Linh Nhi, Diệp Tu và liên minh khi thấy trụ quang này liền mừng rỡ không thôi, bọn họ biết cái trụ quang ấy là của ai và biết rõ cái người này. Từ trong đó liền xuất hiện 1 thân ảnh có đôi cánh nghệ thuật sắc cực kỳ long lẫy. Đôi cánh vẫy 1 cái rồi liền lao đến.

‘Cuối cùng, chủ nhân đã xuất quan rồi’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Xuất quan !

Tại sâu phía dưới lòng đất của tòa Luyện Tháp là thế giới dung nham hay còn gọi là nham thạch. Nơi này trong vòng 1 năm nay hoàn toàn không thay đổi quá nhiều, nếu nói thay đổi thì chỉ là thiếu đi 1 đầu hỏa mãng Vãn Lạc Tâm Viêm bình thường vẫn lượn qua lại trong nơi này. Thiếu đi Vãn Lạc Tâm Viêm, nhưng lại có 1 cái cảnh tượng huyền diệu xuất hiện, cảnh tượng này chính là do 1 thân ảnh đang trong trạng thái tu luyện khi thôn phệ Vãn Lạc Tâm Viêm.

Cái thân ảnh này đang ngồi xếp bằng ở giữa thế giới dung nham, toàn thân đều tỏa lửa thể do y phục bị đốt cháy bởi nhiệt độ dung nham. Thân hình có chút gầy đi nhưng lại khá cao, đôi mắt lúc nào cũng nhắm lại khiến thân sắc 1 năm vĩnh viễn không thay đổi. Người này chính là Lãnh Mạc, cậu đã bế quan ở đây 1 năm ròng nhưng vẫn chưa có dấu hiệu xuất quan, xung quanh cậu còn có vài đạo lưu quang lơ lửng 1 lúc rồi tiến nhập vào cơ thể cậu.

Xuy

Đột ngột đầu khí từ người Lãnh Mạc tuông trào không ngừng, lượng đầu khí này dày đặc hơn lúc trước gấp nhiều lần. Xung quanh liền bị chấn động mạnh, mặt đất rung lên, nham thạch bắn tung tóe lên không trung, được vài khắc thì toàn bộ đã dừng lại.

Thân ảnh khẽ động nhẹ nhàng, đôi mắt Lãnh Mạc từ từ mở hiện ra đôi đồng tử kim sắc đột ngột sáng lên. Từ giữa trán lao vút ra 1 đầu hỏa mãng mạnh mẽ rống 1 tiếng gây rung chấn xung quanh, đầu hỏa mãng hóa thành từng tia đạo quang rồi biến mất, xung quanh mới trở lại như cũ 1 lần nữa.

‘Đấu Tông, đã đột phá. Vãn Lạc Tâm Viêm, đã thôn phệ’

Đôi môi tái nhợt của Lãnh Mạc mở ra nói. Lần bế quan này tuy mất đến 1 năm nhưng mang lại rất nhiều lợi ích cho Lãnh Mạc, cậu đã thành công trong việc thôn phệ Vãn Lạc Tâm Viêm. Cũng chính là giúp cho Thiên Đạo Thần Quyết xoay chuyển 1 lần nữa, gia tăng thực lực của cậu trở thành Đấu Tông. Nằm trong tay 2 dị hỏa, bản thân là Đấu Tông, như thế quá tiện lợi cho cậu đối với tài luyện được và con đường phía trước.

‘Cuối cùng cũng tỉnh giấc’

‘Sur phụ?!’

Nghe được câu nói quen thuộc này, Lãnh Mạc liền đứng bật dậy. Từ nấp giới trên tay cậu xuất hiện 1 cái bóng đen không lạ cho mấy. Nguyệt Mỹ đã thức tỉnh cùng lúc khi cậu vừa mở mắt, lần này linh hồn của cô được trải qua 1 lần tôi luyện bằng dị hỏa nên linh hồn càng trở nên mạnh hơn bao giờ hết.

‘Hảo, lần này rất tốt khi không cần ta giúp, 2 tên kia cũng thoát khỏi trạng thái tu luyện rồi’

Vút

Nguyệt My khi vừa dứt câu thì liền 2 đạo quang từ giữa trán cậu lao ra. Liền hóa thành nhân dạng, dần hiện ra 2 người Phượng Viêm và A Ngân. Họ tuy không gia tăng được thực lực vì cảnh giới Hắc Kim và Truyền Kỳ không dễ dàng gì có thể 1 cái tăng lên, muốn tăng thực lực ở đẳng cấp này thì ít nhất phải là đan dược cửu phẩm cửu sắc đan lô! Chỉ có thứ đó mới có thể đề cao thực lực cho cường giả loại này.

‘Lão đại, chúc mừng cậu a!’

‘Tiểu tử ngươi thuận lợi đột phá đúng là chuyện tốt. Nhưng mà.....’

A Ngân liền vui vẻ chúc mừng, Phượng Viêm bên cạnh cũng hào hào hải hải tán thưởng cậu 1 câu. Đột nhiên nhìn xuống 1 cái liền phui tay chao mảy. Thắc mắc tại sao Phượng Viêm lại làm vậy, Lãnh Mạc thử nhìn xuống thì lập tức nhận ra mình đang trong tình trạng lửa thể. Hốt hoảng quay người đi 1 cách xấu hổ.

‘Ày, dù gì không phải vì sư đây thấy lần đầu. Cầm lấy rồi thay đi, phục dụng cái này nữa’

Nguyệt My phát tay nói xong rồi lấy ra trong nạp giới trên tay cậu 1 bộ xích hoàng chiến y và 1 viên đan dược bạch sắc đưa về phía cậu. Liền cầm lấy mặc lên người, Lãnh Mạc quay người lại hiện ra vẻ xấu hổ đôi chút rồi lấy lại tâm trạng. Đưa viên đan dược cắn nuốt, liền cơ thể trở lại cường tráng như lúc trước, cậu khá ngạc nhiên vì tác dụng này của viên đan dược còn có thể lấp đầy cái bụng rỗng của cậu.

‘Sư phụ, thứ này là.....’

‘Không phải là thứ gì đâu, chỉ là đan dược hỗn hợp do ta luyện ra để giúp con phục hồi thể trạng và lấp đầy cái bụng rỗng của con đấy’

Nghe được câu này Lãnh Mạc không khỏi cười khở 1 cái, không ngờ cả chuyện này Nguyệt My cũng lo cho được.

‘Nói chuyện đủ rồi, tiểu tử, ta cảm nhận được hàng ngàn khí tức ở rất xa Miêu Linh thành, điều này không ổn chút nào’

Đột nhiên vẻ mặt Nguyệt My trở nên nghiêm nghị, liền nói với Lãnh Mạc chuyện này. Cậu thử cảm nhận thì đúng như lời cô nói, có rất nhiều khí tức ở ngoài Miêu Linh thành, những khí tức này như đang giao chiến với nhau. Cậu còn cảm nhận được 1 vài khí tức quen thuộc như của Linh Khởi và Diệp Tu, 2 người họ cũng như đang chiến đấu.

‘Nếu vậy không thể chậm trễ, chúng ta liền phá tháp đi ra!’

‘Từ từ, đừng vội, ta có thứ này cho con’

Khi chuẩn bị lao ra khỏi tháp thì liền bị Nguyệt My ngăn cản khiến cho Lãnh Mạc có chút tức tối, đành phải ở lại để xem thứ mà cô cho cậu là gì.

‘Đây là 1 đấu kỹ bí truyền, chỉ sử dụng khi con có 2 hoặc hơn 2 loại dị hóa. Nếu tính cả con khi thi triển được đấu kỹ này và ta cùng tên tạo ra thứ này thì chỉ có 3 người duy nhất xuất ra nó’

Nguyệt My thao thao bất diệt về nguồn gốc của cái đấu kỹ này sắp đưa cho cậu. Cô liền đến gần, đặt 2 ngón tay lên trán của cậu.

‘Đây là.....’

Từ trên tay cô, những kim tự xuất ra đi vào đầu của cậu 1 cách huyền diệu. Phượng Viêm và A Ngân cũng phải trở mắt trước cảnh này, đây không phải là đấu kỹ đơn thuần mà được lưu truyền lại bằng kim tự linh hồn lực. Chỉ cần nhận được cái loại đấu kỹ này thì không cần qua hướng dẫn tu luyện mà chỉ cần làm đúng theo nhưng gì kim tự trong đầu hiện ra mà thành.

‘Đấu kỹ này hiện giờ đối với con cực kỳ hữu ích. Hình dạng của nó chỉ cần con tưởng tượng ra là được, còn uy lực thì khỏi bàn’

‘Đa tạ sư phụ!’

Nguyệt My cho cậu 1 đấu kỹ loại này thì đúng là quá tốt đối với cậu. Liền chấp quyền cảm tạ 1 tiếng, cô gạt đầu hải lòng về đứa trẻ mà mình đã nuôi dưỡng nó khi mẫu thân, phụ thân nó đã giao cho cô. Lãnh Mạc nhìn qua A Ngân, Phượng Viêm gạt đầu 1 cái, 2 người liền hóa thành đạo quang đi vào tâm hải của cậu. Nguyệt My cũng vào lại nạp giới trữ ngụ, xem xét tình hình mà hành sự.

‘Đến lúc xuất quan rồi!!!’

Xuy xuy xuy

Lãnh Mạc liền vận đấu khí, 1 trụ quang từ đầu khí và hỏa diễm của cậu hình thành cao đến trăm trượng vượt qua cả tòa Luyện Tháp. Từng đợt sóng đầu khí bùng nổ mãnh liệt, cùng trụ quang kia hướng thẳng lên trời lan ra toàn bộ Miêu Linh thành. Lãnh Mạc triệu hồi đầu khí dực, đôi lục dực nghệ thuật sắc hiện ra sau lưng cậu.

‘Đi thôi nào!’

Đôi lực dực vẫy mạnh 1 cái liền đem cậu lao thẳng ra khỏi tòa Luyện Tháp. Dù tòa tháp này có kiên cố đến đâu thì với lực lượng sức mạnh của Lãnh Mạc lập tức khiến nó đổ vỡ, tòa tháp phía trên liền sập xuống khiến những người còn lại trong Bích Ngân Tông hết hoảng, lao ra ngoài xem tình hình.

1 năm ở dưới đáy tháp khiến Lãnh Mạc có chút ngột ngạt không thoải mái, hôm nay xuất quan có thể được hít thở không khí trong lành, cả cơ thể cậu trở nên thông thoáng vô cùng. Đột nhiên có 4 thân ảnh lao lên ngang tầm với cậu, liền nhìn qua thì thấy 4 vị này không xa lạ gì mà chính là 4 vị trưởng lão Bích Ngân Tông.

‘Cung đón tông phó xuất quan!!!!’

‘Tông phó xuất quan rồi!!’

"Là tông phó!!"

4 vị trưởng lão khi nhận ra cậu lập tức ôm quyền cúi người. Trong tình thế lúc này mà Lãnh Mạc xuất quan thì chả khác nào có thể đảo lộn được cục diện hiện giờ. Bọn họ mừng khôn xiết, trong lòng rung động cực kỳ khi cảm nhận được bản thân cậu lại trở nên mạnh hơn trước. Những đệ tử khác mừng rỡ không ngừng, nhất thời phía dưới vang lên hàng loạt tiếng gọi, không ngờ hiện giờ họ lại có thể nhìn thấy cái tồn tại được xem là cao cao tại thượng này.

‘Đa tạ các vị trưởng lão nghênh đón. Giờ thì có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?’

‘Chuyện này.....’

Lãnh Mạc phát tay hỏi, sau đó vị La Viên đại trưởng lão đến gần, kể sơ lược chuyện 1 năm nay đã xảy ra thật nhanh. Khi nghe xong, cậu chao mảy 1 cái, trong lòng có vài tia phần nộ nổi lên, không ngờ 1 cái đại tông môn lại có thể làm ra chuyện như thế này. Lại còn đem các đệ tử ra cùng với những tên cường giả khác gây chiến tranh đối với Miêu Linh thành. Thiên Thế Tông thật sự phải bị huyết tẩy!

‘Tôi hiểu rồi, chúng ta sẽ nói chuyện sau. Lúc này, tôi cần phải ra ngoài đó để cho chúng biết thế nào là sức mạnh của tông phó Bích Ngân Tông!’

‘Tông phó anh minh!!’

Siết chặt nắm tay lại, ánh mắt của cậu đảo qua nhìn thẳng vào chiến trường phía xa kia. Những vị trưởng lão lúc này quá mừng rỡ, chỉ có cậu mới có thể đảo lộn cục diện trận chiến này. Cậu cảm nhận 1 cái thấy được 3 luồng khí tức rất mạnh, 2 trong số đó rất quen thuộc.

‘Đúng rồi tông phó!! 2 tên kia đã vượt ngục, nói gì đó là làm theo mệnh lệnh của ngài rồi lao thẳng ra chiến trường rồi!’

La Viên đại trưởng lão sức nhớ ra chuyện của tên Trọng Đạt và Trọng Thiên liền bẩm báo cho Lãnh Mạc. Cậu cười trừ 1 cái rồi phát tay ra hiệu như rằng đã hiểu, thấy thế La Viên lui xuống, cùng những vị trưởng lão khác ôm quyền chào thêm 1 cái. Cậu không chần chừ vẫy đôi lực dực phía sau, thân ảnh liền lao thẳng đến chiến trường ngoài thành.

‘Đã bao lâu rồi ta không phần nộ như thế này. Thiên Thế Tông các ngươi, toàn bộ huyết tẩy!’

Đôi mắt tràn đầy phần nộ không ngừng hướng đến phía trước. Khi bay ngang qua cổng thành, cậu nhìn xuống liền thấy Linh Nhi tay cầm Hàn Băng Thương hùng dũng đứng đó, liền vung tay chào 1 cái rồi tiếp tục bay đi. Nhìn thấy Lãnh Mạc, Linh Nhi nhất thời hết hoảng, đôi môi có chút rung động, đã 1 năm không thấy cậu giờ lại có thể thấy khiến cô không tin cho lắm. Nhưng điều này không phải là mơ, mà hoàn toàn là sự thật.

‘Hừ, không biết chờ đợi ai cả!’

Linh Nhi đôi môi đỏ mọng mở ra mắng Lãnh Mạc 1 tiếng rồi vận đầu khí dực bay theo phía sau cậu. Những binh lính xung quanh nhất thời ngơ ngác không biết chuyện gì, đầu lĩnh của họ lại bay đi mất, bây giờ họ không biết phải làm gì tiếp theo đành đưa mắt nhìn nhau.

Bay thêm được 1 khoảng thì Lãnh Mạc dừng lại, đôi mắt hướng đến 3 cái thân ảnh đang quay đầu nhìn mình 1 cách cung kính. Cậu mỉm cười với họ rồi quay sang bên trái nhìn thấy Linh Khởi đang được Diệp Tu dìu đỡ. Phía dưới, đại quân đều trở mắt nhìn cái thân ảnh kia, cứ như chiến thần hạ phàm giúp cho họ có thêm sức chiến đấu, người này nếu đến thì phần thắng sẽ về với liên minh! Quân địch hết hoảng, không biết ở đâu lại xuất hiện 1 cái cường giả thực lực không thể đo lường như thế này đành cố dựa vào 2 vị kia.

‘Hừ, cái tên tông phó này, làm gì trong đó lâu thế?! Hại tông chủ tỷ đây bị nội thương rồi này!’

‘Tỷ thông cảm, đệ xuất quan trễ rồi. À, cái này cho tỷ và đừng lo lắng thêm nữa, toàn bộ mọi thứ để lại cho đệ’

Trong lòng buồn bức không nịn được đành mắng 1 câu khiến cậu cười khổ 1 tiếng. Nói xong, cậu tiến lên phía trước, đem 5 người kia để ở phía sau lưng mình. Cùng lúc này, Linh Nhi đã bắt kịp Lãnh Mạc, nhưng khi thấy Linh Khởi như có nội thương, liền đến bên cạnh thăm hỏi.

‘Tỷ không sao chứ?’

‘Không sao, chúng ta có thể nghỉ ngơi được rồi. Toàn bộ chuyện còn lại đệ ấy sẽ giải quyết’

Nghe Linh Khởi nói vậy, hướng mắt nhìn bóng lưng Lãnh Mạc, Linh Nhi nhất thời mặt đỏ lên trông có chút khó coi. Người này trong lòng cô chiếm địa

vị không kém so với Linh Khôi. Nếu giao toàn bộ mọi chuyện còn lại cho cậu thì chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Lãnh Mạc trừng mắt nhìn hướng đến tên Thế Lý và đồng bọn rồi đảo mắt nhìn xuống quân liên minh và địch đang giao chiến. Trong mắt hiện lên vài tia tự tin, nếu đem quân địch diệt trừ 1 nửa ắt có thể tạo điều kiện cho quân liên minh.

‘Toàn bộ quân liên minh nghe lệnh, lùi về sau 50 trượng!!!’

Đảo mắt nhìn đại quân, Lãnh Mạc quát lớn 1 tiếng vang khắp chiến trận. Nghe được lời này, đại quân tuy không muốn rút lui nhưng đây là lời của cậu nên đành phải lùi về sau như lệnh của cậu. Cả 6 người kia cũng đều lùi về, nếu cậu nói vậy thì chắc chắn phải có cách giải quyết quân địch kia. Phần đại quân của địch nghe lời này thì đột nhiên tâm thần rung lên như báo hiệu điều gì đó sắp xảy ra nên lập tức lui xuống giống như quân liên minh.

‘Tiểu tử kia, ngươi là ai?!’

Tên Thế Lý này giờ như bị lãng quên lúc này phần nộ quát lên 1 tiếng. Nhìn thấy hắn, Lãnh Mạc không khỏi buồn cười, đối với nhị tinh Đấu Tông như hắn thì cũng đem ra cầm quân thì đúng là tông chủ Thiên Thế Tông đầu óc ngu dại rồi.

‘Chích thủ kinh thiên, đỉnh thiên lập địa*! Tông phó Bích Ngân Tông, Lãnh Mạc!!!’

Lãnh Mạc liền xưng danh của mình ra đáp lại câu hỏi của tên Thế Lý. Nghe được cái tên này, trong lòng hắn nhất thời chấn kinh, bởi vì hắn nhớ lại rằng Bích Ngân Tông có 1 cái tông phó khủng bố có thể bắt sống Đấu Tông khi chỉ mới Đấu Hoàng. Là tông phó thần thần bí bí, đại danh đại đỉnh mà ai cũng kính sợ. Nhưng đó là chuyện của 1 năm trước, hắn chỉ nghe biết được cái tông phó này đang bế quan đột phá, hiện giờ đã xuất quan kèm theo thực lực thâm sâu khó lường. Liền Thế Lý và tên còn lại để ý đến đôi lực đực nghệ thường sắc phía sau lưng cậu, gương mặt trở nên kinh biến vì hắn biết được đôi lực đực này chỉ có cường giả Đấu Thánh mới có thể thi triển được. Nếu nói vậy, tông phó trẻ tuổi này trước mặt hắn là 1 Đấu Thánh?!

‘Hừ, chỉ vồn vện 2 Đấu Tông mà cũng dám làm khó dễ chúng ta. Còn lũ sâu bọ phía dưới, nên tiêu diệt bớt đi nhỉ?’

Hừ lạnh 1 tiếng, Lãnh Mạc đảo mắt quan sát đại quân địch đôi chút rồi liền búng tay 1 cái. 1 tràng hỏa diễm xích sắc cuồng bạo lao đến thiêu đốt 1 nửa đại quân địch. Những tên bị thiêu đốt gào thét không ngừng, những tên khác thấy cảnh này liền như kẻ mất hồn, lập tức bị hỏa diễm trực tiếp thiêu thành tro tàn. Thứ này chính đích thị là sức mạnh của dị hỏa!

*Chích thủ kinh thiên, đỉnh thiên lập địa: 1 tay chống trời, đội trời đạp đất.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Xuất đại chiêu, Phạt Nộ Hỏa Liên

Nhìn thấy cảnh tượng 1 trận hỏa diễm cuồng bạo thiêu đốt quân địch thành tro tàn, tất thấy toàn bộ mọi người trong liên minh đều rung mình kinh sợ. Chỉ với 1 cái búng tay nhẹ nhàng mà có thể triệu hồi ra làn sóng hỏa diễm như thế, thì thực lực không phải là đơn giản. Lúc này, thần sắc 2 tên Đấu Tông kia gần như là chết đi, không còn 1 chút sinh khí nào cả, bản thân chúng biết được cái loại hỏa diễm này là gì nên không có ý định đến gần hay cứu những kẻ phía dưới.

‘1 năm không hoạt động gân cốt, như vậy cũng thoải mái chút rồi. Cơ mà ta không phải là Đấu Thánh, chỉ là 1 Đấu Tông mà thôi, cơ duyên nên mới đột phá đấu khí đực cấp 7’

Lãnh Mạc có chút lười biếng nói ra, lắc cổ 1 cái để cho xương cốt hoạt động ổn hơn. Khi biết cậu không phải là Đấu Thánh, trong lòng tên Thế Lý có chút nhẹ nhõm nhưng kéo dài không lâu khi biết được cậu là Đấu Tông. Điều này thật sự quá nghịch thiên, nếu đem cái thiên phú của cậu so với toàn bộ đại lục thì chưa có ai có cái thiên phú này.

Màn ra tay này của cậu tuy nói là tàn nhẫn nhưng đó chính là số phận của những kẻ đối địch lại với cậu, mà lần trước đối với đám người của Lâm Ma còn chết chưa bằng lúc này.

‘Dị hỏa?! Ngươi nắm giữ dị hỏa?!’

‘Phải, vậy thì sao?’

Tên Thế Lý muốn xác thực lại thứ hỏa diễm trước mặt hắn có phải là dị hỏa hay không nên liền hỏi. Câu trả lời của Lãnh Mạc khiến hắn hoàn toàn minh bạch chuyện này, không thể tin được khi kẻ trước mặt hắn lại có sở hữu dị hỏa mà còn sử dụng nó thuần thục như thế.

‘Nói chuyện thế đủ rồi, bây giờ ta cho các ngươi 2 lựa chọn: 1 là chết dưới tay ta, 2 là chết cùng với cái Thiên Thế Tông gì đó của ngươi. Thế nào chọn đi’

Lãnh Mạc đưa ra cho 2 tên kia 2 lựa chọn, nhưng lựa chọn nào cũng đều ngã về cửa tử nên không thể chọn. Cậu hoàn toàn tuyệt đường sống của

chúng! Thế Lý nghiêng chặt răng lại, không thể nói ra bất cứ điều gì thêm nữa, đột nhiên đôi song đực phía sau rung mạnh 1 cái liền hất bỏ chạy.

‘Muốn chạy? Nằm mơ!’

Thấy hất bỏ chạy, đôi lục đực sau lưng cậu cũng vẩy mạnh 1 cái, thân ảnh lao lên vượt qua cả Thế Lý. Sắc mặt kinh biến, vốn dĩ hất biết đầu khí đực cấp 7 là tượng trưng cho tốc độ của Đầu Thánh, chỉ với đầu khí đực của hất thì không thể đem so được nhưng vì muốn toàn mạng chạy thoát nên không còn cách nào. Dừng lại 1 khoảng cách không xa, cậu quay người lại, trên tay Lãnh Mạc xuất hiện 1 đóm hỏa diễm, ngón tay bung ra, đóm hỏa diễm này hóa thành đầu cự mãnh lao đến tên Thế Lý.

‘Aa!!’

Không thể dừng lại, hất liền bị đầu cự mãnh đánh vào cơ thể, lập tức bị thiêu đốt không ngừng. Tiếng thét của hất khiến ai cũng rung mình, hỏa diễm trên người hất càng mãnh liệt hơn, thiêu đốt cả xương cốt của hất. Khắc sau, 1 nhị tinh Đầu Tông lúc này còn kiêu ngạo đánh với thống lĩnh của liên minh, bây giờ chỉ còn là tro tàn tan biến trong gió. Đại quân thấy cảnh này liền phấn khích tột cùng, đây chính là sức mạnh của tông phó Bích Ngân tông đại danh đại đỉnh khi chỉ là nhị tinh Đầu Tông có thể đem 1 cái hơn tinh hủy diệt, thật sự quá kinh ngạc.

‘Chủ nhân!’

‘Lãnh Mạc đại nhân!’

3 thân ảnh Trọng Đạt, Trọng Thiên và hắc y nhân lao đến, dừng lại trước mặt cậu rồi ôm quyền cung kính chào. Lãnh Mạc gật đầu, hảo hảo hài lòng khi thấy tên Đầu Tông còn lại đã chết vì bọn họ ra tay, xác của hất nằm ở dưới đất đầy máu me. Đảo mắt nhìn hắc y nhân thân bí kia, cậu không nghĩ ra được mình đã quen ai là Đầu Tông khi đến đây, trừ khi là.....

‘Vị hắc y nhân này...’

‘Thuộc hạ Lăng Ảnh, là hộ pháp của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ được nhận lệnh trực tiếp từ Nhã Phi tiểu thư phái đến giúp quân liên minh chống lại Thiên Thế Tông. Xin ra mắt đại nhân!’

Vị hắc y nhân tên Lăng Ảnh này liền bỏ hắc bào ra, lộ ra 1 đầu trung niên cường tráng, khí thế ngất trời. Y nói rằng y là hộ pháp của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ được Nhã Phi phái đến khiến cậu có chút bất ngờ. Thì ra Nhã Phi cũng đã tính trước chuyện này, sau lần này phải gửi đến cho y 1 cái gì đó để đáp lễ.

‘Đa tạ Lăng Ảnh tiên bối ra tay giúp đỡ, ân tình này tôi sẽ trả sau’

‘Không không, đây là trách nhiệm của thuộc hạ, đại nhân không cần đáp lễ’

Lăng Ảnh khách khách khí khí làm Lãnh Mạc khá vui mừng, nhưng dù gì cũng phải đáp lễ mới đúng. Sau đó nhìn qua Trọng Đạt và Trọng Thiên đang mỉm cười nhìn cậu, việc 1 năm trước giao kèo với họ cậu hoàn toàn nhớ rõ, liền xuất ra 1 quyển trục gỗ.

‘Đây là công pháp hậu cấp nếu tu luyện đến đỉnh phong Đầu Tông nó sẽ thành cao cấp. Như là giao kèo của chúng ta, nhận lấy đi’

‘Ân, đa tạ chủ nhân’

‘Bỏ 2 chữ chủ nhân đi’

Lãnh Mạc đưa cái công pháp trên tay cho Trọng Thiên. Đây chính là giao kèo 1 năm trước của 3 người, và cậu chỉ đưa 1 cuốn công pháp vì 2 huynh đệ đều tu luyện địa thuộc tính đầu khí nên tu luyện chung 1 công pháp cũng rất ổn rồi. Nếu có thể, liền chiêu mộ 2 huynh đệ này trở thành thủ hộ của Bích Ngân Tông, như thế sau này có thể tiện hơn khi cậu gia nhập học viện kia.

‘Lãnh Mạc!! Cẩn thận phía sau!!’

Đột nhiên từ xa Linh Nhi quát lớn cảnh báo cậu, lúc đầu hơi khó hiểu nhưng cậu cảm nhận được 3 khí tức cực mạnh ở phía sau mình. 4 người liền quay lại thì thấy được 3 cái thân ảnh 2 trẻ 1 lão đầu, ánh chứa vẻ phẫn nộ. Lãnh Mạc ra hiệu cho 3 người còn lại lập tức lùi về sau thật nhanh vì những kẻ trước mặt này không phải hạng tầm thường.

‘Thì ra là các nguoi, dám giết chết hài tử của ta, tội đáng chết!!! Toái son chừng!!’

‘Nguy hiểm!’

Cái lão đầu kia lâm bậm gì đó trong rất phẫn nộ, không chần chừ vừa dứt câu liền tung ra 1 chưởng đầy uy lực đánh đến 4 người họ. Lãnh Mạc quát lên cảnh báo cho 3 người kia, vận đầu khí hộ thể chống đỡ 1 chưởng này.

Uỳnh

Chưởng này của lão đầu kia cực kỳ uy lực, thực lực của lão ít nhất phải là lục tinh Đầu Tông mới có thể xuất ra 1 chưởng như thế. Đối với Lãnh Mạc có dị hòa hộ thể nên không hề hấn gì nhưng còn 3 người Trọng Đạt, Trọng Thiên và Lăng Ảnh thì chật vật không thôi.

‘Nếu tức giận như thế mà còn hướng đến chúng ta thì chắc phải là tông chủ Thiên Thế Tông rồi’

‘Biết vậy thì tốt!!’

Suy nghĩ 1 chút, Lãnh Mạc đoán ra lão đầu này chính là tông chủ của Thiên Thế Tông. Lão liền lao đến, tay thủ thêm 1 chưởng tung ra đánh vào người cậu khiến cậu phun ra 1 ngụm máu, lùi xa hơn nữa. 3 người kia xuất hiện bao vây lão, tung ra 1 quyền để đánh lão thì liền bị phản lại do đấu khí hộ thể. 2 tên theo lão cũng xuất hiện, liền giao tranh với 3 người kia, đem họ tách rời ra khỏi cậu.

‘3 người, có thể chống đỡ không?!’

‘Đại nhân yên tâm, 2 tên này chỉ là tam tinh Đấu Tông, 3 chúng tôi có thể đánh được!’

Lãnh Mạc lo lắng liền quay sang hỏi, nhận được câu trả lời từ Lăng Ảnh cậu cảm thấy ổn phần nào, giờ thì tập trung đánh với lão đầu trước mặt mình.

‘Còn trẻ tuổi mà đạt đến Đấu Tông đúng là giết thì rất là lãng phí, nhưng ta sẽ lấy mạng người tể cho hài tử ta dưới đáy huyết trì!! Bạo phá chương!’

‘Muốn giết ta, còn lâu!! Liệt hỏa oanh lôi!!’

Lão đầu tràn đầy phần nộ tung ra đấu kỹ, 1 bàn tay khổng lồ hướng thẳng đến Lãnh Mạc, đương nhiên không chịu thua lập tức xuất ra Liệt hỏa oanh lôi đánh thẳng vào cái đấu kỹ kia. Đấu hỏa lôi long xuất hiện, gầm thét 1 tiếng rồi lao đến bàn tay kia. Lần này cậu muốn tốc chiến tốc thắng để giải quyết mọi chuyện.

Oanh oanh

2 đấu kỹ va chạm nhau tạo ra chấn động dư ba dữ dội, đem toàn bộ quân liên minh khiếp sợ. Họ chưa từng thấy được 1 trận chiến nào như trận chiến này, chỉ nhất tinh Đấu Tông lại dám đương đầu lục tinh Đấu Tông thì quả là biến thái đi.

Khói bay mù mịt trên bầu trời, che cả tầm nhìn của Lãnh Mạc và lão đầu, trong lúc đang chật vật để thoát khỏi đám khói này thì đột ngột đầu hỏa lôi long kia xuất hiện. Trục tiếp đánh vào người của lão làm lão trọng thương 1 phen.

‘Khốn nạn!’

Không nhìn được con đầu do hỏa lôi long gây ra, lão liền mắng chửi 1 câu rồi phun ra 1 ngụm máu tươi. Khói tản ra, toàn bộ đại quân liền nhìn thấy lão đầu tông chủ Thiên Thế Tông đang bị chiếm ưu thế, liền reo hò phấn khích không ngừng, đến lục tinh Đấu Tông cũng không đánh lại cậu thì quả thật Lãnh Mạc chính là chiến thần bách chiến bách thắng!

‘Thế nào, còn muốn đánh nữa không? Lão là lục tinh Đấu Tông, đúng là khiến ta có chút chật vật nhưng hiện trạng của lão giờ có thể chịu nổi thêm 1 đòn Thủy tinh giai đấu kỹ cao cấp nữa không?’

‘Người.!’

Lãnh Mạc lúc này đã hoàn toàn chiếm ưu thế trước lão đầu kia, lập tức đe dọa lão. Lão ta e dè, lùi lại về sau thật xa như không muốn tiếp tục đối đầu với cậu.

Oanh

Từ xa 1 tiếng nổ lớn vang lên, có 2 cái thân ảnh từ trên cao rơi thẳng xuống đất lập tức chết đi. 2 thân ảnh này chính là 2 kẻ đã đi cùng với lão đầu kia. 3 người Lăng Ảnh, Trọng Đạt, Trọng Thiên hợp sức lại, đem 2 cái tam tinh Đấu Tông đánh chết thì không có gì hợp lý hơn cả.

Lúc này, con mắt của lão nhìn như muốn xé xác cả 4 người, lửa hận của lão đã dâng trào đến mức tốt cùng không thể chịu đựng hơn nữa. Hài tử của mình đã chết cùng 3 tên thuộc hạ, đã kích như thế này đương nhiên lão không chịu nổi nữa.

‘Lũ khốn nạn!!! Ta phải giết các ngươi!!!’

‘Ngu ngốc’

Lão gần như mất hết lý trí, không tự chủ hành vi của mình liền lao thẳng đến chỗ Lãnh Mạc. Cậu mắng 1 tiếng, liền triệu hồi ra 2 đóm dị hỏa trên 2 bàn tay, bên trái là Xích Viêm Địa Hỏa màu đỏ sẫm, bên phải là Vãn Lạc Tâm Viêm vô sắc nhưng cậu đã biến nó thành kim xích sắc.

Không để ý đến lão đầu kia phía xa đang lao đến đây, ánh mắt Lãnh Mạc chăm chú nhìn 2 loại dị hỏa trên tay mình, khoe miệng nhếch lên cười rồi đem 2 dị hỏa áp sát lại với nhau.

‘Lãnh Mạc đại nhân!! Người điên rồi à?! Dù đại nhân là “người đồ” đi chăng nữa thì dung hợp 2 loại dị hỏa lại với nhau chỉ có đường Tù!!’

Lăng Ảnh từ phía xa nhìn thấy cậu làm thế liền quát lên ngăn cản nhưng không được, đành cắn răng ra hiệu 2 người kia cùng lùi ra sau. Đại quân nghe tin này liền chấn kinh, nếu như chiến thần của họ chết, không phải là 1 kết cục cực kỳ bi thương sao?

‘Lãnh Mạc, đệ làm gì vậy?!! Mau loại trừ 2 loại dị hỏa ra đi!!’

Phía xa Linh Nhi như tâm thần kinh biến, cũng quất lên ngăn cản Lãnh Mạc, cảm thấy không ổn, liền lao đến chỗ của cậu. Linh Khởi và Diệp Tu thấy vậy cũng kinh sợ không ngừng, nhất thời không chú ý, liền Linh Nhi lao đến ngăn cản cậu.

‘Dừng lại Linh Nhi!!’

Trước lời ngăn cản của Linh Khởi, Linh Nhi vẫn 1 lòng muốn lao đến cản Lãnh Mạc lại khiến Linh Khởi cực kỳ hoảng hốt.

2 loại dị hỏa này như không muốn dung hợp lại, mạnh mẽ tách rời ra. Thấy cảnh này, Lãnh Mạc tặc lưỡi 1 cái rồi vận đấu khí của mình, đem cả 2 dị hỏa hoàn toàn dung hợp lại, nhưng nó rung mạnh lên, nó phản phệ 1 chút làm cậu bị thương trên cánh tay. Vết thương không quá đau nhưng cậu nghiêng chặt răng chịu đựng, dị hỏa trở nên yên tĩnh hơn nhiều so với lúc này.

‘Tốt lắm tiểu tử, cuối cùng cũng làm được’

‘Vâng, sư phụ!’

Dị hỏa dung hợp dần trở thành 1 cái đầu hỏa long trắng đầy hỏa diễm của dị hỏa, đây chính là đấu kỹ mà Nguyệt Mỹ truyền lại cho cậu bằng kim tự linh hồn lực. Cảnh này khiến ai cũng trở mắt ra, Linh Nhi dừng lại vì cảm nhận được sự nguy hiểm của thứ trên tay cậu, lập tức lùi về sau. Thực lực của nó khi dung hợp 2 dị hỏa lại phải nói là gần như bất khả chiến bại, 1 khi đánh chiêu thì khó lòng mà sống sót. Lãnh Mạc nhìn thẳng vào lão đầu kia gần lao đến, 2 tay liền đưa ra đầu hỏa long xuất ra.

‘Nhận lấy thử đấu kỹ này của ta xem. Nó có tên là Phật Nộ Hỏa Liên!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Kết thúc

Đấu kỹ Phật Nộ Hỏa Liên này của Lãnh Mạc xuất ra tạo ra uy áp đấu khí cực kỳ dày đặc, nó khiến cho cả bầu trời dị biến, không khí trở nên nóng hơn rất nhiều. Tuy nói là ‘Phật’ nhưng thứ cậu hình dung ra không có 1 chút chất gì gọi là ‘Phật’ mà là ‘Long’ nên nói đúng ra tên đấu kỹ này phải là Long Nộ Hỏa Liên.

Ai cũng trở nên kinh sợ trước cái đấu kỹ này, trong mắt họ hiện lên 1 đầu hỏa long to gần trăm trượng hướng thẳng đến lão đầu tông chủ Thiên Thế Tông kia, nó gầm lên 1 tiếng liền trực tiếp đánh lên người lão.

Ầm ầm

Tiếng bạo nổ kinh thiên động địa của Phật Nộ Hỏa Liên khi đánh vào người lão đầu kia vang dội cả chục dặm trên không trung, kèm theo năng lượng hủy diệt tạo ra con chấn động mãnh liệt ở dưới lòng đất khiến cho đại quân liên minh sợ hãi không ngừng. Đấu kỹ này chính là do 2 loại dị hỏa tạo thành, thực lực rất khủng bố nên e rằng khó mà có thể so sánh nó với Thủy tinh giai đấu kỹ cao cấp hay thậm chí là Thiên tinh giai được. Bởi thực lực khủng bố thế này nên liền đem lão đầu lục tinh Đấu Tông từng tung hoành 1 thời trở về với cát bụi, ngay cả tro tàn cũng không còn 1 mẩu.

Trước khi chết, lão còn nghĩ rằng tại sao lão đường đường là 1 lục tinh Đấu Tông mà tại sao lại của tên tiểu tử trước mặt được? Thật sự chuyện này khiến lão dù chết cũng phải ôm hận không ngừng.

‘Tông phó chiến thắng rồi!!!’

‘Người đã hoàn toàn hạ gục tên tông chủ kia!!!’

‘Liên minh tất thắng!! Tất thắng!!!’

‘Tông phó Bích Ngân Tông thật sự quá lợi hại!’

Từng người dưới đại quân nhìn thấy cảnh tượng Lãnh Mạc đã hoàn toàn chiến thắng trước lão tông chủ kia, lập tức xuất hiện vô số câu hò reo gọi cậu. Lần này có thể chứng kiến sức mạnh kinh thiên mà đã được đồn đại bao lâu nay thì quả là quá hạnh phúc đối với họ, cái tồn tại tông phó này đúng là danh bất hư truyền!

Rầm rầm

Từ phía xa, 1 đội quân trăm người toàn bộ mặc hắc huyền giáp cưỡi trên lưng Địa giác mã, tay phải cầm mạch đao, tay trái cầm thuẫn, quân kỳ bay phấp phới có 2 chữ Thương Vân. Khí thế cao ngời ngời đang tiến đến tàn dư của quân địch. Nếu là Thương Vân quân thì chắc chắn là đến giúp liên minh theo lời của Linh Khởi.

Dẫn đầu đội quân này là 1 nữ nhân đang sử dụng đấu khí dục lao đến quân địch, mái tóc màu bạch tro, tay đang cầm 1 thanh hắc đao, trên mặt có 1 cái

Thiên La Diện, người mặc huyền giáp bó sát cơ thể cùng áo choàng bạch kim. Theo những đặc điểm trên thì đây ắt phải là “Cừ Soái” Trưởng Tôn Vong Tinh.

Khi đến gần tàn dư của quân địch, ánh mắt y lướt qua 1 cái ròi vùng đao liên giết chết 20 mạng không chút chần chừ. Cứ thế, Vong Tinh cứ lao đến lần lượt giết từng tên 1 theo 1 đường thẳng tiến, đội quân của y rời khỏi người của Địa giác mã, lao đến vùng đao giết từng tên theo chân y. Chỉ với trăm người mà có thể địch lại tàn quân chừng ngàn người thì chỉ có duy nhất Thương Vân quân mới có thể làm được chuyện này mà thôi.

‘Yến Lân, ta đi tìm Linh Khôi! Chỗ này để lại cho cậu!’

‘Được!’

Đột ngột y quay lại nói với 1 nam tử cường tráng phía sau rồi dùng toàn lực phá vòng vây, lao thẳng đến phía trước.

‘Khụ khụ, chết tiệt, lần này thật sự chơi quá rồi, đầu khí không còn nhiều, kinh mạch bị tổn thương, không thể duy trì đầu khí được lâu thêm nữa!’

Lãnh Mạc trên không trung đột nhiên trở nên chật vật, ho khan vài tiếng liền phun ra vài ngụm máu, hơi thở có ngắt quãng, gương mặt tái nhợt lại đi không chút sắc hồng. Đầu khí được sau lưng cậu đột nhiên liền biến mất khiến cậu rơi thẳng xuống mặt đất.

‘Tiểu tử!!’

Vút

Nguyệt My khi thấy cậu rơi xuống liền quát lên 1 tiếng run sợ, chuẩn bị hiện ra để đỡ lấy cậu thì đột ngột từ phía xa Linh Nhi sử dụng toàn bộ tốc lực lao đến ôm lấy cậu trước khi Nguyệt My xuất hiện.

‘Cũng may là đến kịp lúc’

Trên tay Lãnh Mạc đã ngắt đi, trên miệng còn vương vết máu lúc nãy vừa phun ra, Linh Nhi trong lòng không ngừng đau xót thương tâm. Đào mắt nhìn nhục thể Lãnh Mạc, Linh Nhi khá ngạc nhiên khi chỉ mới 1 năm mà cậu lại cao hơn lúc trước rất nhiều, ít nhất cũng phải bằng cô. Cơ thể cường tráng này của cậu không nặng cũng không nhẹ, ít nhất có thể để Linh Nhi bế cậu về.

‘Thương Vân quân cũng đã đến, giờ thì phải về lại doanh trại thôi’

Không nghĩ nhiều, nhìn xuống Thương Vân quân kia 1 cái rồi cô liền quay người đem Lãnh Mạc lao thật nhanh đến doanh trại để chữa trị cho cậu. Khi vừa đáp xuống, đại quân liền nhìn thấy chiến thần của họ đã ngắt, trên mặt hiện lên cảm xúc bị thương. Lập tức tránh đường cho Linh Nhi đi đến trại chữa trị.

‘Linh Nhi, cuối cùng muội cũng đã.....’

‘Tỷ tỷ, hãy nhanh chóng gọi vài vị luyện dược sư xem xét tình hình của đệ ấy đã, chúng ta sẽ nói chuyện sau’

Linh Khôi từ xa thấy Linh Nhi trở về liền mừng rỡ bước đến chỗ cô, khi nói chưa dứt câu thì lại bị Linh Nhi ngắt đi. Thấy được trên tay muội muội của mình là Lãnh Mạc, nhất thời hốt hoảng khi thấy cậu trong tình trạng này.

‘Diệp Tu đại nhân, lập tức mời gọi Mộ Dung lão đến điều trị liệu khẩn cấp!’

‘Được’

Không chần chừ khi thấy cậu như thế này, Linh Khôi kêu gọi Diệp Tu phía sau mời vị luyện dược sư Mộ Dung đến điều trị thương. Diệp Tu gật đầu, lập tức quay người đi thật nhanh để tìm người này.

‘Lãnh Mạc, đệ đã làm rất tốt rồi’

Khoảng vài khắc sau, Diệp Tu cùng 1 vị lão nhân phía sau có lẽ chính là vị luyện dược sư tên Mộ Dung mà Linh Khôi đã nhắc đến, 2 người liền đi vào điều trị thương. Trên giường bệnh, Lãnh Mạc vẫn cứ nằm đó mà không có chút biến chuyển gì cả, đôi mắt vẫn cứ khép lại như thế, bên cạnh còn có Linh Nhi đang ngồi chăm sóc cậu.

‘Mộ Dung đã đến rồi, Linh Nhi tiểu thư hãy tránh qua 1 chút để y xem tình hình của Lãnh Mạc’

‘Đ...được’

Linh Nhi theo lời Diệp Tu tránh qua 1 bên, vị Mộ Dung bước đến, ánh mắt nhìn sơ qua 1 chút rồi lấy tay đặt lên giữa ngực của Lãnh Mạc. Mộ Dung truyền đầu khí của bản thân vào cơ thể của cậu để cảm nhận bên trong cơ thể, lúc sau thì y lấy tay ra, vuốt ve bộ râu dài 1 chút như đang suy nghĩ gì đó rồi đảo mắt nhìn về phía Linh Nhi.

‘Đầu khí của tông phó gần như là cạn kiệt nhưng vẫn ổn, linh hồn lực vẫn còn, chỉ là cơ thể chịu áp lực của đại chiêu lúc nãy quá lớn, ảnh hưởng mạnh đến thể lực, kinh mạch lẫn tâm thần nên giờ ngài ấy mới rơi vào tình trạng này’

Vị Mộ Dung nói ra tình trạng của Lãnh Mạc 1 chút, Linh Nhi và Diệp Tu đều hiểu được chuyện này. Đại chiêu đó thật sự ảnh hưởng trực tiếp đến nhục thể của cậu, nếu vì không phải có dị hòa hợp thể thì tình trạng này của Lãnh Mạc còn tệ hơn rất nhiều. Nói cho cùng, Phật Nộ Hóa Liên là 1 con dao 2 lưỡi, nếu không cẩn thận thì cả người thi triển cũng có thể chết sau khi xuất ra nó.

‘Vậy có cách nào chữa cho đệ ấy không?’

‘Tiểu thư đừng lo, Mộ Dung ta sẽ chữa trị cho tông phó dù bất cứ giá nào đi nữa. Giờ 2 người hãy ra ngoài 1 chút sau khi ta chữa trị xong thì hẳn vào’

Câu này của Mộ Dung ắt có thể tin tưởng được, Diệp Tu cùng Linh Nhi gật đầu 1 cái rồi đi ra khỏi lều. Khi bọn họ đã đi, Mộ Dung sắc mặt âm trầm lấy ra 1 viên đan dược đưa vào miệng Lãnh Mạc, viên đan này là Phục Hồi Đan đặc chế từ đan phương của cậu, cực kỳ hiệu quả lúc này đối với tình trạng hiện giờ. Khi cho Lãnh Mạc uống đan dược xong, Mộ Dung không chần chừ liền bắt đầu quá trình chữa trị của cậu.

1 canh giờ trôi qua, đại quân liên minh lúc này đang nghỉ ngơi cùng Thương Vân quân khi đã tiêu diệt toàn bộ quân địch, mang lại chiến thắng cho liên minh. Toàn bộ đầu lĩnh của Thiên Thế Tông đều đã chết thì ắt những kẻ tàn dư còn lại sẽ tự động giải tán hoặc bước lên con đường trả thù. Nhưng dù lựa chọn nào đi nữa thì liên minh sẵn sàng đón tiếp bọn chúng.

‘Đã lâu không gặp, Vong Tinh!’

‘Ừm, đã lâu không gặp, ta không nghĩ cô còn nhớ ta a’

‘Hừ, sao không nhớ được chứ, hảo tỷ muội!’

Tại trước lều của thống lĩnh, Linh Khởi gặp được Vong Tinh liền vui mừng khôn xiết. 2 người cười cười nói nói với nhau rất thân mật, điều này chứng tỏ giữa 2 người có quan hệ rất mật thiết, cũng vì thế mà có thể nhờ vả được y đến giúp đỡ.

‘Ồ, lại đột phá rồi à?’

‘Đúng vậy, 1 tháng trước khi cô liên lạc cho ta thì đã là bát tinh Đấu Hoàng rồi, nói vậy chứ đột phá cũng không dễ dàng gì. Cơ mà Linh Khởi, 1 năm đột phá 2 tinh thì không phải là tầm thường đâu’

‘Hắc hắc, quá lời rồi’

Linh Khởi khá bất ngờ trước thực lực của Vong Tinh khi lại tăng thành bát tinh Đấu Hoàng, tuy chỉ kém y 1 tinh nhưng đột phá lên bát tinh thì cũng không phải dễ dàng gì.

‘Vong Tinh tỷ?!’

Linh Nhi đột ngột xuất hiện, Linh Khởi và Vong Tinh liền đảo mắt nhìn về hướng của cô. Vong Tinh liền mỉm cười, bước đến gần Linh Nhi.

‘Phải tỷ đây, đã lâu không gặp, Linh Nhi’

‘Vâng...’

Vong Tinh đặt tay của cô lên đầu Linh Nhi rồi xoa xoa, có lẽ Linh Nhi cũng quen biết người này, và có khi còn mật thiết hơn cả Linh Khởi.

‘Tu vi của muội.....tăng rồi?!’

Đột nhiên Vong Tinh trở nên bất ngờ trước tu vi hiện tại của Linh Nhi. Nếu như không lầm thì cô đã được kể lại rằng Linh Nhi đã không thể tu luyện đấu khí được, vài năm chỉ dừng ở Đại Đấu Sư. Nhưng tại sao bây giờ lại là Đấu Vương?

‘Là do Linh Nhi bị mắc 1 biến chứng. Cái biến chứng này khiến cho muội ấy không thể tu luyện đấu khí được nhưng đã được tông phó của Bích Ngân Tông ta chữa trị rồi, còn tặng muội ấy 1 cái công pháp cao cấp nữa kìa’

Linh Khởi đứng ra giải thích sơ lược cho y nghe. Nghe xong, Vong Tinh càng bất ngờ hơn, không ngờ Linh Nhi lại mắc biến chứng như thế, mà còn đã được chữa trị bởi tông phó Bích Ngân Tông. Cả công pháp cao cấp cũng tặng miễn phí. Vậy thì vị tông phó kia rốt cục là người như thế nào?

‘Có phải người đã mang lại chiến thắng cho liên minh không? Người này ta nghe được rất nhiều quân lính và đệ tử bàn tán’

‘Đúng vậy, là 1 siêu việt thiên tài thực lực nhất tinh Đấu Tông đã có thể đối chiến và hủy diệt 1 cái lục tinh Đấu Tông. Người này còn có 3 Đấu Tông khác bên cạnh a’

Nghe được những điều này từ Linh Khởi, Vong Tinh không khỏi rung mình 1 cái. Nhất tinh Đấu Tông đã có thể giết chết lục tinh Đấu Tông, điều này thật sự quá nghịch thiên! Khoảng cách giữa 2 tinh khi là Đấu Tông đã khó có thể đối chiến rồi, mà cái này là cách đến 5 tinh mà có thể trực tiếp giết được thì quá biến thái đi. Lại còn có 3 Đấu Tông khác bên cạnh, như thế cả Thương Vân quân của y cũng chưa chắc đánh lại.

‘Tông chủ, Linh Nhi, Mộ Dung đã chữa trị cho Lãnh Mạc xong rồi’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Phân phó

Biết được tin Mộ Dung lão đã chữa trị cho Lãnh Mạc xong, Linh Nhi muốn lập tức đi xem tình hình hiện giờ của cậu có tốt hơn chưa. Linh Khởi phía sau cũng mừng rỡ khôn xiết, không nói gì cả liền kéo tay Vong Tinh bên cạnh để đi xem Lãnh Mạc.

‘Thế nào? Có muốn đi xem mặt của tông phó chúng ta không?’

‘Hắc, cơ hội thế này sao mà bỏ qua, đi!’

Linh Khởi hào hứng quay lại hỏi Vong Tinh. Nếu được chứng kiến người đã xuất quỷ nhập thần giết chết lục tinh Đẩu Tông, đem lại đại thắng cho liên minh thì còn gì bằng. Liền gật đầu đồng ý, cả 4 người hướng thẳng đến lều của Lãnh Mạc mà đi.

Bước đến trước lều, cả 4 người lập tức cảm nhận được 2 cỗ khí thực lực cực mạnh khiến họ phải nuốt 1 ngụm nước bọt để giữ lại bình tĩnh. Cả Vong Tinh, người đã từng đối chiến với vô số kẻ thực lực mạnh nội tâm cũng phải run lên không ngừng, nếu như 2 kẻ trong đó là địch thì khó mà đối chiến lại.

‘Đều là quen biết nhau, còn do dự làm gì, mau vào đi’

Bên trong vọng ra 1 tiếng nói của nam nhân khá trầm. Tiếng nói này lọt vào tai Linh Khởi thì lập tức cô nhận ra ngay, mỉm cười 1 cái rồi ra hiệu cho 3 người còn lại bước vào. Lúc đầu tuy do dự nhưng thấy Linh Khởi bình thân như thế nên cũng miễn cưỡng bước vào, dù gì người bên trong cũng đã gọi trước 1 tiếng rồi.

Khi bước vào, hiện ra trước mặt họ là 1 nữ nhân tóc trắng và 1 nam nhân tóc đỏ đang đứng bên cạnh giường của Lãnh Mạc. 2 người này đối với Linh Khởi không xa lạ là mấy, mà còn đã từng nói chuyện qua vài lần. 2 người này là Phượng Viêm và A Ngân. 2 người đã cùng Lãnh Mạc bế quan, cho đến khi đánh với tông chủ Thiên Thế Tông cũng không thấy xuất hiện, nhưng lúc này lại xuất hiện thì chắc phải có ân tình gì đó.

‘2 vị này là....’

‘2 vị này có thể gọi là bằng hữu của Lãnh Mạc, nếu nói đúng hơn thì là huyền thú trên 1500 năm của cậu ta’

Thấy được 2 người A Ngân và Phượng Viêm, Vong Tinh có chút thắc mắc liền hỏi. Linh Khởi đành miễn cưỡng nói ra thân phận thật của họ, dù gì giá đi cũng không có mang lại ích gì. Nghe được điều này từ Linh Khởi không khiến khỏi Vong Tinh nội tâm chấn kinh. Huyền thú trên 1500 năm của Lãnh Mạc, chuyện này có phải là sự thật?

Chuyện này đối với những người mới biết như y thì không lạ lắm gì, Linh Nhi và Diệp Tu nhìn thần sắc của Vong Tinh cũng cười khổ tiếng, cứ như là thấy lại bản thân của mình trong lúc đó vậy.

Ma thú 1000 năm mở ra linh trí, có thể nói tiếng của nhân loại, 1500 năm thì có thể hóa thành nhân loại, ẩn đi thân phận thật sự của mình. Mà ma thú chỉ 500 năm đã là hiếm thấy, huống hồ chỉ là ma thú 1500 năm, những loại ma thú loại đó đều được xếp trong Thập đại ma thú bảng gồm 10 ma thú trên 1400 năm và thực lực khủng bố. Cứ mỗi con ma thú đó đều sống ở những nơi khác nhau, và những nơi đó đến cả cường giả đỉnh phong Đẩu Thánh cũng phải dè chừng và không có ý định đến gần.

Trước mặt Vong Tinh hiện giờ lại là 2 cái ma thú trên 1500 năm mà còn lại là huyền thú của người hiện đang nằm ở trên giường kia. Chuyện này thật sự quá khó khăn để có thể tiếp nhận được, nhưng Vong Tinh đành lắc đầu bỏ qua những suy nghĩ vẩn vơ kia mà chấp nhận sự thật này.

‘Nếu 2 vị xuất hiện rồi thì ắt phải biết tình hình hiện tại của cậu ta, đúng không?’

Linh Khởi liền nói ra suy nghĩ trong đầu của mình từ khi bước vào đây với chút vẻ tức giận. Lúc mà Lãnh Mạc rơi xuống, 2 người họ cũng không có xuất hiện để cứu cậu, rồi để khi cậu bị trọng thương thì mới xuất hiện, chuyện này đối với cô thì không vui chút nào.

‘Hừm, người nhất thời dừng tức giận như vậy. Cái đầu kỹ Phật Nộ Hỏa Liên kia nếu nói thẳng ra thì có thể đem Lãnh Mạc phá hủy toàn bộ kinh mạch, nếu không có ta, Phượng Hoàng Lửa trong tâm hải của tên này dùng hỏa diễm của ta bảo toàn nội thể thì chưa chắc gì các ngươi có còn thể thấy hân. Mà lúc đó dù có rơi xuống thì tiêu tử hân cũng không thể chết vì hộ thể của A Ngân đâu’

Phượng Viêm nhìn thấy Linh Khởi như thế đành phát tay giải thích rõ ràng chuyện này. Nếu như lời của Phượng Viêm nói thì cô đã trách lầm y và A Ngân rồi, đành ngậm ngùi cúi mặt xuống thay cho lời xin lỗi.

‘Bỏ đi, dù gì tên tiểu tử này cũng đã bình phục phần nào rồi, giờ chỉ cần chăm sóc hân 1 thời gian ngắn là được. Vậy ai muốn chăm sóc tên này không?’

‘Hà có gì lại nhờ người chăm sóc tôi’

Khi Phượng Viêm đang nói ra thì đột nhiên tiếng của Lãnh Mạc chen ngang. Tất cả mọi người đều đổ mắt về hướng Lãnh Mạc nằm trên giường thì đã

thấy cậu mở mắt tự lúc nào, trên môi còn nở 1 nụ cười.

‘Đệ tỉnh rồi?!’

‘Lão đại!’

Nhìn thấy cậu đã tỉnh, Linh Nhi và A Ngân liền bước đến bên Lãnh Mạc, nâng đỡ cậu dậy. Thấy cảnh này, Linh Khôi không khỏi cười khổ 1 tiếng trong lòng, nhưng như thế cũng tốt cho muội muội của mình. Lãnh Mạc ngồi dậy, thân thể tuy còn đau đớn nhưng có thể chịu được, đảo mắt nhìn 1 cái thì thấy được 1 vị khách xa lạ, không biết là ai.

‘Cho hỏi, không biết vị cô nương kia là ai?’

Lãnh Mạc hướng thẳng đến Vong Tinh mà hỏi.

‘Thất lễ rồi, ta là Trương Tôn Vong Tinh, là thống lĩnh của Thương Vân quân đến đây viện trợ cho liên minh, và cũng là hảo tỷ muội với Linh Khôi. Xin chào tông phó Bích Ngân Tông’

Vong Tinh cúi nhẹ đầu xuống ôn nhu nói. Không ngờ vị tông phó mà được mọi người nhắc đến lại còn trẻ tuổi như thế đã là Đẩu Tông, mà còn toát ra vẻ uy nghiêm mà khiến y phải e dè đôi chút. Người này chắc còn phải chứa ẩn tình gì hoặc chuyện gì đó bí ẩn phía sau mới có thể là Đẩu Tông.

‘Hắc hắc, Vong Tinh thống lĩnh không cần khách khí thế, nếu là hảo tỷ muội của Linh Khôi tỷ thì đều là người nhà cả. Chỉ cần gọi tôi là Lãnh Mạc được rồi’

‘Nếu đã nói vậy rồi sao Vong Tinh ta có thể không đáp lại, sau này cũng chỉ cần gọi ta là Vong Tinh, nếu có chuyện gì cần thì nói 1 tiếng là được’

2 người cười cười nói nói để tạo quan hệ mật thiết với nhau, nếu sau này 1 bên có chuyện gì thì bên còn lại còn có thể giúp đỡ. Đối với vị Trương Tôn Vong Tinh này Lãnh Mạc hoàn toàn có thể tin tưởng được, thực lực bát tinh Đẩu Hoàng lần thanh đao bên hông thực lực Đẩu Vương thì là thống lĩnh của Thương Vân quân thì không sai đâu được. Tạo quan hệ với người này là 1 hảo ý.

‘À suýt nữa quên mất, tàn dư của địch ra sao rồi Linh Khôi tỷ?’

Sau khi nói chuyện với Vong Tinh 1 lúc, Lãnh Mạc quay sang Linh Khôi hỏi về tình hình của quân địch vì cậu đã ngắt đi trước đó nên không biết địch ra sao.

‘Hắc, đệ đừng lo, toàn bộ tàn dư của địch đều bị liên minh và Thương Vân quân càn quét tất cả, bắt sống được vài tên đầu lĩnh để tra khảo’

‘Vây đệ cũng không lo phần nào nữa. Nhưng ngược lại vẫn còn mấy cái mầm mống ở Thiên Thế Tông, bọn chúng ắt sẽ tìm đến 1 lần nữa’

‘Cái này cứ yên tâm, Thương Vân quân chúng ta sẽ càn quét hết bọn chúng’

Biết được tình hình hiện giờ cậu cũng nhẹ nhõm phần nào, nhưng vẫn còn những kẻ còn lại ở Thiên Thế Tông dù thế nào cũng sẽ tìm cách tấn công 1 lần nữa dù mất đi 5 Đẩu Tông. Vong Tinh bên cạnh liền nói ra, giao chuyện này cho y cũng rất thỏa đáng, có thể sau chuyện này tạ họ khoảng trăm viên đan dược tứ phẩm cho họ cũng không vấn đề gì.

‘Đúng rồi, 3 người kia đâu rồi?’

‘Họ ở bên ngoài đang lo việc sắp xếp công việc cho liên minh, tỷ sẽ cho người gọi họ vào’

Đương nhiên Lãnh Mạc không quên 3 người Trọng Đạt, Trọng Thiên và Lăng Ảnh, chiến thắng này cũng có phần họ giúp đỡ. Nếu lúc đó không kịp ứng cứu Linh Khôi thì chưa chắc gì có thể thắng nếu tinh thần binh sĩ và các đệ tử suy giảm. Lần này cậu hạ quyết tâm phải chiêu mộ 2 người kia thành thủ hộ Bích Ngân Tông, còn Lăng Ảnh thì có lẽ sẽ đáp lễ sau.

Chỉ vài khắc sau, 3 người kia liền bước vào, khi thấy cậu đã bình phục liền quỳ rạp xuống chúc mừng. Lập tức Lãnh Mạc nói với họ rằng không cần làm như vậy. Chỉ với 2 chữ “chủ nhân” hay “đại nhân” từ miệng họ cũng đã khiến cậu khó xử rồi, mà còn làm như thế thì thật sự cậu không dám nhận.

‘Chuyện của Trọng Đạt và Trọng Thiên, đệ sẽ kể cho tỷ...’

Lãnh Mạc kể qua chuyện 1 năm trước, giao hẹn giữa Lãnh Mạc và 2 huynh đệ kia. 3 người Linh Nhi, Linh Khôi và Diệp Tu biết được không tránh khỏi bất ngờ, không ngờ Lãnh Mạc lại có thể tính đến chuyện họ sẽ bảo vệ cho Bích Ngân Tông mà không phản bội hay bỏ chạy. Về chuyện này thì cậu hoàn toàn tin tưởng 2 người này nên không 1 chút nghi ngờ nào cả mà tháo hắc xích cho họ.

‘Mọi chuyện cũng rõ ràng, Trọng Đạt, Trọng Thiên, thay vì phải trốn chạy khỏi Băng Hà Cốc, 2 người các ngươi có thể ở đây làm thủ hộ Bích Ngân Tông được không?’

Đến cuối cùng cậu cũng phải nói thẳng ra cho 2 người về vấn đề này. 2 huynh đệ đưa mắt nhìn nhau 1 cách khó xử, không biết phải làm gì cho đúng. Nhưng ở lại Bích Ngân Tông làm thủ hộ thì không quá phiền phức là gì, nếu như có thể an nhàn qua ngày thì càng tốt. Liền gật đầu đồng ý.

‘Chúng tôi đồng ý với đề nghị của ngài, nguyện làm thủ hộ của Bích Ngân Tông!’

‘Được, vậy còn Linh Khởi tử, Diệp Tu và Linh Nhi tử thì sao?’

‘Đệ đã nói vậy sao tử làm trái được chứ’

3 người kia đều háo hức hài lòng, nếu có thù hờ là Đấu Tông thì điều này quá tốt cho tông môn nên không thể bỏ được. Vì thế đành bỏ qua những điều trong quá khứ đã xảy ra mà đồng ý 2 người Trọng Đạt, Trọng Thiên làm thù hờ. Việc này sau khi liên minh giải quyết xong thì sẽ thông tri cho toàn bộ đệ tử tông môn biết.

‘Còn Lăng Ảnh tiền bối thì không cần phiền hà gì nữa. Tiền bối có thể lui về Mễ Đặc Nhĩ gia tộc được rồi’

‘Àn’

Phân phó xong những chuyện này, chuyện tiếp theo chính là bản thân dưỡng thương. Lúc này không thể làm việc gì quá nhiều nên đành phải nhờ Linh Nhi chăm sóc 1 thời gian rồi trở lại như xưa, còn cả chuyện sắp tới của nữ vương Mỹ Đỗ Toa kia.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Phán quyết

Vài ngày sau khi 5 đại đầu lĩnh của Thiên Thế Tông đại bại, những kẻ còn lại trong tông môn liền kéo đến Miêu Linh Thành với mục đích trả thù như đúng lời dự đoán của Lãnh Mạc. Bọn chúng chỉ còn khoảng chưa đến ngàn người, nhưng đó là chưa tính những đệ tử không ra trận, nếu như toàn bộ chúng xuất chiến thì con số ít nhất cũng phải hơn 1 ngàn người. Dẫn đầu cuộc trả thù này là 4 Đấu Hoàng, trong đó chỉ có 1 lục tinh Đấu Hoàng, 3 kẻ còn lại thực lực chỉ dưới ngũ tinh. Nếu không tính Thương Vân quân và Lãnh Mạc thì đội quân này có thể đánh ngang sức với liên minh mà không gặp trở ngại gì.

Đương nhiên nội bộ liên minh không cho phép chuyện này xảy ra, Vong Tinh nguyện thay thế Linh Khởi đưa ra hơn 1 nửa Thương Vân và những binh sĩ của liên minh không bị thương ra trận. 2 vị tông chủ Bạch Trình và Mộc Tần biết chuyện liền 1 lần nữa xuất thân ra trận không chân chừa.

Dù bên liên minh chỉ có 3 Đấu Hoàng nhưng với Vong Tinh thì 1 mình y có thể đối chiến đến 2 Đấu Hoàng bên địch nên liền cân bằng lại thế cục.

Dưới cổng chính của Miêu Linh Thành, vô số binh sĩ từ Thương Vân quân và liên minh khí thế hào hùng lao ra chiến trận. Tay nắm chắc vũ khí, miệng liên tục hô vang những tiếng động viên bản thân. Dẫn đầu đại quân này là Vong Tinh, Bạch Trình và Mộc Tần, cả 3 người đều chuẩn bị tâm lý để đối chiến với địch.

Keng keng

Tiếng binh khí chạm vào nhau lan tỏa khắp chiến trường, 2 bên đều muốn 1 lần giải quyết cho xong toàn bộ mọi chuyện và có được 1 chiến thắng toàn diện. Vong Tinh cùng 2 vị tông chủ kia đều tận sức tận lực mà diệt địch, sau đó nhắm vào 4 tên Đấu Hoàng mà đánh tới.

Phía xa trên tường thành, Lãnh Mạc cùng Linh Nhi đang hướng nhìn thế cục trận chiến, trên người khoác lên chiến y để có thể giúp đỡ bất cứ lúc nào. Về thương thế của cậu thì đã hoàn toàn khỏi, việc chiến đấu cũng không mất quá nhiều sức lực hay tổn hại gì đến vết thương cũ, càng làm cho cậu có thêm kinh nghiệm sau này khi thi triển cái đầu kỹ khủng bố kia.

Lần sau nếu giảm bớt 1 phần hỏa diễm của dị hỏa khi xuất ra Phệ Nộ Hỏa Liên thì có thể khiến uy lực nó giảm đi đôi chút kèm theo tổn 1 lượng đầu khí vừa phải. Nếu không thì giống như lần trước nhưng khi chỉ có 1 mình thì khó mà toàn mạng chạy trốn kẻ thù, cho nên điều thiết yếu nhất vẫn là giảm đi 1 phần hỏa diễm.

Lãnh Mạc đôi đồng tử kim sắc nhìn chăm chú vào trận chiến phía trước 1 cách lãnh đạm kèm chút u buồn. Cậu thế này là do bản thân đột nhiên nhớ lại trận chiến 2 năm trước khiến mẫu thân và phụ thân của cậu ra đi trong sự đau khổ tột cùng của bản thân. Sự đau khổ này giày xéo cậu không ngừng dù trong bất cứ hoàn cảnh nào hay bất cứ đâu, chỉ cần nhớ lại là nỗi đau đó lập tức xuất hiện.

‘Đệ có chuyện gì à, thần sắc đệ tệ quá’

Linh Nhi bên cạnh khi thấy Lãnh Mạc như thế này liền quan tâm hỏi thăm. Tuy cô không biết chuyện gì đã từng xảy ra với cậu trong quá khứ, nhưng biểu hiện trên mặt cậu đã gần như nói lên tất cả.

‘Không có chuyện gì cả, chỉ là đệ nhớ lại 1 vài chuyện trong quá khứ mà thôi’

‘Ra vậy, nhưng nếu muốn tâm sự với tử đây thứ cứ nói, tử sẽ lắng nghe hết’

Thấy được Linh Nhi quan tâm đến mình như thế này không khiến Lãnh Mạc vui lòng, đành cười trừ 1 tiếng thay cho lời đồng ý, đôi mắt 2 người nhìn

nhau 1 lúc thì đột nhiên xấu hổ, cả 2 quay mặt đi 1 lúc rồi lấy lại bình tĩnh mà tiếp tục quan sát chiến trận.

‘Mọi chuyện trong thành đã giải quyết xong rồi, coi như bớt 1 gánh nặng’

‘Chỉ còn đợi tin chiến thắng của Vong Tinh nữa là coi như chấm dứt, chúng ta sẽ đến tìm những kẻ không tham gia trận chiến này’

Từ phía sau, Diệp Tu và Linh Khôi xuất hiện, liền 2 người Lãnh Mạc, Linh Nhi quay người lại, Linh Khôi báo cáo tình hình nội bộ trong thành 1 tiếng rồi đảo mắt nhìn cậu cùng Linh Nhi. Đột nhiên trong đầu liền xuất hiện 1 ý nghĩ kỳ lạ rằng Lãnh Mạc và Linh Nhi chính là 1 đôi uyên ương. Lập tức bỏ ngay cái ý nghĩ này vì nó không có chút thực tế nào cả, cô càng không hiểu vì sao lại nghĩ như vậy.

‘Đệ đứng quan sát đã lâu thấy quân của ta luôn chiếm ưu thế không ngừng, khiến cho quân địch không thể 1 lần phản công. 2 trong 4 tên Đẩu Hoàng đều đã tử do Vong Tinh, cứ đà này thì chúng ta sớm chiến thắng rồi’

Nhìn qua 1 cái, Lãnh Mạc nói ra cục diện trận chiến từ khi bắt đầu cho Diệp Tu, Linh Khôi biết. Họ rất vui mừng khi biết được liên minh thắng thế, sắp đem chiến thắng về. Trận này tuy họ không ra đó nhưng có Vong Tinh thì mọi chuyện càng ổn vì y là 1 người chinh chiến vô số lần nên kinh nghiệm có đây, càng tăng thêm phần thắng cho quân ta.

‘Đúng rồi Lãnh Mạc, còn chuyện Thủy Long Đao của tỷ thì sao? Từ sau trận đó thì tỷ không lấy nó ra 1 lần nào nữa vì khi cầm nó lên thì lập tức nó rung mạnh rồi rơi khỏi tay tỷ’

‘Chuyện này.....’

Nhớ lại chuyện Thủy Long Đao rơi khỏi tay mình trong lúc chiến đấu với tên Thế Lý kia Linh Khôi không chần chừ liền hỏi. Cô lo lắng không ngừng do sau lúc đó khi thử cầm nó lên thì lập lại tình trạng giống như trước, Thủy Long Đao rung mạnh lên rồi rơi ra khỏi tay Linh Khôi, cứ như nó không chấp nhận cô là chủ nhân của nó vậy.

‘Bất cứ thượng phẩm “Thánh” khí nào cũng có 1 thứ là ý chí riêng của mình, và nó chỉ uy phục người có ý chí ngang nó hoặc hơn nó làm chủ nhân. Nếu như người sở hữu nó ý chí quá yếu, liền nó không chấp nhận người đó mà còn cố gắng thoát ra khỏi tay của người đó. Cho nên nếu muốn hoàn toàn làm chủ của Thủy Long Đao, tỷ phải có 1 ý chí vững chắc không thua kém bất cứ ai. Chứ không thể như lúc đó lại chần chừ trước 1 Đẩu Tông, tỷ hiểu chứ?’

Lãnh Mạc phát tay, thao thao bất diệt cái thứ gọi là ý chí của thượng phẩm “Thánh” khí, điều này dần thấm sâu trong tâm của 3 người Linh Nhi, Linh Khôi và Diệp Tu. Họ liền hiểu ra được, nếu ý chí không đủ mạnh thì vĩnh viễn không thể cầm lấy được thượng phẩm “Thánh” khí, vậy mà trước đây họ còn kiêu ngạo rằng khi có nó trong tay thì mọi chuyện đều có thể giải quyết. Nhớ lại những ý nghĩ đó không khỏi khiến 3 người hổ thẹn.

‘Dù gì đi nữa 3 người hãy nâng cao ý chí của mình lên, không sợ hãi trước bất cứ ai hay thế lực nào mà hãy đối chiến với những thế lực ấy. Lúc đó, có thể thượng phẩm “Thánh” khí có thể phát huy thực lực của nó hơn nữa’

Những lời này của Lãnh Mạc làm họ nhận ra được sự yếu đuối của bản thân, liền gật đầu 1 cái. Họ cần phải rèn luyện thêm ý chí của bản thân để có thể cầm chắc lấy nó trong tay để bảo vệ những thứ mà họ muốn.

Sau đó 4 người tiếp tục quan sát trận chiến trước mắt, đến khoảng 2 canh giờ sau thì cuối cùng cũng ngã ngũ. Phần thắng là của liên minh và Thương Vân quân, quân địch bị tiêu diệt hơn 1 nửa, thủ cấp của 4 tên kia đều bị lấy đi, những kẻ sống sót đều bị bắt đi dẫn vào thành. 4 người rời khỏi vị trí trên tường thành, đi đến nơi mà các kẻ sống sót này sẽ bị phán quyết và người đưa ra phán quyết không ai khác chính là Lãnh Mạc.

Tại quảng trường Miêu Linh Thành có rất nhiều tù binh chừng còn vài trăm người bị bắt lúc này 1 số đang bị gông quỳ ở dưới mặt đất, còn số còn lại bị giam ở ngoại thành, nam nhân hay nữ nhân đều có đủ. Những kẻ này đều có chung 1 số phận khi quyết định tử chiến với Miêu Linh Thành, đó là lựa chọn sai lầm nhất của chúng. Tất cả đều chung 1 nỗi sợ nếu như người đưa ra phán quyết cho chúng là tử.

Vô số người dân vây quay phi nhỏ không ngừng những kẻ này vì chúng chính là kẻ đã làm khó dễ Miêu Linh Thành này 1 năm nay, họ nghĩ rằng nếu như chúng chết hết thì càng tốt. Từ phía xa, 4 cái thân ảnh liền xuất hiện lơ lửng trên trời, 4 thân ảnh này gồm Lãnh Mạc, Linh Nhi, Linh Khôi và Diệp Tu, và Lãnh Mạc chính là người đưa ra phán quyết này.

‘Đại nhân!!!’

‘Tông phó Bích Ngân Tông đại nhân!!’

Khi thấy cậu xuất hiện, vô số những tiếng hò reo từ người dân vang lên hướng đến cậu. Không khí như thế này khiến Lãnh Mạc không quen 1 chút nào, đành cười trừ rồi phát tay 1 cái. Sau màn hò reo, mọi người dần im lặng để lắng nghe phán quyết của cậu đối với những kẻ này.

‘Tàn dư của Thiên Thế Tông, các người phạm phải 1 sai lầm lớn đó chính là tấn công vào Miêu Linh Thành này lần thứ 2 sau những kẻ cầm đầu. Nhưng các người cũng là những kẻ ngu muội nên ta sẽ tha mạng cho các người’

Những lời này của Lãnh Mạc vừa nói ra khiến cho toàn bộ những người ở đây đều ngơ ngác không ngừng. Trong tâm từng tên tù binh này có chút ánh sáng le lói, cứ như là mở ra 1 con đường hoàn lương cho bản thân những tên này. Nhưng mà tha cho chúng như vậy có phải quá vô lý chăng? Nếu nghĩ kĩ lại thì những tên tù binh này chưa làm gì tổn hại đến Miêu Linh Thành cả, chỉ có những kẻ đi theo tên tông chủ mới gây ra tổn hại cho thành. Như thế tha cho chúng cũng là 1 ý kiến hay nhưng có sai thì phải có phạt.

‘Dù vậy các ngươi cần phải nhận 1 hình phạt thích đáng: Hãy quay về và nói rằng với những kẻ còn lại từ bây giờ không còn cái gì gọi là Thiên Thế Tông trên Thiên Mã đế quốc này. Nếu không, 1 con kiến còn sót lại cũng không tha!’

Lãnh Mạc đưa ra hình phạt phá giải tán Thiên Thế Tông, nghe được lời này của cậu vô số kẻ cảm thấy không bằng lòng. Nhưng không bằng lòng thì sao? Cũng không thể làm được bất cứ điều gì, đành phải ngậm ngùi chấp nhận, dù gì như thế còn tốt hơn là mất mạng. Còn những người dân kia thì cũng đành chấp nhận hình phạt này của cậu đối với chúng.

‘Xong việc rồi thì các ngươi liền về thông tri rồi giải tán ngay’

Nói lời cuối cùng, Lãnh Mạc phát tay rồi cùng 3 người kia quay người tiến về tông môn. Đến giữa chừng, Lãnh Mạc đột nhiên dừng lại, liền ra hiệu cho 3 người đi trước chỉ để lại đây mình cậu. Cậu vui đầu kiểm thử gì đó trong nạp giới 1 lúc rồi lấy nó ra.

‘Lệnh bài của Mỹ Đỗ Toa phát sáng?! Vậy là đến lúc rồi sao?’

Thứ mà Lãnh Mạc lấy ra chính là lệnh bài của vị nữ vương Xà tộc Mỹ Đỗ Toa đã đưa cho cậu hơn 1 năm trước. Lúc đó y căn dặn cậu rằng nếu thấy lệnh bài này phát sáng thì hãy đến Xà nhân đế quốc có việc cần. Vào lúc này mà nó phát sáng thì chắc chắn là y đã muốn cậu đến rồi. Đột ngột, có 1 luồng khí tức truyền vào hải não cậu, liền kết đầu khí để sử dụng đầu khí truyền âm thuật.

‘Cứ nghe xem đã, có thể là y đây’

Nguyệt My bên trong nạp giới nói với Lãnh Mạc 1 câu, cậu gạt đầu 1 cái rồi lấy đầu khí của mình liền kết với luồng khí tức kia.

‘Lâu rồi không trò chuyện, tiểu tử. Chắc chắn lệnh bài của ngươi đã phát sáng, đúng chứ? Nếu vậy thì hãy chuẩn bị đến Xà nhân Đế quốc 1 chuyến’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tiết lộ sự thật

Nếu như vị Mỹ Đỗ Toa này đây không chủ động liên lạc nhắc nhở Lãnh Mạc về chuyện 1 năm trước thì cậu cũng hoàn toàn quên mất đi. Người ta đường đường là nữ vương của 1 đế quốc hùng mạnh đã đích thân nhờ vả mình nhưng lại quên mất chuyện nó khiến cho Lãnh Mạc hồ thẹn vô cùng, đành giữ kín chuyện này lại không cho y biết được. Cậu ho khan vài tiếng, trong đầu cố gắng tìm tòi từng chữ để đáp lại y.

‘Đúng vậy, lệnh bài lúc này của nữ vương thật sự phát sáng. Nhưng nữ vương muốn tôi đến Xà nhân đế quốc để làm gì?’

‘Đừng hỏi quá nhiều, khi đến Xà nhân đế quốc ta sẽ cho ngươi biết’

Mỹ Đỗ Toa không chần chừ liền nói ra 1 câu lạnh người khiến cậu sờn cả gai óc chả dám nói hỏi gì thêm nữa. Người này nói chuyện quá nhiều với y là điều không tốt, hoàn toàn không!

‘Àn, tôi đã nhớ rồi. Nhưng không biết nữ vương có thể cho tôi thêm vài ngày chuẩn bị được không?’

Lãnh Mạc suy nghĩ 1 lúc rồi nói với y rằng cho thêm vài ngày nữa để chuẩn bị xuất phát vì tình hình hiện giờ tuy thắng nhưng chưa ổn định, cần phải thêm 1 ít thời gian nữa. Và còn cả chuyện thân phận của cậu, lúc này cậu đã hoàn toàn kiên quyết muốn nói cho 3 người kia biết mà không giấu giếm nữa cả.

‘Được, bao nhiêu ngày tùy thích miễn không quá 1 tuần. Miêu Linh thành tuy thắng nhưng vẫn còn không ổn định, thân là người mang đến chiến thắng như ngươi thì đương nhiên phải có chuyện làm. Điều này ta hoàn toàn hiểu vì ta và ngươi đều gánh trên vai 1 trọng trách lớn. Cũng đừng quá bất ngờ vì sao ta biết được, tai mắt ta ở khắp mọi nơi a’

Câu này của Mỹ Đỗ Toa đem Lãnh Mạc vô cùng sửng sốt, đến cả chuyện ở Miêu Linh thành y cũng biết. Hơn nữa lại còn biết trọng trách của cậu tại đây, rốt cục tai mắt của y kinh khủng đến đâu không biết. Hít lấy 1 ngụm khí, cậu cố trấn tĩnh tâm thần lại, người này đúng là kiểu người khó lường trước được.

‘Àn, vậy 4 ngày sau tôi sẽ đến Xà nhân đế quốc. Nữ vương yên tâm, Lãnh Mạc này nhất ngôn cửu đỉnh!’

‘Được, ta tin câu này của ngươi. Ta sẽ đợi’

Khi y vừa dứt câu thì cùng lúc là đầu khí truyền âm mất liền kết. Cậu thở phào 1 hơi nhẹ nhõm khi y đã ngắt liền kết đầu khí, Mỹ Đỗ Toa tuy y là 1 người đầy ma mị nhưng nếu là bằng hữu của phụ thân và mẫu thân cậu thì ắt không phải là người xấu. Do đó cậu hoàn toàn tin tưởng y, tuy vẫn còn chút e dè.

‘Có lẽ nên nói với họ sự thật về thân phận của mình’

‘Con định nói thật sao?’

Lãnh Mạc có ý định nói cho Linh Khởi, Linh Nhi và Diệp Tu biết được thân phận Sát Thần của cậu. Dù ý định này cậu đã muốn nói trước khi bế quan nhưng không được. Nếu cứ giấu đi mãi cũng không phải là ý hay, càng về sau thì sẽ khiến họ sinh ra tò mò có thể mang đến 1 chút rắc rối với cậu. Nguyệt My muốn xác thực chuyện này của cậu nên đành hỏi, chỉ nhận lại 1 câu trả lời bằng cái gật đầu của Lãnh Mạc.

Cậu quay người lại, đầu khí đục rung động 1 cái liền đem cậu lao vút đi vào nội tông Bích Ngân Tông. Khi Lãnh Mạc vừa đáp xuống thì đã gây ra sự chú ý đối với vô số đệ tử xung quanh, cái người trước mắt họ chính là người đã đơn thân độc mã đối chiến lục tinh Đấu Tông mang lại chiến thắng cho Miêu Linh thành. Chuyện này đã khiến cho hình ảnh của cậu càng được thần thánh hóa, trở nên cực kỳ vị đại đối với vô số người trong thành.

Đảo bước đi thẳng đến chính điện, khi vừa bước vào đã thấy cả 3 người kia đều đã tập trung lại ở đây, như thể càng tốt hơn đỡ sức tìm kiếm họ. Ánh mắt của họ đảo lên người Lãnh Mạc, nhìn chăm chú 1 lúc rồi gật nhẹ đầu chào cậu 1 cái. Cậu liền mỉm cười, liền đóng khép cửa lại khiến họ có chút khó hiểu.

‘3 người hãy ngồi xuống, tôi có chuyện cần nói’

Lãnh Mạc mở lời mời họ ngồi xuống phía ghế, tuy 3 người đang làm việc nhưng nếu là chuyện của cậu thì họ sẵn lòng bỏ qua tất cả mà làm theo. 3 người đều ngồi xuống ghế, sẵn sàng nghe chuyện mà Lãnh Mạc chuẩn bị nói ra, nhìn thấy ánh mắt cậu rất nghiêm nghị, nếu vậy thì ắt là chuyện quan trọng gì đó rồi.

‘Hôm nay tôi đành nói sự thật cho 3 người biết. Thật ra, tôi chính là Sát Thần trong truyền thuyết’

Câu nói tưởng chừng như đơn giản lại khiến Linh Nhi, Linh Khởi và Diệp Tu chết sững tại chỗ, nội tâm chấn động kịch liệt. Tự khi nào Lãnh Mạc đã là Sát Thần? Chuyện này còn chấn kinh hơn cả những chuyện lúc trước như: cậu là Đấu Hoàng, sở hữu dị hỏa, là luyện được sư,.....Đối với chuyện cậu vừa nói ra gần như đã giải mã toàn bộ những chuyện trước đây, minh bạch toàn bộ những nghi ngờ trước giờ của họ.

Tuy vậy, tiếp nhận điều như không thể tưởng chừng được này đầu phải là chuyện dễ dàng gì đối với họ. Người đầu tiên hoàn hồn, lấy lại bình tĩnh là Linh Nhi, sau đó mới đến Linh Khởi và Diệp Tu. Cả 3 người đều không tin những gì tai mình đã nghe từ Lãnh Mạc bởi vì điều này quá chi là chấn kinh, bán tính bán nghi.

‘Lãnh Mạc này, đệ nói đùa đúng không?’

‘Không! Là thật!’

Linh Khởi không hề tin vào chuyện Lãnh Mạc là Sát Thần, cứ xem như những điều cậu vừa nói là nói đùa. Nhưng cậu liền trả lời lại 1 cách nghiêm túc, điều này khiến Linh Khởi phải sững sốt, suy nghĩ lại chuyện này.

Nhưng lấy đâu ra 1 kẻ gần 14 tuổi đạt đến Đấu Tông, là luyện được sư ngũ phẩm, lại còn chế tạo ra được thượng phẩm “Thánh” khí trong truyền thuyết, là sơ giai Đấu Tông nhưng lại có thể đánh chết lục tinh Đấu Tông? Đem những điều này tìm kiếm trên toàn đại lục cũng không hề có bất cứ ai, chỉ có duy nhất 2 cái tồn tại trong truyền thuyết là Đấu Thần và Sát Thần mới có thể đạt được những thành tựu ấy.

Nếu suy nghĩ lại 1 chút, Lãnh Mạc đều hội tụ những yếu tố của Sát Thần. Có được thiên phú siêu phẩm không ai sánh nổi, sát khí dày đặc rợn người, cả lần khi ra mắt những người trong tông môn, cái đầu khí của cậu tĩnh lặng 1 cách đáng sợ cứ như là có thể nuốt trọn mọi thứ.

‘Ai chà....Nếu điều mà đệ nói là sự thật thì chắc tỷ đây ngất đi mất a’

Linh Khởi đành lắc đầu, lấy tay che mặt than thở. Chuyện này khiến cho cô ngất đi tại chỗ, không ngờ vị Sát Thần được người người tôn sùng ở khắp nơi, kẻ cả Miêu Linh thành này cũng cực kỳ tôn kính vị ấy lại là người gần gũi cô nhất, và cũng là tông phó của Bích Ngân Tông. 2 người còn lại đều như Linh Khởi, điều này cứ như muốn tạo cho họ sự kinh ngạc không gì diễn tả được vậy.

‘Tỷ có thể tin đệ là Sát Thần, nhưng dù đệ như thế nào, là ai thì đệ vẫn là Lãnh Mạc mà tỷ quen biết’

Lúc này, Linh Nhi 2 gò má ửng hồng, giọng dịu dàng ôn nhu nói ra, dù cô có tin chuyện này hay không thì Lãnh Mạc đối với Linh Nhi vẫn là Lãnh Mạc như bao ngày. Vẫn là Lãnh Mạc độc lai độc vãng âm thầm bảo vệ tông môn, gánh hầu hết mọi chuyện rắc rối trên vai. Và cũng chính là người mà Linh Nhi cả đời này yêu quý nhất. Mà nếu cậu đúng là Sát Thần thì hành động lần trước của Nhã Phi Mễ Đặc Nhĩ thì chắc chắn là y đã biết được chuyện này trước nên mới làm như vậy, vì vốn dĩ gia tộc Mễ Đặc Nhĩ là gia tộc phục vụ Sát Thần mà ai cũng biết.

‘Hắc hắc! Cái thiên phú của cậu đúng là chỉ có Sát Thần mới có, không hổ danh là tông phó Bích Ngân Tông, lại còn là Sát Thần!’

Diệp Tu là người tiếp theo thừa nhận điều này, liền cười lớn vài tiếng sảng khoái. Toàn bộ nỗi nghi ngờ của ông đã hoàn toàn được giải đáp, chuyện này ban đầu tuy khiến Diệp Tu chấn kinh nhưng về sau thì khiến người khác vui mừng không nguôi. Việc Sát Thần là tông phó Bích Ngân Tông là 1 chuyện cực tốt, mà nếu truyền ra bên ngoài thì ai cũng phải khiếp sợ, dè chừng trước Bích Ngân Tông. Nhưng như thế thì không phải là hảo ý, mà Lãnh Mạc có khi không đồng ý chuyện đó.

‘Thế giờ đệ đã nói ra cái điều không thể tin được này rồi thì chắc phải có chuyện gì phía sau nữa nhỉ?’

‘Không hổ danh là Linh Nhi tỷ, tỷ lại nhận ra được điều này’

Chuyện quan trọng này cũng đã nói ra rồi thì chắc chắn phía sau còn có chuyện quan trọng tiếp cần nói. Về điểm này thì Linh Nhi đã gần như nắm chắc trong bàn tay, liền khiến cậu xấu hổ 1 dịp. Cả Linh Khởi và Diệp Tu chuyện này cũng không để ý đến, mà Linh Nhi lại nắm chắc như thế thì phải có ẩn tình gì đó.

‘Chuyện còn lại chính là vài tháng sau khi đệ 14 tuổi sẽ rời tông môn đi đến học viện Thánh Giả để học tập ở đó. Còn thực lực hiện tại thì phải che giấu đi, chắc cũng chỉ để lộ là Đại Đấu Sư mà thôi’

Không chần chừ, Lãnh Mạc nói thẳng ra chuyện rời Bích Ngân Tông đi đến học viện Thánh Giả khiến 3 người có chút bất ngờ lẫn buồn bã. Nếu để 1 người như cậu rời khỏi đây thì quá là đáng tiếc đối với tông môn, nhưng nếu là việc cậu đã quyết thì không thể ngăn cản được.

‘Thật sự đệ sẽ rời đi sao?’

‘Àn, thật sự mà nói ở Bích Ngân Tông này rất vui nhưng đệ còn 1 trọng trách rất quan trọng cần phải làm nên phải gia tăng thêm thực lực nữa mới có thể thực hiện’

Linh Khởi buồn bã nói ra, đột ngột Lãnh Mạc nói ra chuyện này khiến cho cô khá bất ngờ, liền muốn giữ cậu lại nhưng không thể. Lãnh Mạc nói rằng cậu còn có trọng trách quan trọng cần thực hiện nên phải gia tăng thực lực hơn nữa mới có thể. Đến cả khi là Đấu Tông mà còn muốn tiếp tục tăng thực lực thì cái trọng trách đó ắt phải rất quan trọng, nếu thế thì không thể nào giữ cậu lại được thêm nữa. đành ngậm ngùi chấp nhận chuyện này.

‘3 người cũng đừng buồn, sau khi gia nhập học viện Thánh Giả thì tôi vẫn sẽ quay về Bích Ngân Tông để thăm mọi người mà...’

Câu này của Lãnh Mạc như xoa dịu đôi phần nỗi buồn của họ, dù gì chuyện này cậu đã quyết định khi còn ở làng người lùn rồi nên thay đổi là không thể. đành phải rời khỏi nơi đây đi đến học viện Thánh Giả rồi sẽ đi đến những nơi khác nữa để mạnh hơn và giải quyết Yêu Chủ, Lâm Ma và Hải Lam 1 lượt.

‘Mà giờ đệ còn có chuyện gấp, 4 ngày sau sẽ xuất tông đi đến 1 nơi, ở đó có người nhờ và đệ nên phải ở đó 1 thời gian. Đệ hứa trước ngày rời Bích Ngân Tông thật sự 1 tháng, đệ sẽ về’

‘Thế cũng được, mọi chuyện ở đây cũng không còn gì nhiều, đệ cứ thoải mái đi đến đó đi. Toàn bộ công việc còn lại hãy để tỷ đây gánh vác thay đệ’

Sẵn tiện lúc này cậu nói ra ý định đến Xà nhân Đế Quốc 1 cách mờ mịt để tránh khỏi sự lo lắng của họ. Linh Khởi và 2 người còn lại đành đồng ý, dù gì cũng chưa phải lúc chia tay thật sự, nhưng nếu ở đây thiếu vắng hình bóng của Lãnh Mạc thì quả thật có chút u buồn.

‘Đúng rồi Diệp Tu, ngài có thể mua giùm tôi 1 số lượng lớn dược liệu này được không’

‘Để tôi xem nào...’

Lãnh Mạc chợt nhớ ra điều gì đó, liền lấy ra 1 tờ giấy đưa vào tay Diệp Tu. Ông đón nhận lấy, đọc sơ qua những dòng chữ trong này thì thấy được toàn là những dược liệu dùng để luyện ra tứ phẩm đan dược, còn có 1 ít là dùng để luyện ngũ phẩm đan dược. Nhưng Lãnh Mạc thu mua những dược liệu số lượng lớn này để làm gì?

‘Lãnh Mạc, cái này....’

‘Đó là dùng để luyện đan đáp lễ lại cho Thương Vân quân đấy, còn có đan dược ngũ phẩm cho Vong Tinh kia nữa a’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Tiến đến Xà nhân Đế quốc !

Ngày hôm sau, Diệp Tu làm theo lời Lãnh Mạc đi thu mua rất nhiều dược liệu ở khắp nơi để cậu luyện đan. Sau khi hoàn tất việc thu mua này, đem toàn bộ dược liệu đưa cho Lãnh Mạc khiến cậu rất hài lòng vì chỗ dược liệu này nhiều hơn so với dự kiến bởi vì những nơi bán những thứ này đều hào hào tặng cậu thêm 1 phần coi như tạ lễ vì sự giúp đỡ của cậu. Tuy đối với họ số dược liệu nhỏ nhoi này cũng chưa bằng phần nào với công lao của cậu, nhưng có thể cống hiến được 1 ít thì cũng họ cam lòng

Nếu đem đủ số lượng dược liệu để luyện đan thì số lượng còn lại sẽ rất nhiều, có thể đem luyện thêm 1 phần đan giống như vậy. Mà tốt nhất là để dành lại sau này có việc cần dùng, không cần phải tốn thêm kim tệ để thu mua thêm nữa.

Sau khi chia đều dược liệu ra, Lãnh Mạc cùng Nguyệt Mỹ bỏ ra 1 ngày để luyện ra 200 viên Phục Hồi Đan và 200 viên Tăng Thể Đan, tất cả đều là tứ phẩm đan dược, tặng cho mỗi người 10 viên mỗi loại. Đối với những binh sĩ như họ thì 2 loại đan này rất cần thiết, khi bị thương thì sử dụng Phục Hồi Đan, khi sức tàn lực kiệt thì dùng Tăng Thể Đan, hiệu quả của 2 loại này khi dùng chung thì tăng lên vài lần.

Còn phần đan dược của Vong Tinh thì y được Lãnh Mạc tặng cho 3 viên ngũ phẩm Thiên Hồn Đan và vài viên Phục Hồi Đan. Khi nhận những đan dược này trong tay, Vong Tinh không tin vào mắt mình khi những thứ trân quý như thế này lại có thể vào tay mình dễ dàng như thế. Liền tạ Lãnh Mạc

liền tục không ngừng khiến cậu khó xử.

Sau 4 ngày, tại thạch môn của Bích Ngân Tông có vài người đang đứng đó tiễn Lãnh Mạc chuẩn rời tông môn, những người ở đó gồm Linh Nhi, Linh Khởi, Diệp Tu, Vong Tinh, Trọng Đạt và Trọng Thiên. Các vị trưởng lão được biết chuyện này nhưng không thể tự mình ra tiễn cậu 1 đoạn vì họ đã đến 1 nơi khác thu mua vài thứ. Dù vậy, có những người còn lại ở đây cũng tốt hơn đôi chút.

‘Đi rồi sớm trở về a, Lãnh Mạc’

‘Ân’

Linh Khởi là người đầu tiên mở lời tiễn cậu, trong lòng có chút buồn bã, không muốn cậu rời đi nhưng đây là quyết định của cậu thì làm sao có thể thay đổi.

‘Thương Vân quân sẽ ở đây 1 thời gian rồi mới rút về đại doanh cho nên cậu đừng lo, nếu có gì thì ta sẽ bảo vệ Miêu Linh thành cùng bọn họ’

‘Ân, làm phiền rồi’

Người tiếp theo mở lời là Vong Tinh. Nếu có người này ở đây bảo hộ Miêu Linh thành và Bích Ngân Tông 1 thời gian thì quả thật là 1 hảo ý, chỉ cần còn y ở đây thì sẽ không có bất cứ thế lực nào như Thiên Thế Tông quấy phá. Mà còn có 2 thủ hộ kia thì lại càng không dám động đến nửa điểm nữa là.

‘Trọng Đạt, Trọng Thiên, ta giao Bích Ngân Tông cho các người thủ hộ, hãy làm tốt bằng hết khả năng của mình’

‘Thuộc hạ đã hiểu, theo lời đại nhân căn dặn sẽ toàn lực thủ hộ Bích Ngân Tông!’

Lãnh Mạc quay sang căn dặn Trọng Đạt và Trọng Thiên 1 tiếng. 2 người này có ở đây thì càng khiến cho Lãnh Mạc yên tâm phần nào hơn. Sau đó cậu nói với Diệp Tu đôi lời, chỉ cho ông vài thủ sách đề phòng hờ khi có kẻ muốn gây chuyện với Bích Ngân Tông nếu cậu không có ở đây. Khi nói xong, Lãnh Mạc đảo mắt nhìn người cuối cùng mà từ lúc đầu vẫn khép nép im lặng 1 cách lạ thường.

‘Đệ đi đây, tỷ ở lại bảo trọng’

‘Ừm, đệ đi cẩn thận. Tỷ sẽ đợi đến lúc đệ về’

Khi thấy Linh Nhi cứ im lặng như vậy, Lãnh Mạc đành là người mở lời mới giúp Linh Nhi có thể nói ra. Cái giọng ôn nhu lần đầu lúc trước đã được thay thế thành 1 giọng trầm buồn, điều này cũng đã thể hiện trên gương mặt của Linh Nhi.

Từ khi Lãnh Mạc xuất hiện, trong tâm của Linh Nhi dần dần hình thành 1 cảm xúc mà từ trước đây chưa bao giờ có. Cảm xúc ấy luôn hiện lên mỗi lần lúc nhìn thấy Lãnh Mạc, còn lúc cậu không có ở đây thì Linh Nhi lại trở về như trước, là 1 con người lãnh đạm không quan tâm bất cứ thứ gì quá nhiều. Nhưng rồi lại 1 lần nữa nhìn thấy cậu thì cái cảm xúc ấy lại dâng trào, liền biến cô thành 1 con người khác hẳn hoàn toàn. Nếu cậu rời đi thì Linh Nhi sẽ trở lại con người trước kia, lúc đó không chỉ trở lại là 1 con người lãnh đạm, mà có thể cảm xúc của cô không thể hiện lên quá nhiều nữa.

‘Mọi người bảo trọng, tôi đi đây!’

Gửi lời cuối cùng đến bọn họ, Lãnh Mạc quay người đi liền vận đấu khí dực. Đôi lực dực nghệ thường sắc từ sau lưng cậu xuất hiện, vẩy 1 cái lập tức đem cơ thể cậu lao lên cao. Trước khi xuất phát, cậu nhìn xuống họ đưa tay lên chào 1 cái rồi lao về hướng bắc. Lúc này ai cũng có vẻ buồn bã khi Lãnh Mạc đi mất, nhưng dù gì cậu cũng quay lại nên chỉ cần chờ đợi là được. Lúc này, Linh Khởi bước chân tiến đến bên cạnh Linh Nhi như muốn nói điều gì đó.

‘Linh Nhi này, không biết tỷ có nên hỏi điều này hay không?’

‘Tỷ cứ hỏi’

Linh Khởi ý định ban đầu vốn dĩ chỉ là gọi Linh Nhi quay về nhưng câu hỏi mà cô hiếu kỳ biết bao lâu nay lại nổi lên nên liền hỏi. Nhận được sự đồng ý về câu hỏi của Linh Khởi khiến cô khá bất ngờ, tính cách của Linh Nhi đã hoàn toàn thay đổi khi Lãnh Mạc rời đi, điều này đã gần như giải mã 1 phần nhỏ câu hỏi của Linh Khởi vậy.

‘Có phải giữa muội và Lãnh Mạc có cảm xúc gì a?’

Câu hỏi này của Linh Khởi nói ra khiến mọi người phải sửng người lại trong giây lát. Có phải Linh Khởi quá đa nghi hay không khi hỏi câu đó, bởi vì Lãnh Mạc còn chưa đầy 14 tuổi thì làm sao giữa Linh Nhi và cậu có chuyện gì xảy ra được? Linh Nhi lúc này chỉ đứng đó không nói gì, đột nhiên liền thờ dài 1 hồi.

‘Đúng vậy, muội.....yêu Lãnh Mạc’

Từ Thiên Mã Đế quốc đến Xà nhân Đế quốc đi ít nhất phải mất nửa tháng ròng, nhưng đối với những người có đấu khí dực cấp 7 như Lãnh Mạc thì đến đó chỉ mất vòn vẹn 1 ngày duy nhất. Đường đi thì cậu có thể lần theo 1 lượng nhỏ đấu khí có trong lệnh bài mà Mỹ Đỗ Toa đã đưa.

‘Khi đến Xà nhân Đế quốc rồi thì con hãy khiêm tốn đôi chút vì ở đó không phải Xà nhân nào cũng quý mến nhân loại đâu a’

‘Ân, con đã hiểu’

Nguyệt My dặn dò cậu 1 vài điều về nơi này vì trước đó cô đã từng vài lần đến đây nên có đôi chút kinh nghiệm về nơi này nên cho cậu chút lời khuyên thì tốt hơn.

Cứ thế Lãnh Mạc đi thẳng đến Xà nhân Đế quốc trong vòng 1 ngày mà không nghỉ ngơi gì cả. Khi đến biên giới của Thiên Mã Đế quốc thì cậu thấy được 1 đại doanh đang đóng ở đây, những người này trên người mặc huyền giáp, như vậy thì đại doanh này chính là Thương Vân quân đóng quân ở đây. Nơi này còn rộng hơn Bích Ngân Tông gấp đôi, nhìn thoáng qua cũng khiến cậu cười khò 1 cái vì thật may Bích Ngân Tông không lớn như thế này, nếu không thì việc đi lại sẽ khá khó khăn.

Lúc này đã là bình minh, Lãnh Mạc cũng đã đi hết 1 ngày đường để đến Xà nhân Đế quốc. Từ xa hiện ra trong mắt cậu là 1 dãy tường thành cực kỳ rộng lớn không khác gì Thiên Mã Đế quốc, trên tường thành có vô số bóng “người” nhỏ bé đi qua lại trên đó, nhưng đó không phải là “người” mà là Xà nhân tộc.

‘Cẩn thận chút, phía trước có 4 Đấu Vương và 1 Đấu Hoàng, còn những kẻ khác thì chỉ là Đại Đấu Sư. Tuy họ yếu hơn con nhiều nhưng chúng ta là nhân loại, không cùng chủng tộc với họ nên hãy khiêm nhường đôi chút, đừng động thủ là được’

Liền Nguyệt My cảnh báo Lãnh Mạc về những cường giả có mặt trên đó làm Lãnh Mạc đôi chút ngạc nhiên. Cậu liền gạt đầu 1 cái rồi vẩy mạnh lực dực phía sau đến gần đó.

‘Xà nhân Đế quốc, ta đến đây!’

Hết phần 2

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Gặp lại Mỹ Đỗ Toa

Lãnh Mạc không chần chừ, liền lao vút thẳng đến tường thành của Xà nhân Đế quốc. Lúc sau, cậu dừng lại ở phía trên tường thành vài chục trượng, lơ lửng trên đó đảo mắt nhìn qua 1 cái toàn bộ những gì ở trước mắt mình. Phía sau bức tường kia không phải là 1 nơi hoang tàn hay suy vong, mà là 1 nơi hưng thịnh vô cùng, có khi còn hơn cả Thiên Mã Đế quốc gấp vài lần. Nếu như là dưới quyền cai trị của Nữ vương Mỹ Đỗ Toa kia mà hưng thịnh thế này thì không thể nói gì thêm vì y quá chỉ là tài giỏi khi làm cho đất nước của mình thịnh vượng như thế.

‘Kẻ nhân loại kia mau dừng lại!’

Khi ở trên không 1 lúc thì đột ngột từ phía dưới kia vọng lên 1 tiếng quát lớn đầy phẫn nộ. Từ dưới tường thành lao lên chừng vài chục cái thân ảnh Xà nhân, bọn họ liền vây quanh bao vây lấy Lãnh Mạc, trên tay cầm binh khí như xà mâu khá độc đáo liền lọt vào mắt cậu khiến cậu có chút hứng thú.

‘Này, tập trung vào cảnh trước mắt đi!’

Thấy Lãnh Mạc chú ý cái vũ khí trước mặt quá lâu Nguyệt My lập tức nhắc nhở cậu 1 tiếng. Cậu liền bừng tỉnh, chợt nhận ra mình đã bị bao vây bởi vài chục Xà nhân, trong đó có 1 Đấu Hoàng và 4 Đấu Vương ở trước mắt cậu. Theo bản năng, cậu vừa định thủ quyền thì nhớ lại lời cảnh báo của Nguyệt My rằng không được động thủ dù bất cứ giá nào đi chăng nữa nên đành thu quyền lại.

‘Người có biết đây là biên cương của Xà nhân Đế quốc không?!’

1 vị nữ Xà nhân tộc trước mặt Lãnh Mạc tay cầm xà mâu liền chỉ vào mặt cậu rồi hỏi. Người này thực lực là Đấu Hoàng, mà nếu chỉ có 1 Đấu Hoàng thì có lẽ y chính là người dẫn dắt các Xà nhân khác ở nơi biên cương thế này.

‘Tại hạ đương nhiên biết....’

‘Nếu biết còn sao dám đến đây?! Có phải người xem thường chúng ta không?!’

Lãnh Mạc phát tay trả lời câu hỏi kia của y rồi bị y quát 1 câu thẳng vào mặt. Xem thường Xà nhân tộc? Lãnh Mạc đương nhiên là không, không có ai đại đột đến nỗi xem thường 1 đại tộc nhân như thế này kể cả cậu dù là Sát Thần.

‘Vị đại tỷ trước mặt đây hãy bình tĩnh đôi chút, tại hạ đến đây là do lời mời của Nữ vương Mỹ Đỗ Toa a’

‘Lời mời? Người bị gì à? Nữ vương của chúng ta không bao giờ giao tiếp với nhân loại nào nữa khi không gặp 3 người bằng hữu là nhân loại trước kia của Người bao giờ. Còn nói là Nữ vương mời người, thật nực cười!’

Những lời giải thích của Lãnh Mạc đều đều bị phủ nhận và phản bác khiến cậu có chút kích động. Nhưng xem xét lời của y ở 1 góc độ của Xà nhân thì hoàn toàn đúng, người ta là 1 Nữ vương của 1 Đế quốc hưng thịnh, của 1 tộc nhân hùng mạnh thì làm sao lại giao tiếp với nhân loại. Còn về 3 vị bằng hữu kia thì chắc là mẫu thân và phụ thân của Lãnh Mạc, người còn lại có thể là sư phụ của cậu Diệp Nguyệt My.

Không nói thêm bất cứ lời nào nữa cả, cậu đành ngậm ngùi thở dài 1 hơi rồi lấy ra lệnh bài của Mỹ Đỗ Toa ra ném đến chỗ của vị nữ Xà nhân tộc kia.

‘Đây là!’

Y liền đưa tay ra bắt lấy lệnh bài này, nhìn ngắm nó 1 chút thì cảm thấy vật này khá quen mắt. Khi nhìn kỹ lại thì lệnh bài có chữ “Vương” này là lệnh bài mà Nữ vương bọn họ luôn mang theo bên mình. Nếu như thấy lệnh bài này thì cũng như là thấy Nữ vương, mệnh lệnh gì cũng phải tuân theo, bất cứ ai cũng phải nghe lệnh người có nó trong tay. Với thứ này thì có thể minh bạch những chuyện lúc này mà cậu nói là sự thật.

‘Như vậy có chứng minh được là Nữ vương đã mời tại hạ đến không?’

Dù có thứ này trên tay nhưng y vẫn bán tính bán nghi, không nói gì thêm cả. Y gơ tay ra hiệu cho những Xà nhân khác lùi về sau, hạ binh khí xuống, bọn họ trong lúc khó hiểu đành theo lệnh mà làm theo. Thấy những Xà nhân này đã lui xuống khiến Lãnh Mạc yên tâm phần nào, chỉ cần không phải động thủ thì tốt hơn nhiều.

Vút

Đột nhiên từ phía xa bên trong Xà nhân Đế quốc lao ra 1 thân ảnh tiến đến phía Lãnh Mạc rồi dừng lại trước mặt cậu. Là 1 nữ Xà nhân thân thể uyển chuyển mặc tử bào, trang sức nhiều vô số, mái tóc đỏ thẫm như huyết dài qua cả eo, trên đầu có mang 1 chiếc vương miện ngũ xà, đôi đồng tử Xà nhân kim sắc mỹ lệ. Người này vừa xuất hiện, liền toàn bộ Xà nhân có mặt ở đây đều trở nên cung kính, cúi người thấp xuống như hành lễ. Nhìn thấy người này, Lãnh Mạc trong lòng có chút ớn lạnh, nhưng y là người duy nhất có thể chứng minh những điều mà cậu nói lúc này là thật cho vị nữ nhân Xà tộc kia.

‘Cung nghênh Nữ vương điện hạ!’

Tất cả bọn họ đều đồng loạt nói ra 1 cách cung kính đối với người này vì y chính là Nữ vương Mỹ Đỗ Toa. Y không nói gì, chỉ phất tay cho tất cả Xà nhân đứng thẳng lên sau đó hướng đến nhìn vào Lãnh Mạc. Cái ánh mắt của Mỹ Đỗ Toa khiến cậu lạnh sống lưng đôi chút, đối diện với người trước mặt này thì cậu hoàn toàn trở nên bất lực cùng cực.

‘Lâu rồi đã không gặp ngươi nhỉ? Mà kệ đi, dù gì ngươi cũng đã làm theo lời nói của chính mình a, ta thật sự rất ngưỡng mộ đấy’

‘Nữ...Nữ vương quá lời rồi, quân tử nhất ngôn làm sao có thể làm trái’

Giọng nói như băng hàn từ đôi môi đỏ mọng của Mỹ Đỗ Toa nói ra. Dù gì Lãnh Mạc cũng là loại người 1 khi nói là sẽ làm, không màng bất cứ việc gì mà thực hiện lời hứa của mình nên y nói như thế thì có chút dư thừa.

Những Xà nhân ở đây khi thấy Nữ vương điện hạ của họ lại có thể nói chuyện bình thường đối với nhân loại khiến họ kinh ngạc không ngừng. Thật sự kẻ nhân loại trước mắt họ là do chính Nữ vương họ mời đến thì hành động lúc này là quá ngu xuẩn, nếu như y nói với Mỹ Đỗ Toa về chuyện lúc này thì không phải sẽ bị trị tội hay sao?

‘Đấu khí dực này....Ngươi đã là Đấu Thánh à?’

2 chữ từ miệng Mỹ Đỗ Toa như rất bình thường nhưng đối với toàn bộ những người có mặt ở đây đều chấn kinh 1 phen. Đấu Thánh là cảnh giới mà những kẻ được cho là quái vật mới có thể đạt đến, chỉ tính riêng ở Thiên Mã Đế quốc mà không tính ở Trung Châu thì đã có 1 vị thất tinh Đấu Thánh Lâm Ma rồi. Người này đứng thứ 5 trong Ngũ đại cao thủ, là đệ tử của Thiên Tước Vân Vân – Tông chủ Vân Lam Tông đại danh đại đỉnh. Danh tiếng của Lâm Ma nổi danh đến nỗi chính Nữ vương Mỹ Đỗ Toa của họ cũng phải nể vài phần.

Ở Xà nhân tộc cũng đã từng xuất hiện 1 vị Nữ vương lục tinh Đấu Thánh, nhưng tiếc rằng đứa con của y không sở hữu huyết mạch cường đại như chính mẫu thân của nó khi thực lực chỉ dừng lại ở mức bát tinh Đấu Tôn. Điều này đã ảnh hưởng trực tiếp đến những đời Nữ vương sau này và ví dụ điển hình chính là Mỹ Đỗ Toa thực lực hiện tại là lục tinh Đấu Tông.

‘Không, không. Tôi chỉ là vừa mới tiến đến sơ giai Đấu Tông mà thôi, Đấu Thánh còn kém xa nhiều. Đấu khí dực này là may mắn đạt được chứ không phải gì khác’

‘Ra là vậy’

Lãnh Mạc liền giải thích cho y hiểu bởi vì dù là Sát Thần đi chăng nữa thì 1 năm từ Đấu Hoàng trở thành Đấu Thánh là điều bất khả thi. Những Xà nhân còn lại nghe được chuyện này thở phào nhẹ nhõm, nếu như họ đã đắc tội với khách của Nữ vương rồi mà còn lại là Đấu Thánh thì 100 cái mạng cũng chưa đủ đền tội.

‘Hừm, chào hỏi cũng xong rồi. Bây giờ theo ta vào cung điện, ta sẽ sắp xếp cho ngươi 1 căn phòng tốt rồi từ nói cho ngươi điều ta cần nhờ vả’

Vị Mỹ Đỗ Toa phất tay nói ra xong thì liền quay lưng vẫy đôi đấu khí dực của mình lao đi không chần chừ. Lãnh Mạc liền cười khò 1 tiếng, nhìn qua vị nữ Xà tộc kia đưa tay ra chào 1 cái rồi theo chân của Mỹ Đỗ Toa.

Tốc độ của y cũng không quá nhanh nên Lãnh Mạc có thể bắt kịp nhưng không dám bay ngang hàng với y nên chỉ bay ở phía sau. 1 hương thơm nhàn nhạt từ trên người của Mỹ Đỗ Toa bay vào mũi Lãnh Mạc, cái mùi hương này như là hòa trộn từ các loại dược liệu dùng để chăm sóc cơ thể mà thành. Cậu đảo mắt nhìn kỹ lại 1 chút thì thấy được thân xà ở phía dưới của Mỹ Đỗ Toa có đến ngũ sắc. Nhưng Xà nhân ngũ sắc thì chỉ có từ những Xà nhân thuộc dòng huyết mạch cao quý lẫn thuần khiết mà ra, như vậy thì Mỹ Đỗ Toa đúng là 1 Nữ vương hàng thật giá thật.

Được khoảng nửa canh giờ, 1 đại cung điện uy nga hiện ra trước mắt Lãnh Mạc. Nếu nói thật sự thì cái cung điện này thật sự đến toàn bộ diện tích Bích Ngân Tông cũng không thể sánh bằng. Nơi này nhìn thoáng qua chả khác gì 1 cái mê cung lộng lẫy, trên các kiến trúc cung điện đều trang trí bằng hình rắn, đỉnh viện trước cung môn còn có đến 4 Đẩu Vương trấn tọa chứng tỏ rằng nơi này không phải ai cũng dễ dàng bước vào được.

‘Thế nào, cung điện của ta rộng lớn chứ?’

Mỹ Đỗ Toa bên cạnh giọng băng hàn liền hỏi Lãnh Mạc. Thật ra y muốn so sánh thử cung điện của mình với cái tông môn mà cậu đã gia nhập xem cái nào khiến cậu vừa mắt hơn.

‘Cung điện của Nữ vương thật sự quá uy nga, tôi có thể ở trong đây là 1 điều cực tốt’

Trước câu hỏi của y, Lãnh Mạc đành ôm quyền mà đáp lại. Nói có thể ở trong cái cung điện này là tốt nhưng cậu chỉ thích 1 cái gì đó đơn điệu 1 chút, không cần quá khoa trương là được.

Y chỉ đáp lại bằng 1 nụ cười rồi cùng cậu đáp xuống phía dưới trước cung môn.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lại có tin tức Di hỏa?

Lãnh Mạc cùng Mỹ Đỗ Toa đáp xuống, cậu liền đảo mắt 1 vòng nhìn ngắm xung quanh cái đại cung điện uy nga này 1 chút. Nơi này mà nếu chỉ có 1 mình Mỹ Đỗ Toa sống thì quá cô đơn rồi, bởi vì nó quá rộng lớn, tạo 1 cảm giác trống vắng ngay khi Lãnh Mạc nhìn được nó do cậu từng ở trong 1 nơi tuy nhỏ hơn thế này nhưng đối với cậu thì quá là to lớn. Nhìn ngắm được 1 lúc, y liền đưa tay ra hiệu muốn cậu đi theo phía sau mình. Cậu cùng Mỹ Đỗ Toa bước vào cung môn thì 4 cái Đẩu Vương Xà nhân kia lập tức quỳ xuống hành lễ, y phất tay thay lời nói.

Sau khi Mỹ Đỗ Toa bước vào, đến lượt cậu thì ngay lập tức bị 4 Xà nhân kia chặn đường, chĩa vũ khí vào mặt cậu. Chuyện này lúc này cũng đã xảy ra nên Lãnh Mạc đã rút kinh nghiệm, chỉ đứng đó không làm gì cả.

‘Dừng tay, đây là khách của ta không được động đến. Người này sẽ ở lại đây 1 thời gian để giúp ta, các ngươi cũng sẽ dần quen mặt thôi’

Thấy vậy, y quay người ra lệnh cho 4 vị kia dừng tay lại. Lúc đầu cả 4 người còn ngo ngắc trước những gì mà Nữ vương đức cao trọng vọng của họ vừa nói, lúc sau thì họ liền hiểu, thu lại binh khí rồi lùi về sau nhường đường cho cậu.

‘Đi’

Giải vây xong, Mỹ Đỗ Toa lại thả ra 1 lời lạnh người về phía Lãnh Mạc. Cả sống lưng cậu liền lạnh run lên trước lời nói của y, đành nuốt 1 ngụm nước bọt rồi đi theo sau y.

Khi chính thức bước vào cung điện, 1 khung cảnh mỹ lệ hoành tráng hiện ra trước mắt cậu. Trong cung điện này còn uy nga hơn cả bên ngoài vô số lần, nếu nói bằng lời thì khó mà nói ra được bất cứ lời nào. Trong này được trang trí bằng rất nhiều bảo vật trân quý được bảo vệ bằng 1 kết giới mạnh mẽ, khó lòng mà phá được. Có 1 thứ mà khiến Lãnh Mạc chú ý nhất chính là 1 tàn trang ghi chép gì đó trông rất quý dị bằng văn tự cổ trên đó. Cổ tự này cậu hoàn toàn có thể đọc được nhưng lại không thể nhìn kỹ hơn vì phải đi theo sau Mỹ Đỗ Toa kia nên có chút nuối tiếc, đành ngậm ngùi bỏ qua, sau này có dịp sẽ xem qua.

Khi đi qua chính điện, 1 cái ngai vàng thật xa uy nghiêm hiện ra, cái ngai vàng này chắc chắn là của Mỹ Đỗ Toa để ngồi trên đó. Phía dưới còn có vài chiếc ghế dành cho ai đó trông không kém phần uy nghiêm.

‘Đó là ngai vàng của ta, còn những chiếc ghế phía dưới là dành cho Bát đại thủ lĩnh Xà nhân. Cái người lúc này nói chuyện với ngươi là 1 trong số đó đây’

Mỹ Đỗ Toa mở lời nói về những vị trí được bày trí trong chính điện này, rồi nói đến Bát đại thủ lĩnh Xà nhân. Những Xà nhân này là thủ lĩnh của 8 tộc chi khác của Xà nhân tộc, thực lực 8 người đều đứng hàng thứ 2 sau Mỹ Đỗ Toa, và vì lúc này nói chuyện với Lãnh Mạc lại là trong số đó. Chuyện này khiến cậu ngạc nhiên đôi chút, nhưng với thực lực Đẩu Hoàng kia thì không nghi ngờ gì khi y là 1 trong Bát đại thủ lĩnh Xà nhân kia.

Có vài Xà nhân khác như là tỳ nữ lẫn hộ vệ đi ngang qua liền hành lễ khi thấy Mỹ Đỗ Toa, rồi sau đó nhìn thấy Lãnh Mạc liền ánh mắt trở nên kỳ lạ rồi bàn tán gì đó có liên quan đến cậu. Điều này làm cậu không thoải mái chút nào khi người khác nói về mình, và đặc biệt trong tình huống này càng không

thích. Lãnh Mạc đành ngậm ngùi cho qua, cứ theo chân y trước đã rồi tính sau.

Đi qua lại trong cung điện này được nửa canh giờ, Mỹ Đỗ Toa dừng lại ở 1 căn phòng rộng lớn trông rất xa hoa, trong đó có đầy đủ tiện nghi cho việc tu luyện lẫn luyện đan dược. Ất rằng y biết Lãnh Mạc sẽ đến nên cho người dọn dẹp lại nơi này khiến nó sạch sẽ thế này. Nhưng mà sống tại 1 nơi xa hoa như vậy thì Lãnh Mạc cũng không thích gì là mấy.

‘Sao nào, căn phòng này được chứ?’

Thay vì đợi câu trả lời của cậu, y lại là người hỏi. Đây chính là 1 trong những căn phòng tốt nhất trong cung điện này, trước giờ chưa từng cho ai dùng cả. Nếu như mà Lãnh Mạc không chọn căn phòng này thì y không biết phải làm sao.

‘Nữ vương có thể cho tôi 1 căn phòng khác được không? 1 căn phòng đơn sơ 1 chút, không cần quá rộng hay quá lộng lẫy, mà có nhiều sách lẫn cổ thư thì càng tốt a’

Lãnh Mạc từ chối căn phòng này, liền đưa ra điều kiện về căn phòng khác khiến Mỹ Đỗ Toa khá bất ngờ. Đến cả căn phòng mà ai cũng muốn ở đó trong vài giây là thỏa mãn mà đến cả cậu cũng không muốn. Ngay tức khắc, y liền che miệng rồi cười 1 cách tràn đầy thú vị.

‘Hắc, không ngờ cả căn phòng tốt thế này cũng không vừa ý. Được! Đi theo ta, ta sẽ cho ngươi 1 căn phòng khác’

Khi y phát tay nói xong thì lại dẫn Lãnh Mạc đến 1 nơi khác. Nơi mà Mỹ Đỗ Toa đưa cậu đến là 1 biệt viện khá rộng lớn, biệt viện này có thể nói là rộng hơn rất nhiều so với biệt viện tông phò của cậu. Nơi này được xây dựng bằng 1 lối kiến trúc cổ, tất cả nhà đều được làm bằng gỗ quý, còn có cả 1 đình viện chiếm gần nửa diện tích biệt viện.

Biệt viện này đối với cậu thì có hứng thú để ở vì nó gần giống như căn nhà trước đây của cậu, nó còn tạo cho Lãnh Mạc 1 cảm giác thân thuộc đến lạ thường. Với lại, tại trung tâm cung điện này có thứ gì đó có khí tức khá quen thuộc khiến cậu nhất thời không nhớ ra.

Cuối cùng, Mỹ Đỗ Toa dừng lại ở 1 căn phòng gỗ rồi dùng tay mở 2 cánh cửa ra. Từ bên trong đó, vô số kệ sách lẫn cổ thư hiện ra đập vào mắt Lãnh Mạc, liền đem cậu trở nên thích thú, đôi mắt sáng lên liên tục nhìn những kệ sách kia. Thấy cảnh này, Mỹ Đỗ Toa không tránh khỏi buồn cười, liền cười ‘phì’ 1 tiếng.

‘Không giấu gì ngươi, đây là biệt viện của ta. Còn căn phòng này cũng là phòng của ta dùng để lúc nhàn rỗi đến xem 1 vài cổ thư, trong đây cũng đầy đủ tiện nghi nên ngươi có thể ở lại. Phòng của ta thì ở phía xa kia, như thế để dễ qua lại đôi chút’

Mỹ Đỗ Toa không ngần ngại nói ra rằng biệt viện nơi này chính là của y. Điều này khiến Lãnh Mạc khá ngạc nhiên, không ngờ cả biệt viện riêng của y lại có thể cho người lạ mặt như cậu vào. Y đã cho Lãnh Mạc ở đây thì ắt phải tin nhiệm cậu rất nhiều, nên không thể phụ lòng của Mỹ Đỗ Toa được, chuyện mà y nhờ thì cậu sẽ toàn lực hoàn thành tốt.

‘Đa tạ ý tốt của Nữ vương, việc của ngài tôi chắc chắn sẽ hoàn thành tốt’

‘Hừm, giờ thì vẫn chưa đến lúc, cứ nghỉ ngơi trước đã. Ta còn việc nên phải đi đây’

Khi vừa dứt câu xong, Mỹ Đỗ Toa liền quay lưng đi ra khỏi biệt viện. Lãnh Mạc nhìn theo hình bóng của y cho đến khi y hoàn toàn ra khỏi biệt viện này rồi mới bước vào căn phòng trước mắt.

Bên trong đa số là sách và cổ thư, bên phải có 1 chiếc giường và vài vật dụng cần thiết, bên trái là 1 chiếc bàn gỗ dành cho việc đọc sách. Lãnh Mạc lướt qua xem thử vài quyển sách và vài quyển cổ thư trên kệ, đều thấy những thứ này là sách quý và cổ thư được truyền lại từ rất nhiều năm trước có ghi chép 1 vài phương thức tu luyện và 1 vài sự kiện chấn động của Thiên Nguyên Lục Địa. Tất cả đều ghi chép rất kỹ lưỡng và không có dấu hiệu bị phai mờ đi, bảo quản được như thế này thì những người truyền lại ắt là đã dùng vài phương pháp gì đó.

‘Căn phòng không tồi, tiểu nữ này còn biết cách xử sự cho hợp tình hợp lý...’

Nguyệt My từ trong nấp giới hiện ra, nhìn xung quanh 1 chút rồi lưỡng lự trước mặt Lãnh Mạc. Nguyệt My đã lâu không trở lại đây, bây giờ lại được 1 lần nữa đến Xà nhân Đế quốc khiến cho từng ký ức lúc trước ùa về không ngừng, nhất là những đoạn ký ức về cô và Mỹ Đỗ Toa lúc nhỏ. Đó là những đoạn ký ức mà khó có thể phai mờ được.

‘Su phụ trước đây là bằng hữu của Nữ vương tiền nhiệm đúng không? Vậy thực lực của vị đó đạt đến đẳng cấp nào?’

‘Vi sư nhớ không lầm thì là bát tinh Đẩu Tôn, dù có đan dược của ta phụ trợ thì thực lực vẫn dừng lại ở mức đó. Có lẽ là do huyết mạch của các Nữ vương đời trước nữa bị đồng hóa với huyết mạch khác nên mới dẫn đến tình trạng như vậy. Điều này ta cũng không nắm chắc rõ’

Thắc mắc về thực lực Nữ vương đời trước nên cậu liền hỏi, và khi Nguyệt My cho Lãnh Mạc biết câu trả lời thì cậu suy ngẫm đôi chút. Biết rằng Đẩu Tông tuy khó tăng tiến nhưng đối với những người như Mỹ Đỗ Toa thì 1 năm chỉ tăng vốn vẹn 1 tinh và không có dấu hiệu chuyển biến gì cả khiến Lãnh Mạc khá tò mò. Trên tay nắm giữ vô số bảo vật quý giá mà không khiến cho bản thân tăng thực lực nhiều thì chuyện này phải có ẩn tình, và cả thứ mà cậu cảm nhận được ắt phải có liên quan gì đến Mỹ Đỗ Toa.

‘Cơ mà vi sư đây không biết con có phải thừa hưởng quá nhiều vận khí tốt từ 2 người họ không mà liên tục gặp được những thứ tốt. Nhớ lại lúc trước vi sư phải bôn ba khắp nơi mới tìm kiếm ra được thì con lại trong 1 năm sau khi xuất quan lại gặp được “nó” a’

Nguyệt My đột nhiên ù rũ, ngửa mặt lên than trời trách đất điều gì đó liên quan đến vận khí của Lãnh Mạc khiến cậu khó hiểu. Rốt cục là cậu đã gặp thứ gì mà khiến sư phụ của cậu lại như thế này? Nếu là cái mảnh tàn đồ kia thì chưa chắc là nguyên do, và những bảo vật cậu đã thấy thì cũng không có thứ gì lọt vào mắt cậu cả. Phải chăng là thứ thần bí ở trung tâm cung điện chăng?

‘Rốt cục sư phụ muốn nói về thứ gì thế?’

Vẫn là không nhận được nên cậu phải hỏi cho rõ về chuyện mà Nguyệt My nói lúc nãy.

‘Mặc dù ta không muốn nói ra nhưng con đã hỏi thì làm sao ta im lặng được’

Nguyệt My vẫn than trách chuyện gì đó, giọng điệu như không muốn nói bất cứ điều gì cả nhưng cậu đã hỏi thì đành trả lời mà thôi.

‘Phi, bài danh thứ 19 trên bản dị hỏa, thanh sắc hỏa diễm, cháy tựa liên sơn – Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tọa lạc phía dưới lòng đất tại trung tâm cung điện này’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Cạn chén

Chuyện này từ Nguyệt My nói ra khiến Lãnh Mạc vô cùng kinh ngạc, tại nơi này mà cũng có dị hỏa tọa lạc. Nếu nghĩ lại thì trước đây 3 năm thì Lãnh Mạc đã gặp được Xích Viêm Địa Hỏa và thôn phệ nó, 2 năm sau thì lại gặp thêm Vẫn Lạc Tâm Viêm cũng về tay cậu. Và hiện giờ thì lại có tin tức của dị hỏa bài danh thứ 19 là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, chuyện này quá sức tưởng tượng đối với Nguyệt My khi đồ đệ của mình lại có vận khí tốt đến thế. Trước đây cô phải lịch lãm khắp đại lục mới có được 5 loại dị hỏa, việc tìm kiếm dị của Nguyệt My cũng mất đến hơn 300 năm mà trong khi Lãnh Mạc chỉ cần 3 năm là có được 2 loại dị hỏa và biết tin tức dị hỏa thứ 3. Điều này khiến Nguyệt My tức đến muốn chết đi.

Nhưng huyết mạch của Xà nhân là âm hàn, vốn dĩ không thể khống chế hay sử dụng dị hỏa, thì tại sao Thanh Liên Địa Tâm Hỏa lại ở trong cung điện này? Chuyện dị hỏa thì chắc chắn Mỹ Đỗ Toa và 1 số Xà nhân biết được, mà nếu biết được thì dù dị hỏa là thứ hiếm có trên thế gian thì họ cũng không thể sử dụng nó. Lãnh Mạc suy đoán rằng Mỹ Đỗ Toa theo tính cách của y thì nếu có ý định thôn phệ nó thì gần như 10 phần đúng như vậy, y thật sự muốn thôn phệ Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!

Điều này có thể minh bạch do chính y đã chủ động dùng thân phận của mình để mời gọi cậu để giúp việc gì đó. Và việc mà Mỹ Đỗ Toa nhờ Lãnh Mạc thì chắc là luyện chế đan dược dành cho việc này.

‘Hừm, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa có xuất xứ và khả năng khá giống với Xích Viêm Địa Hỏa của con, hay còn có thể gọi là song sinh, do đều sinh ra trong lòng đất, có khả năng triệu hoán các loại hỏa diễm khác. Nó được bao bọc bởi 1 đài hoa sen thanh sắc 8 cánh trong suốt long lanh khiến ai cũng không thể rời mắt. Mười năm thành linh, trăm năm thành hình, ngàn năm thành liên, và chính là lúc hình thành “Thanh Liên Địa Tâm Hỏa” đại danh đại đỉnh!’

Nguyệt My lượn lờ trước mặt Lãnh Mạc rồi nói sơ qua về cái dị hỏa này. Những thông tin này rất có ích cho cậu và có phần bất ngờ đối với cậu. Nhưng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hiện giờ là trong tay của Xà nhân Đế quốc hay nói ngắn gọn hơn là trong tay Nữ vương Mỹ Đỗ Toa nên làm sao mà Lãnh Mạc có thể thu nó về tay được. Mà nếu có ý định trở mặt thì cậu hoàn toàn không bao giờ làm việc đó cho dù là ai đi chăng nữa khi đã được người khác tin tưởng. Suy nghĩ 1 lúc, cậu đành thở dài 1 hơi khổ tâm, dị hỏa trước mắt mà không đến tay thì cũng là vô vọng.

‘Dị hỏa trước mắt mà không thu được thì đành bỏ qua vậy, sau này có thể còn cơ hội gặp dị hỏa khác’

Lãnh Mạc than vãn không ngừng, trong lòng tiếc nuối không thôi. Chỉ có thể suy nghĩ đến việc nhìn Mỹ Đỗ Toa đường đường chính chính thôn phệ Thanh Liên Địa Tâm Hỏa mà thôi.

‘Đúng là với cái vận khí đó của con thì ắt có thể sau này gặp được dị hỏa khác nhưng chi không biết lúc nào a’

‘Thôi thì đành như thế, bỏ qua dị hỏa này đợi dị hỏa khác’

Câu nói đầy tui thân này của Lãnh Mạc khiến cho Nguyệt My không tránh khỏi tức cười 1 phen vì dị hỏa đâu phải có đại mà tùy tiện muốn có là có. Cô âm thầm cười 1 tiếng rồi lẳng lặng quay về nạp giới, để lại Lãnh Mạc ở đây 1 mình. Suy nghĩ vài chuyện khoảng được 1 lúc thì cậu đi sắp xếp hành lý mà mình mang theo rồi sau đó thì ngồi thiền tu luyện 1 chút.

Nơi này tuy chỉ mới đến lần đầu nhưng nó tạo cho Lãnh Mạc cảm giác có điều gì đó khá quen thuộc ở nơi đây nhưng không thể nhớ ra. Dù gì như thế cũng tốt hơn khi ở 1 nơi xa lạ như thế này.

Canh 9 tối, Lãnh Mạc vẫn trong trạng thái tu luyện, chưa có dấu hiệu nào cậu sẽ rời khỏi trạng thái này cả. Lúc này chính là thời gian thoải mái nhất của cậu vì trước khi bế quan thì đến cả 1 ít thời gian tu luyện cũng hiếm hoi nên hiện giờ là lúc tốt nhất. Phượng Viêm Và A Ngân thì lại tiếp tục bế quan trong tâm hải, bọn họ không tiện xuất hiện do đây là Xà nhân Đế quốc, nếu không thì sẽ mang lại khá nhiều rắc rối khi làm kinh động đến những Xà nhân nơi

đây. Vì thế họ chỉ xuất hiện khi nào Lãnh Mạc cần, còn chưa phải lúc thì họ vẫn sẽ bẽ quan.

Xẹt

Đôi mắt của cậu dần mở ra, kèm theo vài đạo tia xích lói từ mắt cậu bắn ra ngoài. Cuối cùng Lãnh Mạc cũng thoát khỏi trạng thái tu luyện, lần này có thể dành 1 khoảng thời gian dài như thế để tu luyện thì đối với cậu là 1 chuyện tốt. Thân thể Lãnh Mạc khẽ động đôi chút rồi đứng lên vương vai 1 cái, gương mặt đầy mãn nguyện khi có nhiều thời gian tu luyện thế này. Ánh mắt của cậu đảo ra nhìn phía bên ngoài thì thấy trời đã tối đi, không ngờ cậu lại tu luyện 1 thời gian dài như thế. Thờ dài 1 hơi rồi quay người đi vào phòng tắm.

Cứ tưởng rằng đến cả phòng tắm cũng sẽ rất lớn và rộng rãi nhưng thực chất lại chỉ đơn giản và không có gì nhiều ngoài 1 cái mộc bồn tương đối lớn, vừa đủ chỗ cho 2 người ngồi trong đó. Như vậy hóa ra lại hay đối với Lãnh Mạc, cậu vốn là người ưa thích những thứ đơn giản như thế này nên cậu rất hài lòng với những gì có ở tại nơi ở này của cậu.

Lãnh Mạc lấy ra 1 bình ngọc từ trong nạp giới, dùng tay mở nắp ra thì 1 mùi hương thơm không quá nồng, chỉ nhàn nhạt lan tỏa khắp căn phòng. Cậu liền nhỏ lấy 1 giọt thủy dược trong bình xuống mặt nước, màu nước chuyển thành lục sắc, thứ thủy dược này có thể giúp cơ thể giải đi mệt mỏi và tăng cường tu luyện.

Sau chưa đầy nửa canh giờ, Lãnh Mạc thay y phục, đi ra ngoài đình viện hít thở 1 ít không khí trong lành. Ở bên ngoài đình viện tuy khá khác so với đình viện của cậu nhưng bầu trời lúc tối vẫn như thế, không có gì khác. Ánh mắt của Lãnh Mạc nhìn lên bầu trời như đang nhớ nhung điều gì đó.

‘Tiểu tử này, đừng nói chỉ mới xa người ta có 1 thời gian thôi mà nhớ đến vậy a’

‘Đừng nói vậy, con không có nhớ gì cả và giữa con và tỷ ấy không có bất cứ cảm xúc gì!’

Nguyệt My như thường lệ, khi xuất hiện thì liền chăm chọc Lãnh Mạc, lần này thì khiến cậu đỏ mặt tía tai. Rồi cậu chợt nhận ra câu nói của mình cực kỳ ngu ngốc, giấu đầu lại lộ ra đuôi khiến cậu muốn kiểm 1 cái lỗ nào đó chui xuống cho xong.

‘Sư phụ đừng làm phiền! Con muốn yên tĩnh!’

‘Hề, “Yên Tĩnh” là ai thế?’

Khi cậu vừa nói ra thì vẫn bị Nguyệt My trêu đến tức điên lên. Liền bỏ qua sư phụ cậu rồi đảo bước đi về phía bên trái. Đi được hơn 10 bước thì cậu thấy được 1 thân ảnh mặc xích xiêm y, tay cầm 1 ly mỹ tửu đang đưa lên môi. Cùng lúc này thì Nguyệt My lại tiếp tục ẩn nấp trong nạp giới của cậu.

Đến gần thì Lãnh Mạc mới biết người này là Nữ vương Mỹ Đỗ Toa. Y đang ngồi trên chiếc ghế đá, tay cầm 1 ly mỹ tửu đang đặt trên môi, trước mặt là vài bình tửu bằng ngọc thạch. Nếu đếm những chiếc bình tửu trên bàn thạch thì không biết y đã uống tại đây từ lúc nào rồi. Y vừa đặt ly tửu trên tay xuống thì đôi đồng tử liền liếc qua nhìn cậu khiến cậu giật thót cả lên.

‘Cứ tưởng ai, hóa ra là người. Có chuyện gì không?’

Đôi môi đỏ mọng của Mỹ Đỗ Toa hướng đến Lãnh Mạc mà hỏi. Giọng điệu của y thật khiến cho người khác phải lạnh sống lưng khi nghe được và Lãnh Mạc cũng không ngoại lệ.

‘Không có chuyện gì thưa Nữ vương. Chỉ là tôi thấy Nữ vương đơn thân ở đây uống rượu nên mới đến xem thôi a’

‘Vậy sao, thế thì ngồi xuống uống với ta xem nào’

Câu trả lời của Lãnh Mạc y cũng chỉ nghe qua rồi bỏ qua. Lập tức thử mời cậu uống cùng với y xem sự can đảm của cậu như thế nào khi còn trẻ thế này lại uống rượu. Lời mời này của Mỹ Đỗ Toa lúc đầu Lãnh Mạc còn chần chừ vì không biết rằng ở tuổi này mình có nên uống hay không, bản thân là Đẩu Tông nên khi uống rượu thì cũng không ảnh hưởng gì đến nhục thể cả. Cuối cùng suy nghĩ 1 chút, cậu đành gạt đầu đồng ý rồi bước đến ngồi xuống đối diện y.

‘Được, có chí khí. Ta mời ngươi 1 ly’

Mỹ Đỗ Toa rất hài lòng, liền rót 1 ly mỹ tửu rồi đưa đến trước mặt cậu. Lãnh Mạc không chần chừ, tay cầm lấy ly mỹ tửu rồi đưa từ từ lên miệng, mùi của nó không quá nồng mà có 1 chút mùi của dược liệu nào đó. Liền đưa lên miệng rồi uống hết 1 ly, sau khi nuốt hết rượu trong đó thì tai lần 2 gò má cậu đỏ ửng lên. Vị của mỹ tửu này cũng không tệ, cũng có thể vừa vặn cậu uống được.

‘Rượu ngon, đa tạ Nữ vương ban cho’

Lãnh Mạc liền ôm quyền cung kính hướng đến Mỹ Đỗ Toa.

‘Hắc hắc! Đã uống rượu thì còn khách khí thế thì ta không tha cho ngươi đấy!’

Cảm thấy uống với Lãnh Mạc có điều thú vị, Mỹ Đỗ Toa tiếp tục rót thêm vào ly cho cậu. Cả 2 người uống thâu đến canh 12 khuya mà vẫn chưa dứt. Về phần Lãnh Mạc thì không ngờ cậu có tư lượng tốt như vậy, tuy uống nhiều nhưng không quá say cho lắm, nhưng miệng thì lại thao thao bất diệt mọi thứ trên đời. Y nghe được cũng phần nào đồng cảm, liền tiếp lời, cả 2 cùng nói chuyện.

‘Vậy mục tiêu tiếp theo của ngươi là gì?’

‘Mục tiêu của tôi? Chính là thật nhanh chóng gia tăng thực lực, nâng cao tài luyện đan, học thêm nhiều đấu kỹ và có nhiều kiến thức hơn nữa. Và cuối cùng là dùng chính sinh mệnh này trả mối thù sát phụ mẫu, sát tộc nhân do Yêu Chủ, Lâm Ma và Vân Hải Lam gây ra dù phải trả bất cứ giá nào đi nữa!!’

Lãnh Mạc nói ra hết mục tiêu của chính cậu trong tương lai, cậu muốn có thể mạnh hơn nữa để hoàn thành lời hứa năm xưa rằng sẽ trả lại mối thù mà 3 tên Yêu Chủ, Lâm Ma và Hải Lam đã làm với cậu. Mỹ Đỗ Toa khi nghe chuyện này cũng có cảm giác đồng cảm, đôi mắt có chút buồn bã hướng về nhìn Lãnh Mạc. Chỉ chưa đầy 16 tuổi đầu mà đã gánh chịu những nỗi đau mà tưởng chừng như không ai có thể gánh lấy, tuổi thơ chỉ đẹp ở phút đầu, còn phút còn lại thì phải chém giết đến bàn tay đáng lẽ phải được nắm tay cha mẹ thì nhuốm máu không ngừng.

Khi vừa nói xong, Lãnh Mạc lại tiếp tục trên tay đưa lên miệng uống thêm 1 ly mỹ tửu rồi lại thêm 1 ly nữa như để giải tỏa những gì kiềm nén bấy lâu nay.

‘Hắc, ta cũng giống ngươi, mẫu thân và phụ thân mất sớm, phải gánh lấy trọng trách lớn lao mà họ để lại rồi cuối cùng nhận được gì? Là sự vinh quang khi được dòng tộc đòi ca tụng? Được người khác xem trọng? Không! Thứ ta chỉ nhận lại được chính là sự cô độc, cả 3 người đã từng là bằng hữu của ta thì 2 người biệt vô âm tính, người còn lại thì chết, không ai có thể cùng ta sánh vai!’

Mỹ Đỗ Toa vừa nhấp nhí ly mỹ tửu trên tay vừa than oán về số phận của chính mình. Chính bản thân y cũng như Lãnh Mạc, nhưng cậu vẫn có những người ở Miêu Linh Thành là những người có thể sánh vai, còn y thì không có bất cứ ai cả. Ngồi lên vị trí Nữ vương cũng là do dòng huyết mạch trong người của Mỹ Đỗ Toa mới khiến cho y dần trở nên cô độc, dù có trăm vạn dân sùng kính, có vô số tướng dưới trướng nhưng có mấy ai là thân thiết.

‘Vì số phận của 2 chúng ta, cạn chén!’

Lãnh Mạc nghe được những chuyện này, trong lòng cảm xúc dân trào lên. Liền ngẩng đầu, cầm ly mỹ tửu trên tay uống hết 1 hơi.

‘Được! Vì số phận của chúng ta, cạn chén!’

Thấy được hành động của Lãnh Mạc, Mỹ Đỗ Toa cũng cầm mỹ tửu 1 hơi cạn hết ly.

‘Tôi không còn người thân, nhưng vẫn còn bằng hữu và tộc nhân đã cứu giúp tôi. Dù thế, khi nhớ đến việc mẫu thân và phụ thân đều chết trước mặt tôi thì tim tôi đau đến tột cùng, còn hơn cả vạn lưỡi kiếm đâm vào. Cảm giác ấy....thật sự.....’

Sau khi uống hết ly thứ 47, Lãnh Mạc tay phải đặt ly xuống, tay trái che lấy đôi mắt của mình đang nhắm lại, miệng thì liên tục nói ra những nỗi đau khổ của mình, càng nói thì giọng lại càng khàn đặc lại. Cuối cùng khi chưa vừa nói hết câu thì đã gục xuống, trên mặt vẫn còn những giọt nước mắt đang chảy xuống. Mỹ Đỗ Toa thấy cảnh này trong lòng có chút chua xót, đành đứng dậy đi đến bên cạnh Lãnh Mạc dịu dàng đỡ cậu dậy để đưa cậu vào phòng. Dưới ánh trăng, dáng người của y uyển chuyển như đoá sen tinh khiết lay động lòng người.

‘Mẫu thân và phụ thân ngươi, chết như chưa chết, mất như chưa mất. Còn cả ngươi nữa Hàn Ngọc, tốt nhất là hãy mau tìm tên tiểu tử này’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Đối chiến ma thú

Sáng hôm sau, Lãnh Mạc từ trên giường tỉnh dậy, liền bật người lên rồi liên tục đảo mắt nhìn xung quanh. Khi nhìn xong thì cậu thờ phào 1 hơi nhẹ nhõm khi thấy đây là phòng của mình mà không phải là nơi nào khác. Đột nhiên đầu cậu trở nên đau nhức, liền lấy tay ôm đầu.

‘Ặc, đầu đau quá.....’

Xoa xoa cái đầu của chính mình, Lãnh Mạc chỉ nhớ là tối hôm qua cậu đã cùng vị Mỹ Đỗ Toa uống rượu đến hơn canh 12 tối. Không ngờ lần đầu uống rượu mà Lãnh Mạc đã uống hăng say như vậy rồi, không biết lần sau sẽ ra sao. Ngồi trên giường, cậu tiếp tục nhớ lại rằng mình đã nói toàn bộ mục tiêu của của mình trong tương lai cho y biết, sau đó thì không nhớ thêm gì cả.

Bỏ qua chuyện đó, Lãnh Mạc rời khỏi giường đi tắm 1 cái rồi thay y phục đi đến phòng của Mỹ Đỗ Toa để xem có chuyện gì cần làm hay không. Đến trước cửa phòng của y, Lãnh Mạc hơi chần chờ 1 lúc rồi đành gõ cửa.

‘Vào đi’

Từ bên trong vọng ra tiếng của y mời cậu vào. Cậu đành mở cánh cửa ra rồi tiến bước vào trong. Cảnh tượng trước mắt hiện ra trong mắt Lãnh Mạc là những công văn xếp chồng chất lên ở khắp mọi nơi, còn Mỹ Đỗ Toa thì phải ngồi đọc và phê duyệt từng công văn đó. Nhìn thấy cảnh tượng này, Lãnh Mạc không tránh khỏi cười khổ 1 tiếng, nếu như là cậu trước đây thì công văn không nhiều đến như vậy. Đúng là giữa 1 tông môn và 1 Đế quốc thì khác biệt rất nhiều.

‘Có chuyện gì cần tìm ta?’

Câu nói này của y khiến cậu cứ như gặp lại chính mình khi còn phải làm việc với cương vị là tông phó của Bích Ngân Tông vậy.

‘Chẳng qua là tôi muốn làm gì đó vận động 1 chút thay vì cứ ngồi rảnh rỗi như hiện giờ’

‘Vậy sao, cũng tốt. Xem những danh sách công việc này rồi chọn vài cái đi’

Ngồi rảnh rỗi xoi nước không phải là tác phong của Lãnh Mạc nên cậu muốn xin 1 vài việc từ Mỹ Đỗ Toa. Y liền ném qua cho cậu 1 bảng danh sách công việc cần làm, cầm trên tay danh sách những công việc có ghi trên đây, cậu thử đọc qua rồi chọn qua 1 vài việc. Sau khi chọn xong, Lãnh Mạc vừa cười vừa thu lại bản công việc trong tay mình vào bên hông.

‘Đánh đuổi ma thú Nhị giác kim sư đẳng cấp tam tinh Đẩu Tông và cùng tiêu diệt Xích hỏa mao cùng cấp với 1 trong Bát đại thủ lĩnh Xà nhân tại phía bắc tường thành và 1 vài việc vặt vãnh khác’

Nghe được những công việc mà cậu chọn khiến Mỹ Đỗ Toa khá ngạc nhiên khi cậu chọn những việc này. 1 ma thú tam tinh Đẩu Tông cũng có thể đem y ra đánh 1 trận chật vật rồi, huống chi là đối đầu với cả 2 con. Nhưng Lãnh Mạc là người đã đơn thân độc mã đem 1 cái lục tinh Đẩu Tông thành tro tàn thì vốn vẹn 2 con ma thú ấy chưa chắc làm gì được.

‘Hắc hắc, được! Ngươi cứ đi đi, ta đã sai người truyền xuống các Xà nhân khác về chuyện của ngươi nên họ sẽ làm theo những gì ngươi bảo và tốt nhất là sử dụng lệnh bài của ta. Nhớ rằng, hãy an toàn mà trở về’

‘Ân’

Sau khi thu nhận những lời căn dặn của Mỹ Đỗ Toa, Lãnh Mạc chấp quyền 1 cái rồi đảo bước, quay người đi.

‘Quên nói với ngươi chuyện này, về Thanh Liên Địa Tâm Hỏa thì đối với kẻ có 2 loại dị hỏa như ngươi thì chắc phải biết a. Chuyện này tuy khá quan trọng nhưng ai cũng biết, ta muốn nhờ ngươi hãy coi mắt đến nó, phòng trừ nhân loại khác đến chiếm đoạt’

Đột ngột Mỹ Đỗ Toa nói ra chuyện dị hỏa khiến cho cậu giật thót, cước bộ phải dừng lại, không ngờ y cũng biết chuyện này. Và yêu cầu bảo hộ Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cậu đành gật đầu đồng ý rồi tiếp tục bước đi. Trên lưng cậu liền xuất hiện Thất Tinh Kiếm, gương mặt nở 1 nụ cười rồi vận đẩu khí dục bay đi. Nơi mà Lãnh Mạc đến hội ngộ cùng 1 trong Bát đại thủ lĩnh là phía bắc biên giới, với thực lực của cậu thì đến đó chỉ là 1 vấn đề nhỏ nên chỉ mất 1 canh giờ là đến.

Phía dưới, những Xà nhân khác khi thấy Lãnh Mạc thì vô cùng kinh ngạc và bối rối bởi vì cậu là khách quý của Nữ vương bọn họ mà lại có thể đến nơi xa xôi hẻo lánh này. Lãnh Mạc đáp xuống trước sự chứng kiến của các Xà nhân rồi phất tay 1 cái, liền nhìn thấy vị nữ Xà nhân hôm trước đã nói chuyện với cậu đang đứng trước mặt đang trong trạng thái bất ngờ.

‘Đ... đại nhân, không biết ngài đến nơi này là có việc gì sai bảo?’

Vị đó đến trước mặt cậu rồi cung kính hỏi không khác gì lúc nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa. Điều này làm cậu xấu hổ đôi chút nhưng cũng dần đã quen.

‘Hôm nay ta đến đây vì nhận chỉ thị từ Nữ vương đến đây giúp các người tiêu diệt ma thú. Ta tên Lãnh Mạc, còn ngươi?’

‘Nguyệt Mị, 1 trong Bát đại đầu lĩnh Nguyệt Mị! Mong đại nhân giúp đỡ’

Lãnh Mạc nghe câu này gật đầu 1 cái, ra tên của y là Nguyệt Mị, như thế thì có thể dễ gọi hơn rồi.

‘Hãy kể sơ qua tình hình của 2 con ma thú kia cho ta biết’

Lãnh Mạc phất tay nói.

‘Ân. 2 con ma thú Đẩu Tông ấy không biết từ đâu mà ra, cách đây 5 ngày đột nhiên xuất hiện trước cổng bắc của biên giới. Chúng đã lấy đi mười mấy mạng Xà nhân tộc, nhưng ta bắt tài không thể giúp gì được....’

Nguyệt Mị ngậm ngùi mà kể sơ lược lại nguyên do xuất hiện của 2 con ma thú này nhưng vẫn chưa rõ nguồn gốc của chúng. Lãnh Mạc nghe xong liền suy ngẫm 1 lát, Nhị giác kim sư và Xích hỏa mao đáng ra phải sống ở trong hang động ở những nơi thâm sơn cùng cốc, không thể sống ở nơi như Xà nhân Đế quốc này được. Bọn chúng cũng không phải loại muốn tìm kiếm thức ăn mà đi ra khỏi lãnh địa được, chỉ có thể là do kẻ khác mang chúng đến đây. Nhưng ai lại có đủ can đảm mang chúng đến trong khi chỉ cần gặp kẻ thù là 2 con ma thú ấy sẽ sống chết với hắn thì làm sao có gan để làm vậy?

‘Đừng trách mình nữa, Nhị giác kim sư và Xích hỏa mao đến cả Nữ vương cũng khó lòng mà thắng được đừng nói chỉ là ngươi. 1 Đẩu Hoàng thì chỉ ra bố thí mạng cho nó mà thôi’

Những điều này Lãnh Mạc nói ra như cho họ biết phần nào về sự vô dụng của bản thân. Nhất là Nguyệt Mị, y nhớ lại cảnh tượng khi Xích hỏa mao giết chết các chiến hữu trước mặt y khiến y cảm phần vô cùng nhưng không làm được gì, chỉ có thể rút lui mà bỏ mặc họ trong tuyệt vọng.

‘Báo! 2 con ma thú đã xuất hiện phía dưới tường thành!’

Cùng lúc này, 1 Xà nhân bán sống bán chết dùng đầu khí dục lao lên cấp báo về sự xuất hiện của Nhị giác kim sư và Xích hỏa mao. Tất cả những Xà nhân có mặt ở đây đều trở nên phấn nộ, tay siết chặt lại, ánh mắt nổi lửa hận. Còn Lãnh Mạc thì muốn xem thử trình độ thực lực của chúng ra sao rồi sẽ tính tiếp, bởi vì phía sau có thể còn ẩn tình gì đó.

‘Đi’

Lãnh Mạc ra hiệu cho những Xà nhân theo sau mình đi đến trước cổng thành. Bọn họ đứng nép phía sau Lãnh Mạc chờ đợi mệnh lệnh tiếp mà hành sự.

Gầm

2 đầu ma thú nhìn thấy những Xà nhân trước mặt mình thì miệng nhỏ dãi, mắt đỏ lên liền lao đến phía trước như rất đói khát, muốn cắn xé con mồi trước mặt.

‘Cút’

Thấy 2 đầu ma thú lao đến, Lãnh Mạc nhếch môi lên rồi thủ quyền, đạp cước đem thân ảnh lao ra đối đầu với bọn chúng trong sự kinh ngạc của những Xà nhân phía sau.

Oanh

Quyền của cậu đánh trực tiếp vào đầu của Nhị giác kim sư đem thân thể nó đánh lùi về sau rồi xoay người tung cước vào thân của Xích hỏa mao khiến nó văng ra xa. Nguyệt Mị cùng những người khác kinh ngạc vô cùng khi Lãnh Mạc chỉ sử dụng quyền và cước mà đã đem 2 con ma thú ấy đánh lùi. Người này đúng thật là người mà Nữ vương của họ tin tưởng.

Rống

Đầu Xích hỏa mao rống 1 tiếng phấn nộ rồi lao thẳng đến phía Lãnh Mạc, nó có ý định cắn cậu nên liền mở chiếc hàm ra cắn 1 cái. Tiếng “rắc” vang lên khi thứ Xích hỏa mao cắn không phải là da thịt của cậu mà là Thất Tinh Kiếm. Hàm răng của nó vỡ vụn ra, vài tiếng rên rỉ phát ra. Tận dụng lúc Thất Tinh Kiếm vẫn còn trong hàm nó, cậu liền vung tay chém ngang qua.

Phùng

Nhưng khi vừa định vung tay thì 1 hỏa cầu từ trong hàm nó bay ra trúng vào người khiến cậu buông bỏ Thất Tinh Kiếm ra. Nhị giác kim sư phía sau lao đến dùng trảo đánh thật mạnh 1 cái vào lưng cậu khiến cậu văng ra xa kèm theo vài búng máu dưới đất. Xích hỏa mao bước đến, đạp 1 cước vào người Lãnh Mạc làm mặt đất liền nứt ra. Cước này có thể khiến mặt đất nứt ra thì không phải đơn giản ai cũng chịu được.

Những Xà nhân phía xa nhìn thấy Lãnh Mạc như thế muốn ra giúp đỡ nhưng đến cả cậu còn chật vật với 2 con ma thú ấy thì họ ra có tác dụng gì? Nhất thời trong đầu của Nguyệt Mị nghĩ rằng chẳng qua cậu là kẻ nói khoác, không thể làm được gì mà còn nói người khác.

2 đầu ma thú sau khi giải quyết kẻ cản đường xong thì quay mặt hướng đến Xà nhân bọn họ, chúng từ từ bước đến khiến ai cũng phải run lên, không dám cử động gì cả. Hôm nay có lẽ là ngày tàn của họ.

‘Khụ, tưởng chừng các ngươi mạnh lắm ai dè cũng chỉ như vậy. Chơi đùa đủ rồi, đến lúc mở màn tiết mục thật sự nào!’

Lãnh Mạc từ từ đứng lên, kèm theo giọng nói không kém phần ngạo nghễ. Những Xà nhân thấy cậu vẫn vô sự trở nên rất vui mừng, nhưng này giờ chỉ là chơi đùa? Lãnh Mạc đã bị chúng đánh tới tã mà còn nói là chơi đùa, có phải do bị đánh cho điên đại rồi không?

Xuy xuy

Đột nhiên, sát khí như con hồng thủy tuông trào ra từ trên người Lãnh Mạc khiến cả 2 đầu ma thú và các Xà nhân đều sợ hãi. Đôi mắt của cậu đỏ lên kèm theo vài tia xích lôi và hỏa diễm, phía sau thì 1 cái bóng thần không ra thần, quỷ không ra quỷ xuất hiện với đôi mắt đỏ ngầu trông cực kỳ đáng sợ.

‘Sát khí này, lúc đó còn chưa sử dụng, bây giờ thì phải tận dụng. Nào, đến đây!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Thú hỏa

Cái bóng đen phía sau lưng Lãnh Mạc dần hiện rõ ra, hình dạng của nó như là 1 con quỷ với đôi mắt đỏ rực đang cuộn cuộn sát khí. Chứng kiến cảnh tượng này, cả 2 đầu ma thú lẫn tất cả Xà nhân có mặt đều phải kinh sợ tới cùng, cả người run rẩy không thôi, có Xà nhân chịu không nổi những luồng sát khí này liền lăn ra ngất đi. Lãnh Mạc thì vẫn đứng 1 chỗ, tay từ từ lấy Thất Tinh Kiếm từ sau lưng rồi chĩa mũi kiếm vào 2 đầu ma thú.

‘Nào, đến đây’

Lãnh Mạc đưa tay ra dấu khiêu khích Nhị giác kim sư và Xích hỏa mao, chúng chỉ gầm gừ mà không phát ra tiếng động nào thêm cả vì chúng biết kẻ trước mặt khó đối phó như thế nào. Nhị giác kim sư lao đến đầu tiên, vận hết tốc lực dùng 2 chân sau đập thật mạnh lao lên. Khi nó vừa đến thì liền dùng 2 trảo đập mạnh xuống khiến mặt đất nứt ra, lập tức 2 khối cự thạch cao vài chục trượng lao vút lên rồi lơ lửng trên trời.

Rầm

2 khối cự thạch đó đồng loạt rơi xuống phía Lãnh Mạc trước sự chứng kiến của các Xà nhân. Họ rung mình 1 cái vì họ hiểu được đây là đấu kỹ của Nhị giác kim sư tên “Đại địa phủ đầu” đến cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong thì cũng phải chết, cường giả Đấu Tông thì khó mà thoát ra đó được, mà Lãnh Mạc lại không né mà đối đầu trực tiếp nó. Trong 10 giây khi 2 khối cự thạch rơi xuống vẫn không có động tĩnh gì thì đột nhiên sau đó lại khẽ động 1 chút.

Xẹt

Lập tức 2 khối cự thạch nứt ra như bị chém vô số lần rồi vỡ tan rơi xuống đất tạo ra vô số khói bụi, và từ trong đám khói đó lao ra 1 thân ảnh. Lãnh Mạc liền xuất hiện trên không trung, cơ thể có chút thương tích do chiêu này của Nhị giác kim sư, cậu phun ra 1 ngụm máu tươi sau đó dùng thể ném Thất Tinh Kiếm vào hướng của nó.

‘Luyện Hóa Phần!’

Thất Tinh Kiếm vừa ném ra thì Lãnh Mạc ngay lập tức sử dụng đấu kỹ, từng đạo hỏa diễm hiện ra xung quanh thanh kiếm rồi 1 tràng hỏa diễm bao phủ toàn bộ thanh kiếm khiến nó trở thành 1 hỏa cầu lao thẳng đến Nhị giác kim sư.

Uỳnh

Đầu ma thú cảm giác được nguy hiểm cận kề, dùng 2 trảo đập mạnh xuống đất triệu ra thổ bích ngăn đòn tấn công lại nhưng thất bại. Đòn đấu kỹ của Lãnh Mạc cộng với uy lực của Thất Tinh Kiếm đã phá vỡ thổ bích, lao ra trực tiếp nhắm thẳng vào Nhị giác kim sư.

Đầu ma thú bị dính đòn, thanh kiếm đã xuyên qua lưng nó và ghi chặt nó xuống đất không thể cử động. Hỏa diễm trên kiếm liền truyền sang người của nó, thiêu đốt mãnh liệt từng mảnh da thịt của ma thú, từng tiếng rên rỉ đau đớn từ nó phát ra. Hỏa diễm này đâu phải là hỏa diễm tầm thường, mà nó chính là dị hỏa, loại hỏa diễm có thể cháy vĩnh hằng và không thể dập tắt hiếm có trên thế gian. Chưa 1 phút sau, tất cả những gì của đầu ma thú giờ chỉ còn là tro tàn vụn trên mặt đất. Tất cả Xà nhân đều 1 phen chấn kinh trước cảnh tượng này, không thể tin được 1 kẻ họ vừa cười nhạo lại có thể ra tay giết 1 đầu ma thú hùng mạnh như thế.

‘Còn 1 con ma thú nữa a’

Lãnh Mạc trừng mắt nhìn về phía Xích hỏa mao đang ở phía xa. Nó không muốn đến gần hay có ý định tấn công cậu khi chứng kiến cảnh 1 ma thú bằng cấp nó lại có thể chết dưới tay tên nhân loại trước mặt. Bước chân của Xích hỏa mao dần lùi về phía sau như muốn bỏ chạy nhưng khi thấy ánh mắt tràn đầy sát khí của Lãnh Mạc thì hy vọng chạy thoát của nó liền vụt tắt.

‘Muốn chạy? Cứ mơ đi’

Thân thể cậu khẽ động liền biến mất khỏi chỗ đó, rồi xuất hiện ngay trước mặt Xích hỏa mao. Kiếm trên tay vung lên chém ngang 1 cái vào người nó nhưng nó lại tránh né được, nhảy qua phía bên trái tránh đòn tấn công.

Phùng phùng

Xích hỏa mao từ xa bắn ra từ miệng 5 quả cầu lửa hướng đến Lãnh Mạc, cậu không tránh, chỉ đứng đó chờ đợi thời cơ xuất chiêu.

‘Hỏa diễm? Trước mặt ta mà dám sử dụng hỏa diễm? Đúng là không biết trời cao đất dày’

Nhìn thấy hỏa diễm của đầu ma thú phóng ra, Lãnh Mạc liền phì nhổ 1 tiếng, đứng trơ ra đó, giải dị hỏa hộ thể, trực tiếp nhận lấy 5 hỏa cầu trước mặt mình xem thử uy lực ra sao.

Oành oành

5 hỏa cầu chạm đến người của cậu rồi phát nổ, tiếng nổ rất lớn chứng tỏ uy lực của chiêu này không phải đơn giản. Những Xà nhân lại có thêm 1 phen hốt hoảng khi thấy cậu tiếp tục nhận thêm 1 chiêu nữa mà không chần chừ. Nhưng nỗi lo lắng của họ liền tan biến khi thấy Lãnh Mạc từng bước bước ra khỏi đám khói bụi kia, y phục phía trên bị thiêu đốt sạch lộ ra thân thể cường tráng, chỉ còn lại y phục phía dưới, trên người vô số vết thương và vết bóng nhưng những thứ đó không quá gây nguy hiểm đối với cậu. Xích hỏa mao thì thần sắc cứng đờ ra đó, không thể tin được vào mắt mình

‘Hỏa diễm tốt, nhưng đối với ta thì chiêu đó không quá mạnh khi người mất bình tĩnh như vậy đâu. Cần phải điềm tĩnh và kiên nhẫn, thì người mới mạnh được’

Khi vừa dứt câu, Lãnh Mạc tiếp tục biến mất trong khoảng khắc. Ngay sau đó thì cậu xuất hiện phía bên trái của đầu ma thú, tận dụng thời khắc nó không để ý cậu liền vận đấu kỹ. Từng đạo đấu khí dày đặc cùng không khí xung quanh lưu chuyển sang 2 cánh tay rồi tập trung vào bàn tay của cậu sau

đó nén lại dần.

‘Thiên không chừng!’

2 quyền thủ lại của cậu liền tung ra, kèm theo đó là sự giải phóng đầu khí mà lúc này nén lại đánh trực tiếp vào mạng sườn của Xích hỏa mao. Cái đầu kỳ này chính là đầu kỳ được truyền lại từ mẫu thân Lãnh Mạc lúc trước đã được cậu giấu đi bấy lâu nay, bây giờ mới có dịp sử dụng lại.

Toàn bộ lực phủ ngũ tạng trong cơ thể Xích hỏa mao đều bị hủy hoại do ảnh hưởng từ đầu kỳ này của Lãnh Mạc. Đôi mắt trợn trắng, miệng nó thổ huyết liên tục không ngừng, cuối cùng thì nó ngã gục xuống và chết. Lần chiến đấu này tuy không tốn nhiều sức như lúc đấu với lão tông chủ Thiên Thế Tông, nhưng vẫn phần nào khiến cậu mệt mỏi đôi chút.

Đột nhiên, 1 đốm hỏa diễm kim sắc từ xác của Xích hỏa mao xuất hiện lơ lửng trên người nó, thứ này trông gần giống như dị hỏa nhưng khi Lãnh Mạc cảm nhận thì hoàn toàn không phải. Hỏa diễm này không phải dị hỏa nhưng có nét tương đồng dị hỏa thì ắt là thú hỏa.

‘Thứ hỏa diễm này được hình thành trong cơ thể của ma thú lâu năm tụ thành, có uy lực kém hơn dị hỏa nhưng cũng khá lợi hại được gọi là thú hỏa. Tiểu tử đây là thú hỏa của 1 ma thú Đầu Tông đấy!’

Nguyệt Mỹ từ trong đầu cậu nói ra loại hỏa diễm gọi là thú hỏa này 1 cách phấn khích. Nhìn sơ qua thì Lãnh Mạc cũng biết được đôi chút, nhưng mà Nhị giác kim sư lúc này cậu giết cũng không có loại thú hỏa này mà Xích hỏa mao lại có thì đúng là hỏa diễm trân quý chỉ sau dị hỏa.

‘Thất Tinh Kiếm tăng thực lực cũng nhờ vào thú hỏa, thu thập đủ 7 thú hỏa sẽ giúp cho thực lực của kiếm sẽ đạt đến Truyền Kỳ cấp. Mau, hãy thu thập nó bằng cách hướng viên ngọc đầu tiên trước mặt nó!’

Điều này đối với Lãnh Mạc khá bất ngờ, chỉ với 7 thú hỏa mà khiến cho Thất Tinh Kiếm có sức mạnh của Truyền Kỳ cấp thì gần như đạt đến đẳng cấp của Thần Khí. Lãnh Mạc liền bước đến trước ngọn thú hỏa, nhìn ngắm nó 1 chút rồi lấy Thất Tinh Kiếm hướng về nó. Lập tức thú hỏa nhập vào viên ngọc đầu tiên trên thân kiếm khiến thân kiếm sáng lên 1 cái rồi vụt tắt, viên ngọc đầu tiên từ màu đen chuyển sang kim sắc chứng tỏ cho việc hoàn toàn hấp thụ nó. Thu thập thú hỏa xem ra còn dễ hơn rất nhiều so với dị hỏa.

‘Đại nhân!’

Vị Nguyệt Mỹ từ phía xa đi đến sau lưng cậu cùng các Xà nhân khác. Lãnh Mạc quay người lại thì thấy y trông có vẻ lo lắng lẫn kinh ngạc, chắc vì chuyện này giờ đã xảy ra. Cậu phất tay 1 cái rồi lấy ra 1 viên đan dược bỏ vào miệng, những vết thương và vết bỏng trên cơ thể liền biến mất, cơ thể hoàn toàn trở lại bình thường như chưa từng bị thương, mặt dù vẫn còn có vài vết sẹo. Sau đó, cậu quay người lại rồi cảm Thất Tinh Kiếm xuống đất, gương mặt như muốn nói gì đó với Nguyệt Mỹ.

‘Tôi biết nguyên nhân của toàn bộ mọi chuyện này rồi’

‘Cái gì?!’

Câu nói này của cậu vừa nói ra khiến y và các Xà nhân khác vô cùng bất ngờ. Đến điều tra còn chưa điều tra mà có thể biết được thủ phạm thì Lãnh Mạc không phải quá tự tin hay sao? Nhưng đối với người vừa giết 2 đầu ma thú mà cả Nữ vương của họ cũng phải e dè thì ắt phải lắng nghe thật kỹ mà suy luận.

‘Chuyện này là do con người đã dẫn dụ 2 ma thú Đầu Tông kia đến, và bằng cách nào thì có lẽ là sử dụng Mê hồn dược khiến chúng theo chân đến đây. Ta nói có đúng không hồi 4 kẻ đang trốn kia?’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Giết

Câu nói của Lãnh Mạc khiến Nguyệt Mỹ và những Xà nhân khác có đôi chút không hiểu cho lắm. Làm sao có kẻ nào dám dẫn dụ 2 ma thú Đầu Tông mà đến biên giới Xà nhân Đế quốc này được huống chi là có khi vừa gặp thì đã bị chúng đem ra làm thịt mất rồi. Mà nếu là sử dụng Mê hồn dược loại có tác dụng cực mạnh thì ít nhiều gì cũng có thể lôi kéo vài đầu ma thú thực lực mạnh đi theo. Nhưng việc này nếu là do nhân loại làm thì có phải là kẻ đó quá ngu ngốc khi dám đối đầu với 1 Đế quốc hùng mạnh như vậy.

Sau đó Lãnh Mạc còn hướng mắt nhìn về phía xa, đưa tay lên chỉ vào khoảng không trống trải cách đó khoảng vài chục trượng. Rõ ràng là ở đó không có gì nhưng Lãnh Mạc lại nhìn về hướng đó, mà dù có người thật đi nữa thì ít nhất cường giả Đầu Hoàng như Nguyệt Mỹ cũng phải cảm nhận được, mà y lại còn là Xà nhân nên ngũ giác quan nhạy cảm hơn rất nhiều lần nhân loại nhưng không cảm nhận được gì.

‘Không cần ẩn nấp nữa, chỉ là 1 cái thuật pháp ẩn tế không gian còn con không qua mắt được bốn Tông đâu’

Lúc này, bàn tay của Lãnh Mạc xoay xoay 1 chút rồi giọng nói đầy lạnh lẽo vang lên, hành động này của khiến những người có mặt khó hiểu 1 phen. Lập

tức khoảng không phía trước bắt đầu vận vẹo mà không rõ nguyên do, rồi từ từ 1 cái lỗ hổng to khoảng vài trượng mở ra, từ trong đó xuất hiện ra đến cái 4 nhân loại.

4 người này khi vừa xuất hiện, gương mặt trở nên nhẩn nhá, đôi mày chau lại, mắt nhìn chăm chăm vào Lãnh Mạc và những Xà nhân phía sau với vẻ căm tức. Khi thấy nhân loại xuất hiện, bọn họ không tránh khỏi hốt hoảng 1 phen, không ngờ lời Lãnh Mạc vừa nói lại là sự thật.

‘Vị tiểu huynh đệ này không biết là ai mà xuất hiện ở đây?’

1 vị trung niên trong 4 người liền bước ra chấp quyền, miệng mỉm cười hướng về cậu 1 cách lịch sự. Điều này khiến cậu sồn cá óc vì việc tên này lại khẩu phật tâm xà như thế, sau lưng thì làm chuyện ác còn trước mặt thì lại tỏ ra là người lương thiện. Trong đầu nghĩ nhỏ hẩn vài tiếng.

‘Bồn Tồng là ai ngươi không cần biết, việc các ngươi làm ta cũng đoán ra phần nào. Dám lên lút dụ dỗ 2 đầu ma thú Đầu Tồng đến đây làm loạn, công nhận gan các ngươi lớn thật đấy’

‘Àn, tiểu huynh đệ đây nói gì chúng ta không hiểu lắm. Làm sao chúng ta lại dám dẫn dụ ma thú đến đây hướng hồ chúng ta còn không dám đến gần bọn chúng? Chúng ta chỉ là đi qua gần biên giới Xà nhân Đế quốc mà thôi’

Lãnh Mạc khi nói ra thì tên này có vẻ giật mình 1 chút như bị cậu nói trúng tim đen nhưng vẫn cố chấp không nhận. Cố gắng chứng minh bọn chúng trong sạch bằng cách bịa ra 1 câu chuyện rồi lách qua câu nói của Lãnh Mạc và giả vờ cùng đồng bọn gật đầu như thật.

‘Loại người này ta thấy nhiều rồi, chướng cả mắt. Lãnh Mạc, xử lý chúng đi’

‘Àn’

Đến cả Nguyệt My cũng không ưa gì nỗi bọn này, liền kêu cậu giải quyết bọn chúng nhanh cho đỡ chướng mắt cô. Điều này Lãnh Mạc cũng đồng tình với sự phụ của cậu, chỉ muốn nói ngắn gọn rồi giải quyết bọn chúng. Nguyệt Mị phía sau như muốn lao lên liền bị cậu ra hiệu ngăn cản lại, y đành làm theo lời cậu vì chỉ có cậu là có thể giải quyết được bọn này nhanh chóng.

‘Đi ngang qua? Có tên nào ngu dại đến nỗi sử dụng thuật ẩn tể không gian để trốn khi đi qua nơi này chứ, đến cả cường giả Đầu Tồng còn phải tiếc nuôi khi sử dụng nó a. Và ta cho ngươi biết 1 điều, thuật ẩn tể không gian có thể giúp ngươi trốn nhưng không thể di chuyển được nên các ngươi không thể nào vừa trốn vừa ẩn trong đó được’

Từng câu đầy sát khí lẫn đáng sợ của Lãnh Mạc khiến cho 4 người bọn chúng phải run sợ, cậu đã nói trúng tim đen của chúng. Tên bước ra trước cứ nghĩ rằng tất cả mọi chuyện sẽ ổn thỏa cho đến khi Lãnh Mạc xuất hiện và giết chết 2 đầu ma thú mà chúng khó khăn mới có thể dẫn dụ đến, rồi lại nói ra sự thật về thuật ẩn tể không gian mà chúng sử dụng. Điều này như đã kích rất lớn với chúng, 4 tên đều đưa 1 tay ra sau lưng triệu hồi ra vũ khí từ nạp giới, sẵn sàng để giết cậu.

Xẹt xẹt

Lãnh Mạc từng bước bước đến, tay trái cầm lấy Lôi Thần Thương được cậu triệu hồi ra từ lúc nào không biết. Trên thân thương có vô số đạo lôi bao phủ, trên bầu trời thì có chút dị biến khi đột nhiên mây đen kéo đến và tiếng sấm vang lên “Ầm” vài tiếng rõ rệt. Nguyệt Mị cùng những Xà nhân đều đổ mồ hôi lạnh khi thấy Lãnh Mạc vừa lấy ra vũ khí thì bầu trời lại có dị biến, loại vũ khí mang lại dị biến thì chỉ có trong truyền thuyết được gọi là thương phẩm “Thánh” khí. Mà thứ chỉ được xem là truyền thuyết này lại trong tay cậu, tuy bán tín bán nghi nhưng họ không dám nghĩ quá nhiều.

Khi thấy cậu từ từ bước đến với vẻ đáng để kinh sợ kia thì 4 tên đều há hốc mồm, chợt nhớ ra 2 con ma thú mà bọn chúng dẫn dụ đều là tam tinh Đầu Tồng mà kẻ trước mặt chúng chỉ đơn thân độc mã giết chết 2 đầu ma thú ấy. Thực lực như thế thì làm sao mà chúng có thể đánh lại được, nếu sử dụng thuật ẩn tể không gian lần cuối cùng thì càng không được vì Lãnh Mạc có thể đơn thuần hóa giải nó.

‘Rút lui là thượng sách!!!’

Giữa vô số lựa chọn, hẳn liền đưa ra lựa chọn là chạy trốn khỏi Lãnh Mạc, 3 tên còn lại khi nghe thấy thì cũng quay lưng chạy phía sau tên kia.

‘Muốn chạy trước mặt ta? Đúng là đại ngu nhược trí’

Nhìn thấy bọn chúng bỏ chạy, Lãnh Mạc buông miệng phì mỉm 1 câu rồi thân thể khẽ động, liền biến mất như lúc này. Sau đó lại xuất hiện phía trên đầu tên đầu tiên đã bỏ chạy, tay trái cầm chắc Lôi Thần Thương rồi ném nó thẳng xuống tên kia.

Ầm

Khi Lôi Thần Thương vừa ném xuống thì trên trời xuất hiện 1 trụ lôi lao xuống bao phủ lấy thân thương rồi đánh trực tiếp vào tên kia. Cây thương đâm thẳng xuống ngực của hắn rồi bộc phát các đạo lôi xung quanh tạo ra 1 vụ nổ tương đối lớn nhưng không ảnh hưởng gì nhiều đến nơi này. Tên đó đã định sẵn là chết khi quay lưng bỏ chạy vì Lãnh Mạc và điều đó đã trở thành sự thật trước mắt. 3 tên còn lại đều hồn bay phách lạc do thấy được 1 cảnh tượng kinh khủng như thế, Lãnh Mạc tận dụng thời cơ này lập tức thu lại Lôi Thần Thương rồi tóm gọn từng tên ném xuống đất trước mặt Nguyệt Mị.

‘3 tên này hãy đem vào lao ngục sau đó tâu lên Nữ vương và cuối cùng là chờ ngày Nữ vương đưa ra quyết định’

‘Àn...’

Làm theo lời Lãnh Mạc, Nguyệt Mị liền sai người gõ 3 tên nhân loại này lại rồi đem vào lao ngục. Giải quyết xong chuyện này, Nguyệt Mị quay người đến gần cậu rồi cúi người xuống như muốn xin lỗi.

‘Lần gặp mặt trước đã thất lễ với đại nhân, chưa có dịp xin lỗi. Lần này Nguyệt Mị này thành thật xin lỗi đại nhân’

Đột nhiên y xin lỗi vì chuyện lần trước khiến cậu vừa ngại vừa xấu hổ, liền dùng 2 tay nâng đỡ y lên.

‘Này này, chuyện đã qua rồi, dù gì lúc đó cũng chưa biết mặt hay mối quan hệ lẫn nhau. Giờ thì đã biết rồi đấy. Đừng nói nhiều nữa, mau đi làm nhiệm vụ tiếp theo a’

‘Àn’

Việc này đối với Lãnh Mạc là rất tốt khi tạo được 1 mối quan hệ giữa 1 trong Bát đại thủ lĩnh Xà tộc, sau này có gặp khó khăn thì còn có y giải vây, không cần động đến chiến đấu. Và còn về thủ hỏa kia thì Lãnh Mạc sẽ từ từ điều tra nó thử xem và trong tương lai sẽ tìm thêm 6 loại thủ hỏa khác để kích phát hoàn toàn Thất Tinh Kiếm, lúc đó sẽ có thêm con bài tẩy.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Huyết Liên Đan

‘Nhiệm vụ cuối cùng đã hoàn thành. Viêm Thứ tộc trưởng, bên người cũng đã giải quyết xong hết rồi chứ?’

Sau 2 ngày, những nhiệm vụ lần công việc được Lãnh Mạc chọn đã hoàn toàn giải quyết xong. Tuy mất đến 2 ngày nhưng kết quả mang lại thì không thể nào chê được. Khi thực hiện nhiệm vụ thì có 1 nhiệm vụ liên quan đến 1 trong Bát đại thủ lĩnh Xà nhân là Viêm Thứ, tộc trưởng của Hỏa xà bộ lạc thực lực tam tinh Đấu Hoàng. Người này cùng những người còn lại trong Bát đại thủ lĩnh đều biết về chuyện của Lãnh Mạc nên 1 mực tuân theo lời. Tuy lúc đầu có chút miễn cưỡng khi nói chuyện với cậu, nhưng dần thì Viêm Thứ lại cảm thấy cậu không như bao nhân loại khác, nếu nói ra thì là 1 con người đặc biệt.

Như thế thì Lãnh Mạc đã có đến 2 trong 8 người đứng đầu Xà tộc khác kết minh làm bằng hữu, nếu như có thể kết bằng hữu thêm 6 người còn lại thì còn gì bằng. Cũng nhờ 2 người họ Lãnh Mạc mới biết được 1 chút sự tình ở bên ngoài khi trong thời gian cậu bế quan. Và cả chuyện dị hóa Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cũng được họ bí mật nói với Lãnh Mạc. Ra là cách đây 17 năm, Mỹ Đỗ Toa từ dưới lòng đất đem lên 1 đóa dị hỏa, khi tra ra thì nó là dị hỏa bài danh thứ 19 trên bảng dị hỏa, tin này khiến những người biết được đều rất vui mừng, sau bao năm thì cuối cùng Xà nhân Đế quốc mới có thêm 1 loại dị hỏa.

‘Àn, chỉ là những chuyện vặt, đại nhân không cần quan tâm quá nhiều. Việc của đại nhân quan trọng hơn nhiều’

‘Hừm, việc của ta cũng không mấy quan trọng, dù gì cũng đã giải quyết’

Viêm Thứ cùng Lãnh Mạc bàn bạc 1 số chuyện sau đó 2 người ôm quyền cáo biệt nhau, y thì quay về tộc còn cậu thì quay về báo cáo lại toàn bộ mọi chuyện cho Mỹ Đỗ Toa.

Biết được cậu đã hoàn thành những việc đã chọn, Mỹ Đỗ Toa liền tán thưởng cậu vài câu, đem 1 vài dược liệu quý hiếm tặng cho cậu như 1 phần thưởng. Nhìn lại những dược liệu mà y đưa cho Lãnh Mạc thì cậu không tránh khỏi cười khổ 1 tiếng vì những thứ này trong nạp giới riêng của cậu có khá nhiều do trong lúc làm nhiệm vụ thu được, đành âm thầm thu những dược liệu đó vào. Chắc chắn y không ngờ rằng những dược liệu đó Lãnh Mạc lại có nhiều như thế.

Những ngày mà Lãnh Mạc sống trong Đế quốc này cũng dần trôi đi đến hơn 1 tháng. Những ngày tháng này cậu không ngừng nhớ về Bích Ngân Tông và nhất là người lùn, không biết bao giờ cậu mới có thể trở về khi bản thân vẫn chưa đủ mạnh để có thể bảo vệ họ. Sau cùng thì ít nhất bản thân cậu phải đạt đến ngũ tinh Đấu Tông mới có thể trở về, nhưng bây giờ chỉ dừng lại ở nhất tinh Đấu Tông do bức tường từng tinh của Đấu Tông quả thật rất lớn. Trong thời gian ngắn ngủi 1 tháng không thể nào gia tăng thực lực được.

Những loại đan dược ngũ phẩm cao cấp cũng không có tác dụng gì với Đấu Tông hay thậm chí là với Lãnh Mạc. Chỉ trừ khi luyện ra lục phẩm luyện dược sư thì còn có cơ may luyện ra loại đan dược có thể cho Đấu Tông phục dụng. Nhưng bức tường lục phẩm kia chả khác gì cái bức tường kia khiến cho cậu phải lực bất đồng tâm.

Sau 1 thời gian ngắn nữa, Mỹ Đỗ Toa đột nhiên phái Xà nhân đến tìm Lãnh Mạc bảo rằng có chuyện gấp cần gặp cậu khiến Nguyệt Mị cũng đôi chút bất ngờ, việc gấp cần đến Lãnh Mạc thì ắt phải rất quan trọng. Không để chậm trễ thời gian, cậu liền khoác lên y phục rồi đi theo vị Xà nhân kia.

Chuyện bằng hữu của Nữ vương bọn họ thì ai ai cũng đều đã biết, lúc đầu tuy không bằng lòng nhưng dần cũng đã quen khi nhìn thấy cậu, mà họ càng có hảo cảm hơn khi thấy rất nhiều Xà nhân được chính tay cậu giúp đỡ dù bị khinh bỉ lẫn kỳ thị và sau đó là hảo cảm đối với cậu. Cho nên, trong lịch sử của Xà nhân Đế quốc, Lãnh Mạc là người được Xà nhân quý mến nhất trong 4 nhân loại từng đến đây, điều này cũng khiến Nguyệt Mị ghen tỵ nhưng không thể làm gì.

Bước vào phòng của Mỹ Đỗ Toa thì thấy y đang thần sắc nghiêm nghị, trên bàn còn có 3 loại dược liệu kỳ lạ mà nhất thời Lãnh Mạc không thể nhớ ra. Vị Xà nhân kia cúi người lui ra, chỉ còn lại cậu và y ở đây, 4 mắt nhìn nhau. Cậu ngồi xuống đối diện y 1 cách bình tĩnh do thần sắc của y khiến cậu hoảng hốt đôi chút.

‘Hôm nay chính là lúc ta nhờ vả ngươi về mục đích ban đầu của ta khi gọi ngươi đến’

‘Nữ vương cứ nói, nếu Lãnh Mạc này làm được thì ắt sẽ hoàn thành cho Nữ vương’

Câu này từ Lãnh Mạc tự tin nói ra khiến Mỹ Đỗ Toa rất hài lòng, liền háo hảo gật đầu 1 cái rồi đưa tay chỉ vào 3 loại dược liệu để ở trên bàn.

‘Ta muốn nhờ ngươi luyện cho ta ngũ phẩm đan dược Huyết Liên Đan bằng những dược liệu này. Và cũng thật trùng hợp khi ngươi lại là luyện dược sư ngũ phẩm cao cấp, nếu như luyện ra loại đan dược này thì ắt sẽ tiến vào lục phẩm. Thế nào, nhất tiền hạ song điều chứ?’

Chuyện mà y nhờ cậu lúc ban đầu ra là luyện dược, chuyện này cũng là bình thường vì toàn bộ Xà nhân Đế quốc đào đầu ra 1 luyện dược sư khi không ai có thể trở thành luyện dược sư. Những đan dược mà được Xà quân sử dụng cũng là thu mua từ Thiên mã Đế quốc mà có.

Mà đan dược mà Mỹ Đỗ Toa nhờ Lãnh Mạc luyện không ngờ là ngũ phẩm đan dược cao cấp Huyết Liên Đan, mà loại đan dược này thật sự là giúp cho cậu khi luyện thành sẽ tăng lên lục phẩm. Đúng là nhất tiền hạ song điều! Đan phương Huyết Liên Đan cậu từng đọc qua rồi, việc luyện nó cũng không mấy vấn đề. Nhưng đan dược này chỉ có thể dành cho việc thôn phệ những loại dị hỏa tựa như Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nếu như thế thì y đã quyết tâm thật sự muốn thôn phệ nó. Điều này làm Lãnh Mạc có chút tiếc nuối khi không thể thu dị hỏa đó về tay mà còn phải luyện đan cho người khác thôn phệ nó. Nghĩ đến chuyện này tron lòng cậu có chút đả kích nhưng đã hứa thì phải làm, không thể làm trái ý được.

‘Ân, chuyện này đương nhiên tôi làm được. Nữ vương xin cứ an tâm’

‘Háo, có câu này của ngươi ta có thể an tâm mà lo chuyện thôn phệ dị hỏa. Cầm lấy 3 loại dược liệu này sau đó lựa ngày mà luyện. Không làm phiền ngươi nữa, hãy lui đi’

Chuyện này tuy có thể đem Lãnh Mạc trở thành lục phẩm luyện dược sư nhưng dù thế thì cậu cũng không mấy là vui khi phải bỏ qua dị hỏa trước mắt. Cậu thu lại 3 loại dược liệu này vào nạp giới 1 cách cẩn thận rồi cúi người chào Mỹ Đỗ Toa 1 cái sau đó lui về phòng.

Tâm trạng đầy ủ rũ đều hiện lên trên mặt của Lãnh Mạc, đã lâu rồi cậu mới thể hiện cảm xúc này. Nguyệt My thấy vậy liền xuất hiện an ủi vài câu.

‘Thôi thì con cứ xem như là giúp tiểu nữ kia nợ 1 cái ân tình là được. Sau này có việc thì con còn có thể nhờ vả’

Câu này của Nguyệt My vẫn không thể làm phấn chấn Lãnh Mạc được khiến cô khổ tâm đôi chút về đũa đệ tử này.

‘Không biết phải nói sao với con nữa. Sau này nếu muốn thì cứ sử dụng Bạch Cốt Linh Hỏa của vi sư mà dùng’

Cuối cùng thì Nguyệt My vẫn phải thay dị hỏa của bản thân cho Thanh Liên Địa Tâm Hỏa để Lãnh Mạc sử dụng. Điều này lọt vào tai khiến cậu liền phấn chấn trở lại, đưa mắt nhìn vào Nguyệt My.

‘Sư phụ nói thật?’

‘Thật, tuy là miễn cưỡng’

Lãnh Mạc đã thật sự trở lại như cũ khi được sư phụ của cậu cho phép sử dụng Bạch Cốt Linh Hỏa của y. Dị hỏa này bài danh thứ 12, cao hơn cả Văn Lạc Tâm Viêm, Xích Viêm Địa Hỏa và cả Thanh Liên Địa Tâm Hỏa nên đương nhiên cậu sẽ vui hơn nhiều. Dù là miễn cưỡng nhưng vì đệ tử của mình nên Nguyệt My đành phải hy sinh vài thứ để có thể giúp cậu mạnh hơn.

‘2 ngày nữa, ở trong tu luyện cốc cách cung điện này chừng 50 dặm phía đông nam, chúng ta sẽ ở đó mà luyện đan’

‘Ân’

Nguyệt My sau khi đem Lãnh Mạc phấn chấn thì liền nói với cậu về chuyện luyện Huyết Liên Đan cho Mỹ Đỗ Toa. Cậu gật đầu đồng tình, tuy có hơi gấp gáp nhưng tốt nhất là vẫn phải luyện ra nhanh 1 chút để thời gian sau có chuyện thì không còn đủ thời gian mà luyện.

Sáng 2 ngày sau, Lãnh Mạc xuất phát đến tu luyện cốc của Xà nhân Đế quốc để luyện đan, quá trình luyện đan dược này có thể mất từ 1 đến 2 ngày, và trong thời gian này không ai được làm phiền cậu thì mới có thể cho ra khóa đan dược hoàn mỹ nhất. Khi đến cốc, Lãnh Mạc tìm đến 1 nơi giàu dương khí để mà luyện đan, tìm 1 lúc thì cậu tìm được 1 bờ hồ có rất nhiều dương khí, lập tức lấy chỗ này.

Lãnh Mạc lấy ra 3 loại dược liệu gồm Huyết liên tinh, Băng linh diễm thảo và 1 miếng tam giai ma hạch ngày trước Mỹ Đỗ Toa đưa cho cậu, đặt trên 1 thềm đá. Đây là 3 loại dược liệu rất quý hiếm dùng để luyện ra ngũ phẩm đan dược, nhất là Băng linh diễm thảo rất quý hiếm, tuy là dạng bóng tuyết nhưng toàn thân lại có hỏa chúc tính rất nguy hiểm đối với những người không biết điều này. Lấy được nó còn cả là 1 vấn đề, mà y lại có thể tùy tiện đem đưa cho cậu

‘Cần phải thay đổi’

Câu nói vừa dứt, Lãnh Mạc liền thu lại miếng tam giai ma hạch, lấy từ trong nạp giới riêng của cậu ra 1 miếng tứ giai ma hạch cùng loại nhưng khác giai. Vốn dĩ Lãnh Mạc thay đổi ma hạch này là do tam giai ma hạch chỉ có thể cho ra Huyết Liên Đan gần hoàn chỉnh chỉ đạt đến 9 phần thực dụng của đan, nếu thay bằng tứ giai ma hạch cùng loại thì chắc chắn sẽ đạt đến 10 phần toàn vẹn thực dụng của đan được. Sự thay đổi này không làm suy giảm phẩm chất của Huyết Liên Đan mà còn tăng thêm rất nhiều.

‘Huyết Liên Đan, ta sẽ luyện ra cho bằng được!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Mảnh tàn trang

Lần này luyện chế đan dược, Lãnh Mạc phải mất đến 2 ngày, mà đó vẫn còn là do có dị hỏa Vãn Lạc Tâm Viêm hỗ trợ chứ nếu đổi lại là một luyện dược sư khác không có loại hỏa diễm mạnh mẽ như dị hỏa thì để luyện chế thành công Huyết liên đan chỉ sợ không làm được. Thay vì sử dụng phương pháp thông thường, Lãnh Mạc lại sử dụng phương pháp luyện đan đặc thù hơn là dĩ hỏa vi đình mà luyện.

Đem toàn bộ quá trình luyện chế đan dược nhớ lại trong đầu, Lãnh Mạc trong lòng cảm thấy rất thuận lợi. Tỷ lệ như lần này luyện chế Huyết Liên Đan đến 8 phần, mặc dù dược liệu chỉ có vốn vẹn ba loại bất quá quá trình tự phức tạp trong đó lại làm Lãnh Mạc có chút chật vật. Cậu cố gắng dùng linh hồn lực và đấu khí điều khiển dị hỏa cho thật tốt nếu không thì thao tác đầu tiên đã đem dược liệu toàn bộ thiêu trụi. Lúc đó chỉ có thể than trời trách đất mà thôi.

Mà trong 2 ngày này, Lãnh Mạc không ăn không ngủ liên tục phải luyện ra cho bằng được đan dược này. Dù thế, sắc mặt và sức khỏe của cậu không có chút suy giảm chút nào.

Trải qua 2 ngày trong dị hỏa thiêu đốt, ở trên không cách bàn tay của Lãnh Mạc không quá xa, một viên đan dược huyết sắc, to hơn những đan dược trước đây cậu luyện ra 1 chút đang xoay tròn, xem biểu hiện này, có vẻ như đã đến quá trình ngưng đan cuối cùng.

‘Huyết Liên Đan, ngưng cho ta!’

Nghiến răng lại 1 cái, Lãnh Mạc đem toàn bộ sức kết ngưng Huyết Liên Đan lại, điều này tuy có gây khó khăn cho cậu nhưng nhớ kỹ lại kinh nghiệm trước đây đem phục dụng vào thì đỡ sức đôi ba phần. Vãn Lạc Tâm Viêm bao phủ bên ngoài đan đột nhiên xuất ra 1 cỗ lực lượng hỏa diễm mạnh mẽ tạo ra từng ba động lan tỏa khắp xung quanh.

Cảm nhận được cỗ ba động xung quanh, Lãnh Mạc sắc mặt biến đổi. Cùng lúc đó, miếng huyết sắc đan dược đột nhiên xuất ra một cỗ dược hương cực kì nồng đậm. Loại dược hương này có màu hồng nhạt, từ trên không lơ lửng tỏa ra, cuối cùng lượn lờ như một đám mây nhỏ nhỏ.

Đột ngột có thứ gì đó như viên đan dược từ trong dị hỏa lần dược hương lao vút lên trời. Nhìn thấy cảnh này Lãnh Mạc không khỏi cười lạnh 1 tiếng, thân thể đứng lên nhìn như 1 tòa cự sơn cao trăm trượng hùng hùng vĩ vĩ. Cậu liền đạp 1 cước lao vút lên theo thứ kia, bàn tay xòe ra lập tức chụp lấy thứ đó rồi đáp xuống.

‘Ngũ phẩm đan dược Huyết Liên Đan, đại công cáo thành!’

Bàn tay xòe ra thì lộ 1 viên đan dược huyết sắc đang lấp lánh do ánh sáng chiếu vào. Đây chính là Huyết Liên Đan đã ngưng đan hoàn chỉnh không chút sai sót nào, màu sắc của nó tươi sáng hơn Huyết Liên Đan thông thường vì trước quá trình luyện đan, Lãnh Mạc đã thay đổi miếng tứ giai ma hạch nên hiệu quả của nó và màu sắc hoàn toàn khác xa so với nguyên bản của đan.

Trên tay Huyết Liên Đan, Lãnh Mạc không ngừng ngắm nghía nó, từng tia phấn khích trong lòng nổi lên. Nhưng rồi cậu trở nên ủ rũ khi nhớ lại rằng đan dược này không dành cho cậu mà là cho Nữ vương Mỹ Đỗ toa kia. Lấy ra 1 chiếc hộp chuyên dùng chứa những đan dược quý hiếm cậu đặt nó vào hộp rồi khóa lại, chờ lúc về sẽ đưa cho Mỹ Đỗ Toa.

‘Đừng quá buồn rầu, Huyết Liên Đan này không đáng để con như thế. Sau này ta sẽ còn chi con những loại đan dược lợi hại hơn nữa kia’

‘Ân’

Nhìn thấy Lãnh Mạc như thế này Nguyệt My không cảm lòng được, liền xuất hiện an ủi cậu vài câu. Đối với vẻ mặt này của Lãnh Mạc thì Nguyệt My đương nhiên không chịu được do cô đã xem cậu như là hải tử của mình và với cương vị vừa là sư phụ vừa là dưỡng mẫu của cậu. Và chuyện cho Lãnh Mạc tùy ý sử dụng Bạch Cốt Linh Hỏa cũng là do suy nghĩ này của Nguyệt My.

‘Nào, hãy xem thử linh hồn lực của con xem nào. Chắc chắn con sẽ bắt gặp a’

Câu này của Nguyệt My khiến Lãnh Mạc hiểu được điều gì đó liền thử vận linh hồn lực xem sao.

Xuy

Tùng đạo linh hồn lực khủng bố tuông trào ra từ thân thể Lãnh Mạc. Những đạo linh hồn lực này không phải là từ luyện được sư bình thường mà có được, mà là lực phẩm luyện được sư. Chợt nhận ra điều này, Lãnh Mạc vui mừng khôn xiết khi biết mình đã tiến từ ngũ phẩm luyện được sư cao cấp thành lục phẩm luyện được sư sơ cấp. Chuyện này thật sự còn tốt hơn cả viên Huyết Liên Đan kia gấp chục lần vì sau này Lãnh Mạc là lục phẩm luyện được sư có thể luyện ra cả trăm viên đan được như thế. Khi ra ngoài lịch lãm, đem thân phận này nói ra thì ai cũng phải kính nể vạn phần không dứt.

‘Tốt quá rồi sư phụ!! Con đã là lục phẩm luyện được sư rồi!!’

‘Hào hào, đúng là hồ phụ sinh hồ tử. Lãnh Minh và Từ Linh à, 2 người đã sinh ra 1 Sát Thần có thể nói là ưu tú và mạnh nhất từ trước đến giờ rồi đấy’

Lãnh Mạc không ngừng mừng rỡ, liên tục chạy nhảy qua chạy nhảy lại trước mặt Nguyệt My khiến cô phải cười khổ 1 tiếng. Nhưng điều này không làm cô chán nản hay chán ghét mà còn khiến Nguyệt My vui hơn rất nhiều. Nguyệt My đứng đó, cứ để Lãnh Mạc như thế này 1 lúc vì tình trạng hiện giờ là tốt nhất đối với cậu.

Sau khi nghỉ ngơi 1 lúc, Lãnh Mạc cùng Nguyệt My ra khỏi tu luyện cốc, trực tiếp quay về cung điện của Mỹ Đỗ Toa. Khi vừa đến cung môn, từ trên không trung Lãnh Mạc thấy được Mỹ Đỗ Toa đang đứng trước đó cùng 1 vài Xà nhân khác như đã biết cậu sẽ về trong hôm nay, đôi đồng tử đảo lên nhìn vào cậu. Ngươi này thật là sắc bén, có thể đoán trước được mọi việc sắp xảy ra, nhưng như thế mới đúng với cương vị Nữ vương của y.

‘Tôi đã trở về thừa Nữ vương!’

Lãnh Mạc không chần chừ, lập tức đáp xuống chấp quyền hành lễ.

‘Trở về là tốt, đan được của ta.....’

‘Ân, đã luyện thành rồi. Mời Nữ vương xem’

Mỹ Đỗ Toa cười cười vài tiếng rồi hỏi chuyện đan được của y. Lãnh Mạc liền lấy ra 1 chiếc hộp nhỏ từ trong nạp giới rồi đưa lên tay y. Bàn tay ngọc thủ nhận lấy chiếc hộp, sau đó mở ra thì 1 khóa đan được huyết sắc rơi vào trong mắt y và những Xà nhân khác, viên đan được này tràn đầy được hương nồng đậm lan tỏa khắp nơi. Những Xà nhân xung quanh hít vào luồng được hương này cảm thấy trong cơ thể rất thoải mái, từng đạo đầu khí tuông trào trong tĩnh mạch. Thứ này đích thị là ngũ phẩm đan được Huyết Liên Đan hoàn chỉnh nhất!

Đóng lại chiếc hộp, Mỹ Đỗ Toa đem cất vào nạp giới sau đó gương mặt mỉm cười nhìn đến hướng Lãnh Mạc. Từ lúc y nhận được khóa đan được này thì sự tín nhiệm của y đối với cậu cao hơn bao giờ hết.

‘Hào, đúng là không phụ lòng ta. Nữ vương ta cảm tạ ngươi, Lãnh Mạc! Nếu ngươi muốn, cứ tùy tiện chọn 1 món bảo vật của Xà nhân Đế quốc ta’

Quá phấn khích khi có trong tay Huyết Liên Đan, Mỹ Đỗ Toa liền đưa ra 1 lời đề nghị với Lãnh Mạc khiến cho những Xà nhân có mặt ở đây đều chấn kinh 1 phen. Ngũ phẩm đan được tuy rất trân quý nhưng so với những bảo vật của Xà nhân Đế quốc thì lại thua kém rất nhiều. Những bảo vật này đều là do những Nữ vương đời trước truyền thừa xuống, chỉ vì 1 viên ngũ phẩm đan được mà Mỹ Đỗ Toa lại cho 1 nhân loại tùy tiện lấy 1 bảo vật trong số đó. Chuyện này khiến ai cũng chấn kinh đi.

‘Đa tạ lòng tốt của Nữ vương nhưng bảo vật trân quý, tôi không thể nhận...’

Lãnh Mạc liền từ chối trước lời đề nghị của y vì bên cạnh cậu đã có đến 3 Thần khí, 2 cái thượng phẩm “Thánh” khí và 1 vũ khí gần bằng với Thần khí thì những bảo vật đó làm sao có thể sánh được. Chợt nhớ lại, vào lúc Lãnh Mạc vừa đến đây đã thấy được 1 mảnh tàn trang thần bí mà lần trước cậu không thể nhìn được. Nếu dựa vào thời điểm này mà lấy được nó thì là 1 điều rất đáng đáng.

‘Nếu được, tôi muốn xin mảnh tàn trang đặt ở sảnh cung. Không biết có được hay không?’

‘Là mảnh tàn trang đó? Cũng được, dù gì nội dung ghi chép trên đó không ai hiểu được. Người đâu, mau lấy mảnh tàn trang đó đưa cho Lãnh Mạc!’

Vật mà Lãnh Mạc cần khiến Mỹ Đỗ Toa có chút khó hiểu, mảnh tàn trang viết bằng văn tự cổ đó cả Xà nhân Đế quốc đều không hiểu được những văn tự trên đó. Nguồn gốc của mảnh tàn trang là do 1 vị cường giả Xà nhân lịch lãm bên ngoài thu thập được, y cũng không biết nó ghi chép điều gì nhưng thứ khí tức tỏa ra từ nó rất khủng bố nên y đã để nó lại.

Lúc sau, 1 Xà nhân trên tay mảnh tàn trang hướng đến Lãnh Mạc đưa cho cậu. Cậu liền nhận lấy nó rồi thu vào nạp giới, trong lòng có vài tia phấn khích muốn xem rốt cục văn tự trong đây ghi chép cái gì.

‘Ngươi đã cực nhọc rồi, mau về biệt viện nghỉ ngơi đi. Mọi chuyện còn lại ta sẽ lo liệu’

‘Ân’

Nói xong, Lãnh Mạc cúi chào Mỹ Đỗ Toa 1 cái rồi đi về biệt viện. Cảm xúc của cậu hiện giờ rất phấn khích vì đã có mảnh tàn trang trong tay, toàn bộ những gì ghi chép trên đó Lãnh Mạc phải đọc cho hết.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Tịnh Liên Yêu Hỏa?

Tại mật thất dùng để họp mặt Ngũ đại cao thủ đặt ở sâu bên trong nội tông của Vân Lam Tông. Vân Vận, Lâm Ma và 2 người khác của Ngũ đại cao thủ đang có mặt ở đây như đang bàn bạc về chuyện gì đó, và Khinh Doanh không có mặt trong cuộc bàn bạc này vì có việc riêng. Chỉ riêng Vân Vận và người ngồi bên phải đã tỏ ra khí tức mãnh liệt rồi nhưng người ngồi trước mặt lại còn tỏ ra khí tức mãnh liệt hơn gấp vạn lần. Cuộc họp kéo dài gần nửa canh giờ mà vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt được.

‘Thật sự không thể thay thế dị hỏa khác a?’

Vân Vận hướng đến người ngồi bên phải mà hỏi sau đó đảo ánh mắt nhìn vị Đệ nhất cao thủ. 2 người này chỉ lắc đầu như muốn trả lời rằng không thể. Mà chuyện Vân Vận nói có liên quan mật thiết đến dị hỏa, vậy chuyện này hoàn toàn không đơn giản.

‘Đúng, không thể thay thế vì Xích Viêm Địa Hỏa tọa lạc trong Viêm sơn phía tây nam không hiểu vì sao lại biến mất. Văn Lạc Tâm Viêm tọa lạc trong tòa Luyện tháp của Bích Ngân Tông kia cũng biến mất 1 cách lạ thường. Chuyện này cứ như là 1 người gây ra’

Vị Đệ nhất cao thủ liền nói ra từng tin tức 2 loại dị hỏa đã biến mất 1 cách thần bí mà đến y cũng không thể hiểu nổi. Cả 3 người đành thờ dài 1 hơi, những tin tức dị hỏa mà họ thu thập được đều trở nên công cốc khi dị hỏa lại biến mất, và giờ họ chỉ còn lại 1 tin tức dị hỏa khác mà thôi.

‘Bài danh thứ 19 trên bản dị hỏa, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa là dị hỏa duy nhất chúng ta có thể biết. Nó được cho là tọa lạc ở Xà nhân Đế quốc, nhưng như thế thì khó mà lấy được do Ngũ đại cao thủ chúng ta không bao giờ nhúng tay vào bất cứ Đế quốc nào’

Vị cao thủ ngồi bên phải nói theo Đệ nhất cao thủ nói ra. Dù họ có tin tức của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa nhưng vẫn là 1 khó khăn khi nó nằm trong tay Xà nhân Đế quốc. Mà Xà nhân thì lại có huyết mạch âm hàn, vốn không thể khống chế dị hỏa đừng nói chi là thôn phệ nó. Chuyện này cũng khiến họ có điều thắc mắc.

‘Chắc chắn Mỹ Đỗ Toa muốn thôn phệ dị hỏa để tiến hóa thành 1 loại viễn cổ xà tộc có tên là Thất Thái Thôn Thiên Mãng. Mà loại viễn cổ xà tộc này thực lực sánh ngang đỉnh phong Đấu Thánh, nếu gặp cơ duyên liền tiến hóa thêm 1 lần nữa thì lúc đó có khi đạt đến Đấu Đế, thậm chí là Hoàng Kim cấp khi không cần tu luyện tam đại công pháp hay “thứ” kia’

Đệ nhất cao thủ như hiểu rõ việc dị hỏa nằm trong tay Xà nhân Đế quốc lập tức giải thích ra khiến 3 người kia kinh ngạc 1 phen. Loại viễn cổ xà tộc Thất Thái Thôn Thiên Mãng này được cho là đã tuyệt mạch khi không còn bất cứ Xà nhân nào mang trong mình huyết mạch của nó nữa, mà giờ người đứng đầu Đế quốc đó là Mỹ Đỗ Toa lại muốn thôn phệ dị hỏa để tiến hóa thành cái dạng kia. Nếu vậy thì ít nhất y phải có 1 tia huyết mạch ấy thì tỉ lệ thành công mới có thể đảm bảo được.

‘Dù vậy nhưng chúng ta cũng phải đoạt được bằng bất cứ giá nào đi nữa vì Quang Huy Chi Thành con dân không trụ được lâu’

Những lời này của y đầy nghiêm trọng phải khiến cho 3 người đều phải nuốt 1 ngụm nước bọt. Bởi vì con dân Quang Huy Chi Thành đang bị trúng 1 loại độc được mà không hiểu lý do, bất cứ ai không từ ngũ tinh Đấu Hoàng trở lên thì chắc chắn sẽ trúng độc và gần 1 nửa như thế đã bị loại độc đó xâm nhập. Nếu muốn chữa trị thì phải luyện ra 1 loại đan dược bằng dị hỏa, nếu không thì vô phương cứu chữa.

Đến cả Đệ nhất cao thủ cũng không có sở hữu dị hỏa nên hiện giờ mới chật vật liên tục tìm kiếm loại hỏa diễm đó như thế này. Chi cần kéo dài 1 ngày thì con dân Quang Huy Chi Thành lại bệnh tình trở nặng hơn bao giờ hết. Điều này như muốn đem ngũ tạng của y ra mà giăng xé.

‘2 viên thất phẩm đan dược và 1 viên bát phẩm đan dược ắt có thể đổi được dị hỏa’

‘Cái gì!’

Y liền đem ra 3 chiếc hộp rồi mở ra, 3 viên đan dược từ trong đó xuất hiện kèm theo vài đạo quang bắn ra ngoài. Dược hương nồng đậm, màu sắc đan cực kỳ khác biệt, lại còn tỏa ra vài tia khí tức cường đại. Đây đích thị là thất phẩm đan dược và bát phẩm đan dược hàng thật giá thật! Dù gì y cũng là thập phẩm luyện dược sư, ba cái đan dược này với y cũng không mấy trân quý.

Vì dị hỏa mà Đệ nhất cao thủ xuất thủ như thế thì cũng rất đáng. Nhưng cũng khiến Vân Vận, Lâm Ma và vị còn lại chấn kinh không thôi, cuối cùng đành ho khan vài tiếng rồi lấy lại bình tĩnh.

‘Đệ nhất cao thủ Nhiếp Ly à, ta thấy huynh lần này thật sự chơi lớn rồi đấy’

Vị cao thủ bên phải không khỏi run người mà nói ra. Bát phẩm đan đối với Đấu Đế như y thì không có mấy tác dụng, nhưng đối với những cường giả khác là đỉnh đỉnh đan dược ai nấy đều muốn có được bằng bất cứ giá nào đi nữa.

‘Hừm, làm sao mà bằng huynh. Dám xông vào 1 trong 5 thánh địa “Thánh tổ sơn” để tìm “thứ đó” thì chút ít đan dược này của ta làm sao sánh nổi chứ, Ứng Long Đế - Tân Vân’

Nhiếp Ly bị lời này của Tân Vân làm cho có chút e dè, nhưng những đan dược này đối với việc Tân Vân xông vào “Thánh tổ sơn” thì chỉ như 1 chuyện

nhỏ nhoi. Vân Vân lúc này hoàn tình hoàn toàn, hít sâu 1 ngụm khí rồi hướng mắt đến Nhiếp Ly.

‘Nhưng chúng ta đột ngột xông vào Xà nhân Đế quốc mà không nói trước thì không phải là thất sách sao?’

‘Nhưng nếu chúng ta báo trước thì họ 8 phần là không trao đổi, có khi còn đem dị hỏa giấu đi a. Dù biết có chút vô lễ nhưng khi đến lúc đó thì 4 mặt 1 lời có khả thi hơn rất nhiều’

Điều này từ Tân Vân nói ra cũng khá hợp lý, nếu như báo trước thì họ sẽ đem dị hỏa giấu đi, còn khi 4 người đều có mặt thì có thể Mỹ Đỗ Toa sẽ đồng ý trao đổi dị hỏa.

‘Quyết định như vậy đi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa nên 4 ngày sau, xuất phát!’

Nhiếp Ly thân thể khẽ động 1 cái rồi đứng lên, không muốn kéo dài thời gian thêm nên quyết định 4 ngày sau sẽ cùng Tân Vân, Vân Vân và Lâm Ma tiến đến Xà nhân Đế quốc 1 chuyến để trao đổi dị hỏa. 3 người còn lại liền gật đầu, đối với Vân Vân, Quang Huy Chi Thành tuy không nằm trong phạm vi của Thiên Mã Đế quốc nhưng đều là người trong Ngũ đại cao thủ nên phải giúp đỡ.

Sau đó, 2 người Tân Vân và Nhiếp Ly rời đi, quay về chuẩn bị cho chuyến đi đến Xà nhân Đế quốc.

‘Lâm Ma, lần này không dẫn theo 2 người kia vì quá nguy hiểm. Mau thu xếp mọi thứ chuẩn bị cho 4 ngày sau’

‘Ân, sư phụ’

Tên Lâm Ma làm theo những lời của Vân Vân, quay về chuẩn bị những thứ quan trọng cho 4 ngày tới.

Tại Xà nhân Đế quốc, trong phòng của Lãnh Mạc, cậu đang sử dụng 1 vài vật liệu để hồi phục lại những cổ tự đã bị phai mờ trên mặt giấy. Cứ tưởng những cổ tự bị mất đi khá ít nhưng thật ra lại rất nhiều khiến Lãnh Mạc mất đến 1 canh giờ mới hoàn toàn hồi phục nó.

‘Sửa chữa đã xong’

Trên tay mảnh tàn trang, Lãnh Mạc không ngừng nhìn ngắm nó, trong lòng lại vô cùng tự hào về tài lẻ phục hồi các mảnh tàn trang như thế này, nhưng vẫn có 1 số chỗ vô phương phục hồi, đành phải bỏ qua. Sau đó cậu đặt nó xuống bàn, đảo mắt nhìn từng chữ trong đó. Những văn tự này là của U Hồn Đế quốc được cho là viết vào 1 ngàn năm trước, do có những văn tự không thể hồi phục nên những câu viết trên đó rất rời rạc, không có 1 ý nghĩa nào cả.

‘Hóa? Tịnh hóa? Ngăn năm lại xuất hiện? Rốt cục mảnh tàn trang này ghi chép thứ gì?’

‘Cho vì sư xem’

Từng dòng chữ rời rạc không ra 1 ý nghĩa nào cả, chỉ có những dòng chữ phía dưới mới có thể đọc được, còn phần trên này thì lại không thể. Không nhìn được tò mò, Nguyệt My liền chen vào nhìn cho rõ mảnh tàn trang này, với lại những từ ngữ mà Lãnh Mạc lúc này nói ra khiến Nguyệt My nghe có chút quen tai.

‘Đây, không lẽ là!’

Nguyệt My nhìn được 1 hồi lâu liền tròn mắt há mồm hốt hoảng, mồ hôi liền xuất hiện trên gương mặt. Thấy cảnh tượng này cũng không tránh khỏi Lãnh Mạc kinh ngạc, nếu như sư phụ của cậu có thể hiểu được mà lại còn có cái biểu cảm như thế này thì những dòng chữ trong đó phải ghi chép 1 thứ gì đó rất khủng bố.

‘Đây là mảnh tàn trang... ghi chép về dị hỏa Tịnh Liên Yêu Hỏa!’

Từng câu đơn giản do Nguyệt My nói ra nhưng đối với cả 2 người đều là những câu mang ý nghĩa cực kỳ lớn. 4 chữ Tịnh Liên Yêu Hỏa lọt vào tai Lãnh Mạc liền đem cậu chấn kinh 1 phen dữ dội bởi vì cậu biết 1 ít thông tin về dị hỏa này. Tịnh Liên Yêu Hỏa chính là đỉnh đỉnh chí tôn dị hỏa trong thiên địa, mặc dù chỉ đứng thứ 3 nhưng có khả năng tịnh hóa vạn vật, dù bất kỳ vật nào cũng sẽ bị tịnh hóa thành hư vô kể cả linh hồn. Thực lực của nó thì khó mà có thể nói ra bằng lời, chỉ có thể cảm nhận mà mới biết được.

Nếu đây là 1 mảnh tàn trang ghi chép về loại dị hỏa này thì sẽ cực kỳ hữu ích cho Lãnh Mạc vì những thông tin về nó trên toàn đại lục rất ít ỏi. Nắm giữ mảnh ghi chép này, về sau ắt có thể dựa theo nó mà tìm ra Tịnh Liên Yêu Hỏa.

‘Nhưng rất tiếc thứ này không ghi chép về việc nó tọa lạc ở đâu nên rất khó mà dựa vào nó. Nhưng con cũng đừng buồn, chúng ta nắm giữ trong tay thông tin của Tịnh Liên Yêu Hỏa, đến cả Đâu Đế cũng cực kỳ ham muốn cái thông tin này nên phải nói là nó rất có giá trị’

Lãnh Mạc vốn đã trở nên rất phấn khích, nhưng nào ngờ chỉ là 1 chút thông tin ít ỏi khiến cậu khá tiếc nuối đi. Nhưng nếu đem so cái tàn trang này thì giá trị của nó phải sánh ngang với cửu phẩm đan dược nên ít nhất vẫn còn có giá trị rất nhiều.

‘Thôi thì bỏ qua vậy. Con sẽ đi tu luyện đây’

Vừa dứt câu, Lãnh Mạc liền tiến vào trạng thái tu luyện. Mặc dù việc tu luyện này khá khó khăn để giúp cậu đột phá, nhưng phần nào cũng gia tăng 1 ít thực lực. Nguyệt My đành cười khổ 1 tiếng rồi quay về nạp giới.

Và không có thể biết rằng, 4 ngày sau sẽ xảy ra 1 trận chiến kinh thiên động địa giữa 4 người trong Ngũ đại thủ và Lãnh Mạc tại Xà nhân Đế quốc này.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Đối mặt Ngũ đại cao thủ

4 ngày sau. Tại cung điện có rất nhiều Xà quân được trang bị vũ khí lẫn kim giáp đứng canh giữ những nơi trong cung. Số lượng Xà quân này nhiều hơn bình thường vì do 4 ngày này là những ngày rất quan trọng đối với Nữ vương Mỹ Đỗ Toa của họ. Toàn bộ cung điện trở nên sâm nghiêm cực kỳ, đến cả 1 con kiến nhỏ có thể lọt qua được. Bát đại thủ lĩnh Xà nhân cũng tập trung về đây để bảo vệ cung điện, và ngoài 8 người này ra thì trong cung vẫn còn 1 nhân vật khủng bố hơn cả 8 thủ lĩnh Xà nhân này nữa. Người đó không ai khác chính là Lãnh Mạc.

Chuyện cậu trở thành lục phẩm luyện được sư cũng không đem ra cho Mỹ Đỗ Toa biết, khi gặp y thì thu điểm linh hồn lực lại để giữ bí mật.

Vài ngày trước khi cung điện trở nên thế này, Mỹ Đỗ Toa đã căn dặn Lãnh Mạc rằng hãy bằng mọi giá bảo vệ Xà nhân Đế quốc và đặc biệt là tại mật thất chứa Thanh Liên Địa Tâm Hỏa và tuyệt đối không để ai vào. Cậu đành nhận lời, sau đó cứ 4 ngày liên tiếp đứng canh gác ở cửa mật thất, những Xà quân có ý định giúp nhưng liền bị cậu từ chối do đây là mệnh lệnh trực tiếp từ Mỹ Đỗ Toa. Và 1 mình Lãnh Mạc đã trấn thủ nơi này, không ngủ nghỉ, chỉ có ăn để lấy sức.

Bên trong mật thất, 1 đóa hoa diễm thanh sắc xanh thắm được đặt trong 1 đài hoa sen 8 cánh trong suốt long lanh đang lơ lửng tại trung tâm mật thất, xung quanh là những dược liệu cực hiếm mà Mỹ Đỗ Toa đã thu thập được. Thứ hoa diễm này tỏa ra 1 uy áp rất mạnh, dường như đến cả Đẩu Tông cũng không thể đến gần vì nó chính là dị hỏa đại danh đại đỉnh Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Mỹ Đỗ Toa từ bích lộ mật thất tiến lên, thân ảnh uyển chuyển như đóa hoa sen tinh khiết lay động lòng người, mái tóc đỏ thắm như hoa Bi ngạn, đôi đồng tử kim sắc toát lên vẻ uy nghiêm của 1 vị Nữ vương. Đôi mắt liền đảo nhìn dòm dị hỏa 1 cái rồi đôi môi đỏ mọng đột nhiên mỉm cười.

‘Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, từ bây giờ ngươi sẽ là của ta!’

Giọng nói đầy băng giá vang vọng khắp mật thất. Vừa dứt lời thì Mỹ Đỗ Toa ngọc thủ lấy ra chiếc hộp đựng Huyết Liên Đan sau đó lấy viên đan được ra đưa vào miệng hấp thụ.

Rắc rắc

Khi nuốt viên Huyết Liên Đan, 1 lúc sau thân thể trắng mịn như ngọc ngà của Mỹ Đỗ Toa đột nhiên bị 1 lớp da huyết sắc bao phủ lấy thân thể. Nhất thời hốt hoảng, y liền lấy lại bình tĩnh, nhận ra đây chính là huyết giáp của Huyết Liên Đan mà ra chứ không phải là thứ gì cả.

‘Hắc! Tên tiểu tử Lãnh Mạc này đúng là có tài, Huyết Liên Đan này hiệu quả gấp nhiều lần so với bình thường. Sau việc này phải thưởng cho hắn thêm thứ gì nữa mới được’

Gương mặt cười cười nói ra. Y chợt nhớ rằng huyết giáp này không duy trì quá nửa canh giờ, phải lập tức thôn phệ dị hỏa nếu không thì toàn bộ những thứ mà Mỹ Đỗ Toa chuẩn bị sẽ trở nên công cốc.

Vút

Mỹ Đỗ Toa lập tức vận đẩu khí dục lao đến chỗ của dị hỏa rồi dừng lại. Ngọc thủ đưa đến dòm dị hỏa liền bị hỏa uy của nó đẩy lùi, 1 đạo hỏa diễm trực tiếp đánh lên người y. Không ngờ dù có huyết giáp mà sức nóng của dị hỏa vẫn ảnh hưởng đến thân thể không khỏi khiến Mỹ Đỗ Toa rung mình 1 phen. Đành nuốt 1 ngụm nước bọt rồi tụ đẩu khí vào 2 ngọc thủ như muốn tăng cường sức chịu đựng của huyết giáp. Ngay sau đó, ngọc thủ của y đã nắm lấy được dị hỏa, đem nó ra khỏi tòa hoa sen trong suốt đưa đến trước mắt mình.

‘Chỉ cần ta có thể tiến hóa thành Thất Thái Thôn Thiên Mãng, ắt có thể đem Xà tộc chấn hưng 1 lần nữa!’

Ực

Mỹ Đỗ Toa không chần chừ, lập tức điên cuồng đưa dị hỏa vào miệng, trực tiếp thôn phệ nó qua nội thể. Chuyện này có thể khiến Mỹ Đỗ Toa ngã tảng có thể bị tiêu hủy, mà y lại cố chấp hấp thụ như thế thì chả khác gì tự sát.

Ầm ầm

Bên ngoài mật thất liền xảy ra rung chấn, Lãnh Mạc trước cửa cũng bất ngờ vì cái rung chấn này. Chợt nhận ra khí tức của Mỹ Đỗ Toa tăng vọt, kèm theo là khí tức của dị hỏa hòa vào khí tức của y. Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đã được Mỹ Đỗ Toa thôn phệ!

‘Lãnh Mạc, đừng chú ý đến khí tức của tiểu nữ kia. Hãy chú ý đến khí tức phía nam kia’

Nguyệt My xuất hiện liền hoảng hốt không ngừng, đến cả người như cô mà cũng phải hốt hoảng đến như thế thì thứ xuất hiện ở phía nam chắc chắn rất khủng bố. Lãnh Mạc liền thử vận linh hồn lực tra xét 1 cái lập tức cảm nhận được 4 luồng khí tức cực mạnh khiến cậu rung mình 1 phen, 2 trong số đó rất quen thuộc nhưng nhất thời không nhớ được.

‘Đeo cái bạch diện này lên, sau đó huy động toàn bộ lực lượng đầu khí đến phía nam trấn thủ. Và cả Sát Thần Trảm, nếu con không triệu hồi nó thì khả năng sống sót rất thấp’

Những từ này của Nguyệt My đem Lãnh Mạc kinh ngạc 1 cái, đến cả Sát Thần Trảm cũng phải đem ra thì chủ nhân của 4 luồng khí tức kia không đơn giản. Lãnh Mạc liền đeo lên mặt cái bạch diện lúc trước Nguyệt My từng đưa cho cậu 1 lần, sau đó sử dụng đầu khí phân thân đặt ở đây 1 cái để trấn thủ. Cái phân thân của cậu không mạnh bằng nguyên bản nhưng chút ít vẫn cầm chân được Đầu Hoàng cường giả, nếu nó bị đánh bại thì Lãnh Mạc sẽ biết được động tĩnh ở đây.

Sắp xếp xong mọi chuyện, Lãnh Mạc vận đầu khí dục lao thật nhanh đến đó, nếu không thì mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ rắc rối. Đi được gần đến phía nam tường thành, 2 luồng khí tức kia Lãnh Mạc càng cảm thấy quen thuộc hơn rất nhiều. Nhất là luồng khí tức quý dị, đầu khí liên tục xáo trộn như không đồng nhất với nhau, nhưng mà loại khí tức này làm sao ai có thể sở hữu khi nó có thể khiến chủ thể bị bạo thể mà chết. Và cuối cùng, Lãnh Mạc đã nhớ lại cái luồng khí tức này là của ai, chính là của kẻ đã giết cha mẹ cậu, và giết tộc nhân đã cứu cậu, Lâm Ma.

Cánh tay và vầng trán Lãnh Mạc liền nổi gân xanh, sát khí tỏa ra không ngừng nghỉ, ánh mắt trở nên đáng sợ như quỷ thần. Điều này cũng đơn giản thôi vì Lâm Ma chính là kẻ gieo mầm mống thù hận vào trong tâm của cậu, chính hắn đã lấy đi tất cả mọi thứ của cậu. Những chuyện mà hắn làm Lãnh Mạc vĩnh viễn không bao giờ quên được.

‘Tiểu tử, giữ lại bình tĩnh’

‘Ân’

Nguyệt My đành nhắc nhở cậu giúp cậu bình tĩnh lại, sau đó tiếp tục bay tiếp về phía trước.

Sau 1 hồi, Lãnh Mạc cuối cùng cũng đến được tường thành phía nam, cậu lập tức dừng lại rồi nhìn lên bầu trời thì thấy có 4 thân ảnh đang lơ lửng trên đó và đầu khí dục phía sau họ đều giống như cậu, là cấp 7. 1 cái thân ảnh mặc y phục hạt sắc, mái tóc màu cam và đôi mắt màu lam. Người kế bên nhìn như 1 tiểu tử chưa đầy 12, mái tóc, trang phục và đôi mắt đều 1 màu lam nguyệt. Và người kế là 1 nữ nhân, vị nữ nhân này lọt vào mắt Lãnh Mạc liền khiến cậu xúc động vô cùng vì y là Vân Vận, cũng là đường mẫu thứ 2 của cậu.

Và kẻ cuối cùng cũng là kẻ mà khiến Lãnh Mạc nổi sát khí lên chính là Lâm Ma. Sau bao năm hắn vẫn như thế, vẫn là cái đầu khí quý dị, vẫn là gương mặt đó. Lúc này cậu phải giữ bình tĩnh, vì nếu không thì sẽ tạo ra rất nhiều rắc rối cho Xà nhân Đế quốc.

‘Những người này ắt là Ngũ đại cao thủ được nhắc đến vài năm trước tại làng người lùn. Cơ mà còn 1 người đâu rồi? Chắc cô ta không đến rồi’

Trước những người này Nguyệt My có chút mất bình tĩnh vì đã lâu rồi cô chưa từng thấy quá 2 Đầu Đế và 1 Hắc Kim cấp bậc. Đầu Đế được xem là chỉ tôn cao cao tại thượng ở đại lục này nhưng Hắc Kim cấp bậc lại còn khủng bố hơn rất nhiều. Mà những kẻ đạt đến Hoàng Kim cấp bậc trở lên đã được xem là bước chân vào cảnh giới của Thần rồi, Hắc Kim lại càng mạnh hơn rất nhiều, và cuối cùng là Truyền Kỳ cấp bậc, đẳng cấp này những người đạt đến chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thiên phú của họ phải nói là tuyệt đỉnh!

‘Sư phụ, chúng ta có nên ra mặt, 8 người kia cũng đã ở trên kia rồi?’

‘Ừm, tốt nhất là như thế, bạch diện sẽ giúp con che giấu thân phận của con nên cứ yên tâm’

Sau 1 hồi đắn đo quyết định, Lãnh Mạc buộc phải xuất hiện dù cậu chưa biết mục đích của họ là gì. Cậu liền lao đến trên không trung, mặt đối mặt với 4 người trong Ngũ đại cao thủ.

‘Hử, con người? Tại sao có con người ở đây?’

‘Đầu khí dục cấp 7, không lẽ là Đầu Thánh?’

‘Người này là con người mà sao lại ở Xà nhân Đế quốc, lại còn rất quen mắt nữa’

Trước sự xuất hiện của Lãnh Mạc, cả 4 người kia đều bất ngờ 1 phen vì đột nhiên Xà nhân Đế quốc lại xuất hiện 1 cái Đầu Thánh cường giả nhân loại. Nhưng trong mắt Vân Vận, người trước mặt trông rất quen thuộc. Bát đại thủ lĩnh Xà nhân trở nên phản kích khi nhân vật này xuất hiện, mặc dù y không mạnh bằng 4 người này nhưng y là tia hy vọng duy nhất tại nơi đây.

‘Đường Tiểu Lạc lão sư! Là y đúng không, Đường Tiểu Lạc lão sư?!’

Vân Vận sức nhớ lại người này là sư phụ của Lãnh Mạc trước đây đã gặp ở Bích Ngân Tông. Nhưng tại sao y lại xuất hiện ở Xà nhân Đế quốc này?

Cả 3 người còn lại đều bất ngờ khi Vân Vận lại quen biết người này. Cái tên được nói ra chính là cái tên được cô nhắc vào lúc trước, là sư phụ thần bí của đứa con của cô. Nhưng họ cũng không mấy quan tâm người này vì lai lịch bất minh, nhưng giờ lại có thể nhìn thấy y. Càng không ngờ khi y lại là Đầu Thánh cường giả.

‘Khụ, suýt chút quên mất khi mình mang chiếc mặt nạ này là lúc tự nhận là Đường Tiểu Lạc’

Không nhờ Vân Vận nói ra cái tên ấy thì Lãnh Mạc cũng đã hoàn toàn quên mất, cậu đành cười khỏ 1 tiếng trong lòng sau đó hướng mắt về Ngũ đại cao thủ. Trừ tên Lâm Ma ra thì khí tức của 3 người còn lại rất khủng bố, nếu thật sự phải chiến đấu thì Lãnh Mạc khó mà có cửa thắng.

‘Khụ, Vân Vận tông chủ đừng quan trọng ta là ai mà hãy nói mục đích của các người đến đây là gì?’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Đối chiến Ngũ đại cao thủ

Dù trước mặt là 4 cường giả trong Ngũ đại cao thủ nhưng Lãnh Mạc vẫn không chùn bước hay e dè mà can đảm đối mặt với họ, ngoại trừ Lâm Ma ra thì cậu lại kính nể 4 người còn lại đến 3 phần. Giọng điệu trầm khàn hướng đến Ngũ đại cao thủ để dự đoán cầu mưu, tạm thời chưa triệu hồi Sát Thần Trảm. Nhiếp Ly, Tân Văn, Vân Vận và Lâm Ma đều 1 lòng bất ngờ trước người này, nếu như đi đến đâu thì những người ở đó đều bày tỏ lòng kính trọng đối với họ, nhưng người trước mặt thì không. Tân Văn đôi mày nhíu lên 1 chút, trong lòng cảm thấy kẻ trước mắt có chút thú vị.

‘Xin Tiểu Lạc lão sư hãy trả lời câu hỏi của ta trước. Phải các hạ là Tiểu Lạc lão sư không?’

Vân Vận hấp tấp hỏi vì rất thắc mắc tại sao vị lão sư tiền nhiệm của Lãnh Mạc lại ở đây, lại còn từ bên trong Xà nhân Đế quốc mà xuất hiện.

‘Vân Vận tông chủ cứ xem là vậy đi. Hiện giờ tôi là thủ hộ Xà nhân Đế quốc, có trách nhiệm bảo vệ Đế quốc khỏi bất cứ thế lực nào dù là Ngũ đại cao thủ. Còn bây giờ thì trả lời câu hỏi của tôi, các vị đến đây để làm gì?’

Đối với người sắc bén như Vân Vận thì Lãnh Mạc buộc phải dùng cách nói khác để không lộ thân phận. Nhưng mà việc bịa ra bản thân là người thủ hộ Xà nhân Đế quốc nghe qua có chút giả tạo, mà họ đã lầm tưởng Lãnh Mạc là Đấu Thánh cường giả nên cũng không sao. Nếu lộ ra thực lực thật sự thì có thể họ sẽ truy lùng giết tận Lãnh Mạc, lúc đó thì chỉ có thể nhờ vào A Ngân và Phụng Viêm chống đỡ.

‘Cùng là cường giả nhân loại thực lực Đấu Thánh, nhưng người lại làm thủ hộ của Xà tộc, thật không đáng mặt cường giả chúng ta. Đúng là kẻ ngu muội!’

Lúc này tên Lâm Ma như rất phẫn nộ liền hướng đến Lãnh Mạc phỉ mắng mấy câu. Phẫn hỏa trong lòng cậu nổi lên như 1 con đại hồng thủy, bị kẻ mà cậu hận đến tận xương tủy còn chưa hết phỉ mắng không khác gì đem cậu ra làm trò đùa cho thiên hạ. Ánh mắt liền trừng lên nhìn thẳng vào hắn như muốn đại khai sát giới.

‘Ai cho phép người chõ cái mõm chó nhà người vào cuộc trò chuyện giữa ta và Vân Vận tông chủ? Đấu Thánh thất tinh? Thực lực như thế mà phải khiến ta để người vào mắt thì đúng là nực cười’

‘Người!! Hồn xược. Không biết trời cao đất dày’

Khi bị Lãnh Mạc trả lại 1 vố phải khiến Lâm Ma phải ghi khắc sâu vào tâm như thế liền đem hấn tay chân nổi gân xanh, răng nghiến lại như muốn lao vào giết cậu. Nhưng Vân Vận đã trừng mắt ngăn hấn lại vì biết hành vi của hấn ngu đại như thế nào trước vị lão sư phải khiến cô rất tôn trọng. Lâm Ma đành ngậm ngùi chịu đựng, thân thể lùi về sau 1 chút.

‘Tiểu Lạc lão sư, lúc này đệ tử của ta có điều xúc phạm lão sư, mong lão sư nể mặt ta mà bỏ qua’

‘Ấn. Đừng nhắc đến làm gì’

Nhìn thấy Vân Vận cúi người xin lỗi như thế khiến 3 người kẻ cả Lâm Ma đều kinh ngạc 1 phen. Bản thân họ biết rõ Vân Vận là Đấu Đế hàng thật giá thật, người người kính nể mà giờ lại phải xin lỗi trước 1 người danh tính không rõ ràng. Chứng tỏ y không phải là kẻ dễ dàng đụng chạm, Nhiếp Ly và Tân Văn cũng phải kính nể vị lão sư này đôi chút vì không muốn khiến Vân Vận tức giận.

Điều này cũng làm cho Lâm Ma trở nên cảm lạnh, sự phụ của hấn, người mà hấn tôn trọng nhất lại dễ dàng xin lỗi 1 kẻ như thế. Trong tâm lửa hận của hấn cũng nổi lên, lập tức muốn đem kẻ này chém giết.

‘Ta đành bỏ qua chuyện tại sao lão sư ở đây vì người không thể nói. Và ta cũng không muốn giấu diếm gì lão sư, nếu người ở đây làm thủ hộ thì ắt hẳn phải biết tin tức Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tại nơi này. Chúng ta đến đây có ý định muốn trao đổi giữa dị hỏa và 2 khóa thất phẩm đan dược cùng 1 khóa bát phẩm đan dược với Nữ vương Mỹ Đỗ Toa’

Chuyện này từ miệng Vân Vận nói ra khiến nội tâm Lãnh Mạc rung chấn lên. Không ngờ họ cũng có ham muốn dị hỏa, mà lại muốn trao đổi nó giữa 2 khóa thất phẩm đan dược cùng 1 khóa bát phẩm đan dược. Nếu nói thẳng ra thì đúng là khá tiện lợi cho Mỹ Đỗ Toa đi, nhưng lại thiệt thòi đôi chút do dị hỏa là 1 thứ hiếm có trên đại lục, chỉ bấy nhiêu đan dược thôi cũng chưa phải là đủ. Lãnh Mạc liền nghĩ đến tính cách của Mỹ Đỗ Toa thì y chắc chắn sẽ không đồng ý nên cậu không đại gì mà xen vào, chỉ có thể thuyết phục họ rời khỏi đây.

‘Rất tiếc rằng Nữ vương không thể trao đổi dị hỏa dù điều kiện đưa ra mê người như thế. Nhưng cho tôi mạng phép hỏi vì sao Ngũ đại cao thủ lại muốn dị hỏa? Không phải ngoại trừ nơi này, còn rất nhiều nơi có thể có dị hỏa mà không tìm?’

Việc Mỹ Đỗ Toa không đồng ý trao đổi dị hỏa thông qua lời nói của Lãnh Mạc khiến cả 4 người bán tín bán nghi, chỉ có thể nói trực tiếp mà thôi. Và rồi câu hỏi của Lãnh Mạc làm Vân Vận có chút phân vân, không biết có nên trả lời hay không vì chuyện này khá khó nói. Vân Vận liền quay đầu lại nhìn về hướng Nhiếp Ly thì thấy cậu gật đầu 1 cái có vẻ như rằng muốn cô nói ra.

‘Ân, do chúng ta muốn tìm dị hỏa để luyện 1 loại đan dược để trị cho gần 1 nửa con dân quê hương của Nhiếp Ly hiện đang bị trúng độc. Nhưng các tin tức dị hỏa khác như Vân Lạc Tâm Viêm và Xích Viêm Địa Hỏa đều vô dụng khi 2 loại dị hỏa này đều biến mất. Chúng ta chỉ còn tin tức dị hỏa nơi đây và muốn đến để trao đổi’

Trong đầu tiếp nhận từng thông tin mà Vân Vận nói với Lãnh Mạc, rồi khi đến khúc có liên quan đến 2 loại dị hỏa mà cậu sở hữu khiến cậu gật bắn lên. Không ngờ 2 loại dị hỏa mà Ngũ đại cao thủ tìm kiếm lại nằm trong tay Lãnh Mạc, cậu liền cười khổ 1 tiếng trong tâm. Nhưng mà việc con dân quê hương của Đệ nhất cao thủ - Nhiếp Ly bị trúng độc Lãnh Mạc có chút quan tâm, liền nhớ lại thân thế của vị Nhiếp Ly qua lời kể của Kinh Doanh thì biết được y cùng quê hương với Nguyệt My. Đầu xuất thân từ 1 tòa thành gọi là Quang Huy Chi Thành!

‘Con dân của quê hương tên Nhiếp Ly này gặp nạn? Không phải là Quang Huy Chi Thành sao? Lãnh Mạc, chuyện này con phải tìm hiểu cho ta!’

Nguyệt My nghe được chuyện này đột nhiên lo lắng không ngừng, liền yêu cầu Lãnh Mạc tìm hiểu rõ chuyện này cho cô. Việc này cũng là lẽ thường tình vì Quang Huy Chi Thành là quê nhà của Nguyệt My nên khi nó gặp chuyện thì cô phải cứu giúp, nhưng hiện trạng lúc này không cho phép, chỉ có thể thông qua Lãnh Mạc. Cậu đành đồng ý, nhưng trước hết thì phải giải quyết Ngũ đại cao thủ.

‘Ân, tôi đã hiểu. Nhưng Nữ vương sẽ không bao giờ trao đổi dị hỏa nên mong Ngũ đại cao thủ về cho. Còn chuyện Quang Huy Chi Thành tôi sẽ giúp đôi phần’

‘Không thể được. Cứu 1 mạng người còn hơn xây 7 tòa tháp, huống chi là gần 1 nửa con dân trong thành đang gặp đại nạn, mong lão sư hãy tránh qua 1 bên để chúng ta gặp Nữ vương Mỹ Đỗ Toa’

Vân Vận hấp tấp nói ra rồi ra hiệu cho 3 người còn lại, sau đó cả 3 người phía sau thân ảnh cũng khẽ động, chuẩn bị sử dụng đầu khí dự trữ trực tiếp bay vào trong. Cùng lúc này Lãnh Mạc thấy được ý định, lập tức xuất hiện chặn đường Ngũ đại cao thủ, không cho họ vào bên trong. Đồng thời tay trái cũng triệu hồi ra Sát Thần Trảm nắm chặt lại, ánh mắt hướng về về mặt hấp tấp của họ.

‘Tiểu Lạc lão sư!! Mong người hãy tránh đường, ta không muốn đa thương người!’

‘Rất tiếc phải nói với Vân Vận tông chủ và 3 người còn lại rằng ta không thể để cả 4 người qua được. Còn nếu muốn gặp Nữ vương thì hãy qua ải của tôi trước đã!’

Xuy xuy

Để ngăn cản Ngũ đại cao thủ buộc Lãnh Mạc phải mượn lực lượng thực lực từ Sát Thần Trảm mà vận đầu khí tạo uy áp cho 4 người họ. Cảm nhận lực lượng đầu khí này, đến cả Nhiếp Ly cũng phải kinh ngạc đôi phần, trong đời Nhiếp Ly chưa từng cảm nhận được lực lượng đầu khí nào tràn đầy sát khí như thế. Người này thật sự muốn đối chiến với Ngũ đại cao thủ bọn họ.

‘Vị Đường Tiểu Lạc này, làm ơn hãy tránh qua 1 bên giùm chúng ta. Dù Vân Vận rất tôn trọng các hạ nhưng ta không muốn động thủ đâu a’

Vị cao thủ như 1 đứa trẻ 12 tuổi tên Tân Vân cảnh báo Lãnh Mạc, tay tụ lại từng đạo đầu khí, khuyên cậu rằng hãy tránh ra. Nhưng cậu không làm theo lời y, chỉ đứng đó và thân trọng những gì y chuẩn bị hành động.

Xuy xuy

Từng đạo đầu khí như cuồng phong tỏa ra khắp nơi, loại đầu khí này cũng khiến Lãnh Mạc phải ngộp thở vì chủ nhân của nó là Đệ nhất cao thủ - Nhiếp Ly, người đã bước vào cảnh giới của Thần. Cả Bát đại thủ lĩnh Xà nhân cũng phải run sợ kịch liệt, không thể làm được gì. Dù vậy, Lãnh Mạc liền vận dụng sức mạnh của Sát Thần Trảm giải quyết nó trước sự chứng kiến của 4 cao thủ.

‘Các hạ này, giải được uy áp đầu khí của ta?’

Nhiếp Ly ngờ ngác hỏi. Ngoại trừ Yêu Chủ ra thì y chưa từng thấy bất cứ ai có thể giải được uy áp đầu khí của y, mà người này có tu vi có thể có tu vi là Đẩu Thánh mà lại là người thứ 2 giải được. Chuyện này thật sự chấn động đối với Nhiếp Ly và 3 người còn lại.

‘Thực lực uy áp Hắc Kim cấp bậc quả thật là danh bất hư truyền. Đối với tôi tuy khó khăn nhưng cũng có thể giải được. Mà có vẻ thương lượng là không thể, cần phải động thủ rồi’

Lãnh Mạc từ trạng thái chập vọt đứng thẳng người lên, tay phải vuốt lấy Sát Thần Trảm 1 cái rồi thủ thế lao đến chỗ của 4 người Ngũ đại cao thủ. Lãnh Mạc quyết phải ngăn chặn 4 người này lại!

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99: Đối chiến Đại lục cự nhân

Ầm ầm

Lãnh Mạc vùng Sát Thần Trảm, xuất ra 1 đạo kiếm khí mãnh liệt hướng đến Ngũ đại cao thủ tấn công. Đạo kiếm khí này khiến cả vùng trời rung lên mãnh liệt, uy áp chấn động, nhưng như thế vẫn chưa thể khiến những cường giả siêu cấp như họ bị thương. Khói bay mù tan đi, dần hiện ra cả 4 người, 4 người họ không ai bị thương tích gì cả, đều đứng như dự liệu của Lãnh Mạc. Cậu liền lùi lại vài bước thủ thế để chuẩn bị đón nhận sự phản công của họ.

‘Tiểu Lạc lão sư đã làm vậy ta không còn cách nào khác ngoài không chế người mà thôi’

Vân Vận buồn phiền nói ra, vốn dĩ cô không muốn đối đầu với lão sư của Lãnh Mạc, nhưng tình thế bắt buộc nên đành phải xuất thủ. Bàn tay ngọc ngà đưa lên, kết thành vài thủ ấn chú kỳ lạ.

Rắc rắc

Lập tức không gian bên Lãnh Mạc vặn vẹo 1 chút, 1 lỗ hổng không gian dần xuất hiện, liền đem Lãnh Mạc hút vào trong.

‘Nguy rồi...’

Câu nói còn chưa hết thì cậu đã hoàn toàn bị hút vào bên trong trong sự chứng kiến của tất cả những người có mặt ở đây. Bát đại thủ lĩnh Xà nhân thần sắc kinh biến, họ không thể tin được cả tia hy vọng cuối cùng của họ lại có thể dễ dàng vụt tắt như thế. Nhưng điều này là lẽ đương nhiên khi người mà Lãnh Mạc đối đầu chính là Đẩu Đế, cảnh giới chí tôn của nhân loại tại Thiên Nguyên Lục Địa này. Chỉ cần vài động tác nhẹ nhàng cũng có thể đem cả Xà nhân Đế quốc hủy diệt nhưng y lại không làm thế, chứng tỏ Vân Vận là 1 người chính trực.

‘Tiểu Lạc lão sư đã bị nhốt vào Không Lao của ta, tận dụng lúc này hãy đến và gặp mặt Mỹ Đỗ Toa để trao đổi dị hỏa’

‘Ấn’

Khi Vân Vận vừa nói xong thì 3 người kia liền gật đầu, đầu khí dực khẽ động liền đem 4 người họ tiến vào bên trong. Cả Bát đại thủ lĩnh Xà nhân cũng bắt lực nhìn họ tiến vào, nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép, họ sinh ra đã là Xà nhân, mà Xà nhân thì từ khi sinh ra đều có 1 lời thề chính là dù phải hy sinh mạng sống này cũng phải ngăn cản kẻ thù tiến vào quê nhà. Cả 8 người hạ quyết tâm, đầu khí dực xuất hiện phía sau lưng chuẩn bị lao lên, bọn họ sẽ dùng bí pháp huyết bạo để làm chậm chân 4 người kia mặc dù biết điều đó là vô ích.

‘Rất tiếc Không Lao của Vân Vận tông chủ đối với ta không có tác dụng. Ta xin phép đi ra’

Đột nhiên 1 âm thanh quen thuộc vang khắp bầu trời, 4 người Ngũ đại cao thủ liền sững lại, gương mặt kinh ngạc nhìn về phía sau. Không gian giữa không trung lại 1 lần nữa trở nên vặn vẹo rồi mở ra 1 lỗ hổng, từ trong đó Lãnh Mạc thản nhiên bước ra, gương mặt mỉm cười. Đối với Không Lao này Lãnh Mạc tuy bất ngờ nhưng chuyện thoát khỏi nó thì không mấy khó khăn khi có Sát Thần Trảm có thể chém bay đi không gian của Đẩu Đế.

‘Không thể nào! Không Lao của ta làm sao có thể dễ dàng mở ra được!!’

Sắc mặt kinh biến nhìn về phía Lãnh Mạc. Vân Vận không tránh khỏi run sợ khi nhìn thấy Không Lao của cô lại có thể dễ dàng mở ra như thế, mà kẻ mở ra có khi chỉ là Đẩu Thánh. Bát đại thủ lĩnh Xà nhân thấy cảnh này liền mừng vui khôn xiết, tia hy vọng tưởng chừng đã vụt tắt ai ngờ lại 1 lần nữa xuất hiện.

‘Chỉ là sử dụng 1 chút tài vật là có thể a, Vân Vận tông chủ không nên quá bất ngờ như thế’

Lãnh Mạc tràn đầy dũng khí hướng đến Vân Vận nói ra. Tuy cậu không muốn làm việc này nhưng vì lời hứa sẽ bảo vệ Xà nhân Đế quốc nên đành phải đánh 1 trận với Vân Vận. Dị hỏa liền xuất hiện, 2 đóm Vãn Lạc Tâm Viêm và Xích Viêm Địa Hóa lơ lửng tạo thành 1 vòng tròn phía sau lưng cậu, cùng uy áp đầu khí tuông trào mãnh liệt. Nhiếp Ly, Tân Vân, Lâm Ma và Vân Vận đều trở mặt chấn kinh khi thấy 2 loại hỏa diễm mà bọn họ tốn công tốn sức tìm kiếm lại nằm trong tay người này. Nhưng điều khiến họ chấn kinh hơn chính là Lãnh Mạc sở hữu 2 loại dị hỏa, điều mà chỉ người tu luyện cái “công pháp kia” hoặc Thiên Đạo Thần Quyết mới tu luyện được. Mà “công pháp kia” thuộc về cái gia tộc khủng bố đó, làm sao có thể truyền ra ngoài, suy ra chỉ còn lại Thiên Đạo Thần Quyết.

‘Người này, không lẽ tu luyện công pháp kia giống huynh, Nhiếp Ly?!’

‘Điều này....đúng là thật rồi’

Tân Vân bị điều này làm chấn kinh, liền quay đến Nhiếp Ly để xác thực thì nhận được câu trả lời mà y cũng không thể ngờ. Thiên Đạo Thần Quyết là loại công pháp nếu tính trên toàn đại lục từ thời viễn cổ đến hiện giờ thì chỉ có 6 người tu luyện được, và hiện giờ lại xuất hiện người thứ 7. Ánh mắt kinh động nhìn đến người đó, trong lòng có chút nao núng không rõ lý do khi Tân Vân đã là Đẩu Đế, mặc dù tu vi cách xa nhưng cái công pháp đó thật sự có

thể làm những điều không tưởng. Nhiếp Ly ánh mắt lạ thường, trong lòng có chút hứng thú đối với người này khi tìm được 1 người có thể gọi là đồng đạo khi tu luyện cùng 1 công pháp. Nhưng vẫn là lo chuyện trước mắt thì hơn.

‘Các vị xin dừng bước, tôi mặc dù tu vi không bằng, nhưng với bằng hữu huyền thú của tôi thì tôi không muốn làm tổn thương các vị’

Từng lời đe dọa này đến tai 4 người ai nấy cũng đều phải tin cả vì Thiên Đạo Thần Quyết muốn tu luyện nhanh thì phải thu thập 7 huyền thú lợi hại mới có thể. Nếu như y nói như thế thì huyền thú của y phải thật sự rất lợi hại mới có thể đe dọa được họ như thế.

‘Hắc hắc! Đường Tiểu Lạc, huynh đúng là 1 kẻ trăm vạn năm hiếm gặp, bây giờ ta có thể gặp được huy thì đúng là may mắn. Nhưng huynh nên biết rằng sự lớn mạnh của ta cách huynh rất xa nên khuyên huynh không nên làm gì thì hơn’

Nhiếp Ly hoàn toàn đã có hảo ý đối với Lãnh Mạc, nhưng trong tình cảnh lúc này thì không thể biểu lộ ra được đành phải thu điểm lại. Đáp trả lại Lãnh Mạc bằng lời đe dọa cũng không kém bởi vì Nhiếp Ly cũng sở hữu huyền thú không phải là dạng tầm thường, nếu không uy danh của y làm sao có thể vang xa như thế được.

‘Vậy thì chúng ta đấu thử 1 trận xem’

‘Hắc, được. Nhưng trước đó hãy đấu với thứ này trước đã’

Trong lòng ý chí chiến đấu dâng trào, Lãnh Mạc muốn thử sức mình đối đầu với Hắc Kim cấp bậc trong truyền thuyết để xem như thế nào. Cậu có ý định sẽ sử dụng cả Sát Thần Ấn hoặc dung hợp huyền thú với A Ngân để mà đấu với Nhiếp Ly. Nhưng Nhiếp Ly lại muốn cậu đấu với thứ gì đó trước không rõ.

Trên tay xuất ra 1 quyền trục dùng để triệu hồi, Nhiếp Ly gương mặt cười cười, liền đem nó ném ra phía trước cách tường thành 1 dặm. Mí mắt Lãnh Mạc co giật 1 chút, báo hiệu điều gì đó sắp xảy ra. Quyền trục liền mở ra, vỏ sò hoàng kim minh văn trong đó thoát ra khỏi quyền trục, tạo thành 1 trụ quang khổng lồ cao trăm trượng đầy uy lực. 3 người còn lại đã biết Nhiếp Ly muốn triệu hồi thứ gì liền vận đấu khí hộ thể để phòng hờ.

Rầm rầm

Từ trong trụ quang, 1 bàn chân phải khổng lồ bước ra, rồi sau đó là bàn chân trái và từ từ xuất hiện 1 đầu cự nhân khổng lồ cao bằng trụ quang kia. Đấu khí tỏa ra từ nó như những cơn cuồng phong mãnh liệt, bầu trời xám xịt lại, không có thứ gì có thể trụ được dưới chân nó. Lãnh Mạc cùng các Xà nhân đều chấn kinh trước thứ này, cái thể loại cự nhân này có thể đem Xà nhân Đế quốc trực tiếp hủy diệt, nhưng rất may là nó cách xa nơi này đến 1 dặm, vẫn còn thời gian cứu vãn.

‘Đây là Đại lục cự nhân đến từ Cự nhân thế giới. Đây là 1 đầu ma thú mang hình dáng con người nhưng không thể trở thành huyền thú. Thực lực của nó là bát tinh Đấu Tôn, nếu huynh có thể hạ nó thì ta sẽ đấu với huynh 1 trận’

Những lời này của Nhiếp Ly khiến Lãnh Mạc phải lạnh người, không ngờ người này lại gian xảo như thế. Dám triệu hồi 1 đầu ma thú thực lực bát tinh Đấu Tôn từ thế giới khác đến đây để đấu đầu với cậu, người này suy nghĩ đúng là thâm sâu khó lường. Lãnh Mạc liền nuốt 1 ngụm nước bọt, trừng mắt nhìn y 1 cái rồi quay người tập trung vào đầu cự nhân kia, miệng thở dài 1 hơi, tay thủ ấn dựng lên 1 bức tường hỏa diễm bằng dị hỏa để có thể bảo hộ Xà nhân Đế quốc. Đánh với thứ ma thú này khiến ý chí của Lãnh Mạc có chút lung lay nhưng có Sát Thần Trảm trong tay thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn ổn.

‘Cự nhân gì đó ta không quan tâm. Bảo vệ Xà nhân Đế quốc là nhiệm vụ tuyệt đối!!’

Uỳnh uỳnh uỳnh

Lãnh Mạc hít 1 ngụm khí lạnh, sau đó trừng mắt nhìn về cự nhân khổng lồ kia. Sát khí từ Sát Thần Trảm và sát khí của cậu hòa vào nhau cuồng cuộn cao ngút trời khiến cho thiên địa phải rung lên mãnh liệt như đang sợ hãi. Ánh mắt Lãnh Mạc cũng đã thay đổi, kim sắc đồng tử không còn thay vào đó là 1 màu huyết sắc bao phủ hoàn toàn đôi mắt, kèm vài đạo xích lồi bắn ra, sau lưng vòng cách Thiên Đạo Thần Quyết xuất hiện. Lần này cậu sẽ sử dụng toàn lực để mà chiến đấu.

‘Vòng cách này... đúng là thật...’

4 người Ngũ đại cao thủ bị sát khí của Sát Thần Trảm dọa 1 phen đến phải kinh sợ tột độ. Trước giờ họ chưa từng thấy ai sở hữu sát khí cao ngút trời như thế, người này chỉ có diễn tả bằng 2 chữ “quái vật” không hơn không kém. Lấy lại bình tĩnh, họ cứ như vừa hít phải 1 ngụm khí lạnh khiến cho sồn cả óc, người như Nhiếp Ly cũng phải dè chừng trước cái sát khí này. Và kinh ngạc hơn là vòng cách Thiên Đạo Thần Quyết xuất hiện, chứng tỏ người này thật sự có thể tu luyện công pháp này.

‘Nhận lấy đầu kỹ của ta, Liệt Hóa Oanh Lôi!!!’

Lãnh Mạc gầm thét lên sử dụng đầu kỹ, liền 1 đầu hỏa lôi long xuất hiện rống lên 1 tiếng rồi lao thẳng đến đầu cự nhân kia. Nhận thấy nguy hiểm, đầu cự nhân lập tức đưa cánh tay phải ra để đỡ đòn. So với bàn tay của cự nhân thì đầu hỏa lôi long kia chỉ bằng 1 ngón tay. Nhận thấy sự chênh lệch này, Lãnh Mạc lại sử dụng đầu kỹ thêm 1 lần nữa triệu hoán ra 1 đầu hỏa lôi long khác to lớn hơn lao đến dung hợp vào đầu hỏa lôi long kia.

Rống

Cả 2 đầu lôi long dung hợp lại tạo thành 1 đại cự đầu hỏa lôi long bằng cả cánh tay của Đại lục cự nhân. Nó rống lên 1 tiếng kinh thiên động địa rồi trực

tiếp lao vào đánh vào cánh tay của cự nhân.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Long đàm, hổ huyết

Uỳnh uỳnh

Đầu hỏa lôi long đánh trực tiếp lên cánh tay của cự nhân, hỏa diễm lần lôi quang bao phủ lấy toàn bộ cánh tay của cự nhân. Nó liền rống lên 1 tiếng đầy đau đớn tột cùng. Thân thể của cự nhân còn cứng hơn nhiều so với bàn thạch, lực lượng phòng thủ nhìn hơn ma thú Minh Hùng rất nhiều nhưng vẫn bị đầu kỹ của Lãnh Mạc đánh cho trọng thương. Cự nhân liền khụy xuống vì đau đớn, cánh tay phải của cự nhân bị trọng thương, trở nên đen xít lại vì bị hỏa diễm thiêu đốt trông gần như là tàn phế,

‘Đầu kỹ này là của Khinh Doanh? Không lẽ Tiểu Lạc lão sư đã làm trái lời hứa mà tu luyện đầu kỹ đó?!’

Vân Vận đôi mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn vào Lãnh Mạc hiện giờ là Tiểu Lạc, đầu kỹ cậu vừa xuất ra chính là đầu kỹ mà Khinh Doanh đã nhờ và đưa cho cậu. Người này đã làm trái lời hứa trước kia khi đã tu luyện đầu kỹ này. Điều này Vân Vận nhất định không cho phép, trong đầu hiện lên ý niệm giết người thu lại đầu kỹ, nhất định không để cho y chiếm được nó. Nhưng ý niệm liền vụt tắt khi Vân Vận nhớ lại rằng Tiểu Lạc chính là sư phụ của Lãnh Mạc, cô không thể nào giết y được, chỉ có thể đem y giam lại trong Hắc Ngục Lao của Vân Lam Tông.

Vút

Thân ảnh Vân Vận động mạnh, liền lao nhanh đến phía Lãnh Mạc, nhất định cô phải thu hồi lại đầu kỹ và đánh đem y giam vào ngục của Vân Lam Tông. Cả 3 người còn lại liền kinh ngạc 1 phen khi thấy vị tông chủ Vân Vận thường ngày điềm tĩnh đến mức nào hôm nay lại trở nên gấp gáp vô cùng, mà dường như còn có chút sát ý nổi lên khiến họ phải ớn lạnh 1 phen. Nhíp Ly trong lòng nảy sinh ý định ngăn cản cô lại nhưng 1 khi mà cô tức giận thì đến Nhíp Ly cũng không dám động vào.

‘Sát khí?!’

Cảm nhận được nguy hiểm phía sau, Lãnh Mạc bỏ qua đầu cự nhân, lập tức quay lưng lại thì thấy Vân Vận tay cầm kiếm giương vào mặt của cậu. Nhất thời hốt hoảng không biết xảy, Lãnh Mạc cố lấy lại bình tĩnh, tay thả lỏng Sát Thần Trảm ra 1 chút.

‘Tiểu Lạc lão sư, người đã phạm lời hứa 1 năm trước rằng sẽ không tu luyện Liệt Hỏa Oanh Lôi. Ta sẽ thay mặt Khinh Doanh xin lấy lại đầu kỹ và giam người vào Hắc Ngục Lao của Vân Lam Tông’

‘Khụ, chuyện này.....’

Đột nhiên Vân Vận nhắc lại chuyện này mới khiến Lãnh Mạc nhớ ra, nếu không thì cũng đã quên mất. Điều này đã đẩy cậu vào 1 tình huống rất khó xử, Khinh Doanh muốn tặng đầu kỹ này cho cậu nhưng lúc đó cậu lấy danh tính giả, và lúc cậu luyện đầu kỹ này là dùng danh tính thật sự. Và lúc này không thể để lộ danh tính Lãnh Mạc cậu ra vì 1 số lý do, mà nếu không nói thì ắt sẽ bị bắt về đó.

‘Rất tiếc thưa Vân Vận tông chủ, tôi không thể đi theo ngài được’

‘Nếu đã gọi ta 2 tiếng tông chủ thì hãy theo lời mà đi theo ta về’

Lãnh Mạc từ chối lời đề nghị này, Vân Vận liền tức giận vùng kiếm chém đến 1 nhát. Tay trái siết chặt lại, vung Sát Thần Trảm lên để đỡ lấy đường kiếm, sau đó lùi về sau vài bước. Vân Vận không buông, lao thật nhanh đến thủ 1 quyền đánh trực tiếp lên lồng ngực Lãnh Mạc phát tan cả dị hỏa hộ thể khiến cậu phun ra 1 ngụm máu tươi. Đây chính là 1 quyền của Đấu Đế cường giả, nếu như cậu không có dị hỏa hộ thể lẫn Ngân Lang hộ thể thì cậu đã tan xác ngay sau 1 quyền đó rồi

Liền nhảy nhanh về phía sau thật xa rồi khụy xuống, Lãnh Mạc tiếp tục phun ra thêm vài ngụm máu tươi nữa, quyền đó đã ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng của cậu. Đột ngột bầu trời trên đầu Lãnh Mạc tối sầm, cậu lập tức nhìn lên thì thấy không phải bầu trời tối lại mà là bàn tay khổng lồ của cự nhân đang giáng xuống đầu cậu.

‘Chết tiệt!!!’

Rầm

Bàn tay của cự nhân trực tiếp đem cậu đánh xuống mặt đất, tạo ra 1 con rưng chấn cực đại khiến cho mặt đất nứt toát ra. Dị hỏa bích không bị ảnh hưởng gì nhưng không thể chặn được rưng chấn, tường thành vững chắc của Xà nhân Đế quốc phía sau liền đổ sập xuống, vô số xà nhân thoát không kịp cũng bị vùi xuống đồng đồ nát. Bất đại thủ lĩnh may mắn thoát được nhưng khi nhìn lại bức tường thành uy nga bấy lâu nay giờ chỉ còn lại 1 đồng đồ nát liền khiến phần hỏa trong lòng họ trời dậy, muốn sống chết với đầu cự nhân kia. Nhưng rồi họ chợt nhận ra cả 8 xà nhân cùng hợp sức cũng chưa chắc

làm ảnh hưởng gì nhiều đến nó, bây giờ nhiệm vụ quan trọng hơn là giải cứu xà nhân bị mắc kẹt và trấn thủ nơi này. Họ đành cắn răng mà chịu đựng, cố níu lấy tia hy vọng.

‘Cự nhân, hãy để ta giải quyết người này. Còn tay người thì để Nhiếp Ly chữa trị’

Vân Vận ra lệnh cho cự nhân lùi ra, nó liền làm theo vì biết người trước mặt nó khủng bố như thế nào. Bàn tay nhấc lên, phía dưới hiện ra 1 vùng bình địa do cự nhân gây ra, mặt đất từ đó nứt toát ra nhìn qua có vẻ như phục hồi nơi này là không có mấy khả thi. Vân Vận ánh mắt lướt qua 1 cái tìm kiếm Lãnh Mạc, sau đó cảm nhận được khí tức yếu ớt nằm ở giữa nơi bình địa kia thì cô liền đáp xuống bước đến nơi đó.

‘Tiểu Lạc lão sư, xin thất lễ’

Bàn tay đưa ra thủ 3 ấn chú, từ phía dưới đưa lên, sau đó từ mặt đất xuất hiện 1 thân ảnh vẫn còn sống nhưng nhìn như đã sức cùng lực kiệt thoát ra khỏi mặt đất lơ lửng trên không. Người này chính là Lãnh Mạc đã bị bàn tay khổng lồ của cự nhân đánh xuống đất, bạch diện cũng bị đánh nát, thân thể đầy thương tích, trông cậu có vẻ như không chịu đựng nổi chiêu này của nó dù có dị hóa hộ thể. Cùng lúc này dị hóa bích cũng tan biến, chứng tỏ rằng cậu đã thật sự ngất đi, như thế thì Vân Vận vẫn sẽ thuận lợi hơn nhiều.

‘Vân Vận này, tuy không biết có chuyện gì xảy ra giữa cô và người này nhưng chúng tôi còn 1 trận đấu nữa a. Giờ cô đã phá mất rồi’

‘Mất thì mất, ta buộc phải đưa người này về’

Nhiếp Ly đầy chán nản đến bên cạnh Vân Vận liền than vãn vài tiếng thì bị cô quát lạnh 1 tiếng. Người này thật sự đã tức giận rồi, Nhiếp Ly không dại gì dám đụng chạm, chỉ cười khổ 1 tiếng rồi lùi về sau 1 chút. Nhìn lên cự nhân thì thấy nó đã bị trọng thương, Nhiếp Ly đành thở dài 1 hơi rồi mở quyền trục triệu hồi ra thu nó về.

‘Tội cùng người này là ai?’

Vân Vận trong lòng nảy sinh tò mò về người này, bạch diện của y đã bị vỡ nát, lúc này có thể xem được mặt của y. Cô bước đến gần, cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng đưa lên gương mặt của cậu rồi từ từ nhấc lên. 1 vết sẹo dưới hốc mắt trái lộ ra, lập tức nội tâm Vân Vận run lên kịch liệt, cái vết sẹo này trông rất quen thuộc và chỉ duy nhất có 1 người có nó. Bàn tay run mạnh lên, cổ gắng ngửa mặt của người này lên.

‘Lãnh....Mạc.....?’

Đôi mắt đầy đau thương trợn lên, vài tia lệ quang xuất hiện trong hốc mắt của Vân Vận. Gương mặt này vĩnh viễn cô không bao giờ quên được, và đặc biệt hơn là chủ nhân của gương mặt này cũng chính là người mà Vân Vận còn xem trọng hơn cả mạng sống này, là người mà cô luôn tìm kiếm vài năm nay mặc cho nhiều người can ngăn. Đôi tay run run vòng ra ôm chặt lấy người của Lãnh Mạc, đem cậu dúi vào lồng ngực, cô liền cắn môi vì đau xót, trong lòng hối hận vô cùng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhiếp Ly, Tân Vân và Lâm Ma trở nên bất ngờ. 3 người liền hội tụ lại 1 chỗ phía xa nhìn về hướng Vân Vận đang ôm chặt lấy người kia và hiện còn đang rơi lệ. Lúc này còn muốn đem người về tông môn để giam giữ, 3 lần 7 lượt dồn người đó vào đường cùng nhưng giờ lại đau khổ mà ôm chầm lấy người. Thật đúng là khiến người ta khó hiểu.

‘Ta đã....làm gì thế này.....Tại sao lại là con....’

Giọng nói run run đầy hối hận cất lên, trong lòng đau đớn vô cùng như can tràng tác đoạn vì hành động lúc nãy của bản thân. Nhưng làm sao có thể trách Vân Vận vì vốn dĩ cô không biết người mà cô đánh chính là Lãnh Mạc. Dù vậy Vân Vận vẫn tự trách mình. Đòn vừa rồi có thể đem 1 cường giả Đấu Thánh đỉnh phong đánh chết không nghi ngờ, nhưng Lãnh Mạc tu vi chỉ mới đoán là Đấu Thánh thì làm sao mà chịu nổi 1 đòn đó. Mà còn lại bị cự nhân đánh thêm 1 đòn trời giáng coi như cậu không thể sống tiếp đi.

‘Ta xin lỗi....ta xin lỗi....Lãnh Mạc.....’

Đôi tay ôm chặt lấy Lãnh Mạc mà rơi lệ. Vân Vận vẫn luôn muốn khi tương phùng nhau thì có thể trao cho cậu 1 cái ôm đầy ấm áp chứ không phải trong hoàn cảnh đau thương này. Cô liền vận chuyển đấu khí trong cơ thể sang cơ thể của Lãnh Mạc để có thể bảo hộ lực phủ ngũ tạng của cậu. Dù vậy nhưng cậu vẫn không có động tĩnh gì, vẫn còn hơi thở nhưng rất yếu ớt.

Phùng

Đột nhiên vài đóm hỏa diễm cháy trên cơ thể Lãnh Mạc khiến Vân Vận bất ngờ liền buông cậu ra. Từng đóm hỏa diễm này mò đến những nơi bị thương trên cơ thể sau đó chữa trị chúng trở lại như ban đầu. Cô không biết đây là hỏa diễm gì, nó nhìn như dị hỏa nhưng không phải vì 2 loại dị hỏa lúc nãy của Lãnh Mạc không có khả năng chữa trị, trừ khi là thứ gì đó có đủ khả năng tạo ra hỏa diễm dùng để chữa trị.

‘Phượng Viêm, tội nợ ông 1 mạng’

Lãnh Mạc cất tiếng nói khiến ai cũng phải sững sốt, lãnh trọn 1 quyền của Vân Vận và cự nhân mà vẫn có thể sống sót thì phải nói người này quá biến thái đi. Trong lòng trở nên mừng rỡ, Vân Vận lấy tay che miệng lại vì quá hạnh phúc khi cậu vẫn còn sống, như thế cô không cần phải cắn rứt lương tâm của mình.

Phùng phùng

Hỏa diễm rực cháy bao phủ lấy toàn bộ thân thể Lãnh Mạc tạo ra 1 hỏa cầu đang xoay chuyển trên mặt đất. Vân Vận đành phải lùi về sau đứng cùng 3 người kia vì sức nóng tỏa ra từ nó rất lớn và dị thường, còn hơn cả dị hỏa. Nhiếp Ly đôi mày giật giật, cảm nhận được loại hỏa diễm này rất quen thuộc, trong tâm trí từ từ nhớ ra đây không phải là dị hỏa hay thú hỏa, mà là Phượng Hỏa.

‘Con rất vui vì mẫu thân nhận ra con, nhưng chuyện dị hỏa thì con không thể nào bỏ qua được. Ngũ đại cao thủ đều hãy lưu lại đây đi!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Huyết Thủ Phượng Hoàng hạ thế!

Hỏa cầu lơ lửng trên không trung tạo ra lượng nhiệt khiến cho không khí xung quanh nóng lên đến mức có thể khiến cho Đấu Tông cường giả hay thậm chí là Đấu Tôn cường giả bị sốc nhiệt mà chết. Bên trong đó là Lãnh Mạc đang dung hợp huyền thú với Phượng Viêm, nếu như cậu dung hợp hoàn toàn với ông thì đối chiến Đấu Đế cũng không có trở ngại gì. Toàn bộ thiên địa đều run rẩy trước sự hiện diện của Sát Thần khi dung hợp cùng Đệ nhất Thần thú Phượng Hoàng Lửa và đây cũng là lần đầu tiên Lãnh Mạc dung hợp với Phượng Viêm. Thực lực của cậu cũng bắt đầu tăng lên dần và không có dấu hiệu nào dừng lại cả.

Cùng lúc này, Bất đại thủ lĩnh xà nhân phải cắn răng mà đưa toàn bộ xà nhân khác rút lui vào trong thành. Nếu như bọn họ còn ở đây phút giây nào nữa thì mạng chưa chắc giữ nổi.

Phùng phùng

Hỏa cầu liên tục tỏa nhiệt ra khắp không gian xung quanh khiến cho nó ngày càng nóng lên. 4 người Ngũ đại cao thủ ai nấy đều phải run sợ, phải vận dụng thực lực đấu khí hộ thể để tránh khỏi lượng nhiệt này nhưng vẫn bị hỏa nhiệt xâm nhập nội thể. Vân Vận trở mặt nhìn về hướng hỏa cầu, trong lòng kinh ngạc không ngừng khi chứng kiến cảnh tượng như thế.

‘Từ khi nào...Lãnh Mạc...lại có sức mạnh khủng bố như thế này?!’

Vân Vận nội tâm chấn kinh, đôi môi run run nói ra đầy sợ hãi. Đến cả Nhiếp Ly, Tân Vân cũng phải run rẩy trước sức mạnh này, còn tên Lâm Ma thì không nói cũng biết đã bị sức mạnh của Lãnh Mạc dọa chết đứng. Nhiếp Ly nghiêng răng lại, y cả đời này không nghĩ sẽ có ngày bản thân phải đối đầu với người chủ nhân của thứ kia, mà thứ kia lại là Thần thú trong truyền thuyết, là loại ma thú đứng trên bảng của Thần được ca tụng là Thần thú mạnh nhất.

Bất tử chi thể, hỏa diễm cuồng cuộn, bách chiến bách thắng, bất khả chiến bại. Chỉ với 1 quyền nhẹ khi ở nhân dạng có thể làm chấn động 1 vùng đại lục, chỉ với 1 đóm lửa nhỏ khi ở Thần thú dạng có thể làm cháy cả vùng Cực hàn băng giá vĩnh viễn, chỉ với 1 tiếng kêu có thể điều khiển vạn hỏa trong thiên hạ. Toàn bộ dị hỏa bài danh phía dưới bảng 10 đều phải khuất phục và không thể nào chống lại mệnh lệnh của Thần thú. Đó chính là Đệ nhất Thần thú trong Tứ đại Thần thú – Phượng Hoàng Lửa!

Vì phải đối đầu với Thần thú thượng cổ mạnh nhất nên Nhiếp Ly cũng phải run sợ, y biết sức mạnh của Thần thú Phượng Hoàng Lửa ra sao. Cả đời này Nhiếp Ly cũng không thể ngờ Phượng Hoàng Lửa lại có thể làm huyền thú cho người khác, mà người đó lại đang đối đầu với y nên khiến y thành bộ dạng thế này cũng không sai. Sau 1 lúc không lâu, Vân Vận và Tân Vân cũng đã nhận ra loại hỏa diễm này, đây chính là Phượng Hỏa của Thần thú Phượng Hoàng Lửa trong truyền thuyết. Cả 3 người đều bất di bất dịch trở mặt nhìn đến hướng hỏa cầu kia, nếu như thật sự phải đối đầu với người sở hữu Thần thú thì khả năng chiến thắng của họ là 5 phần nếu như toàn lực hợp sức lại cả 5 người, nhưng ở đây chỉ có 4 người thì phần thắng lại chỉ còn 4 phần. Cơ hội thắng thật sự rất mong manh còn nói chỉ là thu thập dị hỏa.

Oanh oanh

Sóng ba động lan tỏa khắp nơi tạo ra uy áp cùng cực, lập tức đem 4 người kia đè áp xuống. Bọn họ đều chấn kinh khi bản thân đã vận đấu khí hộ thể bằng cả thực lực của họ nhưng vẫn bị loại uy áp này đè áp. Thật sự đối chiến Thần thú là điều mà họ cần phải tránh né.

‘Ta, kẻ được sinh ra với huyết mạch tuyệt đỉnh và thần lực vô song. Bây giờ ta tạm từ bỏ huyết mạch và thần lực này để mượn sức mạnh của Thần thú Phượng Hoàng Lửa. Từ giờ phong hào của ta khi dung hợp Phượng Viêm chính là Huyết Thủ Phượng Hoàng – Lãnh Mạc!’

1 âm thanh vang lên từ trong hỏa cầu làm chấn động thiên địa, đem 4 người Ngũ đại cao thủ phải run sợ. Lãnh Mạc thật sự đã dung hợp với Phượng Hoàng Lửa.

Hỏa cầu tan biến, lộ ra là cái chân thân xích sắc bao phủ toàn bộ cơ thể, trên người mặc lên bộ khải giáp khắc hình Phượng Hoàng Lửa, đôi tay của Lãnh Mạc cũng đã biến thành Phượng trảo đầy uy lực. Đôi đồng tử đã biến thành xích sắc, trên trán có 1 dấu ấn Phượng Hoàng Lửa chứng tỏ cho việc Lãnh Mạc đã dung hợp hoàn toàn với Phượng Viêm. Phía sau còn xuất hiện 7 cái đuôi Phượng và đôi cánh cực lớn bao phủ bởi hỏa diễm, đôi cánh hỏa Phượng này ít nhất phải nhanh và lớn hơn nhiều so với đấu khí chi dực cấp 7 của cậu.

Nhưng việc dung hợp này ảnh hưởng rất lớn đối với tính cách của Lãnh Mạc. Nếu như A Ngân khi thường đều rất kiêu hãnh, khi dung hợp cùng cô thì tính cách của cậu cũng sẽ đồng hóa thành tính cách của A Ngân. Vì thế Phượng Viêm cũng vậy, bản thân ông là Thần thú nên có đôi điều kiêu ngạo,

cũng khiến Lãnh Mạc khi dung hợp cũng sẽ kiêu ngạo theo. Nhưng dù vậy thì cũng không ảnh hưởng gì đến thực lực của cậu. Và hiện giờ tu vi của Lãnh Mạc khi dung hợp huyền thú thì đã miễn cưỡng đạt đến Đẩu Đế, nhưng thực lực lại thâm sâu khó lường hơn rất nhiều so với 2 chữ Đẩu Đế đó.

‘Mẫu thân và 3 người còn lại, ta sẽ cho 4 người 2 sự lựa chọn. 1 là rời khỏi đây và việc về Quang Huy Chi Thành ta sẽ giúp, 2 chính là ngoại trừ mẫu thân thì 3 người còn lại sẽ phải lưu lại đây’

Từng lời đe dọa trực tiếp đến Ngũ đại cao thủ khiến họ phải kinh ngạc không ngừng. Tuy họ không phải là ngạo mạn gì nhưng từ trước đến giờ chưa có ai dám hé nửa lời đe họ, mà người này lại còn can đảm nói chắc rằng sẽ khiến 3 người Nhiếp Ly, Tân Vân và Lâm Ma lưu lại đây. Dung hợp huyền thú đã khiến tính cách Lãnh Mạc thay đổi nghiêm trọng.

‘Nhiếp Ly, bây giờ phải tính sau đây. Ứng Long hiện giờ trong tâm hải của ta cũng phải run sợ rồi’

‘Hừ, đừng nói là Ứng Long, 3 ma thú trong tâm hải của ta cũng run rẩy kịch liệt rồi’

‘Đây chính là sức mạnh của Thần thú sao.....’

Bên Ngũ đại cao thủ ai nấy đều chấn kinh, họ phải kiên nhẫn nhân vật này vạn lần vì nếu không Lãnh Mạc có thể triệu hồi trực tiếp Phượng Hoàng Lửa thì lúc đó U Minh Giới có thể đã mở cửa chờ họ. Nhiếp Ly vẫn đắn đo, chưa thể đưa ra 1 trong 2 lựa chọn của cậu vì việc dị hỏa thật sự gấp gáp. Về phần cậu đồng ý giúp Quang Huy Chi Thành thì Nhiếp Ly hoàn toàn chấp nhận nhưng vấn đề là thời gian, thời gian lúc này là quan trọng nhất nên không thể tùy tiện chọn bừa.

‘Có vẻ như chúng ta cần phải chọn lựa chọn thứ 3 đó là 2 người đầu 2 lên xâm nhập rồi’

‘Huynh chắc chứ?’

Trong đầu suy nghĩ 1 lúc, Nhiếp Ly đành đưa ra lựa chọn thứ 3 đó là 2 người Nhiếp Ly và Vân Vận sẽ cầm chân Lãnh Mạc ở đây, còn Tân Vân và Lâm Ma sẽ phải xâm nhập trao đổi dị hỏa. Liền trực tiếp sử dụng đầu khí truyền âm thông tri cho cả 3 người còn lại, 3 người liền gật đầu đồng ý. Chỉ còn duy nhất cách này mới có thể giúp họ tránh khỏi cửa U Minh Giới.

‘Tân Vân, Lâm Ma, mau đi!!’

Nhiếp Ly quay người quát lớn 1 tiếng ra lệnh cho Tân Vân và Lâm Ma. 2 người liền gật đầu sau đó quay người lập tức lao vào bên trong Xà nhân Đế quốc tìm kiếm Mỹ Đỗ Toa trao đổi dị hỏa.

‘Muốn đi? Không dễ a’

Nhìn thấy 2 người Tân Vân và Lâm Ma lao vào bên trong Đế quốc, Lãnh Mạc nhếch môi cười lạnh 1 tiếng sao đó vẫy đôi cánh hỏa diễm lao đến để ngăn cản 2 người kia.

‘Đừng hòng, Vân Vận tông chủ cùng ta lên!!!’

Đôi mắt nhìn được hành động của Lãnh Mạc, Nhiếp Ly cùng Vân Vận lao đến triệu hồi ra vũ khí chặn cậu lại. Lãnh Mạc ứng biến tình thế, lập tức truyền hỏa diễm vào 2 tay sau đó đưa ra chặn vũ khí. Vân Vận không bao giờ muốn cùng đánh với Lãnh Mạc nhưng hiện giờ điều đó buộc phải gạt qua 1 bên, đặt chuyện dị hỏa lên hàng đầu. Đôi môi đỏ mọng cắn lại, trong lòng đau thắt, cô không muốn phải tổn thương cậu dù hiện giờ cậu đã dung hợp với Thần thú.

‘Lãnh Mạc, ta khuyên con hãy dừng lại đi! Ta không muốn đánh với con!’

‘Rất tiếc con không thể, con đã hứa với Mỹ Đỗ Toa sẽ bảo vệ nơi này dù bất cứ giá nào đi nữa’

Vân Vận liền mở lời khuyên nhủ Lãnh Mạc nhưng bất thành, lời nói của cô thật sự đã chạm đến trái tim của cậu nhưng lòng kiêu hãnh của cậu không cho phép. Thân ảnh liền lùi về sau cách xa Nhiếp Ly và Vân Vận chừng vài chục trượng. Đôi mắt đảo nhìn cục diện 1 cái rồi liền sử dụng đầu kỹ tung đến phía 2 người.

‘Liệt hỏa oanh lôi!!’

Đầu hỏa lôi long lúc này lần nữa xuất hiện hướng đến Nhiếp Ly và Vân Vận, lần này thực lực của nó mạnh hơn rất nhiều so với lúc này do tu vi của Lãnh Mạc đã tăng lên. Vân Vận không ngờ được cậu sẽ đánh ra cái đầu kỹ này, liền nuốt 1 ngụm nước bọt lấy lại bình tĩnh. Trường kiếm đưa ra trước mặt, đầu khí dày đặc truyền sang thân kiếm khiến nó thu lấy không khí xung quanh rồi xoáy tròn theo thân kiếm.

‘Phong chi cực vẫn sát!!’

Ngay lúc đầu hỏa lôi long sắp lao đến, trường kiếm trên tay Vân Vận đột nhiên rung mạnh, 1 đạo quang nhỏ bằng ngón tay trong nháy mắt bắn ra lao thẳng vào hỏa lôi long. Đạo quang nhỏ đó hóa thành 1 con Phong Tước bao phủ bởi đầu khí cùng hỏa lôi long trực tiếp và chạm vào nhau.

Ầm ầm

2 đầu kỹ đầy uy lực va chạm nhau tạo ra ba động đầu khí mãnh liệt như muốn cuốn trôi đi mọi thứ. Đám khói mù mịt xuất hiện, Nhiếp Ly và Vân Vận

nuốt 1 ngụm nước bọt để cao cảnh giác xung quanh vì Lãnh Mạc có thể xuất hiện ở bất cứ đâu. Đột nhiên, trong đám khói trước mặt xuất hiện 2 cái đóm hỏa diễm màu đỏ, nhưng nhìn kỹ lại thì đây không phải là 2 đóm hỏa diễm mà chính là đôi mắt của Lãnh Mạc đang sáng rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Lãnh Mạc đấu Nhiếp Ly (thượng)

Cảm thấy được sự bất thường bên trong đám khói, Nhiếp Ly và Vân Vận không chần chờ liền dung hợp huyền thú của mình. Vân Vận dung hợp đệ tứ ma thú Phong Huyền Điều Tước trong Thập đại ma thú, cơ thể của cô có xuất hiện vài đặc điểm của nó, không hoàn toàn hóa thành ma thú. Đây là 1 ma thú tu vi đạt đến Đâu Đế và nó đã tồn tại 1932 năm, mang hình dáng của 1 con Phong Tước đầy uy nga tráng lệ. Cũng chính vì là nó mà phong hào của Vân Vận mới gọi là Phong Tước.

Còn Nhiếp Ly thì không thay đổi gì mấy, chỉ có đôi mắt chuyển sang màu đen huyền và xung quanh cơ thể là vài tia hắc quang. Bản thân lại thần thần, ảo ảo trông rất quý dị. Bởi vì huyền thú mà Nhiếp Ly dung hợp chính là Ảnh yêu thực lực cửu tinh Đẩu Thánh, 1 loại ma thú quý dị tồn tại như ma quý, tuy khả năng chiến đấu không cao nhưng lại có 1 số khả năng đặc thù mà không ma thú nào có được.

‘Huyết nguyệt chi ảnh’

1 tiếng nói vang lên từ phía trong làn khói. Vân Vận chợt dừng người lại khi nghe 4 chữ này, Huyết nguyệt chi ảnh vốn là đấu kỹ của Khinh Doanh có khả năng tương tự Ảnh yêu ma thú của Nhiếp Ly dùng để ẩn thân và giết kẻ thù nhanh gọn.

‘Cẩn thận, đây là đấu kỹ ẩn thân của Khinh Doanh! Phải đề cao cảnh giác!’

Vân Vận hướng đến Nhiếp Ly cảnh báo sau đó 2 người dùng linh hồn lực tra dò xung quanh tìm người. Được vài phút thì 2 người lại chao mảy vì không thể tìm được vị trí của Lãnh Mạc, như thế lại càng khiến họ lo sợ hơn gấp bội lần. Đột ngột phía sau lưng Nhiếp Ly xuất hiện thứ gì đó khiến cho không khí xung quanh nóng lên. Chợt nhận ra điều gì đó, Nhiếp Ly tay cầm chắc kiếm quay người vung 1 đao về phía sau nhưng lại không có gì cả.

Bạc

Phía sau Nhiếp Ly đột nhiên xuất hiện 1 bàn tay nắm chặt vai y rồi liền tung 1 chưởng đem y văng ra xa về phía trước. Vân Vận hoảng hốt xoay người lại thì thấy Lãnh Mạc đã ở trước mặt mình từ khi nào, cậu gương mặt đượm buồn đưa tay lên sờ lấy đôi gò má của cô khiến cô đỏ cả mặt lên.

‘Mẫu thân, bao năm nay người và Khinh Doanh mẫu thân vất vả rồi’

Lãnh Mạc giọng nói run run nói ra tràn đầy u buồn, sau đó liền thu tay lại rồi xoay người đi trong sự ngỡ ngàng của Vân Vận. Khi cô vừa định vươn tay đến để níu cậu lại thì từ mặt đất có vô số xiềng xích xuất hiện trôi lấy Vân Vận. Những xiềng xích này chứa đựng 1 sức mạnh khủng bố đến nỗi có thể đem đầu khí của Vân Vận áp chế xuống khiến cô không làm được gì. Đây chính là kỹ năng của Sát Thần Trảm “Tam viễn phong ấn”, cậu đã có thể sử dụng thuần thục nó bằng cách gián tiếp thông qua Sát Thần Trảm trong nạp giới và lần này Lãnh Mạc sử dụng là đệ nhất ẩn để giữ Vân Vận lại.

‘Lãnh Mạc, thả mẫu thân ra mau!!’

‘Con không thể, con không muốn tổn thương người nên phải giữ người lại, cho con xin lỗi’

Vân Vận 1 mực vùng vẫy để thoát ra khỏi xiềng xích nhưng không thể, chỉ có thể cắn răng bất lực nhìn về phía Lãnh Mạc, cậu liền quay người gửi 1 tiếng xin lỗi đến cô rồi lại biến mất trong hư vô. Đây không phải là cuộc tương phùng mà Vân Vận muốn, mà càng không muốn đánh với cậu 1 chút nào bởi tình yêu thương đối với Lãnh Mạc của cô còn bao la hơn cả biển xanh sâu thẳm. Điều này cũng là do Vân Vận không có con, khi nhận Lãnh Minh và Từ Linh là huynh muội kết thì đã xem Lãnh Mạc như con của mình, từ đó hình thành 1 cảm xúc chỉ dành riêng cho cậu và không biểu lộ cho bất cứ ai biết trừ Khinh Doanh.

Keng

Tiếng đao kiếm va chạm nhau, chứng tỏ Nhiếp Ly và Lãnh Mạc đang giao thủ với nhau. Thanh kiếm trên tay Nhiếp Ly khiến Lãnh Mạc cảm thấy rất tò mò và kỳ lạ, cảm giác nó như gần giống với Sát Thần Trảm nhưng không phải. Lãnh Mạc tiếp tục vung móng vuốt, Nhiếp Ly cứ thế mà đỡ lấy. Sau 1 hồi giao thủ, cả 2 liền lùi về phía sau thủ thế như muốn sử dụng đấu kỹ. Nhiếp Ly hoán đổi huyền thú khiến thân thể trở nên khác lạ 1 chút, có 1 vài đặc điểm của Hồ Nha Gấu Trúc, đây chính là huyền thú thứ 2 của Nhiếp Ly, thực lực của nó đạt đến cửu tinh Đẩu Thánh nhưng không nằm trong Thập đại ma thú vì 1 vài lý do.

‘Ám quang nguyên khí bạo!!’

Nhiếp Ly thủ thế, từ trong miệng bắn ra 2 đạo quang bạch hắc xoay tròn lao thẳng đến cậu. Nhìn thấy chiêu này, Lãnh Mạc cười lạnh 1 tiếng sau đó không làm bất cứ điều gì cả, chỉ đứng đó để nhận lấy 2 đạo hắc bạch này.

Rầm

2 đạo hắc bạch đánh thẳng lên người Lãnh Mạc, điều này làm cho Vân Vận phía xa kinh sợ tột độ. Chiêu “Ám quang nguyên khí bạo” của Nhiếp Ly có thể trực tiếp phá hủy cả 1 tòa cự sơn không nghi ngờ. Mà cậu lại trực tiếp hứng chịu nó, trừ khi cậu có con bài tẩy nào đó.

‘Khụ! Hắc Kim cấp bậc đúng là danh bất hư truyền’

Lãnh Mạc dần hiện ra, cơ thể đã hóa thành hỏa diễm từ lúc nào không biết, dưới thân thì có 1 cái lỗ bành trướng như chiều lúc nãy đã xuyên thủng cơ thể cậu. Vân Vận phía xa chứng kiến cảnh này tay nổi gân xanh, điên cuồng vùng vẫy để thoát ra khỏi xiềng xích nhưng không thể, đành bất lực nhìn cậu bị thương như thế.

‘Bị dính chiêu Ám quang nguyên khí bạo mà không chết, người này thật biến thái’

Nhiếp Ly không khỏi kinh ngạc, “Ám quang nguyên khí bạo” là chiêu thức mạnh nhất của Hồ nha gấu trúc, có thể vờn vẹn sang bằng 1 tòa cự sơn mà người này đã dính chiêu mà còn bị trọng thương nhưng vẫn còn sống thì quả thật là biến thái. Nhiếp Ly chợt nhớ lại, huyền thú mà Lãnh Mạc dung hợp là Thần thú Phượng Hoàng Lửa, loại Thần thú này được ca tụng là bất tử chi thể và khi dung hợp thì sẽ sở hữu khả năng của nó vậy thì cậu làm sao có thể chết.

‘Đòn tấn công rất mạnh nhưng bất tử chi thể của Phượng Viêm mạnh hơn rất nhiều’

Cái lỗ trên thân thể Lãnh Mạc đột nhiên hiện lên vô số hỏa diễm, chúng liên liên kết lại với nhau phục hồi thân thể cậu trở lại nguyên trạng như chưa có gì xảy ra. Nhiếp Ly và Vân Vận ai nấy đều trở mắt nhìn, ra đây chính là bất tử chi thể trong truyền thuyết không thể bị thương hay hủy diệt, chỉ còn 1 phần cơ thể hay linh hồn thì ắt sẽ hồi phục lại nguyên trạng.

‘Bây giờ sẽ đến lượt ta’

Lãnh Mạc sau khi hồi phục liền điều động hỏa đực lao vút trên cao, thân thể từ từ hóa thành hỏa diễm. Không khí xung quanh đã nóng giờ lại còn nóng hơn do nhiệt lượng tỏa ra từ Lãnh Mạc. Cậu lơ lửng trên không trung, xung quanh từng đạo hỏa diễm đang bay quanh người cậu, sau đó toàn bộ hỏa diễm liền bùng phát tạo ra 1 cảnh tượng khiến ai cũng kinh ngạc. Thân thể hoàn toàn trở thành 1 phần hỏa diễm đang bùng phát, cậu dùng tay hấp thu toàn bộ hỏa diễm vào bên trong lòng bàn tay và hướng mắt nhìn Nhiếp Ly.

‘Nghệp hỏa Phượng!!’

Toàn bộ lực lượng hỏa diễm được Lãnh Mạc hấp thu lại lúc nãy theo lời của cậu mà bùng phát ra, tạo thành 1 quả cầu lửa hướng thẳng đến Nhiếp Ly. Cả người sững lại vì lực lượng hỏa diễm này, Nhiếp Ly nhất thời nghĩ đến cái chết nhưng lập tức hoàn tỉnh, liền dung hợp với huyền thú thứ 3 để phòng thủ.

Ầm ầm

Hỏa cầu đánh lên người Nhiếp Ly tạo ra 1 đợt rung chấn lan tỏa khắp nơi, khiến cho mặt đất vỡ toác ra còn hơn cả lúc đầu cự nhân đánh xuống. Hỏa diễm từ hỏa cầu cuồng cuộn đánh ra khắp nơi làm cho nơi này chỉ 1 trảng lửa. Xiềng xích trên người Vân Vận lúc này biến mất, cô liền nhận cơ hội sử dụng đầu khí tạo ra đầu khí bích ngăn cản hỏa diễm đánh sang bên mình. Cô vẫn không thể tin được khi Lãnh Mạc chỉ trong vài năm nay lại có thành tựu khủng bố như thế, nếu đem cậu cho tất cả mọi người trên đại lục biết thì chắc chắn ai cũng sẽ thề thốt đến nhỏ dãi. Nhưng chắc chắn 1 điều là Vân Vận và Khinh Doanh sẽ không bao giờ làm chuyện này, trách nhiệm của mẫu thân là bảo vệ đứa con của mình lên họ tuyệt đối không làm vậy.

Sau 1 hồi lâu, Lãnh Mạc vẫn đứng đó nhìn xuống nơi hỏa cầu đánh lúc nãy nhưng không có chuyện gì xảy ra. Hỏa diễm bắt đầu dập tắt, liền lộ ra 1 cái thân thể cao lớn phủ lân giáp hắc xích sắc có đầy gai nhọn. 1 đôi cánh không lồ xuất hiện, vẫy mạnh 1 cái liền đem cái thân ảnh đó lao lên trời. Lân giáp đen nhánh hiện lên về âm u, 2 cánh sau lưng phát ra lực lượng quý dị, con mắt chuông đồng lạnh lùng nhìn vào Lãnh Mạc.

Đây chính là đệ tam huyền thú của Nhiếp Ly tên Thánh Huyết Dực Giao thực lực Hoàng Kim cấp bậc. Vẫn như 2 huyền thú trước của y đều không nằm trong Thập đại ma thú. Thánh Huyết Dực Giao là loài ma thú có truyền thừa long huyết, mang hình dáng của 1 con Hắc long, lực lượng phòng thủ phải nói là gần ngang bằng với Ngân Lang Vương đứng đầu trong cái danh sách ma thú kia. Thánh Huyết Dực Giao nhìn đáng vẻ bình thường nhưng lại hung mãnh hơn rất nhiều và thực lực cũng thâm sâu hơn. 1 đòn lúc nãy tuy uy lực có khiến Nhiếp Ly khi dung hợp Thánh Huyết Dực Giao có chút chật vật nhưng lại dễ dàng chống chịu.

Lãnh Mạc đôi mày hơi nhíu lên, trong lòng tràn đầy phấn khích khi có thể đấu với Đệ nhất cao thủ cao cao tại thượng mà ai cũng kính trọng. Và phấn khích gấp bội lần khi Nhiếp Ly dung hợp huyền thú khủng bố kia. Cả 2 người tiến đến gần nhau, đều chung 1 tâm trạng kích động muốn đấu 1 trận toàn lực với người đối diện.

Oanh oanh

Cả 2 người thủ quyền, liền 2 quyền chạm vào nhau tạo ra ba động uy lực khắp nơi. Trận chiến giữa Lãnh Mạc và Nhiếp Ly mới thật sự bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Hải Thần Đường Tam

Trận chiến giữa 2 người diễn ra kinh thiên động địa, làm cho trời đất run sợ. Lãnh Mạc và Nhiếp Ly đều sử dụng toàn lực để đối chiến với nhau, cả 2 liên tục xuất ra những đấu kỹ mạnh nhất để triệt hạ đối phương. Do Nhiếp Ly có kinh nghiệm chiến đấu nhiều hơn Lãnh Mạc nên đã khiến cậu khá chật vật, cách đem cậu không chế lại cũng khá là dễ dàng nhưng chỉ rắc rối là khả năng của Phượng Hoàng Lửa.

Nhờ vào bất tử chi thể của Phượng Viêm nên Lãnh Mạc có thể đường đường chính chính hứng chịu các đấu kỹ khủng bố của Nhiếp Ly mà không bị thương tích gì. Trận này tuy dung hợp huyền thủ nhưng cậu vẫn phải đem Sát Thần Trảm ra mà sử dụng.

Keng keng

Sát Thần Trảm và thanh kiếm kia của y va chạm nhau tạo ra âm ba đấu khí như phong ba bão tố đánh ra khắp xung quanh. Cả 2 vũ khí đột nhiên rung mạnh lên rồi cuồn cuộn sát khí ngút trời, 2 thanh kiếm như đối nghịch nhau như âm dương, liên muốn tiêu diệt lẫn nhau.

Lãnh Mạc nhanh chóng biết được điều này liền gạt vũ khí của Nhiếp Ly ra 1 bên rồi nhanh chóng bật lùi về phía sau xem xét tình hình của Sát Thần Trảm.

‘Sát Thần Trảm, ngươi sao vậy?!’

Không rõ lý do, Sát Thần Trảm lại đột nhiên lại rung mạnh lên, sát khí càng ngày càng khủng bố, Văn Lạc Tâm Viêm bị nó triệu hồi ra rồi bùng cháy trên lưỡi kiếm. Lãnh Mạc rất kinh ngạc khi đây là lần đầu tiên cậu thấy nó trở nên như thế này, dù biết nó là Thần Khí nhưng không ngờ nó lại có thể triệu hồi ra dị hỏa của cậu và sử dụng 1 cách dễ dàng như thế.

‘Khụ, thanh kiếm của huynh đệ đây khá giống với kiếm của ta a. Chi sẽ huynh biết 1 chút, thanh kiếm của ta tên là Thiên Văn Thần Lôi Kiếm, được lấy trong 1 không gian huyền diệu của Quang Huy Thành. Có khả năng triệu hồi lôi quang, và 1 số khả năng quý dị khác gần như đạt đến cảnh giới Thần Khí vậy’

Nhiếp Ly cảm thấy vũ khí của mình khí tức khá giống Sát Thần Trảm của Lãnh Mạc nên liền giải thích 1 phen. Nhờ đó mà cậu biết được vũ khí của y danh là Thiên Văn Thần Lôi Kiếm, có khả năng triệu hồi lôi quang. Ngẫm lại 1 chút, câu nói cuối cùng của Nhiếp Ly như muốn nói rằng nó chính là Thần Khí vậy. Mà điều này Lãnh Mạc cũng không có phủ nhận khi khí tức cả 2 lại khá tương đồng nhau. Cậu liền cười mím 1 cái hướng đến Nhiếp Ly.

‘Nếu như Đệ nhất cao thủ đã tiết lộ vũ khí của mình thì ta làm sao thất lễ được. Thanh kiếm này của ta tên là Sát Thần Chi Vương Trảm, tên có thể đôi chút kiểu ngạo nhưng thực lực của nó thì phải gọi là danh bất hư truyền. Khả năng của nó ta cũng không rõ, chỉ có thể nói nó là Thần Khí của thời đại này’

Từng lời này của Lãnh Mạc lọt vào tai Nhiếp Ly khiến y ngạc nhiên đôi chút. Và khi 2 chữ Thần Khí từ miệng cậu nói ra liền đem y chấn kinh 1 phen. Người này có phải là nói đùa? Thần Khí đâu phải là thứ mà có thể dễ dàng nói ra như thế, mà người sở hữu càng phải giấu nó đi mới đúng. Còn đằng lại có thể dễ dàng nói ra như thế dù là đáp lễ lại thì cũng không khôn ngoan lắm.

‘Huynh đệ này cứ nói đùa, Thần Khí là.....’

‘Tất nhiên không phải đùa, đây là Thần Khí hàng thật giá thật. Nếu như không tin thì mời xem’

Nhiếp Ly cười cười nói ra như rằng Lãnh Mạc đang nói đùa, khi chưa nói xong thì bị cậu ngắt lời, liền muốn chứng minh điều cậu nói không phải là sai. Lãnh Mạc đưa Sát Thần Trảm ra trước mặt, lập tức triệu hồi ra 1 loại khí tức từ viên ngọc dưới cán kiếm lên lưỡi kiếm, đây là loại khí tức chỉ duy nhất Thần Khí mới có được. Nó được gọi là Thần niệm, có đủ khả năng làm thiên địa đảo lộn, hủy diệt căn khôn, chỉ cần có 1 ý niệm tà ma đều bị nó tiêu diệt không nghi ngờ.

Phanh phanh phanh

Khi Thần niệm tập trung đủ ở lưỡi kiếm, Lãnh Mạc liền vung nó tạo ra 1 đạo Thần niệm lao thẳng lên trời. Khi đạo Thần niệm ấy chạm lên những tầng mây thì lập tức bầu trời bị chém làm đôi dưới sự chứng kiến của Nhiếp Ly và Văn Vận. Thần niệm tàn dư lan tỏa ra khắp nơi tạo ra 1 uy áp khiến cho cây cối lẫn những cự thạch đều bị phá hủy 1 cách không thương tiếc.

Sau màn này, Nhiếp Ly phải thật sự công nhận thật sự rằng thanh kiếm kia là Thần Khí hàng thật giá thật dù nó rất khó tin. Y liền đảo ánh mắt hốt hoảng nhìn đến phía Lãnh Mạc thì chỉ thấy cậu đang nhếch môi lên cười. Lúc này trong nội tâm Nhiếp Ly đành cười khổ 1 tiếng, y là người thông minh nên tiếp nhận những chuyện này khá nhanh, không phải trải qua sự chấn động tâm lý như những người khác.

‘Ặc, lần này ta phải tin rồi. Thứ có Thần niệm chỉ có thể là Thần Khí mà thôi. Cứ tưởng loại vũ khí này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nào ngờ có thật’

Giọng nói đầy than vãn vang lên, Nhiếp Ly dù không muốn tin nhưng đều phải tin. Còn Văn Vận bị 1 phen này dọa đến muốn ngất đi vì Thần niệm có thể đánh gục cả 1 Đấu Đế dễ dàng, nhưng đối với những người có ý chí như cô thì khó mà gục được.

Sau khi bầu trời sau khi bị Thần niệm chém làm đôi, không ai hay biết sự xuất hiện 1 cái thân ảnh nam nhân mặc lam bào, mái tóc xanh đen trải dài xuống, đôi mắt xanh kềm theo trên trán là 1 dấu ấn hình đỉnh ba. Phía sau hiện ra 7 cái vòng tròn khác nhau và 3 đôi cánh trắng như thiên thần. Thực lực người này không thể nào đo lường được vì nó quá khủng bố, vượt trên cả nhân loại. Từ thân thể cứ tỏa ra 1 thứ cứ như là Thần lực. Trên ngực còn có 1 cái huy hiệu khắc 4 chữ “Chấp pháp Thần Giới”.

“Thần niệm đột nhiên xuất hiện, buộc ta phải xuống đây xem xét. Không ngờ là của Sát Thần thứ 47”

Người này mở miệng nói ra 1 giọng trong trẻo không quá già nặng. Đôi tay vẫn cứ chấp pháp sau, còn mắt thì đảo nhìn qua 1 cái, thân ảnh vẫn lơ lửng không có bất kỳ động tĩnh gì. Người này nhìn kỹ thì càng giống với 1 vị Thần khi có 7 cái vòng phía sau lưng và cái huy hiệu kia càng chứng tỏ y là 1 vị Thần. “Chấp pháp Thần Giới” chính là người có quyền hành cao thứ 2 trên Thần Giới, nơi tụ hội của các vị Thần. Vị trí chấp pháp này là 1 trong các vị Thần tối cao nắm giữ, có quyền quyết định sống chết của các vị Thần nhỏ hơn hay có thể phong Thần cho những người xứng đáng thành Thần. Nói chung đây là 1 vị Thần không thể đụng chạm.

“Lãnh Mạc, hải tử của 2 vị Đạp Thiên Đế Cảnh kia đúng là có phong độ của 1 nam nhi, thiên phú đến ta cũng không thể sánh được. Nếu như không phải là Sát Thần thì Đường Tam ta đã phong cho cậu ta vị trí Tu La Thần rồi”

Người này tên Đường Tam, mà Đường Tam lại chính là tên của 1 trong Tam đại Thần trong truyền thuyết ở vị diện Đấu La Đại Lục. Nhìn phong thái凛 tính điềm tĩnh như vậy thì người này thật sự chính là Hải Thần Đường Tam kèm Tu La Thần! Việc Hải Thần xuống hạ giới là do Thần niệm của Sát Thần Trảm đã rơi vào cảm ứng của Đường Tam nên y mới xuống đây xem xét thì mới biết Thần niệm đó chính là của Sát Thần thời đại này.

Đối với Lãnh Mạc, Đường Tam có chút hứng thú về thực lực của cậu. Tuy biết là Sát Thần nhưng không ngờ cậu lại có thể thu thập cả Thần thú Phượng Hoàng Lửa và Đế nhất ma thú Ngân Lang Vương về làm huyền thú của mình. Mà đặc sắc hơn là cậu lại dám đường đường chính chính khiêu chiến Đế nhất cao thủ - Nhiếp Ly, điểm này của cậu càng làm Đường Tam thấy thích thú hơn. Chỉ tiếc 1 điều là y đã có 1 đứa con rể sở hữu thiên phú cũng kinh người, nếu không thì sẽ lập tức mở lời thu nạp cậu về, từ từ mà bồi dưỡng.

“Hừm, Thần niệm cũng biết là của ai rồi. Nên về thôi, không thì Tiểu Vũ lại làm ầm ĩ nữa cho xem”

Đường Tam đột nhiên cười khò 1 tiếng sau đó quay người đi. 1 trụ quang từ thân thể y xuất hiện xuyên thẳng lên trời sau đó y liền biến mất trong hư không. Trụ quang biến mất, tất cả mọi thứ trở lại như bình thường và không có gì xảy ra. Và trong toàn bộ trận chiến, chỉ có duy nhất 1 người cảm nhận được sự tồn tại của vị Hải Thần này, còn những người còn lại thì không.

“Tên đó cuối cùng cũng đi rồi”

“Sư phụ nói gì vậy?”

Trong nạp giới, Nguyệt My đột nhiên lên tiếng thở phào 1 hơi nhẹ nhõm khiến cho Lãnh Mạc cảm thấy khó hiểu. Cậu đành bỏ qua 1 bên sau đó tập trung về trận chiến trước mắt. Nhiếp Ly cũng bắt đầu thận trọng hơn, liên tục quan sát nhất cử nhất động của cậu để không phải trúng 1 đòn như lúc này.

Ầm ầm

Trên bầu trời xuất hiện vòng quang mang từ sắc nhuộm cả bầu trời, vô số xà nhân chứng kiến cảnh này liền trở nên phấn khích vô cùng, liền muốn tiến vào đó nhưng không thể. Một đạo quang ảnh cấp tốc hướng về phía quang mang màu tím điên cuồng lao tới, chỉ chốc lát sau liền dừng lại ở bên ngoài vòng từ quang.

“Sư phụ, Mỹ Đỗ Toa đang tiến hóa?! Chết tiệt thật”

“Đúng vậy, nhưng thành công hay không còn phụ thuộc vào tiểu nữ đó!”

Lãnh Mạc nhìn thấy cảnh này chợt lo lắng không ngừng, vì ham muốn chiến đấu mà quên cả sứ mệnh bảo vệ Xà nhân Đế quốc, cậu liền mắng rủa mình 1 tiếng. Nhiếp Ly cũng bị cảnh này làm chú ý, dĩ hòa đã bị người này thôn phệ rồi thì làm sao có thể thu được, trong đầu liên tục nghĩ cách nhưng không cách nào vừa ý Nhiếp Ly được. Đột nhiên từ xa Tân Vân và Lâm Ma lao vút đến, sau đó dừng lại ở trước mặt y.

“Nhiếp Ly huynh, xin lỗi. Chúng ta đến chậm 1 bước rồi, Mỹ Đỗ Toa đã thôn phệ dĩ hòa để tiến hóa, chúng ta không thể nào thu dĩ hòa về được!”

Tân Vân lo lắng nói ra, Nhiếp Ly bị tin này làm kinh động, có chút không vững tâm lý. Bao công sức đến đây đều đổ sông đổ bể, trong lòng trách không thôi. Không ngờ lại chỉ trễ 1 bước mà tất cả đều tiêu tan, trong tâm từng đạo nộ hỏa nổi lên nhưng lập tức bị Nhiếp Ly trấn áp, lấy lại bình tĩnh.

Gào gào

Từ trong quang mang từ sắc kia xuất hiện 1 đầu cự蟒 thất sắc đang điên cuồng gầm thét, đầu khí tỏa ra uy lực vô cùng. Đây chính là Thất Thái Thôn Thiên蟒 trong truyền thuyết, giờ đây đã hạ thế!

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đoạt dị hỏa

Quang mang từ sắc bao phủ toàn bộ bầu trời, kèm theo đó là 1 đầu cự mãng Thất Thái Thôn Thiên Mãng đang gầm thét khiến cho ai cũng phải sững sờ. Nhiếp Ly trong lòng khẩn trương, liền muốn đến đó thật nhanh để đoạt lấy dị hỏa nhưng tất cả đều vô vọng khi dị hỏa đã bị thôn phệ. Cả 4 người Ngũ đại cao thủ đều bất lực mà trở mặt nhìn khi không thể làm được gì thêm, bọn họ ai nấy đều sắc mặt u buồn, tuy đây không phải là lần thất bại đầu tiên của họ nhưng trước đây dù thất bại thì họ ít nhất phải đoạt được vài thứ gì đó mà giờ thì không. Tất cả đều trắng tay.

Lãnh Mạc nhìn thấy đầu cự mãng kia đang gào thét, trực giác liền mách bảo rằng có chuyện gì đó không ổn đang xảy ra với đầu cự mãng đó. Cậu sử dụng dị hỏa tụ lại ở 2 mắt nhìn vào nó thì thấy được 1 đốm hỏa điểm thanh sắc đang cô đọng lại trong phần bụng của cự mãng. Lập tức đoán ra đó chính là dị hỏa chưa thôn phệ hoàn toàn, chuyện này khiến cậu lập tức vận hóa lực liền đem cậu lao thẳng đến phía cự mãng.

‘Tiểu nữ này không biết cách thôn phệ dị hỏa hoàn toàn, chỉ có thể mượn lực lượng sức mạnh của nó mà tiến hóa. Nếu như tiến hóa thành công thì sẽ có chút ‘biến chứng’, và dị hỏa sẽ còn nguyên vẹn. Thừa cơ lúc đó hãy thôn phệ dị hỏa, con có đầu khí hộ thể và kinh nghiệm nên sẽ tốt hơn so với tiểu nữ đó!’

Trong nấp giới, Nguyệt My nói sơ lược qua về tình hình của Mỹ Đỗ Toa, cũng nhờ đó mà Lãnh Mạc mới biết rằng mình vẫn còn 1 cơ hội để thôn phệ Thanh Liên Địa Tâm Hỏa mà không ảnh hưởng đến việc tiến hóa của Mỹ Đỗ Toa. Trong lòng phấn khích không ngừng, liền lao thật nhanh đến sau đó dừng lại nhìn thoáng qua 1 cái đầu Thất Thái Thôn Thiên Mãng này. Thất sắc trên người nó sáng chói đến cả mắt Lãnh Mạc cũng bị hoa, cậu tuy đã gặp qua những ma thú hùng vĩ như Phượng Hoàng Lửa hay Ngân Lang Vương nhưng chưa từng gặp qua ma thú nào lại hùng vĩ và mỹ lệ như Thất Thái Thôn Thiên Mãng cả.

Hình ảnh của cự mãng đã in vào tâm trí của Lãnh Mạc nhưng không mấy sâu sắc lắm, vẫn chưa đủ để khiến cậu động lòng. Trên đời này chỉ có duy nhất 1 người khiến cậu có thể động lòng và người đó là người đầu tiên mang cho cậu cảm giác ấm áp lạ thường. Sau 1 lúc suy nghĩ vẫn vơ, Lãnh Mạc liền hoàn tĩnh lại, hóa giải dung hợp huyền thú khiến cậu trở lại bình thường cùng đôi đầu khí dực. Cậu liền xoay người lại thì nhìn thấy Nhiếp Ly, Vân Vận, Tân Vân và Lâm Ma đã ở phía sau cậu. Bọn họ trông có vẻ như biết được tình hình hiện tại của Mỹ Đỗ Toa nên mới có thể đến gần, nhìn có vẻ như muốn cướp đoạt dị hỏa.

‘Ngũ đại cao thủ, ta khuyên các người rút lui nếu không thì hậu quả sẽ rất khôn lường a. Việc Quang Huy Thành các người ta sẽ giúp, chỉ là cần 1 thời gian’

‘Không thể! Tình hình hiện giờ rất cấp bách, không thể chờ đợi. Mong huynh đệ tránh qua 1 bên’

Lãnh Mạc từng câu đe dọa nhưng Nhiếp Ly không màng đến mà bỏ ngoài tai, liền nóng vội nói ra. Những lời này thật khiến cho Lãnh Mạc không lọt tai, trên đời này cậu ghét nhất là loại người không màng gì đến lời nói của cậu mà còn phản bác lại. Đôi mắt trừng 1 cái nhìn trực tiếp phía 4 người kia.

‘A Ngân!’

Không chần chừ, Lãnh Mạc búng tay 1 cái triệu hồi A Ngân ra. Cô nhân dạng liền xuất hiện trước mặt cậu, tâm tình nhìn có vẻ không tốt, đầu khí từ thân thể tuông trào ra ngoài. Nhiếp Ly và 3 người còn lại nhất thời hốt hoảng, bọn họ nhận ra khí tức này và biết chính xác đó là của ai.

‘Đệ nhất ma thú Ngân Lang Vương... tại sao lại có mặt ở đây’

Tân Vân trong tình trạng kích động kịch liệt nói ra, những người còn lại đều 1 cảm xúc theo Tân Vân, đều bị câu nói này làm cho kích động. Không thể ngờ được 2 ma thú đứng đầu trong ma thú và Thần thú lâu vơn vẹn nằm trong tay Lãnh Mạc. Nếu như thế thì việc cần quét toàn bộ đại lục này dễ như trở bàn tay, nhưng may mắn rằng cậu không làm như thế.

‘Đệ nhất cao thủ? Vốn vẹn chỉ là 1 tên nhân loại đạt đến Hắc Kim cấp bậc chẳng bao lâu mà dám xưng đệ nhất ở đây. Còn dám xúc phạm đến lão đại, tội đáng chết!!!’

Xuy xuy xuy

A Ngân đầy phẫn nộ nói ra, sau đó đầu khí như cơn đại hồng thủy lan tỏa ra khắp xung quanh. Đôi mắt của cô sáng rực lên, răng nanh lẫn vuốt xuất hiện, đây chính là trạng thái chiến đấu của A Ngân. Bản thân đã đạt đến Hắc Kim cấp bậc từ rất lâu nên dường như đầu khí của cô đã lấn át cả Nhiếp Ly khiến y phải e dè kinh sợ. Cả Phượng Hoàng Lửa và Ngân Lang Vương cũng đều là huyền thú của người này, như thế quá là nghịch thiên đi!

‘Tiểu tử, không nên day dưa ở đây quá lâu, để mọi chuyện ở đây cho A Ngân. Chúng ta đi!’

‘Ân. A Ngân, ngăn cản bọn họ, tôi sẽ đi làm việc của mình’

Nguyệt My thúc giục cậu khẩn trương chuyện dị hỏa thay vì đôi co với Ngũ đại cao thủ, cậu liền gật đầu sao đó căn dặn A Ngân 1 tiếng. Thân thể khẽ động, Lãnh Mạc lao vào trong quang mang từ sắc kia để có thể chờ đợi thời cơ thôn phệ dị hỏa khi Mỹ Đỗ Toa tiến hóa xong.

Rầm

Đột nhiên từ trên bầu trời xuất hiện 1 đạo lôi đánh trực tiếp xuống cơ thể của Thất Thái Thôn Thiên Mãng, đây không phải 1 đạo lôi thường mà là 1 đạo lôi kiếp. Nếu như lôi kiếp đã đánh xuống thì ắt hẳn việc tiến hóa đã thành. Trong lòng cậu càng lúc phần khích khi đi hóa sắp về tay. Nhưng rồi không hiểu vì sao hỏa diễm lại xuất hiện vào bao phủ lấy đầu cự mãng, liên tục đốt cháy thân xà của nó khiến nó phải rống lên vài tiếng đầy thê lương.

‘Đây là sao? Mỹ Đỗ Toa tiến hóa thất bại rồi à?!’

‘Không, tiến hóa thành công nhưng đây chính là “biến chứng” mà ta nói’

Nhìn thấy cảnh này, Lãnh Mạc hốt hoảng nhưng nhờ Nguyệt My giải thích nên mới trấn tĩnh lại được. Ra đây là “biến chứng” mà lúc nãy sư phụ của cậu nói, nhưng bị hỏa diễm thiêu đốt thân thể mà là biến chứng sao? Mặc dù không hiểu cho lắm nhưng Lãnh Mạc đành chấp nhận cái “biến chứng” này vậy. Thân thể cự mãng bắt đầu hóa thành tro, Lãnh Mạc sức bất ngờ, liên vận đấu khí truyền đến nó nhưng không hề hấn gì. Đấu khí của cậu không ngăn được thân thể Thất Thái Thôn Thiên Mãng hóa thành tro, mà như còn tiếp sức thêm cho hỏa diễm vậy.

Ầm

Liên thu lại đấu khí, thân thể cự mãng rơi xuống tạo ra 1 tiếng động rất lớn khi chạm vào mặt đất. Lãnh Mạc liền lao đến nơi nó vừa rơi xuống để xem xét tình hình thì chỉ thấy 1 quang cảnh bình địa. Nhà cửa của xà nhân đều bị đổ sập xuống thành những đồng đổ nát, mặt đất xuất hiện nhiều vết nứt lớn trông rất nguy hiểm và vô số tàn tro của Thất Thái Thôn Thiên Mãng bị thiêu cháy rải rác khắp nơi này.

‘Chuyện này.....’

Đào mắt nhìn xung quanh 1 lát, Lãnh Mạc cảm thấy có gì đó khá kỳ lạ. Mỹ Đỗ Toa tiến hóa xong giờ đang ở đâu? Bị hỏa cô đọng tại sao biến mất rồi? Những câu hỏi này liên tục xuất hiện trong đầu cậu nhưng không có câu trả lời. Cậu tiếp tục tìm kiếm để có thể trả lời được những câu hỏi ấy.

Phùng

Đột nhiên 1 đóm hỏa diễm thanh sắc xuất hiện giữa đồng tàn tro xám xịt kia, cậu liền nhìn qua thì nhận ra đây chính là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa kia. Bị hỏa đã xuất hiện, chỉ cần đến gần và thôn phệ nó thì hoàn toàn sẽ thuộc về tay cậu. Nhưng điều mà cậu cần làm hiện giờ là tìm kiếm Mỹ Đỗ Toa trước đã.

Oanh oanh

Trên bầu trời phát ra từng tiếng quyền va chạm nhau, Lãnh Mạc lập tức nhìn lên thì thấy A Ngân đang bị đánh lùi lại do công kích của 3 người Nhiếp Ly, Tần Vân và Vân Vận. A Ngân có thể chiếm ưu thế hơn nhưng 3 người kia không cho phép điều đó. Họ sử dụng chiến thuật đánh áp sát để khiến cô lùi lại và từng bước đến nơi có dị hỏa mà Nhiếp Ly cảm nhận được.

‘Nhân loại đáng chết!!’

A Ngân phẫn nộ quát 1 tiếng, tiếp tục vùng quyền đánh thẳng đến người Tần Vân đem y văng ra xa. Vân Vận xuất hiện phía sau để tập kích nhưng bất thành do trực giác của A Ngân rất nhạy nên dễ phát hiện ra. Cô liền xoay người tung cước vào Vân Vận sau đó tiếp tục dò xét tình hình xung quanh.

2 Đấu Đế và 1 Hắc Kim cấp bậc đúng là đội hình rất khủng bố mặc dù như thế đối với A Ngân vẫn không là vấn đề gì. Mà điều làm cô chú ý nhất chính là sự biến mất của tên khốn Lâm Ma, hẳn đã mất tích khi cuộc chiến diễn ra và A Ngân không thể cảm nhận được hắn.

‘Dị hỏa, hãy về tay ta nào’

1 giọng nói đầy ham muốn vang lên phía sau Lãnh Mạc, cậu liền quay người lại thì thấy tên Lâm Ma đang lăm le đoạt lấy Thanh Liên Địa Tâm Hỏa. Nộ hỏa bùng nổ trong tâm, Lãnh Mạc tay nổi gân xanh, liền lấy ra Sát Thần Trảm đẳng đẳng sát khí lao thẳng đến phía Lâm Ma.

‘Nghiệt súc Lâm Ma, dám đoạt dị hỏa của ta!!!!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Đàm phán

Lãnh Mạc sát ý ngập trời, lao thẳng đến phía Lâm Ma 1 đao mà chém xuống. Rất tiếc là 1 đao đó không đủ đem hắn giết chết do tốc độ của hắn quá nhanh, chỉ trong chớp lát đã thoát khỏi nhát đao đó của Lãnh Mạc, hắn đánh buông bỏ dị hỏa mà bật lùi về sau. Đồng thời việc này lại đem về cho tên Lâm Ma 1 cảm giác kinh sợ khủng bố, nếu như lúc đó hắn không phản xạ nhanh thì ắt phải chết dưới tay của cậu rồi. Mà cậu lại là người mà hắn không muốn đối đầu nhất vì chả ai muốn đắc tội với Sát Thần trong truyền thuyết cả. Nhưng Lãnh Mạc từ nhiều năm trước đối với Lâm Ma đã nảy sinh hận thù sâu đậm đến nỗi bất cứ ai cản cậu giết hắn thì cậu sẽ không tha cho người đó.

‘Mọi người cẩn thận, tên này không phải người thường, mà là Sát Thần trong truyền thuyết’

‘Cái gì?!!’

Đối phó với kẻ thần bí như Lãnh Mạc thì chỉ có thể nói ra thân phận của cậu để những cao thủ còn lại có kế sách để đối phó. Điều này liền khiến cho 3 người kia chấn kinh đi, Sát Thần là sự tồn tại cao hơn cả Thần, làm sao có thể tùy tiện mà xuất hiện? Nhất là Vân Vận, chuyện này không tránh khỏi làm nội tâm của cô chấn kinh 1 cái, cô đã chăm sóc và ở cùng với Lãnh Mạc 1 thời gian nhưng cũng không biết đến chuyện cậu là Sát Thần. Kinh Doanh lại càng không nói gì với Vân Vận hết cũng chứng tỏ cô ấy cũng không biết đi.

Sau 1 lúc, họ liền lấy lại bình tĩnh mà đối diện với cái thân phận này, ai nấy đều phải nuốt 1 ngụm nước bọt mà dè chừng. Đến cả Nhiếp Ly cũng phải bán tín bán nghi, nếu như Lãnh Mạc thật sự là Sát Thần thì họ đã đụng chạm 1 người mà đến Thần thánh còn phải e dè huống chi là phàm nhân như họ. Nhưng không ai có thể khẳng định cậu không phải Sát Thần nên họ càng phải dè chừng hơn nữa, tốt nhất là phòng thủ đi còn hơn là tấn công.

‘Lâm Ma, ta không cần ngươi nói ra thân phận của ta. Nhưng ngươi đã nói rồi thì ta đành nói sự thật vậy. Đúng, ta chính là Sát Thần, là Sát Thần hàng thật giá thật!’

Lãnh Mạc điềm tĩnh nói ra, đến nước này cậu đành phải tự nhận thân phận của mình. 1 phần là để cho bọn họ kinh sợ cậu và từ bỏ ý định dị hóa, phần còn lại là do bất đắc dĩ mà thôi. Khi xác thực được chuyện này, ai nấy đều run sợ hết cả lên, ngoại trừ tên Lâm Ma vì hắn đã biết trước điều này. Bọn họ đã biết được mình đã xúc phạm đến 1 sự tồn tại trong truyền thuyết mang tên Sát Thần. Người có mệnh Sát Thần sẽ có thiên phú tuyệt phẩm, thực lực thâm sâu kinh người, có thể khiến cho bất cứ thế lực nào cũng muốn chiêu mời và đặc biệt hơn nếu tu luyện đến tuyệt đỉnh của Sát Thần thì có thể đơn giản mà giết chết 1 vị Thần như danh của mình.

‘Sát Thần Án, khai!’

Khi cậu vừa dứt câu thì đột nhiên cả bầu trời xuất hiện lời văn đánh liên tục xuống dưới mặt đất. Thân thể cậu từ từ bay lên không trung rồi lơ lửng ở đó. Từ giữa trán xuất hiện 1 dấu ấn huyết sắc hình thoi, từ đó có vô số đường vân xích sắc trải dài xuống đi qua cả đôi mắt và lan ra khắp cơ thể. Đây chính là Sát Thần Án, thứ có thể chứng minh 1 người nào đó là Sát Thần và giờ đây cậu đã sử dụng nó và chứng minh cho 3 người kia thấy được.

‘Người này...đúng thật sự....là Sát Thần rồi....’

‘Con thật sự là....Sát Thần....?’

Cả 3 người ai nấy đều kinh ngạc, hiện giờ đầu óc họ hoàn toàn trống rỗng, chỉ có duy nhất thực tại hiện giờ là tồn tại trong mắt họ. Sự xuất hiện của Sát Thần khiến cho vạn vật đều run sợ, đến cả A Ngân cũng phải rụt rè đôi chút khi nhìn Lãnh Mạc. Bấy nhiêu đó cũng đủ chứng minh Sát Thần có sức ảnh hưởng như thế nào.

‘Nhiếp Ly, ta đưa cho ngươi 1 phần hóa điểm của Xích Viêm Địa Hóa để luyện chế đan dược, khi nào luyện được xong thì hóa điểm sẽ tiêu tan’

Ánh mắt hướng đến Nhiếp Ly nhìn 1 cái sau đó từ tốn nói ra, liền triệu hồi 1 đóm hóa điểm từ dị hóa của Lãnh Mạc đưa đến cho y. Tuy chỉ là 1 phần nhỏ nhưng nó vẫn là dị hóa, vẫn có thể dùng để luyện đan dược. Nhiếp Ly trở mắt nhìn đóm hóa điểm này sau đó nhìn về phía Lãnh Mạc, trông y như đang rất vui mừng khi có được sự giúp đỡ này từ cậu.

‘Đa tạ Sát Thần đại nhân, lúc này đặc tội mong đại nhân bỏ qua. Ta nguyện tặng ngài 2 viên thất phẩm đan và 1 viên bát phẩm đan cho đại nhân để....’

‘Không cần a, mau quay về giúp Quang Huy Thành của ngươi đi’

Nhận được vật này đương nhiên Nhiếp Ly rất mừng rỡ, lập tức chấp quyền hành lễ với Lãnh Mạc. Y muốn dùng 3 khóa đan dược của mình để tạ lỗi nhưng cậu liền không đồng ý. Đối với cậu 3 khóa đan dược này tuy rất có hữu dụng nhưng cậu không muốn nhận nó vào thời điểm này nên đành bỏ qua.

‘Chúng ta xin rút, quay về lấy ngàn linh tệ bồi thường cho Xã nhân Đế quốc. Xin đại nhân đợi vài ngày’

‘Ân, ta tin ngươi’

Khi nói xong, Nhiếp Ly quay người ra hiệu cho Tân Vân, Vân Vận và Lâm Ma quay về. 3 người họ làm theo, nhưng Vân Vận trông có chút luyến tiếc, không muốn phải rời xa Lãnh Mạc. Đôi mắt nhìn chằm chằm cậu có chút tiếc nuối, chỉ đứng nhìn cậu.

‘Mẫu thân, người đừng lo, sau này còn gặp lại’

Nhìn thấy Vân Vận thế này Lãnh Mạc cũng ghen lại, nhưng chỉ có thể nói ra lời này để cô có thể yên tâm mà rút về. Tâm trạng của cậu lúc này không sao tả nổi.

‘Ta và Kinh Doanh đợi con ở Vân Lam Tông, khi con trở về hãy đến đó’

Nói xong, Vân Vận quay người cùng 3 người còn lại rút đi. Nơi này trở nên yên tĩnh lạ thường khi lúc này còn có vô số âm thanh do chiến đấu tạo ra. A Ngân khi hết việc cũng quay về tâm hải của Lãnh Mạc để tịnh dưỡng. Ở đây chỉ còn duy nhất 1 người là cậu, các xã nhân khác đã được di tản đi nơi ẩn trú để tránh đại họa, bây giờ đại họa đã mất nhưng cậu vẫn chưa thông báo cho họ là vì dị hóa.

‘Thanh Liên Địa Tâm Hòa, ta xin phép thu ngươi về’

Mọi chuyện giải quyết xong, Lãnh Mạc tâm trạng phấn khích, từng bước tiến đến dị hỏa. Lúc này trông cậu chả khác gì những kẻ tà đạo muốn chiếm hữu lấy dị hỏa, chợt nhận ra điểm này cậu không tránh khỏi cười khổ 1 phen. Dị hỏa trước mặt mà không thu về thì chẳng lẽ là ngu ngốc sao?

‘Người cũng muốn thôn phệ ta?’

Đột nhiên 1 giọng nói trong trẻo vang lên, lọt vào tai Lãnh Mạc khiến cậu ngạc nhiên, liên tục nhìn xung quanh nhưng không thấy ai. Liên cảm nhận linh hồn lực thì cảm nhận được chỉ có mình cậu và dị hỏa ở nơi này. Vậy thì giọng nói này là của ai?

Dị hỏa trước mặt bất ngờ lay động, từng đạo hỏa diễm xuất ra từ từ dung hợp lại 1 chỗ thành 1 cái đại mỹ nhân toàn thân đều là thanh sắc. Đôi mắt Lãnh Mạc kinh động nhìn đến, đây là dị hỏa hóa hình, nếu như vậy thì giọng nói lúc nãy chính là của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

‘Không hổ danh là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, dù bài danh thứ 19 nhưng vẫn có thể ngưng hình’

Lãnh Mạc khách khí hướng đến dị hỏa ngưng hình mà nói. Trước đây cậu chỉ có thể trò chuyện được với Xích Viêm Địa Hỏa và thôn phệ nó, còn Văn Lạc Tâm Viêm thì trong lúc bế quan mà thôn phệ nó. Giờ lại 1 lần nữa có thể trò chuyện cùng với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, như thế thì cần phải qua khảo nghiệm của nó mới thôn phệ được.

‘Dấu ấn trên trán... người là Sát Thần?!!’

Dị hỏa ngưng hình nhìn lướt qua người Lãnh Mạc 1 cái rồi sau đó liền bị Sát Thần Ấn làm chú ý. Dị hỏa từ trạng thái diễm tĩnh trở nên hốt hoảng, nó cứ tưởng rằng đây chỉ là 1 tên tiểu tử tầm thường nhưng không phải, mà là Sát Thần trong truyền thuyết. Nhìn thấy cảnh này, cậu liền thu hồi Sát Thần Ấn lại để không làm kinh động đến dị hỏa.

‘Không sai, tên này chính là Sát Thần’

‘Đã lâu không gặp, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa’

Bất ngờ 2 đóm dị hỏa Văn Lạc Tâm Viêm và Xích Viêm Địa Hỏa xuất hiện liền hóa thành 1 nữ nhân toàn thân hỏa sắc và 1 đầu hỏa mãng. Lãnh Mạc kinh ngạc khi thấy 2 dị hỏa của mình không vì lệnh mà xuất hiện, lại còn ngưng hình lại. Ánh mắt đảo qua Xích Viêm Địa Hỏa cậu cũng bất ngờ không kém khi dị hỏa này lại là nữ nhân, mà còn trông khá giống với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

‘2 người các người đều đang ở dưới trướng của tên này?!’

‘Không, chúng ta không ở “dưới trướng” mà là “phục tùng” mới đúng’

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa vô cùng kinh ngạc khi thấy 2 dị hỏa khác lại có mặt ở đây mà còn từ trong cơ thể của tên nhân loại trước mặt xuất hiện. Xích Viêm Địa Hỏa bước lên nói với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa 1 cách nghiêm túc.

‘Ta hỏi người 1 câu, có muốn về với chúng ta không. “Phục tùng” Sát Thần Lãnh Mạc?’

P/s: Chương này tác giả viết hơi nhanh do cần phải học bài để thi. Tuần sau sẽ không có chương mới vì lúc đó tác giả thi và có thể việc ra chương sẽ giảm dần khi thi xong hk 2 và thi chuyển cấp. Chân thành đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Hỏa Tâm

Lời đề nghị này từ Xích Viêm Địa Hỏa khiến cho Thanh Liên Địa Tâm Hỏa có chút dao động. Mặc dù đứng thứ 19 gần chót bảng dị hỏa nhưng nó vẫn đường đường là dị hỏa đại danh đại đỉnh, chuyện này không phải nói đồng ý là đồng ý ngay. Nội tâm tranh đấu 1 lúc, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa vẫn không biết đưa ra ý kiến gì cả.

‘Ta đảm bảo với người 1 điều, khi người về bên Sát Thần đại nhân thì người không thiệt thòi a’

Đầu hỏa mãng Văn Lạc Tâm Viêm phía sau nói ra. Điều này lại càng khiến cho Thanh Liên Địa Tâm Hỏa khó đưa ra quyết định. Ánh mắt đảo sang nhìn về phía Lãnh Mạc, lướt tổng thể cậu 1 cái thì nó cảm nhận được 1 luồng khí tức khá quen thuộc nhưng không thể nhớ ra.

‘Nếu như vậy ta sẽ đánh cược 1 lần mặc dù ta không tin bất cứ nhân loại nào trừ “tên kia”. Người có thể chịu được tâm hỏa của ta thì coi như ta là của người, còn ngược lại thì người phải mang ta ra khỏi nơi này và để ta ở 1 nơi nào đó’

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hạ quyết tâm, hướng đến Lãnh Mạc mà nói. Đầu hỏa mãng và Xích Viêm Địa Hỏa cười cười gật đầu trông rất hài lòng với quyết định của nó, thân thể liền hóa lại như cũ quay về với Lãnh Mạc.

‘Nhất ngôn vi định, ta không cần đàn dược phụ trợ, hãy làm liền đi’

‘Được!’

Phùng phùng

Khi Lãnh Mạc đã sẵn sàng, vừa nói dứt câu thì liền Thanh Liên Địa Tâm Hỏa thân thể bốc cháy, dần biến lại thành 1 đóm di hỏa thanh sắc. Lãnh Mạc mở to mắt nhìn đóm di hỏa này, lực lượng linh hồn từ nó tỏa ra rất đậm đặc và có chút sát khí trong đó.

‘Đến đây!’

Nó quát lên 1 tiếng rồi tiến nhập thẳng đến cơ thể Lãnh Mạc. Di hỏa cuộn cuộn bao trùm lấy thân thể cậu rồi lập tức nhập vào sâu trong nội thể. Cậu đau đớn không ngừng, cảm giác này chả khác gì lúc thôn phệ Xích Viêm Địa Hỏa cả, nhưng điểm khác biệt nhất là trong hỏa diễm có chứa những cảm xúc phẫn nộ và sát khí.

Đột nhiên 1 loạt hình ảnh chạy qua trong đầu của cậu, những hình ảnh này là 1 cảnh tượng thôn làng bị hỏa diễm thiêu đốt, dân làng cũng bị hỏa diễm đốt thành tro, có vài tên hắc bào nhân đang đứng cười khúc khích. Chung quy đây là 1 cảnh tượng đầy kinh hãi và bi thương, Lãnh Mạc dường như hiểu ra được phần nào của những hình ảnh này. Hỏa diễm trong đó chính là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Dường như trong quá khứ nó đã bị kẻ gian lợi dụng để giết hại người vô tội, khiến cho tâm trí dần không tin tưởng vào nhân loại lần nào nữa. Những hình ảnh tiếp theo xuất hiện, 1 thanh niên cường tráng trông có chút lười nhác hiện lên, người này không giống nhưng tên hắc bào nhân lúc này, có thể là người tốt.

Sau đó là vô số hình ảnh chiến đấu giữa nam thanh niên kia và 1 vài người khác trong đó có 2 người nhìn giống như mẫu thân và phụ thân của cậu. Lúc sau, toàn bộ hình ảnh đều tan biến, thay vào đó là 1 vùng không gian trống rỗng không có bất cứ gì ngoài Lãnh Mạc và đóm di hỏa đang cháy. Lãnh Mạc từng bước bước đến, bàn tay đưa lên chạm vào đóm di hỏa.

Phùng

Hỏa diễm liền bạo phát khiến cậu bất ngờ không trở tay kịp, bị toàn bộ hỏa diễm bao phủ lấy. Hỏa diễm thiêu đốt tận tâm can, khiến cho từng nỗi đau trước đây của cậu lại hiện lên.

‘A!’

Cậu không thể nói gì thêm ngoài tiếng gào thét đầy đau đớn khi phải trải nghiệm lại những nỗi đau trước đây. Ngay cả Nguyệt My dù không trực tiếp cảm nhận nhưng cũng phải chua xót mấy phần khi nhìn thấy đệ tử của mình như thế. 1 canh giờ thấm thoát trôi qua, Lãnh Mạc vẫn bị những đau đớn ấy dày vò không thể thoát ra. Thanh Liên Địa Tâm Hỏa lại hóa hình 1 lần nữa đứng nhìn cậu 1 cách chán nản.

‘Tâm hỏa của ta không phải ai cũng có thể chịu đựng, ngươi đã chịu đựng suốt 1 canh giờ khi chỉ mới chừng này tuổi là tốt rồi. Giờ ta sẽ giải tâm hỏa, lúc đó thì ngươi phải thực hiện lời hứa của mình’

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trở nên thất vọng, nó cứ tưởng cậu sẽ tạo ra 1 kỳ tích gì đó nhưng rốt cục thì cũng như vậy. Nó tiến gần đến sau đó chuẩn bị thu hỏa diễm về thì đột ngột thân thể cậu phát ra 1 ánh sáng kỳ lạ khiến nó phải lùi lại vì sợ hãi.

‘Lãnh Mạc, không được bỏ cuộc!! Chỉ với bấy nhiêu đau đớn đây mà con đã gục ngã rồi, mau đứng lên cho ta!!’

‘Ai?!’

Trong mảnh không gian, 1 tiếng nói vang lên. Tiếng nói này làm cho Lãnh Mạc bừng tỉnh lại trong đau đớn, cậu nhận ra được giọng nói này trảng đầy quen thuộc và thân thương.

‘Hỏa tâm cũng chỉ là hỏa tâm, nó có thể khiến con đau đớn vàng vọt quá khứ nhưng không khiến con gục ngã. Huống hồ ý chí vững chắc của con vẫn còn thì hỏa tâm chỉ là 1 thứ dễ dàng dập tắt mà thôi. Mau đứng lên, Lãnh Mạc!!’

Xuy

Giọng nói này vang lên từng tiếng đầy triết lý, Lãnh Mạc nghe được như ngộ nhận ra điều gì đó. Đúng là hỏa tâm thì chỉ là hỏa tâm, chỉ cần cậu còn sống, ý chí vẫn còn thì tất cả đều không thể khiến cậu gục ngã. Thân thể khẽ động, cậu liền đứng lên, ánh mắt sáng rực lên khiến mảnh không gian này rung động.

‘Sát Thần Ân, khai!!!’

Lãnh Mạc quát lớn 1 tiếng triệu hồi Sát Thần Ân, từng đường văn xích sắc xuất hiện, liền làm cho hỏa diễm xung quanh phải tản ra ngay lập tức. Lúc này cậu đã hoàn toàn thoát khỏi hỏa tâm, làm chủ được bản thân mình, 1 phần cũng là nhờ giọng nói lúc này.

Bên ngoài, thân thể của Lãnh Mạc đã trở lại như trước, hỏa diễm đều tiêu tan hết khiến cho Thanh Liên Địa Tâm Hỏa chấn kinh 1 phen, không ngờ lại có thể chuyển biến thành thế này.

‘Người này.....’

Khi thoát khỏi hỏa tâm, Lãnh Mạc lúc này có thể hoàn toàn thôn phệ dị hỏa mà không hề hấn gì. Đôi mắt tràn đầy tự tin, bàn tay thủ ấn biến hóa 1 chút.

‘Hỏa điểm của Dị hỏa, ta thu!’

Hỏa điểm tản ra xung quanh lúc này bây giờ lại tụ hội lại nhập vào thân thể Lãnh Mạc, bên ngoài cũng xảy ra hiện tượng này. Thanh Liên Địa Tâm Hỏa bị cưỡng ép hóa thành đóm dị hỏa tiến nhập vào thân thể cậu. Điều này chứng tỏ cho việc cậu đang và đã thôn phệ dị hỏa thứ 3 của riêng mình. Điều bây giờ cần thiết chính là chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Tiểu xà

Đã 1 tháng trôi qua từ sự kiện đó, sự kiện khiến cho Xà nhân quốc phải chịu thiệt hại nặng nề ở nhiều nơi, còn có chỗ lại không thể phục hồi. Các xà nhân ngày đêm cực lực làm việc để phục hồi lại bộ mặt của Xà nhân quốc vốn có, nhưng vẫn còn nhiều chỗ chỉ có thể ngậm ngùi bỏ qua mà không thể phục hồi.

Rồi đến 1 ngày, có 1 vài cường giả không biết từ đâu đến, bắt đại thủ lĩnh xà nhân đành ra mặt xem xét tình hình. Thì bất ngờ họ lại đưa ra 1 số linh tệ cực lớn để bồi thường những gì mà Ngũ đại cao thủ đã gây ra với Xà nhân quốc, còn có vài trăm vò đan dược kèm theo. Và tất cả chỗ này đều xuất phát từ Nhiep Ly mà ra, các xà nhân không ngờ được người này lại phóng khoáng như thế.

Sau khi nhận linh tệ và đan dược, họ liền sử dụng số linh tệ ấy cho việc mua những vật liệu để tu sửa các công trình. Đan dược được phân phát cho những xà nhân bị thương và những xà nhân có công trong việc bảo vệ Xà nhân quốc.

Cũng trong 1 tháng này, có 1 nơi mà không ai có thể đến gần. Nơi đó không phải nơi nào khác mà là nơi Lãnh Mạc đã thôn phệ dị hỏa. 1 tháng trôi qua mà không có động tĩnh gì khiến các xà nhân khá lo lắng, 1 là vì cứu tin của họ và 2 là Nữ vương của họ cũng mất tích từ ngày đó. Nơi này luôn bị hỏa điểm bao trùm lại thành 1 cái kén bằng dị hỏa, và Lãnh Mạc ở bên trong đó suốt 1 tháng.

‘Việc này nằm ngoài dự tính của ta rồi, mà không hiểu tại sao hằng ngày lại có vài tia dị hỏa bị hấp thụ bởi thứ gì đó cũng ở trong hỏa kén này. Mà rốt cục cần thêm bao nhiêu thời gian đây?’

Trong nạp giới, Nguyệt Mỹ cũng phải đau đầu suy nghĩ. 1 tháng này đã nằm ngoài dự liệu của cô, mặc dù biết thôn phệ dị hỏa phải cần thời gian nhưng không phải mất nhiều thời gian thế này. Lần trước do là Văn Lạc Tâm Viêm nên mất 1 năm là điều hiển nhiên, nhưng lần này là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, khả năng gần giống Xích Viêm Địa Hỏa mà mất đến 1 tháng thì quả là kỳ lạ. Còn chưa kể đến 1 thứ gì đó vẫn ngày đêm hấp thụ từng tia dị hỏa, giống như là để duy trì sự sống vậy.

‘Khụ!’

Lãnh Mạc đột nhiên có động tĩnh, cậu ho khan vài tiếng rồi sau đó trở lại như cũ. Dù nhìn bề ngoài cơ thể bất động như thế thôi nhưng trong không gian của Lãnh Mạc, cậu hiện đang cố gắng hấp thụ những ngọn dị hỏa cuối cùng để hoàn toàn trở thành chủ nhân mới của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Phùng

Đột nhiên xung quanh Lãnh Mạc xuất hiện vài tia hỏa điểm bắn ra ngoài, hỏa kén cũng dần thu nhỏ lại như đang chuẩn bị tiến nhập vào thân thể của cậu. Trong không gian nội tâm, cậu đã hấp thụ được tất cả những tia dị hỏa còn lại, chuyện này còn có thể nói là Lãnh Mạc đã trở thành chủ nhân chính thức của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa. Đôi mắt mở ra liền bắn ra 1 đạo quang phá tan hỏa kén vào hư không.

Xuy xuy

Lãnh Mạc đứng lên, liền vận đấu khí 1 cái tạo ra ba động khắp xung quanh. Cậu cảm nhận được thực lực của mình cũng đã tăng lên đôi chút, có lẽ là nhờ việc hấp thụ dị hỏa nên mới như thế. Trong lòng phấn khích, liền thử cảm nhận sâu hơn về tu vi hiện giờ của cậu.

‘Tứ tinh Đấu Tông! Tốt quá rồi, 1 chút nữa thôi là trở thành ngũ tinh rồi!’

Cực kỳ hài lòng với thực lực này của mình, Lãnh Mạc trong lòng khẩn trương muốn thử triệu hồi dị hỏa ra xem sao.

Phốc

1 đóm hỏa điểm thanh sắc có hình dáng của 1 hoa sen xuất hiện trên bàn tay theo ý niệm của Lãnh Mạc, đây chính là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đã được cậu thôn phệ. Nhìn thấy nó, Lãnh Mạc trong lòng lại càng phấn khích, tiếp tục triệu hồi ra thêm 2 loại dị hỏa còn lại, chúng liền xuất hiện ngay bên cạnh cậu. 3 loại dị hỏa lơ lửng rồi bay xung quanh nối đuôi theo tạo thành 1 vòng tròn, Lãnh Mạc nhìn cảnh này cũng cảm thấy khá thú vị.

Trong tay nắm giữ 3 loại dị hỏa, trên mảnh Thiên Nguyên Đại Lục này chẳng mấy ai có thể làm được, mà Lãnh Mạc do nhờ vào công pháp tu luyện nên mới có thể thu thập nhiều loại dị hỏa, nếu không thì cũng như những người thường chỉ có thể có 1 loại.

‘Chúc mừng con có được dị hỏa, nhưng điều quan trọng hơn bây giờ hết chính là Mỹ Đỗ Toa đâu rồi?’

‘Hả?!’

Nguyệt My xuất hiện, liền hào hào gật đầu khen cậu vài câu rồi đảo sang chuyện của Mỹ Đỗ Toa. Trong chốc lát, Lãnh Mạc cứng đờ người ra, gương mặt ngơ ngác như chưa tiếp thu được chuyện này. Vì dị hỏa mà cậu đã quên luôn cả Mỹ Đỗ Toa từ lúc chuẩn bị thôn phệ dị hỏa đến giờ. Liền hoảng loạn nhìn khắp xung quanh tìm kiếm thì lại không thấy, mà cả tro tàn của đầu cự mãng kia cũng biết mất. Lúc này 2 chân của cậu run bật lên, nếu như không tìm được cô ta thì cậu có thể bị cả Xà nhân quốc này tước đoạt mất.

‘Chít’

Trong lúc hoảng loạn, 1 âm thanh lạ lẫm vang lên liền lọt vào tai cậu. Cậu nhìn xung quanh thì không thấy bất cứ thứ gì, sau đó cậu thử nhìn xuống đất thì thấy được 1 ma thú là 1 con tiểu xà khá lạ thường khiến cả Nguyệt My cũng phải trở mắt nhìn theo.

‘Thân thể thất sắc có hương thơm, xà đồng tử sắc, có sở hữu thực lực thâm sâu. Đây, đừng nói là.....’

‘Nữ vương Mỹ Đỗ Toa sau khi tiến hóa??!’

Cả 2 người đều kinh ngạc trước những gì diễn ra trước mắt, con tiểu xà này chính là Mỹ Đỗ Toa khi tiến hóa xong. Lãnh Mạc không thể tin những gì trước mắt đây, trong đầu hình dung lại hình ảnh của Mỹ Đỗ Toa trước đó và bây giờ lại càng không thể tin.

‘Có lẽ do tiến hóa lần này là thoát khỏi nguyên thân mà tiến hóa linh hồn, rồi có thể là do tốn nhiều năng lượng nên linh hồn của tiểu nữ đó đã ngủ say và.....như thế đấy. À có thể nó chính là hung thủ hấp thụ dị hỏa 1 tháng qua đấy a’

Nghe Nguyệt My nói qua 1 lần cậu cũng hiểu được, nhưng vẫn chưa thể tin được chuyện này. Lãnh Mạc ngồi xuống, đưa tay đến phía tiểu xà kia. Nó liền đề ý đến hành động của cậu, nó nhìn chăm chú 1 lúc rồi liền vui vẻ trường lên quần quanh tay của cậu khiến cậu và Nguyệt My rất ngạc nhiên. Nhìn nó có vẻ như rất thích Lãnh Mạc.

‘Đại nhân!’

Đột nhiên trên không trung xuất hiện vô số thân ảnh xà nhân, trong số đó có người gọi Lãnh Mạc sau đó toàn bộ đáp xuống chấp quyền cung kính đến cậu. Cậu liền nhận ra Nguyệt Mị và Viêm Thứ, 2 người này không hiểu tại sao đối với cậu lại cung kính đến thế.

‘Thật may đại nhân vẫn còn sống, nếu không ân tình của đại nhân với Xà nhân quốc chúng tôi sẽ không thể trả được’

‘Chuyện này....’

Điều này làm Lãnh Mạc khá bất ngờ, cậu không nghĩ hành động đó của cậu lại có thể khiến cho Xà nhân quốc nợ ân tình. Khiến các xà nhân đều cung kính trước nhân loại như cậu. Họ sau đó liền chú ý đến tiểu xà trên tay Lãnh Mạc, liền muốn nói gì đó thì bị cậu ra hiệu ngăn lại.

‘Về cung điện đã, ta sẽ thông tri cho tất cả mọi người’

‘Ân’

Nói xong, Lãnh Mạc cùng các xà nhân khác quay về cung điện. Nơi này có bị hư hại đôi chút nhưng đang được tu sửa lại. Khi vào đến cung điện của Mỹ Đỗ Toa, những xà nhân khác ngồi vào vị trí của mình, còn Lãnh Mạc thì không biết nên ngồi ở đâu nên tùy ý chọn đại 1 vị trí thích hợp.

Cậu kẻ sơ lược qua tình hình của Nữ vương Mỹ Đỗ Toa và nguồn gốc của con tiểu mãng. Khi nghe xong ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau trông rất kinh ngạc, bọn họ trước đây từng nghe qua 1 vài trường hợp như thế nhưng nó chỉ xảy ra ở thời viễn cổ, không nghĩ đến bây giờ nó lại tái hiện lại. Nói cho cùng, hiện giờ Nữ vương của họ đang ngủ say trong tiểu xà kia và họ không biết phải tuân lệnh ai sau này.

‘Nữ vương đã ngủ say, hiện giờ hãy để cho những bô lão chúng ta góp chút sức mọn’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Quay về Bích Ngâm Tông

Từ bên ngoài bước vào 4 đầu lão bà xà nhân trông khá giống nhau và cổ quái 1 chút. Đầu tóc đều đã ngả bạc, mỗi người đều đeo trên đầu 1 cái trâm

cài tóc khác nhau, nước da khá nhẵn nhéo, thân xà màu sắc sẫm đậm lại. Nhưng bù lại về ngoại là thực lực thâm sâu khủng bố, Lãnh Mạc cảm nhận được cũng phải rùng mình 1 phen. Nếu lấy thực lực 4 người này cộng lại thì trên Thiên Mã Đế Quốc ngoại trừ Ngũ đại cao thủ thì số lượng cao thủ có thể đánh lui 4 người họ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

‘Cung kính tứ đại trưởng lão!’

Trong lúc Lãnh Mạc vẫn chưa biết 4 lão bà xà nhân này là ai thì đột nhiên các xà nhân trong đây liền rời khỏi vị trí của mình rồi quỳ rạp xuống đất. Thấy cảnh này, trong lòng Lãnh Mạc mới biết họ chính là tứ đại trưởng lão trước đây được Mỹ Đỗ Toa nhắc sơ qua, liền khấn trương muốn hành động theo nhưng lại bị con tiểu xà quấn chặt cánh tay cậu để ngăn lại như rằng nó không muốn cậu quỳ trước tứ đại trưởng lão.

‘Tất cả đứng lên đi’

Lúc này 1 trong 4 xà nhân mới quát 1 tiếng, tất cả mọi xà nhân đều làm theo không chần chừ, sau đó đều trở lại chỗ ngồi của mình. Cậu thì đang gặp rắc rối với con tiểu xà trên tay, nhưng không thể thất lễ nên đành phải cố chịu đựng nó và cúi đầu hành lễ. 4 người đảo mắt nhìn hành động của cậu thì chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi đi về phía dưới.

‘Lãnh Mạc đại nhân, đại nhân chính là công thần của Xà nhân quốc chúng ta, thay mặt toàn bộ con dân Xà nhân quốc đại trưởng lão ta xin cảm tạ đại nhân. Ân này của đại nhân chúng ta sẽ mãi mãi khắc ghi’

Khi tiến đến chỗ của Lãnh Mạc thì 4 người dừng lại, trong số đó 1 xà nhân là đại trưởng lão lập tức cúi đầu sau đó trình trọng nói ra. Điều này khiến tất cả những người có mặt ở đây đều vô cùng kinh ngạc dù biết chuyện này là đương nhiên đối với 1 người đã liều mình đối đầu với Ngũ đại cao thủ. Lãnh Mạc trở nên rất bối rối vì hành động này của các trưởng lão, cậu đã từng nghe sơ qua về những trưởng lão này nhưng chưa từng gặp mặt. Và giờ khi lần đầu gặp nhau thì họ lại trở nên trình trọng với cậu như hiện giờ.

‘Các...các trưởng lão hãy ngừng đầu lên đi, dù gì ta cũng chỉ có làm những gì có thể làm theo lời của Nữ vương mà thôi. Chuyện này không đáng để các vị làm thế’

‘Đại nhân đúng là khiêm tốn, rất giống như những gì mà Nữ vương đã nói về đại nhân’

1 vị trưởng lão xà nhân nói ra, sau đó đều đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Mạc. Bọn họ đã hoàn toàn tin tưởng người này sau tất cả những gì đã xảy ra và dù không phải là xà nhân nhưng có thể trở thành người đứng đầu của Xà nhân quốc này, giúp Xà nhân quốc trở nên phồn thịnh hơn bao giờ hết.

‘Chuyện của Nữ vương chúng ta cũng đã nghe hết rồi, mà cũng nhờ việc Nữ vương tiến hóa, 4 người chúng ta mới có cơ duyên tấn cấp Đẩu Tôn do hút lấy 1 phần huyết mạch của Thất Thái Thôn Thiên Mãng.....’

Vị đại trưởng lão tiếp tục nói ra, y và các trưởng lão khác cũng biết sơ qua tình hình của Mỹ Đỗ Toa. Hiện tại linh hồn của cô ấy đang ngủ yên trong Thất Thái Thôn Thiên Mãng nên không thể xuất hiện. Như thế lại càng bất lợi cho Xà nhân quốc khi thiếu đi người đứng đầu để điều hành, chuyện này có thể đem đến vài rắc rối lớn cho con dân Xà nhân quốc.

Và khi nghe được tứ đại trưởng lão là dựa vào hút 1 phần huyết mạch mà tấn cấp Đẩu Tôn khiến Lãnh Mạc khá kinh ngạc. Nếu nói như thế thì trước đó tứ đại trưởng lão đều là cửu tinh Đẩu Tông, thực lực thế này còn hơn cả Mỹ Đỗ Toa, hơn đến tận 4 tinh. Ra đây chính là lý do mà trước đây không có Đế quốc nào dám đụng chạm vào Xà nhân Quốc. 4 cái cửu tinh Đẩu Tông, người khác nghĩ đến cũng phải lạnh cả người, mà giờ lại trở thành 4 Đẩu Tôn hàng thật giá thật. Chuyện này mà đem ra ngoài lan truyền thì Xà nhân quốc càng nổi danh hơn và hơn hết là có thể đem so với các thế lực ở Trung Châu, nơi phải gọi là ngoạ hổ tàng long.

‘Tôi hiểu rồi, những việc quan trọng hiện giờ là giúp Nữ vương dung hợp linh hồn hoàn toàn với con tiểu xà này. Lúc đó thực lực và tu vi của Nữ vương sẽ tăng lên, có thể tiếp tục cai quản Xà nhân quốc’

‘Đại nhân nói đúng, nhưng hiện giờ chúng ta chưa biết cách để dung hợp linh hồn giữa Nữ vương và Thất Thái Thôn Thiên Mãng cả... Đến cả phương pháp đó ở chúng ta cũng không có’

Sau 1 lúc đôi bên trò chuyện, bây giờ cậu và các trưởng lão lại bàn qua chuyện của Mỹ Đỗ Toa. Phương pháp dung hợp linh hồn ở Xà nhân quốc đều không có, kể cả tin tức về nó càng không. Việc này lại trở nên khó khăn hơn nữa khi đến cả nạm giới của Lãnh Mạc chứa vô số bảo vật từ thời thượng cổ cũng không có nó. Còn Nguyệt My thì như biết chút gì đó về phương pháp này.

‘Tiểu tử, phương pháp dung hợp linh hồn ta biết nó ở đâu. Nhưng mà phải đem cả tiểu nữ đó đi theo mới có thể, mà chuyện này không biết 4 lão bà này có đồng ý hay không nữa’

‘Chuyện này...để con hỏi thử xem đã’

Nguyệt My cũng có chút thông tin về phương pháp này nên nói với Lãnh Mạc. Nhưng nó lại ở 1 nơi khác, nếu muốn giúp Mỹ Đỗ Toa dung hợp linh hồn thì chỉ có cách là đem cô ấy theo (hiện đang dưới dạng tiểu xà), mà chuyện này chỉ sợ các trưởng lão không đồng ý. Lãnh Mạc suy nghĩ 1 lúc, đành liều thử hỏi theo ý kiến của Nguyệt My xem chuyện này họ có nguyện ý cho cậu mang Mỹ Đỗ Toa đi không.

‘Các vị trưởng lão và xà nhân ở đây, ta có thông tin về phương pháp này, nhưng cần phải mang theo Nữ vương để có thể dung hợp linh hồn trực tiếp. Không biết các trưởng lão và xà nhân.....’

Lãnh Mạc buộc phải nói ra, nhưng khi vừa nói xong thì ai nấy đều im lặng mà nhìn chằm chằm vào cậu khiến cậu trở nên rất khó xử. Phải chăng cậu đã

nói điều gì đó không đúng sao?

‘Nếu đại nhân đã nói vậy thì đành nhờ vào đại nhân a’

‘Việc quản lý Xà nhân quốc hãy để những lão bà chúng ta 1 lần nữa gánh vác vậy’

‘Đại nhân cứ yên tâm mà mang Nữ vương đi, chúng ta sẽ lo việc ở đây’

‘Àn, ta không phản đối’

Coi như các trưởng lão và xà nhân ở đây đều hảo hảo hài lòng với ý kiến của Lãnh Mạc đã đưa ra. Như vậy vấn đề làm cậu phải đau đầu suy nghĩ cũng đã giải quyết được. Sau đó, cậu ở lại 1 lúc để bàn bạc 1 vài chuyện, đưa ra 1 số kế sách để có thể giúp Xà nhân quốc tránh khỏi rắc rối từ những thế lực bên ngoài.

Xong việc, cậu quay về biệt viện của Mỹ Đỗ Toa, thu dọn tất cả hành trang rồi cất vào nẹp giới, vài ngày sau nữa cậu sẽ rời Xà nhân quốc. Thời gian nhập học ở học viện Thánh Giả cũng sắp đến, nên Lãnh Mạc cần khẩn trương hơn nữa, mà trước khi vào nhập học thì cậu còn vài chuyện cần giải quyết.

2 ngày sau, tại cổng thành của Xà nhân quốc có đầy đủ các vị trưởng lão, bát đại thủ lĩnh xà nhân cũng tề tựu đủ để tiễn Lãnh Mạc. Bọn họ có đôi chút tiếc nuối khi phải để 1 người như cậu rời đi, nhưng làm sao có thể lưu cậu lại được trong khi đó cậu còn cả 1 hành trình phía trước.

‘Đa tạ các vị đã chiếu cố hơn 1 tháng qua, sau này hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Cáo từ!’

Lãnh Mạc quay người lại cúi chào bọn họ 1 cái rồi nói tạm biệt, sau đó quay lưng vận đấu khí dục và bay đi thật nhanh. Các xà nhân hướng mắt nhìn đến thân ảnh của cậu cho đến khi cậu hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của họ thì họ mới lẳng lặng mà rời đi.

‘Hừm...sau này chắc cần gọi người là Tiểu Thái nhi, người cần 1 cái tên mà đúng chứ?’

‘Chít!’

Trong lúc đang bay, Lãnh Mạc thử đặt nghĩ vài cái tên cho con tiểu xà này, rồi cuối cùng lấy tên Tiểu Thái đặt cho nó. Nó liền vui vẻ kêu lên vài tiếng trong như khá hài lòng với cái tên này. Nhìn Tiểu Thái như thế cậu cũng vui lây theo.

‘Giờ thì quay về Bích Ngân Tông nào!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cảm xúc

Đã hơn 1 tháng từ khi Lãnh Mạc rời tông môn. Chuyện này khi truyền ra khiến các đệ tử xuống tinh thần, nhưng liền Linh Khôi đã “giảng đạo” cho họ nên các đệ tử dần trở lại như cũ và có chiều hướng phấn đấu hơn nữa. Cũng từ lúc cậu đi thì công việc càng lúc càng nhiều, đến nỗi các trưởng lão cũng phải cật lực làm việc liên tục không ngừng nghỉ. Và cũng từ lúc đó, Linh Nhi đã bình thường lạnh lùng giờ lại càng lạnh lùng hơn, bất cứ chuyện gì cũng không quan. Linh Khôi đã khuyên cô nhưng cũng phải bất lực thở dài mệt mỏi vì không thể khuyên nhủ muội muội của mình được.

Linh Nhi trở nên thế này Linh Khôi hoàn toàn hiểu, tất cả đều là do cảm xúc của cô dành cho Lãnh Mạc quá sâu đậm đến nỗi nhị kiến chung tình. Khi mà Linh Nhi nói ra chuyện này cho Linh Khôi đã khiến cô sốc nặng, mà chuyện này là lẽ đương nhiên. Nhưng điều mà phải khiến cho Linh Khôi suy nghĩ lại là muội muội của cô chưa từng đem lòng yêu ai cả, mà lúc này lại đem yêu 1 người chỉ mới 13, 14 tuổi.

Cũng vì tuổi tác cách xa nên cô luôn ngày đêm suy nghĩ về chuyện này, không biết bản thân có nên tán thành muội muội mình và Lãnh Mạc hay không. Với lại Lãnh Mạc vẫn còn trẻ, chưa biết cảm xúc yêu đương là gì, và cậu còn cả 1 chặn đường phía trước để trở thành cường giả thì lấy đâu thời gian mà nói yêu với đương. Càng nghĩ lại càng đau đầu, Linh Khôi đành phải chờ đợi khi nào Lãnh Mạc về thì nói cho cậu biết.

Mặt trời đứng bóng, trong biệt viện của Linh Nhi, hiện giờ đang vang lên từng tiếng xé gió do cô đang luyện thương pháp. Trên tay Hàn Băng Thương, Linh Nhi liên tục vung thương theo bộ pháp luyện thương pháp, từng lần vung đều rất uy lực, mạnh mẽ và uyển chuyển nhanh gọn. Ánh mắt có nét u sầu, giống như là trông đợi 1 cái gì đó. Sau 1 lúc cô đã luyện xong thương pháp, người ướt đầm mồ hôi, lớp y phục thấm mồ hôi làm lộ ra 1 vài chỗ trên cơ thể ngọc ngà của Linh Nhi.

‘Chưa đủ, như thế này vẫn chưa đủ mạnh. Thực lực phải nhờ vào công pháp của Lãnh Mạc mới miễn cưỡng đạt tam tinh Đấu Vương, nếu không chăm chỉ tu luyện thì sẽ làm đệ ấy thất vọng mất’

Linh Nhi có vẻ như không hài lòng về bản thân mình hiện giờ. Mà dù chỉ trong vòng hơn 1 tháng miễn cưỡng trùng kích tam tinh Đấu Vương cũng đã được gọi là thiên tài. Nhưng cô lại không hài lòng về nó, chuyện này nếu như người khác nghe được thì cũng phải tức điên lên. Sau đó, Linh Nhi vào phòng nghỉ ngơi rồi ngâm mình 1 lát, thay ra bộ y phục đã ướt đầm, mặc lên bộ xiêm y ngày thường.

‘Lãnh Mạc....đệ rốt cục đang ở đâu. Tỷ ước gì đệ quay về....’

Ngồi trên giường, cô không ngừng nghĩ đến Lãnh Mạc, cô không biết cậu đang ở đâu lúc này. Trong đầu vô số hình ảnh của cậu hiện lên, từ lúc gặp mặt cho đến lúc cậu rời đi, tất cả đều được in sâu trong đầu của Linh Nhi.

‘Linh Nhi tiểu thư! Có chuyện cấp báo!!’

Từ bên ngoài vọng vào tiếng hồi hả của hộ vệ tông môn. Linh Nhi không biết xảy ra chuyện gì liền mở cửa xem thì thấy người hộ vệ này gương mặt tươi cười như gặp chuyện may mắn vậy.

‘Có chuyện gì mà người hồi hả như thế?’

‘Án....’

Người này hồi hả đến nỗi thở cũng không thở, nói cũng không nói càng khiến cho Linh Nhi tò mò.

‘Tông phó đại nhân....đã trở về rồi ạ! Hiện đang ở cửa môn’

Từng chữ từng câu từ hộ vệ y nói ra lọt vào tai Linh Nhi liền làm cô sững người lại. Cô đảo mắt nhìn y để xem y có phải đang nói dối cô hay không, nhưng chỉ nhận lại bằng ánh nhìn chân thật của y. Nếu như theo lời y nói thì Lãnh Mạc thật sự đã quay về.

‘Ta phải đi!’

Không màng gì đến y, Linh Nhi chỉ nói 1 lời duy nhất rồi liền hồi hả chạy đi. Vô số cảm xúc dần hiện lên trên gương mặt của cô, trong lòng phần khích vô cùng vì điều mà cô ước đã trở thành sự thật. Lần trước khi Lãnh Mạc bế quan 1 năm đối với Linh Nhi cứ như 100 năm, lần này 1 tháng thì như 10 năm để đợi chờ vậy.

Vội vã chạy đến cửa môn, Linh Nhi thấy được 1 người vô cùng thân thuộc đang đứng đó, mắt hướng nhìn về cô. Lãnh Mạc phong thái vẫn như thế, vẫn là mái tóc đỏ, vẫn là gương mặt không sai vào đâu được. Đôi tay đan vào nhau rồi nắm chặt lại.

‘Linh Nhi tỷ, hơn 1 tháng không gặp, tỷ có chăm chỉ tu luyện không đấy?’

Lãnh Mạc tươi cười hướng đến Linh Nhi mà hỏi. Đột nhiên không nói không rằng liền lao đến đưa tay vòng qua cổ ôm lấy cậu khiến cậu vô cùng bất ngờ. Chuyện xảy ra quá nhanh làm Lãnh Mạc không kịp trở tay, đành để Linh Nhi ôm lấy mình như thế.

‘Đừng nói gì cả, để tỷ ôm đệ 1 lúc!’

Khi Lãnh Mạc vừa định nói gì đó thì Linh Nhi lên tiếng ngăn cậu, còn nói rằng để cô ấy ôm 1 lúc. Cậu không nói gì đành để cô ấy như thế 1 lúc vậy. Khi Linh Nhi đột nhiên làm hành động này khiến cậu ngượng chín cả mặt, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp vô cùng, cảm giác này trước đây cậu chưa từng trải qua lần nào. Theo tiềm thức, đôi tay săn chắc của Lãnh Mạc dần vòng qua eo của Linh Nhi sau đó ôm chặt lấy cô đem cô dúi vào ngực của cậu. Do chiều cao của cả 2 không quá chênh lệch nên hành động này cũng khá là dễ dàng.

Chỉ vài phút sau, 2 người vẫn ở tư thế đó, ôm chặt lấy nhau không buông. Linh Nhi nội tâm khá bất ngờ khi Lãnh Mạc hành động theo cô, việc này khiến cô vừa ngại nhưng lại vừa hạnh phúc. Hơi ấm từ cậu Linh Nhi cảm nhận được còn ấm hơn bất cứ hơi ấm nào trên đời. Được người mình yêu thương ôm lấy thì có gì là thiệt thòi mà còn ngược lại.

‘Khụ, 2 người định ôm đến bao giờ? Ít nhất hãy nói chuyện đi chứ’

Đột nhiên tiếng nói của Linh Khởi vang lên phá hỏng bầu không khí của 2 người. Cả 2 bất ngờ liền buông ra rồi lùi về sau về bước, gương mặt đều đỏ cả lên. Linh Nhi thử nhìn qua thì thấy không chỉ tỷ tỷ của cô mà còn có cả Diệp Tu và các trưởng lão vừa nhìn vừa mỉm cười 1 cách kỳ lạ. Linh Khởi khi thấy hành động này của 2 người chỉ có thể thờ dài 1 hơi mà không thể nói gì thêm.

‘Tỷ tỷ và mọi người đã đứng đó bao lâu rồi?’

‘Từ khi Lãnh Mạc ôm lấy muội’

Linh Nhi ngượng ngừng hỏi thì nhận được câu trả lời làm cô và Lãnh Mạc ngượng chín cả mặt. Như vậy chẳng phải là chứng kiến gần hết rồi sao? Linh Nhi tự trách mình trong lòng tại sao lại làm điều ngu ngốc đó mà không xem xét xung quanh, cô ước gì có cái hố để mà chui xuống vì không còn mặt mũi nào nữa.

‘Chuyện đó chúng ta sẽ nói sau. Lãnh Mạc, tu vì sao rồi’

Linh Khởi buộc phải bỏ qua chuyện đó để Linh Nhi có thể bớt ngượng ngừng hơn đã. Rồi Linh Khởi hướng đến Lãnh Mạc hỏi, người như cậu thì trong khoảng thời gian này ắt có thể đề cao tu vi nên cô muốn biết cậu đã đạt đến cảnh giới nào rồi.

‘Hắc, nói ở đây không tiện, chúng ta hãy vào trong’

‘Được, vậy thì vào trong rồi nói’

Cảm thấy ở nơi thanh thiên bạch nhật như thế này nói ra chuyện đó không tiện nên gọi ý Linh Khởi cùng mọi người vào trong. Cô gật đầu sau đó cùng các vị trưởng lão và Diệp Tu quay vào trong. Lãnh Mạc bước đến chỗ Linh Nhi nắm lấy tay cô kéo cô đi theo, hành động này của cậu càng khiến cho tình cảm của Linh Nhi đối với cậu sâu đậm hơn và làm cô biết được tình cảm của cậu đối với cô là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Nói chuyện

Vào bên trong, Lãnh Mạc ngồi kể lại những gì đã xảy ra trong hơn 1 tháng này khiến ai cũng phải há hốc mồm mà kinh ngạc. Ra kẻ đã liều thân đối chiến với Ngũ đại cao thủ ở Xà nhân quốc mà họ nghe được từ những tin tức trong thành lại là Lãnh Mạc. Đem thực lực nhất tinh Đấu Tông mà đấu với những cường giả đứng đầu đại lục như thế thì thật sự quá nghịch thiên. Chưa kể đến việc cậu đã phải khiến cho Đệ nhất cao thủ phải chật vật không thôi. Chỉ nhiều đó cũng đủ để tất cả những người có mặt ở đây phải nhìn Lãnh Mạc bằng 1 con mắt khác, trước mặt bọn họ không phải là người hay quý, mà là Thần!

‘Còn đây là dị hỏa mới mà ta thôn phệ được, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa’

Lãnh Mạc chìa tay ra triệu hồi ra 1 tòa sen nhỏ thanh sắc đang cháy bùng trong lòng bàn tay. Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn chăm chú vật mà cậu vừa lấy ra, không ngờ đến cả dị hỏa mới cũng có được.

‘Hắc hắc, không hổ danh là Lãnh Mạc, lần này thu hoạch không ít’

‘Diệp Tu ngài nói quá rồi, chỉ là tiện tay mà lấy thôi’

Nghe câu này từ cậu khiến ai cũng phải cười khò trong lòng. Tùy tiện 1 cái có thể lấy được dị hỏa, chuyện này cậu nói như đơn giản vậy. Nhưng dù gì đi nữa thì Lãnh Mạc trở về là bọn họ đã vui mừng khôn xiết rồi.

‘Thôn phệ dị hỏa coi như tu vi cũng tăng, mà tỷ đây không hỏi nhiều về chuyện đó nữa. Đệ về đây chắc là muốn nói chuyện rồi tông môn đúng chứ?’

Linh Khởi đột nhiên nói ra chuyện này khiến ai nấy đều sững sốt. Tông phó của họ sẽ rời tông môn? Chuyện này chưa từng được đề cập trước đây mà bây giờ lại đem ra nói. Chưa nói đến hiện giờ Bích Ngân Tông đang trong giai đoạn khó khăn, gặp phải 1 vài thứ rắc rối, mà Lãnh Mạc lại rời đi thì tình cảnh tông môn càng khó khăn thêm.

‘Lãnh Mạc, không biết đại trưởng lão ta có thể nói đôi lời’

‘Xin cứ nói’

La Viên đại trưởng lão không nhịn được liền bước lên chấp quyền nói với Lãnh Mạc. Đại trưởng lão hành động này khiến cho cậu cảm thấy là có chuyện gì đó rất quan trọng nên mới trịnh trọng như thế này.

‘Thật ra cách đây hơn nửa tháng, Bích Ngân Tông chúng ta thu mua 1 số dược liệu cao cấp từ 1 phường thị ngoại thành thì bị 1 bọn người đến quấy rối muốn cướp dược liệu. Chúng ta tức giận nên đã ra tay với bọn chúng...’

Kể đến đây, thần sắc La Viên và mọi người đều ngưng trọng, giống như là không muốn nói tiếp những điều còn phía sau. Lãnh Mạc cảm thấy chuyện này khá đáng ngờ, nếu như gặp những kẻ như thế thì đánh là đúng. Trừ khi là nhân vật có mặt mũi nào đó.

‘Như thế thì không đáng kể, nhưng nếu bọn chúng dám dấn thương hay ức hiếp người của Bích Ngân Tông thì ta chắc chắn sẽ đi đòi lại công đạo dù là bất cứ ai đi chăng nữa!’

Lời này của cậu làm cho La Viên cảm thấy yên lòng hơn, nếu như có thể đòi lại công đạo cho Bích Ngân Tông thì quá tốt rồi. Nhưng La Viên vẫn có chút lo sợ trong lòng.

‘Tông phó nói vậy ta rất yên tâm, nhưng mà bọn chúng lại là người của Vân Lam Tông kia. Ta lúc không biết điều này nên đã đánh chết 1 tên trong số đó, cho đến khi biết được thì quá muộn. Sợ rằng chúng sẽ quay về báo với tông chủ chúng, lúc đó Bích Ngân Tông e rằng khó mà tồn tại được nữa’

Nghe xong chuyện này, Lãnh Mạc không quá bất ngờ khi biết được trong Vân Lam Tông có những kẻ như thế này. Bởi vì Lâm Ma là 1 ví dụ điển hình, hấn đích thân là đệ tử chân truyền của Vân Vận nhưng vẫn có ma niệm ngút trời, nói chi là những đệ tử tầm thường. Gia nhập được 1 tông môn có tiếng tăm như thế thì nhiều đệ tử sinh ra ngạo mạn khinh người là chuyện thường tình.

‘Ta đã hiểu rồi, chỉ là 1 đám tiểu đệ tử của Vân Lam Tông mà cũng giương oai, cũng là do mẫu thân Vân Chi chắc lại không thể quản các đệ tử của mình đây a. Linh Khởi tỷ, tỷ hãy nhớ là đừng giống như mẫu thân của đệ, vì công việc mà không quản chuyện tông môn khiến các đệ tử dần ngạo mạn. Còn

chuyện này ta sẽ giải quyết’

Khi Lãnh Mạc nói đến đây thì ai cũng phải đờ người ra 1 lúc, tuy biết cậu và Phong Tước có mối quan hệ mật thiết nhưng dám gọi thẳng cả tên tự của y thì ắt rằng mối quan hệ này phải rất quan trọng. Như vậy thì coi như chuyện này cũng đã có cách để giải quyết triệt để, nhưng là cách gì thì Lãnh Mạc không nói ra, chỉ để giữ trong lòng.

‘Đệ cũng vừa về nên không nên hao sức mà về nghỉ ngơi đi, tối nay mở yến tiệc. Mọi người cũng hãy quay về với công việc của mình đi, cả muội nữa Linh Nhi’

Sau đó, Linh Khôi đứng lên giải tán mọi người đi để cho Lãnh Mạc nghỉ ngơi. Và khi cô nói Linh Nhi quay về thì Linh Nhi tỏ ra có chút không bằng lòng nhưng cũng đành phải quay về vì Linh Khôi chao mày nhìn chăm chăm cô. Lãnh Mạc thấy cảnh này thì chỉ cười trừ khổ 1 tiếng.

‘Haiz, thật là. Mà tỷ đây có chuyện cần nói với đệ đây’

Đến khi ở đây chỉ còn Linh Khôi và Lãnh Mạc thì đột nhiên cô lại thở dài 1 tiếng, vẻ mặt trông rất mệt mỏi nói ra.

‘Tỷ nói đi’

‘Khụ, đệ có biết rằng Linh Nhi có tình cảm đặc biệt đối với đệ không?’

Nghe Linh Khôi nói điều này cậu như muốn từ trong miệng phun ra 1 ngụm nước vậy. Liên cổ giữ bình tĩnh mà nhìn Linh Khôi bằng ánh mắt kỳ lạ, đột nhiên nói ra chuyện này là có ý gì?

‘Nhìn đệ như thế là chắc không biết rồi, thôi thì ta đành nói thẳng ra rằng Linh Nhi đã phải lòng đệ rồi đó’

‘Phi!’

Không chần chừ, Linh Khôi lập tức nói thẳng ra chuyện này liền khiến Lãnh Mạc phải thật sự phun ra 1 ngụm nước bọt. Chuyện này cậu gần như không tiếp thu nổi. Linh Nhi phải lòng cậu? Như thế có quá là kỳ lạ không? Gương mặt đỏ ửng như quả cà chua khi biết cô ấy lại có tình cảm đó với cậu. Trong lòng có chút hạnh phúc, lại có chút rung động kỳ lạ.

‘Chuyện này....dù nói gì thì đệ không thể không tin được, dù gì đệ cũng có tình cảm với tỷ ấy’

‘Phi!’

Suy nghĩ 1 lúc, Lãnh Mạc cũng đành nói ra chuyện trong lòng của mình và lần này khiến cho Linh Khôi phải phun ra 1 ngụm nước bọt. Cô thật không tin được là Lãnh Mạc cũng có tình cảm với muội muội cô, hết người này đến người khác làm Linh Khôi đau đầu. Mặt khác Linh Khôi lại nghĩ điều này lại tốt cho Linh Nhi khi cả 2 đều có tình cảm với nhau, như thế thì sau này không cần lo lắng gì cả về đôi bên. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, cả 2 người vẫn chưa thể hiểu rõ về cảm xúc này nên trước hết là vẫn phải tìm hiểu nhau trước đã.

‘Khụ, coi như tỷ đã hiểu vậy. Hôm nay quá mệt rồi, tỷ về phòng trước, còn đệ thì hãy về biệt viện của mình luôn đi’

Linh Khôi ánh mắt kỳ lạ nhìn đến Lãnh Mạc rồi nói, sau đó bước chân lao đảo đi ra khỏi đây. Rồi cậu cũng rời khỏi đây, đành quay về biệt viện của mình mà tịnh dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Trước khi đi

Tối đêm đó, 1 bữa yến tiệc hoành tráng được diễn ra, các nhân vật lớn từ trong thành đến các nhân vật ngoại thành đều đổ xô về Bích Ngân Tông. Bọn họ ai nấy đều tò mò, 1 lòng mong muốn nhìn thấy tận mắt vị tông phó khủng bố của Bích Ngân Tông đã đơn thân độc mã đánh bại những trụ cột của Thiên Thế Tông, đối chiến với Ngũ đại cao thủ mà vẫn chiếm thế thượng phong tại Xà nhân quốc. Chỉ với bấy nhiêu chuyện đó cũng đủ để khiến họ tôn Lãnh Mạc lên thành Thần rồi.

Đứng giữa biển người, Lãnh Mạc trên tay ly rượu cạn chén với từng người, xung quanh là vô số người đang cười cười nói nói với cậu. Chuyện tiếp khách như thế này cậu không hề cảm thấy phiền phức mà chỉ là bị bắt uống rượu quá nhiều, mặc dù không phải là lần đầu tiên nhưng uống nhiều như thế cậu sợ mình say đến quên cả đường về.

‘Các vị, ta có thể nói 1 vài điều được không’

Lãnh Mạc sau 1 lúc tiếp khách nhân, liền nói lớn 1 câu khiến ai cũng hướng về phía cậu. Đối với họ, 1 vài điều của cậu nói ra dù ra sao thì bọn họ sẽ luôn lắng nghe và đồng tình. Linh Khôi và các thành viên của Bích Ngân Tông đã biết trước điều mà cậu sắp nói ra, nhưng vẫn hướng mắt nhìn đến phía cậu.

‘Cảm tạ các vị vì đã đến đây, mặc dù tuy không phải là 1 khoảng thời gian dài nhưng khi ta ở đây, ta đã biết được rất nhiều điều, được các đệ tử trong tông môn ca tụng, ta rất đa tạ. Nhưng ta tuổi còn trẻ, vẫn còn 1 trọng trách lớn trên vai nên không thể lưu lại đây mãi, nên ta quyết định sẽ rời Bích Ngân Tông’

Từng lời nói ra, Lãnh Mạc đã làm cho những người có mặt ở đây đều sững sờ đến đờ cả người. Chuyện này nói ra quá bất ngờ khiến họ không thể nhận thức được kịp. Sau 1 lúc không lâu, mọi người đều hoàn tỉnh lại, gương mặt trở nên trầm xuống, hiện lên nét buồn ảm đạm. Họ chưa từng nghĩ rằng người mà họ tôn kính sẽ rời khỏi đây, nhưng làm sao có thể ngăn cản được khi điều mà Lãnh Mạc nói hoàn toàn đúng, giờ thì chỉ có thể đối mặt với sự thật này.

‘Các vị đừng làm vẻ mặt như thế, thời gian không lâu nữa ta sẽ nhập học tại học viện Thánh Giả 1 thời gian dài, nếu như muốn thì các vị có thể đến đó tìm ta, ta sẽ tiếp đãi tận tình’

Nhìn thấy mọi người như thế, Lãnh Mạc cũng phần nào buồn xót, liền nói ra điều này để giúp họ tươi tỉnh lại. Đúng như dự đoán của cậu, họ đã trở nên tươi tỉnh hơn lúc này, việc gặp lại cậu cũng không mấy khó khăn khi có được thông tin nơi tiếp theo cậu đến. Những thành viên của Bích Ngân Tông cũng an tâm phần nào khi Lãnh Mạc không đi quá xa hay rời Thiên Mã Đế quốc, như thế thì gặp nhau càng dễ dàng.

‘Lãnh Mạc đại nhân anh minh!!!’

Ai nấy đều hét to lên 1 tiếng, trên tay ly rượu cạn hết ly không chừa 1 giọt nào. Nhìn thấy hành động của họ, Lãnh Mạc vui mừng, liền lấy ra 1 chung rượu lớn đặt trước bàn.

‘Đêm nay các vị, không say không về!!!’

Cậu quát lớn 1 câu để hưởng ứng lại câu nói của mọi người, tay cầm chung rượu đưa lên miệng từ từ uống cạn. Đêm nay cùng họ đêm nay uống say để coi như là bữa yến tiệc chia tay. Linh Khởi, Diệp Tu, các trưởng lão và các đệ tử tông môn không chần chừ mà cùng với tông phó của họ uống say sưa cho đến khuya.

Tiệc tàn, Lãnh Mạc và Linh Khởi mặt đỏ như gấc đang đứng trước cửa tiễn từng vị trong yến tiệc ra về. Lần này cũng có thể là bữa yến tiệc cuối cùng của họ trong thời gian sắp tới đây khi Lãnh Mạc sẽ rời đi.

‘Chuyện của lũ đệ tử Vân Lam Tông đệ tính sao?’

Linh Khởi đột nhiên hỏi chuyện này làm cậu ngạc nhiên đôi chút. Đương nhiên là cậu đã có kế sách nhưng không thể nói ra cho bất kỳ ai biết được. đành giữ kín nó không tiết lộ ra.

‘Tỷ đừng lo, đệ đã chuẩn bị hết rồi. Những tên đệ tử trẻ trâu đó ngày mai đệ sẽ giải quyết. Tỷ hãy gọi chúng ra phía sau ngọn núi ngoài thành sau đó hãy để cho đệ’

‘Được, ta tin đệ’

Đã có câu này của Lãnh Mạc, Linh Khởi cũng an tâm được phần nào, sau đó tiếp tục tiễn khách cho đến hết vị cuối cùng. Tiễn khách xong, Lãnh Mạc chào Linh Khởi 1 tiếng rồi quay về biệt viện với gương mặt đỏ như gấc, đáng đi trông có chút buồn cười vì say rượu, lúc này cậu chỉ muốn có thể an toàn về phòng và ngủ cho thật sáng khoái.

Mở cánh cửa phòng, Lãnh Mạc lướt nhìn xung quanh 1 cái, cố gắng ghi nhớ căn phòng này bởi vì sẽ rất lâu nữa cậu mới có thể bước vào nơi này 1 lần nữa. Thu lại ánh mắt, bàn chân từ từ bước lên 1 cách nhẹ nhàng âm thầm tiến đến chiếc giường thân thuộc trước mắt. Đứng cạnh giường, bàn tay theo tiềm thức đưa đến nắm lấy chiếc chăn kéo ra thì đập vào mắt Lãnh Mạc là 1 cánh tượng không thể nào ngờ đến.

‘Linh.....Linh Nhi tỷ?!!!’

Linh Nhi y phục xộc xệch, đầu tóc rối lên, gương mặt xinh xinh kèm đôi má đỏ ửng, đôi mắt đang nhắm lại trông có vẻ như đang ngủ. Không biết tự lúc nào mà Linh Nhi lại ở đây, cậu cố gắng nhớ lại trong yến tiệc thì cô có xuất hiện nhưng ở giữa bữa tiệc thì lại biến mất. Phải chăng Linh Nhi ở đây từ lúc đó? Nhưng tại sao cô lại đến đây thì không ai biết cả.

‘Lãnh Mạc, là đệ sao? Đến đây’

Linh Nhi dần tỉnh dậy trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê do rượu, gương mặt thì còn đỏ hơn cả Lãnh Mạc, điều này chứng tỏ cô đã uống rất nhiều trong yến tiệc. Liền không nói không rằng, Linh Nhi bật dậy đưa 2 tay vòng qua cổ sau đó kéo cậu xuống khiến cậu phải nằm trên người cô. Lúc này Lãnh Mạc ngửi được mùi rượu nồng nặc trên thân thể của Linh Nhi, nhưng vẫn có 1 chút mùi hương của hoa linh lan. Cả 2 mùi này trộn lẫn với nhau liền khiến cho đục hóa trong người Lãnh Mạc như muốn trôi dạt.

‘Đệ có biết gì không? Thật ra tỷ rất thích đệ a’

Trong cơn mơ màng, Linh Nhi nói ra điều mà khiến cho Lãnh Mạc vô cùng bất ngờ mặc dù trước đó đã biết được chuyện này từ Linh Khởi. Nhưng, từ chính miệng của Linh Nhi nói ra mới thật sự khiến cậu ngạc nhiên.

‘Từ khi đệ trị thương cho tỷ, trong lòng tỷ đột nhiên có 1 cảm giác rất là kỳ lạ. Mỗi khi nghĩ đến đệ, con tim tỷ lại đập loạn nhịp lên, và khi nhìn thấy đệ tỷ

càng trở nên hạnh phúc...’

Bàn tay xoa xoa đầu Lãnh Mạc từ tốn nói ra những điều từ tận trong tâm của cô. Lãnh Mạc hiện giờ đã cảm nhận được tình cảm của Linh Nhi dành cho mình, những lời nói kèm theo những cảm xúc nồng nàn làm cho cậu cảm động trong lòng. Tim đập mạnh, bàn tay lập tức đẩy Linh Nhi ra rồi ngồi lùi về sau 1 chút, gương mặt trầm xuống trở nên đỏ ửng vì xấu hổ.

‘Sự thật là đệ cũng rất thích tỷ, không biết từ khi nào những cảm xúc đó lại xuất hiện trong tâm đệ. Cứ mỗi khi nhìn thấy tỷ thì trái tim đệ lại đập nhộn nhịp lạ thường, trong lòng liền cảm thấy rất hạnh phúc’

Lãnh Mạc trong cơn say cũng nói ra những điều từ tận trong tâm của cậu cho Linh Nhi biết. Gương mặt Linh Nhi tỏ ra bất ngờ, sau đó lại nở 1 nụ cười kỳ quái. Lập tức chồm người đến đẩy Lãnh Mạc nằm xuống giường, còn bản thân thì bò lên người cậu. Ánh mắt của Linh Nhi lúc này rất lạ thường theo đúng nghĩa đen, cứ như là cái gì đó vừa thức tỉnh bên trong cô vậy.

‘Nếu 2 chúng ta đều thích nhau, vậy thì sao không làm hành động lúc đệ trị bệnh cho tỷ nhỉ?’

Giọng nói đầy ngọt ngào nói ra chuyện này làm cho dục hỏa trong người Lãnh Mạc không giữ nổi liền bộc phát. Đôi tay rấn chắc vòng qua eo Linh Nhi liền lập tức ôm lấy cô, đem Linh Nhi áp sát xuống, đôi mắt của cả 2 nhìn nhau 1 lúc sau đó nhắm lại. Môi liền chạm môi, không như lần trước là chữa trị cho Linh Nhi, mà lúc này 2 người đang thể hiện cảm xúc của đôi bên. Từng hành động nhỏ cho đến những hành động mạnh mẽ của cả 2 dành cho nhau đang diễn ra 1 cách âm thầm.

Chừng khoảng 1 lúc sau, y phục vương vãi phía dưới giường, từng tiếng kêu khẽ vang lên từ trong phòng của Lãnh Mạc. Nếu như ai nghe thấy cũng đủ để khiến người đó ngượng chín cả mặt mà bỏ đi.

Trong căn phòng đó, một màn xuân sắc lặng yên trình diễn, đáng tiếc rằng không ai may mắn để có thể được nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Ước hẹn 3 năm

1 đêm trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã thấy sáng sớm tinh mơ, mặt trời mọc lên từ phía đông. Lúc đó cũng là lúc các thành viên và đệ tử trong Bích Ngân Tông thức giấc và chuẩn bị làm những việc của họ cần làm. Nhưng chỉ có duy nhất 2 người lúc này vẫn chưa tỉnh giấc, 2 người đó vẫn còn say giấc nồng bên nhau sau 1 đêm đối với họ là rất dài.

Nằm trên giường, Lãnh Mạc cùng Linh Nhi cả 2 cùng chung 1 chăn 1 gối nằm bên nhau, y phục của 2 người đều vương vãi trên thảm nhà. Dường như cả 2 người đã có 1 buổi tối rất ‘hạnh phúc’ ở bên nhau, và đó cũng là lần thứ 2 họ ở cùng nhau.

Nửa canh giờ lại trôi qua, Lãnh Mạc lúc này mới có chút khẽ động. Đôi mắt giật giật vài cái rồi dần mở ra, lộ đôi đồng tử kim sắc đầy ánh quang. Đôi mắt dần thích ứng với ánh sáng mập mờ, sau khi nhìn rõ được thì thứ hiện ra đầu tiên trước mắt cậu chính là gương mặt đang ngủ say của Linh Nhi. Bất chợt theo phản xạ của bản thân, cậu liền ngồi bật dậy nhìn xung quanh nắm bắt tình hình.

‘Mình và Linh Nhi ngủ chung?! Chuyện gì xảy ra tối qua thế này, tại sao mình không nhớ gì cả?! Y phục... tại sao lại vương vãi trên sàn thế này? Mình đang lừa thế ư!?’

Cảnh tượng trước mắt khiến Lãnh Mạc sốc nặng, trong đầu có vô số câu hỏi hiện lên và không hề có 1 câu trả lời nào cả. Cậu liền nhìn xuống thì thấy y phục trên người đã biến mất, thay vào đó là thân thể da thịt của cậu. Lãnh Mạc cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua thì ký ức dần dần ùa về 1 cách lạ kỳ. Tất cả những hành động và lời nói của tối qua từ từ hiện lên trong đầu Lãnh Mạc lập tức khiến mặt cậu lúc này đỏ lên lộ vẻ cực kỳ xấu hổ.

‘Ặc, tối qua tôi đã làm gì thế này!! Lãnh Mạc ơi là Lãnh Mạc, mày đã làm gì nhi nữ người ta thế!!’

Gục đầu xuống, cậu không ngừng chửi rủa thầm mình trong miệng, không thể tin được rằng cậu lại có thể trong cơn say lại làm thế. Nếu như lúc này mà Linh Nhi tỉnh dậy thì không biết phải giải thích ra sao, mà còn tệ hơn nữa khi cô đem chuyện này cho mọi người biết. Lúc đó thì mạng sống càng bị đe dọa, chỉ nghĩ đến thôi cũng phải đau cả đầu.

‘Sư phụ, người đâu rồi?! Mau ra giúp đệ từ!!’

Vào lúc đầu sời lửa bùng nổ thì Nguyệt My lại không xuất hiện và nói 1 lời nào cả. Mặc cho Lãnh Mạc có kêu gào thế nào cũng vẫn không xuất hiện. Người này rốt cục không biết đang nghĩ gì mà lại cứ thờ ơ với cậu như thế. Không biết Nguyệt My còn xem Lãnh Mạc là đệ tử hay không nữa.

‘Đã sáng rồi sao....’

Trong lúc Lãnh Mạc đang cuống cuống vì mọi chuyện xung quanh thì người không nên tỉnh giấc nhất lại bật dậy và cất lên 1 tiếng nói. Cả cơ thể Lãnh Mạc liền bị giọng nói này khiến cho cứng đờ ra không thể cử động. Gương mặt liền trở nên trắng bệch ra, đôi mắt thì đảo liên tục, không muốn hướng

đến phía sau. Linh Nhi lúc này đang dụi mắt nên không để ý xung quanh, nhưng khi để ý rồi thì cô liền nhìn thấy bóng lưng của Lãnh Mạc.

‘Lãnh Mạc?! Tại sao tỳ lại ở đây?’ Còn y phục đâu mất rồi?!

Sau khi nhìn thấy Lãnh Mạc thì Linh Nhi cũng cuống cuống không khác gì cậu lúc đầu, miệng liên tục nói lên những gì trong đầu nghĩ đến. Tay liền đưa đến nắm lấy tấm chăn rồi kéo lên che lại những nơi cần che, nhưng như thế cũng không có tác dụng gì khi tối qua cả 2 đều đã....

‘Xin lỗi tỳ nhưng đây là phòng của đệ, và đêm qua.....’

‘Đêm qua??’

Lãnh Mạc cố không xoay người lại, giữ nguyên tư thế đó mà nói cho Linh Nhi biết 1 điều là đây là phòng của cậu, và câu nói sau thì không thốt ra được, cứ ấp ập mờ mờ khiến Linh Nhi trở nên tò mò. Bản thân cô có chút nghi ngờ, cố nhớ lại những chuyện xảy ra vào buổi tối hôm qua thì những ký ức mờ nhạt dần hiện lên trong đầu. Đêm hôm qua cô đã uống rất nhiều rượu và giữa bữa tiệc thì lại rời đi rồi trong vô thức vào phòng Lãnh Mạc, 1 lúc lâu sau thì Lãnh Mạc quay về và cô trong cơn say đã thổ lộ hết tình cảm của mình, sau đó thì lại cùng nhau làm những hành động cực kỳ xấu hổ.

‘A!’

Linh Nhi hét toáng lên 1 tiếng đầy xấu hổ, bàn tay đưa lên che lấy gương mặt đỏ ửng, nhưng như thế cũng không thể che hết sự xấu hổ của bản thân. Lãnh Mạc lúc này nghe tiếng hét của cô liền xoay người lại xem lý do mà cô hét toáng lên thì chỉ thấy Linh Nhi đang lấy tay che gương mặt đỏ ửng của mình.

Lãnh Mạc hiện giờ cũng đã biết được hành động này của Linh Nhi chứng tỏ là cô đã nhớ hết mọi chuyện. Lúc này không thể chối bỏ hay giải thích được điều gì nữa, đành phải phóng lao thì phải theo lao. Nhưng quan trọng là làm sao để theo lao trong tình trạng hiện giờ, Lãnh Mạc chỉ vừa tròn 14 tuổi còn chưa biết nhiều điều thì chịu trách nhiệm kiểu gì a.

‘Đệ xin lỗi!! Thành thật xin lỗi!!’

Sau 1 lúc đấu tranh tư tưởng, Lãnh Mạc lập tức quỳ rạp xuống giường nói ra lời xin lỗi với Linh Nhi. Trong tình trạng này thì không thể nói ra thêm bất cứ điều gì ngoài lời xin lỗi cả, nhưng đã gạo nấu thành cơm rồi thì xin lỗi cũng vô dụng, chỉ có thể đành chấp nhận nó mà thôi. Nhìn thấy Lãnh Mạc làm hành động này Linh Nhi không tránh khỏi việc cảm thấy có lỗi vì người bắt đầu trước việc đó chính là cô. Chính Linh Nhi đã khơi mào cho toàn bộ mọi chuyện đêm qua.

‘Đệ....huynh không cần xin lỗi, là lỗi của muội. Là do đêm qua muội uống quá say nên mới hành động như thế...’

Lấy lại bình tĩnh, Linh Nhi nháp đôi môi căng mọng của mình ôn nhu nói ra. Lời này lọt vào tai Lãnh Mạc khiến cậu giật bắn cả người, cậu ngẩn đầu nhìn lên thì thấy Linh Nhi đang co người lại, ánh mắt có chút run rẩy, đôi má đỏ ửng lên. Đột nhiên không hiểu vì sao mà trong lòng Lãnh Mạc lại có từng tia hạnh phúc hiện lên khi nghe câu nói ấy của Linh Nhi, cảm giác này cậu chưa từng trải qua, nhưng giờ cậu đã cảm nhận được nó. Bất tri bất giác không nói 1 lời, cậu liền tiến đến phía Linh Nhi khiến nàng ngẩn mặt lên nhìn cậu 1 cách xấu hổ, Lãnh Mạc cười trừ 1 cái rồi vòng tay phải qua ôm lấy nàng vào lòng.

‘Huynh....sẽ chịu trách nhiệm cho việc này cho đến cùng dù cho muội là người mở đầu nó đi chăng nữa. Và không biết, muội có thể cùng huynh vượt qua mọi gian khó trên đại lục này không?’

Nằm trong lòng của cậu, Linh Nhi nghe được câu nói cuối cùng của Lãnh Mạc lập tức làm cho nàng cảm thấy bồi hồi và xúc động. Câu nói ấy chính là câu nói mà vô số nữ nhi đều muốn nghe 1 lần trong đời từ người mà họ yêu. Đột nhiên trên đôi mắt của Linh Nhi xuất hiện vài tia lệ quang do quá xúc động, đôi tay đưa đến nắm lấy thật chặt bàn tay trái của cậu, đôi môi run run như muốn nói điều gì đó nhưng lại trở nên do dự.

‘Tất nhiên là được, muội cũng muốn nói lời này với huynh nhưng muội chỉ sợ mọi người xung quanh bàn tán về chúng ta’

Lúc này Linh Nhi quan quan thư curu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu khiến cho Lãnh Mạc cảm thấy rất hạnh phúc. Nhưng lời này của nàng lại làm cho cậu có chút bất ngờ, đúng là hiện giờ nếu công khai chuyện này thì đối với cả 2 đều không phải là chuyện tốt. Còn chưa nói đến việc Linh Khởi có đồng ý hay không đi nữa thì bị người khác bàn tán xôn xao thì chưa chắc Linh Nhi có thể chịu được. Nhưng chuyện đó thì Lãnh Mạc không hề sợ hãi, bất cứ ai hay thế lực nào chỉ cần nửa lời bàn tán đến người mà cậu yêu thương thì những kẻ đó chỉ có 1 lựa chọn là đi xuống U Minh Giới 1 chuyến và gặp Diêm La Vương. Với lại khi Linh Nhi nói đến chuyện này, cậu cũng đã suy nghĩ đến 1 việc để chứng minh đôi bên có tình cảm với nhau.

‘Nếu muội do dự về những chuyện đó thì chúng ta hãy lập tức thành thân trước sự chứng kiến của Linh Khởi tỳ và những người khác, như thế là được chứ gì?’

‘Huynh.....!’

Không hề do dự, Lãnh Mạc liền nói ra điều mà bản thân đã suy nghĩ từ lúc nãy cho Linh Nhi biết thì lại nhận được ánh mắt đầy bất ngờ của nàng. Lập tức thành thân? Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, làm sao có thể nói là làm ngay được, còn chưa nói đến chuyện thành thân đó có thể làm Linh Khởi sốc nặng. Nhưng trong lòng Linh Nhi lại thật sự muốn như thế, muốn có thể cùng Lãnh Mạc đi trên thảm đỏ, cùng nhau báỉ đường và cùng nhau sống hết cuộc đời này.

‘3 năm....’

Đột ngột nàng rời khỏi lòng của cậu, ngẩn mặt nhìn lên lộ ra ánh mắt kiên định nhìn hướng đến cậu và nói ra.

‘3 năm? Ý muội là gì?’

Do quá đột ngột nên Lãnh Mạc không thể hiểu được Linh Nhi nói về chuyện gì mà liên quan đến 3 năm. Trong lòng, tò mò trỗi dậy, thật sự muốn biết ý nghĩa của câu nói của nàng.

‘Ngốc, có nghĩa là 3 năm sau chúng ta cùng nhau thành thân, lúc đó huynh cũng vừa đủ tuổi để thành thân. Trong khoảng thời gian đó muội sẽ nói mọi chuyện cho tỷ tỷ biết và hãy nhớ là không được ve vãn bất cứ nữ nhi nào a!’

Linh Nhi từ tốn nói ra khiến Lãnh Mạc khá ngạc nhiên, không ngờ rằng nàng muốn 3 năm sau thì sẽ cùng thành thân. Đúng là 3 năm sau là cậu vừa đủ tuổi để thành lập gia thất nhưng như thế thì có chút gấp gáp. Mà dù thế nào thì mọi chuyện Lãnh Mạc cũng sẽ nghe theo Linh Nhi mà không phản đối, những gì mà nàng cần dặn lúc này cũng sẽ làm theo mà không chần chừ. Cậu liền gật đầu đồng ý với nàng về cái ước hẹn 3 năm này.

‘Được rồi, vậy cũng hãy hứa với huynh 1 chuyện đó là khi huynh đi thì hãy cứ như lúc này. Hãy luôn cười nói vui vẻ với mọi người và bỏ đi cái tính cách lãnh đạm kia, được chứ?’

‘Hừm, đương nhiên là được, muội xin hứa!’

Không 1 chút do dự, Linh Nhi lập tức hứa với Lãnh Mạc 1 cách đầy tự tin. Có câu này của nàng thì cậu cũng đã yên tâm phần nào, đối với Linh Nhi thì Lãnh Mạc chỉ lo duy nhất chuyện đó, và giờ cũng đã được giải quyết. Cậu hướng nhìn đến nàng thì thấy nàng lúc này trông chả khác gì 1 đóa hoa sen tinh khiết lay động lòng người. Không cảm được lòng, Lãnh Mạc chồm người đến 1 nữa ôm lấy Linh Nhi vào lòng.

‘Nương tử ngoan’

‘Lúc này thì chưa phải!!!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Sát trưởng lão

Ngày hôm nay sắc khí của Bích Ngân Tông trông có vẻ như bị giảm xuống đáng kể, tất cả cũng là do chuyện Lãnh Mạc quyết định rời khỏi tông môn. Cũng 1 phần nguyên nhân là do Lãnh Mạc có mối huyết cừu sâu đậm cần phải trả nên vừa muốn tránh khỏi rắc rối cho Bích Ngân Tông và cũng vừa muốn đề cao tu vi của bản thân nên mới chọn lựa chọn này. Ngoài ra, Lãnh Mạc còn có 1 số ý định thành lập 1 thế lực riêng để có thể danh chấn thiên hạ, sau này nếu gặp rắc rối thì vẫn còn thế lực đó chống đỡ, như thế là quá thuận lợi.

Hôm nay cũng là ngày mà Lãnh Mạc sẽ đi giải quyết chuyện rắc rối ở tông môn, Linh Khởi cũng đã hẹn những kẻ gây ra những rắc rối này từ sớm. Nhưng giờ này mặt trời đã gần lên tới đỉnh thì lại chưa thấy mặt cậu đầu khiến cô cũng phải đau đầu 1 phen, Diệp Tu thì phải lắc đầu mà thờ dài.

‘Xin lỗi 2 người, tôi đến muộn’

Vừa nhắc người là người đến, Lãnh Mạc từ phía sau cất tiếng liền khiến 2 người nét mặt vui mừng mà hướng nhìn đến. Thân khoác chiến y, lưng đeo đại đao. Rốt cục người cũng đến, vậy là họ không cần lo lắng gì thêm nữa mà có thể hoàn toàn tin vào cậu về chuyện này.

‘Đến là tốt rồi, giờ 3 người chúng ta sẽ đi’

Linh Khởi vui vẻ nói ra, Lãnh Mạc nét mặt tươi cười nhưng trong tâm lại cười khổ 1 tiếng và cậu cảm thấy thật may mắn khi Linh Khởi không hỏi gì về chuyện của Linh Nhi. Nếu không thì cậu không biết phải trả lời thế nào.

Đi đến cửa môn, Lãnh Mạc đột nhiên dừng bước khiến Linh Nhi và Diệp Tu nhìn thấy cũng phải dừng bước theo. Họ không hiểu tại sao cậu lại dừng lại như thế thì ngay phía sau lại xuất hiện 2 thân ảnh khá quen thuộc đối với họ, 2 thân ảnh này từ từ bước đến sau đó dừng tại phía sau lưng Lãnh Mạc.

‘Lãnh Mạc đại nhân trở về mà chúng hạ không tiếp đón, mong đại nhân hãy giáng tội!’

2 người này vừa nói xong thì chấp tay rồi quỳ rạp xuống không chần chừ. Lãnh Mạc đối với họ như là thần là thánh mà khi cậu quay trở về thì không thể tiếp đón khiến họ cực kỳ xấu hổ và đáng trách. Cậu quay người lại, hướng mắt nhìn đến 2 người này.

‘Trọng Đạt, Trọng Thiên, chuyện này không đáng trách tội trừ khi các ngươi với tư cách là thủ hộ giả mà không bảo vệ tông môn tốt. Hãy đứng lên và ngẩng đầu lên’

Chuyện còn con này không đáng để trách tội thủ hộ giả như Trọng Thiên và Trọng Đạt bọn họ, thân là cường giả Đấu Tông nên phải biết tận dụng thời

gian để tu luyện. Họ còn phải vận dụng thực lực để dò xét tình trạng tông môn thì nói chỉ là phạt mà phải là thưởng.

‘Đa tạ đại nhân tha tội. Chuyện đã xảy ra vừa qua với tông môn chúng hạ cũng đã biết được, nhưng đã luôn chờ đại nhân quay về để bàn kế sách đối phó. Giờ thì đại nhân cũng đã về và hành động nên chúng hạ cũng phải góp 1 chút sức mọn này để mừng tri bạn kia’

Trọng Thiên khách khách khí khí chấp tay nói ra điều này làm cho Lãnh Mạc và 2 người còn lại rất hài lòng. Không hổ danh là những người mà cậu tín nhiệm. Cậu thử nhìn lại thì thấy đội hình lúc này chỉ có cậu, Linh Khởi và Diệp Tu, tuy cả 3 đều được coi là cường giả nhưng chưa biết được bên đối phương sẽ ra sao. Nếu như có thêm 2 Đẩu Tông như Trọng Đạt và Trọng Thiên thì có lẽ chiếm ưu thế hơn.

‘Được, vậy 5 người chúng ta sẽ cùng đi. Nhị Hoàng tam Tông, không biết sắc mặt bọn chúng sẽ như thế nào, càng nghĩ càng phấn khích’

Lãnh Mạc phát tay áo nói xong, sau đó xoay người bước đi. Trong lòng từng tia phấn khích nổi lên vì muốn nhìn xem về mặt khó coi của bọn chúng khi thấy 5 người cậu ra sao. Cả 5 đều vận đấu khí dực, hướng đến nơi đã được chỉ định mà bay đến. Trong số họ, đấu khí dực của Lãnh Mạc là nhanh nhất là lộng lẫy nhất, những người còn lại nhìn thấy đấu khí dực cấp 7 này cũng phải thêm khát đạt được. Nhưng tất cả chỉ là mộng tưởng, chỉ khi đạt đến Đẩu Thánh thì còn có được cơ hội thăng cấp đấu khí dực lên đẳng cấp này.

Sau khi đi được 1 lúc thì bọn họ dừng lại ở phía sau lưng ngọn núi ngoài thành, tại đó 1 khoảng đất trống và có 1 nhóm chừng hơn 20 người đang đứng ở đó. Nhóm người này mặc y phục trắng xanh giống nhau, tay cầm đủ loại vũ khí và trong số đó có 1 vài người thực lực khá cao có vẻ như là đứng đầu nhóm người này.

Nhóm Lãnh Mạc lập tức đáp xuống khiến cho nhóm người này giật bắn cả lên. Tất cả đều hướng mắt nhìn đến người trẻ tuổi có đấu khí dực cấp 7 sau lưng là Lãnh Mạc, nội tâm từng người đều run lên bởi vì họ biết đấu khí dực cấp 7 chỉ có duy nhất Đẩu Thánh cường giả trở lên mới có được. Nếu vậy thì trước mặt họ là 1 Đẩu Thánh cường giả? Nhưng nhìn người này còn quá trẻ tuổi thì làm sao có thể là Đẩu Thánh cường giả?

‘Những người ở đây đều là đệ tử của Vân Lam Tông?’

Cậu thu lại đấu khí dực, sau đó liếc mắt qua 1 cái nhìn lấy từng kẻ ở đây, bọn họ đa số là Đẩu Sư và Đại Đẩu Sư, nhưng còn có 1 số khác thực lực cao hơn rất nhiều.

‘Đúng vậy, thì sao nào?’

Đột nhiên 1 lão đầu bước ra, tay chấp phía sau, thân mặc tro phục đáp lại lời nói của Lãnh Mạc 1 cách ngạo nghễ. Có vẻ như lão đầu này là người dẫn dắt các đệ tử ở đây và là người có thực lực cao nhất khi đạt đến nhất tinh Đẩu Tông. Cậu không mấy bất ngờ trước thực lực của lão, nhưng cậu không hài lòng về thái độ của lão ta khi trả lời câu hỏi của cậu.

‘Cẩn thận Mạc đệ, lão ta là cửu trưởng lão của Vân Lam Tông tên là Vân Khiếu Thiên, thực lực nhất tinh Đẩu Tông, là kẻ có nhiều tiếng xấu nhất trong các trưởng lão’

‘Ra là vậy, không ngờ Vân Lam Tông danh tiếng lẫy lừng lại có vị trưởng lão thế này, đúng là chỉ biết dựa vào quyền lực của tông môn’

Linh Khởi bước lên nói thầm vào tai Lãnh Mạc 1 chút thông tin về tên trưởng lão này. Khi nghe được những điều này, cậu liền dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn vào lão khiến lão để ý và phải trừng mắt nhìn lại cậu. Những kẻ như thế này có mặt trong những tông môn lớn mạnh là chuyện thường tình, những kẻ đó luôn lấy danh nghĩa của tông môn ra đề mà đe dọa những kẻ yếu thế và không có thế lực chống đỡ. Trong Vân Lam Tông đương nhiên không chỉ có duy nhất 1 tên Khiếu Thiên này mà còn có vô số kẻ khác, trong đó có cả kẻ mà Lãnh Mạc cảm hận đến tận xương tủy nhất là Lâm Ma. Tên đó lòng tham vô đáy, ma niệm ngút trời, so với hắn thì trưởng lão Khiếu Thiên này chỉ là 1 con kiến không hơn không kém.

‘Vân Lam Tông đệ tử đi làm loạn, muốn cướp đoạt liệu từ chỗ của trưởng lão Bích Ngân Tông ta bị đánh chết là đáng. Các ngươi còn muốn tìm công đạo gì?’

Lãnh Mạc bước lên vài bước, dừng lại trước mặt Khiếu Thiên trừng mắt nói ra từng lời đe dọa. Đối với những kẻ như thế này cậu không cần phải nói lý lẽ, nếu bọn chúng không có ý rút lui mà còn có ý định gây chiến thì Lãnh Mạc sẽ không thể bỏ qua được.

‘Hừ, đệ tử đó của chúng ta chỉ là nhất thời hồ đồ mà lại bị giết, thân là trưởng lão ta phải đòi lại công đạo cho đệ tử của mình chứ’

‘Chỉ được 2 chữ trưởng lão chứ không làm được gì, còn bao che tội lỗi cho đệ tử của mình và lấy cớ đó đi gây sự. Mẫu thân Vân Chi thật sai lầm khi đưa ngươi lên làm trưởng lão’

Khiếu Thiên dương dương đắc ý nói ra thì liền bị Lãnh Mạc phi nhổ lại khiến cho lão tức điên lên đến đỏ cả mắt. Chưa kể đến Lãnh Mạc còn dám gọi cả tên tự của tông chủ bọn chúng làm cho nội tâm của chúng cũng phải kinh sợ. Vân Vận tông chủ đã từng nói với các đệ tử rằng trên đời này chỉ có 4 người có thể gọi được tên tự của y, nếu như kẻ nào dám gọi cái tên đó thì lập tức chém giết không tha.

Chỉ vì 1 cái tên mà đã khiến cho ai cũng phải kinh sợ vì hình phạt đó đến nỗi các trưởng lão chỉ còn dám gọi 2 tiếng tông chủ chứ không phải là Vân Vận tông chủ. Mà giờ lại có 1 kẻ không quan tâm sống chết gọi cái tên ấy, nếu như tông chủ của chúng biết được ắt sẽ truy sát không tha.

‘To gan lắm! Dám gọi cả tên tự của tông chủ. Tông chủ từng nói rằng nếu ai dám gọi cái tên đó thì sẽ giết không tha. Hôm nay ta sẽ thay tông chủ mà phán tội chết cho ngươi!’

Tên Khiếu Thiên dựa vào chuyện này liền đắc ý đòi phán tội chết cho Lãnh Mạc khiến cho cậu cảm thấy cực kỳ tức cười. 2 người Trọng Đạt và Trọng

Thiên trở nên tức giận, tay nổi gân xanh, sát khí đằng đằng muốn lao lên động thủ với lão vì dám xúc phạm cậu. Lãnh Mạc thấy được họ muốn động thủ liền đưa tay ngăn lại, ánh mắt tự tin nhìn 2 người. Hiểu được ý này, Trọng Đạt và Trọng Thiên thu điểm sát khí lại, hướng về cậu gật đầu 1 cái. Sau đó cậu quay đầu lại đối mặt với lão.

‘Phán tội chết cho ta? Thật nực cười. Có giỏi thì đem cái thân mạng rữa đó đến giết ta nào’

‘Hỗn xược!’

Để đáp lại lời của lão, Lãnh Mạc đưa 2 ngón tay ra khiêu khích khiến lão tức đến gân xanh nổi đầy, 2 mắt huyết hồng. Khiêu Thiên tức đến độ quát 1 tiếng lớn sau đó rút kiếm lao đến chỗ của Lãnh Mạc với ý muốn giết cậu.

‘Phong hình kiếm!!!’

Xuất ra đấu kỹ, đấu khí phong hệ từ thân thể lão bao phủ lên kiếm hướng đến người cậu. Những người phía sau gồm Linh Khởi, Diệp Tu, Trọng Thiên và Trọng Đạt lắc đầu thở dài vì hành động ngu ngốc này của lão. Trước đây cũng có vài kẻ hành động giống như thế và kết cục nhận lại chính là chết không có chỗ chôn thân. Có lẽ như lần này kẻ chết dưới tay Lãnh Mạc là cửu trưởng lão Khiêu Thiên này.

Lãnh Mạc nhìn thấy cảnh này thì chỉ cười lạnh 1 tiếng, tay trái nắm lấy cán Thất Tinh Kiếm, đôi mắt sắc lạnh nhìn đến phía lão đầu đang lao đến. Khiêu Thiên trong lòng nghĩ rằng chắc chắn lão sẽ lấy được cái mạng của cậu, nhưng rất tiếc là người bị lấy mạng ở đây không phải là Lãnh Mạc.

Xuy

Khi Khiêu Thiên kiếm vừa đến, Lãnh Mạc lập tức xoay người vung Thất Tinh Kiếm chém ngang 1 đường không chần chừ. Liền cái đầu của lão lia khỏi cổ, phần thân còn lại ngã xuống, máu vương đầy trên kiếm của cậu. Cảnh tượng diễn ra quá nhanh khiến các đệ tử không kịp phản ứng, đến khi hoàn hồn lại thì kẻ nôn thốc nôn tháo, kẻ thì run sợ đến sồn ra cả quần, kẻ thì mất ý chí chiến đấu.

Đám đệ tử không ngờ được 1 trưởng lão lẫy lừng của Vân Lam Tông lại có kết cục bi thảm đến mức này.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đẩu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Thu xếp

Thấy trưởng lão của bọn chúng bị giết 1 cách đơn giản như thế, tất cả những đệ tử của Vân Lam Tông đều sắc mặt trở nên kinh biến. Ngũ đại cao thủ danh chấn thiên hạ khi gặp các vị trưởng lão của Vân Lam Tông đều kính nể 2 phần. Nhưng kẻ trước mặt bọn chúng lại chả thèm quan tâm đến việc đó mà xuống tay hạ sát không chần chừ, chưa kể đến việc cả gan gọi tên tự của tông chủ bọn chúng. Kẻ này, điên thật rồi!

‘Sao nào, tên nào muốn lên tiếp?’

Khi giải quyết tên trưởng lão xong, Lãnh Mạc trừng mắt nhìn từng tên đệ tử một rồi nói ra lời đe dọa. Những đệ tử đó liền trở nên kinh sợ trước lời đe dọa ấy, đến cả trưởng lão Vân Lam Tông cậu còn dám giết không chần chừ thì nói chi là đám đệ tử còn con đó. Bọn chúng dần mất đi ý chí chiến đấu, bây giờ chỉ còn lại là sự sợ hãi trong đầu.

‘Quái vật!!!!’

1 tên trong số đó sợ hãi đến mức hét toáng lên 1 tiếng rồi quay đầu 3 chân 4 cẳng mà chạy thực mạng. Những kẻ khác thấy vậy cũng liền buông bỏ vũ khí mà chạy theo để trốn thoát, còn có 1 vài kẻ thì chết đứng tại chỗ, không thể cử động được. Lãnh Mạc thấy được cảnh này liền trầm mặt, nhếch môi cười 1 cách đáng sợ, tay trái cầm Thất Tinh Kiếm xuống đất, triệu hoán ra Sát Thần Trảm lao đến chỗ của những kẻ trốn chạy.

‘Các ngươi muốn chạy? Nằm mơ đi’

Chân đạp 1 cước thật mạnh lao đến phía trước. Tay trái nắm chặt lấy Sát Thần Trảm vung từng đạo kiếm khí đến những kẻ trốn chạy. Ngay tức khắc, đã có vô số kẻ đã chết không toàn thây dưới kiếm khí của Sát Thần Trảm, những kẻ chết đứng cũng không ngoại lệ. Xác người vương vãi trên đất, máu thấm xuống mặt đất, 1 cảnh tượng hãi hùng hiện ra khiến 4 người kia càng không dám nhìn phải hướng sang chỗ khác. Trong thoáng chốc, trưởng lão và tất cả đệ tử của Vân Lam Tông đến đây đã chết dưới tay Lãnh Mạc, coi như mối đe dọa của Bích Ngân Tông đã được giải quyết.

‘Cuối cùng cũng giải quyết xong, Sát Thần Trảm, hấp thụ!’

Lãnh Mạc quát nhẹ 1 tiếng ra lệnh cho Sát Thần Trảm, nó lập tức hấp thụ xác thịt lẫn máu của những kẻ đã chết vào viên ngọc ở cán kiếm để gia tăng thực lực của nó lên. Linh Khởi, Diệp Tu, Trọng Đạt và Trọng Thiên khi quay lại nhìn thấy cảnh này cũng phải kinh ngạc 1 phen, vũ khí có thể hấp thụ xác của những kẻ chết như thế này họ chưa từng nghe qua. Nhưng nếu là đồ vật của Lãnh Mạc thì chuyện này cũng được coi là khá bình thường vì cậu là người đã tạo ra vô số thứ nghịch thiên cơ mà.

‘Diệt cỏ phải diệt tận gốc, bây giờ mối nguy hại của tông môn đã không còn nữa, chúng ta nên về thôi’

Sau khi để Sát Thần Trảm hấp thụ xong, Lãnh Mạc bước về hướng của 4 người kia rồi nói. Họ không ngờ rằng lúc này cậu còn đang trong trạng thái chém giết, mà giờ lại trở nên bình thường như chưa có gì xảy ra cả. Việc thay đổi cảm xúc như thế này, thật khiến cho họ cảm thấy rung mình vì sợ.

Cả 5 người đều quay về Bích Ngân Tông với tâm trạng khá bồi hồi vì những gì đã xảy ra, nhưng diệt trừ đi mối đe dọa của tông môn là chuyện tốt nên họ không nói gì thêm cả. Khi họ về đến cửa môn thì thấy được Linh Nhi đã đứng sẵn ở đó không biết từ khi nào. Lãnh Mạc liền vội vàng đáp xuống đi đến bên cạnh nàng.

‘Mừng huynh đã về, mọi chuyện giải quyết xong rồi chứ?’

‘Đương nhiên là xong hết rồi, huynh đã diệt cỏ tận gốc, từ nay về sau sẽ không có chuyện Bích Ngân Tông bị đe dọa nữa a’

Nhìn thấy 2 người Lãnh Mạc và Linh Nhi cười cười vui vẻ nói chuyện với nhau thân mật khiến Linh Khởi cùng Diệp Tu phải trở mắt nhìn đến. Tự khi nào mà 2 người này trở nên thân thiết đến mức này? Hay là tại bản thân họ lo nhiều việc mà không chú ý đến? Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu của 2 người Linh Khởi và Diệp Tu, bây giờ chỉ có thể hỏi Lãnh Mạc hoặc Linh Nhi mới có thể biết rõ được.

‘Lãnh Mạc, Linh Nhi.....2 người từ khi nào.....?’

Linh Khởi buộc lòng phải hỏi chuyện này cho ra lẽ, mặc dù đã biết được chuyện giữa 2 người ra sao nhưng tốt nhất là vẫn nên hỏi.

‘Chuyện này.....’

Linh Nhi đột nhiên áp ứng khi nghe được Linh Khởi hỏi, còn cậu thì vẫn giữ nét bình thản. Lập tức nắm lấy tay của nàng khiến cho Linh Khởi càng kinh ngạc đến sửng người. Diệp Tu bên cạnh thì lấy tay vuốt chòm râu nhìn đến trông rất hài lòng.

‘Linh Khởi tỷ, đệ muốn nói với tỷ rằng đệ và Linh Nhi đã tiến đến nhau và mong có thể đồng ý của tỷ về hôn ước của đệ và muội ấy vào 3 năm sau’

Khi Lãnh Mạc nói điều này ra khiến cho Linh Khởi kinh ngạc 1 phen đến nỗi cả người run hết cả lên. Không ngờ chỉ không lâu sau khi cậu về thì 2 người lại tiến đến bên nhau, còn có cả hôn ước. Người làm tỷ tỷ như cô lại không biết chuyện gì hết và còn được mong muốn đồng ý chuyện hôn ước giữa 2 người.

‘Hắc hắc, tiểu thư nhà ta cùng với Lãnh Mạc đây thật xứng đôi, chúc mừng, chúc mừng’

‘Chúc mừng đại nhân đã tiến đến với phu nhân, chúc 2 người trăm năm hạnh phúc’

Huynh đệ Trọng Thiên và Diệp Tu nắm bắt được tình hình liền đi đến chấp tay chúc mừng không ngớt. 2 người liền ngại ngừng gật đầu đáp lễ, dù cho 3 năm sau mới thật sự tổ chức hôn lễ. Nhưng quyền quyết định vẫn còn nằm ở tay Linh Khởi, nếu như cô đồng ý thì quả là chuyện tốt, nhưng nếu không thì 2 người họ không biết phải làm sao.

‘Chắc, 1 đứa thì là thiên tài của tông môn, còn 1 đứa thì lại có thân phận khủng bố mà khiến ai cũng kính nể. Theo tỷ đây thì 2 đứa không nên đến với nhau.....’

Trong lúc trầm tư đắn đo, Linh Khởi liền thẳng thắn nói ra rằng 2 người Lãnh Mạc và Linh Nhi không nên đến với nhau. Nghe được điều này, cậu không tránh khỏi đã kích, do ý chí mạnh mẽ nên không quá xúc động, nhưng Linh Nhi thì khác. Câu này của Linh Khởi đã đã kích Linh Nhi khiến nàng phải roi lệ, lập tức quay người chạy đi thì bị Lãnh Mạc kéo tay lại. Diệp Tu thấy vậy cũng muốn cất tiếng để giải thích cho Linh Khởi hiểu được.

‘Diệp Tu đại nhân, tôi còn chưa nói xong. Đúng là 2 đứa không nên đến với nhau nhưng tỷ chắc Lãnh Mạc có thể chăm sóc tốt cho muội và muốn muội được trưởng thành hơn nên ta phải nói đồng ý. 3 năm sau, ta sẽ chứng hôn cho 2 đứa’

Trong tâm đầu tranh dữ dội giữa không đồng ý và đồng ý, cuối cùng Linh Khởi cũng chọn đồng ý vì muốn tốt cho muội muội của mình. Cô vừa nói vừa đi đến bên cạnh Linh Nhi rồi xoa đầu nàng, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nàng rồi nhìn sang Lãnh Mạc như muốn yêu cầu điều gì đó.

‘Lãnh Mạc, đệ hãy đem con bé đi theo đi. Dù sao thì ở nơi này không còn gì để dạy cho Linh Nhi, đem muội ấy đến Đế Đô để tìm hiểu nhiều thứ hơn và giúp muội ấy có thể trưởng thành hơn, được chứ?’

Không ngờ Linh Khởi lại đưa ra yêu cầu này, đối với cậu chuyện đó không quá khó khăn. Chỉ là sợ rằng khi cậu đến học viện và để Linh Nhi tại Đế Đô sẽ gặp khó khăn khi không quen biết ai, còn có thể dẫn đến bị kẻ xấu bắt đi. Nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì lời của Linh Khởi cũng đúng. Miêu Linh Thành và Bích Ngân Tông đã quá quen thuộc với nàng, chỉ khi nàng đến 1 nơi khác học hỏi mới có thể trưởng thành và thực lực sẽ mạnh hơn nữa.

‘Được, đệ đồng ý với tỷ rằng sẽ đem muội ấy theo’

‘Hảo’

Rất cục cậu cũng đành gật đầu đồng ý, dù gì có Linh Nhi bên cạnh cũng tốt hơn là 1 mình cùng với Nguyệt My. Nàng cũng khá bất ngờ trước quyết định này của 2 người, có thể ở cùng Lãnh Mạc thì còn gì bằng, cho dù phải lên biển đảo, xuống núi lửa thì Linh Nhi vẫn bằng lòng đi. Chuyện này thực chất chính là Linh Khởi mở ra 1 cơ hội cho cả 2 ở bên nhau mặc cho việc vắng bóng Linh Nhi sẽ khiến cho cô buồn sầu.

‘Muội về chuẩn bị, ngày mai chúng ta đi’

‘Ngày mai đi? Không biết có quá sớm không?’

Diệp Tu khá bất ngờ khi Lãnh Mạc nói rằng ngày mai sẽ đi, liền hấp tấp hỏi.

‘Tuần sau chính là lúc mà học viện Thánh Giả tuyển học viên, nếu không đến sớm chuẩn bị nơi ở thì sẽ khá rắc rối nên phải đi sớm’

Nghe Lãnh Mạc nói vậy Diệp Tu cũng hiểu phần nào nên gật gật đầu. Chuyện gấp gấp nên không để chậm trễ, Lãnh Mạc và Linh Nhi quay về biệt viện thu xếp hành trang để ngày mai xuất phát. Khi vào học viện đó, cậu có thể có cơ hội để gặp lại Vân Chi và giải thích tường tận những chuyện đã xảy ra và có thể gặp lại Khinh Doanh đã không gặp được bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Tiến đến Đế đô

Ngày hôm sau, Lãnh Mạc cùng Linh Nhi lên đường đi đến Đế đô. Trước khi đi, tất cả các thành viên trong Bích Ngân Tông đều có mặt tại cửa môn để tiễn họ đi. Ai cũng buồn bã khi Lãnh Mạc phải rời đi. Các vị trưởng lão cũng tỏ ra tiếc nói vì để 1 thiên tài tuyệt thế như cậu ra đi như thế này. Nhưng cậu đã để lại cho Bích Ngân Tông rất nhiều thứ từ đan dược đến công pháp tu luyện, nhiều đó cũng đủ để tông môn bồi dưỡng các đệ tử có tiềm lực trong tương lai trở thành đệ tử nổi bật nhất.

‘Không chậm trễ nữa, đệ với muội ấy đi đây. Mọi người hãy bảo trọng, có chuyện cần thì đến học viện tìm đệ là được’

‘Ân, đi đường cẩn thận, nhớ là phải lo cho Linh Nhi đấy, không thì đừng trách tỷ đây a’

Lãnh Mạc nghe câu này của Linh Khởi liền cười khò 1 phen. Chuyện này không cần nhắc tự cậu cũng sẽ chăm sóc cho nàng thật tốt, không để nàng gặp nguy hiểm.

‘Muội cũng hãy tự chăm sóc cho bản thân thật tốt khi không có tỷ bên cạnh đó’

‘Muội biết rồi, tỷ cũng vậy đó’

Sau khi căn dặn cậu xong thì Linh Khởi quay sang nhìn nhủ Linh Nhi đôi điều, mặc cho bản thân không muốn mất muội muội của mình. Nàng lao đến ôm Linh Khởi 1 cái rồi quay người đi đến phía Lãnh Mạc nắm lấy tay cậu. Cậu cùng Linh Nhi vận đẩu khí dực lao thẳng lên trời rồi bay về phía xa xa. Thoáng chốc, bóng dáng của 2 người biến mất khỏi tầm nhìn của những thành viên Bích Ngân Tông. Bọn họ tâm trạng buồn bã quay về với công việc của họ, Linh Khởi và Diệp Tu cũng đành quay lại với công việc. Vị trí tông phó ấy, 1 lần nữa lại trống vắng.

Lãnh Mạc và Linh Nhi 2 người xuyên suốt chặn đường không ai nói lấy 1 lời nào, cũng chẳng nhìn nhau 1 cái. Điều này là do Linh Nhi đang cảm thấy buồn bã vì phải rời xa nơi bản thân sinh ra, rời xa người thân đi đến 1 nơi khác. Lãnh Mạc thì mãi suy nghĩ và nói chuyện với Nguyệt My nên không chú ý mấy đến Linh Nhi.

‘Linh Nhi, muội sao vậy?’

Đến lúc sau cậu mới bắt đầu chú ý hành động của Linh Nhi nên liền hỏi.

‘Không có gì...chỉ là muội...chẳng có gì đâu, huynh đừng để ý’

Nhìn thấy biểu hiện này của nàng, Lãnh Mạc nhanh trí đoán ra được phần nào. Cậu vừa định nói điều gì đó nhưng lại không nói ra mà cứ tiếp tục im lặng bởi vì lúc này Linh Nhi cần có sự yên tĩnh. Cứ thế, 2 người tiếp tục chuyển đi đến Đế đô mà không nói lấy 1 lời nào cả.

Đến tối, Lãnh Mạc dừng chân tại 1 vùng đất trên đường, nơi này không quá tệ để ở lại qua đêm nên cậu chọn nó để nghỉ ngơi. Linh Nhi và cậu ngồi cạnh nhau bên đồng lửa đang cháy, nàng trông có vẻ mệt mỏi sau chuyến đi từ sáng đến hiện giờ.

‘Muội cảm thấy ổn chứ?’

‘Không sao, huynh đừng lo mãi cho muội như thế, hãy lo cho bản thân kia kìa’

Thấy biểu hiện mệt mỏi của Linh Nhi, Lãnh Mạc liền hỏi thăm. Bản thân nàng chỉ mới là Đấu Vương, so với Đấu Tông như cậu cách biệt thế lực rất nhiều nên cần phải xem xét đôi chút. Lãnh Mạc lấy trong nạp giới ra 1 chiếc chăn rồi phủ lên người nàng để giữ ấm.

‘Bản thân huynh không còn gì để lo nữa, chỉ có thể lo cho muội mà thôi’

Lãnh Mạc điềm đạm nói ra câu này khiến Linh Nhi ngượng hết cả mặt, liền rút mình vào trong chăn. Cậu liền cười hớn hở khi nhìn thấy hành động này của nàng, liền muốn đem nàng ôm vào lòng.

‘Muội hãy ngủ đi, lấy sức ngày mai đi tiếp, dù sao cũng gần đến nơi rồi!’

‘Ân’

Nghe theo lời Lãnh Mạc, Linh Nhi nằm xuống gối đầu lên đùi của cậu mà ngủ. Nàng ngủ như thế này cậu cũng yên tâm phần nào khi có thể bảo vệ nàng tốt hơn và có thể chuyên tâm tu luyện qua đêm.

‘Tiểu Mạc, con nghĩ thế này ổn chứ?’

Nguyệt My đột nhiên xuất hiện, liền buông miệng hỏi 1 câu.

‘Không sao đâu sư phụ, như vậy cũng tốt cho nàng ấy’

Lãnh Mạc điềm đạm trả lời cho Nguyệt My thì cô lắc đầu thờ dài 1 hơi rồi lại quay về nạp giới ẩn mình. Cậu không hiểu ý nghĩa của việc Nguyệt My hỏi câu đó là gì, đành bỏ qua mà tiếp tục chuyên tâm tu luyện.

Sáng hôm sau, 2 người lại tiếp tục hành trình đi đến Đế đô. Linh Nhi trông có vẻ tốt hơn hôm qua khi liên tục cười nói với Lãnh Mạc, điều này làm cậu yên lòng hơn đôi chút. Chẳng khoản 3 canh giờ sau, 2 người bọn họ đều đã đến trước cổng thành của Đế đô. Lãnh Mạc và Linh Nhi phải choáng ngợp trước bức tường thành này, nó cao đến chục trượng, làm bằng Cương thạch nhám bóng. Nhưng có vẻ như muốn đi vào đây thì phải bị kiểm tra tại cổng thành bởi lính gác, điều này là hiển nhiên đối với 1 nơi như thế này. Cả 2 người tiến đến cổng thì như dự tính, liền bị lính gác chặn lại xem xét.

‘Cho hỏi 2 vị là....’

Vị lính gác đi đến hỏi.

‘Ta đến đây để đăng ký vào học viện Thánh Giả, đây là thẻ tử của ta’

Lãnh Mạc nói ra khiến cho vị lính gác bất ngờ. Những kẻ đăng ký vào học viện Thánh giả phải từ 14 tuổi trở lên, mà kẻ trước mắt lại có thẻ tử, lại còn xinh đẹp như thế không phải là quá kinh ngạc. Lãnh Mạc lấy ra bức thư tiến cử lúc trước đưa đến cho vị ấy xem.

‘Đây là...!!!’

Khi nhận lấy bức thư này, y xem 1 vòng bức thư thì liền thấy được mộc đồ của 1 trong Ngũ đại cao thủ in dưới góc trái bức thư. Cả người liền giật bắn lên, ánh mắt sợ hãi mà nhìn lấy cậu, lập tức kiểm tra lại thì đầu mộc này là thật. Trong tay có bức thư có mộc đồ của 1 trong Ngũ đại cao thủ, kẻ trước mắt này thật sự không nên đụng chạm.

‘Xin lỗi vì đã làm chậm trễ bước chân của đại nhân, mời đại nhân đi hướng này’

Vị lính gác chấp quyền cung kính nói, sau đó lùi ra nhường bước cho Lãnh Mạc. Cậu thu bức thư về, sau đó cùng Linh Nhi tiến vào trong thành. Nàng lúc này nhìn thấy 1 cảnh như thế cũng khá bất ngờ, không ngờ bức thư trên tay cậu lại có giá trị như thế, mà như vậy cũng đúng vì Lãnh Mạc thường có những thứ giống như vậy bên người, nói chi là 1 bức thư.

Sau khi tiến vào trong thành, đặt chân vào Đế đô, Lãnh Mạc và nàng mới thấy được sự hưng thịnh và nhộn nhịp của Đế đô ra sao. Vô số hàng quán tấp nập người mua, người bán có mặt tại đây nhiều hơn so với Miêu Linh Thành và có cả vô số cường giả tụ tập tại đây. Nhưng không khí như thế này Lãnh Mạc không thích 1 chút nào, liền nắm tay Linh Nhi đi tìm nơi đăng ký vào học viện Thánh Giả.

‘Học viện Thánh Giả, ta tới rồi đây!’

Hết phần 3

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Đối thủ trong tương lai?

Lãnh Mạc và Linh Nhi cùng nhau đi tham quan 1 phần nhỏ của Đế đô. Chỉ là 1 phần nhỏ nhưng lại lớn bằng 1 nửa Miêu Linh Thành, điều này khiến cho Linh Nhi khá bất ngờ do nàng chưa từng ra ngoài bao giờ. Cả 2 người đi đến từng hàng quán xem những đồ vật được bán, Lãnh Mạc mua cho nàng vài viên băng thạch cao cấp để có thể tu luyện cùng công pháp lần trước cậu cho tặng cho.

Sau 1 hồi lâu đi khắp nơi, cậu và nàng dừng lại ở 1 tiệm vũ khí khá nổi bật rồi 2 người vào đó xem thử những vũ khí có trong đó. Khi bước đến cửa,

hiện ra trước mắt Lãnh Mạc là 2 thị vệ mặc giáp thực lực Đại Đầu Sư đứng ở 2 bên cánh cửa. Quả không hổ danh là Đế đô, chỉ là thị vệ gác cửa mà lại là Đại Đầu Sư, còn không biết những kẻ khác thì thực lực như thế nào.

Bước vào bên trong, đập vào mắt 2 người là vô số vũ khí từ cung đến đao, kiếm được treo trên giá. Vũ khí nào cũng được làm trông rất tỉ mỉ và nổi bật với vô số kim thạch quý giá đính trên đó. Linh Nhi phấn khích, hồn hờ như trẻ con liền chạy đi xem thử từng vũ khí 1 khiến cậu phải cười khổ 1 tiếng. Cậu cũng đi lại xem thử 1 vài món vũ khí gần đó để đánh giá xem tay nghề của thợ rèn ở Đế đô ra sao.

Mặc dù Lãnh Mạc đã không động đến việc rèn vũ khí đã lâu nhưng khả năng phân tích và đánh giá thì không hề giảm đi mà còn ngược lại. Cậu thử xem qua 1 thanh trường kiếm đặt trên giá sau đó thử lấy xuống cầm xem rồi bắt đầu đánh giá và phân tích nó.

‘Trường kiếm được rèn bằng thiết thạch và nhũ thạch, 2 thứ này không quá trân quý nhưng cũng có thể rèn ra vũ khí Đầu Linh cao phẩm. Mà đằng này lại chỉ đạt đến Đầu Linh hạ phẩm, còn có thể bị hạ xuống thêm 1 bậc, cũng do là quá trình tôi luyện trong lửa không đủ mà ra, chưa kể đến chất lượng kiếm. Lưỡi kiếm thì có lẫn 1 số tạp chất không đáng kể mới khiến tình trạng kiếm như thế này, rốt cục là tên ngu ngốc nào làm ra thế này’

Sau 1 lúc đánh giá, Lãnh Mạc lại có suy nghĩ khác với ban đầu, cứ tưởng rằng tại Đế đô này sẽ có vô số đồ tốt mà ai ngờ đến thứ quan trọng như là vũ khí chỉ là loại tầm thường. Có lẽ như tại nơi này có 1 vài kẻ chỉ nghĩ đến lợi nhuận và số lượng chứ không nghĩ đến khách hàng và chất lượng sản phẩm. Lãnh Mạc lại tiếp tục đánh giá các vũ khí khác thì cũng không có cái nào lọt được vào mắt khiến cậu thất vọng tràn trề. Cuối cùng, cậu chọn đại 1 thanh băng kiếm trên giá rồi đem xuống đánh giá lần cuối, nếu như lần này lại thất vọng nữa thì lập tức cậu sẽ kéo Linh Nhi rời khỏi chỗ này.

‘Hừm, rèn từ băng tinh thạch và huyền thiết, nhìn khá tinh xảo và phẩm chất khá tốt nhưng lại có 1 số tạp chất từ băng tinh thạch chưa được trừ hết, lưỡi kiếm thì hơi cùn. Nhưng vẫn có thể tôi luyện lại 1 lần nữa để trừ những tạp chất và mài lại lưỡi kiếm, nếu thành công thì sẽ biến nó thành vũ khí Đầu Hoàng phẩm! Thứ này.....rất tốt!’

Trong những thanh sắt vụn ở đây, thanh băng kiếm này cuối cùng cũng làm hài lòng Lãnh Mạc phần nào, nhưng vũ khí thì cậu không thiếu nên mua nó cũng không làm được gì. Cậu trả nó về chỗ cũ rồi quay người lại thì thấy 1 lão đầu mặt trông khá gian xảo đang xoa xoa bàn tay, miệng thì cười cười nhìn đến cậu. Có vẻ như lão là người quản lý nơi này thì phải.

‘Ây chà, vị trẻ tuổi đây thật có mắt nhìn đó, thanh kiếm lúc nãy mà ngài vừa cầm là Linh Băng Kiếm được rèn từ huyền băng thạch trăm năm lấy từ trong Ma thú sơn mạch, lưỡi kiếm rất sắc bén có thể chém sắt như chém bùn. Ta nhìn vị trẻ tuổi đây cũng chắc là người mới đến nên chỉ lấy 10 vạn kinh tệ thôi’

10 vạn kim tệ?!!! Lão đầu này có phải đang ăn cướp hay không?? Chỉ với 1 thanh kiếm như thế mà bằng với số tiền trước đây Gia Phong đã đưa cho Lãnh Mạc khi rời đi thì quả thật là vô lý. Coi như cậu đã nghĩ đúng về nơi này rồi, có 1 số kẻ chỉ biết lấy lợi nhuận mà không nghĩ gì khác.

‘Quả thật ta là người mới đến nhưng ta đến đây không định mua vũ khí vì ta đã có rồi, ta chỉ đến mua 1 số tinh thạch mà thôi’

‘Ra vậy.....’

Cậu đành trả lời lại rằng chỉ đi mua tinh thạch để thoát khỏi lão ta. Lão liền tỏ ra không hài lòng rồi trả lời nửa vờ và đi chỗ khác, coi như ý định của cậu đã thành công đi. Trong lúc đó thì Linh Nhi lại hốt hã chạy đến chỗ cậu, tay cầm vài viên tinh thạch trông cũng khá tốt.

‘Lãnh Mạc, huynh xem đi, muội mới mua được vài viên tinh thạch tốt cho huynh’

Linh Nhi dúi vào tay của cậu vài viên tinh thạch, cậu nhìn qua thử thì thấy những viên tinh thạch này rất tốt, rất thích hợp rèn ra 1 vũ khí cao phẩm. Nhưng người như Linh Nhi chưa từng đụng đến những việc lựa chọn tinh thạch thì làm sao có thể chọn được đồ tốt như thế này?

‘Làm sao muội chọn được thế?’

‘Chỉ là cảm giác thôi’

Không nhận được nên Lãnh Mạc đành hỏi thì lại nhận được câu trả lời không như mong đợi. Chỉ với cảm giác mà chọn được đồ tốt thì không biết Linh Nhi lợi hại đến cỡ nào nữa.

‘Cám ơn thiếu gia đã mua Linh Băng Kiếm’

Đột nhiên tiếng nói của lão đầu lúc nãy vang lên khiến cho cậu bất ngờ vô cùng liền quay lại nhìn thì thấy đã có người mua thanh kiếm lúc nãy. Người mua nó là 1 người trông trẻ tuổi cậu, tóc và mắt đều 1 màu xanh, y phục trên người nhìn có vẻ đúng chất thiếu gia nhà danh giá. Ánh mắt lạnh lùng của y nhìn sang Lãnh Mạc 1 cái khiến cậu ngạc nhiên. Sau đó y cầm thanh kiếm rời khỏi chỗ này và biến mất.

‘Thanh kiếm tệ như thế mà cũng mua sao?’

Bất ngờ Linh Nhi lại nói ra điều này khiến cậu rung mình 1 phen, chỉ vừa nhìn qua mà đã nói được tình trạng của thanh kiếm đó rồi. Nếu như lại là cái cảm giác mà nàng nói lúc nãy thì phải làm cho cậu sợ hãi vì khả năng đó rồi.

Cả 2 không lâu sau đó cũng rời đi mà đi đến đăng ký vào cuộc thi khảo nghiệm để vào học viện Thánh Giả. Nhưng trước đó Lãnh Mạc đã và tìm được nhà trọ cho cả 2 ở tạm thời rồi mới đi đến nơi đăng ký. Sau khi thu xếp đồ đạc xong, Lãnh Mạc cùng Linh Nhi rời khỏi nhà trọ, cậu và nàng đã thay ra bộ chiến y thành y phục bình thường, Thất Tinh Kiếm cũng cất vào nẹp giới để không gây chú ý.

Chỉ 15 phút sau, 2 người đã đến nơi đăng ký khảo nghiệm và trở thành tâm điểm chú ý ở đó do sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Linh Nhi.

Có 1 vài người còn ghen tức đến đỏ cả mắt khi thấy nàng khoác tay cậu và cười đùa vui vẻ. Lãnh Mạc chỉ có thể cười khổ và bỏ qua sự chú ý của họ mà tập trung việc trước mắt.

Nơi này rất lớn, những tòa tháp bên trong học viện cũng có thể nhìn thấy từ đây. Lãnh Mạc cũng cảm nhận được rất nhiều khí tức khủng bố ở trong đó, và nhất là 2 luồng khí tức mạnh hơn cậu rất nhiều lần mà cậu nghĩ rằng sẽ không đánh bại được.

‘Người tiếp theo, xin báo danh’

Đến lượt cậu báo danh thì Linh Nhi liền buông tay tránh sang 1 bên để chờ đợi cậu.

‘Lãnh Mạc, 14 tuổi, thực lực ngũ tinh Đại Đấu Sư và ta có thư tiến cử này’

Lãnh Mạc nói họ tên, tuổi và lấy thực lực giả để ghi danh, rồi lấy ra bức thư đưa cho người quản lý. Bang đầu y không tin cậu là Đại Đấu Sư khi tuổi chỉ bấy nhiêu, nhưng khi cậu đưa bức thư thì y liền lấy bức thư ra đọc 1 hồi rồi trở nên kinh ngạc không nói nên lời, liên tục liếc nhìn giữa bức thư và Lãnh Mạc.

‘Người... người được Tước Đế và Ma Hậu đại nhân tiến cử??!’

Y liền đập bàn rồi đứng lên quát lớn khiến cho những kẻ phía sau phải kinh ngạc 1 phen, nửa tin nửa ngờ. Đến người quản lý cũng không thể tin được nhưng với 2 dấu mộc đỏ không thể nào làm giả được của 2 vị đó thì người trước mắt là người có thực lực và được tiến cử là điều tất nhiên. Thậm chí là không cần thông qua khảo nghiệm mà có thể tiến thẳng vào học viện Thánh Giả.

‘Nếu người có nó thì không cần phải qua khảo nghiệm, chỉ cần ta đem bức thư này cho viện t.....’

‘Không cần, ta vẫn muốn thông qua khảo nghiệm, mong người cứ giữ nguyên hiện trạng’

‘Được... nhưng ta cần đem bức thư này cho viện trưởng, không biết có được không?’

Thấy cậu cương quyết muốn được thông qua khảo nghiệm nên y đành phải theo lời cậu nhưng mà bức thư này cần phải đem cho viện trưởng thì Lãnh Mạc vẫn đồng ý. Y còn căn dặn cậu rằng 3 ngày sau đến đây để chuẩn bị khảo nghiệm, lúc đó sẽ kiểm tra kỹ hơn về từng thí sinh đăng ký. Sau đó cậu đi đến chỗ Linh Nhi với vẻ mừng rỡ, nàng cũng vui lây theo cậu. 2 người quyết định đi kiếm thứ gì đó để ăn thì chỗ người quản lý lại quát lớn thêm 1 tiếng.

‘Người cũng có thư tiến cử??! Còn hơn nữa là tam đại đệ tử của Tước Đế??!’

Chuyện này cũng khiến cho Lãnh Mạc, Linh Nhi và tất cả mọi người có mặt liền kinh ngạc. Cậu không ngờ ngoài bản thân lại còn có thêm 1 người có thư tiến cử, lại còn là đệ tử của Vân Chi đường mẫu của cậu. Lãnh Mạc nhìn kỹ lại người đó thì chính là người đã mua thanh kiếm cùn ở tiệm vũ khí lúc, như vậy là y cũng là đệ tử của Vân Chi. Chỉ không biết là tâm tính ra sao, nếu như giống tên Lâm Ma và Hải Lam thì chỉ có họa mà thôi.

‘Tiểu Mạc, coi bộ ta lại gặp người quen, còn con gặp đối thủ trong tương lai rồi đấy’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Khảo nghiệm đầu

Trong vòng 3 ngày đó, Lãnh Mạc cố gắng học cách áp chế tu vi xuống mức Đại Đấu Sư để có thể thuận lợi khảo nghiệm. Nhưng tu vi Đấu Tông mà áp chế xuống hơn 4 cấp bậc thì quả có chút khó khăn, thực lực bản thân cũng như thế mà áp chế theo, không như lúc đầu. Cũng trong thời gian đó, Lãnh Mạc luyện ra 1 vài đan dược dự trữ cho bản thân và cho Linh Nhi để khi gặp chuyện có đan dược mà dùng.

Đến ngày khảo nghiệm, Đệ đồ ồn ào hơn bình thường vì có vô số người tập trung đến đây để vào học viện Thánh Giả. Các vị có tiếng nói trong Đệ đồ cũng đến học viện để xem và có thể lựa chọn các nhân tài có mặt trong buổi khảo nghiệm về phe mình sau khi tốt nghiệp học viện. Ngoài ra còn có cả 2 vị trong Ngũ đại cao thủ đến là Vân Chi và Kinh Doanh, 2 người vừa có ý định xem học viên năm nay như thế nào và quan trọng nhất là tìm kiếm Lãnh Mạc.

Cậu và Linh Nhi cùng đi đến học viện để khảo nghiệm. Trong lúc khảo nghiệm thì nàng sẽ ở sảnh ngoài để xem và chờ đợi cậu, còn cậu thì phải vượt qua 3 vòng khảo nghiệm có thể là khó khăn. Trên đường đi, Lãnh Mạc liên tục suy nghĩ về chuyện 3 hôm trước mà Nguyệt My nói, cậu cũng có hỏi cô về chuyện đó nhưng cô vẫn không trả lời mà lên tránh sang chuyện khác.

‘Có chuyện gì khiến huynh suy nghĩ nhiều đến thế?’

Nhìn thấy dáng vẻ lạ thường của Lãnh Mạc, Linh Nhi bèn hỏi.

‘Không, không có gì đâu, với lại chúng ta đến nơi rồi này’

Lãnh Mạc chỉ trả lời 1 câu rồi dừng lại mà nhìn chăm chú về phía trước. 1 dòng người đang xếp hàng dài, những người này chính là những người đã đăng ký vào học viện Thánh Giả và hiện giờ đang trải qua kiểm tra những thông tin đã ghi trong giấy đăng ký để có thể cho phép vào khảo nghiệm. Nếu như thông tin bị sai lệch nhiều thì sẽ bị loại. Không để mất thời gian, Lãnh Mạc cùng Linh Nhi chạy thật nhanh đến để chờ đợi. Khi cậu bước vào hàng để chờ thì nằng đi qua 1 nơi khác dành cho những người muốn xem cuộc khảo nghiệm.

Trong lòng có chút hồi hộp, Lãnh Mạc nhìn thử xa xa phía trước thì thấy đã có rất nhiều người bị loại và ra về với vẻ mặt vô cùng thất vọng. Không ngờ chuyện kiểm tra này lại khắc nghiệt đến thế, mới đây đã loại hơn 100 người, về sau càng không biết có mấy người được vào. Sau nửa canh giờ, tổng số người bị loại là 447 người, số người được vào là 193 người và chưa có dấu hiệu tăng cũng như giảm xuống giữa người đậu và bị loại.

‘Người kế tiếp, Lãnh Mạc!’

Cuối cùng cũng đến lượt cậu, cậu liền bước đến chỗ khảo sát viên để báo danh. Y nhìn qua cậu 1 cái rồi xem lại giấy báo danh để xem các thông tin trên đó.

‘Ngũ tinh Đại Đấu Sư sao, quả là thiên tài nhưng chưa biết thật giả. Mau đặt tay lên Tinh Cầu rồi truyền đấu khí vào’

Lời nói của khảo sát viên khiến cậu không hài lòng mấy nhưng y lại nói khá đúng. Cậu liền đặt tay lên Tinh Cầu trước mắt rồi truyền đấu khí vào đó. Từng tia đấu khí được truyền vào tích tụ thành vòng tròn màu đỏ thăm xoáy tròn như bánh xe, sau đó thì liền hiện lên dòng chữ trên mặt Tinh Cầu.

‘Người thật sự là ngũ tinh Đại Đấu Sư chỉ mới 14 tuổi?! Như vậy chẳng phải là thiên tài sao?!’

Khảo sát viên liền bất ngờ trước điều này, chỉ mới 14 tuổi mà đã là Đại Đấu Sư thì đúng thật là 1 thiên tài. Học viện Thánh Giả thu được 1 mầm mống như thế này thì quả thật là tốt cho học viện. Y liền cho cậu thông qua kiểm tra và tiến vào kỳ khảo nghiệm. Lãnh Mạc liền đi vào bên trong thì thấy 193 người lúc này đang đứng, có người thì đưa mắt lờm lỏm cậu như là kẻ địch.

Theo như Lãnh Mạc biết thì học viện Thánh Giả chia thành 5 viện được gọi là Ngũ viện gồm Linh viện, Tinh viện, Thương viện, Tiêu viện và cuối cùng là Vân viện. Mỗi viện đều có 1 vị trưởng viện và phó viện, thực lực đều rất khủng bố, nhưng trên 5 trưởng viện này còn có 2 người mạnh hơn và cũng là mạnh nhất của học viện Thánh Giả. 2 người đó chính là nhị vị hiệu trưởng của học viện. Nghe đồn đại rằng cường giả bát tinh Đấu Tôn gặp phải 2 người họ cũng phải nể đến 5 phần do khi 2 người kết hợp đấu kỹ với nhau thì khó mà chống đỡ được.

Nếu nói về viện mạnh nhất thì chắc có lẽ là Linh viện, ngoài những điều đó ra thì Lãnh Mạc không biết thêm thông tin gì nữa. Chừng khoảng 15 phút tiếp theo thì lại có thêm người được vào, Lãnh Mạc liền quay lại nhìn thì thấy được người thứ 195 này là người trước đây đã được Nguyệt Mỹ nói là kẻ thù trong tương lai.

Y lạnh lùng đi vào, liếc nhẹ cậu 1 cái rồi thu ánh mắt lại. Cậu thì không biết làm gì, nghĩ rằng không quen không biết thì làm sao có thể trở thành kẻ thù được, mà nếu như vậy thì thả làm quen trước còn đỡ hơn là để sau này thành kẻ thù. Với lại cả 2 đều có thư tiên cử từ 1 người nên cũng dễ ăn nói hơn.

‘Xin chào huynh đệ, ra là huynh cũng qua được’

Người này không nói gì cả, chỉ im lặng đi ngang qua và không chú ý gì đến lời nói của Lãnh Mạc khiến cậu khá xấu hổ. Đành quay người đi đến nơi bắt đầu khảo nghiệm với sự xấu hổ. Không ngờ người này tính khí lại lạnh lùng đến thế, đến cả 1 câu cũng không nói, ánh mắt lại hàm chứa vẻ lạnh lùng như băng. Cậu không nghĩ đến y nữa, tập trung vào việc trước mắt đó là vượt cuộc khảo nghiệm đầu tiên.

Đến nơi chuẩn bị khảo nghiệm, cậu thấy được trước mắt là 1 đấu trường gồm nhiều cửa, có lẽ là thí sinh sẽ đối đầu với ma thú hay gì đó gần giống như vậy. Vòng này trở về sau sẽ được những người khác quan sát từ nơi gần đó, và đặc biệt là có sự xuất hiện của 2 vị cao thủ khiến cho 1 số thí sinh cảm thấy áp lực, còn 1 số thì muốn thể hiện ngay để làm ấn tượng với 2 người. Lúc này 1 người từ trong bước ra hình như là giám sát viên của vòng này.

‘Các ngươi vào được đây là rất tốt, chứng tỏ ai cũng có thực lực nhưng như thế thì chưa đủ. Bây giờ các ngươi phải vượt qua 3 cuộc khảo nghiệm để chứng tỏ bản thân. Vòng thứ nhất, các ngươi phải kiểm điểm bằng cách chọn 1 con ma thú và đánh thắng nó, số điểm của các ngươi dựa loại ma thú mà các ngươi chọn, nếu đánh không thắng thì tính điểm theo số vết thương trên người, còn tốt hơn thì vừa thắng lại vừa không có vết thương thì sẽ đạt điểm tuyệt đối! Hiểu rồi chứ?!’

Đúng như dự đoán của Lãnh Mạc, lại phải cho thí sinh đối đầu với ma thú, như vậy có phần hơi khắt khe. Có nhiều thí sinh bắt đầu bàn tán về chuyện này, có vẻ như năm nay học viện Thánh Giả đã siết chặt nội quy thu học viên nên hiện giờ mới thành ra thế này. Nhưng đã là quy định thì khó thay đổi nên họ đành chấp nhận mà tuân theo. Giám sát viên đưa lên 1 bản danh sách ma thú có thể chọn và điểm của nó từ thấp đến cao. Thấp nhất là Phong Lang cấp bậc Đấu Sư, cao nhất là Địa Hùng cấp bậc Đấu Vương, mà có vẻ như ai cũng chú ý Phong Lang hơn là Địa Hùng như cậu.

‘Ta thách đấu Phong Lang’

1 người đưa tay lên nói to 1 tiếng liền giám sát viên nghe được lập tức chuẩn bị mọi thứ rồi cho người này bước vào trong đấu trường. Sau khi sắp xếp xong, thì người này bước vào đó. Chừng khoảng 20 phút thì y được người khác đem ra trong tình trạng thương tích đầy người khiến ai nhìn cũng phải khiếp sợ và e dè. Chỉ có duy nhất Lãnh Mạc và người tóc xanh kia thì bình thản như đã từng thấy qua chuyện này rồi vậy.

Mặc dù sợ nhưng vẫn có người không bỏ cuộc mà thách đấu. Trong 10 người vào thì có 7 người đã bị loại, chứng tỏ bài khảo nghiệm này không hề đơn giản 1 chút nào, ai nấy cũng đều suy sụp tinh thần và ý chí. Còn Lãnh Mạc thì chờ đợi thời cơ không ai khiêu chiến tiếp này thì mới đưa ra lời khiêu chiến, và ma thú cậu chọn không con nào khác là Địa Hùng cấp bậc Đấu Vương.

‘Ta, khiêu chiến Địa Hùng!’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đầu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Hạ Địa Hùng

Khi những thí sinh ở đây nghe được Lãnh Mạc chọn ma thú mạnh nhất để khiêu chiến thì liền nhìn về phía cậu với ánh mắt lạ thường. Bọn họ nghĩ rằng đến cả ma thú yếu nhất cũng không mấy ai vượt qua mà cậu lại dám chọn lấy ma thú mạnh nhất. Ai cũng đều nghĩ đầu óc của cậu có vấn đề nên mới như thế và bắt đầu bàn tán về cậu. Nhưng Lãnh Mạc không rảnh rỗi mà lắng nghe những lời nói ấy mà chuẩn bị tinh thần để chiến đấu với Địa Hùng.

‘Người... người chắc chứ?’

Giám sát viên kinh ngạc trước quyết định của cậu, không nhịn được đánh hỏi để chắc chắn hay không.

‘Àn, ta chắc chắn’

Nghe được câu trả lời của Lãnh Mạc, giám sát viên im lặng, rồi thông báo cho bên trong biết để chuẩn bị. Và khi giám sát viên thông báo cho những người bên trong thì đã xảy ra 1 chút ồn ào nhưng rồi cũng lặng xuống. 5 phút sau thì y bước ra nói rằng tất cả đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu có bất trắc gì thì sẽ có người ứng cứu. Lãnh Mạc vẫn ung dung, điềm tĩnh, không lo sợ gì cả mà bước vào bên trong đấu trường dưới ánh mắt của những người còn lại.

Khi bước vào đấu trường, cánh cổng liền đóng lại. Cậu nhìn lên khán đài thì thấy được có rất nhiều người, Linh Nhi cũng ở trên khán đài đó. Lãnh Mạc nhìn lấy nàng 1 cái rồi tập trung nhìn về phía trước, chiếc lồng sắt đang giam Địa Hùng lại.

‘Người này... nhìn trông giống Lãnh Mạc?!’

Trên chỗ đặc biệt dành cho Ngũ đại cao thủ, Khinh Doanh không khỏi ngạc nhiên khi thấy có người giống Lãnh Mạc bước vào, lại còn khiêu chiến với Địa Hùng. Cô liền thốt lên 1 cách kinh ngạc, Vân Vận ngồi cạnh cũng không mấy ngạc nhiên mà nhìn Khinh Doanh cười trừ 1 cái, cô cũng đoán được thế nào Lãnh Mạc cũng đến học viện này.

‘Nếu giống thì sao không quan sát thử xem’

Vân Vận ôn nhu nói ra khiến cho Khinh Doanh có chút nghi ngờ về chuyện này. Đành phải thử quan sát xem người này có phải là Lãnh Mạc hay không.

Kết kết

Cửa lồng sắt giam giữ Địa Hùng mở ra tạo ra những tiếng động có chút đáng sợ. Các xiềng xích trên tứ chi và cổ cũng được tháo ra, Địa Hùng bắt đầu khê động, nó từ từ bước ra khỏi lồng sắt lộ ra thân thể có vô số vết sẹo, ánh mắt chứa đầy căm hận. Lãnh Mạc nhìn qua ánh mắt nó thì liền cảm thấy có sự đồng cảm, có vẻ như cha mẹ và đồng loại của nó cũng bị giết hại và phải tự trải qua vô số chuyện sinh tử nên mới hình thành những vết sẹo và ánh mắt kia.

Vốn dĩ Lãnh Mạc có ý định kết liễu nó thật nhanh nhưng khi thấy ánh mắt của nó thì suy nghĩ lại. Trong lòng liền có chút vương bận về chuyện trong quá khứ.

Gầm

Địa Hùng gầm lên 1 tiếng lớn rồi dùng 4 chi lao thật nhanh đến chỗ của Lãnh Mạc. Trong lúc cậu mãi suy nghĩ thì Địa Hùng đã đến trước mặt không biết tự khi nào.

Ầm

Nó vung trảo đánh cậu 1 cái khiến cậu không kịp trở tay mà văng ra xa. Những người trên khán đài nhìn thấy cảnh này không khỏi sợ hãi, chỉ 1 cú vung trảo của Địa Hùng tu vi bậc này cũng phải khiến Đấu Hoàng cường giả cũng phải bị thương nói chi là người trẻ tuổi này.

Phốc

Lãnh Mạc sau khi bị đánh ra xa, liền lấy lại bình tĩnh mà nhận thức xung quanh để phản đòn. Cậu đập 1 cước thật mạnh lao đến chỗ Địa Hùng, thủ 1 quyền để đánh ra.

‘Luyện hòa phần!!!’

Cậu xuất ra đấu kỹ, hỏa diễm liền bao phủ lấy quyền thủ hướng đến mặt của Địa Hùng mà đánh. Địa Hùng phản xạ nhanh, liền thấy được quyền này của

cậu thì cũng tung ra 1 quyền của chính nó đánh đến.

Xuy xuy

Trông tức khắc, 2 quyền uy lực chạm nhau tạo ra dư ba tỏa ra khắp đấu trường. Mọi người trên khán đài cũng trở mắt kinh ngạc khi có thể phản đòn lại khi dính 1 đòn của Địa Hùng, thí sinh năm nay đúng là quái vật. Linh Nhi cũng khá lo lắng khi thấy Lãnh Mạc bị đánh ra xa, rồi lại mừng rỡ khi thấy cậu vẫn bình an vô sự.

Khinh Doanh và Văn Vận có 1 phen không khỏi kinh ngạc. Chỉ trong thoáng chốc khi vừa bị dính đòn mà có thể phản công lại với 1 tốc độ không tưởng. Cũng nhờ đó mà Khinh Doanh có thể thấy rõ mặt của người kia và biết được người đó chính là Lãnh Mạc. Cảm xúc trong lòng cô dâng trào, lập tức muốn xuống phía dưới để nhìn thấy cậu rõ hơn nhưng không thể vì làm thế sẽ khiến trận đấu bị hỗn loạn. Khinh Doanh đành ngậm ngùi chờ đến hết trận đấu.

Phốc xuy

Lãnh Mạc nhảy ra phía sau lưng của Địa Hùng, dùng đầu kỹ lúc nãy tung 1 quyền vào lưng của nó nhưng không hề hấn gì. Địa Hùng quay người lại với vẻ mặt tức giận, nó nhanh chóng hống 1 tiếng khiến cậu choáng váng rồi dùng 2 tay kẹp chặt cậu lại.

‘Nguy rồi!’

Bị sức lực của 2 cánh tay Địa Hùng kẹp chặt, Lãnh Mạc không thể làm gì hơn vì sức lực của nó mạnh hơn cậu rất nhiều. Lúc này triệu hồi vũ khí thì càng không thể, chỉ có cách là triệu hồi dị hỏa để đe dọa nó mà thôi. Nhưng lúc này có rất nhiều người đang quan sát, có cả kẻ xấu lẫn tốt, nếu như bị kẻ xấu nhìn thấy thì sẽ rất rắc rối, mà lại không còn cách nào khác.

‘Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!’

Hạ quyết tâm, Lãnh Mạc đành triệu hồi dị hỏa. Từng ngọn lửa thanh sắc xuất hiện trên thân thể của cậu rồi sau đó bùng phát bao phủ toàn bộ người cậu. Cảm nhận được nguy hiểm từ hỏa diễm thanh sắc này, Địa Hùng liền buông tay ra, ánh mắt của nó trở nên lo sợ. Lãnh Mạc khi thoát được, nhân cơ hội nó chưa đề ý liền lao đến tung 1 quyền thật mạnh vào người nó để đánh nhanh thắng nhanh.

Nhận 1 quyền này, Minh Hùng liền ngã ra ngất đi. Đối với loài ma thú như thế này, cậu giải quyết rất nhanh chóng nhưng mà với Địa Hùng này thì phải giữ lại mạng sống cho nó vì 1 vài lý do cá nhân. Và rồi thì cậu cũng đánh bại nó và giữ lại mạng sống của nó.

Toàn bộ đấu trường đều chết lặng khi nhìn thấy Địa Hùng đã bị đánh gục 1 cách nhanh chóng. Đến cả trọng tài cũng chết đứng khi nhìn thấy kết quả này. Những thí sinh lúc nãy chọn ma thú yếu nhất mà còn bị nó đánh lên đánh xuống, trong khi người này chọn ma thú mạnh nhất mà trong vòng vài chiêu thì đã đánh gục nó, quả là nghịch thiên.

‘Đây trọng tài, công bố kết quả đi’

Nhìn thấy trọng tài chết đứng không công bố kết quả, Lãnh Mạc liền lên tiếng nhắc nhở thì y mới hoàn hồn lại.

‘Trận này... thí sinh Lãnh Mạc... đã qua. Mời ra ngoài để được hướng dẫn vòng kế tiếp’

Khi kết quả được công bố, ai nấy đều kinh ngạc mà bàn tán xôn xao về cậu. Lúc này Lãnh Mạc đưa tay ra hiệu cho Linh Nhi ra ngoài để gặp nhau, sau đó cậu cũng nhanh chóng rời khỏi đấu trường. Khi ra bên ngoài, các thí sinh ai nấy đều kinh ngạc nhìn cậu, tất cả đều phải suy nghĩ lại về cậu khi biết được kết quả. Không ngờ người này lại có thể chiến thắng mà không bị nhiều thương tích và còn thắng Địa Hùng bằng tay không.

‘Chúc mừng huynh!’

Lúc này Linh Nhi chạy đến nắm lấy tay của Lãnh Mạc mà mừng rỡ chúc mừng. Cậu thì có chút ngại ngùng khi nàng nắm tay của cậu trước mặt nhiều người thế này.

‘Lãnh Mạc!’

Đột nhiên có giọng nói quen thuộc gọi tên cậu ở phía sau Linh Nhi. Nàng ngạc nhiên đứng sang 1 bên thì thấy được 2 vị trong Ngũ đại cao thủ đáng lẽ ở trên khán đài lại ở đây, và cũng là 2 vị mà trước đây đến Bích Ngăn Tông tìm Lãnh Mạc. Ngoại trừ cậu, nàng và thanh niên tóc xanh thì tất cả đều quỳ rạp xuống cung kính chào 2 người.

Lãnh Mạc đắm chiều nhìn đến Khinh Doanh, trong lòng cảm thấy ấm áp khi nhìn thấy cô. Đã vài năm rồi cậu mới được nhìn kỹ hơn gương mặt của Khinh Doanh.

‘Mẫu thân.....’

Bạn đang đọc truyện *Sát Đấu Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

